al patrulea volum al seriei REGINA ROȘIE

VICTORIA AVEYARD

FURTUNA RĂZBOIULUI

VICTORIA AVEYARD

Seria: Red Queen #4

FURTUNA RĂZBOIULUI

Original: *War Storm* (2018)

Traducere din limba engleză de:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

2019

UNU

Mare

Tăcerea ne acoperă mult timp.

Deşi e plin de oameni, Corviumul pare pustiu.

Dezbină şi cucereşte.

Implicaţiile sunt clare, contururile sunt bine trasate. Şi Farley, şi Davidson se uită încordaţi la mine şi eu le întorc privirea.

Probabil Cal n-are nici cea mai vagă idee, nici cea mai mică bănuială că Montfortul şi Garda Stacojie n-au de gând să-i permită să-şi păstreze tronul pe care l-ar cuceri. Probabil că lui îi pasă mai mult de coroană decât de părerile vreunui roşu. Şi presupun că nici n-ar trebui să-i mai zic „Cal”.

Tiberias Calore. *Regele Tiberias*. *Tiberias al Şaptelea*.

Cu numele acesta s-a născut, numele acesta îl purta atunci când l-am cunoscut eu.

Hoaţo, îmi spunea el atunci. Acesta era numele meu.

Îmi doresc să-mi pot şterge din minte ultima oră. Să fac câţiva paşi înapoi în timp. Să mă clatin. Să mă poticnesc. Să mă mai bucur încă o secundă de starea aceea de fericire, când nu simţeam decât durerea muşchilor obosiţi şi a oaselor puse la locul lor. Să mă mai bucur de golul din suflet după ce mi s-a scurs din trup toată adrenalina luptei. Să mă mai bucur de dragostea şi sprijinul lui. Da, mi-a frânt inima, dar tot nu-l pot urî acum pentru alegerea făcută. Furia va veni mai târziu.

Farley pare îngrijorată. Nu-i stă în fire. Diana Farley m-a obişnuit cu intransigenţa şi înverşunarea. Îi zvâcneşte gura înconjurată de cicatrice când observă că mă uit lung la ea.

— Voi transmite Comandamentului hotărârea lui Cal, spune ea, punând capăt tăcerii tensionate.

Vorbeşte încet, pe un ton măsurat.

— *Doar* Comandamentului. Ada va duce mesajul.

Premierul Montfortului lasă bărbia în jos, semn că este de acord.

— Bun. Probabil că generalii Drummer şi Swan au aflat deja ce s-a întâmplat. N-o scapă din ochi pe regina Lerolan de când a

intrat în joc.

— Anabel Lerolan a fost destul timp la curtea lui Maven, cel puţin câteva săptămâni, spun eu.

Mă mir că nu-mi tremură glasul. Cuvintele îmi sunt la fel de pline de forţă. Trebuie să par puternică, deşi numai puternică nu mă simt acum. Atitudinea mea este o minciună, dar o minciună benefică.

— Probabil ştie mai multe decât am ştiut eu vreodată.

— Probabil, încuviinţează Davidson, bâţâind o dată din cap.

Dus pe gânduri, mijeşte ochii şi se uită în pământ. Nu caută ceva, ci se concentrează. La un plan. Ne aşteaptă un drum anevoios. Până şi un copil şi-ar da seama.

— Tocmai din cauza asta va trebui să mă întorc acolo, adaugă el.

Tonul lui este unul de scuză. Ca şi cum m-aş supăra pentru că face ce trebuie.

— Ca să fii ochi şi urechi.

Farley şi cu mine am răspuns în cor şi ne privim surprinse.

Premierul Davidson pleacă. Părul lui cărunt luceşte în lumina soarelui. A avut grijă să se spele de sudoare şi cenuşă după luptă; şi-a înlocuit uniforma pătată de sânge cu una curată. Ca să-şi recapete înfăţişarea calmă şi banală, cu care sunt obişnuiţi ceilalţi. Înţeleaptă decizie! Argintiii dau atât de multă importanţă aspectului lor exterior, aparenţei de putere şi bogăţie cu care se fălesc necontenit. Cei mai îndârjiţi sunt regele Samos şi familia lui, din turnul de deasupra noastră. Davidson nici nu s-ar observa lângă Volo, Evangeline, Ptolemus şi veninoasa aia de regină din Casa Viper. Ar putea chiar să se facă una cu pereţii dacă ar vrea. *Nici nu-şi vor da seama că este acolo*. *Nu-şi vor da seama că* noi *suntem acolo*.

Respir sacadat, încercând să mă împac cu următorul gând: *Nici Cal nu-şi va da seama*.

Tiberias – mă corectez, supărată. Încleştez pumnul şi unghiile îmi intră în palmă. Mă doare, dar aşa îmi trebuie. *Spune-i* „*Tiberias*”, *proasto*!

Zidurile negre ale Corviumului par ciudat de tăcute şi goale acum, odată încheiat asediul. Renunţ să-l mai urmăresc din ochi pe Davidson şi mă uit la parapetele care înconjoară centrul oraşului-fortăreaţă. Cutremurul care a declanşat furtuna de zăpadă a încetat de mult, întunericul s-a risipit şi totul pare mai

mic acum. Mai puţin impunător. Prin oraşul acesta erau mânaţi soldaţii roşii spre moartea care-i aştepta în tranşee. Acum roşiii patrulează pe ziduri, pe străzi, prin faţa porţilor. Acum roşiii stau la masă cu regii argintii şi discută despre război. Câţiva soldaţi cu eşarfe roşii se plimbă încolo şi încoace, cu ochii în patru, cu armele vechi şi uzate în mâini. Garda Stacojie nu va mai fi prinsă pe picior greşit şi nu prea are motive să fie în stare de alertă, deşi aşa este. Deocamdată, armatele lui Maven s-au retras. Şi nici măcar Volo Samos nu este chiar atât de viteaz, încât să pornească un atac din interiorul Corviumului. Plus că are nevoie de Gardă, are nevoie de Montfort, are nevoie de noi. Şi, mai cu seamă, nu-i atât de prost încât să pornească un atac împotriva lui Cal – *Tiberius*, *ai uitat*? –, care l-a zăpăcit cu toate discursurile alea sforăitoare despre egalitate. La fel ca noi, şi Volo are nevoie de el. Are nevoie de numele lui, de coroana lui. Are nevoie de căsătoria aia afurisită cu fiica lui.

Îmi ard obrajii. Mi-e ruşine de gelozia asta care m-a apucat din senin. Pierderea lui ar trebui să fie cea mai mică dintre grijile mele. Pierderea lui n-ar trebui să mă doară la fel de tare ca posibilitatea de a muri, ca eventualitatea pierderii acestui război, ca zădărnicirea tuturor strădaniilor noastre. Dar mă doare. Şi trebuie să îndur acest chin.

De ce n-am acceptat?

Am întors spatele ofertei pe care mi-a făcut-o. *Lui* i-am întors spatele. Mă răscolea profund această nouă trădare – trădarea lui Cal, dar şi trădarea mea. Când ne-am spus *Te iubesc*, ne-am făcut amândoi o promisiune şi amândoi am încălcat-o. Cuvintele astea ar trebui să însemne *Pe tine te aleg*. *Pe tine te doresc mai mult decât orice altceva*. *De tine am nevoie şi voi avea mereu*. *Nu pot să trăiesc fără tine*. *Voi face orice ca să nu ne despărţim*.

Însă el nu a spus asta. Iar eu nu vreau s-o spun.

Eu reprezint mai puţin decât coroana aia şi el reprezintă mai puţin decât cauza mea.

Reprezintă mai puţin, mult mai puţin decât teama că aş putea fi închisă într-o altă colivie. Mi-a oferit o coroană pe care îmi era imposibil s-o accept. Voia să mă facă regina lui, dacă Evangeline s-ar fi lăsat dată la o parte. *Din nou*. Ştiu deja cum arată lumea văzută din dreapta unui rege şi nu vreau să retrăiesc această experienţă. Cal nu este Maven, dar tronul este acelaşi. Îi schimbă pe oameni, îi corupe.

Ce soartă ciudată ar fi fost aceasta! Cal cu coroana lui, cu regina lui din Casa Samos şi cu mine. În pofida a tot ceea ce simt şi gândesc, o parte mică din mine tot îşi doreşte să fi acceptat. Cât de uşor ar fi fost! Aş fi avut ocazia să mă potolesc, să mă retrag, să *câştig* şi să mă bucur de o viaţă la care nu m-aş fi gândit vreodată. Să ofer familiei mele cel mai bun trai din câte există. Să fim cu toţii în siguranţă. Şi să rămân alături de el. Să stau alături de Cal – o fată roşie la braţul unui rege argintiu. O fată roşie care ar fi putut să schimbe lumea. Să-l ucidă pe Maven. Să doarmă liniştită, fără coşmaruri. Şi să trăiască fără să-i mai fie teamă.

Îmi muşc tare buza ca să alung dorinţa asta. Mă ispiteşte. Aproape că-i înţeleg alegerea. Chiar şi despărţiţi, tot potriviţi unul pentru celălalt suntem.

Farley se foieşte şi-mi atrage atenţia. Oftează, se întoarce cu spatele la zid şi îşi încrucişează braţele la piept. Spre deosebire de Davidson, ea nu s-a deranjat să-şi schimbe uniforma pătată de sânge. Însă a mea, plină de noroi şi bălegar, este şi mai murdară decât a ei. Evident că sângele de pe uniforma lui Farley este argintiu, dar acum s-a uscat şi s-a făcut negru. N-au trecut decât câteva luni de când a născut-o pe Clara şi încă mai poartă cu mândrie în jurul taliei semnele sarcinii. A pierdut toată compasiunea de dinainte, iar acum ochii ei albaştri strălucesc de o furie nestăpânită. Bine că furia asta nu-i îndreptată împotriva mea. Se uită în sus, la turnul de deasupra noastră. Acolo are loc acel nefiresc consiliu al argintiilor şi al roşiilor, în care ni se va decide soarta.

— Era acolo, spune ea şi nu aşteaptă s-o întreb despre cine vorbeşte. Păr argintiu, ceafă lată, armură caraghioasă. Şi totuşi, încă respiră, cu toate că i-a străpuns inima lui Shade cu sabia.

Îmi înfig unghiile în podul palmelor când îmi aduc aminte de Ptolemus Samos. Prinţ al Riftului. Ucigaşul fratelui meu. Mă copleşeşte şi pe mine aceeaşi furie nestăpânită pe care o simte Farley. Mă copleşeşte şi ruşinea.

— Da.

— Pentru că tu ai făcut o înţelegere cu soră-sa. Libertatea ta în schimbul vieţii lui.

— În schimbul răzbunării mele, murmur eu. Şi, da, i-am dat cuvântul meu lui Evangeline.

Farley îşi dezveleşte dinţii: scârba din grimasa ei nu are

nevoie de traducere.

— I-ai dat cuvântul tău unei argintii. Promisiunea asta nu face doi bani.

— Dar este o promisiune.

Farley scoate un sunet gutural, ca un fel de mârâit. Îşi îndreaptă umerii laţi şi se întoarce să se uite la turn. Mă întreb de câtă stăpânire de sine are nevoie ca să nu dea fuga acum în sala din vârful lui şi să-i scoată ochii lui Ptolemus. Eu una n-aş opri-o. Ba chiar mi-aş trage un scaun şi aş admira spectacolul.

Îmi deschid un pic pumnul, ca să nu mă mai doară atât. Fără să vorbesc, fac un pas înainte, apropiindu-mă de ea. Ezit doar o fracţiune de secundă şi apoi pun mâna pe braţul ei.

— Promisiunea *mea*. Nu a ta. Nu a altcuiva.

Farley se mai linişteşte, iar rânjetul ei feroce se transformă într-un zâmbet compătimitor. Se întoarce să se uite la mine. O rază de soare îi aprinde ochii albaştri.

— Cred că ai fi mai bună în politică decât în război, Mare Barrow.

Zâmbetul meu este plin de durere.

— Sunt unul şi acelaşi lucru, spun eu, rezumând lecţia pe care sper s-o fi învăţat. Tu crezi că ai putea s-o faci? Ai putea să-l omori?

Pe vremuri m-aş fi aşteptat să râdă de mine, să-şi bată joc de aluzia mea. Farley este o femeie dură, cu o carapace şi mai dură. Este exact aşa cum trebuie să fie. Însă acum există ceva – poate Shade, cu siguranţă Clara, legătura apărută între noi – care-mi permite să văd dincolo de exteriorul ca de piatră al doamnei general. Se gândeşte la întrebarea mea şi îi cam piere zâmbetul.

— Nu ştiu, şopteşte ea. Dar ştiu că, dacă n-aş încerca, n-aş mai fi niciodată în stare să mă privesc în oglindă şi nici să mă uit la Clara.

— Nici eu n-aş mai putea să mă uit la mine însămi dacă tu ai muri încercând să-l ucizi, zic eu şi o strâng mai tare de braţ. Te rog să nu faci vreo prostie.

Zâmbetul îi revine imediat. Ba chiar îmi face cu ochiul.

— De când fac eu prostii, Mare Barrow?

Mă uit lung la ea şi simt cum mă furnică cicatricele de pe ceafă, cicatrice de care aproape că am uitat. Durerea pe care am simţit-o atunci pare neînsemnată în comparaţie cu toate

celelalte.

— Pur şi simplu mă întreb cum se va termina totul, murmur eu, sperând că va înţelege.

Dar ea clatină din cap.

— Nu pot să răspund la o întrebare cu mult prea multe răspunsuri.

— Ce vreau eu să zic… Shade. Ptolemus. Bine, ai să-l ucizi. Şi după aia? Te ucide Evangeline? O ucide şi pe Clara? Şi eu o ucid pe Evangeline? Şi tot aşa la nesfârşit?

Moartea nu-mi este străină, dar povestea asta mi se pare diferită. Finaluri planificate dinainte. Maven ar face aşa ceva, nu noi. Chiar dacă Farley l-a osândit la moarte pe Ptolemus cu multă vreme în urmă, pe timpul când eu mă dădeam drept Mareena Titanos. Ce a făcut ea atunci era pentru binele Gărzii. Era pentru o cauză dreaptă, pentru ceva cu mult mai important decât o răzbunare oarbă.

Face ochii mari, aruncându-mi o privire aprinsă şi insuportabilă.

— Vrei să-l las să trăiască?

— Normal că nu, răspund eu, puţin cam prea răstit. Nu ştiu ce vreau. Nu ştiu ce vorbesc.

Cuvintele mi se bulucesc pe buze.

— Dar sunt surprinsă, Farley. Eu ştiu cum pot afecta viaţa răzbunarea şi îndârjirea, cum pot afecta vieţile celor din jur. Şi nu vreau s-o văd pe Clara crescând fără mamă.

Se întoarce brusc cu spatele la mine, ca să nu-i văd chipul. Dar nu destul de repede şi îi observ lacrimile din ochi. Lacrimi care nu i se preling pe obraji. Ridică din umeri, arătându-mi că discuţia este încheiată.

Dar eu nu mă las. Trebuie să insist. Farley trebuie să audă ce am de spus.

— Deja şi-a pierdut tatăl, l-a pierdut pe Shade. Şi dacă ar fi pusă să aleagă între răzbunare şi o mamă vie, ştiu ce decizie ar lua.

— Că tot vorbeşti despre alegeri, scrâşneşte ea din dinţi, dar tot fără să se uite la mine, sunt extrem de mândră de cea pe care ai făcut-o tu.

— Nu schimba subiectul…

— M-ai auzit, fetiţo cu fulgerele?

Pufneşte şi se întoarce cu faţa la mine – are chipul acoperit cu

pete roşii.

— Am zis că sunt mândră, repetă ea, cu un zâmbet silit. Notează-ţi undeva. Bagă la cap. Probabil n-ai să mai auzi aşa ceva de la mine.

Nu ştiu ce îmi vine, dar râd în sinea mea.

— Înţeleg. Poate îmi spui şi care este motivul.

— Păi, pe lângă faptul că eşti în pas cu moda, începe ea, scuturându-mi de pe umăr nişte ţărână amestecată cu sânge, şi, fireşte, pe lângă firea ta blândă şi calmă...

Iar mă apucă râsul ăla înfundat.

— ... sunt mândră de tine pentru că ştiu ce înseamnă să-ţi pierzi persoana iubită.

Acum mă apucă de braţ, probabil ca să nu fug de o discuţie pe care nu mă simt în stare s-o port.

Alege-mă pe mine, *Mare*. Cuvintele astea le-am auzit acum o oră. Şi mă obsedează.

— Mi s-a părut o trădare, şoptesc eu.

Mă uit fix la bărbia lui Farley, ca să nu fiu obligată să o privesc în ochi. Cicatricea din stânga gurii este adâncă şi-i strâmbă un pic buzele. O tăietură de cuţit. N-o avea când am văzut-o eu prima oară, la lumina unei lumânări albastre, în trenul subteran al lui Will Whistle.

— Faţă de el? Desigur că...

— Nu. Nu faţă de el.

Un nor traversează cerul, acoperindu-ne pe amândouă cu umbre mişcătoare. Vântul de vară mi se pare prea răcoros. Mă ia cu frig. Instinctiv, mi se face dor de Cal şi de căldura pe care o emană. Nu m-ar lăsa niciodată să dârdâi de frig. Simt un gol în stomac când mă gândesc la ce am renunţat amândoi.

— El mi-a făcut multe promisiuni, dar şi eu i-am promis multe. Şi nu m-am ţinut de cuvânt. Iar el are alte promisiuni pe care trebuie să şi le ţină. Faţă de el, faţă de tatăl lui mort. Nu ştiu dacă îşi dă seama de asta, dar coroana a fost prima lui dragoste, nu eu. La urma urmei, crede că face ceea ce trebuie pentru noi doi, pentru *toată lumea*. Cum să-l învinuiesc pentru asta?

Fac un efort şi o privesc pe Farley în ochi. Caut în ei un răspuns. Dar nu-l găsesc – cel puţin, nu găsesc unul care să-mi placă. O văd că-şi muşcă buzele, încercând să pună frână vorbelor. Fără succes.

Aşa că râde cu dispreţ, străduindu-se să nu-mi spună ceva prea dureros.

— Nu-ţi cere scuze pentru el şi pentru tot ce reprezintă.

— Nu-mi cer.

— Mie aşa mi se pare, oftează ea exasperată. Chiar dacă vorbim despre un alt rege, *tot* rege se cheamă că este, indiferent dacă-i băiat de treabă sau nu.

— Poate că ar fi fost bine pentru mine. Pentru roşii. Cine poate şti câte ar fi putut să realizeze o regină roşie?

— Foarte puţine, Mare. Dacă nu chiar deloc, spune ea cu o certitudine glacială. Schimbările aduse de coroana pusă pe capul tău ar fi fost prea lente, prea neînsemnate.

Îşi îmblânzeşte vocea şi continuă:

— Şi prea uşor de anulat. N-ar fi rezistat. Realizările noastre ar fi murit odată cu tine. Nu mă înţelege greşit, dar lumea pe care vrem noi s-o construim trebuie să existe şi după ce noi nu vom mai fi.

Pentru urmaşii noştri.

Farley se uită ţintă în ochii mei, cu o concentrare aproape neomenească. Clara a moştenit ochii lui Shade. Ochii de miere, nu de ocean în furtună. Mă întreb ce alte trăsături va mai moşteni de la fiecare dintre părinţii ei.

Vântul îi ciufuleşte părul tuns de curând, cu sclipiri de aur întunecat în umbrele norilor. Sub cicatricele alea este încă tânără – un alt copil al războiului şi al distrugerii. A văzut mai multe nenorociri decât mine, a făcut mai multe decât am făcut eu. A sacrificat mai multe şi a suferit mai mult. Şi-a pierdut mama şi sora, l-a pierdut pe fratele meu şi dragostea pe care el i-o purta. Au pierit visurile pe care le-a avut în copilărie. Dar, dacă ea nu se dă bătută, dacă ea încă mai crede în ceea ce facem noi, atunci, nici eu n-am să mă las. În ciuda tuturor certurilor noastre, am încredere în Farley. Iar vorbele ei îmi oferă mângâierea de care am atâta nevoie, o mângâiere cum n-am mai cunoscut vreodată. Am pierdut deja prea mult timp certându-mă cu mine însămi şi m-am cam săturat de asta.

— Ai dreptate.

Cedez. Şi las visul născut din oferta lui Cal să se piardă în beznă. Pe vecie.

Nu voi fi niciodată o regină roşie.

Farley mă strânge tare de umăr. Cu toate eforturile

tămăduitorilor, încă mă mai doare tot trupul. Iar ea are degetele puternice.

— În plus, adaugă, tronul ăla nu pe tine te aşteaptă. Regina Lerolan şi regele Riftului au dat cărţile pe faţă. Pe tron se va urca fata aia din Casa Samos.

Pufnesc la ideea asta absurdă. Evangeline Samos şi-a exprimat destul de limpede intenţiile în sala de consiliu. Mă mir că Farley n-a auzit.

— Nu şi dacă are un cuvânt de spus în privinţa asta.

— Hmm?

Mă priveşte şi mai pătrunzător, iar eu ridic din umeri.

— Ai văzut ce a făcut acolo, cum te-a provocat?

Ne amintim întâmplări recente: Evangeline purtându-se mizerabil cu slujnica roşie; Evangeline, spărgând un pocal şi obligând-o pe biata fată să cureţe pe jos – doar ca să se distreze. Doar ca să înfurie persoanele cu sânge roşu din încăpere. Nu-i deloc greu să înţelegi de ce a făcut-o sau ce a sperat să obţină.

— Nu vrea să facă parte din alianţă, dacă asta ar însemna să se mărite cu... Tiberias.

Mi-este clar că Farley nu s-a aşteptat la aşa ceva. Clipeşte nedumerită. Intrigată.

— Dar este tot acolo. Am crezut că... nu am pretenţia că aş înţelege comportamentul argintiilor, dar...

— Acum Evangeline a devenit prinţesă fără să mai depindă de nimeni. Asta şi-a dorit. Nu cred că vrea ca lucrurile să mai fie cum au fost. Asta însemna logodna pentru ea. Şi pentru el – adaug eu, simţind un junghi în inimă. Totul nu a fost decât un aranjament ca să ajungă la putere. Putere pe care acum o are, sau – ezit puţin – putere de care nu mai are nevoie.

Mă gândesc la Evangeline, la timpul petrecut cu ea în palatul Focul Alb. S-a simţit uşurată când Maven s-a căsătorit cu Iris Cygnet, nu cu ea. Şi nu doar pentru că ştia că Maven este un monstru. Cred că... ţinea mai mult la altcineva. Mai mult decât la ea însăşi sau la coroana lui Maven.

Elane Haven. După ce casa ei s-a răzvrătit împotriva lui, Maven a spus că Elane este târfa lui Evangeline. N-am văzut-o la consiliu, dar cei mai mulţi din Casa Haven sunt aliaţi cu Casa Samos. Umbre, toate capabile să dispară oricând au chef. Probabil că Elane a fost acolo tot timpul, dar eu n-am avut cum

să o văd.

— Crezi că ar încerca să *distrugă* toată munca tatălui ei? Dacă ar putea?

Mi se pare că Farley seamănă acum cu un motan care a prins un şoarece foarte gras pentru masa de seară.

— Dacă... ar ajuta-o cineva?

Cal nu a renunţat la coroană în favoarea iubirii. Oare Evangeline o va face?

Ceva îmi spune că s-ar putea. Toate uneltirile ei, toată rezistenţa ei mută, tot mersul acela pe muchie de cuţit.

— Posibil.

Cuvântul capătă un nou înţeles pentru amândouă. O nouă greutate.

— Are motivele ei. Şi cred că asta ne oferă nouă un avantaj.

Farley strâmbă din buze, de parcă ar zâmbi cu adevărat. În ciuda celor aflate, simt că încă mai pot să sper. Farley mă bate pe braţ, zâmbind şi mai larg.

— Notează-ţi şi asta, Barrow: sunt foarte mândră de tine.

— Sunt şi eu de folos din când în când.

Râde scurt şi pleacă, făcându-mi semn să o urmez. Se îndreaptă spre strada care începe în capătul aleii. Dalele ei lucesc în lumina soarelui de vară. Însă cu ezit, pentru că nu vreau să părăsesc ungherul acesta întunecat şi sigur. Lumea de dincolo mi se pare prea mare. Turnul se înalţă în centrul Corviumului. Trag aer în piept şi mă forţez să mă mişc. Primul pas mă doare. Mă doare şi al doilea.

— Nu trebuie să te mai urci acolo, murmură Farley, aruncând priviri duşmănoase spre turn. Am să te ţin eu la curent cu ce se întâmplă. Davidson şi cu mine o să ne descurcăm.

Mă cutremur la gândul că m-aş putea întoarce în sala aia de consiliu, că ar trebui să tac în timp ce Tiberias mi-ar imputa tot ce s-a întâmplat – nu ştiu dacă aş putea să îndur aşa ceva. Dar trebuie. Pentru că eu observ lucruri pe care ceilalţi nu le văd. Ştiu lucruri pe care ceilalţi nu le ştiu. Trebuie să mă întorc. Pentru cauza noastră.

Şi pentru *el*.

Nu mai are rost să mă mint singură: mai mult pentru el vreau să mă întorc.

— Vreau să ştiu tot ce ştii tu, îi şoptesc lui Farley. Tot ce a pus la cale Davidson. Nu mai vreau să bâjbâi.

Mă aprobă repede. Parcă prea repede.

— Bineînţeles.

— Folosiţi-mă. În orice fel. Cu o singură condiţie.

— Spune.

Încep să merg mai încet şi ea îşi potriveşte paşii după ai mei.

— Să-l lăsaţi în viaţă. Când se va termina totul.

Farley îşi înclină capul într-o parte, ca un câine nedumerit.

— Distrugeţi-i coroana, distrugeţi-i tronul, zdrobiţi-i monarhia!

Mă uit la ea cu toată forţa pe care o mai am în mine. Fulgerele din sângele meu se trezesc din amorţire, implorându-mă să le eliberez.

— Dar Tiberias rămâne în viaţă.

Farley oftează adânc, îşi îndreaptă spatele şi se înalţă cât e ea de lungă. Privirea ei mă străpunge. Îmi vede inima asta imperfectă. Dar nu cedez. Mi-am dobândit acest drept.

Lui Farley îi tremură vocea.

— Nu-ţi pot promite. Dar am să încerc. Am să fac tot posibilul, Mare.

Cel puţin nu mă minte.

Mă simt ruptă în două, trasă în două direcţii opuse. Mă obsedează o întrebare evidentă. O altă alegere pe care s-ar putea să fiu nevoită să o fac. *Viaţa lui sau victoria noastră*? Nu ştiu ce tabără aş alege dacă aş fi obligată. Ce tabără aş trăda prin alegerea mea. Şi mă taie adânc lama ascuţită a acestui adevăr şi îmi sângerează sufletul, nevăzut de nimeni.

Presupun că despre asta vorbea profetul. Jon nu a spus multe, dar fiecare vorbă a lui a avut un înţeles premeditat. Oricât n-aş vrea, probabil că trebuie să accept soarta pe care el mi-a prevestit-o.

Şi să mă *înalţ*.

Să mă înalţ singură.

Păşesc repede pe dalele străzii. Începe să bată iarăşi vântul, dinspre vest de data aceasta. Aduce cu el miasma inconfundabilă, miasma greţoasă a sângelui, care îmi aminteşte tot ce s-a întâmplat. Asediul. Cadavrele. Sângele de două culori. Trosnetul sec, scos de încheietura mâinii mele atunci când mi-a frânt-o un pietrificator. Gâturi rupte, piepturi nimicite, organe lucioase şi oase despicate. Îmi era uşor să mă detaşez de toate ororile astea în timpul luptei. Îmi era chiar necesar. Teama m-ar fi ucis. Dar acum lupta s-a sfârşit. Inima îmi bate de trei ori mai

repede şi trupul îmi este scăldat de o sudoare rece. Cu toate că am supravieţuit şi am *învins*, spaima că am putea să pierdem mi-a săpat canioane adânci în suflet.

Încă le mai simt. Mai simt pârtiile electrice pe care le-au trasat fulgerele mele în fiecare om pe care l-am ucis. Seamănă cu nişte ramuri subţiri şi incandescente, diferite, dar gemene. Prea multe ca să le mai ştiu numărul. În uniforme roşii cu albastru, soldaţi din Norta şi din Ţinutul Lacurilor. Argintii cu toţii.

Cel puţin, aşa sper.

Gândul acesta mă loveşte ca un pumn în burtă. Maven i-a mai folosit pe roşii drept carne de tun sau scuturi umane. Nici nu m-am gândit la posibilitatea asta până acum. Nimeni nu s-a gândit – sau poate că celorlalţi nu le păsa. Nu-i păsa nici lui Davidson, nici lui Cal. Şi poate nici lui Farley, dacă ea este de părere că rezultatul merită orice sacrificiu.

— Hei, murmură ea, atingându-mi mâna.

Tresar brusc: degetele ei îmi înconjoară încheietura ca o cătuşă. Mă smulg din strânsoare şi scot un geamăt care pare mai degrabă un mârâit de fiară. Mi se urcă sângele în obraji de jenă că încă mai reacţionez aşa.

Farley ridică mâinile în semn de capitulare şi se dă înapoi. A făcut ochii mari, dar în ei nu se citeşte nici urmă de teamă. Nici urmă de reproş. Nici măcar compasiune. Mi se pare, sau chiar desluşesc în ei o urmă de *empatie*?

— Îmi pare rău, spune ea repede. Am uitat ce-ai păţit.

Dau aproape imperceptibil din cap şi îmi îndes mâinile în buzunare ca să-mi ascund scânteile din vârfurile degetelor.

— Nu-i nimic. Nici măcar...

— Ştiu, Mare. Aşa se întâmplă când ne potolim. Organismul nostru începe din nou să proceseze toate informaţiile. Uneori sunt prea multe şi prea greu de acceptat. Dar nu-i nicio ruşine în asta.

Farley înclină capul, făcând un gest în zare, dincolo de turn.

— Nu-i nicio ruşine nici să te mai odihneşti din când în când. Cazarma e...

— Au fost şi roşii acolo? o întrerup eu, arătând spre câmpul de luptă şi spre zidurile parţial dărâmate ale Corviumului. Maven şi lacuştrii au trimis şi soldaţi roşii cu ceilalţi?

Farley este sincer surprinsă.

— Chiar n-aş şti să-ţi spun, îmi răspunde ea în cele din urmă.

Îi simt îngrijorarea în ton. Nici ea nu ştie. Nu *vrea* să ştie. Nici eu nu vreau. N-aş putea să suport.

Iuţesc pasul. Măcar acum o oblig să se ţină după mine. Se lasă iarăşi tăcerea între noi, mustind în egală măsură de furie şi ruşine. Şi eu, dintr-un impuls autodistructiv, mă las dusă de ea. Ca să-mi amintesc această senzaţie de scârbă şi toată durerea. Vor urma multe alte bătălii. Vor mai muri mulţi oameni, indiferent de culoarea sângelui lor. Pentru că aşa este războiul. Aşa este revoluţia. Dacă aş uita ar însemna să-i condamn din nou la moarte şi să-i condamn şi pe alţii.

În timp ce urcăm treptele turnului, îmi ţin pumnii strânşi în buzunare. Mă înţeapă acul unui cercel, piatra roşie îmi încălzeşte palma. Ar trebui să-l arunc pe geam. Pentru că un singur lucru trebuie să uit: pe el.

Însă păstrez cercelul.

Intrăm din nou în sala de consiliu. Mi se împăienjeneşte vederea şi încerc să fac ce ştiu eu mai bine. Să observ. Să memorez. Să caut fisuri în vorbele rostite, să descopăr secrete şi minciuni în cele nerostite. Este un obiectiv care-mi distrage atenţia de la suferinţă. Şi acum înţeleg de ce am vrut să mă întorc, cu toate că aveam tot dreptul să nu o fac.

Nu pentru că ar fi important. Nu pentru că aş putea fi de folos.

Ci pentru că sunt egoistă, slabă şi speriată. Şi încă nu pot rămâne singură cu mine însămi.

Aşa că mă aşez pe un scaun, ascult şi privesc cu atenţie în jur.

Şi îi simt ochii aţintiţi asupra mea.

DOI

Evangeline

Cât de uşor mi-ar fi s-o omor!

Lujeri din aur roz se împletesc cu nestematele roşii, negre şi portocalii de la gâtul lui Anabel Lerolan. Un singur gest, şi aş reteza jugulara ruinătoarei. Să i se scurgă tot sângele din corp şi să se aleagă praful de planurile ei. Să o omor şi să pun capăt acestei logodne în faţa tuturor celor prezenţi în sală. Mama mea, tatăl meu, Cal – plus criminalii roşii şi toţi tembelii ăia veniţi de aiurea de care ne-am legat. Însă Barrow nu m-ar vedea. Încă nu s-a întors. Probabil încă jeleşte pierderea prinţişorului ei.

Evident că asta ar duce la un alt război, ar spulbera o alianţă şi aşa mult prea şubredă. Aş putea s-o fac – aş putea să renunţ la toate loialităţile mele în schimbul fericirii? Chiar şi nerostită, întrebarea mi se pare scandaloasă.

Probabil că bătrâna a simţit că mă uit la ea. Îmi aruncă o privire însoţită de un zâmbet superior şi se aşază mai bine în jilţul ornat cu roşu, negru şi portocaliu.

Acestea sunt şi culorile Casei Calore, nu numai ale Casei Lerolan. Este mai mult decât limpede cui i-a jurat ea credinţă.

Mă ia cu fiori, aşa că îmi cobor privirea spre mâini. Una dintre unghii arată oribil. Mi s-a rupt în luptă. Trag aer în piept şi modelez unul dintre inelele din titaniu, transformându-l într-o gheară pe care mi-o pun pe deget. Bat cu ea în braţul jilţului meu, ştiind bine că o scot din sărite pe mama. Ea se uită la mine cu coada ochiului – singura dovadă a dispreţului ei.

M-am gândit cam prea mult la cum ar fi dacă aş ucide-o pe Anabel şi n-am mai fost atentă la uneltirile abjecte ale consiliului. Suntem mai puţini în sală, doar liderii facţiunilor coalizate în grabă. Generali, lorzi, căpitani şi membri ai caselor regale. Vorbesc liderul din Montfort, apoi tata, apoi Anabel şi după aceea o iau de la capăt. Pe tonuri stăpânite, cu zâmbete false şi promisiuni deşarte.

Aş vrea să fie şi Elane aici. Ar fi trebuit s-o aduc cu mine. M-a rugat s-o iau. Mai bine zis, m-a implorat. Elane vrea să fie lângă

mine mereu, chiar şi în faţa unei primejdii de moarte. Încerc să nu mă gândesc la ultimele clipe petrecute împreună. Îmbrăţişate strâns. Este mai slabă decât mine şi mai delicată. Ptolemus a stat de pază în faţa uşii, ca să nu ne deranjeze nimeni.

— Ia-mă cu tine! mi-a şoptit la ureche de zece ori, de o sută de ori.

Însă nici tatăl ei, nici al meu nu au fost de acord.

Ajunge, *Evangeline*.

Mă ocărăsc singură. În toată nebunia asta, nu ar fi observat-o nimeni. În fond, Elane este o umbră şi mi-ar fi fost extrem de uşor să aduc cu mine o fată invizibilă. M-ar fi ajutat şi Tolly. El nu şi-ar fi împiedicat soţia să ni se alăture. Dar n-am putut să-i cer asta. Mai întâi trebuia să câştigăm o bătălie, o bătălie din care nu eram sigură că ieşim învingători. Şi nu aveam de gând s-o pun în pericol. Oricâte talente ar avea Elane Haven, cel de războinică nu se numără printre ele. Plus că mi-aş fi făcut griji pentru ea şi asta mi-ar fi distras atenţia de la luptă. Nu-mi puteam permite aşa ceva. Dar acum…

Încetează.

Degetele mi se înfig în braţele jilţului, implorându-mă să le las să distrugă fierul. Acasă, la Moşia de pe Creastă, sunt multe galerii din metal pe care le pot distruge în voie. Unde îmi pot manifesta furia fără să-mi pese de părerile celorlalţi. Mă întreb dacă aş putea găsi un astfel de loc şi aici, în Corvium. Gândul că m-aş putea descărca mă împiedică să-mi pierd minţile. Zgârii jilţul cu gheara mea cea nouă. Doar mama aude scrâşnetele metalice. Dar nu poate să mă certe în faţa membrilor acestui consiliu bizar. Dacă tot m-au scos la mezat, măcar să mă bucur şi eu de câteva avantaje.

În cele din urmă, reuşesc să-mi smulg gândurile de la gâtul vulnerabil al lui Anabel şi de la absenţa lui Elane. Dacă vreau să scap de soarta pe care mi-a stabilit-o tata, trebuie să fiu atentă la ce se discută în jur.

— Armata lor se retrage. Nu trebuie să-i lăsăm lui Maven suficient timp cât să regrupeze trupele, spune tata cu răceală.

Prin ferestrele înalte din spatele lui se vede cum soarele şi-a început coborârea înspre norii care lâncezesc la orizont. Zările încă mai fumegă.

— Deocamdată îşi linge rănile.

— Băieţelul a ajuns deja la Năduful.

Răspunsul reginei Anabel este prompt. *Băieţelul*. Vorbeşte despre Maven de parcă nu i-ar fi nepot. Presupun că nici nu va mai recunoaşte vreodată legătura de rudenie dintre ei. Mai cu seamă după ce el a contribuit la asasinarea fiului său, regele Tiberias. Maven nu este sânge din sângele ei. Maven este fiul Elarei, iar Elara a dispărut.

Anabel se apleacă, sprijinindu-se în coate şi strângându-şi mâinile zbârcite. Pe un deget sclipeşte stins verigheta veche. Atunci când şi-a făcut apariţia la Moşia de pe Creastă, luându-ne pe toţi prin surprindere cu anunţul că îşi va sprijini nepotul – pe Cal –, nu purta nimic din metal, ca să se protejeze de simţurile noastre de magnetroni. Acum este plină de tot felul de metale, parcă provocându-ne să ne folosim de coroana şi de restul bijuteriilor ei ca să-i facem rău. Femeia asta îşi calculează fiecare mişcare. Plus că are şi ea armele ei. Înainte să ajungă regină, Anabel a fost o războinică vestită, ofiţer pe Ţinutul Lacurilor. Este o ruinătoare, iar atingerea ei este mortală, capabilă să distrugă orice – sau pe *oricine*.

Aş fi în stare să-i respect devotamentul, dacă nu mi-ar fi oroare de planul ei pentru mine.

— Iar majoritatea trupelor lui au ajuns deja dincolo de Cascada Fecioarei şi de graniţă, adaugă ea. Acum sunt în Ţinutul Lacurilor.

— Şi armata lacuştrilor este decimată şi vulnerabilă. Ar fi bine să-i atacăm cât încă mai putem, chiar dacă nu am da decât peste nişte rătăciţi sau nişte dezertori.

Tatăl meu îşi mută privirea de la Anabel la unul dintre lorzii noştri argintii.

— Flota Laris poate fi gata în mai puţin de o oră, corect?

Lordul general Laris se trezeşte sub privirea tatălui meu. Şi-a golit sticla de buzunar şi acum se îmbată doar cu euforia victoriei. Simt că duhneşte a băutură, cu toate că se află în cealaltă parte a încăperii.

— Poate, Maiestate. Nu trebuie decât să daţi ordinul.

Îl întrerupe o voce aproape şoptită:

— Am să mă opun dacă îl vei da.

Sunt primele cuvinte ale lui Cal după cearta cu Mare Barrow şi nu sunt aruncate în zadar. La fel ca bunica lui, Cal este îmbrăcat acum în negru, cu ornamente roşii. A renunţat la uniforma

împrumutată pe care a purtat-o în bătălie. Se foieşte în jilţ, lângă Anabel, asumându-şi rolul de rege şi scopul luptei ei. Regina Lerolan stă în dreapta lui, iar unchiul său – Julian, din Casa Jacos – stă în stânga. Flancat de cei doi argintii cu sânge nobil şi puternic, el ne prezintă un front unit. Un rege merituos, pe care noi suntem obligaţi să-l apărăm.

Şi îl urăsc pentru asta.

Cal m-ar fi putut scăpa de toată suferinţa asta, ar fi putut să rupă logodna, să-l refuze pe tata când i-a oferit mâna mea.

Însă a renunţat la Mare pentru coroană. Şi tot pentru coroană m-a prins pe mine în laţ.

— Poftim?

Atâta tot spune tata. Este un bărbat care vorbeşte puţin şi care pune şi mai puţine întrebări. Te simţi tulburat doar când îl auzi întrebând ceva. Aşa mă simt şi eu acum, deşi nu vreau şi nu trebuie.

Cal îşi îndreaptă umerii laţi. Îşi sprijină bărbia în pumn, se încruntă gânditor. Acum pare mai masiv, mai în vârstă, mai înţelept. Se află pe acelaşi teren de joc cu regele Riftului.

— Am zis că mă voi opune dacă vei da ordin avioanelor să pătrundă în spaţiul aerian inamic. Mă voi opune dacă vei da oricărui detaşament din coaliţia noastră ordinul de a pătrunde pe teritoriul inamic, răspunde ferm Cal.

Trebuie să recunosc că are un aer regesc şi fără coroană. O atitudine care atrage atenţia, ba chiar impune respect. Deloc surprinzător, de vreme ce pentru asta s-a pregătit întreaga viaţă, iar Cal este un elev foarte sârguincios. Bunica lui îşi încreţeşte buzele într-un zâmbet reţinut, dar sincer. Este mândră de el.

— Năduful este un adevărat teren minat, iar noi nu avem suficiente informaţii cu ajutorul cărora să ajungem în cealaltă parte a cascadei. Ar putea fi o capcană. N-am de gând să risc viaţa soldaţilor.

— Fiecare acţiune din războiul ăsta impune un risc, spune Ptolemus din cealaltă parte a tatălui nostru.

Se îndreaptă de umeri la fel cum a făcut Cal şi, tot aşa, adoptă o atitudine impunătoare. Ultimele raze ale apusului dau o tentă roşcată părului lui Tolly, făcându-i buclele argintii să sclipească sub coroana princiară. Aceeaşi lumină îl scaldă pe Cal în culorile casei sale: ochi roşii, umbre negre în spate. Cei doi se

privesc lung în ochi, în felul acela straniu, specific bărbaţilor. *Pentru ei totul este o competiţie*, râd eu în sinea mea.

— Câtă perspicacitate din partea ta, prinţ Ptolemus, constată sec Anabel. Însă Maiestatea Sa, regele Nortei, ştie prea bine ce este războiul. Iar eu sunt întru totul de acord cu părerea lui.

Deja îl numeşte „rege". Şi nu doar eu am observat asta.

Surprins, Cal lasă privirea în jos. Dar îşi revine imediat şi strânge hotărât din dinţi. A ales. *Acum nu mai e cale de întoarcere*, *Calore*.

Davidson, premierul Montfortului, dă din cap. În lipsa lui Mare Barrow şi a comandantului Gărzii Stacojii, individul este uşor de neglijat. Aproape uitasem că este şi el aici.

— De acord, spune el.

Până şi vocea îi este anostă, fără accent sau inflexiuni.

— Şi armatele noastre au nevoie de timp ca să se refacă, iar această *coaliţie* are nevoie de timp ca să-şi găsească...

Se întrerupe ca să caute cuvântul potrivit. Tot nu-i pot citi gândurile pe chip, iar treaba asta mă irită extrem de tare. Mă întreb dacă un şoptitor ar fi în stare să se furişeze dincolo de scuturile lui mintale.

— ... echilibrul.

Mama nu are răbdarea tatii şi-l ţintuieşte pe liderul cu sânge nou cu privirea ei de cărbune, care arde mocnit. Şarpele îi imită gestul şi clipeşte urât la premier.

— Deci nu avem nici informaţii şi nici spioni dincolo de graniţă? Iertaţi-mă, domnule, dar aveam impresia că Garda Stacojie...

Zici că scuipă vorbele astea două.

— ... avea o reţea complexă de spioni atât în Norta, cât şi în Ţinutul Lacurilor. Desigur că ne-ar putea fi de folos, cu condiţia ca roşii să nu fi *denaturat* realitatea, de fapt.

Din cuvintele ei picură scârba, aşa cum picură otrava din dinţii de şarpe.

— Agenţii noştri fac exact ce trebuie, Maiestate.

Generăleasa roşie, femeia aia blondă, care rânjeşte încontinuu, dă năvală în sală, urmată îndeaproape de Mare. Amândouă traversează ţanţoşe încăperea şi se aşază lângă Davidson. Se mişcă repede şi fără zgomot, de parcă aşa ar putea evita privirile tuturor celor aflaţi aici.

Dintre toţi oamenii din sală, tocmai pe mine m-a găsit Mare să

mă ţintuiască cu privirea. Şi, spre marea mea surprindere, mă cuprinde o emoţie stranie. *Să fie ruşine*? *Nu*, *imposibil*. Chiar şi aşa, simt că încep să-mi ardă obrajii. Sper că nu m-am înroşit – de mânie sau jenă. Pentru că amândouă clocotesc în mine. Îmi întorc privirea şi mă uit la Cal, care-i şi mai nefericit decât mine.

Evident că se *străduieşte* să pară neafectat de prezenţa ei, însă nu seamănă deloc cu fratele lui. Spre deosebire de Maven, el nu se pricepe să-şi ascundă emoţiile. Aşa că pe obraji, gât şi vârfurile urechilor îi înfloresc bujori argintii. Ba chiar şi temperatura din sală creşte puţin din cauza sentimentelor pe care încearcă să şi le înăbuşe. *Ce prost*, râd eu în sinea mea. *Ai ales*, *Calore*. *Ai ales şi ne-ai condamnat pe amândoi*. *Ai putea măcar să te prefaci că totul este în regulă*. *Dacă o să-şi piardă cineva minţile din cauza suferinţei*, *atunci eu sunt aia*.

Mă aştept să-l aud miorlăind ca un pisoi rătăcit în ploaie. Dar nu. Clipeşte furios şi îşi smulge privirea de la fetiţa cu fulgerele. Încleştează degetele pe braţul jilţului, iar brăţara scăpărătoare de la încheietura lui aruncă scântei roşii în lumina apusului. Uite că se poate controla. Nici brăţara şi nici prinţul nu se aprind.

În comparaţie cu el, Mare este ca o stâncă. Rigidă, inflexibilă, rece. Nu scapără nici măcar o singură scânteie. Nu face decât să se zgâiască la mine. Este neplăcut, dar nu mă deranjează prea tare. I-a dispărut furia din ochi. Fireşte că privirea ei nu este una prea amabilă, dar nici nu-i din cale afară de dezgustată. Presupun că fetiţa cu fulgerele nu prea are motive să mă duşmănească în momentul ăsta. Mi se strânge inima – oare ştie că nu a fost alegerea mea? *Trebuie să ştie*.

— Mă bucur că te-ai decis să te întorci, domnişoară Barrow, îi zic eu cu sinceritate.

Întotdeauna a reuşit să le distragă atenţia prinţilor Calore.

Nu-mi răspunde; doar îşi încrucişează braţele la piept.

Însoţitoarea ei, generăleasa de la comanda Gărzii Stacojii, nu este la fel de tăcută. Din păcate. Se încruntă la mama, forţându-şi norocul.

— Agenţii noştri ne transmit informaţii despre retragerea armatei lui Maven. Am aflat că trupele lui se îndreaptă în grabă spre Detraon. Maven şi câţiva dintre generalii lui s-au urcat la bordul unei corăbii de pe Lacul Eris. Probabil tot cu destinaţia Detraon. Se spune că acolo vor avea loc funeraliile regelui lacustru. Plus că ei au mult mai mulţi tămăduitori decât noi. Cei

care au supravieţuit luptei îşi vor redobândi mai repede puterile.

Anabel se încruntă şi-i aruncă tatii o privire furioasă.

— Da, Casa Skonos continuă să fie divizată între taberele noastre. Dar majoritatea membrilor ei au rămas loiali uzurpatorului.

De parcă ar fi vina noastră. *Noi am făcut tot ce am putut*, *i-am convins pe cei care s-au lăsat convinşi*.

— Ca să nu mai spun că Ţinutul Lacurilor are propriii lui tămăduitori.

Davidson face un gest din mână, zâmbeşte acru şi dă din cap. Ridurile din colţurile ochilor îi dau de gol vârsta. Bănuiesc că are în jur de patruzeci de ani, dar nu sunt sigură.

Îşi duce degetele la frunte, ca într-un fel de salut mai ciudat. Sau o promisiune.

— Montfortul vă va oferi tămăduitorii de care aveţi nevoie. Voi face o cerere să ni se aducă mai mulţi, deopotrivă argintii şi înfocaţi.

— Cerere? repetă tata.

Şi ceilalţi argintii par la fel de nedumeriţi, iar eu mă uit în jur, căutând privirea lui Tolly. Fratele meu se încruntă. Nu ştie ce vrea să spună Davidson. Simt un junghi de teamă în stomac şi îmi muşc buzele ca să-l alung. În mod normal, ce se întâmplă să nu priceapă unul dintre noi îi este explicat de celălalt. Dar acum suntem amândoi derutaţi. *La fel este şi tata*. Oricât de supărată sunt pe el, uimirea lui mă sperie mai tare decât orice altceva. Tata nu ne poate apăra de ceva ce nu înţelege.

Nu înţelege nici Mare, care strâmbă din nas tulburată. *Of*, *oamenii ăştia*! bodogănesc eu în sinea mea. Mă întreb dacă măcar femeia aia cu cicatrice şi privire urâtă are o vagă idee la ce anume se referă Davidson.

Premierul chicoteşte înfundat. *Moşul se distrează de minune*. Lasă ochii în jos şi genele negre i se odihnesc pe obraz. Ar putea fi chiar chipeş dacă ar depune ceva efort. Dar probabil că aspectul nu face parte din planurile lui.

— După cum prea bine ştiţi cu toţii, eu nu sunt rege.

Acum ridică privirea şi se uită la tata. Apoi la Cal. Apoi la Anabel.

— Eu sunt în slujba poporului meu, iar poporul meu şi-a ales politicienii care să-i reprezinte interesele. Şi trebuie să fie toţi de acord. Când mă voi întoarce în Montfort, ca să cer mai multe

trupe...

— *Când te vei întoarce*? exclamă Cal, întrerupându-l. Şi, mă rog, când anume aveai de gând să ne anunţi şi pe noi?

După un moment de confuzie, Davidson ridică din umeri.

— Acum.

Mare strâmbă din buze. Nu-mi dau seama dacă vrea să-şi stăpânească un rânjet mânios, ori un zâmbet compătimitor. Probabil că a doua variantă este cea corectă.

Şi nu sunt singura care a observat-o. Privirea din ce în ce mai bănuitoare a lui Cal trece de la ea la premier.

— Şi ce anume ar trebui să facem noi în absenţa dumitale, domnule prim-ministru? vrea el să ştie. Să te aşteptăm? Ori să ne luptăm cu o mână legată la spate?

— Sunt extrem de flatat, Maiestate, că Montfortul vi se pare esenţial pentru cauza voastră, zâmbeşte larg Davidson. Însă trebuie să-mi cer scuze: legile ţării mele nu pot fi încălcate nici măcar în vremuri de război. Nu voi trăda principiile Montfortului şi voi apăra mereu drepturile poporului meu. În fond, concetăţenii mei v-au ajutat să vă redobândiţi ţara.

Avertismentul din spatele cuvintelor lui este la fel de clar ca zâmbetul dezinvolt care i s-a întins pe chip.

Tata se pricepe mai bine decât Cal la prefăcătorii din astea. Aşa că schiţează şi el un surâs rece şi spune:

— Niciodată nu i-am cere vreunui conducător să se întoarcă împotriva poporului său, domnule.

— Bineînţeles că nu, adaugă pe un ton sec femeia roşie, cu multe cicatrice.

Pentru binele coaliţiei, tata se face că nu observă această insolenţă. Dacă nu ar exista alianţa noastră, cred sincer că tata ar ucide-o pe loc, ca să dea o lecţie de bună-cuviinţă tuturor celor prezenţi.

Cal încearcă din răsputeri să se calmeze.

— Cât timp veţi fi plecat, domnule premier?

— Depinde de guvernul meu, dar nu mă aştept la o dezbatere prea îndelungată, răspunde Davidson.

Regina Anabel bate amuzată din palme. Şi râde, adâncindu-şi ridurile de pe chip.

— Foarte interesant, domnule. Şi ce înţelege guvernul dumneavoastră printr-o dezbatere „îndelungată”?

În momentul acesta, am impresia că mă uit la o piesă de

teatru în care joacă doar actori mediocri. Niciunul dintre ei – nici tata, nici Anabel şi nici Davidson – nu are încredere nici cât negru sub unghie în ceilalţi.

— O, ani întregi, oftează Davidson, cu acelaşi umor forţat. Democraţia este o treabă tare nostimă. Nu că nu aţi şti deja.

Ultima împunsătură merge drept la ţintă şi lui Anabel îi îngheaţă zâmbetul pe buze. Bate cu palma în masă, avertizându-l încă o dată. Talentul ei l-ar putea distruge într-o clipită. La fel şi talentele noastre, ale celorlalţi. Toţi suntem înzestraţi cu abilităţi ucigătoare şi toţi am avea motivele noastre să-l omorâm. Eu una nu ştiu cât am să mă mai pot stăpâni.

— Eu mă bucur că pot vedea cu ochii mei asta.

Nici nu termină bine de vorbit Mare, că temperatura a şi crescut în sală. Este singura care nu se uită la Cal. Însă el îi aruncă priviri mânioase şi îşi muşcă buzele. Mare rămâne neclintită, iar pe chipul ei nu se poate citi absolut nimic. Parcă l-ar fi avut antrenor pe Davidson.

Îmi duc iute mâna la gură ca să-mi înăbuş un chicotit neaşteptat. Mare Barrow este incredibil de talentată când vine vorba să-i enerveze pe bărbaţii din Casa Calore. Mă întreb chiar dacă o face intenţionat sau dacă pur şi simplu îi vine natural. Dacă stă trează noaptea şi se gândeşte cum să facă să-l dea peste cap pe Maven sau să-l ducă de nas pe Cal.

Oare aşa face? *Oare e în stare de asta*?

Instinctiv, încerc să sting scânteia de speranţă care-mi apare în suflet. Nu reuşesc, aşa că o las să înflorească.

La fel a făcut şi cu Maven. *L-a ţinut ocupat*. *L-a dezorientat în permanenţă*. *L-a ţinut departe de tine*. *De ce să nu o facă şi cu Cal*?

— Draga mea, ai fi un foarte bun emisar pentru Norta.

Încerc să par plictisită, neinteresată. Deloc nerăbdătoare. Nu vreau să-şi dea seama cineva că arunc osul cât mai departe, ştiind că puiuţul de câine se va duce după el. Ochii lui Mare fulgeră spre mine şi o văd că ridică din sprâncene. *Haide*, *măi*, *Mare*. Mă bucur că nu-i nimeni care să-mi poată citi gândurile.

— Nici vorbă, Evangeline, se grăbeşte Cal să mă contrazică, rostind vorbele printre dinţi. Cu tot respectul, domnule premier, dar noi nu cunoaştem prea multe despre poporul dumneavoastră...

Înclin capul şi mă uit câş la logodnicul meu. Părul argintiu îmi

alunecă pe claviculă. Oricât de mică ar fi forţa pe care o simt în momentul acesta, tot simt cum îmi cuprinde fiecare nerv.

— Dar nu putem şti dacă nu încercăm, nu? Ar fi foarte bine primită, ar fi considerată o eroină. Montfort este ţara oamenilor cu sângenou. Prezenţa ei acolo ne-ar ajuta nespus de mult. Nu-i aşa, domnule premier?

Davidson se uită la mine cu ochii ăia ai lui fără expresie. Parcă priveşte prin mine, dincolo de mine. *Holbează-te cât ai tu chef*, *roşule*.

— Fără îndoială.

— Şi chiar crezi că o să ne spună tot ce află acolo? Fără să fardeze adevărul sau să omită anumite informaţii esenţiale? pufneşte neîncrezătoare Anabel. Te asigur, prinţesă Evangeline, că fata asta nu nutreşte nici strop de credinţă pentru vreun om cu sânge argintiu.

Atât Cal, cât şi Mare îşi lasă ochii în jos în acelaşi moment, de parcă ar evita să se privească.

Ridic din umeri.

— Atunci, trimiteţi un argintiu cu ea. Ce ziceţi de lordul Jacos?

Bătrânul, firav în ţinuta lui galbenă de ceremonie, pare surprins să-şi audă numele. Are o înfăţişare ponosită, ca de cârpă veche.

— Dacă ţin bine minte, eşti un om cu multă carte, da?

— Sunt, şopteşte el.

Mare ridică brusc capul. Are obrajii roşii, dar în rest pare extrem de calmă.

— Trimiteţi pe cine doriţi cu noi. Eu am să mă duc în Montfort şi niciun rege nu are dreptul să mă oprească. Dar îi provoc să încerce.

Splendid. Cal se crispează. Bunică-sa se apropie de jilţul lui. Cât de micuţă pare în comparaţie cu el – dar asemănarea dintre ei este de netăgăduit. Aceiaşi ochi de bronz, aceiaşi umeri laţi, acelaşi nas drept. Aceeaşi inimă de războinic. Şi, în fond, aceeaşi ambiţie. Vorbeşte cu ochii la el, temându-se de răspunsul lui.

— Deci lordul Jacos şi Mare Barrow îl vor reprezenta pe adevăratul rege al Nortei, alături de...

Brăţara lui scoate scântei, iar de aici iau naştere nişte flăcări mici, care îi alunecă încet pe degete.

— Adevăratul rege se va reprezenta singur, spune Cal, cu

ochii la focul lui.

Mare strânge din dinţi. Eu fac eforturi să mă stăpânesc, dar pe dinăuntru aplaud şi ţopăi de bucurie. *Cât de uşor a fost*.

— Tiberias, scrâşneşte Anabel.

Dar el nu se deranjează să-i răspundă. Iar ea nu-l poate obliga. *Cu mâna ta ţi-ai făcut-o*, *babă proastă*. *Tu ai zis că este rege*. *Acum supune-te*.

— Recunosc, am moştenit ceva din curiozitatea caracteristică unchiului Julian – şi a mamei mele, spune Cal, pomenind-o pe un ton mai blând pe cea care i-a dat viaţă.

Eu nu ştiu prea multe despre ea. Regina Elara nu suporta să se vorbească în jurul ei despre Coriane Jacos.

— Vreau să vizitez această Republică Liberă şi să văd dacă este adevărat tot ce am auzit despre ea, continuă Cal.

Şi imediat coboară vocea, uitându-se la Mare cu atâta intensitate, de parcă i-ar putea porunci din ochi să-l privească şi ea. Dar nu reuşeşte.

— Doresc să văd cu ochii mei cum este viaţa acolo.

Davidson dă repede din cap. În ochi i se aprinde o scânteie şi, o clipă, îi alunecă de pe chip masca aia lipsită de orice expresie.

— Sunteţi binevenit, Maiestate.

— În regulă, spune Cal, stingându-şi flacăra ca să poată lovi cu degetele în masă. Aşa rămâne stabilit.

Bunică-sa strânge din buze, de parcă ar fi mâncat ceva foarte acru.

— Stabilit? îl îngână ea cu dispreţ. Nimic nu-i stabilit. Trebuie să-ţi înfigi steagul în Delphie, să-ţi alegi capitala; trebuie să câştigi teritorii, să câştigi resurse, pe *oameni* să-i câştigi de partea ta, să convingi mai multe Înalte Case să te urmeze...

Cal este de neclintit.

— Da, bunico, am nevoie de resurse. De *soldaţi*. Îi voi găsi în Montfort.

— Ai dreptate, mârâie tata pe un ton care-mi aduce spaime vechi în suflet.

E supărat pe mine pentru că m-am amestecat în discuţie? *Sau e mulţumit*? Încă din copilărie am învăţat ce înseamnă să i te opui lui Volo Samos. Deveneai o umbră. Ignorată, nedorită. Până când reuşeai să-i recapeţi dragostea prin realizări şi inteligenţă.

Mă uit la tata cu colţul ochiului. Palid, perfect în măreţia lui, regele Riftului stă drept pe tron. Îi desluşesc zâmbetul superior

printre firele bărbii sale, îngrijite cu foarte multă migală. Şi scot un oftat mut de uşurare.

— Această dorinţă a regelui legitim al Nortei va face o impresie deosebit de bună guvernului din Montfort, continuă tata. Şi ne va consolida alianţa. Prin urmare, este corect să trimit şi eu un emisar care să reprezinte Regatul Riftului.

Nu pe Tolly – nu-l trimite pe Tolly! ţip eu în gând. Mare Barrow mi-a promis că nu-l va ucide, dar nu am încredere în cuvântul ei, mai cu seamă în asemenea împrejurări favorabile. Deja ştiu ce se va întâmpla. Va avea loc un accident stupid, care numai accident nu va fi. Plus că va trebui să plece şi Elane – soţia supusă, alături de soţul şi stăpânul ei. *Dacă tata îl trimite pe Tolly*, *vom primi înapoi un cadavru*.

— Vă va însoţi Evangeline.

Cât ai bate din palme, uşurarea mea este înlocuită de o stare de greaţă cumplită.

Nu ştiu dacă să cer o altă cupă cu vin sau dacă să-l vomit pe cel băut până acum. Aud tot felul de voci în cap – toate urlându-mi acelaşi lucru:

Cu mâna ta ţi-ai făcut-o, *proasto ce eşti*!

TREI

Mare

Râsetele mele răsună de-a lungul zidurilor dinspre răsărit, până în câmpiile întunecate. Mă doare burta, mi se taie răsuflarea, mă sprijin de parapet. Nu mă pot stăpâni. Râsul ăsta este unul sincer şi el mă controlează pe mine. Hohotele îmi sunt dogite şi nesigure din cauză că n-am mai făcut-o de mult. Mă usturǎ cicatricele de pe gât şi spate, dar nu mă pot stăpâni. Râd până mă dor coastele şi trebuie să mă aşez şi să mă sprijin de piatra rece. Îmi strâng buzele cât de tare pot. Degeaba. Sughiţurile tot îşi croiesc drum printre ele.

Doar soldaţii de pază mă aud şi nu prea cred că le pasă de o fată singură, care râde ca nebuna în noapte. În fond, mi-am câştigat dreptul să râd, să plâng sau să urlu ori de câte ori am chef. Parcă mi-ar veni să le fac pe toate trei. Dar râsul iese învingător.

Ai zice că mi-am pierdut minţile. Şi poate chiar mi le-am pierdut. Dar astăzi am o scuză întemeiată. Dincolo de zidurile cetăţii Corvium, oamenii încă îşi mai strâng morţii. Cal a ales coroana în detrimentul tuturor idealurilor pentru care credeam eu că luptăm. Rănile astea două sângerează şi acum şi niciun tămăduitor nu le poate vindeca. Însă, dacă vreau să nu înnebunesc de tot, trebuie să nu mă mai gândesc la ele. Singurul lucru pe care îl pot face este să-mi îngrop faţa în palme, să strâng din dinţi şi să mă lupt cu râsul ăsta infernal, cu râsul ăsta iraţional.

Probabil că aşa arată nebunia.

Păi, ia auzi: Evangeline, Cal şi cu *mine* plecăm la Montfort. Ce *glumă* bună!

Atât i-am transmis lui Kilorn, care încă se află în siguranţă, în Piedmont. Va dori să afle tot ce s-a întâmplat. Aşa că mi se pare drept să-l ţin la curent cu ce s-a discutat aici. Plus că *vreau* să ştie tot. Am nevoie de cineva care să râdă împreună cu mine şi să blesteme tot ce va fi să se întâmple.

Chicotesc iarăşi, îmi sprijin capul de zid şi mă uit la stele. Sunt

mici, cât vârful de ac, estompate de luminile Corviumului şi de luna care tocmai a răsărit. Parcă stelele astea se uită şi ele cu mirare la cetate. Mă întreb dacă zeii lui Iris Cygnet râd şi ei cu mine. Asta dacă într-adevăr există.

Mă întreb dacă râde şi Jon.

Amintirea lui îmi îngheaţă sângele în vine, sugrumând orice urmă de râs isteric. Individul ăla cu sângenou, individul ăla afurisit, care se dă mare profet, ne-a scăpat şi ne pândeşte de undeva, din apropiere. Ca să facă ce? Să şadă cuminte pe culmea unui deal şi să se uite la noi cu ochii ăia roşii? Să ne urmărească încântat cum ne omorâm între noi? Oare este el un soi de păpuşar, care se mulţumeşte să ne aducă pe scenă şi să ne pună să jucăm tragedia viitorului pe care ni l-a ales? L-aş căuta dacă aş şti că am cea mai mică şansă să-l găsesc. Şi l-aş obliga să ne apere de soarta asta cruntă. Absurd. Va şti că vin după el. Nu-l putem găsi pe Jon decât dacă el vrea să fie găsit.

Frustrată, îmi trec degetele peste obraji şi prin păr; le apăs, zgâriindu-mi pielea. Senzaţia de usturime mă aduce treptat la realitate. Usturimea şi frigul de afară. Piatra de sub mine se face din ce în ce mai rece cu cât noaptea se adânceşte. Ţesătura subţire a uniformei nu mă apără de frig, aşa că încep să tremur. Ca să nu mai spun că mă împung peste tot colţurile zidului. Şi totuşi nu mă clintesc din loc.

Pentru că, dacă m-aş mişca, m-ar lua somnul. Plus că ar trebui să mă întorc acolo. La ceilalţi. În cazarmă. Chiar dacă aş adopta cea mai fioroasă încruntătură din repertoriu şi aş lua-o la fugă, tot va trebui să dau ochii cu roşiii şi cu oamenii cu sângenou – ba chiar şi cu argintiii. Evident, şi cu Julian. Parcă-l văd cum mă aşteaptă, aşezat pe patul meu, pregătit să-mi ţină o altă prelegere. Însă habar n-am ce ar mai putea să-mi spună.

Îi va lua partea lui Cal, îmi spun eu. La final. Când va deveni clar pentru toată lumea că nu îi vom permite să-şi păstreze tronul. Chiar dacă nu au alte calităţi, argintiii le sunt loiali celor de acelaşi sânge cu ei. Iar Julian i-a rămas credincios surorii sale moarte şi Cal este singura lui legătură cu ea. Poate să vorbească cât vrea despre revoluţie şi istorie, dar în niciun caz nu îi va întoarce spatele. Nu îl va abandona pe Cal.

Tiberias. *Obişnuieşte-te*. *Să-i spui*. *Tiberias*.

Mă doare şi să mă gândesc la numele ăsta. La numele lui adevărat. La numele care îi descrie viitorul. Tiberias Calore al

Şaptelea, Rege al Nortei, Flacără a Nordului. Îl şi văd pe tronul fratelui său, la adăpostul Pietrei Tăcute. Sau va prefera monstruozitatea aia din sticlă-de-diamant pe care a stat tatăl lui? Şi va distruge orice urmă a lui Maven, îl va şterge din cartea istoriei? Apoi va reconstrui palatul tatălui său. Iar Regatul Nortei îşi va recăpăta statutul de pe vremuri. Cu excepţia regelui Samos din Rift, totul va fi aşa cum fusese în ziua aceea când am fost aruncată în arenă.

Şi tot ce s-a întâmplat de atunci încoace va fi fost în zadar.

Nu voi permite aşa ceva.

Din fericire, nu sunt singura care gândeşte astfel.

Luna străluceşte pe piatra neagră, argintând luciul auriu al turnurilor şi parapetelor. Sub locul unde mă aflu patrulează santinelele în uniforme roşii şi verzi. Uniforme ale Gărzii Stacojii şi ale Montfortului. Mai rari sunt omologii lor argintii, înveşmântaţi în culorile caselor lor. Galben pentru Casa Laris, negru pentru Haven, roşu şi albastru pentru Iral, roşu şi portocaliu pentru Lerolan. Nu se văd culorile Casei Samos. Nici nu au de ce să se vadă, pentru că, mulţumită şansei şi ambiţiei lui Volo, Samos este acum o casă regală. Prin urmare, membrii ei n-au de ce să-şi piardă vremea cu ceva atât de banal cum este rondul de noapte.

Mă întreb ce-o zice Maven despre povestea asta. Atât de obsedat este de Tiberias, că nici nu-mi pot imagina ce va însemna pentru el apariţia unui alt rege rival, adică Volo. Pentru că, pentru Maven, totul se învârtea în jurul fratelui său, chiar dacă el avea absolut tot ce îşi putea dori: avea coroana, avea tronul. Mă avea pe *mine*. Dar încă îl mai bântuia fantoma Elarei, care îl modelase după pofta ei. Obsesia asta a alimentat nevoia de putere a lui Maven şi comportamentul tiranic al Elarei. Oare la fel va păţi şi regele Volo? Sau doar la noi doi se referă aceste dorinţe întunecate şi nocive ale lui Maven? Visează să-l ucidă pe Tiberias şi să mă păstreze doar pentru el?

Doar timpul îmi va răspunde. Când va lovi din nou, aşa cum sunt convinsă că o va face, voi şti adevărul.

Sper să fim pregătiţi.

Trupele lui Davidson, Garda Stacojie şi agenţii infiltraţi în armata lui – ar trebui să fie suficient. Trebuie să fie.

Însă tot voi fi cu ochii în patru.

•

— Când plecăm?

Am reuşit să-mi înăbuş groaza faţă de străini şi am pătruns în cartierul general al lui Davidson. Este vorba de nişte birouri mari din sectorul administrativ, unde acum se află o mulţime de ofiţeri din Montfort. Şi oameni din Garda Stacojie. Nu însă şi Farley, ea nu-i aici. Pe ofiţeri nu îi miră apariţia mea. Majoritatea se ocupă de împachetat. Mai ales documente, dosare, hărţi. Informaţii pentru persoane mai inteligente decât mine. Probabil rămase de la argintiii care au folosit înainte aceste încăperi.

Ada, unul dintre recruţii mei cu sângenou, se află chiar în centrul activităţilor. Studiază fiecare petic de hârtie înainte să-l dea mai departe la împachetat. Reţine absolut tot datorită memoriei perfecte cu care este înzestrată. Trec pe lângă ea, îi surprind privirea şi ne facem un semn imperceptibil din cap. Farley a hotărât ca Ada să fie transferată la Comandament după ce noi vom pleca spre Montfort. Nu cred că ne vom mai vedea curând.

Din spatele biroului său gol, Davidson se uită la mine. I se încreţesc colţurile ochilor oblici – unicul indiciu că zâmbeşte. Chiar şi în lumina puternică şi necruţătoare de aici, premierul pare la fel de chipeş. Distins. Puţin înfricoşător. Un adevărat rege, chiar dacă fără coroană şi tron. Îmi face semn să mă apropii de el, iar eu încerc să-mi înăbuş emoţia, amintindu-mi cum arăta în timpul asediului. Plin de sânge, istovit, speriat. Şi hotărât. La fel ca noi ceilalţi. Reuşesc să mă liniştesc un pic.

— Bună treabă ai făcut acolo, Barrow, îmi spune el, dând din cap în direcţia turnului.

Mă uit pe sub sprâncene la el.

— Pentru că mi-am ţinut gura, nu-i aşa?

Se aud râsete de lângă fereastră. Mă uit într-acolo şi îl văd pe Tyton, care se sprijină de geam, cu braţele încrucişate şi cu bucla albă căzută în ochi, aşa cum i se întâmplă mereu. Poartă o uniformă verde-închis, curată, dar cam scurtă la mâneci şi la pantaloni. Şi fără vreo emblemă cu fulgere care să-l dea de gol: Tyton este un electricon, la fel ca mine. Pentru că uniforma asta nu este a lui. Ultima oară când l-am văzut era acoperit cu sânge argintiu din cap până în picioare. Bate darabana cu degetele pe celălalt braţ – degetele sunt armele lui şi este mândru de ele.

— Să fie posibil? se miră el pe un ton grav, dar fără să mă privească.

Davidson se uită atent la mine, clătinând încetişor din cap.
— De fapt, sunt încântat că vrei să mă însoţeşti, Mare.
— Cum am zis, sunt curioasă să...
Premierul ridică mâna ca să mă oprească.
— Nu-ţi răci gura de pomană. Cred că lordul Jacos este singurul de aici care face ceva din pură curiozitate.
Nu se înşală.
— Spune-mi adevărul: ce anume vrei de la Montfort?
De la fereastră, Tyton catadicseşte să se uite în sfârşit la mine.
Îmi ridic sfidătoare bărbia.
— Ce mi-ai promis.
— Vrei să...?
De data aceasta Davidson pare realmente uluit.
— Vrei să te stabileşti...?
— Vreau să-mi ştiu familia în siguranţă.
Vocea nu-mi tremură deloc. Îmi amintesc câteva dintre regulile de politeţe pe care o argintie mi le-a vârât cu de-a sila în cap. *Spatele drept*, *umerii ţepeni*. *Priveşte drept în ochii interlocutorului*.
— Suntem în plin război, spun eu. Norta, Piedmontul, Ţinutul Lacurilor şi Republica ta. Nicio ţară nu mai este sigură. Însă a voastră se află cel mai departe şi mi se pare că aveţi cea mai mare forţă sau, măcar, cea mai bună apărare. Cred că ar fi bine să-mi duc eu însămi familia acolo. După care mă voi întoarce să termin ce au început nişte oameni mai vrednici decât mine.
— Promisiunea mea se adresa celor cu sângenou, domnişoară Barrow, spune Davidson atât de încet, că abia dacă-l aud în agitaţia din jur.
Mi se pune un nod în gât, dar mă uit şi mai urât la el.
— Nu prea cred, domnule premier.
Îşi arată zâmbetul ăla insipid al lui şi se retrage iarăşi la adăpostul măştii pe care o cunoaştem cu toţii.
— Chiar îţi imaginezi că aş fi atât de crud?
Ciudată întrebare, dar, oricum, Davidson este un om ciudat. Acum zâmbetul îi dezveleşte dantura albă şi uniformă.
— Bineînţeles că familia ta este binevenită. Montfort ar fi mândru să le acorde cetăţenia. Ibarem, poţi să vii puţin?
Un bărbat năvăleşte în încăpere din una dintre camerele învecinate, făcându-mă să tresar puternic. N-am ce-i face. Sunt

cu nervii vraişte. Individul seamănă leit cu Rash şi Tahir, gemenii cu sângenou. Dacă n-aş şti că Tahir încă se mai află în Piedmont, iar Rash, detaşat în Archeon – amândoi cu misiunea de a culege informaţii pentru cauza noastră aş crede că tipul ăsta *este* unul dintre gemeni. Stai aşa! Sunt *tripleţi*! Imediat ce dezleg misterul, îmi simt gura plină cu fiere. Nu-mi plac surprizele. Deloc nu-mi plac.

La fel ca fraţii lui, Ibarem are pielea negricioasă şi părul negru. Are o dungă albă pe bărbie – o cicatrice abia vizibilă printre firele îngrijit tunse ale bărbii. Poartă şi el un stigmat, făcut demult de sabia unui lord argintiu, care voia să-l poată deosebi de fraţii lui identici.

— Încântată de cunoştinţă, mormăi eu, uitându-mă la Davidson printre gene.

Îşi dă seama că nu mă simt foarte confortabil şi se grăbeşte să spună:

— A, da, acesta este fratele lui Rash şi Tahir.

— Nu mi-aş fi dat seama, ripostez eu cu răceală.

Ibarem dă din cap spre mine şi îşi arcuieşte uşor buzele.

— Mă bucur că am în sfârşit ocazia să te cunosc, domnişoară Barrow.

Apoi se întoarce spre Davidson.

— Ce porunciţi, domnule premier?

— Dă-i de veste lui Tahir. Cere-i să anunţe familia Barrow că fiica lor va veni mâine după ei. Ca să-i ducă în Montfort.

— Imediat, domnule, răspunde Ibarem.

Ochii îi sticlesc o clipă, timp în care mesajul trece din creierul lui în cel al fratelui său. Nu durează decât atât, în ciuda sutelor de kilometri care îi despart. Apoi lasă din nou capul în jos.

— S-a rezolvat, domnule. Tahir te felicită şi îţi urează bun venit, domnişoară Barrow.

Sper ca mama şi tata să fie de acord cu ideea mea. N-ar trebui să-mi fac mari probleme în privinţa asta. Gisa vrea să plece, iar mama se va lua după ea. Bree şi Tramy se vor lua după mama. Nu sunt însă sigură ce va face tata. Va refuza să plece, dacă ştie că eu nu voi sta cu ei. *Te rog*, *du-te*! *Te rog*, *acceptă darul ăsta din partea mea*.

— Transmite-i că îi mulţumesc, bolborosesc eu tulburată.

— Rezolvat, repetă Ibarem. „Cu foarte multă plăcere”, a răspuns Tahir.

— Iar eu vă mulţumesc amândurora, intervine Davidson, evident sătul de schimbul ăsta de amabilităţi pe cale telepatică. Gemenii ăştia ar putea conversa aşa la nesfârşit, deşi situaţia este mult mai năucitoare atunci când se află unul lângă altul. Ibarem dă din cap în semn că a priceput sugestia şi pleacă să-şi vadă de treburi.

— Mai există vreun frate pe care eu încă nu l-am văzut? scrâşnesc eu la premier.

Acesta se preface că nu-mi observă iritarea.

— Nu, cu toate că mi-aş dori să am mai mulţi ca ei în slujba mea, oftează Davidson. Ciudat lucru cu fraţii ăştia. În mod normal, talentele înfocaţilor se regăsesc în talentele argintiilor, dar o abilitate ca aceasta a gemenilor eu n-am mai văzut la oameni cu alt sânge.

— Au creierul altfel construit, murmură Tyton.

Îi arunc o privire pătrunzătoare.

— Mă îngrijorează felul în care spui asta.

Tyton ridică din umeri şi nu-mi răspunde.

Mă întorc spre Davidson şi îi vorbesc la fel de tăios ca la început, cu toate că nu pot să ignor darul pe care tocmai mi l-a făcut.

— Îţi mulţumesc. Ştiu că tu conduci Montfortul şi cererea mea e o nimica toată pentru tine. Dar pentru mine înseamnă extrem de mult.

— Fireşte, răspunde el. Şi, de îndată ce vom putea, sper să facem asta şi pentru alte familii în aceeaşi situaţie. În prezent, guvernul meu caută soluţii la ceea ce va deveni curând o adevărată criză a refugiaţilor, şi pentru oamenii roşii, şi pentru cei cu sângenou deja ajunşi pe teritoriul nostru. Însă putem admite o excepţie pentru tine, care ai făcut atât de multe şi vei face în continuare.

— Dar ce am făcut? Serios acum, ce anume am făcut eu atât de nemaipomenit?

Cuvintele îmi năvălesc din gură fără să le pot opri. Simt cum încep să-mi ardă obrajii.

— Ai reuşit să faci fisuri în ceea ce nouă ni se părea impenetrabil, spune Davidson pe un ton care parcă-mi reproşează că nu sunt capabilă să văd ce este evident pentru toată lumea. Ai reuşit să le străpungi armura. Ai slăbit capacul borcanului, domnişoară Barrow. Haide acum să-l deschidem

împreună.

Zâmbetul lui este sincer – larg, din ce în ce mai larg. Îmi aminteşte de un motan.

— Şi nu trebuie să trecem cu vederea faptul că, datorită ţie, un pretendent la tronul Nortei va veni în Republica noastră.

Vorbele lui mă înfioară. *Oare asta-i o ameninţare*? Înaintez iute, mă sprijin cu palmele de birou şi mă aplec spre el. Tonul meu scăzut este aspru:

— Vreau să-mi dai cuvântul de onoare că nu i se va face niciun rău.

Davidson nu ezită deloc.

— Îţi promit, răspunde el pe acelaşi ton. Nu mă voi atinge nici măcar de un singur fir de păr din capul lui. Nici eu, nici nimeni altcineva nu se va atinge de Calore atâta vreme cât el se va afla pe teritoriul nostru. Ai cuvântul meu de onoare. Noi nu lucrăm aşa.

— În regulă, zic eu. Pentru că ar fi o prostie fără margini să îndepărtaţi tamponul dintre alianţa *noastră* şi Maven Calore. Iar tu nu eşti prost, domnule premier, nu-i aşa?

Davidson dă din cap, iar zâmbetul lui ca de motan se întinde şi mai tare.

— Nu-i bine că prinţişorul va vedea şi altceva? întreabă premierul, ridicând dintr-o sprânceană căruntă şi pensată cu grijă. O ţară fără rege?

Să vadă că se poate şi aşa. *Că nu-i obligat să stea pe tron şi să poarte coroana*. *Să priceapă că nu-i obligat să fie rege*... *Nici măcar prinţ nu-i obligat să fie*. *Dacă nu-şi doreşte*.

Însă eu cred că îşi doreşte.

— Ba da.

Asta-i tot ce pot să spun. Este tot ce pot să sper. În fond, l-am cunoscut pe Tiberias într-o tavernă mizeră şi întunecată, când el încerca să se dea un om de rând, ca să afle cum arată cu adevărat lumea de dincolo de zidurile palatului. Şi ca să-şi dea seama ce anume trebuie schimbat.

Davidson se lasă pe spate, dându-mi de înţeles că audienţa s-a încheiat.

— Cererea îţi este aprobată, spune el. Şi consideră-te norocoasă pentru că trebuie să trecem mai întâi prin Piedmont, altminteri, poate n-aş fi fost atât de dispus să mă angajez la transportul neamului Barrow.

Mai că îmi face cu ochiul.
Mai că îi zâmbesc.

•

Pe la jumătatea drumului înapoi, spre cazarmă, îmi dau seama că mă urmăreşte cineva. Aud paşi în spate, paşi sprinteni şi regulaţi chiar şi pe străduţa întortocheată. În luminile fluorescente ale felinarelor se văd două umbre: a mea şi a altei persoane. Mă crispez, dar nu mă sperii. Prin Corvium mişună o mulţime de soldaţi ai coaliţiei, iar dacă vreunul dintre ei este atât de tembel încât să vrea să-mi facă rău, n-are decât să încerce. Ştiu să mă apăr. Deja scânteile şi-au pornit cursa pe sub pielea mea, cerându-mi să le eliberez.

Mă răsucesc brusc pe călcâie, sperând să o iau prin surprindere pe persoana care mă urmăreşte. Nu reuşesc.

Evangeline se opreşte lin, cu braţele încrucişate la piept şi ridicând din sprâncenele ei negre şi perfecte. Nu şi-a dat încă jos armura aia elegantă, mult mai potrivită pentru a fi purtată la curtea unui rege decât pe câmpul de luptă. Însă nu poartă nicio coroană. Pe vremuri obişnuia să-şi petreacă timpul liber confecţionând diademe şi tiare din toate metalele pe care le avea la îndemână. Iar acum, când are tot dreptul să poarte aşa ceva, nu o face.

— Te urmăresc de două cartiere, Barrow, îmi spune ea, dând capul pe spate. Parcă înainte ai fost un fel de hoaţă, nu?

Simt că e pe cale să mă apuce din nou râsul ăla isteric de mai devreme şi încerc să mi-l opresc. Dar tot zâmbesc – puţin cam strâmb – şi oftez prelung. Înţepătura ei este ceva familiar şi orice atitudine cât de cât familiară mi se pare o alinare în momentele astea.

— Nu m-am schimbat, Evangeline.

Zâmbetul ei sclipeşte, tăios ca o lamă de pumnal.

— Fireşte că nu te-ai schimbat. De ce să schimbi perfecţiunea?

— Vezi, nu care cumva să întârzii la întâlnirea cu viaţa ta perfectă, Alteţă, îi răspund eu.

Încă rânjind, mă dau la o parte şi-i fac loc să treacă. Ca să îşi dea seama că ştiu ce se petrece. Evangeline Samos nu m-a căutat prin toată cetatea ca să mă insulte. Comportamentul ei din sala de consiliu mi-a arătat care îi sunt motivele.

Clipeşte surprinsă şi parcă îşi pierde un strop din aroganţa

obişnuită.

— Mare, spune ea.

Mai blând. Pe un ton rugător. Doar atât îi permite orgoliul ei nemăsurat. Afurisitul ăla de sânge argintiu. Nu ştie să se umilească. N-a învăţat-o nimeni şi nimeni nu îi va îngădui vreodată să o facă.

Chiar dacă relaţia noastră este aşa cum este, tot mi se face milă de ea. Crescută la curtea argintiilor, Evangeline a fost sortită încă de la naştere unei vieţi pline de intrigi şi ascensiune pe scara puterii, a fost pregătită să se lupte cu înverşunare şi să nu-şi dezvăluie niciodată gândurile. Însă masca aceasta a ei este departe de a fi perfectă, mai cu seamă dacă o compar cu a lui Maven. Luni bune în ochii lui nu am văzut decât umbre pasagere, în timp ce în ochii lui Evangeline se reflectă emoţiile cu foarte mare claritate. Emană durere. Dor. Pare un animal de pradă închis într-o cuşcă, din care ştie că nu are cum să scape. O parte din mine ar vrea s-o lase captivă acolo. Ca să înţeleagă ce fel de viaţă îşi dorea înainte. Însă vreau să cred că nu am un suflet atât de hain. Şi nici proastă nu sunt. Evangeline Samos ar fi un aliat deosebit de puternic şi, dacă trebuie să-i ofer ceva în schimb, atunci aşa voi face.

— Du-te şi caută compasiune în altă parte, nu la mine, mormăi eu, făcând un semn spre strada pustie.

Ameninţare deşartă, dar ea nu ştie şi îşi iese din fire. I se întunecă şi mai mult ochii negri. Deci stratagema mea dă roade, o face să se simtă încolţită, o obligă să vorbească.

— Nu vreau aşa ceva din partea ta! se răsteşte Evangeline.

Furia care a cuprins-o îi ascute muchiile armurii.

— Şi ştiu că nu o merit.

— Normal că nu meriţi, pufnesc eu. Înseamnă că ai nevoie de ajutor, da? Vrei să găseşti o scuză ca să nu fii obligată să mergi la Montfort cu ceata noastră veselă?

Trăsăturile lui Evangeline se schimonosesc într-un alt zâmbet sarcastic.

— Nu-s atât de idioată încât să doresc să-ţi rămân datoare cu ceva. Nu, vorbesc despre un schimb.

Pe chipul meu nu se citeşte nimic. O privesc drept în ochi. Am reuşit să împrumut puţin din inexpresivitatea calmă a lui Davidson.

— La asta mă gândeam şi eu.

— Mă bucur că nu eşti chiar atât de grea de cap cum îşi imaginează ceilalţi.

— Deci, ce *vrei*? o întreb eu, dorind să terminăm cât mai repede.

Mâine vom pleca spre Piedmont şi apoi spre Montfort. Nu ne permitem luxul de a ne înţepa la nesfârşit, aşa cum facem de obicei.

Cuvintele i se opresc în gât. Îşi muşcă încet buzele. În lumina necruţătoare a străzii din Corvium, fardul de pe chipul ei pare foarte strident şi o face să semene cu un sălbatic vopsit ca să meargă la război. De fapt, presupun că exact asta a intenţionat. Umbrele vineţii de sub pomeţii ei, care ar trebui să-i accentueze trăsăturile, par cleioase. Are pete chiar şi pudra albă, care ar fi trebuit să-i uniformizeze tenul de culoarea razelor de lună. Pete de *lacrimi*. A încercat să şi le acopere, dar a lăsat urme. Un colorit inegal, resturi de rimel. Frumuseţea şi grandoarea ei letală sunt nişte ziduri de cetate cu crăpături adânci.

— Uşor de imaginat, nu? îmi răspund eu la întrebare, făcând un pas spre ea şi bucurându-mă s-o văd că tresare. Toate uneltirile tale au avut rezultatul dorit. L-ai obţinut pe Tiberias. Ai căpătat *a treia* şansă să te măriţi cu un rege din Casa Calore. Să devii regină a Nortei. Să-ţi vezi realizate toate visurile.

Mai are puţin şi se sufocă – probabil că îşi înghite replica acidă. Ce-i drept, nu prea suntem obişnuite să ne purtăm politicos una cu cealaltă.

— Şi acum vrei să scapi de toate astea, şoptesc eu. Nu mai vrei să fii ce ţi-a fost hărăzit prin naştere. De unde această revelaţie? De ce să te lepezi de dorinţele astea?

Nu se mai poate stăpâni.

— Nu trebuie să mă explic în faţa ta, ori să-ţi spun care-i motivul meu.

— Motivul tău are păr roşcat şi răspunde la numele Elane Haven.

Evangeline se crispează, încleştează pumnii, iar plăcile armurii răspund la emoţia care a cuprins-o.

— Elane n-are nicio legătură! strigă ea, dezvăluindu-şi slăbiciunea.

Se apropie de mine. Este cu doar câţiva centimetri mai înaltă, dar ştie să profite de avantajul acesta infim. Îşi pune mâinile în şolduri şi îşi îndreaptă umerii, acoperind brusc luminile

felinarelor. Mă acoperă cu umbra ei.

Dau puţin capul pe spate ca să mă uit la ea.

— Vrei să te întorci la Elane. Asta-i clar. Dar nu ştiu de unde ţi-a venit ideea că eu l-aş putea împiedica pe Tiberias să se căsătorească cu tine.

— Nu te umfla în pene, mă repede ea, dându-şi ochii peste cap. Regii din Casa Calore se distrează cu tine, de acord, însă nu-mi fac iluzii. Cal nu va rupe niciodată logodna noastră. Poate Maven ar fi făcut-o. Ştiu că tu l-ai influenţat să renunţe la mine.

— De parcă ai fi avut *de gând* să te măriţi vreodată cu Maven, îi spun eu, rostind rar cuvintele.

Nici nu-şi dă seama câte am observat la curtea lui. Familia ei a suportat mult prea bine ocara aia colosală. Regatul Riftului fusese în plan cu mult înainte de a putea eu să-l influenţez pe Maven într-un fel sau altul.

Evangeline ridică din umeri.

— Nu aveam cum să mai devin soţia lui după moartea Elarei. Scuze, după ce ai ucis-o tu. Ea ştia cum să-l stăpânească. Ştia cum să-l ţină în frâu. Nu cred că acum mai este cineva în stare de asta, nici măcar tu.

Sunt perfect de acord cu ea: pe Maven Calore nu-l poate controla nimeni.

Cu toate că eu am încercat. Mi se umple gura cu fiere când îmi aduc aminte cum a fost, cum am încercat să-l manipulez pe băieţelul ajuns rege, profitând de sentimentele lui faţă de mine. Şi atunci Maven a renunţat la alianţa cu Casa Samos ca să obţină pacea, ca să obţină Ţinutul Lacurilor, care să obţină mâna unei prinţese la fel de periculoase şi probabil de două ori mai şirete decât Evangeline. Mă întreb dacă Maven şi-o fi găsit un adversar pe măsura lui în Iris Cygnet, acvatica liniştită şi calculată.

Încerc să mi-l imaginez acum, să-l văd cu ochii minţii cum fuge din Corvium, îndreptându-se spre Ţinutul Lacurilor. Chipul lui alb, uniforma neagră cu ornamente roşii, ochii albaştri în care îi străluceşte furia mută. Se refugiază într-un regat straniu, la o curte stranie, unde va fi lipsit de protecţia Pietrei Tăcute. Şi duce cu el rămăşiţele pământeşti ale regelui lacustru. Mă consolez puţin la gândul că a eşuat atât de lamentabil. Poate regina lacustră îl va ucide de îndată ce va da cu ochii de el, ca să-l pedepsească pentru moartea soţului ei în timpul asediului.

Eu n-am putut să-l distrug pe Maven când am avut ocazia. Poate o va face ea.

— Şi nici pe Cal nu-l poţi influenţa în aşa fel încât eu să obţin ce vreau, continuă Evangeline, răsucind cuţitul în inima mea însângerată. Nu va renunţa la mine pentru tine atâta timp cât coroana lui depinde de căsătoria noastră. Îmi pare rău, Barrow. Cal nu-i genul de rege care să abdice pentru amor.

— Ştiu foarte bine cum este, mârâi eu, la fel de lovită de vorbele ei cum este şi ea de ale mele.

Dacă viaţa mea va continua aşa, iar tot ce voi face îmi va râcâi rana asta, mă îndoiesc că mă voi mai vindeca vreodată.

— Cal a ales, continuă Evangeline, ca să mă mai lovească încă o dată şi ca să revină la chestiunea principală. Atunci când va recâştiga Norta – şi o *va face* –, eu voi fi obligată să mă căsătoresc cu el. Ca să cimentez alianţa noastră, ca să asigur supravieţuirea Riftului. Ca să duc mai departe moştenirea lui Volo Samos şi a strămoşilor lui.

Evangeline vorbeşte privind peste capul meu, spre strada întunecată. O patrulă traversează uliţa de alături, la doar zece metri de noi. Soldaţii vorbesc în şoaptă şi păşesc uşor. Le observ uniformele ruginii şi îmi dau seama că fac parte din Garda Stacojie. Mulţi oameni ai Gărzii poartă uniformele soldaţilor roşii din armata Nortei, cărora le-au smuls emblemele. Nu cred că Evangeline îi remarcă. Se gândeşte la cu totul altceva. Ceva ce nu-i convine deloc, dacă este să mă iau după ceaţa care i s-a lăsat peste ochi şi maxilarul încleştat.

— Şi dacă nu te măriţi cu el? o provoc eu, aducând-o înapoi la realitate.

Este o întrebare simplă, evidentă, însă ea păleşte, şocată de ideea propusă de mine... Face ochii mari şi cască uluită gura.

— Imposibil, murmură ea. N-am cum să scap de asta. Ar trebui să mă ascund într-un colţ uitat de lume, în Tiraxes sau Ciron, sau în altă ţară pe care tata nu o poate ataca, adaugă ea, râzând cu amărăciune. Şi nici aşa n-aş scăpa. M-ar găsi şi m-ar aduce înapoi ca să mă folosească pentru scopurile lui. Singura soluţie, singura opţiune pe care o am este foarte simplă.

Bineînţeles că aşa este, *Evangeline*.

Obiectivele noastre sunt aceleaşi, chiar dacă motivele sunt diferite. Aşa că o las să vorbească, să spună exact ce vreau să aud. Totul va fi mai uşor dacă îşi imaginează că este ideea ei.

— Dacă el, Cal, va da greş, atunci nu va fi nicio căsătorie.

Evangeline se uită prin mine. Se forţează să rostească aceste cuvinte. Pentru că ele reprezintă o trădare faţă de casa ei, faţă de culorile ei, faţă de tatăl ei. O trădare faţă de *sângele* ei. Şi o doare până în măduva oaselor.

— Dacă nu va ajunge rege al Nortei, tata nu mă va *irosi* pe el. Iar dacă el pierde acest război pentru coroană, dacă *noi* îl vom pierde, atunci tata va fi mult prea disperat să-şi păstreze propriul tron şi nu va mai avea timp să se gândească cui altcuiva să mă vândă. Sau, cel puţin, să mă vândă cuiva de departe.

Departe de Elane. Subînţelesul vorbelor ei îmi este foarte clar.

— Deci vrei să-l împiedic pe Cal să-şi recâştige regatul?

Zâmbeşte sarcastic şi bate în retragere.

— Ai învăţat multe la curţile argintiilor, Mare Barrow. Eşti mai deşteaptă decât pari. Niciodată n-am să te mai subestimez şi ai face bine să nu mă subestimezi nici tu.

În timp ce îmi spune toate astea, armura i se încreţeşte şi se transformă. Solzii metalici se fac mai mici şi încep să mişune în toate direcţiile. La fel ca insectele supuse mamei ei, fiecare este un punct negru cu sclipiri argintii. Îşi transformă veşmântul în ceva mai solid, mai puţin somptuos. O armură adevărată, făcută pentru luptă. Doar pentru luptă, pentru nimic mai mult.

— Când spun că vreau ca *tu* să-l opreşti pe Cal, mă refer la grupul tău cel mic. Deşi sunt conştientă cât de „mici” pot fi considerate Montfortul şi Garda Stacojie la un loc. Doar nu ne putem imagina că ele chiar au intenţia să sprijine ascensiunea unui alt regat argintiu. Nu fără nişte motive serioase.

— Aha...

Îmi stă inima în loc. Evangeline şi-a arătat unul dintre atuuri. Unul pe care eu l-aş fi ţinut ascuns în locul ei.

— Ce să zic... Nu trebuie să fii un geniu în ale politicii ca să-ţi dai seama că o coaliţie între roşii şi argintii ar fi plină de trădări. Sunt convinsă că toţi conducătorii ştiu că nu trebuie să aibă încredere unii în ceilalţi.

Se întoarce, intenţionând să mă lase în urmă.

— Poate singurul care habar n-are este candidatul la tron, adaugă ea peste umăr.

Lucru pe care eu îl ştiu prea bine. Tiberias este la fel de credul ca un căţeluş şi poate fi uşor dus de nas de oamenii la care ţine.

Adică de mine şi de bunică-sa. Dar, mai ales, de defunctul lui tată. În numele lui îşi doreşte cu atâta ardoare coroana aia. Deşi încrederea în sine, curajul şi încăpăţânarea îi dau putere, aceste calităţi îl fac orb la orice nu se află pe câmpul de luptă. Poate anticipa cu uşurinţă iminenţa unui atac, dar nu-i poate recunoaşte pe uneltitori. Nu vede – nu poate sau nu vrea să vadă – maşinaţiunile care se petrec în jurul lui. N-a făcut-o înainte şi nici n-o va face vreodată.

— Da, nu seamănă deloc cu Maven, şoptesc eu, mai mult pentru mine însămi.

Dar Evangeline mă aude şi îmi repetă cuvintele în linişteа deplină a fortăreţei Corvium.

— Nu seamănă deloc cu Maven.

Aud în tonul ei aceleaşi sentimente care mă copleşesc şi pe mine.

Uşurare. Şi regret.

PATRU

Iris

Apele golfului îmi udă gleznele goale, înviorându-mă, readucându-mă la viaţă. Este destul de rece înainte de răsăritul soarelui, însă cu un simt frigul. Sunt la adăpost, învăluită de această senzaţie pură. Cunosc apele astea la fel de bine cum îmi cunosc propriul chip. Simt până şi cel mai mic curent, cea mai mică unduire a râului care se varsă în golf şi a golfului care se varsă în lac. Prima lumină a zorilor îi însângerează oglinda netedă, pictând pe ea dungi azurii şi trandafirii. Pacea care mă înconjoară mă ajută să uit cine sunt. Însă nu pentru multă vreme. Pentru că eu sunt Iris Cygnet, prinţesă prin naştere, regină prin căsătorie. Nu îmi permit luxul de a uita nimic, oricât mi-aş dori să o pot face.

Aşteptăm împreună: mama mea, sora mea şi cu mine, privind ţintă spre sud. O ceaţă joasă acoperă gura Golfului Senin, ascunzând vederii atât peninsula, presărată cu turnuri de pază, cât şi Lacul Eris de dincolo de ea. Câteva lumini străbat ceaţa deasă, sclipind stins, ca nişte stele. Dar vântul o împrăştie încet şi vedem din ce în ce mai multe turnuri. Construcţii înalte, din piatră, consolidate şi perfecţionate de sute de ori în sute de ani. Turnurile respective au văzut mai multe războaie şi distrugeri decât au studiat toţi istoricii din lume. Pe ele sunt prea multe lumini aprinse la ora aceasta din pragul zorilor. Şi vor rămâne aşa întreaga zi, torţe şi lămpi electrice. Stindardele care flutură în vânt nu sunt cele obişnuite ale Ţinutului Lacurilor. Pe fiecare turn este arborat câte un steag albastru-cobalt, cu dungi negre. În onoarea morţilor din Corvium. În semn de doliu.

În semn de rămas-bun pentru regele nostru.

Am plâns toată noaptea şi ai zice că ar fi trebuit să rămân fără lacrimi. Însă ele tot îmi şiroiesc pe obraji. Sora mea, Tiora, se stăpâneşte mai bine. Stă cu bărbia ridicată, iar pe frunte îi sclipeşte diadema – o împletitură din safire negre şi jais. Cu toate că sunt regină acum, coroana mea este mai simplă – o bentiţă cu diamante albastre şi, din loc în loc, câte o nestemată

roşie, care simbolizează Norta.

Avem aceeaşi piele de culoarea bronzului rece, aceleaşi trăsături – pometi înalţi şi sprâncene arcuite. Dar ea a moştenit ochii de culoarea mahonului de la mama noastră. Ochii mei sunt cenuşii că ai tatii. Tiora are douăzeci şi trei de ani, este cu patru ani mai mare decât mine şi este moştenitoarea tronului Ţinutului Lacurilor. Pe vremuri ziceam că este ursuză şi tăcută din naştere, că nu suportă să plângă şi e incapabilă să râdă. Dar uite că firea asta sobră îi este de folos acum, odată ajunsă moştenitoarea mamei noastre. Se pricepe mult mai bine decât mine să-şi controleze emoţiile, cu toate că şi eu fac tot posibilul să mă arăt cât mai imperturbabilă. Tiora se uită fix înainte şi ţine spatele drept. Nici măcar funeraliile nu i-au putut îngenunchea orgoliul. Însă chiar şi ea plânge moartea tatălui nostru. Lacrimile îi sunt mai puţini vizibile, pentru că alunecă iute în apele care ne udă picioarele. Este o acvatică, aşa cum suntem toţi din familie, şi îşi foloseşte talentul pentru a-şi alunga lacrimile. La fel aş face şi eu, dacă aş avea puterea necesară. Numai că acum mă simt foarte slăbită.

Spre deosebire de mama noastră, Cenra, actuala regină a Ţinutului Lacurilor.

Lacrimile ei plutesc în aer, un nor din picături de cristal în care se reflectă lumina zorilor. Norul acesta se face tot mai mare, iar lacrimile sclipesc, aruncând curcubeie pe pielea ei brună. Diamante create de inima ei sfărâmată.

Stă în faţa noastră, în apa până la genunchi. Straiele de doliu îi plutesc în spate. La fel ca Tiora şi ca mine, mama poartă negru, cu dungile albastre ale casei noastre regale. Rochia, croită din straturi de mătase fină, nu are nicio formă şi atârnă pe trupul ei ca o şovăire. Tiora a avut grijă să ne pregătească pe amândouă pentru funeralii, a ales ce bijuterii şi veşminte să purtăm. Mama nu s-a pregătit deloc. Arată rău, iar părul nepieptănat îi atârnă pe spate într-o volbură de culoarea corbului. Nu poartă brăţări şi nici cercei şi nici coroana. Este regină doar prin atitudine. Şi asta este destul. Îmi vine să mă agăţ de fustele ei aşa cum făceam în copilărie. Să o strâng în braţe şi să nu-i mai dau drumul niciodată. Să nu mai plec de acasă. Să nu mă mai întorc vreodată la curtea aceea care se prăbuşeşte în jurul unui rege deja distrus.

Gândul la soţul meu mă îngheaţă. Şi îmi dă forţă.

Lacrimile mi se usucă pe obraji.

Maven Calore este un copilaş care se joacă cu o armă încărcată. Rămâne de văzut dacă ştie cum să tragă cu ea. Însă eu mă gândesc la o mulţime de ţinte, o mulţime de oameni împotriva cărora să-l asmut. Argintiul care mi-a ucis tatăl, fireşte. Nu ştiu ce lord din Casa Iral. I-a retezat gâtul. L-a atacat pe la spate, cum nu ar face-o nici măcar un tâlhar fără onoare. Însă acest Iral era în slujba altui rege. Din Casa Samos. *Volo* – aşa îl cheamă. Alt individ fără onoare sau demnitate. Care s-a revoltat doar ca să obţină o coroană neînsemnată, doar ca să obţină dreptul de a deveni stăpân peste un ungher insignifiant de lume. Dar nu este singur. De partea lui au trecut şi alte familii din Norta, care doresc să-l înlocuiască pe Maven cu celălalt frate, Calore, cu prinţul surghiunit. Înainte de moartea tatii, nu m-aş fi sinchisit deloc dacă Maven ar fi fost detronat sau ucis. Dacă asta nu ar fi afectat pacea dintre Norta şi Ţinutul Lacurilor, atunci de ce să-mi pese? Însă lucrurile s-au schimbat. Orrec Cygnet nu mai este. Tatăl meu a murit din cauza unor oameni ca Volo Samos şi Tiberias Calore. Aş da orice să-i pot aduce în faţa mea şi să-i înec cu furia care-mi clocoteşte în suflet.

Exact aşa voi face.

Trei ambarcaţiuni străpung fără zgomot ceaţa. Au prorele vopsite în argintiu şi albastru. Le cunosc. Nu au decât o singură punte fiecare. Corăbiile acestea nu sunt construite pentru luptă, ci pentru parcurgerea rapidă a apelor în tăcere, după cum le este voia acvaticilor. Carenele lor au zimţuri speciale, care le ajută să biruie curenţii puternici, aşa cum fac acum.

A fost ideea mea să trimitem corăbiile. Nu suportam gândul ca trupul tatii să fie hurducat pe drumul lung din ţinutul ăla mizer, căruia nortanii îi zic Năduful. Pentru că ar fi trebuit să străbată multe oraşe până acasă, iar vestea morţii lui ar fi luat-o înaintea acelui cortegiu funebru. Nu, eu voiam să-l aduc acasă cât mai repede, ca să ne luăm noi primele rămas-bun de la el.

Şi ca să nu mă pierd de tot cu firea.

Acvatici în albastru lacustru – verii noştri din neamul Cygnet – se înghesuie pe puntea corăbiei din faţă. Durerea le sluţeşte chipurile întunecate. Rudele noastre l-au iubit mult pe tata, cu toate că el provenea dintr-o ramură mai puţin importantă a familiei. Mama este cea cu sânge regesc, descendentă a unui

neam vechi de monarhi. Prin urmare, nu îi este îngăduit să treacă graniţele ţării noastre, decât în cazuri extrem de grave. Tiorei nu îi este permis să le treacă deloc, nici măcar în vreme de război, pentru că ea trebuie să asigure succesiunea la tron.

Bine măcar că ele nu vor avea soarta tatii, nu vor muri în luptă. Şi nu vor avea nici soarta mea, care sunt obligată să-mi duc viaţa departe de casă.

Nu îmi este deloc greu să-mi recunosc soţul în mulţimea de uniforme albastre. Îl păzesc patru santinele, care au renunţat la mantiile de culoarea focului în favoarea echipamentului militar. Însă şi-au păstrat măştile încrustate cu nestemate negre, pe cât de superbe, pe atât de înspăimântătoare. Maven este îmbrăcat cu obişnuita-i uniformă neagră, ieşind astfel în evidenţă, în ciuda faptului că nu poartă nici medalii şi nici coroana şi nici vreo insignă. Niciun rege nu poate să fie chiar atât de prost, încât să intre în luptă cu o asemenea ţintă pe trupul lui. Nu că Maven s-ar fi luptat. Nu cred. Maven nu-i vreun războinic – cel puţin, nu pe câmpul de luptă. Pare atât de mărunt lângă soldaţii lui şi ai mei. Atât de slab şi neputincios. La fel mi s-a părut şi când l-am văzut prima oară, în pavilionul acela din mijlocul unui teren minat. Este doar un adolescent, un băieţel cu un an mai mic decât mine. Dar ştie cum să facă din asta un avantaj. Poporul lui îi înghite minciunile şi falsa inocenţă fără să clipească. Supuşii lui – roşiii şi argintiii deopotrivă – acceptă fără să judece toate poveştile despre fratele lui, minunatul prinţ sedus de o spioană şi împins la crimă. Picantă istorie, care face deliciul maselor. Plus că Maven a pus capăt războiului dintre ţările noastre, devenind astfel şi mai simpatizat. Însă situaţia lui este una ciudată: Maven este un rege care se bucură de sprijinul poporului său, dar nu şi de cel al apropiaţilor lui. Nobilii care încă îi mai stau alături nu îl agreează deloc. Au rămas acolo doar pentru că el este singurul care poate menţine stabilitatea unui regat aflat acum într-o poziţie delicată.

Şi, oricât n-aş vrea să recunosc, au rămas lângă el şi pentru că Maven este un intrigant de excepţie. Pe principiul „dezbină şi cucereşte”, stăpâneşte Înaltele Case instigându-le pe unele împotriva celorlalte, reuşind, în tot acest timp, să-şi conducă poporul cu o mână de fier.

Curtea regală a Nortei este plină de vipere – acum mai mult ca oricând.

Însă maşinaţiunile lui Maven nu vor avea niciodată vreun efect asupra mea. Sunt suficient de inteligentă ca să nu-l subestimez. Mai cu seamă acum, când pare a fi condus doar de obsesii otrăvitoare. Mintea lui este la fel de fărâmiţată cum îi este şi regatul. Iar asta îl face cu atât mai periculos.

Prima corabie ajunge la ţărm. Carena îngustă îi permite să arunce ancora la doar câţiva metri de mama. Acvaticii sar primii în apa care se retrage de lângă picioarele lor, permiţând verilor noştri să păşească pe fundul uscat al lacului. Dar apele nu au fost îndepărtate pentru ei, ci pentru Maven.

Sare şi el cât de repede poate pe terenul uscat. Piromanii nu îndrăgesc deloc apa, iar el se uită bănuitor la pereţii lichizi ai potecii din faţă. Nu mă aştept să facă vreun gest tandru atunci când trece pe lângă mine, cu santinelele pe urme. Şi nici nu face. Nu-mi aruncă nici măcar o privire. I se spune Flacăra Nordului, însă inima lui este fioros de rece.

Verii Cygnet rămân lângă corabie şi eliberează apele, care dau năvală, se umflă şi se ridică aidoma unei creaturi fantastice care îşi înalţă capul. Sau aidoma unui părinte care întinde mâinile după copilul său.

Soldaţii iau o targă de pe punte.

Nu sunt copil. Am mai văzut morţi. Ţara mea a fost în război mai bine de un secol, iar eu fiind fiica cea mică, al doilea copil, am avut libertatea de a merge pe front. Eu am fost pregătită să mă lupt, nu să conduc. Este de datoria mea să-mi sprijin sora în orice fel va fi nevoie, la fel cum tata a sprijinit-o pe mama.

Tiora îşi înăbuşe unul dintre foarte rarele ei suspine. O apuc repede de mână.

— Neclintită ca lacurile, Ti, îi şoptesc eu.

Îmi strânge mâna, fără să spună nimic. Trăsăturile îi îngheaţă într-o mască lipsită de expresie.

Acvaticii Cygnet ridică braţele şi apa le imită gestul, umflându-se şi mai mult. Foarte încet, soldaţii coboară de pe corabie targa pe care se află trupul tatălui nostru, acoperit cu o pânză albă. Apoi targa începe să plutească spre ţărm.

Mama înaintează câţiva paşi. Se opreşte doar atunci când apa golfului îi trece de încheieturile mâinilor. Cred că doar eu observ mişcarea aproape imperceptibilă pe care o face din degete. Iar trupul tatălui meu alunecă spre ea, ca tras de nişte funii invizibile. Verii noştri merg pe lângă rege, flancându-l chiar şi în

moarte. Doi dintre ei au început să plângă.

Când mama întinde mâna spre pânza cea albă, eu mă lupt cu tentaţia de a-mi închide ochii. Vreau să păstrez aşa cum sunt toate amintirile pe care le am cu tatăl meu, nu să le alterez cu imaginea cadavrului său. Cu toate că ştiu că voi regreta cândva. Respir rar şi mă lupt să rămân calmă. Apele freamătă în jurul gleznelor mele – curentul blând încearcă să-mi alunge starea de leşin care m-a cuprins. Mă concentrez doar asupra apei, trasând cu mintea cercuri leneşe pe ea, ca să-mi împiedic durerea să dea pe afară. Strâng din dinţi şi îmi ridic bărbia. Lacrimile nu au revenit.

Chipul lui este ciudat, secat de culoare şi de viaţă. Tenul lui cafeniu şi neted, cu foarte puţine riduri în ciuda vârstei, are o nuanţă palidă, bolnăvicioasă. Of, cât mi-aş dori să fie doar bolnav, nu mort. Mama îi cuprinde obrajii în palme şi îl priveşte cu o ardoare de care eu n-aş fi capabilă. Lacrimile ei plutesc şi acum ca un roi de insecte luminoase. După o clipă lungă cât o veşnicie, îl sărută pe pleoapele închise şi îşi trece degetele prin părul lui lung, cenuşiu ca oţelul. Apoi îşi face mâinile căuş în jurul feţei lui şi lacrimile se adună acolo, udându-i degetele. Apoi îi dă drumul.

Mai că mă aştept ca tata să tresară. Dar nu se mişcă deloc. Nu se mai poate mişca.

Acum Tiora ia în palme apă din golf şi o lasă să picure peste chipul lui. Zăboveşte mai mult lângă el, studiindu-i trăsăturile. A fost mereu mai apropiată de mama, aşa cum îi cere rangul. Însă asta nu-i diminuează suferinţa. Simte că în curând îşi va trăda slăbiciunea şi se întoarce, acoperindu-şi ochii cu mâna.

Acum înaintez eu prin apă, iar lumea parcă se face mai mică şi nu îmi mai simt picioarele. Mama este tot acolo, cu mâna pe pânza care-i acoperă tatii restul trupului. Se uită la mine peste el cu ochi goi. Cunosc privirea aceasta. O folosesc şi eu de câte ori trebuie să-mi ascund furtuna de emoţii dinăuntru. Am folosit-o şi în ziua nunţii mele. Numai că atunci a trebuit să-mi ascund teama, nu durerea.

Nimic nu se compară cu asta.

Fac şi eu ce a făcut Tiora şi torn apă peste tatăl meu. Picăturile limpezi se scurg pe nasul lui acvilin şi pe pometi şi i se adună în părul de la ceafă. Îi îndepărtez de pe frunte o şuviţă căruntă, dorindu-mi să mi se permită să o tai şi să o ţin doar

pentru mine. Am un templu mic în Archeon – de fapt, un fel de altar – plin cu lumânări şi simboluri ale zeilor fără nume. Oricât de mic şi înghesuit ar fi colţul acela, este singurul loc din întregul palat unde mă simt bine, unde mă simt eu însămi. Aş vrea să-l ţin acolo cu mine.

Imposibilă dorinţă.

Mă retrag şi mama face iar un pas înainte. Îşi lipeşte palmele de targa din lemn. Tiora şi cu mine îi urmăm exemplul. N-am mai făcut niciodată asta şi nici nu aş vrea s-o fac. Însă trebuie să ne supunem zeilor. *Întoarce-te*, poruncesc ei. La ceea ce eşti. La talentul tău. Verdianul se întoarce în pământ. Pietrificatorul în marmură şi granit. Acvaticul se întoarce în apă.

Dacă eu am să-i supravieţuiesc lui Maven, *oare îmi va fi permis să-i ard trupul*?

Împingem toate trei şi coborâm targa. Ne folosim mâinile şi abilitatea. Ne folosim muşchii şi forţa curentului ca să cufundăm trupul mort al tatălui meu. Apa este mică, dar tot reuşeşte să-i deformeze trăsăturile. Din stânga mea răsare soarele peste colinele joase. Razele lui se reflectă în apă şi mă orbesc o fracţiune de secundă.

Închid ochii şi îl văd pe tata aşa cum a fost.

Acum apa îl îmbrăţişează pentru totdeauna.

•

Detraon este un oraş construit pe canalele săpate de acvatici în vestul Golfului Senin. Cetatea de pe vremuri a fost complet distrusă de ape în urmă cu mai bine de o mie de ani. În vale încă mai sunt zone foarte mari de dărâmături, sugrumate de ruinele putrezite ale altor vremuri. Pulberea rămasă din fierul mâncat de rugină a înroşit pământul, iar magnetronii lucrează terenurile la fel cum îşi lucrează fermierii culturile de grâu. După retragerea apelor, locul acesta a devenit perfect pentru capitala noastră – se află pe malul Lacului Eris, cu deschidere spre Lacul Neron şi celelalte lacuri printr-o strâmtoare scurtă. Din Detraon putem ajunge extrem de repede în oricare colţ al regatului nostru, atât pe canalele naturale, cât şi pe cele construite de acvatici. De la râul Hud, din nord, până la Marele Fluviu de la vest şi la Ohius, care curge în sud. Niciun acvatic nu ar putea trăi în altă parte, aşa că ne-am stabilit aici, unde apele ne dau putere şi siguranţă.

Canalele împart oraşul în sectoare în jurul templelor din

centru. Majoritatea roşiilor locuiesc în sud-est, cât mai departe de ţărm, în timp ce locuinţele familiei regale şi ale nobililor se află chiar în golf, lângă apele pe care le iubim atât de mult. Cartierul Vâltoarea, cum îi spunem noi, se află în nord-est şi este locuit atât de roşiii mai înstăriţi, cât şi de argintii din clasa de mijloc. Argintiii de aici sunt negustori, antreprenori, ofiţeri de rang inferior, soldaţi, studenţi săraci, care studiază la universitatea din cartierul nobilimii. Iar roşiii sunt oameni harnici şi pricepuţi, indispensabili pentru noi: meseriaşi extrem de buni – de obicei independenţi; servitori destul de bogaţi sau importanţi ca să locuiască în casele argintiilor. Recunosc, administrarea oraşului nu este punctul meu forte şi o las pe seama Tiorei; dar fac tot ce pot ca să mă familiarizez cu toate aceste lucruri. Chiar dacă mă plictisesc de moarte, ştiu că trebuie măcar să am o vagă idee despre ele. Ignoranţa este o povară pe care refuz să o duc.

Deoarece palatul se află aproape de ţărm, astăzi nu mergem pe canale. *Foarte bine*, îmi zic eu, pentru că îmi place să merg pe jos pe drumul acesta. În cartierul nobililor se înşiră o mulţime de arcade de-a lungul zidurilor de culoarea peruzelei şi a aurului – atât de mlădioase şi netede, încât este limpede că au fost construite de argintii. Ferestrele caselor pe care le cunosc bine întâmpină dimineaţa larg deschise; steagurile diferitelor dinastii flutură mândre în vânt. Le identific pe fiecare: drapelul sângeriu al neamului Renarde, cel de culoarea jadului al inegalabililor, steagul vânăt ca norii unei furtuni violente al familiei Sielle. Fiii şi fiicele lor au luptat pentru clădirea acestei noi alianţe. *Oare câţi au murit în afară de tata*? *Pe câţi dintre ei îi cunoşteam*?

Se pare că va fi o zi frumoasă, cu nori puţini. Vântul slab care adie dinspre Eris îmi mângâie părul cu degetele lui delicate. Dinspre est ar trebui să vină miasmă de putregai, de distrugere şi eşec. Însă nu simt decât miros de lac, de vară umedă şi verde. Nici urmă de armata care a vopsit cu sânge zidurile Corviumului.

Gărzile noastre se împrăştie pe tot terenul – soldaţi lacuştri cu chipuri împietrite şi oamenii lui Maven. Majoritatea nobililor lui se află în mijlocul trupelor şi se deplasează cât de repede le permit ceilalţi. Dar şi-a păstrat santinelele, care nu se dezlipesc de ei. În preajmă îi sunt şi doi generali de rang înalt, înconjuraţi de propriii lor aghiotanţi şi gărzi. Doamna general din casa Greco este căruntă şi cam prea slabă pentru o oţelită, dar

albastrul şi galbenul ţipător al emblemei de pe umărul ei o deosebesc negreşit. Tiora a avut grijă să-mi vâre în cap culorile tuturor familiilor nobile din Norta – *Înaltele Case*, cum le zic ei. Celălalt general, lordul Macanthos – emblemă cu albastru şi gri – este un bărbat tânăr, cu un păr de culoarea nisipului şi privire speriată. Mi se pare firesc: este prea tânăr pentru rangul acesta. Presupun că a fost obligat să ia locul unei rude care a murit de curând.

Maven are destulă minte ca să se poarte respectuos cu mama în ţara noastră, aşa că merge cu câţiva paşi în urma ei. Eu mă conformez protocolului şi merg alături de el. Nu ne atingem. Regulă impusă de el, nu de mine. Nu mai vrea să mă atingă din ziua când a pierdut-o pe Mare Barrow. Ultimul gest cât de cât intim între noi a fost un sărut scurt şi rece.

În sinea mea, sunt extrem de recunoscătoare pentru asta. Îmi cunosc datoria de argintie, de regină, de punte între ţările noastre. El are aceeaşi datorie – o povară pe care trebuie s-o ducem amândoi. Iar dacă el nu va insista să-i fac moştenitori, atunci cu siguranţă că nici eu nu voi aduce subiectul ăsta în discuţie. În primul rând pentru că nu am decât nouăsprezece ani. Iar în al doilea, dacă Maven va fi înfrânt şi fratele lui redobândeşte coroana, atunci eu nu voi mai avea niciun motiv să rămân în Norta. Fără vreun copil care să mă lege de ţara aia, aş fi liberă să mă întorc acasă. Pentru că, să fie limpede, nu vreau să rămân acolo.

Trenele rochiilor noastre ni se târăsc pe urme, lăsând dâre umede pe strada largă de lângă ţărm. Razele soarelui se reflectă în piatra albă. Privesc cu nesaţ în jur, la vechea mea capitală scăldată în lumina verii. Mi-aş dori să mai zăbovesc pe străzile ei aşa cum făceam pe vremuri. Să mă caţăr pe zidul scund care separă bulevardul acesta de golf. Să-mi exersez abilităţile fără grabă. Poate chiar să o provoc pe Tiora la întrecere. Însă nu am timp şi ocazia aceasta nu-i deloc favorabilă unei asemenea îndeletniciri. Nu ştim cât vom rămâne aici şi nici cât voi mai putea să stau alături de familia mea îndoliată. Nu pot decât să mă bucur de momentele acestea şi să mă rog să dureze cât mai mult. Ca să mi le întipăresc bine în minte. Să mi le tatuez acolo, aşa cum mi-am tatuat bulboanele de pe spate.

— Sunt primul rege al Nortei care păşeşte pe pământul acesta

după un secol.

Vocea lui Maven este gravă, rece ca ameninţarea iernii în mijlocul primăverii. După atâtea săptămâni petrecute la curtea lui, am ajuns să-i cunosc stările sufleteşti. I le-am studiat cu atenţie, la fel cum i-am studiat şi ţara. Regele Nortei nu este deloc un om bun şi, chiar dacă supravieţuirea mea este indispensabilă alianţei noastre, probabil că nu la fel se poate spune şi despre confortul meu psihic. Fac tot posibilul să nu-l supăr şi mi se pare destul de uşor deocamdată. Nu se poartă urât cu mine. De fapt, nu se poartă nicicum. Şi nu este deloc greu să nu-i ies în cale, pentru că Palatul Focului Alb este imens.

— Dacă ţin eu bine minte, a trecut mai mult de un secol, îi răspund eu, surprinsă că mi s-a adresat. Tiberias al Doilea a fost ultimul rege din Casa Calore care a venit la noi într-o vizită de stat. Înainte ca strămoşii noştri să înceapă războiul.

Scrâşneşte la auzul numelui. *Tiberias*. Rivalităţile dintre fraţi nu-mi sunt deloc străine. Am multe motive s-o invidiez pe Tiora. Însă niciodată nu am simţit ceva fie şi vag asemănător cu gelozia aceasta profundă şi nemărginită pe care o nutreşte Maven pentru fratele lui exilat. Îl macină până în măduva oaselor. De fiecare dată când i se pomeneşte numele – indiferent de circumstanţe – am sentimentul că îl înjunghie drept în inimă. Probabil că este furios şi pentru că nu a primit el, la naştere, numele acesta al străbunilor săi. Altă trăsătură a unui adevărat rege pe care el nu o va avea niciodată.

Poate din cauza asta o urmăreşte pe Mare Barrow cu atâta îndârjire. Zvonurile mi se par adevărate. La unele am asistat şi eu. Nu-i vorba doar despre o fată cu sângenou, puternică şi înzestrată cu abilităţi ca ale noastre, ci – mult mai important – este vorba despre fata pe care o iubeşte prinţul surghiunit. O fată roşie. Am cunoscut-o şi am înţeles prin ce este ea atât de deosebită. A fost închisă şi s-a luptat. A rezistat. Pentru mine, fata asta reprezintă un puzzle pe care mi-aş dori să-l rezolv. Şi se pare că reprezintă şi un trofeu pentru care se bat cei doi fraţi Calore. Sigur, nu se compară deloc cu coroana, dar puştii ăştia trag de ea încoace şi încolo, la fel cum trag câinii de un os.

— Dacă Maiestatea Voastră doreşte, pot să organizez un tur al capitalei noastre, adaug eu.

Chiar dacă îmi face rău gândul de a petrece mai mult timp în compania lui Maven, ar însemna să rămân mai multă vreme în

oraşul meu.

— Templele noastre sunt renumite în întregul regat pentru măreţia lor. Zeii se vor simţi onoraţi de prezenţa ta.

Nu ţine să-i măgulesc vanitatea – deşi am mereu succes cu ceilalţi nobili şi curteni. Îl văd că strâmbă din buze.

— Încerc să mă concentrez pe lucruri concrete, Iris. Cum ar fi războiul, pe care amândoi vrem să-l câştigăm.

Treaba ta, îmi vine să-i zic, dar îmi înghit răspunsul cu un calm rece. Nu mă interesează necredincioşii. Nu-i menirea mea să le deschid ochii şi nici n-aş putea s-o fac. Maven îşi va cunoaşte zeii atunci când va muri şi va intra în iadul pe care el însuşi l-a creat. Abia atunci îşi va da seama de greşeala lui. Pentru că zeii îl vor cufunda în apă şi îl vor ţine acolo pe vecie. Aceasta este pedeapsa pe care o primesc piromanii în viaţa de apoi. Aşa cum flăcările vor fi osânda mea.

— Desigur, murmur eu, plecând supusă fruntea, pe care îmi joacă nestematele reci. Când vor sosi trupele, vor fi îndrumate spre Citadela Lacurilor, unde li se vor vindeca rănile şi li se vor oferi arme în locul celor pierdute sau distruse. Ar trebui să mergem acolo ca să le întâmpinăm.

Maven dă din cap.

— Aşa ar trebui.

— Şi mai trebuie să ne gândim şi la Piedmont, adaug eu.

Nu mă aflam în Norta atunci când lorzii loiali prinţului Bracken au cerut sprijinul lui Maven. La vremea respectivă ţările noastre se aflau încă în război. Dar rapoartele spionilor ne-au spus tot.

Un muşchi tremură uşor în obrazul lui Maven.

— Prinţul Bracken nu va lupta împotriva Montfortului atâta timp cât nemernicii ăia îi ţin copiii prizonieri, mi se adresează el de parcă aş fi grea de cap.

Fac un efort să rămân calmă şi plec din nou fruntea.

— Evident, spun eu. Dar dacă reuşim să ajungem la o înţelegere de care să nu mai afle nimeni altcineva? Atunci Montfortul şi-ar pierde baza din sud, împreună cu toate resursele pe care i le-a cedat Bracken. Plus că ar avea de înfruntat încă un inamic puternic. Alt regat argintiu împotriva căruia va fi obligat să lupte.

Paşii lui răsună puternic pe alee. În timp ce aştept răspunsul, îi aud respiraţia ca un oftat înăbuşit. Cu toate că avem aproape aceeaşi înălţime şi probabil că eu cântăresc la fel de mult ca el,

dacă nu cumva mai mult, mă simt măruntă în apropierea lui. Măruntă şi vulnerabilă. O vrabie împinsă într-o alianţă cu un motan. Şi nu-mi place deloc sentimentul ăsta.

— Nu are niciun rost să ne amăgim că am putea să-i salvăm pe copiii lui Bracken. Nu ştim nici unde sunt ţinuţi şi nici cât de bine sunt păziţi. Ar putea să fie în partea cealaltă a continentului. Ar putea să nici nu mai fie în viaţă, mormăie Maven. Nu, noi trebuie să ne concentrăm doar asupra fratelui meu. Atunci când el nu va mai fi, toţi ceilalţi nu vor mai avea pe cine să susţină.

Încerc să nu-mi arăt dezamăgirea, dar simt cum mi se înmoaie umerii. Ne trebuie Piedmontul. Neapărat. Este o greşeală să-l lăsăm Montfortului, iar greşeala asta ar putea să ducă la pierzania noastră. Aşa că mai încerc o dată.

— Prinţul Bracken are mâinile legate. Chiar dacă ar şti unde îi sunt copiii, tot n-ar putea să-i salveze de unul singur, murmur eu pe un ton mai scăzut. Şansele să eşueze sunt mult prea mari. Dar dacă ar face-o *altcineva* în locul lui?

— Te oferi tu, Iris? mă ia el peste picior.

Mă crispez doar la ideea asta stupidă.

— Sunt regină şi prinţesă, nu un câine căruia să-i dai comanda „aport”.

— Fireşte că nu eşti câine, scumpa mea, îmi zâmbeşte Maven ironic, dar fără să-şi încetinească pasul. Câinii sunt supuşi.

Nu ripostez, prefăcându-mă că n-am înţeles această insultă fără perdea.

— Probabil că ai dreptate, regele meu, suspin eu.

Însă mai am o carte de jucat – o carte bună.

— În fond, tu ai multă experienţă atunci când vine vorba despre prizonieri.

Simt cum temperatura creşte brusc alături de mine. Şi creşte atât de mult, că încep instantaneu să transpir. Cea mai uşoară metodă de a-l aprinde pe Maven este să-i aminteşti de Mare – şi de faptul că a pierdut-o.

— Dacă am afla unde sunt copiii ăia, mârâie el, atunci cred că se va putea face ceva.

Asta-i tot ce capăt de la regele Calore. Şi sunt de părere că discuţia noastră a fost una productivă.

Ajungem la capătul cartierului nobiliar. De aici încolo se înalţă palatul regal. Zidurile nu mai au culoarea peruzelei şi a aurului,

ci sunt din marmură sclipitoare. Încă mai sunt arcade care să ne arate calea, dar sub fiecare se află câte o poartă păzită de un soldat lacustru, îmbrăcat în uniformă albastră. Alţi soldaţi patrulează pe ziduri, privind în jos la regina lor. Mama grăbeşte uşor pasul. Abia aşteaptă să ajungă înăuntru, departe de toate privirile astea indiscrete. Vrea să fie *singură cu noi*. Tiora merge chiar în spatele ei, dar nu pentru că ar vrea să se ţină aproape de mama, ci pentru că *nu* vrea să stea pe lângă Maven. O tulbură, aşa cum îi tulbură pe cei mai mulţi dintre noi. Poate că este de vină intensitatea privirii sale electrice. Foarte ciudată pentru cineva atât de tânăr. Artificială. Parcă pusă acolo dinadins.

Cu o mamă ca a lui, nici nu-i de mirare.

Dacă ar mai trăi încă, nu i s-ar permite nici măcar să intre în Detraon, cu atât mai puţin să ajungă în apropierea familiei regale. Noi, cei din Ţinutul Lacurilor, nu avem deloc încredere în argintiii ca Elara – şoptitori care-ţi citesc gândurile şi îţi controlează mintea. Nici nu mai avem vreunul aici. Neamul Servon a fost distrus cu mult timp în urmă. Şi am impresia că la fel se va întâmpla curând şi cu familia Merandus, din Norta. Nu am vorbit cu niciun şoptitor de când am ajuns în Palatul Focului Alb. Şi, după ce vărul lui Maven a murit la nunta noastră, cred că le ţine departe de mine pe toate rudele mamei lui – asta dacă mai sunt încă în viaţă.

Royelle, palatul nostru, se înalţă maiestuos în lumina caldă a soarelui. Are propriile canale şi apeducte, din care apele se revarsă în fântâni şi cascade. Cele mai multe dintre ele îngheaţă pe timpul iernii, împodobind locul cu sculpturi din gheaţă pe care niciun om n-ar fi capabil să le realizeze vreodată. La sărbători, preoţii templului descifrează semnele din gheaţă şi ne transmit voinţa zeilor. Aceştia comunică de obicei în parabole însemnate pe pământ şi pe suprafaţa lacurilor şi doar cei binecuvântaţi le pot vedea. Iar şi mai puţini le pot înţelege.

De mare curaj trebuie să dea dovadă un piroman, rege al unei ţări până de curând inamice, ca să pătrundă în fortăreaţa lacustră. Iar Maven o face fără să clipească. Ai putea zice că nu este în stare să simtă teama. Că mama lui i-a distrus această slăbiciune. Însă nu este adevărat. Frica i se citeşte în toate gesturile. Mai cu seamă frica de fratele său. Frică la gândul că Mare Barrow i-a scăpat printre degete. Şi, la fel ca în cazul

tuturor celorlalţi oameni din lumea noastră, spaima cumplită că îşi va pierde puterea. Acesta este motivul pentru care se află aici. Motivul pentru care s-a căsătorit cu mine. Ar face absolut orice ca să-şi păstreze coroana.

Cât devotament! Este deopotrivă cea mai mare calitate şi cel mai mare defect al lui.

Ne apropiem de porţile uriaşe care dau spre golf, păzite de gărzi şi de cascade. Oamenii se înclină în faţa mamei. Până şi apa se vălureşte puţin, stârnită de imensa ei abilitate. Dincolo de porţile acestea se află curtea mea preferată: o nebunie cu flori albastre de toate felurile. Trandafiri, crini, hortensii, lalele, hibiscuşi – în nuanţe de la bleu-pal la indigo-închis. Cel puţin aşa ar trebui să fie. Dar, la fel ca steagurile, la fel ca familia mea, şi florile sunt în doliu.

Petalele lor sunt negre.

— Maiestate, îi permiteţi fiicei mele să ne însoţească în altar? Aşa cum cere tradiţia noastră?

Sunt primele cuvinte rostite de mama în dimineaţa asta. Vorbeşte pe un ton respectuos şi în limba Nortei, pentru ca Maven să nu poată zice că nu-i înţelege dorinţa. Accentul ei este mai bun decât al meu, aproape insesizabil. Cenra Cygnet este o femeie inteligentă, foarte bună la învăţatul limbilor străine şi expertă în diplomaţie.

S-a întors cu faţa spre Maven. Aşa spun bunele maniere: nu e politicos să stai cu spatele la un rege atunci când îi ceri ceva. *Chiar dacă cererea este pentru mine*, *fiica ei*, *care nu-i nici mută*, *nici proastă*, îmi zic eu, simţind gust de fiere în gură. *Dar nu-i chiar aşa*. *Acum eşti supusa lui*, *nu a ei*. *Şi pe el trebuie să îl asculţi*.

Măcar în aparenţă.

Pentru că nu am nici cea mai mică intenţie să fiu o regină ţinută în lesă.

Din fericire, Maven adoptă în faţa mamei o atitudine mai puţin dispreţuitoare în privinţa credinţei. Aşa că schiţează un zâmbet cam acru şi face un sfert de plecăciune. Pare şi mai tânăr alături de mama, care are părul încărunţit şi riduri adânci în colţul ochilor. Un începător. Lipsit de experienţă. Nimic mai fals.

— Trebuie să respectăm tradiţia, spune el. Chiar şi în perioade tulburi cum este aceasta. Nici Norta, nici Ţinutul Lacurilor nu au voie să îşi uite identitatea. S-ar putea ca tocmai ea să fie

salvarea noastră, *Maiestate*.

Ştie ce să spună. Cuvintele lui sunt dulci ca mierea.

Mama zâmbeşte, însă privirea îi rămâne rece.

— Chiar aşa. Haide, Iris! zice ea, făcându-mi semn să o urmez.

Îmi vine să o iau de mână şi să fug. Însă autocontrolul mi-a devenit o a doua natură, aşa că merg încet în urma ei. Parcă prea încet. Îmi urmez mama şi sora printre şirurile de flori negre, prin holurile albastre, până în locul sacru unde se află capela personală a reginei.

Situată chiar lângă apartamentele regale, capela este o încăpere simplă, construită în stil tradiţional şi înghesuită printre saloane şi dormitoare. În mijlocul ei clipoceşte o fântână care îmi ajunge până la talie. Din tavan şi pereţi mă privesc chipuri vlăguite, fără nicio expresie. Zeii noştri nu au nume, nu au ranguri. Binecuvântările lor sunt arbitrare, cuvintele puţine, pedepsele imposibil de anticipat. Însă ei există în toate lucrurile din jurul nostru. Şi le simţim în permanenţă prezenţa. Mă uit după preferatul meu: un chip uşor feminin, cu ochi cenuşii şi goi, care se deosebeşte de toate celelalte doar prin colţul uşor ridicat al buzelor – deşi ştiu bine că asta ar putea fi doar o imperfecţiune a pietrei. Pare să-mi surâdă cu subînţeles. Mă consolează chiar şi acum, înainte de înmormântarea tatii. Şi îmi imaginez că-mi spune: *O să fie bine*.

Capela aceasta a mamei nu este la fel de mare ca cealaltă din palat, pe care o folosim pentru slujbele religioase de la curte, şi nici la fel de somptuoasă cum sunt templele uriaşe din centrul Detraonului. Nu găseşti aici nici altare aurite, nici cărţi cu învăţături divine şi cu coperte bătute în nestemate. Zeii noştri ne cer mai mult decât simpla credinţă ca să ni se arate.

Îmi lipesc mâna de un geam şi aştept. Soarele dimineţii abia dacă pătrunde prin sticla-de-diamant. Îndrăznesc să scot un oftat de uşurare doar atunci când uşile sanctuarului se închid în urma noastră, lăsându-ne singure cu zeii. Nici nu mi s-au obişnuit bine ochii cu lumina asta slabă, că mama mă face să tresar, luându-mi obrajii în palmele ei calde.

— Nu trebuie să te mai întorci acolo, îmi şopteşte ea.

Niciodată nu i-am mai auzit tonul ăsta rugător. Mi se pare străin şi mă îneacă emoţia.

— Poftim?

— Te rog, scumpa mea!

Nici nu mi-am dat seama când a început să vorbească în lacustră, limba noastră maternă. Mă priveşte pătrunzător cu ochii ei mari, parcă şi mai negri în umbrele din capela noastră mică. Parcă sunt două fântâni adânci, în care aş putea să mă prăbuşesc fără să mai fiu vreodată în stare să ies la suprafaţă.

— Alianţa o să reziste şi fără tine, spune ea, mângâindu-mi pomeţii cu vârfurile degetelor.

Ezit destul de mult. Văd speranţa aprinzându-i-se în privire şi închid ochii. Îi desprind încet mâinile de pe faţa mea.

— Ştim amândouă că nu-i adevărat, îi spun eu, forţându-mă să mă uit iar la ea.

Strânge din dinţi. Reginele nu sunt obişnuite să fie contrazise.

— Nu-mi spune tu mie ce ştiu.

Dar şi eu sunt regină.

— Ţi-au spus altceva zeii? o întreb eu. Vorbeşti în numele lor?

Ştiu că este o blasfemie. Îi auzi pe zei în inima ta, însă doar preoţii le pot propovădui cuvintele.

Chiar şi regina din Ţinutul Lacurilor trebuie să se supună acestor reguli. Ruşinată, mama îşi fereşte privirea. Apoi se întoarce spre Tiora. Sora mea nu spune nimic şi pare mai îndârjită decât am văzut-o eu vreodată. Ce surpriză!

— Vorbeşti în numele coroanei? insist eu, îndepărtându-mă puţin de ea. Crezi tu că aşa ne vom putea ajuta ţara?

Mama trebuie să înţeleagă.

Dar nu-mi răspunde. Nu vrea să-mi răspundă. Face un efort şi adoptă atitudinea impunătoare, de regină. Parcă se face mai înaltă. Şi mai aspră. Mă aştept să văd cum se transformă în stană de piatră. Dar mă liniştesc spunându-mi: *Nu o să mă mintă*.

— Sau vorbeşti în nume tău, mamă? În numele unei femei îndurerate? Tocmai ce l-ai pierdut pe tata şi nu vrei să mă pierzi şi pe mi...

— Nu neg că aş prefera să te ştiu aici, spune ea hotărâtă, şi recunosc tonul de suverană, cel pe care îl foloseşte în timpul protocoalelor de la curte. Să te ştiu în siguranţă. La adăpost de monştri ca *el*.

— Mă descurc cu Maven. De câteva luni bune. Ştii foarte bine asta.

Fac la fel ca ea şi mă uit la Tiora, cerându-i sprijinul. Însă

chipul ei îşi păstrează neutralitatea. Nu vrea să ia partea nimănui. Ne studiază tăcută şi calculată, exact aşa cum trebuie să procedeze o viitoare regină.

— O, fii pe pace, ţi-am citit scrisorile, spune mama, dând neinteresată din mână.

Oare degetele ei au fost mereu atât de subţiri, atât de ridate, atât de *bătrâne*? Mă şochează ce văd. *Prea mult cenuşiu*, îmi zic eu, uitându-mă la ea cum se plimbă nervoasă încoace şi încolo. *Mai mult decât ţin eu minte*.

— Am primit şi corespondenţa oficială, şi rapoartele secrete pe care mi le-ai trimis, Iris, spune mama. Niciunul dintre ele nu mi-a dat încredere. Iar acum, după ce l-am şi văzut...

Cade pe gânduri şi oftează. Se apropie de cealaltă fereastră şi mângâie cu vârful degetelor spiralele sticlei-de-diamant.

— Băiatul ăla este crud şi lipsit de orice sentiment. Nu are suflet. Şi-a ucis propriul tată şi a încercat să-şi ucidă fratele aflat în exil. Diabolica aia de mamă a lui l-a sortit unei vieţi de chinuri cumplite. Eu nu am de gând să fac acelaşi lucru. Nu vreau să te las să te iroseşti alături de el. Este doar o chestiune de timp până când curtenii îl vor distruge. Sau invers.

Împărtăşesc aceleaşi temeri, dar nu are niciun rost să mă plâng de alegerile pe care le-am făcut deja. Nu are niciun rost să mă înspăimânt în faţa uşilor deja deschise. În faţa drumului pe care am pornit.

— Bine ar fi fost dacă mi-ai fi spus asta din timp, îi zic eu ironic. Atunci nu l-aş mai fi salvat când roşiii ne-au atacat la nuntă. Iar tata n-ar fi murit.

— Da, murmură mama.

Studiază cu atâta atenţie fereastra aia, de parcă ar fi un tablou scump. Ar face orice doar ca să nu fie nevoită să-şi privească fiicele în ochi.

— Şi, după moartea lui Maven...

Vorbesc pe ton scăzut, încercând să par la fel de puternică precum sunt mama şi Tiora. Regină prin naştere. Mă apropii de mama şi o prind de umerii înguşti. Mereu a fost mai slabă decât mine.

— După moartea lui Maven, ar fi trebuit să luptăm pe două fronturi. Împotriva noului rege din Norta şi a rebeliunii roşii care pare că a cuprins întreaga lume.

În ţara mea, îmi spun eu cu obidă. Rebeliunea roşie a început

între graniţele *noastre*, sub nasurile *noastre*. Noi am permis răspândirea acestui putregai.

Ghicesc tulburarea mamei în tremurul genelor ei negre pe obrajii cafenii. Mă apucă de mână.

— Dar v-aş avea pe amândouă. Am fi împreună.

— Cât timp? întreabă sora mea.

Tiora este mai înaltă decât noi. Îşi încrucişează braţele la piept, făcând să foşnească uşor mătasea albastră cu negru a rochiei. Aici, în capela asta micuţă, sora mea pare la fel de impunătoare ca zeii noştri.

— Cine poate spune dacă varianta *asta* nu ar provoca şi mai multe morţi? spune ea. Dacă am muri toate şi trupurile noastre ar ajunge pe fundul golfului? Chiar credeţi că Garda Stacojie ne-ar mai lăsa în viaţă după ce ne-ar cuceri regatul? Eu nu cred.

— Nici eu, bolborosesc intimidată, culcându-mi fruntea pe umărul mamei.

O simt cum se încordează sub atingerea mea.

— Este posibil, spune ea cu hotărâre. Căsătoria asta poate fi anulată. Poţi rămâne lângă noi. Însă trebuie să fie alegerea ta, *monamora*.

Iubirea mea.

Dacă i-aş putea cere un singur lucru mamei, atunci aş ruga-o să aleagă în locul meu. Aşa cum a făcut-o de mii şi mii de ori înainte. *Îmbracă-te cu asta*, *mănâncă asta*, *spune doar ce-ţi zic eu*. La vremea respectivă mă supăra tare faptul că ea şi tata mă privau de îndeplinirea responsabilităţilor cotidiene. Nu şi acum, nici vorbă. Acum aş vrea să-mi pun soarta în mâinile oamenilor în care am deplină încredere. Măcar de-aş fi tot copil şi toată povestea asta ar fi doar un vis urât!

Mă uit peste umăr, căutând privirea surorii mele. Ea se încruntă disperată la mine şi nu-mi oferă nicio portiţă de scăpare.

— Aş rămâne, dacă aş putea.

Încerc să vorbesc ca o regină, dar vocea îmi tremură tare.

— Ştii asta. Şi mai ştii, în adâncul sufletului tău, că îmi este imposibil să fac ceea ce-mi ceri. Ar însemna să trădez coroana. Ce ne spuneai tu pe vremuri?

Mama tresare, iar Tiora răspunde în locul ei:

— Pe primul loc, datoria. Onoarea, mai presus de orice.

Amintirea îmi umple sufletul de emoţie. Nu-i uşor ce mă

aşteaptă, dar asta-i ce trebuie să fac. Cel puţin, ştiu pentru ce mă sacrific.

— Datoria mea este să apăr Ţinutul Lacurilor, la fel cum faceţi voi, le spun eu. Poate că nu vom câştiga războiul în urma căsătoriei mele cu Maven, dar măcar aşa vom avea o şansă. Vom ridica o barieră între noi şi lupii din jur. Iar onoare nu voi mai avea până când nu-l voi răzbuna pe tata.

— De acord, mârâie Tiora.

— De acord, şopteşte abia auzit mama.

Mă uit dincolo de umărul ei, la zeul cu chip uşor feminin. Mă întăresc zâmbetul lui, încrederea pe care mi-o dă.

— Maven şi regatul lui sunt o pavăză, dar şi o sabie. Trebuie să ne folosim de el, în ciuda pericolului pe care îl reprezintă pentru noi toţi.

Mama zâmbeşte amar şi îmi spune supărată:

— Mai ales pentru tine.

— Da, mai ales pentru mine.

— N-ar fi trebuit să fiu de acord, scrâşneşte ea. A fost ideea tatălui tău.

— Ştiu. A fost o idee bună. Nu-l condamn.

Nu-l condamn. Cât de multe nopţi fără somn am petrecut singură în Palatul Focului Alb, încercând să mă conving că nu simt nici urmă de regret? Că nu sunt deloc supărată pentru că am fost vândută ca un animal de salon sau o bucată de pământ? Mă minţeam atunci şi mint şi acum. Însă supărarea mea a murit împreună cu tata.

— Când se vor termina toate astea…, începe să spună mama.

Tiora o întrerupe:

— *Dacă* vom izbândi…

— *Când* vom izbândi, spune mama, întorcându-se.

Un fir de lumină îi aprinde ochii. Fântâna din mijlocul capelei îşi încetineşte clipocitul.

— Atunci când tatăl tău se va scălda în sângele ucigaşilor lui, atunci când toţi membrii Gărzii Stacojii vor fi striviţi ca nişte *şobolani* ce sunt…

Şi apa nu mai curge. Pluteşte în aer, agăţată de pasiunea pe care o pune mama în cuvinte.

— … atunci nu vom mai avea niciun motiv să te lăsăm în Norta. Şi nici să lăsăm un rege dezechilibrat şi incapabil pe tronul Archeonului. Mai cu seamă unul căruia nu-i pasă câtuşi de

puţin de vieţile supuşilor lui şi de vieţile noastre.

— De acord, şoptim eu şi cu sora mea în acelaşi glas.

Mama întoarce capul spre fântâna încremenită, dându-i forma pe care o doreşte. Apa se arcuieşte în aer, ca o construcţie complicată din sticlă. Lumina se reflectă în ea, creând prisme multicolore. Mama nici nu clipeşte în faţa acestei străluciri orbitoare.

— Ţinutul Lacurilor va purifica aceste naţiuni păgâne. Va cuceri Norta. Şi Riftul. Deja se ceartă între ele şi îşi sacrifică cetăţenii pe rivalităţi meschine. Foarte curând vor rămâne fără vlagă. Şi nu vor putea să scape de furia neamului Cygnet.

Întotdeauna am fost mândră de mama mea, încă de când eram doar un copil. Este o femeie excepţională, întruchiparea datoriei şi a onoarei. Cu mintea limpede, de neclintit. O mamă pe potriva regatului şi a copiilor ei. Acum îmi dau seama că nu cunosc nici jumătate din ce poate ea. Hotărârea din spatele înfăţişării ei împietrite, la fel de puternică precum o furtună. Şi ce furtună!

— Potopul se va abate asupra lor, rostesc eu sentinţa din bătrâni.

O folosim împotriva trădătorilor. Împotriva duşmanilor de orice fel.

— Cum rămâne cu roşiii? Cei cu abilităţi, din ţinutul muntos? Au spioni chiar şi aici, în regatul nostru.

Tiora se încruntă amarnic, parcă săpându-şi un canion între sprâncene. Îmi doresc să-i pot alunga grijile. Însă are dreptate.

Trebuie să ţinem cont de oamenii ca Mare Barrow. Şi ei fac parte din povestea asta. Şi cu ei trebuie să ne luptăm.

— Îl vom folosi pe Maven împotriva lor, îi spun eu Tiorei. Are o obsesie bolnavă faţă de oamenii cu sângenou, mai ales pentru fetiţa cu fulgerele. Dacă va fi nevoit, îi va urmări până la capătul lumii, irosindu-şi întreaga putere.

Mama dă din cap.

— Şi Piedmontul?

— Am făcut aşa cum mi-ai spus.

Îmi îndrept încet umerii: sunt mândră de mine.

— I-am băgat în cap ideea pe care mi-ai dat-o. La fel ca noi, şi Maven are multă nevoie de Bracken. Va încerca să-i salveze copiii. Dacă îl putem câştiga pe Bracken de partea noastră, să ne slujim de armata lui, nu de trupele noastre...

Tiora îmi termină fraza:
— Atunci vom putea apăra Ţinutul Lacurilor. Şi ne vom putea păstra toate forţele. Ba chiar l-am putea convinge pe Bracken să se întoarcă împotriva lui Maven.
— Da, spun eu. Dacă avem noroc, se vor omorî între ei cu mult înainte ca noi să ne arătăm adevărata faţă.
Sora mea pocneşte din limbă.
— Nu prea mă bazez pe noroc atunci când viaţa ta atârnă de un fir de aţă, *petasorre*.
Surioară.
Deşi tonul ei este plin de dragoste, tot mă face să mă simt prost. Dar nu pentru că ea este moştenitoarea, sora cea mare, cea care se va urca pe tron. Ci pentru că-mi dovedeşte cât de mult ţine la mine şi cât de mult este în stare să sacrifice doar ca să mă salveze. Iar eu nu vreau să facă asta. Nici ea şi nici mama. Familia mea a făcut destule sacrificii.
— Tu trebuie să-i salvezi pe copiii lui Bracken, îmi zice mama cu asprime.
Privirea ei îngheţată se potriveşte de minune cu tonul sec.
— Tu faci parte din neamul Cygnet. Maven îşi va trimite argintiii în misiunea asta, dar el nu-i va însoţi. Nici nu se pricepe la aşa ceva, plus că este mult prea laş. Dar, dacă tu vei merge împreună cu soldaţii lui, dacă te vei întoarce la prinţul Bracken cu copiii lui în braţe...
Încerc să mă stăpânesc. *Nu sunt un câine căruia să-i dai comanda „aport*”. Aşa i-am zis lui Maven în urmă cu doar câteva minute. Şi îmi vine să-i spun acelaşi lucru şi mamei mele, regina.
— Este prea periculos, spune repede Tiora, aproape băgându-se între noi.
Dar mama nu cedează. Mama nu cedează niciodată.
— *Tu* nu trebuie să ieşi cu niciun preţ din ţară, Ti. Iar dacă vrem să-l atragem de partea noastră pe Bracken, atunci doar noi trebuie să-l ajutăm. Aşa merg lucrurile în Piedmontul lui.
Strânge din dinţi şi continuă:
— Sau vrei să-l ajute Maven şi astfel să-şi câştige un aliat de nădejde? Băiatul ăsta este suficient de periculos şi de unul singur. Nu trebuie să-i mai dăm încă o sabie pe care s-o fluture sub nasul nostru.
Cu toate că vorbele ei îmi rănesc orgoliul, îmi dau seama că

are dreptate. Dacă Maven va conduce ori va ordona misiunea de salvare a acelor copii, atunci, el va fi unicul beneficiar al loialităţii lui Bracken. Iar aşa ceva nu trebuie să se întâmple.

— Sigur că nu, spun eu încet. Înseamnă că trebuie s-o fac eu. Într-un fel sau altul.

Tiora se dă bătută. Şi parcă statura ei maiestuoasă se strânge cumva.

— O să le cer diplomaţilor mei să ia legătura cu prinţul. Cât mai discret posibil. Mai ai nevoie şi de altceva?

Dau mecanic din cap. Mi-au amorţit degetele. *Trebuie să-i salvez pe copiii lui Bracken*. Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

Minutele se târăsc peste noi şi nu putem să nu le mai luăm în seamă.

Dacă mai rămânem aici, *nortanii vor începe să-şi pună întrebări*, îmi zic eu, muşcându-mi buzele. *Mai ales Maven*, *dacă nu cumva a şi început*. Îmi mişc picioarele ca de plumb, îndepărtându-mă de mama. Îmi îngheaţă brusc palmele, acum lipsite de căldura ei.

Când trec pe lângă fântână, ating cu vârful degetelor apa arcuită. Apoi îmi ud pleoapele, întinzându-mi tuşul de pe gene. Pe obraji mi se preling lacrimi false, negre ca florile îndoliate.

— Roagă-te, Ti! îi spun surorii mele. Măcar în zei să ai încredere, dacă în noroc nu ai.

— Am deplină încredere în ei, îmi răspunde mecanic Tiora. Mă voi ruga pentru noi toate.

Mai zăbovesc puţin lângă uşă, cu mâna pe clanţa simplă.

— La fel voi face şi eu.

Apoi o deschid şi plec de lângă ele. Probabil că acestea au fost ultimele noastre momente de linişte. Îmi murmur apoi în barbă:

— Oare o să meargă planul nostru?

Dar mama mă aude şi ridică ochii la mine.

— Doar zeii ştiu.

CINCI

Mare

Mi se pare că avionul se deplasează mai greoi decât de obicei prin aer. Ţin ochii închişi şi mă balansez tare, cu toate că mi-am pus centurile de siguranţă. Mai că aţipesc din cauza mişcărilor aparatului de zbor combinate cu zumzetul liniştitor al curentului electric. Motoarele vibrează lin, în ciuda greutăţii suplimentare. Cala este plină până la refuz cu prada din Corvium. Muniţie, materiale explozive, arme de toate felurile. Uniforme militare, alimente, combustibil, baterii. Ba chiar şi şireturi. Dar asta este doar jumătatea care va ajunge în Piedmont. Restul se duce cu alt avion în ţara muntoasă a lui Davidson.

Dar nici Montfortul şi nici Garda Stacojie nu pleacă cu mâna goală. La fel au făcut şi după atacul asupra Focului Alb, de unde au furat tot ce au putut într-un timp foarte scurt. Mai ales bani, pe care i-au cărat din Trezorerie de îndată ce a devenit limpede pentru toată lumea că Maven a fugit şi nu mai poate fi prins. Din cauza asta pare pustie baza din sud: n-a mai rămas nimic nici în locuinţe şi nici în clădirile administrative unde se ţineau consiliile de război. Nicio statuie, niciun tablou, nici porţelanuri alese. N-a mai rămas nimic din tot dichisul cu care sunt obişnuiţi argintiii. Acolo nu mai sunt acum decât obiectele de strictă necesitate. Restul a fost demontat, vândut, întrebuinţat în cu totul alte scopuri. Războaiele nu sunt ieftine. Aşa că păstrăm doar ce ne este de folos.

Acesta este şi motivul pentru care Corviumul se năruie în urma noastră. Pentru că nu ne mai este folositor.

Davidson a protestat, spunând că este stupid să abandonăm garnizoana, că este o risipă inutilă. Fortăreaţa a fost construită tocmai pentru a aproviziona Năduful cu soldaţi care să se lupte cu lacuştrii. Dar şi-a pierdut scopul odată cu încheierea acelui război. N-au mai rămas acolo niciun râu de păzit, nicio resursă strategică. Acum Corviumul este doar un popas pe multele drumuri care duc spre Ţinutul Lacurilor. Pe vremea când îl stăpâneam noi, se afla pe teritoriul lui Maven, foarte aproape de

graniţă. Lacuştrii l-ar fi putut invada fără niciun avertisment sau Maven ar fi putut să contraatace. Poate că vom învinge din nou, însă cu un preţ prea mare – prea multe victime. Şi pentru ce? Pentru nişte ziduri în pustie.

Argintiii s-au opus. Normal. Cred că sentimentul onoarei îi împinge să contrazică orice vorbă a roşiilor. Anabel a fost cea mai *vehementă* dintre toţi.

— Cum? Vreţi să ne abandonaţi morţii, zidurile astea mânjite de sângele lor? O să părem nişte fraieri! a strigat ea cu dispreţ, aruncând priviri fioroase de la un capăt în celălalt al sălii şi uitându-se la Davidson de parcă premierul ar fi fost un monstru cu două capete. Prima victorie a lui Cal, drapelul lui ridicat pe...

— Eu nu-i văd drapelul nicăieri, a întrerupt-o sec Farley.

Însă Anabel a ignorat-o. Cal stătea tăcut lângă ea, cu ochii aprinşi în pământ.

— Ar părea o dovadă de slăbiciune dacă am abandona oraşul, a mai spus bătrâna regină.

— Nu prea îmi pasă de cum par lucrurile, ci doar de cum sunt *în realitate*, Maiestatea Voastră, i-a replicat Davidson. Nu avem nimic împotrivă dacă doriţi să vă lăsaţi o garnizoană care să apere Corviumul, dar niciun soldat din Montfort sau din Garda Stacojie nu va rămâne aici.

Anabel a strâmbat din buze, dar s-a abţinut de la orice ripostă. Nu avea deloc de gând să-şi fărâmiţeze astfel trupele. Şi-a luat privirea de la Davidson şi s-a sprijinit de spătarul jilţului. Acum se uita fix la Volo Samos. Însă nici acesta nu dădea semne că ar dori să-şi ţină soldaţii acolo. E drept, nu a spus nimic, dar părerea despre ideea bătrânei regine i se citea pe chip.

— Dacă părăsim oraşul, mai întâi îl distrugem complet.

Tiberias şi-a încleştat pumnul pe masă. Îmi aduc foarte bine aminte cum i s-au albit încheieturile degetelor. Încă avea mizerie sub unghii, poate şi nişte sânge uscat. M-am concentrat la mâinile lui, ca să nu fiu obligată să-l privesc în ochi. Emoţiile lui sunt uşor de descifrat şi eu nu vreau să le aflu.

— Vor rămâne aici contingente speciale din fiecare armată, a anunţat el. Ruinători din Casa Leronan, gravitroni şi bombardieri cu sângenou. Care să distrugă toate resursele cetăţii, apoi s-o treacă prin foc şi pară şi să nu mai rămână nimic din ea. Nimic ce le-ar putea fi de folos lui Maven sau lacuştrilor.

Nu şi-a ridicat deloc privirea cât a vorbit, pentru că nu era în stare să se uite în ochii nimănui. Trebuie să-l fi durut cumplit să ordone distrugerea unuia dintre propriile lui oraşe. Un loc pe care îl cunoştea atât de bine, un loc iubit şi protejat atât de tatăl, cât şi de bunicul său. Tiberias pune preţ şi pe datorie, şi pe onoare, ambele având rădăcini adânci în sufletul lui. Însă nu mi-a fost milă de el atunci şi nu îmi este nici acum, când ne grăbim spre Piedmont.

Pentru mine Corviumul nu a însemnat decât poarta unui cimitir pentru roşii. Mă bucur că nu mai există.

Chiar şi aşa, sunt tulburată. Cetatea încă mai arde în mintea mea – parcă îi şi văd pe bombardieri şi gravitroni cum îi dărâmă zidurile şi casele, cum îi transformă în fiare vechi porţile din metal. Văd cum fumul gros îi îneacă străzile. Electricon, la fel ca mine, Ella a atacat cu fulgere turbate centrala electrică. Acvaticii din Montfort, oameni cu sângenou deosebit de puternici, au măturat dărâmăturile în apele din apropiere, care se revarsă mai departe în lac. Niciun colţişor din Corvium nu a scăpat de urgia asta. O parte din el s-a prăbuşit în canalele din subteran. Îi va urma şi restul, care deocamdată seamănă cu nişte monoliţi din piatră, peste care parcă au trecut mii de ani, nu doar câteva ore.

Câte alte oraşe vor avea parte de aceeaşi soartă?

În primul rând, mă gândesc la Pilonii.

De aproape un an nu am mai fost în locul unde am crescut. N-am mai trecut pe acolo din vremea când numele meu era Mareena şi stăteam pe puntea corăbiei regale, privind la Râul Capitalei, alături de o fantomă. Elara era încă în viaţă atunci. La fel şi regele. M-au obligat să mă uit la satul meu, la oamenii lui adunaţi cu forţa pe maluri, sub ameninţarea biciului sau a închisorii. Printre ei se afla şi familia mea. M-am concentrat numai asupra chipurilor, nu asupra locului. Satul Pilonii nu a fost niciodată căminul meu. Căminul meu este acolo unde îmi este familia.

Oare mi-ar păsa dacă Pilonii ar dispărea? Dacă nu ar avea nimeni de suferit, ci doar casele construite pe piloni, piaţa, şcoala, *arena*? Dacă satul ar fi distrus în totalitate – de foc, de ape, de mâna destinului?

Nu-mi dau seama.

Însă există multe alte locuri care ar putea avea aceeaşi soartă

cu a Corviumului. Le înşir în minte pe cele pe care mi-aş dori să le distrug cu mâna mea.

Oraşul Cenuşiu, *Oraşul Vesel*, *Oraşul Nou*. *Şi toate celelalte la fel ca ele*.

Mahalalele în care trăiesc tehnicienii îmi aduc aminte de Cameron. Acum ea doarme vizavi de mine, în strânsoarea centurilor de siguranţă. Capul îi atârnă moale pe piept. Sforăitul aproape nici nu i se aude peste zgomotul motoarelor. I se zăreşte tatuajul sub gulerul larg. Tuş negru pe piele brună. De multă vreme poartă stigmatul acesta al meseriei sale – sau, mai bine zis, al închisorii sale. Nu am văzut oraşele tehnicienilor decât de la depărtare, dar amintirea lor îmi întoarce şi acum stomacul pe dos. Nici nu-mi pot imagina cum este să trăieşti acolo, obligat să duci o viaţă înecată în fum.

Trebuie să distrugem mahalalele roşii.

Să le dărâmăm şi zidurile.

•••

Aterizăm spre prânz în baza din Piedmont, într-o ploaie torenţială. Sunt udă leoarcă după nici trei paşi pe pistă, în direcţia camioanelor militare care ne aşteaptă. Farley mă depăşeşte imediat, nerăbdătoare să ajungă cât mai curând la Clara. Nu se mai gândeşte la altceva acum şi nici nu-i bagă în seamă pe colonel şi pe soldaţii care ne ies în întâmpinare. Mă străduiesc să ţin pasul cu ea şi recunosc că nu mi-e prea uşor. Încerc să nu mă uit în urmă la celălalt avion, cel cu argintiii. Prin răpăitul ploii îi aud cum tropăie spre terenul pietruit ca să se adune în formaţie. Stropii care cad din cer le-au întunecat culorile, murdărind şi portocaliul Casei Lerolan, şi galbenul Casei Jacos, şi roşul Casei Calore, şi argintiul Casei Samos. Evangeline a fost isteaţă şi şi-a scos armura. Nu-i tocmai sigur să porţi veşminte metalice pe furtună.

Bine măcar că regele Volo şi lorzii lui argintii nu au venit cu noi, ci au plecat spre Regatul Riftului, dacă nu cumva au şi ajuns deja acolo. Drumul până la Piedmont l-au făcut doar acei argintii care vor merge mâine în Montfort. Anabel, Julian, numeroşii lor consilieri, şi mai numeroasele lor gărzi, Evangeline şi, bineînţeles, Tiberias.

Îl zăresc în fugă când ajung la camion. Înnegurat ca norii de furtună, Tiberias stă la distanţă de ceilalţi, deşi este singurul care cunoaşte baza din Piedmont. Mă gândesc că Anabel i-a

adus mai multe haine elegante, cum se poartă la curte. Doar aşa îmi pot explica mantia lui lungă, cizmele lustruite şi toate celelalte straie de gală. E prea departe şi nu-mi dau seama dacă are şi vreo coroană pe cap. Dar, cu toate veşmintele alea regale, nimeni nu l-ar putea confunda cu Maven. Culorile pe care le poartă Tiberias sunt inversate: mantia este roşie ca sângele, la fel şi hainele – toate cu garnituri negre şi argintii. Străluceşte ca o flacără prin ploaia infernală. Şi priveşte încruntat în gol, în timp ce furtuna se dezlănţuie peste noi.

Simt prima scânteie încă înainte ca fulgerul să spintece cerul. Ella s-a abţinut ca să permită avioanelor să aterizeze. Acum trebuie să-l elibereze.

Mă sprijin de geamul camionului care a pornit în viteză. Şi eu încerc să mă eliberez de ceva.

•••

Chiar dacă acum este foarte udă, casa cu terasă primită de familia mea arată la fel ca în urmă cu câteva zile, la plecarea mea. Ploaia biciuieşte ferestrele, înecând florile din ghivece. Tramy o să se supere rău de tot. Iubeşte la nebunie florile astea.

O să aibă câte flori vrea el în Montfort. *O întreagă grădină pe care o va îngriji toată viaţa*.

Farley sare din camionul în mers şi nimereşte fix într-o baltă. Eu nu mă grăbesc să o urmez. Am motivele mele.

Evident că va trebui să discut cu familia mea despre Montfort, sperând că toţi vor fi de acord să rămână acolo chiar şi atunci când eu voi pleca din nou. Ar trebui deja să ne fi obişnuit cu asta – dar despărţirile nu sunt niciodată uşoare. Părinţii şi fraţii mei nu mă pot împiedica să plec, aşa cum nici eu nu-i pot împiedica să se opună. Mă cutremur doar când mă gândesc că ar putea refuza să meargă acolo. Siguranţa lor este singurul lucru care mă mai ţine în viaţă.

Însă argumentul acesta este parfum în comparaţie cu celălalt lucru cu care trebuie să mă împac.

Cal a ales coroana. Nu m-a ales pe mine. Nu a ales dragostea noastră.

Parcă pare mai real atunci când rostesc vorbele astea cu glas tare.

Balta de lângă camion este mai adâncă decât am crezut şi apa îmi intră în cizmele scurte, înfiorându-mă până la oase. Mă bucur că mă face să nu mă mai gândesc la ale mele şi urc scara

după Farley către uşa deschisă.

Mă întâmpină familia mea. Mama, Gisa, Tramy şi Bree se agită pe lângă mine. Li se alătură şi vechiul meu prieten, Kilorn, care mă strânge repede de umăr. Mă simt uşurată când îl văd. Nu era pregătit să lupte în Corvium şi sunt fericită că a acceptat să stea departe de front.

Tata stă într-un colţ, aşteptându-şi rândul la îmbrăţişări. Dar s-ar putea să aibă destul de mult de aşteptat, pentru că mama nu vrea să se dea la o parte. Mă cuprinde cu braţul de umeri şi mă trage aproape de ea. Hainele îi miros a curat, a proaspăt – a săpun şi a rouă. În Pilonii nu miroseau aşa. Poziţia pe care o ocup în cadrul armatei oferă familiei mele un lux cu care nu am fost obişnuiţi. Chiar şi casa asta cu terasă, fosta locuinţă a unui ofiţer, este de-a dreptul opulentă în comparaţie cu vechea noastră cocioabă construită pe piloni. Nu este împodobită excesiv, dar are strictul necesar.

Farley nu are ochi decât pentru Clara. Nici nu apuc să trec pragul, că ea a şi ajuns lângă fetiţă şi o strânge la piept. Clara cască şi se ghemuieşte în braţele ei, încercând să adoarmă la loc. Imaginându-şi că nu o vede nimeni, Farley îşi lipeşte nasul de părul castaniu al copilei. Apoi închide ochii şi îi inspiră parfumul.

În tot acest timp, mama mă pupă a zecea oară – acum pe tâmplă – şi îmi şopteşte:

— Bine că te-ai întors teafără.

— Deci chiar au făcut-o, spune tata. Corviumul a fost înfrânt.

Mă desprind de mama doar cât să-l pot îmbrăţişa cum se cuvine. Încă nu ne-am obişnuit cu felul acesta de îmbrăţişări – când tata este pe picioarele lui, la acelaşi nivel cu mine, nu imobilizat în scaunul ăla cu rotile. Deşi face recuperare de multe luni, cu ajutorul Sarei Skonos şi al tămăduitorilor şi infirmierelor din armata Montfortului, nimic nu poate şterge anii de chin pe care-i ţinem minte cu toţii. Durerea nu a dispărut: şi-a făcut vizuină în mintea lui şi nu vrea să mai plece de acolo. Mie asta mi se pare un lucru bun. Pentru că uitarea este periculoasă.

Se sprijină de mine, însă nu la fel de mult cum o făcea înainte. În timp ce îl conduc în sufragerie, schimbăm un zâmbet amar, nevăzut de ceilalţi. Tatăl meu a fost şi el soldat şi a slujit sub arme mai mult decât noi. Ştie prea bine ce înseamnă să dai ochii cu moartea şi totuşi să scapi de ea. Încerc să privesc

dincolo de ridurile lui adânci şi dincolo de părul încărunţit. Mă uit în ochii lui ca să mi-l pot imagina pe cel de pe vremuri. Am avut doar câteva poze din perioada aceea. Nu ştiu câte dintre ele au reuşit să ajungă cu bine la adăpostul din insula Tuck, după aceea la baza din Ţinutul Lacurilor şi apoi aici. Însă una nu-mi iese din minte. De fapt, este doar un fragment dintr-o fotografie veche, cu colţurile jerpelite, decolorată şi nu prea clară. Şi-au făcut-o mama şi tata foarte demult, înainte de naşterea lui Bree. Pe vremea când erau adolescenţi, copii din Pilonii, la fel ca mine. Cred că tata nu avea nici măcar optsprezece ani în poza aia. Nu fusese încă luat în armată. Iar mama era doar ucenică. Bree, fratele meu mai mare, seamănă foarte mult cu tata. Acelaşi zâmbet, aceeaşi gură puţin cam prea lată, aceleaşi gropiţe în obraji. Sprâncene groase şi drepte pe fruntea înaltă. Urechi destul de mari. Nu vreau să mă gândesc că şi fraţii mei vor îmbătrâni ca tata, că vor îndura aceleaşi suferinţe, că vor avea aceleaşi griji. Trebuie – şi pot – să mă asigur că nu vor împărtăşi soarta tatii. Şi nici a lui Shade.

Bree se trânteşte pe un fotoliu şi îşi încrucişează picioarele goale pe preşul din faţă. Strâmb din nas: bărbaţii au picioare tare urâte.

— Atâta pagubă! exclamă Bree, referindu-se la distrugerea cetăţii Corvium.

Tramy bâţâie aprobator din cap. Tot nu a renunţat la barba care-i acoperă jumătate din faţă cu păr castaniu-închis.

— N-o să-i ducă nimeni dorul, spune şi el.

Amândoi au fost luaţi cu arcanul în armată, la fel ca tata. Amândoi cunosc mult prea bine fortăreaţa asta ca să îi deteste până şi numele. Îşi zâmbesc, de parcă ar fi câştigat cine ştie ce joc.

Tata are o atitudine mai puţin festivistă. Se aşază uşor pe un alt scaun, întinzându-şi piciorul refăcut.

— Argintiii o să construiască alta. Aşa fac ei. Nu se pot schimba.

Se uită la mine, iar eu simt un nod în stomac şi îmi iau foc obrajii când îmi dau seama ce încearcă să spună.

— Nu-i aşa?

Stingherită, o caut din priviri pe Gisa. Îşi încovoaie umerii şi oftează, dând aproape imperceptibil din cap. Se preface preocupată de nişte scame imaginare de pe mânecă, doar ca să

evite să mă privească în ochi.

— Deci ai auzit, spun eu pe un ton sec.

— Nu chiar tot, îmi răspunde ea.

Se uită repede la Kilorn, iar eu sunt în stare să jur că el le-a povestit tuturor părţile mai puţin dureroase ale mesajului meu de aseară. Ruşinată, Gisa îşi răsuceşte în jurul degetului o şuviţă de păr roşu, strălucitor.

— Dar suficient cât să înţelegem ce s-a întâmplat. Era vorba despre o altă regină, un rege nou şi, fireşte, despre Montfort. Mereu este vorba despre Montfort.

Kilorn strânge din buze şi îşi trece mâna prin buclele blonde, la fel de agitat ca Gisa. Însă la el este vorba şi de furie. Şi furia asta clocoteşte în el, aprinzându-i verdele din ochi.

— Nu-mi vine să cred că a fost de acord.

Nu pot decât să dau din cap.

— Laşul! izbucneşte Kilorn, încleştându-şi pumnii. Cretin laş ce e! Cretin, şi laş, şi nemernic, şi răzgâiat. Ar trebui să-i sparg faţa aia de bou.

— Te ajut şi eu, mormăie Gisa.

Nu se repede nimeni să-i certe. Nici măcar eu, deşi ştiu că la asta se aşteaptă Kilorn. Se uită la mine, surprins de lipsa mea de reacţie. Eu nu-mi plec ochii. Aş vrea să pot vorbi fără să rostesc numele acela care ne doare profund pe toţi. *Shade a renunţat la viaţă pentru cauza noastră*, *în timp ce Tiberias nici măcar la coroană nu poate să renunţe*.

Mă întreb dacă Kilorn ştie că am inima frântă în două. Probabil că da.

Oare la fel a simţit şi el atunci când l-am respins? *Când i-am zis că nu-i împărtăşesc sentimentele*? *Că nu-i pot oferi ce-mi cere*?

Îi citesc mila în privire. Sper să nu fi simţit la fel. Sper să nu fi suferit atât de tare din cauza mea. *Pur şi simplu nu mă poţi iubi*, mi-a spus el odată. Şi acum aş da orice să nu fi avut dreptate. Aş da orice să pot schimba trecutul şi să nu trecem niciunul prin chinurile astea cumplite.

Din fericire, mama pune mâna pe braţul meu. Atingerea ei este uşoară, dar suficientă cât să mă poată călăuzi spre canapea. Nu scoate niciun cuvânt despre prinţul Calore, iar privirea furioasă pe care le-o aruncă tuturor celor din jur îi exprimă foarte limpede părerea: *Ajunge*.

— Am primit mesajul tău, îmi spune ea, încercând să schimbe subiectul şi folosind un ton puţin cam prea tare şi puţin cam prea vesel. Mesajul despre cealaltă persoană cu sângenou, bărbatul acela cu barbă...

— Tahir, o ajută Gisa, aşezându-se lângă mine, în timp ce Kilorn rămâne în spatele nostru. Ai hotărât de una singură să ne muţi de aici.

Cu toate că şi sora mea îşi doreşte să plece, tonul ei este puţin cam prea tăios. Mă priveşte lung, ridicând dintr-o sprânceană.

Oftez zgomotos.

— Nu iau niciun fel de hotărâre în numele vostru. Dar, dacă vreţi să plecaţi, există un loc unde vă veţi simţi bine şi veţi fi în siguranţă. Premierul a zis că vă primeşte cu mare plăcere.

— Şi cu restul oamenilor cum rămâne? întreabă Tramy, cocoţându-se pe braţul fotoliului lui Bree şi uitându-se la mine printre gene. Nu suntem singurii evacuaţi de aici.

Un cot îl loveşte în coaste, încovoindu-l. Este cotul lui Bree, care chicoteşte înfundat.

— Te gândeşti la vânzătoarea aia? Cum o cheamă? Aia cu părul creţ?

— Nu, mormăie Tramy, cu obrajii vâlvătaie sub barba stufoasă.

Bree vrea să-l împungă cu degetul în faţa îmbujorată, dar Tramy îi dă mâna la o parte. Fraţii mei se poartă mereu ca nişte puşti zvăpăiaţi. Şi asta mă enerva pe vremuri. Dar acum mi-a trecut. Naturaleţea lor mă linişteşte.

— Va mai dura ceva, spun eu, ridicând din umeri. Însă pentru noi...

Gisa pufneşte şi îşi dă exasperată capul pe spate.

— Pentru *tine*, Mare. Nu suntem chiar atât de naivi încât să ne imaginăm că marele conducător al Republicii ar vrea să ne facă *nouă* o favoare. Ce capătă în schimb?

Mă apucă de mână şi mă strânge.

— Ce vrea de la tine?

— Davidson nu este argintiu, ripostez eu. Şi sunt dispusă să-i ofer orice mi-ar cere.

— Şi când anume crezi că vei *înceta* cu asta? se răsteşte ea. Când ai să mori? Când ai să păţeşti ce a păţit Shade?

Numele cade ca un bolovan printre noi. Farley îşi întoarce

faţa, ascunzându-se în umbrele din prag.

Mă uit lung la Gisa. A făcut cincisprezece ani şi deja i s-au înăsprit trăsăturile. Chipul ei era mai rotunjor înainte şi avea mai puţini pistrui. Şi mai puţine griji. Înainte ne bazam pe micuţa Gisa. Pe talentul ei. Pe abilităţile ei prin care ne putea salva familia. Dar s-a terminat. Iar ea nu-i supărată că a fost eliberată de povara aceea. Însă îngrijorarea ei este sinceră: nu vrea să port eu povara acum.

Prea târziu.

— Gisa, şopteşte mama, prevenind-o că a mers prea departe.

Îmi revin cât de repede pot şi îmi trag mâna din strânsoarea ei. Îmi adun curajul şi le spun:

— Avem nevoie de aprobarea guvernului lui Davidson pentru trimiterea trupelor care ne trebuie atât de mult. Eu voi prezenta coaliţia noastră, le voi spune miniştrilor cine suntem noi. Voi încerca să-i conving de necesitatea războiului împotriva Nortei şi Ţinutului Lacurilor.

Însă nu o conving şi pe sora mea.

— Ştiu că eşti bună de gură, dar nu chiar atât de *bună*.

— Nu. Dar am ajuns la o răscruce, zic eu, ocolind adevărul. Între Garda Stacojie, argintiii, oamenii cu sângenou şi roşiii.

Bine măcar că nu mint.

— Şi ştiu să mă prefac foarte bine – am destulă experienţă în domeniul ăsta.

Farley îşi ţine copila cu un braţ şi îşi pune cealaltă mână pe tocul pistolului de la şold.

— Mare vrea să spună că îi va distrage. Cal o urmează pretutindeni. O va urma şi acum, când încearcă să-şi recapete tronul. Vine cu noi la Montfort. Vine şi noua lui logodnică.

Îl aud pe Kilorn şuierând în spatele meu.

La fel de scârbită este şi Gisa.

— Numai *ei* sunt capabili să pună la cale o căsătorie în mijlocul războiului.

— Ca să formeze o altă alianţă, corect? mârâie cu dispreţ Kilorn. Maven a făcut-o deja. Şi-a asigurat susţinerea lacuştrilor. Cal trebuie să facă acelaşi lucru. Deci, cine-i logodnica asta? O fată din Piedmont? Care să ne aducă sprijinul ţării ei?

— Nu contează cine este.

Încleştez pumnul fără să mă vadă nimeni şi îmi dau seama cât de *norocoasă* sunt că este vorba despre Evangeline. O fată care

nu vrea să aibă de-a face cu el. O altă crăpătură în armura lui învăpăiată.

— Şi tu ai de gând să stai cu mâinile în sân?

Kilorn începe să se plimbe cu paşi mari prin faţa noastră. Se uită urât la mine. Se uită urât şi la Farley.

— Ba nu, scuze, nu m-am exprimat bine – ai de gând să-l *ajuţi*? Ai să-l ajuţi pe Cal să lupte pentru o coroană pe care *nimeni* nu ar trebui să o aibă? După tot ce am făcut noi?

Este atât de furios, că mă aştept să scuipe pe jos dintr-o clipă într-alta. Mă străduiesc să nu-mi trădez emoţiile şi îl las să fumege în legea lui. Parcă niciodată nu l-am văzut atât de dezamăgit de acţiunile mele. Supărat, da, aşa l-am văzut. Însă nu ca acum. Gâfâie zgomotos în timp ce-mi aşteaptă explicaţiile.

I le oferă Farley:

— Montfortul şi Garda Stacojie nu vor purta două războaie în acelaşi timp, spune ea rar, accentuând cuvintele, ca să fie bine înţeleasă. Trebuie să ne luptăm cu duşmanii noştri pe rând. Pricepeţi?

Toţi membrii familiei mele se crispează parcă în acelaşi timp şi li se întunecă privirile. Mai ales privirea tatii, care-şi trece gânditor degetul mare de-a lungul maxilarului şi strânge din buze.

— Aha, murmură el. Înţeleg.

Bree clipeşte nedumerit.

— Eu nu.

— Nu-i de mirare, mormăie Tramy în barbă.

Vreau să-i fac pe toţi să înţeleagă.

— În niciun caz nu vom permite unui alt rege argintiu să se aşeze pe tron. Sau nu-l vom lăsa să stea prea mult acolo. Fraţii Calore se luptă între ei, irosindu-şi forţele. Când se vor mai linişti lucrurile...

Tata îşi pune mâna pe genunchi. Văd că-i tremură degetele. Şi ale mele tremură.

— Va fi mai uşor să ne ocupăm doar de învingător.

— Şi nu vor mai exista regi, murmură Farley. Nu va mai exista niciun regat.

Nu-mi dau seama cum va arăta lumea aceea. Dar s-ar putea să o cunosc foarte curând, dacă Montfortul îşi va respecta promisiunile.

Ce bine ar fi dacă aş mai crede în promisiuni.

•

Nu facem niciun efort să ne strecurăm afară din casă. Mama şi tata sforăie ca nişte locomotive, iar fraţii mei nu-s chiar atât de proşti încât să îndrăznească să mă împiedice. Ploaia nu s-a domolit deloc, dar nu ne deranjează nici pe Kilorn şi nici pe mine. Mergem pe stradă în tăcere. Singurele zgomote sunt cele făcute de paşii noştri prin băltoace şi zarva furtunii îndepărtate. Aproape nici nu mai simt fulgerele care se rostogolesc spre coastă. Nu-i prea frig, iar baza este bine luminată. Nu avem în cap nicio destinaţie anume. Pur şi simplu mergem tot înainte.

— E un laş, mormăie Kilorn.

Dă cu piciorul într-o piatră, care se rostogoleşte cât colo pe strada udă.

— Ai mai spus asta. Ai mai zis şi altele.

— Aşa gândesc eu.

— Merită absolut fiecare cuvânt.

Tăcerea cade peste noi ca o cortină grea. Amândoi ştim că am păşit pe un teritoriu necunoscut. Poveştile mele complicate de amor nu sunt tocmai subiectul lui favorit de conversaţie, iar eu nu vreau să-i provoc şi mai multă durere celui mai bun prieten pe care îl am.

— Nu trebuie să vorbim...

Kilorn mă întrerupe, apucându-mă de braţ. Atingerea lui este fermă, dar prietenoasă. Limitele sunt foarte clare şi el ţine prea mult la mine ca să le încalce. Poate nici nu mai are aceleaşi sentimente faţă de mine. M-am schimbat în ultimele luni. Poate că fata de care a crezut că s-a îndrăgostit nu mai este. Eu ştiu ce înseamnă asta – să iubeşti pe cineva care nu există cu adevărat.

— Îmi pare rău, spune el. Ştiu ce simţi pentru el.

— Ce *am simţit*, mârâi eu, încercând s-o iau înainte.

Dar mă strânge mai tare de braţ şi mă ţine lângă el.

— Nu, am zis bine. Încă mai ţii la el, chiar dacă nu vrei să recunoşti.

Nu merită să ne certăm pentru asta.

— În regulă. Ai dreptate, zic eu printre dinţi.

Este noapte şi sper să nu vadă că m-am îmbujorat la faţă.

— I-am cerut premierului..., bolborosesc eu, spunându-mi: *Kilorn va înţelege*, *trebuie să înţeleagă*. I-am cerut să nu-l ucidă. Atunci când va veni momentul. Când vom întoarce armele. Este

asta o dovadă de slăbiciune?

Lui Kilorn îi cade faţa. Lumina rece a felinarului din spate creează un nimb în jurul lui. Este un băiat chipeş, aproape bărbat în toată firea. Ce păcat că nu m-am îndrăgostit de el şi am făcut alegerea greşită.

— Nu cred, spune el. Îmi închipui că poţi manipula oamenii prin dragoste. Îi poţi influenţa cum vrei pe cei care te iubesc. Dar niciodată n-aş zice că dragostea este o slăbiciune. Mai degrabă lipsa de dragoste, de orice fel de dragoste, este o slăbiciune. Este o beznă a sufletului.

Îmi simt lacrimile în gât. Acum nu se mai grăbesc să curgă aşa cum făceau pe vremuri.

— Când ai devenit atât de înţelept?

Kilorn zâmbeşte şi îşi îndeasă mâinile în buzunare.

— Am început să citesc.

— Au şi poze?

Râde şi o ia din loc.

— Ce drăguţă eşti!

Îl ajung din urmă.

— Mi se spune des asta, răspund eu, uitându-mă în sus la el.

Părul lui complet ud a căpătat o nuanţă mai închisă. Pare aproape castaniu. Dacă l-aş privi cu ochii pe jumătate închişi, l-aş putea confunda cu Shade. Şi, pe neaşteptate, mi se face un dor cumplit de fratele meu, un dor atât de dureros că abia dacă mai pot respira.

Nu am să mai pierd pe nimeni drag aşa cum l-am pierdut pe Shade. Dar ştiu că este o promisiune deşartă, fără nicio garanţie. Însă am nevoie de speranţă. Am nevoie de o speranţă oricât de mică.

— Vii şi tu la Montfort?

Cuvintele îmi ies de capul lor din gură şi n-am cum să le retrag. Sunt egoistă să-i cer aşa ceva. Kilorn nu-i obligat să vină după mine pretutindeni. Şi nu am dreptul să-i cer nimic. Însă nu vreau să-l abandonez din nou.

Zâmbetul lui larg îmi alungă toate îndoielile.

— Am voie? Mi s-a părut că-i un fel de misiune.

— Este. Şi îţi dau voie să vii şi tu.

— Pentru că acolo aş fi în siguranţă, spune el, uitându-se pieziş la mine.

Strâng din buze, căutând un răspuns pe care să-l poată

accepta. *Da*, *acolo am fi în siguranţă*. *Cât se poate în lumea de azi*. Nu fac nicio greşeală dacă vreau să-l ştiu la adăpost.

Kilorn îmi atinge braţul.

— Înţeleg, continuă el. Dar să ştii că n-am de gând să atac vreun oraş sau să dobor avioane din cer. Îmi cunosc limitele şi sunt conştient că am mult mai multe decât aveţi voi.

— Nu eşti inferior nimănui doar pentru că nu poţi omorî pe cineva pocnind din degete, îi ripostez eu pe loc, cuprinsă de o justă indignare.

Mi-aş dori să am timp să enumăr toate calităţile lui minunate. Toate calităţile lui extrem de *importante*.

Se ofileşte:

— Nu-mi aduce aminte.

Îl apuc de mânecă şi-mi vâr adânc unghiile în ţesătura udă. Dar nu-l pot opri. Merge mai departe.

— Nu glumesc, Kilorn. Deci, vrei să vii cu noi?

— Am să-mi consult programul.

Îi dau un cot şi el sare într-o parte, prefăcându-se supărat.

— Nu face asta. Ştii că mă învineţesc ca o piersicuţă.

Îi mai dau una – doar aşa, ca să se înveţe minte. Şi începem amândoi să râdem.

Ne continuăm drumul într-o tăcere confortabilă. O tăcere care nu ne mai sufocă. Grijile mele de toate zilele se topesc, sau, cel puţin, mă lasă în pace câteva clipe. Mă simt acasă şi alături de Kilorn, nu doar alături de familia mea. Prezenţa lui este ca un răgaz în viaţa mea zbuciumată, ca un ungher unde putem trăi amândoi fără să ne facem rău unul altuia şi fără să rănim pe nimeni altcineva. Unde nu avem nici trecut şi nici viitor.

O siluetă cu mers greoi apare din ploaie la capătul străzii, împrăştiind în juru-i stropi de întuneric şi de lumină. O recunosc imediat.

Julian.

Argintiul ne vede şi ezită – doar o secundă, dar suficient ca să-mi dau seama: *A ales de partea cui vrea să fie*. *M-a abandonat*.

Mă trec fiori de gheaţă. *Până şi Julian m-a abandonat*.

Kilorn îmi dă un ghiont când îl vede că porneşte spre noi.

— Eu pot să mă duc acasă, îmi şopteşte el.

Îi arunc o privire, sperând să mă molipsesc şi eu de la tăria lui.

— Rămâi, te rog!

Se încruntă îngrijorat şi dă scurt din cap.

În ciuda ploii, fostul meu profesor încă mai poartă straiele lungi de ceremonie, iar acum îşi scutură apa adunată în cutele ţesăturii de un galben strălucitor pe vremuri, acum decolorat şi prăfuit. Gestul lui este zadarnic. Ploaia cade şiroaie peste el, lipindu-i de cap şuviţele ondulate ale părului cărunt.

— Speram să te mai prind acasă! îmi strigă el, încercând să acopere zgomotul potopului. Sincer să fiu, speram să nu mă poţi primi şi să discutăm abia mâine dimineaţă, nu acum, în furtuna asta infernală.

Julian îşi scutură capul ca un câine şi apoi îşi îndepărtează părul căzut în ochi.

— Spune ce ai de spus, Julian.

Îmi încrucişez braţele. S-a făcut noapte. S-a făcut frig. Este foarte posibil să răcesc chiar şi aici, în canicularul Piedmont.

Însă Julian nu spune nimic. Se uită la Kilorn şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Poţi să vorbeşti de faţă cu el, îi zic eu tăios, fără să-i aştept întrebarea. Haide, spune odată, înainte să ne înecăm toţi trei.

Julian nu-i prost. Îmi citeşte dezamăgirea întipărită pe chip şi se întristează.

— Ştiu că te simţi abandonată, începe el, alegându-şi vorbele cu o grijă care mă scoate din sărite.

Aşa că mă răstesc la el:

— Rămâi la istoria aia pe care o predai. Nu-ţi permit să-mi spui tu ce am voie să simt.

Clipeşte ofensat, dar se hotărăşte să îmi ignore replica. Un strop de ploaie îi alunecă de-a lungul nasului drept. Julian nu se grăbeşte să vorbească, ci preferă să mă măsoare din priviri, să mă studieze. Pentru prima oară de când îl cunosc, mă enervează la culme răbdarea lui – îmi vine să-l apuc de umeri şi să-l scutur până îşi pierde stăpânirea de sine şi nu-şi mai cântăreşte atât cuvintele.

— Foarte bine! spune el pe un ton de om rănit. Atunci, în interesul istoriei, ori a ceea ce *va deveni* foarte curând istorie, te anunţ că nu am renunţat la planul de a-mi însoţi nepotul în călătoria pe care o faceţi în vest. Doresc să văd cu ochii mei Republica Liberă şi cred că îi pot fi de folos lui Cal acolo.

Julian dă să facă un pas spre mine, dar se gândeşte mai bine

şi rămâne pe loc. Şi-a dat seama că-i mai bine să păstreze distanţa.

— Habar n-aveam că pe Tiberias a început să-l intereseze istoria, mârâi eu batjocoritor.

Fostul meu profesor este tulburat, nici urmă de îndoială. Abia dacă-i în stare să mă privească în ochi. Ploaia îi lipeşte părul de frunte, i se agaţă de gene, îl frământă cu degetele ei subţiri. Şi parcă îl netezeşte cumva. Julian pare mai tânăr acum decât acum aproape un an, când ne-am cunoscut noi. Pare mai puţin sigur pe el. Mai plin de griji şi îndoieli.

— Nu-l interesează, recunoaşte el. În mod normal îmi încurajez nepotul să studieze cât mai mult, dar există totuşi anumite lucruri de care aş dori să-l ţin departe. Unele lucruri pe care nu trebuie să le cerceteze în amănunt.

Ridic din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

Julian se încruntă.

— Presupun că ţi-a vorbit despre speranţele lui pentru Maven. *Înainte* de toate astea.

Înainte să aleagă coroana în locul meu.

— Mi-a vorbit, şoptesc eu.

— Îşi imaginează că fratele lui ar putea fi vindecat cumva. Că rănile pe care i le-a făcut Elara Merandus ar putea fi cicatrizate, oftează Julian, clătinând încet din cap. Însă nu ai cum să rezolvi niciun puzzle dacă îţi lipsesc piese din el. Nici nu poţi să lipeşti cioburile unui geam spart ca să-l faci ca nou.

Mi se pune un nod în stomac: fostul meu profesor îmi confirmă ce ştiam eu deja. Ce văzusem şi eu.

— Este imposibil.

Julian mă aprobă.

— Imposibil şi în zadar. O strădanie sortită eşecului de la bun început, care doar va frânge inima bietului meu băiat.

— Ce te face să crezi că încă îmi mai pasă de inima lui? îl ironizez eu, simţind în gură gustul amar al minciunii.

Julian face un pas înainte şi îmi murmură:

— Fii îngăduitoare cu el!

Mă răstesc la el fără să clipesc măcar:

— Cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?

— Îţi mai aduci aminte ce ai descoperit în cărţile acelea, Mare? mă întreabă el, strângându-şi mai bine hainele în jurul

corpului.

Tonul lui este aproape rugător.

— Mai ţii minte cuvintele de acolo?

Mă înfior, însă nu din cauza ploii.

— „Nu este alesul zeilor, este blestemat de zei”.

— Da, spune Julian, dând din cap cu patimă.

Atitudinea lui îmi aminteşte de felul în care obişnuia să-mi predea lecţiile şi să mă pregătesc pentru prelegere.

— Nu este un concept nou, Mare. De mii de ani, bărbaţii şi femeile de rang înalt au avut sentimentul acesta. Nu au ştiut dacă sunt aleşi sau blestemaţi, dacă destinul lor este măreţ sau nefericit. Presupun că tot aşa este încă de la facerea lumii, cu mult înainte de apariţia roşiilor şi argintiilor şi a oamenilor cu tot soiul de abilităţi. Ştii că regii şi politicienii şi conducătorii de toate felurile obişnuiau să-şi imagineze că i-au binecuvântat zeii? Că zeii i-au ales pe ei anume ca să le ţină locul în lumea muritorilor? Mulţi s-au crezut aleşi, dar, fireşte, prea puţini au considerat puterea drept un blestem.

Îl aud pe Kilorn pufnind cu dispreţ. Eu mă manifest şi mai evident şi îmi dau ochii peste cap. Mă mişc şi mi se mişcă şi gulerul cămăşii, iar ploaia îmi ajunge până la piele. Strâng tare pumnii ca să nu tresar.

— Adică zici că blestemul nepotului tău este coroana aia? râd eu în bătaie de joc.

Julian se crispează şi parcă-mi pare rău că am fost atât de dură. Clatină din cap spre mine, de parcă ar dojeni un elev obraznic.

— Când este obligat să aleagă între femeia pe care o iubeşte şi datoria pentru care s-a pregătit încă de la naştere? Cum altfel ai numi asta?

— Eu aş numi-o o decizie extrem de uşoară, mormăie Kilorn.

Îmi muşc tare interiorul obrazului ca să nu-i spun ce cred. Am vreo zece răspunsuri impertinente, dacă nu cumva mai multe.

— Tu ai *venit* aici ca să-i iei apărarea? Zău, chiar n-am chef de aşa ceva.

— Nu, sigur că nu am venit pentru asta, Mare, îmi răspunde Julian. Vreau doar să-ţi explic dacă mă laşi.

Mi se întoarce stomacul pe dos la gândul că tocmai Julian vrea să-mi *explice* sentimentele nepotului său. Să despice firul în paişpe şi să facă tot felul de asocieri elucubrante. Oare se va

limita doar la ştiinţă? Îmi va arăta o ecuaţie care să demonstreze că, în ochii prinţului, eu nu sunt egală cu coroana aia? Pur şi simplu n-aş putea să suport.

— Nu-ţi mai bate gura de pomană, Julian! strig eu la el. Du-te înapoi la regele tău. Stai lângă el!

Îl privesc în ochi. Aşa va înţelege că nu mint.

— Şi ai grijă de el!

Îmi înţelege oferta. Şi îşi dă seama că nu pot face nimic mai mult.

Julian Jacos face o plecăciune adâncă. O clipă îmi imaginez că suntem din nou în Cetatea Soarelui, doar noi doi, singuri într-o clasă ticsită cu cărţi. Pe vremea aceea trăiam în teroare, obligată să mă dau drept altcineva. Numai alături de Julian mă simţeam în siguranţă. Şi lângă Cal. Şi lângă Maven. Atât. Acum i-am pierdut pe fraţii Calore. Şi se pare că îl voi pierde şi pe Julian.

— Aşa am să fac, Mare, îmi spune el. Îl voi apăra cu preţul vieţii mele.

— Sper că nu va fi nevoie.

— Aşa sper şi eu.

Ne punem în gardă unul pe celălalt. Tonul lui este de rămas-bun.

•

Cred că Bree ţine ochii închişi cât durează zborul. Dar nu ca să doarmă. Pur şi simplu dispreţuieşte avioanele. Atât de mult le dispreţuieşte, că nu se uită nici la propriile-i picioare, darămite pe geam. Nu răspunde nici la tachinările amicale ale lui Tramy şi ale Gisei. Cei doi stau în dreapta şi în stânga lui şi se bucură să-l ia peste picior cum ştiu ei mai bine. Gisa se apleacă peste Bree şi îi şopteşte – destul de tare – lui Tramy ceva despre avioane care se prăbuşesc sau despre motoare care se strică în mijlocul zborului. Eu nu particip la jocul lor. Ştiu prea bine cum este să te prăbuşeşti cu un avion. Mă rog, aproape să te prăbuşeşti. Însă nici nu vreau să le stric distracţia. Nu prea mai avem parte de aşa ceva în ultimul timp. Bree nu spune nimic şi stă nemişcat pe scaun, cu braţele strânse la piept, cu ochii închişi. În cele din urmă, bărbia îi cade în piept şi fratele meu doarme tot restul drumului.

Mare realizare din partea lui, dacă mă gândesc că zborul de la baza din Piedmont până în Republica Liberă Montfort este unul

dintre cele mai lungi pe care le-am făcut eu vreodată. Cel puţin şase ore. Aşa că ne-am îmbarcat într-un avion mai mare, unul care seamănă cu Fluxul Negru. Din fericire, nu este acelaşi aparat de zbor. Fluxul Negru a fost distrus anul trecut, de un grup de războinici din Casa Samos şi de furia lui Maven.

Privesc în lungul fuzelajului la siluetele celor doi piloţi care conduc avionul. Montfortezi. Nu-i cunosc. Kilorn stă în spatele lor şi le urmăreşte mişcările.

Nici mamei nu-i place să zboare (cu ea probabil seamănă Bree), iar tata stă cu fruntea lipită de geam şi cu ochii la pământul care se face tot mai mic sub noi. Restul suitei montforteze – Davidson şi consilierii lui – s-a hotărât să tragă un pui de somn. Probabil că vor avea multă treabă imediat după aterizare. Doarme şi Farley, cu obrazul sprijinit de spătarul scaunului şi cu braţele în jurul Clarei, ca să stea cuminte. S-a aşezat departe de geam. Încă mai are rău de avion.

Ea este unica reprezentantă a Gărzii Stacojii. Colonelul s-a întors la bază şi cred că-i în culmea fericirii că a ajuns în sfârşit acolo. În lipsa lui Farley, el a rămas singurul membru de rang înalt al Gărzii. Şi se poate juca de-a marele şef cât are el poftă, în timp ce fiică-sa transmite Comandamentului informaţii vitale.

Sub noi se termină verdele proaspăt al Piedmontului, străbătut de râuri tulburi şi dealuri domoale, şi începe lunca inundabilă a Marelui Fluviu. De-a lungul malurilor lui se află ţinuturile disputate, ale căror hotare se schimbă în permanenţă. Nu ştiu prea multe despre ele, doar ce ştie toată lumea. Ţinutul Lacurilor, Piedmontul, Prerie şi chiar Tiraxesul, aflat în sudul îndepărtat, se luptă între ele pentru întinderea asta mlăştinoasă, doar cu dealuri şi copaci. Probabil că miza este controlul asupra fluviului. *Aşa sper*. Tot timpul argintiii se bat pe te miri ce şi varsă degeaba sângele soldaţilor roşii. Controlează şi zona aceasta, însă nu cu aceeaşi mână de fier ca în Norta şi Ţinutul Lacurilor.

Zburăm mai departe, spre vest, peste pajiştile mănoase şi dealurile blânde ale Preriei. Multe terenuri sunt cultivate. Lanurile de grâu sunt ca nişte valuri aurii, străbătute de şiruri nesfârşite de porumb. În rest, doar câte o pădure sau câte un lac. Prerie nu are regi, nici regine, nici prinţi. Lorzii nu se succed la putere pe baza legii sângelui. Când unul moare, nu înseamnă neapărat că fiul lui îi va lua locul. Aceasta este o altă ţară pe

care nu mi-aş fi închipuit că o voi vedea vreodată, dar iată-mă că zbor pe deasupra ei.

Nicicum nu reuşesc să scap de sentimentul ăsta straniu, născut din discrepanţa între ce am fost şi ce am ajuns. O fată din Pilonii, prizonieră în cătunul ei sufocat de noroaie, până când asupra ei s-a abătut blestemul înrolării. La vremea aceea nu credeam că am vreun viitor, dar oare îmi era mai uşor decât îmi este acum? M-am detaşat de viaţa aceea. Viaţa aceea a fost acum o mie de ani şi la un milion de kilometri depărtare.

Dacă Julian ar fi cu noi în avion, aş fi tentată să-i pun întrebări despre ţările pe deasupra cărora trecem. Dar nu este. S-a îmbarcat în celălalt avion, cel cu dungi galbene, al Casei Laris, alături de ceilalţi reprezentanţi ai Caselor Calore şi Samos şi de gărzile lor. Plus bagajele. Se pare că o prinţesă şi un aspirant la titlul de rege au nevoie de o mulţime de ţinute. Avionul lor zboară în urma noastră. Îi văd în stânga sclipirile metalice ale aripilor în soare.

Ella mi-a spus că, înainte să ajungă în Montfort, a trăit în Prerie. Într-un ţinut care se numeşte Dunele de Nisip. Sau Ţinutul-Adesea-Jefuit. Alte denumiri care mie nu-mi spun nimic. Iar ea nu este aici ca să mi le explice – am lăsat-o la baza din Piedmont, împreună cu Rafe. Tyton este singurul electricon care a venit cu noi. În afară de mine, fireşte. El s-a născut în Montfort. Bănuiesc că vrea să-şi viziteze familia, să-şi vadă prietenii. Stă în spatele avionului, întins pe două scaune, cu nasul vârât într-o carte jerpelită. Simte că mă uit la el şi mă priveşte o secundă în ochi. Clipeşte, de parcă ar face nişte calcule. Mă întreb dacă simte minusculele impulsuri electrice din creierul meu. *Oare ştie ce înseamnă fiecare dintre ele*? *Oare poate deosebi undele provocate de teamă de cele provocate de entuziasm*?

Oare eu voi putea să le deosebesc vreodată?

Nu cunosc dimensiunea reală a abilităţilor mele. Nu şi-o cunosc nici ceilalţi oameni cu sângenou pe care i-am întâlnit şi instruit. Dar poate că altfel stau lucrurile în Montfort. Poate cei de aici înţeleg ce sunt şi cât de multe pot face.

Mai ştiu doar că cineva mă atinge pe umăr, trezindu-mă dintr-un somn agitat. E tata, care îmi arată ceva pe geamul rotund dintre noi.

— Nu credeam că o să ajung să văd vreodată aşa ceva, spune

el, lovind cu degetele în sticla groasă.

— Ce? îl întreb eu, aşezându-mă mai drept pe scaun.

Tata îmi desface catarama centurilor de siguranţă şi aşa pot să mă uit şi eu.

Eu am mai văzut munţi. În regiunea Marilor Păduri, de lângă Năduful – verzi, apoi învăpăiaţi de focul toamnei, apoi desfrunziţi de gerul iernii. Am văzut munţi şi în Rift – culmi încovoiate pierzându-se în zare şi unduindu-se ca nişte valuri din frunze. Şi în centrul Piedmontului – pante albastre şi violet, desluşite în grabă doar de la geamul avionului. Toţi munţii aceştia fac part din lanţul Allacia – un şir foarte vechi şi foarte lung, care se întinde din Norta şi până în mijlocul Piedmontului. Însă niciodată n-am văzut munţi care să semene cu aceştia din faţa noastră. Nici nu cred că ar trebui să li se zică „munţi”.

Avionul o ia spre nord, iar eu rămân cu gura căscată şi cu ochii ţintă în zare. Câmpiile Preriei se termină brusc, iar la capătul lor vestic apar munţi mult mai mari decât am văzut eu vreodată. Coastele lor sunt ca nişte muchii de cuţit, prea ascuţite, prea înalte, ca nişte rânduri suprapuse de colţi gigantici. Unele vârfuri sunt goale, fără copaci. De parcă şi copacilor le-ar fi teamă să crească acolo. Câţiva munţi din depărtare şi-au pus deja cuşmele albe. *Zăpadă*. În timpul verii.

Mi se taie respiraţia. *În ce fel de ţară am ajuns*? *Cât de puternici şi pricepuţi să fie argintiii şi înfocaţii ca să stăpânească un ţinut atât de îngrozitor ca acesta*? Munţii ăia mă umplu de spaimă, dar şi de un soi de exaltare. Chiar şi văzută din aer, Republica Liberă Montfort tulbură ceva în sângele şi oasele mele.

Tata îşi lipeşte palma de geam. Trasează cu degetele formele munţilor, culmile lor.

— Minunat, şopteşte el atât de încet, că doar eu îl aud. Sper să fie un loc benefic pentru noi.

Este o cruzime să laşi loc pentru speranţă acolo unde nu trebuie să fie decât deznădejde.

Aşa mi-a zis tata odată, lângă o casă construită pe piloni. El era şchiop de un picior şi stătea pe un scaun. Pe vremea aceea credeam că este complet distrus. Dar uite că nu am avut dreptate. Tata este acum un om întreg, la fel ca noi toţi. A vrut doar să ne protejeze de suferinţa pe care am fi simţit-o dacă ne doream ceva interzis. Un viitor pe care nu ne era îngăduit să-l

avem. Dar uite că soarta noastră s-a schimbat. Şi tata odată cu ea. Acum poate să spere.

Mă cutremur când îmi dau seama că încă mai pot şi eu să sper. Chiar după toată povestea cu Maven, după lunile lungi de captivitate, după toate ororile şi morţile pe care le-am văzut sau provocat. Chiar dacă am inima rănită. Chiar dacă ştiu că îmi va fi mereu teamă pentru vieţile celor pe care îi iubesc şi pentru cei pe care vreau să-i salvez. Toate astea rămân cu mine – o povară pe care trebuie s-o duc până la capăt. Însă nu o voi lăsa să mă doboare.

Da, încă pot şi eu să sper.

ŞASE

Evangeline

Aerul mi separe ciudat. Rarefiat. Ciudat de pur, de parcă ar fi izolat de restul lumii.

Simt mirosul ăsta la marginile fierului meu, la marginile argintului, ale cromului. Bineînţeles, mai simt şi izul metalic al avioanelor, cu motoarele încă încinse în urma drumului lung. Chiar şi acum, după atâtea ore cât am stat înghesuită în cala aeronavei Laris, tot mă copleşeşte senzaţia aceasta. Atât de multe plăci şi ţevi şi şuruburi. Deşi nu-mi face nicio plăcere să recunosc, în timpul zborului am stat o grămadă de timp să număr niturile şi sudurile. Dacă aş fi scos nitul ăla şi pe celălalt, dacă aş fi distrus sudura aia şi pe cealaltă, aş fi aruncat din avion pe cine aş fi vrut – pe Cal, pe Anabel, pe oricine altcineva. Chiar şi pe mine. Mare parte a zborului am fost obligată să stau lângă un lord din Casa Haven, al cărui sforăit rivaliza cu tunetele. Prin urmare, saltul din avion nu mi se părea o alegere atât de proastă.

În ciuda verii, aerul este mai rece decât mă aşteptam eu şi mi s-a făcut pielea de găină sub mătasea pe care mi-am înfăşurat-o în jurul umerilor. Am avut grijă să mă îmbrac ca o prinţesă, iar acum mor de frig din cauza asta. Aceasta este prima mea vizită oficială într-un alt stat, atât în calitate de reprezentantă a Riftului, cât şi de viitoare regină a Nortei. Dacă nu voi mai avea de ales şi planul ăsta blestemat va deveni realitate, trebuie să-mi intru în rol şi să arăt aşa cum se aşteaptă toată lumea: impunătoare şi maiestuoasă din cap şi până în vârful unghiilor. Trebuie să fiu pregătită. Am trecut dincolo de graniţele lumii pe care o cunosc şi o înţeleg. Mai inspir o dată – şi parcă aerul ăsta nu-mi este suficient. Până şi propria-mi respiraţie îmi este necunoscută.

E prea devreme pentru apus, dar munţii sunt atât de înalţi, că lumina deja se micşorează. Umbre lungi se fugăresc pe pista de aterizare săpată în vale. Am senzaţia că aş putea să ating cerul. Să sfâşii norii cu unghiile mele lungi şi să-i fac să verse lumină

roşie de stele. Dar îmi ţin mâinile pe lângă trup, ascunzându-mi toate inelele şi brăţările în faldurile mânecilor şi ale fustei. Podoabe drăguţe, inutile, mute. Aşa cum şi-ar dori părinţii mei să fiu şi eu.

La capătul pistei începe prăpastia. Linia orizontului se vede încadrată între marginile versanţilor ca în rama unei ferestre. Cal se uită spre est, unde se lasă seara în nuanţe de un violet incert. În umbrele aruncate de lanţul muntos, întreaga lume pare să se piardă în bezna Montfortului.

Cal nu este singur. Lângă el se află unchiul său, acel lord din Casa Jacos, un individ cumplit de excentric. Din când în când mai notează ceva într-un carneţel, cu mişcări frenetice de pasăre mică şi speriată. Îi păzesc doi soldaţi, situaţi la o distanţă considerabilă – unul poartă culorile Casei Lerolan, portocaliu şi roşu, iar celălalt este îmbrăcat în uniforma galbenă a Casei Laris. Complet nemişcat, prinţul surghiunit priveşte în zare; doar mantia roşie i se unduieşte în vânt. Isteaţă mişcare să-şi inverseze culorile casei, să se distanţeze de tot ce reprezintă regele Maven.

Mă cutremur la amintirea lui – chipul alb ca laptele şi ochii albaştri. Mă cutremur când îmi aduc aminte cum fiecare fibră a trupului său parcă era cuprinsă de un foc mistuitor. Maven nu poate, nu ştie cum, nu vrea să scape de obsesiile astea care au pus complet stăpânire pe el.

Cal nu se întoarce până nu coboară din avion Mare, împreună cu toate rudele ei. Sunt îndrumaţi spre un grup de montfortezi care au sarcina de a-i însoţi de acum încolo. Vocile familiei Barrow răsună prelung între pereţii din piatră ai văii adânci. Mda, familia asta este... cam gălăgioasă. Şi uite că Mare, deşi scundă şi îndesată, are fraţi surprinzător de înalţi. Mi se pune un nod în gât când o văd pe sora ei mai mică. Tânăra asta are părul roşu. O nuanţă mai închisă şi lipsit de strălucirea părului lui Elane. Iar pielea ei nu are lumina aceea lăuntrică pe care ţi-o dă un talent anume. Fata asta este o oarecare – nici urâtă şi palidă, nici îmbujorată şi fascinantă. Drăgălaşă, cu ten mai degrabă auriu – o frumuseţe mediocră, aşa cum sunt multe altele. *Vulgară*. *Roşie*. Elane este unică, atât ca înfăţişare, cât şi ca inteligenţă. În ochii mei, ea nu are egal. Totuşi, fătuca asta din familia Barrow îmi aminteşte de cea pentru care mă macină dorul, de cea pe care nu o pot avea cu adevărat niciodată.

Elane nu este aici şi nici fratele meu. Acesta este preţul pe care îl plătim. În schimbul siguranţei lui, în schimbul vieţii lui. Bineînţeles că generăleasa Farley l-ar omorî dacă ar avea ocazia, iar eu nu vreau să i-o ofer. Nici măcar dacă asta ar însemna că iubirea mea ar fi liberă.

Cal se întoarce să se uite după Mare, care se îndepărtează împreună cu familia ei. Mi se strâmbă buzele de dispreţ în faţa tembelismului de care dă dovadă. Fata asta e moartă după el şi el o împinge la o parte cu ambele mâini. Pentru ceva atât de şubred şi instabil cum este coroana. Dar îl şi invidiez. Încă mai are timp să o aleagă pe Mare, să aleagă dragostea. Păcat că eu nu am aceeaşi şansă!

— Crezi că nepotul meu e un prost, nu-i aşa?

Mă întorc şi o văd pe Anabel Lerolan cu ochii la mine. Îşi ţine împreunate degetele alea lungi şi aducătoare de moarte, iar pe cap îi sclipeşte tiara din aur roz. La fel ca noi toţi, şi bătrâna regină a făcut toate eforturile să arate cât mai bine.

Strângând din dinţi, fac o reverenţă de formă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Maiestate.

Nu mă străduiesc deloc să par convingătoare. Nu cred că ar avea vreo importanţă. Nu contează ce părere are despre mine. Îmi controlează viaţa oricum ar fi.

— Te-ai ataşat de fata aia din Casa Haven, nu? Fiica lui Jerald.

Anabel are curajul să facă un pas spre mine. Of, cât aş vrea să-i despic ţeasta şi să-i scot chipul lui Elane din minte.

— Dacă nu greşesc, ea este căsătorită cu fratele tău şi va ajunge regină, aşa cum vei ajunge şi tu.

Ameninţarea mascată se unduieşte printre vorbele ei ca unul dintre şerpii maică-mii.

Mă forţez să râd:

— Fanteziile mele nu sunt treaba ta.

Îi zvâcneşte un deget şi loveşte uşor în încheietura stafidită de la cealaltă mână. Strânge din buze şi ridurile din jurul gurii i se fac şi mai adânci.

— Ba sunt exact treaba mea. Mai cu seamă atunci când înşiri tot felul de minciuni doar ca s-o ţii pe Elane Haven departe de ochii mei. Să fie doar un capriciu de-al tău? Nu prea cred, Evangeline. E limpede că eşti îndrăgostită până peste cap.

Se uită la mine printre gene şi continuă:

— Noi două avem mai multe în comun decât crezi tu.

Îi râd în nas, descoperindu-mi dinţii:

— Am auzit şi eu vechile bârfe de la curte. Despre amanţi vorbeşti. Şi, pentru că soţul tău a avut unul – un bărbat, pe care-l chema Robert –, ai acum impresia că am putea ajunge la vreo înţelegere?

— M-am căsătorit cu un rege din Casa Calore şi am rămas alături de el chiar dacă inima lui era dăruită altcuiva. Prin urmare, cred că ştiu ce simţi. Ascultă la mine, situaţia este cu mult mai suportabilă când toţi cei implicaţi se înţeleg între ei. Indiferent dacă îţi convine sau nu, tu şi nepotul meu trebuie să fiţi aliaţi în toate privinţele. Este cea mai bună metodă de supravieţuire.

— De supravieţuire în umbra lui, vrei să zici! mă răstesc eu, incapabilă să mă stăpânesc.

Pe Anabel extrem de rar o ia ceva prin surprindere – acum este unul dintre acele momente de excepţie. Apoi zâmbeşte şi înclină uşor capul.

— Şi reginele au umbrele lor.

Atitudinea i se schimbă într-o fracţiune de secundă şi exclamă:

— Domnule premier!

Se întoarce spre stânga, la bărbatul care stă în spatele meu.

Mă întorc şi eu şi îl văd pe Davidson, care ne salută pe amândouă, dar fără să-şi plece ochii. Ochii ăia oblici ai lui, de culoarea aurului, ne privesc ţintă pe amândouă. Numai ei par vii. Pentru că restul, de la expresia lui insipidă până la degetele imobile, pare cu totul controlat.

— Maiestate, Alteţă..., spune Davidson, bâţâind încă o dată din cap.

Mă uit peste umărul lui la gărzile montforteze, în uniforme verzi. Se bulucesc în spatele lui şi ofiţerii, şi soldaţii care-l însoţesc. Zeci de gărzi, ofiţeri şi soldaţi. Unii l-au escortat din Piedmont, dar cei mai mulţi l-au aşteptat aici.

Mereu l-au păzit atâtea gărzi? *Cu atât de multe arme*? Simt cartuşele din încărcătoare. Din obişnuinţă, mă apuc să le număr şi, totodată, am tendinţa să-mi întăresc porţiunile metalice din rochie, ca să-mi apăr cele mai sensibile organe.

Premierul face un gest amplu din mână.

— Speram să vă acompaniez pe amândouă în capitala noastră şi să fiu primul care vă urează bun venit în Republica Liberă

Montfort.

Oricâte eforturi ar face să rămână impasibil, i se simte în glas mândria faţă de patria lui. Asta pot să înţeleg.

Anabel îl studiază cu o privire care ar nimici pe loc orice nobil argintiu – orice bărbat ori femeie extrem de puternici şi îngrozitor de aroganţi. Însă premierul nici nu clipeşte.

— Asta e Republica dumneavoastră? pufneşte ea, uitându-se cu dispreţ la stâncile golaşe de lângă noi.

— Asta este o pistă privată, răspunde Davidson.

Îmi fac de lucru cu inelele de pe degete ca să nu izbucnesc în râs.

Simţurile îmi sunt tulburate de nişte nasturi din metal greu, prinşi pe un fel de flacără – nasturii de pe straiele logodnicului meu. Acesta se apropie de noi şi se opreşte lângă mine. Mă învăluie căldura pe care o emană.

Mă bucur că nu-mi spune nici acum nimic. De fapt, n-am mai vorbit de luni bune. De când a scăpat cu viaţă din Circul Oaselor. Iar înainte de episodul ăsta, pe vremea primei noastre logodne, conversaţiile dintre noi au fost puţine şi anoste. Cal nu se gândeşte decât la luptă şi la Mare Barrow. Iar pe mine nu mă prea interesează niciuna, nici alta.

Mă uit pe furiş la el şi trebuie să recunosc că arată bine. Se vede treaba că s-a ocupat bunică-sa de el. Gata cu părul ăla ciopârţit alandala. S-au dus ţepii urâţi de pe fălci. Acum are obrajii netezi, iar părul negru şi lucios este frumos tuns şi pieptănat pe spate. Cal arată de parcă tocmai ce ar fi ieşit din Palatul Focului Alb pentru ceremonia încoronării. N-ai zice că a zburat şase ore înghesuit într-un avion. Însă ochii de culoarea bronzului îi sunt posomorâţi şi nu poartă nicio coroană. Înseamnă că ori n-a reuşit Anabel să-i facă rost de una, ori a reuşit şi el a refuzat să şi-o pună pe cap. Mie a doua explicaţie mi se pare cea mai verosimilă.

— Pistă privată? repetă el, privindu-l de sus pe Davidson.

Însă premierul nu pare deranjat de diferenţa de înălţime dintre ei. Poate că el nu împărtăşeşte obsesia pentru dimensiune a majorităţii bărbaţilor.

— Da, încuviinţează Davidson. Aerodromul acesta se află la altitudine mai mare şi de aici se poate ajunge mai uşor în oraşul Ascendant decât prin câmpiile sau văile dintre munţi. Am considerat că este mai bine să aterizăm aici, chiar dacă la

urcuşul pe Drumul-Şoimului aţi fi avut prilejul să admiraţi o privelişte absolut superbă.

— Am s-o admir când se va sfârşi războiul, răspunde Cal, încercând să fie politicos, deşi nu prea reuşeşte să-şi ascundă dezinteresul.

Pe Davidson nu pare să-l deranjeze atitudinea lui.

— Când se va sfârşi războiul, repetă el, cu o sclipire stranie în ochi.

— N-am vrea ca, din cauza noastră, să întârziaţi la şedinţa guvernului, spune Anabel, luându-l de braţ pe Cal.

Ce bunicuţă iubitoare! Se reazemă de el mai tare decât ar avea nevoie, oferindu-ne tabloul unei bătrâne sleite de puteri. Probabil că a plănuit dinainte scena asta.

— Nu vă faceţi griji, spune Davidson, schiţând unul dintre zâmbetele lui apatice. Discursul meu este programat pentru mâine dimineaţă. Atunci voi pleda cauza noastră.

Cal este realmente şocat.

— Mâine dimineaţă? Dar, domnule, ştiţi la fel de bine ca mine că timpul este...

— Guvernul intră în şedinţă mâine dimineaţă. În seara asta vă invit să cinaţi împreună cu mine, spune Davidson cu un calm exagerat.

— Domnule premier..., începe Cal.

Însă demnitarul cu sângenou este de neclintit, în ciuda tonului său conciliant.

— Colegii mei au fost deja de acord să se întrunească într-o sesiune extraordinară. Vă asigur că fac tot ce îmi permit legile noastre.

Legi. Există legi într-o ţară ca asta? O ţară fără tron, fără coroană, fără cineva care să ia decizia finală atunci când toţi ceilalţi se poticnesc în detalii? Cum poate Montfortul să spere că va supravieţui? Cum pot montfortezii să spere la un viitor mai bun, dacă sunt atât de mulţi cei care trag în direcţii diferite?

Însă, dacă Montfortul nu se mişcă, dacă Davidson nu-i va face rost de mai multe trupe lui Cal, atunci războiul s-ar putea sfârşi aşa cum îmi doresc eu. Şi mai curând decât mă aşteptam.

— Deci pornim spre Ascendant, da? întreb eu, sperând să scap de tot frigul ăsta.

Şi să-l văd odată pe Cal ocupat cu toate noutăţile pe care le are de oferit oraşul acela necunoscut. Din moment ce Anabel s-a

agăţat de el şi nu-i mai dă drumul, eu întind mâna spre Davidson. Acesta face o plecăciune şi mă ia de braţ. Foarte uşor. Foarte delicat.

— Pe aici, Alteţă! spune el.

Îmi dau seama cu surprindere că atingerea lui nu mi se pare atât de insuportabilă ca aceea a logodnicului meu. Pleacă repede de lângă avioane şi ne conduce spre potecile care duc în Ascendant.

Oraşul este amplasat pe culmea estică a uriaşului lanţ muntos, cu faţa la piscurile mai scunde şi la ţinuturile de peste graniţă. La orizont se întrevede Prerie, cu regiunea aceea cunoscută sub numele de Ţinutul-Adesea-Jefuit, unde bande de argintii nomazi, nealiniaţi niciunei puteri, îi tâlhăresc pe toţi cei care le ies în cale. În rest nu sunt decât câmpuri goale, unde se văd doar ruinele unui oraş din vechime, al cărui nume eu nu îl cunosc.

Născut parcă din piatra munţilor, oraşul Ascendant se înalţă pe coastele acestora, peste ape năvalnice şi peste râul cel mare care-şi croieşte drumul către est, printre meandrele canioanelor. Se văd doar câteva drumuri, pe care trec camioane militare. Probabil că sunt mai multe în subteran, săpate în stâncile din inima acestor munţi.

Cele mai multe dintre case sunt construite din pietre incredibil de bine şlefuite – granit, marmură şi cuarţit – albe şi cenuşii. Printre ele se înalţă tot felul de conifere, unele depăşind turlele clădirilor. Verdele-închis al acelor lor este şi culoarea steagului Republicii Libere Montfort. Oraşul este acum inundat în lumini şi umbre – lumina trandafirie a apusului şi violetul întunecat al munţilor. Pe cerul parcă prea mare şi prea aproape de noi se conturează piscurile maiestuoase, acoperite cu zăpadă. Câteva steluţe apărute cam devreme lucesc stins. Îmi sunt cunoscute constelaţiile astea, le-am mai văzut.

Însă nu am văzut niciodată un asemenea oraş şi mă cuprinde un fel de teamă. Nu-mi plac deloc surprizele şi nici să fiu impresionată nu-mi place. Asta ar însemna că există ceva mai bun decât mine, decât sângele meu, decât patria mea.

Dar uite că oraşul Ascendant, Montfortul, Davidson au reuşit să mă uimească.

Mă simt copleşită la vederea acestui loc straniu şi minunat.

Sunt mai puţin de doi kilometri până în Ascendant, dar cred

că premierul vrea să se laude cu ţara lui, aşa că, în loc să ne înghesuie pe toţi în camioane, ne obligă să mergem pe jos ca să putem vedea oraşul în toată splendoarea lui.

Dacă aş fi la curtea unui rege Calore, la braţul vreunuia dintre nobilii lui, nu mi-aş bate capul încercând să însăilez o conversaţie sterilă. Reputaţia Casei Samos nu trebuie dovedită. Dar aici? Aici sunt obligată să demonstrez cine sunt. Oftez, strâng din dinţi şi mă uit la Davidson.

— Am înţeles că aţi fost *votat* în această funcţie.

Cuvântul îmi este străin şi mi se rostogoleşte în gură ca o piatră netedă.

Davidson nu se poate abţine şi râde înfundat – fisurându-şi puţin masca impenetrabilă.

— Chiar aşa. În urmă cu doi ani. Poporul m-a votat. Iar în al treilea an, la primăvară, avem din nou alegeri.

— Cine anume a votat?

Strânge din buze.

— Oamenii de toate felurile, dacă asta mă întrebaţi. Şi roşii, şi argintii, şi înfocaţi. Votul nu diferenţiază culorile.

— Deci aveţi şi argintii aici.

Am mai auzit asta, dar nu am crezut că există vreun argintiu care să se înjosească într-atât încât să accepte să trăiască alături de roşii şi să fie condus de un individ cu sângele ăsta. Chiar dacă este vorba de sângenou. Nu-mi trece nedumerirea. *De ce să te mulţumeşti să trăieşti aici*, *ca egal al lor*, *când ai putea trăi altundeva*, *ca un zeu*?

Davidson înclină capul.

— Mulţi.

— Şi sunt *de acord* cu situaţia asta? îl întreb eu cu dispreţ, fără să mai încerc să-mi ţin gura.

Am grijă ce vorbesc doar atunci când sunt părinţii mei prin preajmă. Dar acum nu sunt. M-au aruncat în gura lupilor ăştia cu sânge roşu şi au rămas acolo unde sunt în siguranţă.

— Vreţi să ştiţi dacă sunt de acord cu egalitatea între toţi oamenii?

Tonul tăios al premierului sună şi mai strident în aerul tare al muntelui. Şi ochii lui aurii parcă ar vrea să-i sfredelească pe ai mei, de culoarea cărbunelui. Continuăm să mergem, urcăm cu pas sigur treptele săpate în stâncă. Ar vrea să îmi cer scuze. Dar n-o voi face.

Într-un final, ajungem pe o terasă din marmură, construită deasupra unei uriaşe grădini înflorite. Plante cu flori violete şi portocalii şi bleu, plante pe care nu le-am mai văzut, plante sălbatice, cu miros îmbătător. La câţiva metri în faţa noastră, Mare Barrow şi neamurile ei străbat grădina, în urma escortei montforteze. Unul dintre fraţii ei se apleacă să se uite mai bine la toate acele flori.

În vreme ce restul grupului admiră minunăţia asta florală, Davidson se apropie de mine şi acum aproape îmi atinge urechea cu buzele. Abia dacă reuşesc să mă abţin să nu-l despic în două.

— Iertaţi-mă pentru că vă vorbesc atât de direct, prinţesă Evangeline, îmi şopteşte el, dar este adevărat că sunteţi îndrăgostită de o femeie? Şi vă este interzis să vă căsătoriţi cu ea?

Jur că am să retez limbile tuturor celor de aici. *Nu există nimic sfânt pe lumea asta*?

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, mârâi eu printre dinţi.

— Ba înţelegeţi foarte bine. Este soţia fratelui dumneavoastră. Aşa a fost înţelegerea, nu?

Îmi încleştez degetele pe balustrada din piatră. Este netedă şi rece, dar nu reuşeşte să mă calmeze. Îmi înfig adânc în ea unghiile făcute cu sclipici şi ornate cu pietre preţioase. Davidson nu se opreşte şi revarsă asupra mea un torent de cuvinte imposibil de ignorat.

— Dacă totul s-ar întâmpla după cum vă doriţi, dacă nu aţi mai fi doar o monedă de schimb în lupta pentru coroană şi dacă iubita dumneavoastră nu ar fi soţia altcuiva, aţi putea să vă căsătoriţi cu ea? Argintiii din Norta v-ar permite să vă îndepliniţi această dorinţă?

— Căsnicia nu are nicio legătură cu dorinţa! mă răstesc eu. Căsnicia este menită să producă moştenitori, nimic mai mult.

Din motive pe care nu le înţeleg, ochii lui aurii se îmblânzesc. Şi văd în ei compasiune. Văd regret. Nu suport aşa ceva.

— Vă este interzis să vă îndepliniţi dorinţa din cauza rangului. Un rang pe care nu l-aţi ales dumneavoastră şi la care nu puteţi să renunţaţi – şi nici nu vreţi să renunţaţi.

— Eu...

— Ştiu că îmi dispreţuiţi ţara, dar uitaţi-vă mai bine la ea, murmură el, iar eu întrezăresc o scânteie din temperamentul

vulcanic pe care se străduieşte să şi-l ascundă. Ştiu că puneţi la îndoială rânduielile noastre, dar cercetaţi-le cu luare aminte. Poate veţi descoperi ceva ce vă place.

Face un pas îndărăt, revenind la atitudinea de politician. Un om oarecare, un om banal.

— Desigur, sper că vă veţi simţi bine diseară, la cină. Carmadon, soţul meu, a pregătit masa pentru toţi.

Ce-a zis? Simt că mă uit cruciş, atât de uluită sunt. *Nu*, *nu se poate*. *N-am auzit eu bine*. Mi-au luat foc obrajii de ruşine şi ştiu că m-am făcut cenuşie la faţă. Dar nu neg că mi se zbate inima în piept. O clipă doar, apoi se potoleşte: *N-are niciun rost să-mi doresc imposibilul*.

Premierul dă aproape insesizabil din cap.

Deci eu am auzit bine şi el nu s-a exprimat greşit.

— Alt detaliu *permis* în Montfort, prinţesă Evangeline.

Şi face un gest lipsit de orice urmă de politeţe: îmi dă drumul la braţ şi grăbeşte pasul ca să se îndepărteze de mine. Îmi bubuie inima în piept. *Mă minte*? *Oare este posibil să fie aşa cum a zis*? Spre marea mea mirare, lacrimile îmi înţeapă ochii şi mi se pune un nod în gât.

— Diplomaţia n-a fost niciodată punctul tău forte.

Cal se încruntă la mine. Bunică-sa a rămas mai în urmă ca să şuşotească ceva cu unul dintre lorzii Iral.

Întorc capul, acoperindu-mi o clipă faţa sub cortina de păr argintiu. Doar cât să-mi recapăt un oarecare autocontrol. Din fericire, Cal n-are ochi decât pentru Mare: îi urmăreşte toate mişcările cu o jale penibilă.

— În cazul ăsta, de ce m-ai ales pe mine? reuşesc eu să-i ripostez, sperând că îmi simte toată furia şi suferinţa. De ce să mă faci regină, când ştii bine că ţi-aş fi ca un ghimpe în coastă?

— Nu ştii nici să faci pe proasta, Evangeline. Ştii foarte bine cum merg lucrurile.

— Ştiu că ai avut de ales, Calore. Şi ai ales calea care duce la mine.

— *A alege*, râde el forţat. Ce vă mai place verbul ăsta, fetelor!

Îmi dau ochii peste cap.

— Se pare că tu nu-l cunoşti. Altminteri nu i-ai învinovăţi pe toţi din jur pentru alegerea pe care *tu însuţi* ai făcut-o.

— O alegere pe care am fost obligat s-o fac, spune el, întorcându-se spre mine şi fulgerându-mă cu privirea. Altminteri,

ce s-ar fi întâmplat? Chiar crezi că, indiferent de alegerea mea, Anabel şi cu taică-tu şi cu toţi ceilalţi tot ar fi intrat în alianţa asta cu roşiii? Fără să capete ceva în schimb? Chiar crezi că n-ar fi găsit pe altcineva pe care să-l urce pe tron? Pe cineva *mai rău* decât mine? Cel puţin eu aş putea...

Fac un pas spre el: acum stăm nas în nas. Îmi îndrept umerii pentru confruntare. Antrenamentele de o viaţă m-au pregătit pentru orice.

— Ai putea să ce? Să îndrepţi lucrurile? Crezi tu că, atunci când n-ai să mai ai cu cine să te lupţi, ai să stai frumos pe tronul tău cel nou şi ai să fâlfâi din flăcările alea stupide şi ai să schimbi lumea?

Rânjesc cu dispreţ şi îl măsor din ochi: din vârful cizmelor până în frunte.

— Mă faci să râd, Tiberias Calore! Eşti o marionetă, la fel ca mine. Dar măcar tu ai avut ocazia să-ţi retezi sforile.

— Şi tu n-ai avut-o?

— Aş fi făcut-o dacă aş fi putut, şoptesc eu.

Nu-l mint: *Dacă Elane ar fi aici*, *dacă am avea cum să rămânem aici*...

— Când... când va veni vremea şi va trebui să ne căsătorim...

Se bâlbâie, iar asta nu-i stă în fire.

— Am să încerc să-ţi uşurez situaţia cât voi putea. Mă refer la vizitele oficiale, la şedinţele de consiliu. Nu te voi împiedica să te vezi cu Elane oricând doreşti.

Mă trece un fior de gheaţă.

— Atâta vreme cât eu respect partea mea din înţelegere.

Perspectiva ne scârbeşte pe amândoi şi ne este imposibil să ne mai privim în ochi.

— Nu voi face nimic fără consimţământul tău, mormăie el.

Nu sunt surprinsă, dar tot mă simt mai uşurată.

— Altminteri, ştii bine că am să-ţi retez ceva.

Cal scoate un hohot moale de râs, aproape ca un oftat.

— Ce porcărie! murmură el, neimaginându-şi că îl voi auzi.

Trag aer în piept.

— Încă mai poţi să o alegi pe ea.

Vorbele mele plutesc în aer, torturându-ne pe amândoi.

Nu-mi răspunde. Îşi priveşte încruntat cizmele strălucitoare. Mare merge prin grădină, în urma surorii ei. Chiar dacă au părul diferit la culoare, cele două fete seamănă mult una cu alta. Se

mişcă la fel: prudent, fără zgomot, ca nişte şoricei. Sora culege o floare cu petale de un verde electric şi şi-o pune în păr. Roşul ăla înalt, pe care Mare îl târăşte pretutindeni după ea, face acelaşi lucru. E caraghios cu floarea în păr, iar ambele surori Barrow râd cu gura până la urechi. Hohotele lor răsună până la noi, ca un afront.

Sunt roşii. *Ne sunt inferiori*. *Şi sunt fericiţi*. *Cum e posibil*?

— Nu mai boci, Calore! scrâşnesc eu.

Sfatul este pentru amândoi.

— Singur ai făurit coroana asta – acum n-ai decât s-o porţi. Sau *nu*.

ŞAPTE

Iris

Malurile râului Ohius sunt înalte. A fost o primăvară ploioasă, iar fermele din sudul Ţinutului Lacurilor s-au inundat de mai multe ori. Acum câteva săptămâni Tiora a fost aici, în zona aceasta instabilă de frontieră, ca să le zâmbească oamenilor şi să-i încurajeze pe cei care se luptau să-şi salveze recoltele. Zâmbetul ei – de obicei cam scump la vedere – a atras simpatia unora, dar nu a fost de ajuns. Rapoartele primite ne spun că roşiii continuă să fugă din ţară, traversând dealurile dinspre est, dincolo de care se află Riftul. N-au pic de minte dacă îşi imaginează că regele argintiu de acolo le va oferi o viaţă mai bună. Roşiii mai isteţi traversează râul Ohius, spre teritoriile aflate în litigiu, unde nu există nici regi şi nici regine. Numai că au de înfruntat toate riscurile infernale de care nu scapă nici roşiii, nici argintiii atunci când se încumetă să traverseze zona dintre Ţinutul Lacurilor şi nordul Piedmontului.

De pe culmea dealului din apropiere admirăm impresionanta panoramă a văii. Este un loc prielnic pentru supravegherea zonei din jur. Mă uit spre sud, la pădurea cu sclipiri aurii în lumina palidă a amurgului. Ne-a fost uşor astăzi – am traversat doar lanurile de grâu şi porumb. Iar Maven a avut amabilitatea de a călători în camionul propriu, oferindu-mi astfel câteva ore de tihnă, o păsuire, chiar dacă am fost obligată să mă despart de mama şi de sora mea. Ele s-au întors în capitală. Nu ştiu când le voi mai vedea. *Dacă le voi mai vedea vreodată*.

Adie un vânt cald şi plăcut, însă Maven preferă să aştepte în camion. Pentru moment. Cu siguranţă că va încerca să-şi facă apariţia cu mare fast atunci când vor sosi piedmontezii.

— Întârzie, bombăne bătrâna de lângă mine.

În ciuda situaţiei, simt cum mi se ridică un colţ al gurii.

— Ai răbdare, Jidansa.

— Ia te uită cum s-au inversat rolurile, Maiestate! chicoteşte ea, adâncindu-şi şi mai mult ridurile de pe obrajii negricioşi. Parcă mai ieri eu îţi dădeam ţie sfatul ăsta. De obicei, în

legătură cu mâncarea.

Îmi iau ochii din zare doar cât să-i arunc o privire.

— În privinţa asta, rolul tău nu s-a schimbat.

Râsul ei hârâit se aude din ce în ce mai tare, răsunând prelung peste râu.

De când mă ştiu eu pe lumea asta, Jidansa, din neamul Merin, a fost prietena familiei mele – un fel de mătuşă şi dădacă grijulie. Când Ti şi cu mine eram mici, Jidansa îşi folosea talentul telekinetic ca să ne distreze: doar prin puterea minţii, făcea jonglerii cu pantofii sau cu jucăriile noastre. În ciuda chipului ridat, a părului alb şi a firii ei cumpătate şi respectabile, Jidansa poate fi un adversar redutabil pentru oricine – datorită nemăsuratului ei talent, ea este unul dintre cei mai buni telekinetici din ţara noastră.

Dacă n-aş avea inimă, i-aş cere să vină cu mine în Norta. Dar ştiu prin câte a trecut: cea mai mare parte a familiei sale a pierit în război, iar viaţa printre nortani ar fi o pedeapsă pe care nu o merită.

Mă calmează prezenţa ei. Chiar dacă încă sunt acasă, în Ţinutul Lacurilor, mă cuprinde un fel de nelinişte în preajma lui Maven.

Ceilalţi însoţitori se opresc la o distanţă respectuoasă în spatele meu. Santinelele ar trebui să-mi dea un sentiment de siguranţă, dar niciodată nu m-am putut simţi relaxată sub privirile lor pătrunzătoare. M-ar ucide fără să clipească dacă le-ar porunci-o Maven. Sau, cel puţin, ar încerca să mă ucidă.

Îmi încrucişez braţele la piept şi îmi pipăi mânecile vestonului albastru de călătorie. Cu toate că urmează să fac cunoştinţă cu prinţul Piedmontului – cu prinţul *aflat acum la conducerea* Piedmontului –, nu sunt deloc îmbrăcată corespunzător. Să sperăm că el nu ţine chiar atât de mult la aparenţe ca majoritatea argintiilor pe care îi ştiu.

Voi afla curând.

Din locul unde ne aflăm, îi vedem convoiul înaintând cu prudenţă prin teritoriile disputate. Ţinutul acesta nu este despărţit prin nimic de zona împădurită din sudul Ţinutului Lacurilor. Nu există nici ziduri, nici porţi, nici drumuri care să marcheze această parte a graniţei. Patrulele noastre au primit ordin să-l lase pe prinţul piedmontez să treacă nestânjenit.

Alaiul său este mic, chiar şi în comparaţie cu grupul nostru

format doar din şase camioane militare şi în jur de cincizeci de gărzi. Observ doar două camioane, rapide şi agile, care trec în viteză prin liziera cu copaci rari. Sunt vopsite într-un verde respingător, ca să se poată integra mai bine în peisaj. Când se mai apropie puţin, reuşesc să le văd şi stelele galbene, albe şi purpurii de pe laturi.

Culorile lui Bracken.

Aud gemete de metal din spate – este Maven, care coboară din camion. Traversează din câţiva paşi iuţi porţiunea de iarbă şi se opreşte alături de mine. Îşi împreunează încet mâinile. În lumina apusului, pielea lui albă a căpătat o vagă tentă aurie. Ai putea să crezi că-i o fiinţă omenească.

— Nu mi-am imaginat că Bracken e atât de credul. Prostul! exclamă el, făcând un semn spre suita modestă a prinţului.

— Disperarea îi prosteşte pe mulţi, comentez eu cu răceală.

Maven scoate un singur hohot de râs – sec şi strident, ca un lătrat. Mă măsoară fără grabă cu privirea.

— Nu şi pe tine.

Nu, *nu şi pe mine*.

Trebuie să mă port cu luare aminte. Îl imit pe Maven şi îmi împreunez şi eu mâinile, adoptând o atitudine plină de forţă. De hotărâre. De oţel.

Copiii lui Bracken au fost răpiţi acum mai multe luni şi sunt folosiţi ca instrument de şantaj. În fiecare zi de la dispariţia lor, Piedmontul este tot mai secătuit de bani. Deja montfortezii au furat tot ce le-a picat în mână: arme, avioane, alimente – în valoare de milioane. Baza militară din Ţinutul de Şes a fost devalizată. Montfortezii sunt ca nişte lăcuste: se hrănesc cu tot ce le iese în cale. Sunt convinsă că lui Bracken nu i-au mai rămas prea multe resurse.

Dar uite că Bracken dă dovadă de prudenţă şi ordonă camioanelor sale să se oprească la câţiva metri buni de convoiul nostru. Se deschid portierele şi dinăuntru ies vreo doisprezece străjeri, superbi în uniformele lor violet-închis, cu pasmanterii din aur. Majoritatea au săbii şi arme de foc, dar unii preferă halebardele şi buzduganele.

Bracken nu are nicio armă.

Este un bărbat înalt, cu pielea aproape neagră, ten neted, buze groase şi ochi ca două pietre de jais. În vreme ce Maven şi-a pus mantia, medaliile şi coroana, Bracken pare a da mai

puţină importanţă aspectului vestimentar. Straiele lui sunt bine croite, din ţesătură violet, cu pasmanterii din aur, la fel ca ale străjerilor săi – dar nu poartă nici coroană, nici blănuri, nici giuvaiere. Omul ăsta trece printr-un calvar şi nu are niciun motiv să se dichisească.

Prinţul este mai înalt decât noi şi masiv ca un oţelit, deşi este un imitator – ştiu sigur asta. Dacă m-ar atinge, ar putea să se folosească de abilităţile mele de acvatică o perioadă scurtă de timp. În acelaşi fel ar putea să se folosească de talentele oricărui argintiu. Poate şi de cele ale oamenilor cu sângenou.

— Îmi pare rău că nu ne întâlnim în împrejurări mai fericite, spune el cu o voce profundă şi puternică.

Se conformează protocolului şi face o plecăciune superficială în faţa noastră. O fi el conducătorul Piedmontului, dar ţara lui nu se poate compara cu ale noastre.

— Şi nouă ne pare rău, Alteţă, răspund eu, dând din cap.

Maven se grăbeşte să mă imite. Parcă ar vrea să se termine totul mai repede.

— Ce aveţi pentru noi?

Mă îngrozeşte lipsa lui de tact. Instinctiv, deschid gura ca să-i repar gafa. Dar, spre marea mea uimire, Bracken zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Nici mie nu-mi place să irosesc timpul, spune el, iar zâmbetul i se înăspreşte. Mai cu seamă când este vorba despre soarta copiilor mei.

Unul dintre străjeri – o femeie – se apropie de el cu un dosar legat în piele.

— Acolo aveţi informaţiile despre Montfort? îl întreb eu, cu ochii la documente. Le-aţi adunat foarte repede.

— De luni de zile îşi caută prinţul copiii şi persoane care să-l ajute să-i salveze, mormăie Maven. Mi-aduc aminte de emisarii tăi, prinţii Alexandret şi Daraeus. Regret că nu am putut... să le fiu de ajutor.

Mai că-mi vine să râd. Unul dintre prinţii aceia a murit în palatul din Archeon, ucis în timpul tentativei de asasinat îndreptate împotriva lui Maven însuşi. Din câte am auzit, parcă a murit şi celălalt.

Bracken dă din mână, făcându-se că-i ignoră scuzele.

— Ştiau la ce riscuri se expun, le cunosc toţi cei care lucrează pentru mine. Am pierdut zeci de oameni de când am început să-

mi caut fiul şi fiica.

Supărarea din vorbele lui este însoţită de o tristeţe sinceră.

— Să sperăm că nu vom mai pierde şi alţii, murmur eu, gândindu-mă în primul rând la mine.

Şi la ce mi-a spus mama: *Tu trebuie să-i salvezi pe copiii lui Bracken*.

Maven ridică bărbia şi aruncă priviri scăpărătoare spre Bracken şi dosarul cu documente. Probabil că este plin cu informaţii despre Montfort, despre oraşele lor misterioase, despre munţii lor, despre armatele lor. Informaţii de care noi avem mare nevoie.

— Suntem gata să facem tot ce nu poţi tu, Bracken, spune el.

Da, Maven este un actor desăvârşit şi imprimă cuvintelor sale exact atâta compasiune cât să-l mintă frumos pe prinţ. Dacă i se dă ocazia, l-ar putea atrage de partea lui pe Bracken înainte să apuc eu să acţionez.

— Înţeleg că nu ai cum să-i ataci pe montfortezi atâta vreme cât îţi ţin copiii prizonieri. Chiar şi cea mai mică tentativă de salvare le-ar pune vieţile în pericol.

— Da, întocmai, dă repede din cap Bracken, care înghite prosteşte absolut tot ce-i spune Maven. Chiar şi strângerea de informaţii a fost o acţiune foarte riscantă.

Regele Nortei ridică dintr-o sprânceană.

— Şi?

— Şi am reuşit să aflăm că fiul şi fiica mea sunt în capitala Montfortului, Ascendant, răspunde prinţul, întinzându-ne dosarul. Oraşul ăsta este în munţi şi este protejat de o vale. Hărţile noastre sunt vechi, dar le putem folosi.

O iau înaintea unei santinele şi pun eu mâna pe dosarul gros. Valorează cât greutatea lui în aur.

— Aţi reuşit să descoperiţi unde anume îi ţin? întreb eu, abia aşteptând să citesc paginile dinăuntru şi să mă apuc de treabă.

— Aşa cred. Şi preţul plătit a fost unul foarte mare.

Strâng la piept teancul preţios de foi.

— Nu o să vă dezamăgesc.

Un soi de nedumerire respectuoasă îi strâmbă trăsăturile prinţului, care mă măsoară lung din priviri. Pe de cealaltă parte, Maven ştie să nu-şi trădeze gândurile. Nu se mişcă şi nici nu-şi modifică expresia. Temperatura din jur nu creşte nici măcar cu un singur grad. Totuşi simt izul acru al neîncrederii emanând din

el. Şi mirosul amar al avertizării. Însă este suficient de isteţ ca să-şi ţină gura în faţa prinţului şi, prin urmare, este incapabil să mă împiedice să-mi urzesc pânza.

— Voi conduce eu însămi echipa, mă ofer, fixându-l pe Bracken cu cea mai hotărâtă privire a mea.

Prinţul din Piedmont nici nu clipeşte. Este ţeapăn ca o statuie. Mă examinează. Mă evaluează. Am făcut bine că nu m-am împopoţonat. Aşa arăt mai degrabă ca o luptătoare, ca o războinică – nu ca o regină.

— Voi lua cu mine doar câţiva soldaţi nortani şi lacuştri, un grup mic, care va trece neobservat. Vă asigur că am început încă de ieri să ne ocupăm.

Deşi ştiu că mi se va face pielea de găină de scârbă, fac un efort şi pun mâna pe braţul lui Maven. Îi simt carnea rece prin mânecă. Şi parcă îl simt cum tremură foarte, foarte uşor. Zâmbesc.

— Maven a avut o idee genială.

Îmi acoperă mâna cu degetele îngheţate. Gestul lui este o ameninţare evidentă.

— Într-adevăr, mă aprobă el, strâmbându-şi buzele într-un rânjet sălbatic, pe măsura zâmbetului meu.

Dar Bracken nu sesizează detaliile astea. Pe el nu-l interesează decât ce îi putem oferi noi. Nu se gândeşte decât la posibilitatea de a-şi salva copiii. Nu-l condamn. Nici nu vreau să mă gândesc ce ar face mama dacă Tiora şi cu mine am fi răpite de duşmani.

Prinţul scoate un oftat prelung de uşurare.

— Excelent, spune el, plecându-şi din nou capul. În schimbul acestui ajutor, mă jur că voi reface alianţa noastră, distrusă de monştrii ăia cu alt sânge.

Tonul îi devine mai aspru.

— Dar gata, s-a terminat. Astăzi s-a întors roata.

Simt hotărârea din vorbele lui la fel cum simt apa care curge lângă noi. Indestructibilă. De neoprit.

— Astăzi s-a întors roata, repet eu, strângând dosarul în mâini.

De data aceasta, Maven se urcă în camion în urma mea şi sunt tentată să-l îmbrâncesc şi să-l arunc în iarbă. Dar mă abţin şi mă aşez cât mai departe de el. Pe genunchi am dosarul cu informaţiile strânse de Bracken. Maven nu mă scapă din ochi.

Calmul lui îmi dă fiori.

Îl privesc cu aceeaşi răceală şi eu cât timp ce aştept să spună ceva. Îl blestem în sinea mea pentru că se află aici. Vreau să studiez documentele şi să completez lacunele din planul pe care l-am făcut pentru salvarea copiilor. Dar nu pot să mă ocup de asta de faţă cu Maven, care rânjeşte la mine. Şi el ştie. Şi îi face plăcere. Ocupaţia lui preferată este să scoată oamenii din minţi. Probabil că aşa reuşeşte să-şi suporte mai bine propriii demoni.

Mi se adresează doar după ce camionul se pune în mişcare şi se îndepărtează cu viteză de graniţă.

— Mai exact, ce anume faci? mă întreabă el, pe un ton egal, lipsit de emoţie.

Aceasta este tactica lui preferată – se fereşte să dea vreun indiciu cu privire la starea lui de spirit. Nici ochii şi nici trăsăturile feţei nu trădează vreun sentiment, aşa cum se întâmplă în cazul celorlalţi oameni. Nu, Maven este o carte închisă.

Îl privesc semeaţă şi îi răspund simplu:

— Câştig Piedmontul de partea noastră.

Partea *noastră*.

Maven face *hmm* din gât şi se aşază mai comod, gata de lunga călătorie care ne aşteaptă.

— Foarte bine, rosteşte el.

Atâta tot. Discuţia s-a încheiat.

OPT

Mare

Escorta montforteză ne conduce spre un campus magnific, amplasat pe creasta care domină valea centrală. Restul oraşului Ascendant este construit pe versanţi. O mulţime de drapele de un verde-închis se unduiesc în adierea molatică a înserării. Pe toate se distinge un triunghi alb. *Un munte*, îmi dau eu seama. *Ce proastă sunt că n-am descifrat de la bun început acest simbol*! Triunghiul alb se regăseşte şi pe uniformele montfortezilor.

Eu nu port uniformă, ci nişte haine simple, adunate de prin prăvăliile din Corvium şi Piedmont. Probabil că le erau destinate cumpărătorilor nobili, cu sânge argintiu, dacă e să mă iau după croiala elegantă a jachetei, a pantalonilor şi a cămăşii şi după pielea fină din care sunt făcute cizmele. Farley tropăie alături de mine, îmbrăcată într-o creaţie proprie şi în braţe cu Clara, bine înfăşată. Uniforma ei este în întregime roşie, cu trei pătrate din metal la guler, însemnele gradului de general.

Argintiii care vin în urma noastră poartă haine mai *ţipătoare*; nu că m-aş aştepta la altceva de la unii de teapa lor. Şirurile lor pictează un curcubeu de culori stridente pe străzile albe, care şerpuiesc prin oraşul Ascendant. E greu să nu-l remarci pe Cal, cu mantia lui roşie ca focul, dar eu îmi impun să nu-l bag în seamă. Evangeline merge alături de el şi mai că mă aştept s-o văd cum îl îmbrânceşte în prăpastie, de pe una dintre terasele sau scările mai abrupte.

Mă ţin aproape de tata şi îl ascult cum respiră. Ascendantul are multe trepte, iar tata este un bătrân cu un picior nou, cu care încă nu s-a obişnuit. Ca să nu mai pomenesc de plămânul lipsă. Nici aerul rarefiat de la altitudinea asta n-are cum să-i facă bine.

Îl văd cât de atent este să nu facă vreun pas greşit, iar roşeaţa care i-a acoperit obrajii este doar un mic indiciu al eforturilor sale. La fel de îngrijorată ca mine, mama merge în stânga lui. Supraveghindu-l. Stă cu mâinile întinse şi cu degetele

desfăcute, gata să-l prindă în caz că s-ar poticni.

Dacă mi-ar cere-o tata, aş putea să chem ajutoare – vreun oţelit sau doar pe Bree şi Tramy. Dar ştiu că nu mi-o va cere. Merge neabătut înainte şi îmi atinge braţul doar o dată sau de două ori. Îmi mulţumeşte pentru că sunt alături de el. Şi pentru că mă stăpânesc şi nu îl iau de mână ca pe un copil mic.

În cele din urmă, treptele astea devin mai egale şi ne poartă pe sub o arcadă sculptată în formă de trunchiuri şi frunze de copaci. Ajungem într-o piaţă publică, cu dale din granit verde şi calcar de culoarea laptelui. Conifere de toate soiurile mărginesc drumul – unii arbori fiind înalţi ca nişte turnuri şi la fel de groşi. Mă asurzeşte ciripitul păsărilor, care se înalţă spre cerul violet.

Aud din spate fluieratul înăbuşit al lui Kilorn, care se uită uimit la creasta pe care se înalţă o clădire uriaşă, construită pe piloni. Este un amestec straniu din pietre netede, ca acelea de pe fundul apelor curgătoare, lemn lăcuit şi ornamente din marmură. Are numeroase balcoane, multe dintre ele îmbrăcate în flori sălbatice. Toate se află cu faţa spre vale, veghind îndeaproape Ascendantul.

Sunt convinsă că aceasta este casa premierului. Un adevărat palat, chiar dacă nu i se spune astfel. Pe mine măreţia lui mă cam nelinişteşte; pe rudele mele le fascinează. Dar, spre deosebire de ele, eu am fost prin multe palate şi ştiu că nu trebuie să am încredere în ce se ascunde în spatele splendorii şi strălucirii.

În jurul palatului nu există ziduri de apărare sau porţi. Parcă nici în jurul oraşului Ascendant nu sunt ziduri. Sau nu le pot zări eu. Am sentimentul că însăşi topografia acestui oraş, a acestei ţări reprezintă în sine o graniţă. Montfortul este suficient de puternic ca să nu aibă nevoie de ziduri de apărare. Sau suficient de tembel ca să nu le construiască. Cunoscându-l pe Davidson, mă îndoiesc că a doua ipoteză ar fi cea corectă.

Probabil că Farley se gândeşte la acelaşi lucru. Se uită la arcade, la arbori, la palat, studiindu-le atentă. Apoi se uită în spate, la argintiii care vin în urma noastră şi care se străduiesc să nu arate cât de mult îi impresionează locuinţa premierului.

Davidson ne face semn să mergem înainte, să pătrundem tot mai adânc în ţara lui.

•

La fel cum s-a întâmplat şi în Piedmont, familia Barrow

primeşte aici o locuinţă cu mult mai confortabilă şi mai frumoasă decât cele cu care este obişnuită. Apartamentele din casa lui Davidson sunt spaţioase şi fiecare dintre noi are acum propriul dormitor. Kilorn şi Gisa se apucă să inspecteze camerele. Bree este mai leneş şi pune stăpânire pe una dintre canapelele îmbrăcate în catifea din salon. Sforăitul lui ajunge până pe terasă, unde sunt eu acum. Vom sta aici doar până ni se va găsi o locuinţă permanentă în oraş.

Ceilalţi mă lasă în pace – fie că nu le pasă, fie intenţionat. Nu mă interesează motivul.

Capitala Ascendant străluceşte sub noi ca o constelaţie răsărită pe coasta muntelui. Îi simt electricitatea, îndepărtată şi constantă, pulsând în miile de lumini. Stelele par ireal de clare pe cerul de aici şi îţi dau senzaţia că le poţi atinge dacă întinzi mâna. Inspir adânc aerul proaspăt al muntelui. *Acesta este un loc bun pentru ei*. *Nu mi-aş putea dori unul mai bun*.

Ghivecele şi jardinierele de pe balustrada balconului sunt pline cu flori de toate culorile. Cele din faţa mea sunt violet şi au petale ciudate, în formă de coadă.

— Li se zice floarea-elefantului.

Tramy se apropie de mine, se sprijină cu cotul de balustradă şi se apleacă să se uite la oraşul de sub noi. Deşi este vară, se lasă frigul odată cu venirea nopţii. Probabil că tremur vizibil, pentru că fratele meu îmi întinde un şal.

Îmi înfăşor ţesătura din lână în jurul umerilor şi îl văd că se încruntă.

— Nu ştiu ce-i ăla *elefant*.

Cuvântul ăsta parcă-mi aduce vag aminte de ceva. Scutur din cap şi ridic din umeri.

— Nici eu nu ştiu. Cred că-i un animal. Precis ştie Julian ce este.

Îi rostesc numele fără să mă gândesc şi tresar când un junghi îmi străbate pieptul.

— Întreabă-l diseară la cină, spune Tramy, trecându-şi mâna peste obrajii acoperiţi cu barbă aspră.

Ridic iar din umeri, încercând să evit subiectul Julian Jacos.

— Ar cam trebui să te bărbiereşti, Tramy, râd eu de înfăţişarea lui nu prea îngrijită.

Mai inspir o dată aerul proaspăt şi mă întorc să admir din nou luminile oraşului.

— Şi întreabă-l tu singur pe Julian.

— Ba nu.

Încăpăţânarea din tonul lui mă pune pe gânduri. Tramy nu obişnuieşte să ne refuze. Este mult prea deprins să se ţină pretutindeni după Bree sau să rezolve problemele familiei. Tramy este un pacificator, lipsit de orice fel de agresivitate.

Mă uit în sus, la el, aşteptând o explicaţie.

Strânge din dinţi şi mă priveşte pătrunzător cu ochii lui căprui. Ochii mamei. Ochii mei.

— Locul ăsta nu-i pentru noi.

Pentru *noi*.

E limpede ce vrea să spună: *Noi vom rămâne aici*. Membrii familiei Barrow nu sunt nici politicieni şi nici conducători de oşti. Nu există niciun motiv pentru care ei să aibă parte de atenţia care mi se acordă mie sau de pericolele pe care le am eu de înfruntat zilnic. Însă gândul că voi rămâne singură, că nu voi mai fi alături de ei... teama asta egoistă mă cuprinde pe neaşteptate.

— Dar poate fi, mă grăbesc eu să spun, apucându-l de mână. Ar trebui să fie casa voastră. A tuturor. Voi sunteţi familia mea...

Se aude un scârţâit de uşă. Gisa şi Kilorn au ieşit şi ei pe terasă. Sora mea ne măsoară pe amândoi din priviri.

— Câţi oameni au o putere pe care nu ar fi avut-o dacă nu le-ar fi fost dată de familia lor? întreabă ea.

Vorbeşte despre argintii. Despre familiile de regi şi de nobili care transferă puterea copiilor lor, indiferent cât de răi, incompetenţi ori nebuni ar fi aceştia. Obsesia aceasta cu perpetuarea neamului, a dinastiei este motivul pentru care a ajuns Maven pe tron. Un băieţel degenerat care stăpâneşte peste o ţară, deşi nu-i în stare să-şi stăpânească nici propriile gânduri.

— Asta-i altceva, murmur eu, cu jumătate de gură. Tu nu eşti la fel ca ei.

Gisa întinde mâna şi îmi aranjează şalul pe umeri. Are grijă de mine aşa cum ar trebui s-o facă o soră mai mare. Şi când te gândeşti că eu sunt cu câţiva ani buni mai în vârstă decât ea. Încă mai are în păr floarea aceea palidă ca primele raze ale dimineţii. Îi ating încet petalele, apoi îmi înfăşor în jurul degetului o buclă din părul ei. Da, îi stă tare bine cu floarea asta. I se potriveşte. *Oare i se va potrivi şi Montfortul*?

— Tramy are dreptate, îmi spune ea. Nu sunt pentru noi toate lucrurile pe care le faci tu – toate întrunirile, consiliile, războaiele. Şi nici nu vrem să fie.

Gisa mă priveşte drept în ochi. Avem deja aceeaşi înălţime, dar sper că ea va mai creşte. Nu merită să vadă lumea de la nivelul meu.

— Bine, oftez eu, luând-o în braţe. Bine.

— Şi ei sunt de acord, mormăie ea cu buzele lipite de umărul meu.

Mama. *Chiar şi tata*.

Am sentimentul că am scăpat de o povară uriaşă. Dar oare mă trage în jos o ancoră sau chiar asta mă ţine pe linia de plutire? Ce o să se aleagă de mine dacă nu-mi mai voi face permanent griji pentru părinţii sau fraţii mei? Ce voi deveni?

Voi deveni ce trebuie să devin.

Pentru că îmi sprijin capul de umărul Gisei, nu am cum să nu-l văd pe Kilorn, care stă în spatele ei. Are chipul înnegurat, ca acoperit de un nor de furtună. Se uită la mine şi eu îi citesc hotărârea de nezdruncinat din privire. Este de mult timp în Garda Stacojie şi nu va profita de această ocazie ca să-şi încalce jurământul. Nici măcar ca să rămână aici, unde ar fi în siguranţă, alături de singura familie pe care a cunoscut-o vreodată.

— Gata, spune Gisa, desprinzându-se din braţele mele. Haide să te pregătim pentru prostia de dineu!

•

În ciuda oricărei logici, lunile petrecute de sora mea în taberele de refugiaţi i-au dezvoltat şi mai mult simţul estetic. Habar n-am cum, dar a reuşit să pună mâna pe nişte haine din palat şi să-mi pregătească câteva ţinute din care să aleg. Toate sunt veşminte de ceremonie şi totuşi foarte comode, în mai multe stiluri. Nici vorbă de monstruozităţile alea înzorzonate pe care le poartă argintiii din Norta, dar foarte potrivite pentru a fi purtate la o cină în compania unor regi şi conducători de state. De ce să nu recunosc? Îmi place tare mult să mă gătesc aşa de frumos. Îmi place senzaţia pe care mi-o dau bumbacul sau mătasea pe piele. Îmi place să mă coafez. Mi se pare o distracţie plăcută. Şi necesară.

Cu siguranţă că va fi şi Tiberias la dineu, posomorât în straiele lui roşii. Bosumflat – din cauză că eu ţin la principii, în vreme ce

el scuipă pe ele. Haide acum să vadă la ce a întors spatele! Şi cui. Gândul ăsta îmi dă un soi de satisfacţie dezgustătoare, dar extrem de plăcută.

Nu prea mă potrivesc la gusturi cu Gisa, care îmi tot alege ţinute din cele mai complicate. Dar, în cele din urmă, reuşim să cădem de acord asupra uneia care ne place amândurora. Simplă, de culoarea prunelor roşii, cu mâneci lungi şi trenă. Nu port nicio altă bijuterie în afară de cercei. Cu pietricelele roz de la Bree, cele roşii de la Tramy, cele purpurii de la Shade şi cele verzi de la Kilorn. Ceilalţi cercei, aceia cu pietre de nuanţa sângelui proaspăt, sunt ascunşi în bagajele mele. Nu vreau să-i port pentru că mi i-a dat Tiberias. Dar nici să-i arunc nu mă simt în stare. Aşa că nu mă ating de ei, chiar dacă nu-i pot uita.

Gisa coase repede o panglică brodată şi aurie de manşeta fiecărei mâneci. Nu ştiu de unde a făcut rost de trusa de cusut sau dacă a primit-o de la servitorii lui Davidson. Îmi aranjează şi părul cu degetele ei dibace; îmi împleteşte buclele de culoarea noroiului într-un fel de coroană, reuşind să-mi ascundă destul de bine vârfurile aproape albe. Sunt tot mai multe acum – văd în oglindă că tensiunea ultimelor zile a lăsat urme urâte asupra mea. Sunt trasă la faţă, cu cearcăne vinete, de zici că m-a bătut cineva. Şi sunt plină de cicatrice de toate felurile: de la stigmatul lui Maven, de la rănile care nu s-au vindecat bine, de la propriile mele fulgere. Însă nu sunt o epavă. Nu, nu încă.

•

Cu toate că palatul premierului este enorm, are o structură destul de simplă, aşa că nu durează mult până ajung la parter, unde se află saloanele. Apoi mă iau după mirosul de mâncare, care mă călăuzeşte prin toate holurile şi galeriile somptuoase. Trec printr-o sufragerie de dimensiunile unei săli de bal, în centrul căreia se află o masă unde ar putea mânca patruzeci de persoane şi tot ar mai fi loc şi pentru alţii. Însă masa e goală şi focul nu arde în căminul uriaş din piatră.

— Sunteţi domnişoara Barrow?

Mă întorc spre vocea prietenoasă şi dau cu ochii de un chip şi mai prietenos. Un bărbat îmi face semn de sub arcada unei uşi, care dă pe o altă terasă. Este complet chel, cu pielea de culoarea miezului de noapte, în nuanţe aproape violet, iar zâmbetul lui străluceşte ca o semilună albă deasupra unui costum din mătase şi mai albă.

— Da, răspund eu calmă.

Zâmbeşte şi mai tare.

— Splendid! Vom lua masa aici, la lumina stelelor. Mi s-a părut cel mai bun lucru, având în vedere că este prima dumneavoastră vizită la noi.

Face un gest şi eu traversez uriaşa sufragerie spre el. Mă ia de braţ cu o mişcare foarte lină şi mă conduce afară, în răcoarea nopţii. Mirosul de mâncare este mai puternic aici şi mie începe să-mi lase gura apă.

— Sunteţi tensionată, chicoteşte bărbatul cel chel, mişcându-şi puţin braţul ca să-mi demonstreze cât de încordaţi îmi sunt muşchii în comparaţie cu ai lui.

Atitudinea lui atât de dezinvoltă ar trebui să-mi trezească suspiciuni.

— Numele meu este Carmadon şi eu am pregătit cina. Aşa că, dacă aveţi nemulţumiri, să faceţi bine să le păstraţi pentru dumneavoastră.

Îmi muşc buzele, încercând să-mi ascund zâmbetul amuzat.

— Am să mă străduiesc.

Drept răspuns, Carmadon îşi atinge nasul cu degetul.

Albul ochilor îi este străbătut de multe vinişoare cenuşii. *Înseamnă că are sângele argintiu*, îmi spun eu şi mi se pune un nod în gât.

— Îmi permiţi să te întreb care anume este abilitatea ta, Carmadon?

Schiţează un zâmbet firav.

— Nu este evident? se miră el, arătând spre sumedenia de plante care ocupă terasa şi care atârnă de la toate balcoanele şi ferestrele. Nu sunt decât un umil verdian, domnişoară Barrow.

De dragul aparenţelor, mă silesc şi eu să-i zâmbesc. Auzi, tu, *umil*. Am văzut destule cadavre cu rădăcini ieşindu-le din ochi şi guri. Plus că nu există argintii umili pe lumea asta, şi nici inofensivi. Toţi, fără excepţie, îşi folosesc talentele ca să ucidă. Nu e mai puţin adevărat că la fel facem şi noi. La fel fac toţi oamenii de pe pământ.

Traversăm terasa, spre mirosul apetisant, luminile calde şi tonurile făţarnice ale conversaţiei dintre meseni. Din această parte a palatului se văd foarte bine copacii, valea şi culmile înzăpezite de mai departe, care strălucesc în lumina răsăritului de lună.

Fac eforturi să nu par nerăbdătoare şi nici curioasă sau supărată. Încerc să-mi ascund emoţiile cum pot eu mai bine. Dar nu-i nevoie decât să dau cu ochii de silueta atât de cunoscută a lui Tiberias, că imediat inima începe să-mi bubuie în piept şi adrenalina îmi invadează sângele. Şi acum se uită tot în zare, incapabil să-i privească pe cei din jur. Simt cum dezgustul îmi strâmbă buzele: *De când eşti atât de laş, Tiberias Calore*?

Farley, îmbrăcată tot în uniforma Comandamentului, se plimbă încoace şi încolo, la câţiva metri distanţă de ceilalţi. Părul, proaspăt spălat, îi luceşte sub lampioanele atârnate pe terasă. Îmi face un semn din cap, apoi se aşază.

Evangeline şi Anabel stau deja la locurile lor din capătul mesei. Cal se va aşeza între ele, oferindu-le ocazia să-şi afirme din nou importanţa pe care o au în viaţa lui. Anabel pare că se simte bine în rochia din mătase grea, roşu cu portocaliu, pe care a purtat-o şi mai devreme. Evangeline, însă, şi-a pus un guler din blană de vulpe şi stă acum cu nasul vârât în el. Se uită fix la mine, cu ochii strălucindu-i precum două stele înşelătoare. Iar atunci când mă aşez în diagonală faţă de ea, cât mai departe de prinţul surghiunit, mi se pare că o văd schiţând un zâmbet.

Carmadon se pare că nu bagă de seamă – sau nu-i pasă – că oaspeţii pentru care a pregătit cina sunt decişi să se deteste între ei. Se aşază graţios pe scaunul din faţa mea, la dreapta locului unde presupun că va sta Davidson. Din umbre răsare o servitoare care-i toarnă vin în pocalul cu gravuri complicate.

Mă uit la ea printre gene. După culoarea din obraji, îmi dau seama că are sângele roşu. Nu-i nici prea bătrână, nici prea tânără, dar surâde întruna. N-am văzut niciodată vreun servitor roşu care să zâmbească din proprie iniţiativă.

— Sunt plătiţi bine, spune Farley, aşezându-se lângă gazda noastră. Am verificat eu.

Carmadon învârteşte uşor pocalul între degete.

— Iscodeşte cât vrei, doamnă general Farley. Din partea mea, n-ai decât să te uiţi şi în spatele draperiilor. Nu există sclavi în casa mea, rosteşte el pe un ton aspru.

— Nu am făcut cunoştinţă aşa cum se cuvine, intervin eu, mai nepoliticoasă decât de obicei. Te numeşti Carmadon, dar...

— Desigur, scuzaţi-mi lipsa de maniere, domnişoară Barrow. Premierul Davidson este soţul meu, care acum a întârziat nepermis de mult. Mi-ar părea rău să se răcească mâncarea

pentru că îl aşteptăm...

Şi face un semn spre masa din apropiere, unde sunt toate felurile ce urmează să ne fie servite.

— ... dar lipsa lui de punctualitate nu este problema mea.

Cuvintele sunt dure, dar purtarea îi este prietenoasă şi sinceră. Dacă Davidson este greu de descifrat, soţul său este ca o carte deschisă. La fel cum este şi Evangeline în momentul ăsta.

Se holbează la el cu atâta invidie, încât am impresia că o să se facă verde la faţă. Nici nu-i de mirare. Căsnicia celor doi, vieţile lor sunt imposibile în ţara noastră. Sunt interzise. Sunt considerate o irosire a sângelui argintiu. *Dar nu şi aici*.

Îmi încrucişez mâinile în poală, încercând să nu mă foiesc, în ciuda energiei negative care pune stăpânire pe meseni. Anabel nu a spus deocamdată nimic – fie pentru că dezaprobă stilul de viaţă al lui Carmadon, fie pentru că nu suportă să mănânce la aceeaşi masă cu roşiii. Poate din ambele cauze.

Farley dă scurt din cap, în semn de mulţumire, atunci când Carmadon îi umple paharul cu vinul gros, aproape negru. Bea din el destul de mult, în câteva înghiţituri mari.

Eu mă mulţumesc doar cu nişte apă rece, cu felii de lămâie proaspătă. În niciun caz nu vreau să ameţesc şi să am mintea înceţoşată în preajma lui Tiberias Calore. Mă uit pe furiş la el şi zăbovesc cu privirea pe umerii pe care îi cunosc atât de bine şi care acum, acoperiţi cu mantia aia roşie, mi se par şi mai voinici. În lumina caldă de pe terasă, îţi dă impresia că l-ar învălui o flacără.

Las repede ochii în jos când se întoarce. Îi ascult paşii care se apropie de masă, îi simt prezenţa în aer. Scaunul din fier forjat scrâşneşte prelung pe dalele din piatră. Nu se mai termină – parcă intenţionat l-ar trage atât de încet. Şi am un şoc când îmi dau seama unde s-a hotărât să se aşeze.

Îmi atinge în treacăt braţul, iar căldura lui mă învăluie cu totul. Blestem în gând starea de bine pe care mi-o dă în răcoarea muntelui.

În cele din urmă, îmi adun curajul şi ridic privirea. Dau cu ochii de Carmadon, care stă cu bărbia sprijinită în mână şi se uită ţintă la mine. Pare extrem de amuzat. Lângă el, Farley pare mai degrabă gata să vomite. Şi n-am nevoie să văd figura lui Anabel ca să ştiu că este furioasă la culme.

Îmi strâng mâinile sub faţa de masă, împletindu-mi atât de strâns degetele, că mi se albesc încheieturile. Nu de teamă, ci de nervi. Tiberias se apleacă şi îşi sprijină cotul pe braţul scaunului dinspre partea mea. Atât de aproape este, că mi-ar putea şopti ceva la ureche. Dacă ar vrea. Strâng din dinţi, străduindu-mă din toate puterile să nu-l scuip.

În cealaltă parte a mesei, Evangeline mai are puţin şi începe să toarcă de fericire. Îşi mângâie blănurile cu unghiile false, împodobite cu pietre preţioase.

— Câte feluri se vor servi la cină, milord Carmadon?

Fără să-şi ia ochii de la mine, soţul lui Davidson îşi strâmbă buzele într-un fel de zâmbet superior.

— Şase.

Farley se încruntă amarnic şi dă pe gât restul de vin din pahar.

Rânjind şi mai tare, Carmadon face un gest către servitorii care aşteaptă în umbre.

— O să ne prindă din urmă şi Dane, şi lordul Julian, spune el, pocnind din degete ca să ni se aducă primul fel. Sper să vă placă. Ne-am străduit să vă pregătim cele mai alese preparate culinare din Montfort.

Servirea este rapidă şi eficientă, însă mai puţin ceremonioasă decât cea la care am asistat în palatele regilor argintii. Carmadon mai aruncă din când în când câte o indicaţie, în timp ce în faţa noastră sunt aşezate nişte farfurioare elegante, din porţelan alb. Mă uit în jos şi văd o felioară de peşte roz, de mărimea degetului meu mare, cu o garnitură de brânză cremoasă şi sparanghel.

— Somon proaspăt, din râul Calum, care curge la vest, ne explică soţul lui Davidson, înainte să-şi îndese în gură toată bucata de peşte – cu garnitură cu tot.

Farley îi urmează exemplul.

— Râul Calum se varsă în ocean.

Încerc să-mi imaginez harta pe care o descrie, numai că nu ştiu mai nimic despre ţinutul lui. Da, sigur, aici este un alt ocean, la ţărmul vestic al continentului. Însă asta-i tot ce înţeleg în acest moment.

— Unchiul meu, Julian, abia aşteaptă să afle cât mai multe despre ţara voastră, spune Tiberias.

Vorbeşte rar şi apăsat, convins de ceea ce spune. Stilul ăsta îl

îmbătrâneşte cu vreo zece ani.

— Presupun că tocmai această curiozitate a lui îi întârzie pe el şi pe premier.

— Foarte posibil. Dacă Dane al meu se apucă să vorbească despre cărţile din bibliotecă, nu-l mai opreşte nimeni.

Nici pe Julian. Mă întreb dacă nu cumva premierul încearcă să şi-l facă aliat pe nortanul acesta amabil şi cu sânge argintiu. Sau poate doar îi place să-şi petreacă timpul în compania altui cărturar, căruia să-i povestească despre ţara lui, atât de puţin cunoscută.

După somon urmează o supă fierbinte din legume, apoi o salată cu verdeţuri proaspete şi afine culese chiar de pe muntele acesta. Pe Carmadon nu pare să-l deranjeze că nu vorbeşte nimeni şi umple singur tăcerea cu sporovăielile lui despre felurile de mâncare pe care ni le-a pregătit. Ne dă reţeta vinegretei folosite la salată, ne spune care este cea mai bună perioadă din an pentru culesul afinelor, ne informează despre timpul de fierbere a legumelor, se laudă cu dimensiunile propriei grădini. Şi aşa mai departe. Nu cred că Evangeline, Tiberias sau Anabel au pus vreodată în viaţa lor mâna pe o cratiţă; aşa cum nu cred că Farley a mâncat vreodată şi altceva în afară de alimente furate sau raţionalizate.

Eu fac eforturi să fiu politicoasă, deşi nu prea am multe de spus. Mai cu seamă când îl am lângă mine pe Tiberias, care hăpăie tot din farfurie. Mă uit din când în când la el, încercând să mi-l întipăresc în minte pentru mai târziu. Maxilarele lui încleştate şi cum i se mişcă mărul lui Adam când înghite. Nu l-am mai văzut niciodată atât de bine bărbierit. Dacă nu m-ar împiedica mândria şi convingerile mele, mai că l-aş mângâia pe pielea netedă a obrajilor.

De data asta mă surprinde că îl studiez, înainte să-mi pot întoarce privirea.

Instinctul îmi spune să clipesc şi să-mi iau ochii de la el. Să mă concentrez la farfuria din faţa mea sau chiar să murmur nişte scuze şi să mă ridic de la masă. Dar nu cedez. Dacă acest aspirant la titlul de rege vrea să mă scoată din sărite, n-are decât să încerce. Şi eu pot să fac acelaşi lucru. Îmi îndrept spatele, îmi ridic bărbia şi – cel mai important lucru – ţin minte să respir. Indiferent ce declară, Tiberias nu-i decât un alt argintiu care îmi va înrobi neamul. Este deopotrivă piedică şi

scut. Iar echilibrul acesta fragil trebuie menţinut cu orice preţ.

Uite că el clipeşte primul şi revine la mâncarea din faţă.

Fac şi eu la fel.

Mă doare cumplit de tare să stau atât de aproape de el, atât de aproape de bărbatul în care am avut încredere infinită. Atât de aproape de bărbatul al cărui trup îl cunosc aşa de bine. Un singur cuvânt, o altă alegere şi lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Iar la cina aceasta am fi schimbat priviri cu subînţeles, am fi vorbit – în felul doar de noi ştiut – despre Evangeline, despre Anabel, despre întârzierea lui Davidson. Sau poate că am fi fost singuri. Doar noi doi, pe terasa aceasta, în lumina stelelor, în inima unei ţări necunoscute. O ţară poate departe de a fi perfectă, dar spre realizările căreia ar trebui să tindem noi. Carmadon este argintiu, iar soţul lui este un roşu cu sângenou. Servitorii nu sunt sclavi. Nu am văzut prea multe din Montfort, dar câte am văzut m-au convins că locul acesta este diferit de tot ce cunoaştem noi. Aici şi noi am putea fi diferiţi. Dacă el şi-ar dori asta.

Nici acum Tiberias nu poartă vreo coroană, însă eu mi-o imaginez – o văd în ţinuta dreaptă a umerilor săi, în privirea lui neşovăitoare, în atitudinea lui fermă şi calculată. Da, Tiberias este rege. Până în măduva oaselor.

În timp ce servitorii strâng farfuriile în care a fost salata, Carmadon aruncă o privire spre uşă, de parcă s-ar aştepta să-l vadă acolo pe întârziatul Davidson. Însă nu-l vede şi se încruntă uşor. Face semn să fie adus la masă felul următor.

— Aceasta este o specialitate montforteză, ne anunţă el, cu un zâmbet forţat.

În faţa mea este pusă o farfurie, pe care văd o felie groasă şi suculentă de friptură, înconjurată de cartofi prăjiţi, ciuperci, ceapă şi verdeţuri în sos. Pe scurt, ceva absolut delicios.

— Friptură? întreabă Anabel cu un rânjet dispreţuitor. Vă garantez, milord Carmadon, că avem fripturi şi la noi în ţară.

Însă gazda noastră ridică un deget negricios la ea, gest care o înfurie pe bătrâna regină la fel de mult ca lipsa lui de respect faţă de titlurile nobiliare.

— Ba nu. Aveţi friptură de vită. Aceasta este friptură de bizon.

— Ce-i ăla „bizon”? îl întreb eu, abia aşteptând să gust.

Cuţitul lui Carmadon scrâşneşte pe porţelanul farfuriei când îşi taie o bucăţică.

— O specie diferită, dar cumva înrudită cu vacile pe care le cunoaşteţi voi. Mult mai mare, mult mai gustoasă. Animalele astea sunt mult mai puternice şi mai rezistente, cu coarne şi blană aspră, capabile să răstoarne un camion militar fără efort. Majoritatea trăiesc în sălbăticie, deşi există şi câteva ferme specializate în creşterea lor. Cutreieră prin Valea Paradisului, pe dealuri, dar şi pe câmpii. Le merge bine chiar şi în iernile cu ger cumplit, în stare să ucidă şi oameni, şi animale. Cuvântul „vacă” este o insultă la adresa lor.

Ca hipnotizată, mă uit cum îşi taie carnea aia ciudată. Sucul sângeriu împroaşcă lama cuţitului, pătează albul porţelanului.

— Interesantă povestea asta cu bizonul şi vaca. Sunt foarte asemănători. Două ramuri ale aceluiaşi copac. Şi, în acelaşi timp, sunt cu totul diferiţi unul de celălalt. Dar uite că pot coexista fără probleme. Se amestecă unii în turmele celorlalţi. Ba chiar se şi împerechează între ei.

Pe Tiberias îl apucă tusea: era aproape să se înece cu un dumicat.

Mie mi se aprind obrajii.

Pe Evangeline o umflă râsul şi îşi acoperă repede gura cu palma.

Farley termină sticla cu vin.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

Carmadon se uită de la unul la altul, cu sclipiri jucăuşe în ochii lui negri. Ştie foarte bine ce a spus şi ce anume înseamnă pentru noi vorbele lui.

Anabel vorbeşte prima, sub pretextul că ar dori să ascundă stinghereala nepotului. Se uită în jur, peste buza paharului.

— Este o lipsă de politeţe din partea soţului dumneavoastră că întârzie atât de mult, milord.

Pe zâmbăreţul Carmadon îl lasă rece reproşul ei.

— Perfect de acord. Am să am grijă să-l pedepsesc cum merită.

Carmadon a avut dreptate: carnea de bizon este slabă şi foarte bună. Mai bună decât cea de vacă. Renunţ la politeţuri şi iau exemplu de la el, care pare relaxat mâncând cartofii cu mâna. Într-un minut am şi terminat jumătate de friptură şi toată ceapa coaptă. Atât de concentrată sunt să nu las nimic în farfurie, că nici nu aud când se deschide uşa în spatele nostru.

— Scuzele mele, spune Davidson, apropiindu-se de masă cu

paşi repezi.

Julian îl urmează îndeaproape. Mă frapează asemănarea dintre ei. Ca atitudine, nu ca înfăţişare. Amândoi par flămânzi – flămânzi de cunoaştere. În rest, nici că există doi oameni mai diferiţi. Julian este prea slab, cu părul subţire şi rar şi cu ochi căprui şi apoşi. Davidson este întruchiparea sănătăţii şi părul lui cărunt este frumos tuns şi lucios. Plus că, în ciuda vârstei, pare a fi într-o formă fizică excelentă.

— Ce am pierdut? se interesează el, luând loc lângă soţul său.

Julian aruncă priviri jenate spre masă şi se aşază pe singurul scaun rămas liber. Scaunul unde ar fi trebuit să stea Tiberias, dacă nu ar fi fost atât de hotărât să mă enerveze.

Carmadon pufneşte:

— Am discutat despre meniu, obiceiurile de împerechere la bizoni şi lipsa ta de punctualitate.

Hohotele de râs ale premierului sunt sincere.

— Deci conversaţie normală.

Julian intervine cu sfială din capul mesei.

— Mă tem că eu sunt de vină.

— Ai vrut să vezi biblioteca? zâmbeşte înţelegător nepotul lui. Am auzit.

Căldura din vocea lui Tiberias îmi topeşte inima. Îşi iubeşte unchiul şi mă doare al naibii de tare sufletul atunci când îmi aduc aminte cum este el când nu face alegeri greşite.

Julian schiţează un surâs ruşinat.

— Sunt previzibil, nu-i aşa?

— Îmi plac oamenii previzibili, bombăn eu destul de tare ca să mă audă toată lumea.

Farley zâmbeşte la farfurie. Iar Tiberias se încruntă şi se întoarce brusc spre mine. Sunt sigură că o să spună ceva nechibzuit.

Dar i-o ia înainte bunică-sa, care face tot posibilul să-l apere de el însuşi.

— Şi ce anume-i atât de interesant în biblioteca aia? întreabă ea, fără să-şi ascundă dispreţul.

Nu mă pot abţine şi-i răspund eu:

— Probabil cărţile.

Farley nu mai ţine cont de nimic şi începe să râdă, în vreme ce Julian îşi acoperă zâmbetul cu un şervet de pe masă. Ceilalţi sunt mai sobri. Însă chicotitul înfundat al lui Tiberias mă ia prin

surprindere. Ridic ochii la el şi-l văd cum mă priveşte zâmbind. Înţeleg că, o clipă, a uitat unde ne aflăm – şi *ce* suntem acum. Surâsul i se stinge imediat, iar pe chipul lui se aşterne iarăşi expresia aceea plictisită de mai devreme.

— Da, spune Julian, ca să ne distragă atenţia. Sunt enorm de multe volume acolo. Nu doar de ştiinţă, ci şi de istorie. Mă tem că amândoi am pierdut noţiunea timpului.

Gustă din vin, apoi ridică paharul spre Davidson.

— Mai bine zis, domnul premier a fost îngăduitor cu mine.

Davidson ridică şi el paharul. Văd că are un ceas la încheietura mâinii.

— Întotdeauna mă bucur să discut cu cineva care împărtăşeşte dragostea mea pentru cărţi. Erudiţia este un val uriaş pe care plutesc toate corăbiile, cum se spune.

— Ar trebui să vizitaţi Bolţile Văii, intervine Carmadon. Sau chiar Muntele Cornului.

— Nu intenţionăm să facem *turism*, se răsteşte Anabel.

Îşi lasă încet tacâmurile pe farfuria din care nu a mâncat decât jumătate. Vrea să arate că a terminat cu toate astea.

Evangeline ridică bărbia din blănuri. O cercetează pe bătrâna regină ca o pisică. Are ea ceva în minte.

— De acord, spune ea. Cu cât ne vom întoarce mai curând, cu atât mai bine.

Să ne întoarcem la cineva anume, asta vrea să zică.

— În fond, nu ţine de noi, nu-i aşa? Pardon, mai spune Farley în timp ce se întinde peste masă.

Lui Anabel mai că-i ies ochii din cap când o vede pe rebela asta roşie cum îi înşfacă farfuria şi deşartă resturile de mâncare pe propria-i farfurie. Apoi, cu mişcări sigure, Farley îşi porţionează bucata de friptură rămasă. Zici că-i dansează cuţitul prin carne. Am văzut-o făcând lucruri şi mai rele cu trupurile de oameni.

— Depinde de guvernul montfortez, continuă ea. Să vedem dacă va decide să ne dea soldaţi. Ce spui, premierule?

— Foarte corect, răspunde Davidson. Războaiele nu se câştigă doar prin simpatii. Nu contează cât de colorat îţi este steagul sau cât de sus l-ai înălţat.

Se uită la Tiberias. Apoi la mine. Apoi iar la Tiberias. Sensul cuvintelor lui nu poate fi mai limpede de atât.

— Războaiele se câştigă cu armate.

Tiberias este de acord cu el.

— Şi vom face rost de armatele astea. Dacă nu ni le va oferi Montfortul, atunci, vom încerca în alte părţi. Voi convinge eu Înaltele Case ale Nortei să ni se alăture.

— Casa Samos a încercat să le convingă, spune Evangeline, făcând un gest leneş din degete spre servitori ca să-i umple din nou paharul. Am reuşit să ne înţelegem cu câteva, dar celelalte? Eu nu m-aş baza pe ele.

Tiberias se face alb la faţă.

— Crezi că îi vor rămâne loiale lui Maven chiar dacă...

— Chiar dacă te pot alege pe tine? râde cu dispreţ prinţesa Samos, aruncându-i o căutătură arogantă. Scumpul meu Tiberias, celelalte case ar fi putut să te aleagă încă de acum câteva luni. Însă, în ochii multora dintre nobili, tu ai rămas un trădător.

Farley se uită urât la ea.

— Adică atât de proşti sunt nobilii voştri de încă mai cred că Tiberias şi-a omorât tatăl?

Eu clatin din cap.

— Vrea să spună că-l consideră trădător deoarece s-a aliat cu noi. Cu roşiii.

Atac bucata de friptură rămasă în farfurie şi o tai cu duşmănie, simţind gust de fiere în gură.

— Îl consideră trădător pentru că încearcă cu disperare să-i facă pe argintii şi roşii să convieţuiască în pace, continui eu.

— Da, asta sper să pot face, spune Tiberias pe un ton ciudat de duios.

Îmi ridic ochii din farfurie şi mă uit iarăşi la el. Tiberias mă priveşte cu ochi mari şi enervant de blânzi. Îi comand inimii mele să devină de piatră în faţa farmecului său.

— Ai un mod foarte interesant de a-ţi manifesta speranţa asta, îl iau eu în râs.

Anabel se grăbeşte să ne pună la punct pe amândoi:

— Destul!

Strâng din dinţi şi mă uit peste umărul lui Tiberias la bunică-sa. Bătrâna regină îmi aruncă priviri fioroase. Nu mă las mai prejos.

— Acesta este atuul lui Maven, unul dintre *multele* atuuri pe care le deţine, spun eu. Dezbină atât de uşor, fără vreun efort anume. Îşi dezbină şi duşmanii, şi aliaţii deopotrivă.

Davidson îşi pune coatele pe masă şi îşi împreunează degetele. Mă priveşte peste ele concentrat, fără să clipească.

— Nu te opri. Continuă.

— Evangeline are dreptate când spune că sunt anumite familii de nobili care nu-l vor abandona niciodată, tocmai pentru că el nu vrea să schimbe nimic. Şi pentru că *ştie* să conducă: îşi câştigă de partea sa supuşii, fără să ştirbească din avantajele şi drepturile nobilimii. Faptul că a pus capăt războiului cu Ţinutul Lacustru i-a adus multă simpatie în rândul poporului său, mai precizez eu, amintindu-mi cu dezgust cum până şi roşiii l-au aclamat în timpul turneului său prin ţară. Iar el profită de simpatia asta, aşa cum ştie să profite şi de pe urma fricii. Atunci când m-a ţinut prizonieră, a avut grijă să aducă la curte mulţi copii, vlăstari ai Înaltelor Case, dar la fel de captivi ca mine, deşi nimeni nu îndrăznea să-i numească astfel. Şi a făcut-o pentru că este extrem de uşor să controlezi pe cineva atunci când ai drept de viaţă şi de moarte asupra unor persoane la care ţii extrem de mult.

Am aflat asta pe pielea mea.

— Şi, mai presus de toate astea, adaug eu, încercând să înghit nodul care mi s-a pus în gât, nimeni nu poate anticipa acţiunile lui Maven Calore. Chiar dacă maică-sa e moartă şi îngropată, tot îi mai umple capul cu şoaptele ei veninoase şi îl mânuieşte ca pe o marionetă.

Simt un curent de aer fierbinte lângă mine. Tiberias se uită fix la masă, de parcă ar vrea să găurească farfuria cu privirea. I s-a scurs tot sângele din obraji şi s-a făcut palid ca oasele unui mort.

Strâmbând scârbită din buze, Anabel se uită la mine cum înghit şi ultimii dumicaţi de friptură.

— Prinţul Bracken al Piedmontului este la comanda noastră, spune ea. Ne va oferi absolut tot ce ne trebuie.

Bracken. Alt pion în planurile Montfortului. Prinţul din fruntea Piedmontului este la cheremul nostru atâta vreme cât Montfortul îi ţine prizonieri fiul şi fiica. Mă întreb unde sunt, cine sunt. *Oare sunt mici*? *Nişte copii nevinovaţi*? *Care n-au nicio legătură cu ce se petrece*?

Temperatura începe să crească treptat. Simt că Tiberias este din ce în ce mai încordat. O priveşte hotărât pe bunică-sa.

— Nu am nevoie de soldaţi care nu au acceptat să lupte

pentru mine. Nu am nevoie de argintiii lui Bracken. Nu putem avea încredere în ei. Şi nici în el.

— Îţi ţinem copiii prizonieri, spune Farley. Asta ar trebui să-l convingă să treacă de partea noastră.

— *Montfortul* îi ţine copiii prizonieri, răspunde Tiberias pe un ton grav.

Înainte, când eram în bază, mi se părea lesne să ignor preţul plătit. Răul făcut cu bune intenţii. Îi arunc o privire lui Davidson şi îl văd că se uită la ceas. *Aşa este războiul*, a spus el odată, încercând să-şi justifice acţiunile.

— Dar, dacă i-am da copiii înapoi, l-am putea convinge pe Bracken să stea deoparte? întreb eu. Să adopte o poziţie de neutralitate?

Premierul se joacă cu paharul gol, urmărind cum lumina lampioanelor se reflectă în numeroasele lui faţete. Mi se pare că l-au copleşit regretele.

— Am mari îndoieli în privinţa asta.

— Sunt aici? – Plozii lui Bracken?

Anabel pune întrebarea cu un calm atât de forţat, că mă aştept să văd cum îi plesneşte o venă la gât.

Davidson îşi toarnă vin în pahar şi nu-i răspunde.

Bătrâna regină dă din deget spre el.

— Aha! Aici sunt, exclamă ea rânjind. Foarte bun avantaj. Acum putem conta pe soldaţii lui Bracken. Pe întreaga lui armată.

Mă uit la şervetul din poală, pătat de grăsimea pe care mi-am şters-o de pe degete şi de rujul pe care mi l-am şters de pe buze. *Ar putea să fie chiar în palatul ăsta*. *Ar putea să ne privească acum de la geamul cămăruţei în care au fost încuiaţi*. Oare sunt păziţi de amuţitori? Oare sunt legaţi în lanţuri aşa cum am fost eu legată? Ştiu cum este să fii închis într-o asemenea temniţă. Îmi ating încheieturile mâinilor pe sub masă. Simt piele în loc de cătuşe. Electricitate pură în loc de tăcerea sufocantă a amuţitorilor.

Tiberias ne sperie pe toţi când izbeşte cu pumnul în masă, făcând să salte farfuriile şi paharele.

— În niciun caz nu vom face una ca asta, mârâie el. Ne sunt suficiente celelalte resurse.

Bunică-sa îl priveşte încruntată. Ridurile ei seamănă acum cu nişte şanţuri.

— Ai nevoie de carne de tun ca să câştigi războaiele, Tiberias.

— Am încheiat discuţia despre Bracken, răspunde el.

Cu gesturi hotărâte îşi taie restul de friptură din farfurie. Anabel fumegă de furie, dar nu spune nimic. O fi Tiberias nepotul ei, dar tocmai ea l-a proclamat rege şi acum trebuie să i se supună. Şi îşi dă seama că a depăşit de mult timp limitele unei polemici respectuoase cu un monarh.

— Deci mâine trebuie să ne milogim de guvernul montfortez, mormăi eu. Nu mai avem încotro.

Dezamăgită, fac semn să mi se aducă şi mie un pahar cu vin. Nu stau să-l gust pe îndelete, ci îl dau peste cap. Licoarea roşie şi dulce mă alină şi sunt în stare să ignor ochii aţintiţi asupra mea. Ochi de culoarea bronzului.

— Cred că poţi spune şi aşa, zice Davidson.

Se uită iarăşi la ceas, apoi la Carmadon. Îşi spun ei ceva din priviri, numai că eu nu-mi dau seama ce anume. Însă apropierea dintre ei, felul în care pot comunica fără cuvinte mă face să-i invidiez şi îmi doresc din nou ca situaţia să fie alta.

— Ce şanse avem?

Tiberias este direct şi nu pierde vremea cu politeţuri. Aşa cum a fost el învăţat că trebuie să fie un rege.

— Ca să vă oferim toţi soldaţii noştri? spune Davidson, clătinând din cap. Nicio şansă. Trebuie să ne apărăm şi noi graniţele. Dar jumătate dintre ei? Puţin mai mulţi? În cazul acesta văd că balanţa se înclină în favoarea noastră. Cu o singură condiţie.

Condiţie. *Urăsc acest cuvânt*.

Mă pregătesc pentru ce va urma, simţindu-mă mai agitată decât de obicei. Parcă terasa urmează să se surpe sub noi, aruncându-ne în hăul văii.

Pe chipul lui Farley se citeşte aceeaşi teamă. Nu dă drumul cuţitului din mână şi se uită cu neîncredere la aliatul nostru.

— Ce condiţie?

Clopotele încep să bată înainte ca Davidson să-i poată răspunde. Tresărim toţi, speriaţi de sunetele lor puternice. Dar premierul nici nu se clinteşte. Este obişnuit cu zgomotul acesta.

Sau îl aştepta.

Nu este un orologiu. Dangătul clopotelor este puternic şi grav, răsunând prelung de-a lungul coastei de munte, peste Ascendant, dând de veste celorlalte clopote din oraş. Zarva se

răspândeşte aidoma unui val uriaş, alunecând pe coasta aceasta a muntelui, apoi urcând pe coasta alăturată. Odată cu zgomotul, apar şi luminile. Lumini strălucitoare, puternice. Lumini de proiectoare. Lumini de securitate. Urmează sirenele de alarmă, ale căror vaiere stridente spulberă liniştea văii.

Tiberias sare în picioare. Îşi scoate o mână dintre faldurile mantiei învolburate, o întinde, îşi răsfiră degetele. Brăţara îi scapără sub mânecă. Dacă va chema focul, focul va veni. Evangeline şi Anabel se pregătesc să apeleze şi ele la abilităţile lor letale. Niciunul dintre ei nu pare speriat, ci doar hotărât să se apere cu orice preţ.

Eu simt cum se trezesc la viaţă fulgerele din mine şi mă gândesc la rudele mele aflate în palatul din spatele nostru. *Nu sunt în siguranţă*. *Nici măcar aici nu sunt în siguranţă*. Numai că acum nu este deloc momentul să mă las iarăşi pradă durerii şi remuşcărilor.

Se ridică şi Farley şi se sprijină cu mâinile de masă. Se uită furioasă la Davidson.

— *Cu ce condiţie*? urlă ea, ca să acopere sirenele.

Premierul ridică spre ea privirea-i ciudat de calmă în haosul din jur. Observ acum că au apărut soldaţi în locul servitorilor. Ne-au înconjurat. Mă încordez şi strâng pumnii.

— Dacă Montfortul va fi de acord să lupte pentru voi, spune Davidson, uitându-se la Tiberias, atunci şi voi trebuie să luptaţi pentru noi.

Nici Carmadon nu pare speriat de larma clopotelor şi a sirenelor. Aruncă doar o privire spre palat şi oftează iritat.

— Suntem atacaţi, bombăne el. Aşa se întâmplă de fiecare dată când vreau să organizez un dineu.

— Te contrazic, zâmbeşte (cam verde) Davidson.

Însă nu-şi ia ochii de la Tiberias. Parcă îl provoacă.

— Ei, eu aşa cred, spune Carmadon, bosumflându-se.

Ochii premierului par din aur în luminile care ne-au învăluit. Ochii lui Tiberias par de foc.

— Ţi se spune Flacăra Nordului, Maiestate. Arată-ne focul.

După care se întoarce spre mine.

— Iar tu arată-ne furtuna.

NOUĂ

Mare

— Fără alte surprize, parcă aşa ţi-am zis, şuier eu la Davidson, străbătând palatul în urma lui.

Farley merge ţanţoşă alături de el, cu mâna pe pistolul de la şold, de parcă se aşteaptă ca teroriştii ăia să năvălească asupra noastră din dulapuri.

Dar şi argintiii din grupul nostru sunt la fel de neliniştiţi. Anabel nu le permite să iasă din rând. De mai multe ori îl înghionteşte pe Tiberias ca să-l încetinească şi să-l trimită înapoi, în spatele zidului de protecţie format din gărzi loiale, aparţinând Casei Lerolan. Evangeline se pricepe mai bine să-şi ascundă teama. Expresia de pe chipul ei oscilează, ca de obicei, între batjocură şi dispreţ. Este şi ea însoţită de două gărzi – cred că sunt doi veri de-ai săi din Casa Samos. În timp ce străbatem grăbiţi sălile din palat, ţinuta i se modifică repede, transformându-se într-o armură din plăci mici, ca nişte solzi.

Premierul îmi aruncă o privire nimicitoare peste umăr. Clopotele şi sirenele au ecouri bizare în interiorul palatului, aproape acoperindu-i vorbele.

— Uite ce este, Mare. N-am cum să controlez toanele agresorilor şi nu eu le programez atacurile.

Îl ţintuiesc cu privirea şi grăbesc paşii. O furie fierbinte îmi clocoteşte în vene.

— Serios?

Nu m-ar mira să mă mintă. Am văzut regi care s-au purtat mult mai rău cu popoarele lor doar ca să pună mâna pe şi mai multă putere.

Davidson se crispează brusc. Strânge nervos din buze şi pe pometţii lui laţi răsar pete roşii. Vorbeşte în şoaptă, ca să nu-l mai audă şi altcineva în afară de mine.

— Da, am primit avertizări. Da, ştiam că ne vor ataca. Şi am avut suficient timp ca să asigurăm protecţia zonelor periferice. Dar resping cu tărie aluzia că aş vărsa sângele propriului meu popor, că aş risca vieţile oamenilor mei... pentru ce? Pentru un

efect dramatic?

Şoaptele lui sunt tăioase ca lama unui cuţit.

— Da, aceasta este o ocazie în care Garda Stacojie şi Calore pot dovedi că au de gând să se ţină de cuvânt, înainte de a ne prezenta cererile în faţa guvernului. Însă nici mie nu-mi convine că am fost obligat să apelez la acest subterfugiu. Nu crezi că aş fi preferat să stau liniştit pe terasă şi să beau împreună cu soţul meu, amuzându-mă de certurile voastre de plozi răzgâiaţi?

Deşi mă dojeneşte cu atâta asprime, nu neg că mă simt uşurată. În ochii aurii ai lui Davidson s-a aprins un foc duşmănos. Câtă diferenţă între atitudinea de acum a premierului şi calmul cu care ne-a obişnuit. Se vede treaba că forţa lui n-are nimic de-a face cu vreo abilitate sau cu farmecul personal, ci doar cu această desăvârşită stăpânire de sine îndelung exersată, această mască imperturbabilă, dincolo de care prea puţini au acces. Însă nu şi acum. Simpla sugestie a unei trădări, oricât de neînsemnate, faţă de ţara lui l-a scos din minţi. Iar eu înţeleg foarte bine acest tip de loialitate. Şi îl respect. Ba chiar aş putea să am încredere în el.

— Deci, ce vom face? îl întreb, mulţumită deocamdată de explicaţiile lui.

Premierul încetineşte, apoi se opreşte de tot. Se întoarce cu spatele la perete ca să ne poată vedea pe toţi. Se opresc şi ceilalţi, roşiii şi argintiii deopotrivă, şi se înghesuie în faţa lui. Până şi regina Anabel se uită atentă şi îngrijorată la Davidson.

— Patrulele noastre au raportat că mai multe grupuri de terorişti au trecut graniţa acum o oră, spune el. De obicei se îndreaptă spre oraşele din câmpie sau spre capitală.

Mă gândesc la părinţii mei, la fraţii mei, la Kilorn. Poate că zgomotele nu i-au trezit din somn sau poate că i-au trezit şi acum îşi fac mii de probleme. Nu vreau să lupt, dacă asta ar însemna să-i abandonez aici, unde sunt în pericol. Aceeaşi grijă se citeşte şi pe chipul lui Farley. Clara este la etaj, în pătuţul ei.

Davidson face tot posibilul să ne liniştească.

— Sirenele au doar scop de avertizare, iar cetăţenii montfortezi ştiu asta, spune el. Ascendantul este bine apărat în faţa oricărui atac. Munţii ne oferă destulă protecţie, deturnând eventualele atacuri spre câmpii sau spre pantele estice. Teroriştii ar avea mari necazuri dacă ar îndrăzni să se apropie de oraş.

— Adică teroriştii ăştia sunt bătuţi în cap? îl ironizează Farley, încercând să-şi ascundă astfel neliniştea.

O văd că nu şi-a luat mâna de pe pistol.

Buza lui Davidson zvâcneşte uşor şi parcă îl aud pe Carmadon şoptind *da*, în timp ce se preface că tuşeşte în pumn.

— Nu, răspunde premierul. Dar ţin foarte mult la aparenţe. Le-a intrat în obicei să încerce să atace capitala Montfortului. Au senzaţia că încercările astea le aduc mai multă stimă din partea conaţionalilor lor şi a lorzilor din Prerie.

Tiberias ridică bărbia. Se deplasează încet într-o parte, strecurându-se în faţa uneia dintre gărzile sale. Din felul ţeapăn în care îşi ţine umerii, îmi dau seama că detestă să fie înconjurat de străji. Vrea să se afle în prima linie, nu suportă să fie altundeva. Lui Tiberias Calore nu-i stă în fire să ceară altcuiva să se arunce în calea pericolului, în vreme ce el stă la adăpost.

— Şi cine *anume* sunt aceşti terorişti? vrea el să ştie.

— M-aţi întrebat toţi despre argintiii din Montfort, spune Davidson foarte tare, ca să i se audă cuvintele peste ţiuitul sirenelor. Vă miraţi că sunt în stare să trăiască împreună cu noi. Vă minunaţi de schimbările pe care le-am făcut în ultimele decenii. Unii dintre argintii au acceptat libertatea, democraţia. Mulţi argintii au făcut-o. *Cei mai mulţi*.

Încleştează maxilarele şi continuă:

— Aceştia au înţeles cum ar trebui să fie lumea. Sau au văzut cum este lumea de dincolo de graniţele noastre şi au hotărât că este mai bine pentru ei să rămână aici, că le este mai uşor să se adapteze la legile noastre.

Privirea i se opreşte asupra lui Evangeline şi – nu-mi dau seama de ce – ea se îmbujorează şi lasă capul în jos.

— Însă alţii nu au făcut-o. Argintii mai vârstnici, de sânge regal, de sânge nobil, care nu au fost de acord cu modul în care ne conducem noi ţara. Aşa că au trecut graniţele. La nord, la sud, la vest. Cei ajunşi în est, în dealurile nelocuite dintre munţii noştri şi Prerie, s-au organizat în grupuri paramilitare. De atunci se atacă între ei şi ne atacă şi pe noi. Trăiesc ca lipitorile, hrănindu-se cu orice reuşesc să fure. Nu cultivă pământul; nu construiesc case. Doar furia şi orgoliul îi mai ţin uniţi. Şi orgoliul lor dă deja semne de ofilire. Atacă maşinile cu provizii, fermele şi oraşele atât din Prerie, cât şi din Montfort. Se concentrează mai cu seamă asupra localităţilor roşii, asupra acelora care nu

se pot apăra. Se deplasează, lovesc, se deplasează din nou. Aşa că îi numim terorişti.

Carmadon ţâţâie să-l audă toată lumea. Îşi trece palma peste ţeasta neagră.

— Cât de mult au decăzut neamurile mele argintii. Şi doar din cauza orgoliului.

— Şi din cauza a ceea ce-şi închipuie ele că ar reprezenta puterea, adaugă Davidson, uitându-se la Tiberias.

Prinţul surghiunit îşi îndreaptă spatele. Îl priveşte în ochi pe premier.

— Pentru ceea ce cred ei că li se cuvine. Mai degrabă pierd totul decât să trăiască laolaltă cu oameni pe care îi consideră inferiori.

— Nişte cretini, şuier eu.

— Istoria e plină de ei, intervine Julian. Indivizi refractari la schimbări.

— Însă tocmai datorită lor există eroismul celor *dispuşi* să accepte schimbarea, nu crezi? spun eu, convinsă că înţelesul vorbelor mele ajunge la ţintă.

Însă Tiberias nu muşcă momeala.

— Unde vor ataca? îl întreabă el pe Davidson, fără să-l scape din ochi.

Premierul schiţează un surâs amar.

— Ne-a dat de ştire unul dintre oraşele din câmpie. Inamicul este aproape. Maiestate, cred că totuşi o să aveţi ocazia să admiraţi Drumul-Şoimului.

•••

Nu există palat care să-şi merite numele dacă nu are şi un arsenal.

Gărzile lui Davidson se află deja în sala uriaşă, plină cu arme şi echipamente. Îşi îmbracă uniformele, dar nu salopetele verzi în care m-am obişnuit să-i văd, ci nişte costume negre şi strâmte şi cizme înalte. Perfecte pentru lupta pe timp de noapte. Îmi amintesc de costumul elastic pe care îl purtam în timpul antrenamentelor: tot negru, dar cu dungi purpurii şi argintii – indiciu că fac parte din Casa Titanos. Că sunt argintie până în măduva oaselor. Că trăiesc o minciună.

Când ajung în faţa uşii, Anabel pune mâna pe braţul lui Cal. Îl imploră din priviri să nu îşi rişte viaţa, dar el o împinge cu blândeţe la o parte din drum. Bătrâna regină rămâne cu mâna

întinsă după el.

— Trebuie s-o fac, murmură Cal. Davidson are dreptate. Trebuie să lupt pentru ei, dacă vreau ca şi ei să lupte pentru mine.

Nimeni nu mai spune nimic, iar tăcerea se aşterne asupra noastră ca un nor gros. Nu se aude decât foşnetul straielor de gală. Îmi dezbrac rochia, o arunc pe jos şi îmi trag repede costumul peste lenjerie. Nu-mi dau seama ce mişcare fac şi ajung cu ochii la un trup musculos, pe care îl cunosc atât de bine.

Tiberias stă cu spatele la mine. Şi el şi-a aruncat cămaşa pe jos. Îmi plimb privirile pe spatele lui, o piele netedă şi fermă, străbătută doar de câteva cicatrice. Sunt vechi cicatricele astea, mai vechi decât ale mele. Le-a căpătat în timpul antrenamentelor dintr-un palat dispărut acum şi în timpul luptelor de pe un front care nu mai există. Şi se încăpăţânează să şi le păstreze, deşi ştie prea bine că simpla atingere a unui tămăduitor le-ar şterge pentru totdeauna. Cal colecţionează cicatrice, aşa cum alţi bărbaţi colecţionează medalii sau insigne.

Oare o să fie rănit şi astăzi? *Oare Davidson o să se ţină de cuvânt*?

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva aceasta este o capcană pentru adevăratul rege Calore. Un asasinat comis sub pretextul unei ameninţări reale. Poate premierul a minţit când a spus că nu-i va face niciun rău lui Tiberias, dar nu-i chiar atât de prost. Înlăturarea lui nu ar face decât să ne slăbească forţele, distrugând scutul dintre Montfort şi Garda Stacojie, pe de-o parte, şi Maven, de cealaltă parte.

Sunt incapabilă să-mi iau ochii de la spatele lui Cal. Cicatricele alea sunt vechi, însă semnul vânăt de la baza gâtului este nou. Nu are decât câteva zile. *Eu i l-am făcut*, îmi spun, încercând să-mi înghit durerea în faţa acestei amintiri atât de recente şi totuşi atât de îndepărtate.

Cineva îmi dă un ghiont în umăr, scoţându-mă din nisipurile mişcătoare care poartă numele lui Tiberias Calore.

— Hai să te ajut, zice tăios Farley.

Nu şi-a scos uniforma cea roşie a Comandamentului şi acum se uită lung la mine cu ochii ei mari şi albaştri.

Îmi trage iute fermoarul de la spate, strângându-mi costumul în jurul corpului. Mă mişc puţin, ca să-mi aranjez mânecile prea

lungi. Adevărul este că aş face orice doar ca să nu mă mai holbez la prinţul surghiunit, care-şi îndeasă mâinile în propriul costum.

— N-ai găsit nimic de mărimea ta, Barrow?

Vocea groasă şi tărăgănată a lui Tyton vine la ţanc. Stă sprijinit de peretele de lângă noi, într-o poziţie destul de relaxată, cu un picior întins. Costumul lui este identic cu al meu, dar îi vine mult mai bine. Nu poartă nici embleme cu fulgere. Nici vreun alt semn care să indice talentul ucigaş al acestui bărbat cu sângenou. Acum îmi dau seama că, avându-l pe Tyton în preajmă, Davidson n-are nevoie să pună la cale *accidente* prin care să-şi înlăture adversarii. Are nevoie de Tyton. Iar răceala lui mă alină. Deci ce se întâmplă acum nu este o capcană întinsă anume pentru noi.

Îmi trag cizmele, zâmbind ironic.

— O să-i zic eu vreo două croitorului când ne întoarcem.

Îl văd pe Tiberias în cealaltă parte a încăperii. Îşi suflecă mânecile, descoperindu-şi brăţara scăpărătoare. Evangeline stă lângă el, cu o expresie aproape plictisită pe chip. Şi-a dat şi ea jos blănurile de pe armura care o acoperă din vârful degetelor de la mână şi până în vârful celor de la picioare. Observă că mă uit la ea şi mă priveşte drept în ochi.

Normal că nu mă aştept să-şi rişte viaţa pentru cineva – cu excepţia lui Elane Haven –, însă mă simt mai protejată ştiind-o în preajmă. M-a salvat de două ori în trecut. Şi încă mai are nevoie de mine. Înţelegerea noastră este încă valabilă.

Tiberias nu trebuie să ajungă pe tron.

Ceilalţi părăsesc treptat vestiarul şi se duc spre şirurile de arme aflate în spatele încăperii. Farley merge cocoşată din cauza cantităţii uriaşe de muniţie pe care a luat-o, dar tot mai alege încă un pistol, pe care şi-l agaţă la celălalt şold, şi o mitralieră cu ţeava scurtă, pe care şi-o agaţă de umăr. Presupun că deja şi-a pus cuţitele pe undeva. Eu nu vreau să-mi iau nicio armă, însă Tyton înşfacă de pe rastel o centură cu toc şi pistol, pe care mi-o aruncă.

— Nu, mulţumesc, mormăi eu fără niciun chef.

Nu-mi plac armele, nu-mi plac gloanţele. N-am încredere în ele. Şi nici n-am nevoie de ele. Nu le pot controla la fel de bine cum îmi controlez fulgerele.

— Unii dintre cei care ne atacă sunt amuţitori, îmi spune el.

Simt cuvântul acesta ca pe o lovitură de bici. Ştiu ce îţi poate face Piatra Tăcută. Pentru nimic în lume n-aş mai putea să îndur senzaţia aia.

Fără să mă anunţe ce are de gând să facă, Tyton îmi fixează centura în jurul mijlocului şi închide catarama cu mişcări agile. Îmi este străin sentimentul pe care mi-l dă pistolul atârnat la şold.

— E bine să ai o rezervă dacă se întâmplă să-ţi pierzi abilitatea, îmi explică Tyton.

Simt o fierbinţeală tot mai mare în spate, care nu poate însemna decât un singur lucru. Ridic privirea şi îl văd pe Tiberias cum iese furios din sală, făcându-şi loc cu umerii. Se încăpăţânează să se uite doar în jos. Vrea să mă ignore.

Intenţia lui n-ar fi mai clară nici dacă ar purta o pancartă.

— Ai grijă ce faci, Tyton! mârâie el spre noi. Fătuca muşcă.

Tyton se mulţumeşte doar să chicotească înfundat. Nu simte nevoia să-i răspundă. Iar asta îl înfurie şi mai tare pe Tiberias.

De data asta nu-mi mai pasă de roşeaţa care mi s-a aprins în obraji şi mă îndepărtez cât mai repede de Tyton, care se amuză în continuare.

Îl prind din urmă pe Tiberias. În ochii lui de culoarea bronzului se vede şi altceva pe lângă focul obişnuit. Electricitatea îmi pulsează prin mâini şi picioare. Mi-o ţin în frâu, folosind-o doar ca să-mi alimentez hotărârea.

— Nu fi un tembel posesiv! mă răstesc eu, înghiontindu-l cu cotul în coaste.

Parcă aş da într-un zid.

— Dacă ţii atât de mult să-ţi zici rege, măcar poartă-te ca atare.

Tiberias scoate un sunet care seamănă cu un mârâit de fiară rănită, combinat cu un oftat exasperat.

Nu mai zic nimic şi trec mai departe, fără să privesc înapoi. Nu mă opresc decât atunci când ajung lângă soldaţii strânşi în piaţa publică, unde am sosit noi cu câteva ceasuri în urmă. O mulţime de camioane vopsite în negru şi verde-închis sunt dispuse uniform pe dalele din piatră. Cu Carmadon alături, Davidson ne aşteaptă lângă camionul din frunte. Se îmbrăţişează repede şi se sărută, după care Carmadon se retrage. Niciunul nu pare tulburat de ce urmează să se întâmple. Probabil că este ceva obişnuit pentru ei – sau se pricep al naibii

de bine să-şi mascheze teama. Sau şi una, şi alta.

Numărul soldaţilor din faţa palatului creşte continuu. Balcoanele sunt pline de lume. Servitori şi oaspeţi. Mă uit atentă, încercând să-mi descopăr familia printre toate siluetele de acolo. N-ar trebui să-mi fie greu să descopăr părul Gisei, dar uite că pe tata îl văd mai întâi şi mai întâi. Stă aplecat peste balustradă ca să vadă mai bine. Dă cu ochii de mine şi înclină capul. Dar foarte uşor. Mi-aş dori să-i pot face cu mâna, însă mi se pare un gest de fetiţă proastă. Camioanele prind viaţă, iar mârâitul puternic al motoarelor mă face să înţeleg că nu are vreun sens nici să le strig ceva.

O descopăr pe Farley aproape de primul camion, lângă Davidson. Acum se urcă în vehiculul înalt. Camioanele astea nu seamănă cu cele pe care le ştiu eu. Roţile lor sunt mult mai mari, aproape cât mine de înalte; şi au şanţuri mai adânci, adaptate terenului stâncos şi neregulat al muntelui. Caroseria blindată, căptuşită cu plăci din oţel este prevăzută cu o mulţime de mânere şi centuri pentru mâini şi picioare.

Tyton sare şi el în spatele camionului din frunte. Se duce lângă un soldat montfortez şi îşi prinde toate curelele alea de siguranţă. Centurile din jurul taliei nu sunt exagerat de strânse: le dau voie să se aplece cât de cât, dar nu le permit să-şi piardă echilibrul şi să cadă. Pentru că nimeni nu poartă insigne sau embleme, nu-mi pot da seama ce fel de soldaţi sunt. Presupun însă că sunt dintre cei mai buni ţintaşi pe care îi are Montfortul – atât cu armele cu gloanţe, cât şi cu abilităţile lor.

Premierul Davidson ţine portiera deschisă, aşteptându-mă să mă urc în camion lângă el. Mă apucă un fel de nebuneală şi fac exact pe dos.

Aşa că mă urc în dreapta lui Tyton şi îmi prind centurile. Zvâcnetul aproape imperceptibil al buzelor lui îmi transmite că îmi aprobă alegerea.

Camionul din spate este pentru Tiberias şi Evangeline. N-ai cum să nu recunoşti culorile gărzilor care îl însoţesc. O văd pe Evangeline că ezită cu piciorul pus pe scară. Nu se uită la mine, ci în spate, la palat. La intrarea principală, unde stă Carmadon, cu braţele încrucişate şi cu costumul lui alb, strălucind orbitor în lumina proiectoarelor. Anabel este la câţiva metri de el, la o distanţă aproape nepoliticoasă. Îl vede pe Tiberias traversând piaţa cu paşi mari şi ridică trufaşă bărbia.

Fără culorile lui, Tiberias nu se deosebeşte de noi, ceilalţi. Poate fi un soldat obişnuit, care şi-a primit ordinele. Nici că se putea o comparaţie mai potrivită. Exact asta îşi imaginează că este. Un alt fiu care face ce i-a poruncit tatăl său. Un fiu care se supune voinţei unui tată mort. Ni se întâlnesc din nou privirile şi parcă se aprinde câte un foc în fiecare dintre noi.

Cu toate că nu am de unde să ştiu ce va fi să se întâmple, adevărul este că prezenţa lui îmi oferă o anumită siguranţă. Nu contează ce o să se aleagă de noi, el alungă toate temerile pe care le am pentru propria mea persoană.

Şi îmi rămân doar grijile pentru oamenii pe care îi iubesc.

Pentru Farley, pentru familia mea.

Şi, în pofida tuturor celor întâmplate, pentru el. Mereu pentru el.

•

O aşezare din câmpie este în primejdie şi cere ajutor din cealaltă parte a muntelui. Nu avem timp să coborâm coasta şi să ocolim prin vale. Aşa că mergem pe creastă.

Deasupra palatului sunt mai multe drumuri, care şerpuiesc printre brazi. Ţipăm când trecem pe marginea prăpastiei, pe sub crengi atât de dese, încât acoperă stelele. Mă trântesc pe burtă, ca nu cumva să mă lovească vreuna dintre crăcile alea. Nu peste multă vreme copacii dispar cu totul, iar terenul de sub roţile camionului devine şi mai stâncos. Mă apucă durerea de cap şi urechile îmi pocnesc aşa cum mi se întâmplă în timpul decolărilor. Văd petice de zăpadă pe drum, mai rare la început şi doar pe fundul gropilor, apoi tot mai dese spre pisc, transformându-se într-o pătură albă şi groasă. Mi s-a înroşit faţa de la ger, dar costumul este special făcut pentru clima de aici şi îmi ţine de cald. Cu toate acestea, nu-mi pot stăpâni clănţănitul dinţilor şi mă întreb ce naiba a fost în capul meu de am ales să merg pe platformă şi nu în cabină.

Zăresc vârful muntelui deasupra noastră, ca un cuţit alb pe fundalul cerului acoperit cu mii de stele strălucitoare. Mă las pe spate cât pot de mult şi mă uit fascinată în sus. Priveliştea mă face să mă simt mică şi neînsemnată.

Camionul începe să coboare panta dinspre est şi mă dezechilibrez puţin. Roţile împroaşcă zăpadă în urma noastră, apoi pietre şi ţărână. Un nor de praf se ridică în spatele camioanelor. Ne apropiem de copaci şi mie iar mi se pune un

nod în stomac. Câmpia se întinde dincolo de brazi, nesfârşită şi întunecată ca un ocean. Am senzaţia că pot vedea la o mie de kilometri în zare. Că pot vedea până în Ţinutul Lacurilor, până în Norta. Până în locul unde se află acum Maven, pregătindu-şi riposta. Ne va lovi curând. Dar unde? Cum? Nu ştie nimeni.

Camionul intră printre copaci, hurducându-se peste rădăcini şi bolovani. Nu există drumuri în partea aceasta a muntelui, ci doar nişte poteci amărâte şi acoperite cu buruieni. Mi se ciocnesc dinţii în gură la fiecare hop şi sunt convinsă că legăturile alea de siguranţă mi-au învineţit şoldurile.

— Cheamă-le, mârâie Tyton, înghiontindu-mă ca să fie sigur că îl aud peste huruitul motoarelor şi urletele vântului. Pregăteşte-te.

Dau din cap: sunt gata. Îmi este uşor să atrag electricitatea. Trebuie doar să fiu atentă să nu o iau pe cea din motoare, ci pe aceea pe care doar eu o pot chema. Roşie şi periculoasă, deja îmi vuieşte pe sub piele.

Brazii uriaşi sunt tot mai rari şi acum zăresc lumini de stele printre acele lor. Nu deasupra noastră, ci mai departe. În faţă.

Camionul derapează brusc atunci când face la stânga pentru a intra pe un drum mai neted, de-a lungul coastei stâncoase, iar eu nu-mi pot stăpâni ţipătul speriat. O clipă, îngrozitoare clipă, am senzaţia că o să ne prăbuşim în hăul întunecat de sub noi. Însă camionul se ţine bine şi revine cu toate roţile pe drum. Ne urmează unul câte unul şi celelalte camioane pe drumul pavat.

— Uşurel! îmi spune Tyton, uitându-se atent la mine.

Scântei roşii mi se fugăresc pe piele, reacţionând la teama care m-a cuprins. Pâlpâie inofensiv de câteva ori în beznă, apoi se sting.

— Nu puteam să ajungem şi altfel aici? mormăi eu.

Tyton ridică din umeri.

Din loc în loc, deasupra drumului sunt bolţi din marmură şi calcar. În vârful fiecăreia se află câte o pereche de aripi sculptate, cu penele gravate adânc în piatra netedă. Printre ele pătrund luminile puternice de pe marginea drumului.

— Drumul-Şoimului! exclam eu.

Nimerit nume pentru drumul acesta, construit la înălţimea unde se avântă doar şoimii şi vulturii. Probabil că grandoarea lui îţi taie respiraţia pe timpul zilei.

Drumul, extrem de periculos din cauza cotiturilor subite,

merge în zigzag pe coasta stâncoasă. Probabil că aceasta este cea mai rapidă cale până în câmpie. Şi cea mai periculoasă. Însă şoferii sunt extrem de pricepuţi şi iau fiecare viraj cu mare precizie. Poate sunt mătăsoşi sau oameni cu sângenou înzestraţi cu aceeaşi abilitate, iar agilitatea lor se transmite vehiculelor pe care le conduc. Gonim pe Drumul-Şoimului şi eu stau cu ochii în patru după argintiii ostili care s-ar putea ascunde în spatele stâncilor sau al copacilor noduroşi. Vedem acum luminile din câmpie. Sunt oraşele menţionate de Davidson. Par în regulă, intacte. Şi vulnerabile.

Facem un alt viraj foarte strâns şi imediat un sunet ca un urlet de durere străpunge întunericul nopţii, aproape asurzindu-ne. Este zgomotul metalului care se sfărâmă la îmbinări. Mă uit în spate şi văd la jumătatea coloanei un camion care se dă peste cap. Parcă totul se desfăşoară cu încetinitorul şi nu-mi iau ochii de la vehiculul care se roteşte prin aer. Soldaţii montfortezi de pe platformă încearcă disperaţi să-şi desfacă centurile de siguranţă, sperând că, dacă se vor elibera, vor reuşi să învingă gravitaţia. Un oţelit se apucă de marginea drumului. Dar îi alunecă din degete şi asfaltul se crapă sub atingerea lui. Camionul continuă să cadă, învârtindu-se în jurul axei. Nu-i un accident. Traiectoria lui este mult prea perfectă.

O să ne strivească.

Abia dacă am timp să mă las în jos, când camionul nostru se cutremură în zbieret prelung de frâne. Încearcă să oprească. Din roţi ies valuri negre de fum.

Drumul se surpă şi camionul din faţa noastră se răstoarnă, iar al nostru îl izbeşte cu putere din spate. Tyton mă apucă de spatele costumului şi mă trage în sus. Eu îmi folosesc electricitatea ca să tai ţesătura groasă a legăturilor care mă imobilizează. Ne târâm afară din platformă chiar în momentul în care camionul lui Tiberias şi Evangeline intră în spatele camionului nostru, ţintuindu-ne între cele două vehicule.

În spate răsună alte zbierete de frâne şi bubuituri, o reacţie în lanţ produsă de motoarele contorsionate şi de cauciucurile arse. Doar ultimele şase camioane din coloană scapă de acest atac. Reuşesc să frâneze la timp şi să se salveze.

Mă uit în dreapta şi în stânga, în faţă şi în spate, fără să-mi dau seama încotro ar fi bine s-o apuc. Camionul nostru zace pe spate, ca o broască ţestoasă pe carapacea ei. Davidson a

coborât deja din primul camion şi se împleticeşte către soldaţii striviţi sub vehicul. Îl urmează Farley, cu mitraliera în mână. Se lasă într-un genunchi şi se uită prin lunetă la stâncile din jur.

— Magnetroni! răcneşte Davidson cu mâna ridicată.

Deschide palma şi creează un scut albastru de-a lungul marginii ucigaşe a drumului.

Nu-mi dau seama cum de a ajuns Evangeline lângă el atât de repede. Dă din mâini şi şuieră în timp ce ridică matahala de camion de pe drum, descoperind membrele rupte şi craniile strivite din care se scurg creierii, la fel cum sucul se scurge din strugurii tescuiţi. Davidson nu ezită deloc şi se repede să-i scoată de acolo pe supravieţuitori.

Cu aceleaşi mişcări lente, Evangeline lasă camionul jos. Apoi, doar cu un singur zvâcnet al degetelor, smulge una dintre portiere, eliberându-i pe cei rămaşi înăuntru. Soldaţii sunt răniţi şi dezorientaţi, dar bine că sunt în viaţă.

— Daţi-vă la o parte! le strigă ea, făcându-le semne să plece de lângă camion.

Soldaţii se îndepărtează şchiopătând şi Evangeline bate o dată din palme.

Iar camionul i se supune şi se contorsionează, devenind o ghiulea de dimensiunile portierei. Doar geamurile şi cauciucurile zboară care încotro, neascultând de comanda ei. Un cauciuc se rostogoleşte stingher de-a lungul drumului.

Îmi dau seama că stau pe camionul nostru răsturnat. Evangeline se întoarce. În armura ei se reflectă strălucirea stelelor. Mă simt expusă, chiar dacă Tyton este lângă mine. Mă simt o ţintă sigură.

— Trimiteţi tămăduitorii încoace! strig eu, privind în spate, la mormanul de camioane zdrobite. Şi faceţi mai multă lumină pe drum!

Ceva se aprinde brusc deasupra noastră, ca un răsărit de soare în miezul nopţii. Cu siguranţă că este opera umbrelor, care au darul să manipuleze lumina. Strâng din ochi în faţa acestei lumini orbitoare şi încleştez pumnul, ca să scapăr scântei în jurul degetelor. Mă iau după Farley şi nu scap din ochi terasele stâncoase din jur. Dacă inamicul a ajuns cumva deasupra noastră, atunci înseamnă că noi am pierdut un avantaj însemnat.

Tiberias şi-a dat deja seama de asta.

— Ochii la stânci! strigă el cu spatele la camion.

Într-o mână are pistolul, iar în jurul degetelor de la mâna cealaltă dansează flăcările. Adevărul este că soldaţii nu au nevoie de ordinul ăsta. Toate armele sunt ridicate, toate degetele sunt pe trăgace. Nu ne lipseşte decât ţinta.

Însă tăcerea stranie aşternută asupra noastră nu este întreruptă decât de câte un ordin transmis din om în om până în spatele coloanei.

Vreo doisprezece soldaţi montfortezi – ca nişte umbre în costumele lor negre – se străduiesc să înainteze pe drumul întortocheat. Se opresc lângă fiecare camion şi îşi folosesc abilităţile ca să dezmembreze vehiculele zdrobite. Magnetroni şi oţeliţi, alături de oameni cu sângenou care posedă aceleaşi talente.

Evangeline şi verii ei se ocupă de separarea camionului meu de al lor.

— Crezi că te descurci? o întreb eu.

Îmi aruncă un zâmbet batjocoritor în timp ce desface fiarele contorsionate.

— Sunt magnetron, nu mecanic auto, mârâie ea, băgându-se între cele două vehicule.

Păcat că nu-i şi Cameron cu noi, că de mare folos ne-ar fi acum centura ei cu scule. Însă Cameron este departe, la adăpost, în Piedmont, alături de fratele ei. Îmi vine brusc o idee şi îmi muşc buzele de furie. Precis asta-i o capcană. Bineînţeles că este. Inamicul a vrut să rămânem fără apărare pe munte, să ne blocheze aici, în vreme ce el face prăpăd în oraşele din vale, dacă nu cumva chiar în capitala din urma noastră.

Tiberias se gândeşte la acelaşi lucru. Se apropie grăbit de marginea drumului şi se uită în bezna de sub noi.

— Puteţi să luaţi legătura cu aşezările de acolo? Trebuie să fie prevenite.

— Am făcut-o deja! strigă Davidson.

Stă pe vine lângă unul dintre soldaţii răniţi şi îl ţine de mână, în timp ce un tămăduitor se ocupă de piciorul rupt al bietului om. Alături de premier este o femeie ofiţer care spune ceva în dispozitivul de comunicare.

Tiberias se întoarce încruntat cu faţa la dezastrul de pe drum.

— Daţi de veste şi capitalei. Mai chemaţi încă un detaşament. Şi avioane, dacă ar putea să ajungă aici la timp.

Davidson dă din cap. Am senzaţia că s-a ocupat şi de asta, însă nu spune nimic şi se concentrează doar la soldatul din faţa lui. Vreo şase tămăduitori se ocupă de toţi cei răniţi în coliziunea asta îngrozitoare.

— Cu noi cum rămâne? Nu putem să rămânem aici.

Mă dau jos de pe capotă. Ce bine e să simt iar pământul sub tălpi.

— De ce s-a răsturnat primul camion? S-a întâmplat ceva atunci.

Tyton a rămas sus. Acum îşi pune mâinile în şold şi se uită atent la locul unde s-a petrecut accidentul iniţial.

— Posibil să fi fost o mină terestră, cu încărcătură redusă de exploziv. Detonată la momentul potrivit ar putea să răstoarne un camion.

— Totul a fost prea simplu, mârâie Tiberias.

Se plimbă agitat încolo şi încoace. Gărzile lui din Casa Lerolan se ţin ca scaiul după el, la o distanţă cam prea mică. Mare mirare dacă n-o să-i pună piedică din greşeală.

— A fost o acţiune coordonată. Ne-au urmărit de pe stânci. Trebuie să coborâm de aici înainte să ne atace din nou. Suntem ţinte sigure.

— Ţinte sigure pe marginea unei *stânci*, adaugă Evangeline.

Exasperată, trage un şut în camionul ei, îndoind şi mai tare botul deja boţit al maşinii.

— Să ne ducem în faţa camioanele care încă mai funcţionează. Şi să le încărcăm cu cât mai mulţi oameni.

Tiberias clatină din cap.

— Nu-i suficient.

— Mai bine decât *nimic*! mă răstesc eu la el.

— Suntem la doar câteva sute de metri înălţime. Soldaţii teferi pot alerga până jos, spune Davidson, ajutând un militar şchiop să se îndepărteze de coloană.

Femeia ofiţer îl urmează, continuând să bolborosească în aparatul de emisie-recepţie.

— Avanpostul de la Dumbrava Desfrunzită are camioane. Şi nu-i departe de poalele muntelui.

Farley se răsuceşte ca arsă, uitând că are arma în mână.

— Vrei să ne separăm?

— Nu pentru mult timp, îi răspunde Davidson.

Farley păleşte:

— Dar suficient în caz că...
— Că ce?
— Că asta-i o cursă. Un atac simulat. Oraşele ţi-au dat de veste că teroriştii sunt aproape. Dar unde are loc atacul? întreabă ea, întinzând mâna spre orizont. Nu-i niciun atac. Cel puţin, nu acolo.
Davidson se încruntă şi îşi fereşte privirea.
— Nu încă.
— Ori nici n-au avut de gând să atace. N-au vrut decât să ne scoată din capitală, spune Farley. Ca să ne împresoare aici, pe stâncile astea. Singur ai zis că orgoliul îi mână la luptă. Iar capitala este prea bine apărată. S-au folosit de un şiretlic al naibii de bun ca să ne aducă pe toţi aici, în loc deschis.
Premierul se apropie de ea. Poartă pe chip o expresie severă şi îndârjită. Apoi face un gest amical, de parcă şi-ar cere scuze: o strânge uşor de umăr.
— Nu îmi voi părăsi oamenii doar pentru că *s-ar putea* ca noi să fim în pericol. Nu pot face una ca asta, doamnă general Farley. Sunt convins că înţelegi, oftează el.
Mă aştept ca Farley să nu se lase cu una, cu două, dar o văd că pune capul în piept, de parcă i-ar încuviinţa spusele. Îşi muşcă buzele şi nu mai spune nimic.
Mulţumit, Davidson se uită peste umăr.
— Căpitane Highcloud, căpitane Viya! strigă el.
Doi ofiţeri în costume negre fac un pas înainte, aşteptând ordinele.
— Duceţi-vă unităţile în vale. Marş forţat, cu toată viteza. Ne întâlnim la Dumbrava Desfrunzită.
Cei doi salută milităreşte şi se întorc să-şi strângă soldaţii. Tiberias se uită lung la cele două unităţi care se grupează în faţa coloanei. Este ceva ce nu-i convine. Se apropie în grabă de premier şi îl apucă de braţ. Dar nu ca să-l ameninţe, ci ca să-i adreseze o rugăminte.
Ştiu cum arată frica pe chipul lui Tiberias Calore. O văd şi acum.
— Măcar lăsaţi aici gravitronii, îi cere el. În caz că inamicul s-ar hotărî să arunce muntele în aer cu tot cu noi...
Davidson se gândeşte câteva clipe, apoi pocneşte din dinţi.
— În regulă.
Apoi se întoarce spre Evangeline.

— Dacă nu vă este cu supărare, Alteţă, camioanele astea nu au cum să ajungă în faţă dacă nu le ajută nimeni. Lucraţi împreună cu gravitronii. O să meargă mai repede.

Evangeline nu-i obişnuită să primească ordine de la nimeni, în afară de tatăl ei, aşa că-i aruncă o privire urâtă. Dar oftează şi se duce să facă aşa cum i-a spus.

— Şi eu ce treabă am? întreb, băgându-mă între Tiberias şi Davidson.

Amândoi tresar cu putere. Au uitat că sunt şi eu acolo.

— Rămâi pe poziţii, este tot ce-mi poate spune Davidson. Dacă nu eşti în stare să ridici camioanele, nu prea ai ce face acum. Niciunul dintre noi nu are.

De mare ajutor îmi eşti, *ce să zic*! bombăn eu în gând. De fapt sunt supărată pe mine însămi. Pe abilitatea mea care nu ştie decât să distrugă, iar acum nu foloseşte la nimic. Acum *eu* sunt inutilă.

Inutil este şi Tiberias.

Se uită la Davidson care se îndepărtează să supravegheze operaţiunile de mutare a camioanelor. Evident, femeia ofiţer se ţine tot ca scaiul de el. Aşa că rămânem singuri, cu spatele la mormanul de fiare contorsionate în care s-a transformat camionul meu. Adrenalina şi electricitatea încă îmi pulsează prin toate fibrele corpului. Trebuie să mă sprijin de fiarele alea şi îmi împletesc strâns degetele ca să nu-mi mai zvâcnească.

— Nu-mi place povestea asta, murmură Tiberias.

Eu pufnesc cu dispreţ şi râcâi cu cizmele mele noi în pietrişul de pe drum.

— Suntem izolaţi în vârf de munte, am rămas fără jumătate din soldaţi, nu mai avem camioane, ne paşte un atac al inamicului şi eu nici n-am apucat să termin de mâncat. Ce nu-ţi place?

În ciuda situaţiei, Tiberias schiţează zâmbetul ăla strâmb al lui. Şi atât de drag. Îmi încrucişez braţele la piept şi sper să nu-mi observe roşeaţa din obraji. Ştiu că-i destul de întuneric, totuşi... Tiberias se uită lung la mine, parcă îmi studiază atent fiecare trăsătură cu ochii lui ca bronzul fierbinte. Surâsul i se stinge încet. Aha, înseamnă că şi-a adus aminte de hotărârea luată. De alegerile pe care le-am făcut amândoi. Însă tot nu-şi ia ochii de la mine şi eu simt cum mi se aprinde un foc în suflet. Un foc născut din furie şi din dorinţă şi din regret, în egală măsură.

— Nu te mai uita aşa la mine, Tiberias.

— Nu-mi spune „Tiberias”! se răsteşte el, lăsând ochii în jos.

Hohotele mele de râs sunt amare şi urâte.

— Tu singur ai ales numele ăsta.

Nu are ce să-mi răspundă şi ne cufundăm amândoi într-o tăcere stânjenitoare. Singurele sunete care răzbat prin noaptea pustie sunt strigătele ocazionale ale soldaţilor şi gemetele prelungi ale metalelor.

Evangeline, verii ei şi gravitronii se ocupă cu mutarea camioanelor, ducându-le în faţă pe cele în stare de funcţionare. Probabil că Davidson le-a spus să le păstreze pe cele distruse, altminteri Evangeline le-ar fi făcut praf şi cele încă bune ar fi trecut peste ele.

— Îmi pare rău de cele întâmplate în sala armelor, spune Tiberias în cele din urmă.

Însă tot nu-şi ridică ochii din pământ. Umbrele îi acoperă chipul, dar nu reuşesc să-i ascundă îmbujorarea argintie din obraji.

— N-ar fi trebuit să spun ce am spus.

— Nu mă interesează ce ai spus. Mă interesează motivul pentru care ai făcut-o, îi zic eu, clătinând din cap. Nu sunt proprietatea ta, să fii sigur de asta!

— Toată lumea şi-a dat deja seama de asta.

— Ţi-ai dat seama şi *tu*? mă răstesc eu.

Şuieră încet, de parcă s-ar pregăti de luptă. Însă nu are de gând să se certe cu mine, ci doar mă priveşte lung. Luminile de pe Drumul-Şoimului aruncă umbre efemere pe chipul lui, accentuându-i pomeţii. Arată bătrân şi istovit – ca un rege care domneşte de ani lungi, nu doar de câteva zile.

— Da, Mare, şopteşte el răguşit. Dar ţine minte că nu este doar vina mea.

Casc ochii la el.

— Ce zici?

— Nici tu nu m-ai ales pe mine, oftează el. Ai ales alte lucruri.

Garda Stacojie. Zorii roşii. Speranţa într-un viitor mai bun pentru cei pe care îi iubesc. Îmi muşc buzele până la sânge. Nu pot să neg. Tiberias are dreptate.

— Dacă aţi terminat discuţia, spune Tyton de pe camion, cred că aţi dori să aflaţi că am văzut nişte oameni printre copaci.

Icnesc cu zgomot şi mă încordez toată. Tiberias întinde

repede mâna şi mă atinge pe braţ ca să mă liniştească.

— Nu te speria, spune el. Dar cred că pe noi ne urmăresc.

Metalul scrâşneşte şi eu tresar puternic sub atingerea lui Tiberias. Mă strânge mai tare. Dar nu, nu s-a întâmplat nimic. Se văicăresc camioanele.

— Câţi sunt? întreb eu, printre dinţi, făcând tot posibilul să-mi ascund teama.

Tyton se uită la mine. Ochii îi strălucesc. Părul alb îi luceşte în lumina artificială de pe Drumul-Şoimului.

— Patru. Câte doi pe fiecare parte. Sunt departe, dar le simt minţile.

Îl simt pe Tiberias încruntându-se lângă mine. Dezgustul îi schimonoseşte buzele.

— Cam cincizeci de metri.

Mă uit peste umărul lui şi el se uită peste umărul meu. Amândoi încercăm să vedem ceva printre brazii din spatele nostru. Să vedem, dar să nu fim văzuţi că vedem. Mi-aş dori să fie adevărat, dar, din păcate, eu nu văd nimic dincolo de cercul de lumină din jurul nostru. Nici măcar o lucire a vreunor ochi, ori sclipirea de oţel a vreunei ţevi de puşcă. Nimic.

Şi nici nu pot să simt vreo prezenţă acolo. Abilitatea mea nu-i nici pe departe la fel de puternică sau focalizată ca a lui Tyton.

Farley îmi surprinde privirea şi se apropie de noi cu pistolul într-o mână şi cu mâna cealaltă în şold.

— Parcă aţi fi văzut o fantomă. Aşa arătaţi, toţi trei, ne spune ea, uitându-se la noi pe rând. Adică voi ziceţi că ar fi lunetişti printre copaci?

Ne pune întrebarea asta pe un ton atât de lejer, de parcă ne-ar întreba cum este vremea.

— Tu i-ai văzut? şopteşte Tyton.

Farley scutură din cap.

— Nu. Dar eu nu văd nimic.

Îl fac atent pe Tyton, atingându-i piciorul cu vârful cizmei mele.

— Dar tu poţi să le faci felul, nu?

Mi-aduc aminte ce mi-au spus electriconii ceilalţi despre abilitatea lui. Fulgerul cerebral. Tyton poate distruge impulsurile electrice din creierul oricui. Poate omorî pe oricine, fără ca persoana cu pricina să-şi dea seama. Fără să lase vreo urmă.

Acum încruntă amarnic din sprâncenele lui negre, care

contrastează puternic cu părul vopsit.

— De la distanţa asta, cred că aş putea, răspunde el. Însă pe rând. Unul câte unul. Şi numai *dacă* sunt inamici.

Tiberias se uită urât la el.

— Cine altcineva să fie acolo?

— Refuz să omor oameni fără un motiv întemeiat, Calore, spune el. Şi nu uita că mi-am petrecut aproape întreaga viaţă în munţii ăştia.

— Prin urmare, aştepţi să tragă ei primii? zice prinţul, mişcându-se foarte puţin într-o parte, dar suficient cât să mă pună la adăpost în spatele umerilor săi laţi.

Tyton nu cedează.

— Voi aştepta ca prinţesa voastră magnetroană să-mi zică dacă simte arme cu lunetă în jur.

În timpul ăsta a început să adie vântul, aducând cu el parfumul puternic şi înţepător de brad.

Pe de-o parte, sunt de acord cu Tiberias. Suntem expuşi aici şi cine altcineva, în afara inamicului, ar putea să stea la pândă printre brazii ăia? Dar înţeleg şi punctul de vedere al lui Tyton. Ştiu foarte bine cum este să-ţi torni fulgerele într-un om şi să simţi cum îi iau foc nervii şi apoi moare. Într-un fel, parcă mori şi tu atunci.

— Cheam-o pe Evangeline, murmur eu. Şi spune-i lui Davidson. Trebuie să fim siguri.

Tiberias pufneşte enervat. Dar nu se opune. Ba chiar vrea să se ducă după Evangeline.

Vântul bate mai tare, mângâindu-mi obrajii cu ace de brad, moi ca nişte degete de zână. Încerc să prind unul, dar îmi scapă şi zboară de lângă mine.

Imediat începe să crească în aer, chiar sub ochii mei. Şi se transformă într-un brad tânăr. Şi străpunge unul dintre soldaţi înainte ca noi să apucăm să reacţionăm în vreun fel.

Nu suntem atacaţi cu o ploaie de gloanţe, cum ne-am fi aşteptat. Ci cu rafale violente de ace de brad. Îl lovesc pe Tyton în faţă, dărâmându-l de pe camionul distrus. Se rostogoleşte pe drum, se loveşte cu capul de asfalt. Reuşeşte să se ridice într-un genunchi, dar îşi pierde echilibrul şi cade la loc. Eu ridic mâna ca să-mi acopăr ochii şi mă ghemuiesc. Simt cum mii de ace mă zgârie pe părţile expuse ale corpului. Şi acolo unde cad, acele astea prind rădăcini, iar din rădăcini ţâşnesc trunchiuri. Drumul-

Şoimului pârâie şi camioanele scot gemete îndurerate când sunt împinse încolo şi încoace de pădurea asta care creşte printre noi. Mişcările drumului mă dezechilibrează şi mă agăţ de camionul din spatele meu ca să nu cad.

Tiberias nu stă pe gânduri. Aruncă o minge de foc, care arde brazii din jurul nostru. Vârtejurile de cenuşă acoperă luminile de pe drum, îmi înţeapă ochii.

Văzduhul se cutremură de la zgomotul de metale zdrobite şi sticlă spartă. Evangeline şi echipa ei s-au săturat să mai piardă timpul. Turtesc toate camioanele din calea lor, transformându-le în nişte băltoace solide de fier şi oţel. Camioanele încă în stare de funcţionare îşi ambalează motoarele, răcnesc asurzitor şi se năpustesc înainte, luptându-se cu rădăcinile şi crengile vii. Evangeline face un salt prin fumul gros şi se urcă pe caroseria unui camion. Se aud focuri de armă, dar gloanţele trase sunt deviate de abilitatea ei şi cad departe.

Scuturi albastre apar pe ambele părţi ale drumului, mari şi străvezii în fumul şi cenuşa din jur. Davidson ţine pumnii întinşi ca să le controleze pe fiecare. Gloanţele trase acum se izbesc de scuturile lui. Nu le pot străpunge. Armele de foc nu au nicio putere asupra noastră.

— Tyton! strig eu, căutând electriconul din priviri. Omoară-i, Tyton!

Se ridică în picioare, se clatină şi dă de mai multe ori din cap. Încearcă să se dezmeticească. Se propteşte de cel mai apropiat camion.

— Lasă-mă o clipă! ţipă el, scuturând iarăşi capul.

Tot nu-i vedem pe teroriştii ascunşi printre copaci. Probabil că sunt verdieni. Flăcările lui Tiberias cuprind brazii de pe drum, şerpuiesc în jurul lor ca nişte şerpi, încercând să devoreze fiecare copac imediat ce răsare. Gărzile lui din Casa Lerolan aleargă printre trunchiuri, atingându-le. Iar brazii explodează în nori de scoarţă şi ace.

— Urcaţi-vă în camioane! urlă Davidson, reuşind să acopere tot haosul.

Încă nu dă drumul scuturilor, care ne apără de ploaia de gloanţe.

— Trebuie să coborâm de pe munte!

Trag aer în piept şi îmi fac curaj. *Concentrează-te*. Este noapte şi nu am cum să văd norii adunaţi pe cer. Dar îi simt.

Sunt nori de furtună. Cumulonimbus. Cresc la porunca mea, sunt gata să lovească.

Cineva îl trage pe Tyton în camionul care trece pe lângă noi şi îi prinde centurile de siguranţă. Din mijlocul drumului, Tiberias îşi direcţionează infernul către pădurea ucigaşă, care vrea să ne imobilizeze pe stânca asta, ori să ne arunce de pe ea. Ceilalţi membri ai detaşamentului nostru fac tot ce le stă în putere ca să se ferească de atacul brazilor sau ca să-i distrugă, curăţând drumul din faţa camioanelor care ne pot scoate de aici.

Am senzaţia că inima o să-mi fractureze coastele – atât de tare îmi bate. Iar adrenalina îmi vuieşte prin sânge, de am impresia că o să explodez. Mai trag o dată aer în piept, mai adânc decât data trecută, şi îmi ridic mâinile cu palmele deschise. Declanşez furtuna. Două fulgere lovesc brazii de pe marginile drumului. Copacii sunt spulberaţi. Din ei ţâşnesc tăciuni aprinşi. Trunchiurile se prăbuşesc în ierburi. Şi ierburile iau foc. La început, flăcările alea sunt mai mici, mai timide. Apoi devin uriaşe. Alimentate de forţa unui prinţ Calore.

Din stânga noastră nu se mai trage câteva secunde – suficient însă pentru Davidson, care aruncă unul dintre scuturi şi se urcă în camionul din spatele aceluia în care se află Evangeline. Cele şase vehicule gem de soldaţi – pe unii îi cunosc, pe alţii nu. În costumele lor negre, toţi par nişte gândaci care se îngrămădesc pe o piatră în mijlocul unui râu învolburat.

Tyton atârnă agăţat de o latură a camionului lui Evangeline. Are un braţ prins în centurile de siguranţă. Camionul trece pe lângă Tiberias şi Tyton îi întinde mâna liberă. Prinţul nu stă deloc pe gânduri, o apucă şi se saltă sprinten în camion. Urmez eu.

La aterizare mă izbesc cu putere de podeaua dură a platformei. Sunt înghesuită între Tiberias şi Tyton. Evangeline este în picioare lângă noi. Şi-a sudat cizmele din metal de corpul camionului, putând astfel să stea fără griji, în pofida vitezei din ce în ce mai mare. Strânge pumnul şi îndepărtează ultimul morman de fiare din calea noastră. Îl aruncă departe, pe stânci. Peste noi plouă cu mii de cioburi.

Davidson renunţă şi la al doilea scut. Dar, în fracţiunea aceea de secundă, convoiul nostru este lovit de o altă rafală de gloanţe. Câteva ricoşează din plăcile de metal de lângă capul meu. Adrenalina îmi alungă toată spaima. Mă ţin bine de marginea camionului şi mă lipesc cu totul de oţelul lui rece. O

mulţime de flăcări aleargă pe lângă noi, apărând latura dinspre munte a camionului. Tiberias coordonează focul, distrugând orice ne stă în cale. Ne repezim înainte şi luăm virajele alea strânse cu o viteză ameţitoare.

— Sunt mai mulţi printre copaci, mârâie Tyton, strângând din dinţi în faţa rafalelor puternice de vânt.

Strânge ochii, încercând să vadă cât mai departe prin bezna din jur. Ştiu ce face, cu toate că eu sunt incapabilă de aşa ceva. Tyton vrea să intre în contact cu minţile teroriştilor, vrea să le simtă – la fel cum eu simt furtuna. Clipeşte o dată, clipeşte de două ori. Îi ucide pe toţi aceia la care ajunge, îi distruge cu furia electricităţii pe care le-o introduce în creieri. Parcă îi şi văd pe terorişti cum se prăbuşesc pe covorul de ace al pădurii, parcă le şi văd trupurile zvâcnind sălbatic, cuprinse de convulsiile dinaintea morţii.

Eu îmi arunc fulgerele asupra brazilor, printre trunchiurile şi crengile lor. Strălucirea orbitoare luminează pădurea atât cât să vedem formele copacilor doborâţi şi siluetele teroriştilor care fug de acolo. Cel puţin doisprezece.

Lăsăm în urmă cotiturile ascuţite şi stâncile, iar Drumul-Şoimului mai merge drept încă vreun kilometru şi jumătate. Celelalte camioane urlă în spatele nostru, înghiţind distanţa asta în cursa lor nebună spre poalele muntelui. Împreună cu noi aleargă focul şi furtuna, cei doi îngeri păzitori cu aripi funeste.

Devin vag conştientă de apariţia altor motoare. Nu la fel de puternice precum ale camioanelor, dar la fel de rapide. Şi vehiculele dotate cu motoarele astea se apropie de noi cu viteză turbată.

Prima motocicletă ţâşneşte mârâind dintre copaci. Singurul ei far împrăştie o lumină orbitoare. Teroristul de pe ea este un individ mărunt, cu mâini şi picioare îngrozitor de subţiri, armură şi ochelari de protecţie. Individul ăsta este fie incredibil de curajos, fie incredibil de prost, pentru că urcă cu motocicleta pe un bolovan uriaş şi zboară de acolo pe deasupra drumului.

Evangeline dă din mâini. La acest ordin al ei, motocicleta se face fărâme.

Însă uite că Evangeline nu mai este singurul magnetron de aici.

Teroristul nu cade din şaua motocicletei, care se reface imediat sub el şi îşi continuă saltul peste capota camionului. Din

zbor, individul mărunţel aruncă ceva. Un ceva din oţel, probabil, pentru că sclipeşte în întuneric. Un ceva iute ca un glonţ ieşit pe ţeavă.

Vântul este tăiat de lamele ascuţite ale cuţitelor care dansează prin aer. Toţi trei ne ferim din calea lor: Tiberias, Tyton şi cu mine. Dar unul mă zgârie pe umăr. Costumul mă salvează de la o rană urâtă, dar tot mă usturǎ ca naiba. Îmi muşc tare buzele, înăbuşindu-mi scâncetul de durere.

Motociclistul aterizează în cealaltă parte a drumului. Cele două roţi derapează prin ţărână când individul se roteşte ca să se năpustească din nou asupra noastră. Însă se izbeşte de un zid albastru şi diafan, cade pe spate sângerând, iar motocicleta se îndoaie sub el.

Davidson îşi mişcă scutul în faţa noastră, încercând să-i blocheze pe ceilalţi motociclişti care se reped la noi dintre copaci. Unii cad la pământ, cuprinşi de spasme, atunci când Tyton pune stăpânire pe ei. Noi, ceilalţi, facem tot ce putem ca să ajungem cât mai repede în câmpie, în loc deschis. La avanpost, unde vom găsi întăriri, unde vom fi în siguranţă. Montfortezii cu sângenou ne protejează convoiul, respingând atacurile inamice cu toate abilităţile lor. Focul lui Tiberias a cuprins brazii, iar cenuşa lor se cerne peste noi ca o ninsoare deasă, acoperindu-ne cu un strat de pulbere alb-cenuşie. Îmi trimit fulgerele spre cer, convinsă că bubuiturile lor puternice îi vor speria pe terorişti şi îi vor face să se refugieze printre copaci.

Este întuneric şi nu prea pot să-i disting aşa cum aş vrea. În orice caz, nu seamănă cu argintiii pe care cu ştiu eu – argintiii cu straie scumpe, armuri lustruite şi bijuterii strălucitoare. Nici măcar nu sunt îmbrăcaţi cu costume care să semene cu uniformele simple şi sobre purtate în timpul antrenamentelor. Nu, argintiii ăştia sunt diferiţi – hainele lor sunt peticite, armele şi echipamentele lor nu se potrivesc între ele. Îmi amintesc foarte tare de membrii Gărzii Stacojii, înveşmântaţi în zdrenţele alea roşii, uniţi doar prin culoare şi ţel.

Motocicletele dispar în tufele fumegânde. Farurile lor mai bâţâie de câteva ori, apoi se fac nevăzute. Vreau să intru în contact cu motoarele, să pun mâna pe ele cât încă mai pot. Însă mă pironeşte locului un alt huruit, un zdrăngănit asurzitor care se apropie tot mai mult de noi.

Îmi clatină dinţii în gură.

Şi din cenuşă ţâşnesc nişte monştri cu capete lăţoase şi uriaşe, cu coarne îndreptate în jos. Zeci de astfel de monştri fac să se cutremure pământul sub copitele lor. Şi pufăie şi zbiară şi tot vin şi nu se mai termină. Cireada asta turbată ne loveşte convoiul, răstoarnă toate camioanele, fără să-i pese nici de gloanţe, nici de foc, nici de fulgere şi nici de cuţite. Monştrii ăştia sunt prea puternici, prea de pe altă lume. Au pielea groasă, muşchi şi mai groşi, oase ca nişte armuri vii. Îl văd pe unul cum primeşte un glonţ fix în frunte şi îşi continuă atacul, sfâşiind metalul cu coarnele aşa cum noi rupem o bucată de hârtie. Nici nu mai sunt în stare să ţip.

Monştrii ne răstoarnă camionul de pe drum. Noi ne răsturnăm odată cu el. Mă lovesc rău de tot şi simt gust de sânge în gură. Cineva mă apasă pe gât, ţintuindu-mă la pământ. Printre şuviţele de păr căzute în ochi, reuşesc să văd camionul care pluteşte pe deasupra noastră. Dar o văd şi pe Evangeline, cu mâinile ridicate şi pumnii strânşi. Îşi ia avânt şi azvârle camionul drept în cireada de creaturi turbate. Acestea dau ocol, apoi atacă din nou. Privirile lor sălbatice îmi spun că sunt controlate de un animos argintiu.

Mă sprijin de braţul lui Tiberias şi mă ridic în picioare. La câţiva metri de noi, Farley stă într-un genunchi şi trage cu mitraliera. Gloanţele ei n-au absolut niciun efect asupra bestiilor care aleargă spre noi.

Scrâşnind din dinţi, îmi arunc fulgerele albe şi roşii în calea lor. Dihăniile se dau înapoi îngrozite – înseamnă că şi-au păstrat firea de animal, în pofida celor care le controlează acum. Câteva încearcă să treacă prin cascada mea de fulgere. Zbiară de durere şi se prăbuşesc unele peste altele, formând movile de trupuri uriaşe, cuprinse de spasme.

Instinctele mele sunt mai puternice decât frica, aşa că încerc să ignor zgomotele astea oribile şi mijesc ochii ca să văd mai bine prin întuneric. Mă mişc fără să gândesc: paşii şi mâinile mele sunt la fel de iuţi ca fulgerele care îmi străbat tot trupul. Atât de concentrată sunt, că abia dacă bag de seamă senzaţia urâtă care mă cuprinde treptat, ca un fel de greutate care îmi apasă umerii. La început mai încet, aşa că o confund cu epuizarea.

Numai că fulgerele mele slăbesc, nu mai sunt la fel de

strălucitoare. Nu mai sunt la fel de uşor de controlat. Încep să pâlpâie slab atunci când lovesc un alt terorist. Acesta cade, dar se ridică imediat şi întinde pumnul strâns spre mine.

Forţa abilităţii lui mă doboară în genunchi şi îmi pierd toată electricitatea. Nu mai am scântei, nu mai am foc, sunt ca o lumânare stinsă.

Nu mai pot să respir. Nu mai pot să gândesc.

Nu mai pot să lupt.

Tăcere, strigă o voce în mintea mea. Mă răpune o durere pe care o cunosc atât de bine. Mă copleşeşte o spaimă cumplită dintr-un trecut pe care speram să nu-l retrăiesc.

Mâinile inerte mi se îngroapă în ţărâna rece. Icnesc fără vlagă. Nici vorbă să mă pot apăra, abia dacă sunt capabilă să mă mişc. Mă ameţeşte teama şi mi se întunecă o clipă vederea. Simt iarăşi la mâini şi glezne cătuşele din Piatră Tăcută, care m-au ţinut prizonieră în spatele unei uşi încuiate. Care m-au legat de un rege fals, care m-au osândit la o viaţă ca o moarte lentă.

Argintiul se apropie ţanţoş de mine şi zgomotul paşilor lui îmi bubuie în urechi. Aud hârşâitul metalic al cuţitului scos din teacă, cu care intenţionează să-mi taie gâtul. Lama străluceşte roşu în noapte, reflectând flăcările din jur. Argintiul cu chip alb rânjeşte la mine, mă apucă de păr şi îmi dă capul pe spate. Vreau să mă opun, vreau să mă lupt cu el. Ar trebui să-mi scot pistolul din tocul de la şold. Numai că mâinile mele refuză să se mişte. Chiar şi inima îmi bate mai rar. Nici măcar să ţip nu pot.

Tăcerea copleşitoare şi teama cumplită m-au transformat în stană de piatră. Tot ce mai pot eu să fac acum este să privesc cum sunt ucisă. Lama îngheţată a cuţitului îmi atinge pielea, provocându-mi o senzaţie de arsură.

Argintiul se uită lacom la mine. Îi atârnă câteva şuviţe slinoase de sub eşarfa înfăşurată în jurul frunţii. Nu-mi dau seama ce culoare are, deşi nu cred că mai contează acum culoarea.

Şi, chiar atunci, îi explodează faţa. Mă împroaşcă un val de fragmente de os şi bucăţi de carne. Apoi trupul argintiului se prăbuşeşte peste mine şi imediat simt din nou impulsul năvalnic al electricităţii. Fără să mă întreb ce şi cum s-a întâmplat, mă zbat şi ies de sub cadavrul amuţitorului, chiar în momentul în care începe să-i picure sângele şi să-i cadă dinţii sparţi în părul meu.

Cineva mă apucă de subraţ şi mă târăşte mai departe. Nu mă opun, pentru că sunt încă în stare de şoc, sunt încă paralizată de spaimă, sunt incapabilă să fac şi altceva decât să dau anemic din picioare. De mai departe, Farley aruncă priviri ucigătoare spre cadavrul argintiului. Observ că încă mai are pistolul aţintit spre el.

— Nu te mai zvârcoli atâta, eu sunt, îmi spune o voce gravă.

Îmi dă drumul la câţiva metri distanţă de locul unde era să mor. Mai bine zis, mă trânteşte. Gâfâind, Tiberias face un pas în spate şi se uită la mine cu ochi mari, care sclipesc în lumina difuză. Mă examinează cu atenţie, să vadă dacă am păţit ceva.

Ridică-te, îmi zic eu. *Saltă-te naibii în picioare*.

Măcar de-aş putea. Măcar de mi-ar fi atât de uşor să-mi scot din minte amintirea Pietrei Tăcute. Îmi frec palmele foarte încet, chemând scânteile. Trebuie să le văd. Trebuie să mă conving că nu au dispărut din nou.

Îmi ating gâtul, după care îmi privesc degetele. Sunt pline de sânge. Sângele meu.

Tiberias se uită la mine fără să vorbească. Fără să clipească.

Mă uit şi eu la el şi îl fac să-şi întoarcă privirea şi să se îndepărteze de mine. Îmi vin în fire şi îmi dau seama că mă aflu cumva la adăpost. M-a trântit în spatele camioanelor, care îmi oferă o oarecare protecţie. De jur-împrejurul meu, soldaţii montfortezi se regrupează. Davidson merge printre ei. Văd că are o dâră de sânge pe un obraz. Şi pare scârbit – atât de el însuşi, cât şi de teroriştii care ne atacă.

Mă sprijin de camionul de lângă mine şi mă ridic încet în picioare. Bătălia se dezlănţuie în faţa mea, iar dihăniile alea îngrozitoare pufăie şi hârâie şi calcă totul în picioare, împotrivindu-se propriei lor firi şi stăpânilor argintii.

O plasă de fulgere albe se înfiripă în faţa lor, ca un gard care încearcă să le oprească. Animalele scutură din capete, cuprinse de o spaimă ilogică. Cunosc sentimentul ăsta.

— Bietele de ele, murmură Tyton, oprindu-se lângă mine.

Le priveşte cu milă, cuprins de o tristeţe pe care eu nu o înţeleg. Când una vrea să-l atace, Tyton clipeşte o singură dată şi matahala se prăbuşeşte la pământ.

Teroriştii se întorc. Motocicletele lor zbiară şi saltă printre brazii tot mai rari. Evangeline şi verii ei se luptă cu ceilalţi magnetroni ca să le ia vehiculele astea diabolice.

Eu mă ţin cu o mână de piept, iar cu cealaltă încerc să prind motocicleta care sare peste drum. Urmăresc cu privirea undele electrice din motorul ei. Mă opintesc şi le simt cum se sting, una câte una. Se produce apoi o explozie. Şi gata. A încetat să mai funcţioneze.

Motociclistul se răsuceşte uluit în şa, fără să priceapă ce l-a pălit. Gâfâi de pe urma efortului, dar mă ocup şi de motocicleta următoare. Şi de cea din spatele ei. Şi tot aşa. Le opresc pe rând aşa cum le prind – fie pe jos, fie în plin salt.

Soldaţii noştri se reped asupra teroriştilor. Probabil că au primit ordine să-i captureze vii. Îl văd pe Davidson ferecându-l pe unul într-o cuşcă făcută din scuturile lui albastre, pe care omul ăla nu le poate dărâma.

Evangeline a pornit după unul dintre magnetronii slăbănogi şi îl trânteşte acum la pământ. Magnetronul vrea să se dueleze cu ea şi se apucă să învârtească iute prin aer două arme din metal, care seamănă suspect de bine cu bastarzii care ar fi ieşit din împerecherea unei săbii cu un bici. Numai că Evangeline este mai rapidă. Şi mai diabolică. Armele slăbuţului magnetron nu se pot măsura cu pumnalele ei, care-i străpung trupul în zeci de locuri. Abilitatea lui Evangeline este mult prea puternică pentru el şi nu reuşeşte să-i facă faţă. Evangeline Samos nu-i datorează supunere lui Davidson şi nici nu are strop de compasiune pentru suferinţele semenilor ei. Aşa că îl face bucăţi pe terorist, lăsându-l să zacă sub cerul înstelat, într-o baltă uriaşă de sânge argintiu.

Dealurile de la poalele muntelui au miros şi gust de moarte din cauza cenuşii şi a sângelui de două culori. Dar mi s-a tăiat răsuflarea şi trebuie să inspir aerul ăsta păcătos.

Teroriştii rămaşi ştiu că au pierdut lupta, aşa că se îndepărtează pe motocicletele lor şi dispar pe coclaurile alea. Odată cu ei dispare şi puterea lor asupra animalelor, care se potolesc dintr-odată. Fac stânga împrejur şi o iau la goană spre pădure, lăsând în urma lor doar cadavre şi tufe strivite.

— Erau bizonii ăia care trăiesc la voi? gâfâi eu, uitându-mă la Davidson.

Premierul dă încruntat din cap şi eu îmi înghit replica sarcastică. Adevărul este că încă mai simt în stomac friptura de bizon, grea ca plumbul.

În zare se văd alte faruri sclipind în câmpie. Strâng pumnii,

aşteptând un al doilea atac.

Însă Tyton pune mâna pe braţul meu ca să mă liniştească.

— Sunt camioanele militare de la Dumbrava Desfrunzită. Ne-au venit întăririle.

Mă cuprinde o uşurare fără margini şi mă relaxez. Oftez prelung. Mişcarea asta îmi trimite un junghi în rana de pe spate. Tresar şi scrâşnesc de durere şi duc mâna acolo. Tăietura este mare, dar nu prea adâncă.

De la câţiva metri de noi, Tiberias mă urmăreşte cum îmi fac inventarul rănilor. Îşi dă seama că mă uit la el şi se întoarce cu spatele.

— Îţi aduc un tămăduitor, mormăie el, îndepărtându-se de mine.

— Da, ştim, ai făcut buba. Te-a auzit toată lumea cum te vaiţi. Dacă ai terminat să-ţi plângi de milă, pune mâna şi ajută-mă!

Trântită la pământ şi cu fălcile încleştate, Farley îmi face semn cu o mână. Arma zace pe jos, înconjurată de cartuşe goale. Unul dintre ele mi-a salvat viaţa.

Farley se sprijină într-un cot, cu grijă ca nu cumva să-şi mişte piciorul drept.

Pentru că genunchiul ei stă... cum nu trebuie să stea.

Mă ia cu ameţeală. Am văzut la viaţa mea tot felul de răni şi traumatisme, dar mi se întoarce stomacul pe dos când mă uit la cât de sucit îi este genunchiul şi cât de aiurea este poziţia în care îi stă gamba. Imediat uit de toată durerea din muşchi, de sângele de pe umăr, ba chiar şi de atingerea Tăcerii şi mă reped la ea.

— Nu te mişca! spun eu ca proasta.

— Să mori tu? mârâie Farley, strângându-mi tare mâinile într-ale ei.

ZECE

Iris

Munţii prăpăstioşi, care ascund capcane mortale la fiecare pas, protejează oraşele din vale de atacurile armatelor inamice. Brazii cu trunchiuri groase sunt obstacole de netrecut în calea oricărui camion s-ar aventura s-o apuce pe drumurile păzite de ei. Ca să nu mai pomenesc de altitudine, care îi descurajează din primul moment pe cei care şi-ar pune în minte să facă alpinism până în fălcile cetăţii. Probabil că oamenii de aici se simt în siguranţă în fortăreaţa aceasta a stâncilor şi a cerului. Probabil că se simt la adăpost aici, pentru că nicio armată din lume nu poate nădăjdui să ajungă până la poarta lor. Însă ceea ce ne întăreşte ne poate şi doborî uneori.

Iar Montfortul nu face excepţie.

Aterizăm lângă frontiera lor estică, pe teritoriul Preriei. Avionul nostru nu are niciun însemn, plus că l-am vopsit auriu, culoarea specifică Preriei. Se contopeşte acum cu ierburile înalte, care se unduiesc ca nişte valuri în soarele dimineţii. Nu ne observă nimeni apariţia. Zborul a fost unul prudent, mai întâi prin regiunile sălbatice din Ţinutul Lacurilor şi apoi pe deasupra pustietăţilor de aici. Moşiile peste care stăpânesc lorzii Preriei sunt mult prea întinse, iar ei nu se obosesc să şi le păzească aşa cum se cuvine. Plus că sunt ocupaţi cu propriile lor probleme. Prin urmare habar nu au că am intrat pe teritoriul lor. Nu ştie nimeni că suntem aici.

Cu excepţia teroriştilor, fireşte.

Implicarea lor este vitală pentru noi. Trebuie să scoată din Ascendant cât mai mulţi oameni. Cu ceva noroc, printre aceştia va fi şi Tiberias Calore. Maven zice că fratele lui nu scapă nicio ocazie să ia parte la vreo bătălie. *Să facă pe grozavul*, mi-a zis el cu dispreţ atunci când am vorbit despre asta. Nu am de unde să ştiu care este adevărul. Nu îl cunosc pe prinţul exilat. Nu l-am întâlnit niciodată pe Tiberias Calore. Însă Ţinutul Lacurilor nu este o ţară de ici, de colo. Am strâns informaţii atât despre el, cât şi despre ceilalţi membri ai familiei regale. În fond, ne-au

fost duşmani mai bine de un secol. Iar rapoartele agenţilor noştri ne-au dezvăluit un prinţ cu o personalitate întru totul predictibilă. Educat să devină comandant de armate, la fel ca tatăl lui. La cheremul obligaţiilor sale şi al aşteptărilor celorlalţi. Modelat în aşa fel încât să pună coroana mai presus de orice altceva. Cred că aceasta este trăsătura comună a celor doi fraţi. Asta şi o anumită fată roşie.

Mă văd nevoită să fiu de acord cu părerea lui Maven. Dacă Tiberias se află aici ca să negocieze cu Montfortul, să consolideze alianţa lor, cu siguranţă că va încerca să se afirme ca să le câştige încrederea. Şi ce metodă mai bună ar avea, dacă nu să lupte pentru ei?

Teroriştii ne aşteaptă la locul stabilit de comun acord, o colină de pe care se vede totul în jur. Poartă măşti şi ochelari de protecţie şi stau călare pe motociclete vechi, care scuipă fum. Toţi sunt argintii. Surghiuniţi de pe pământurile lor atunci când au dispărut regatele din regiunea munţilor. Deposedaţi de drepturile dobândite prin naşterea în familii de lorzi şi cârmuitori. Sunt mai numeroşi decât noi, dar nu mă tem. Sunt o luptătoare, crescută şi instruită de cei mai redutabili acvatici din regat. Iar cele cinci gărzi ale mele sunt la fel – puternice, nobile şi de nădejde.

Jidansa este şi acum alături de mine, gata să mă slujească şi să mă protejeze. Are grijă să se interpună între mine şi orice terorist care ar încerca să se apropie prea mult.

Îmi ţin capul în piept, ca să nu-mi vadă prea bine chipul. Teroriştii sunt o castă izolată şi probabil că nu au de unde să cunoască o prinţesă lacustră ajunsă regină a Nortei, dar este mai bine să mă feresc. Vorbesc ceilalţi în locul meu, recapitulând toate detaliile învoielii.

Echipa mea nu are decât şase membri şi fiecare ne urcăm pe motociclete, în spatele câte unui terorist, ca să ne transporte în celălalt capăt al câmpiei. Ei cunosc ţinutul mai bine decât oricare dintre noi şi nici măcar nu suntem obligaţi să apelăm la umbrele din Casa Haven ca să ne camuflăm. Nu încă.

Cu fiecare secundă care trece ne apropiem şi mai mult de munţi. N-am mai văzut munţi din ăştia care să semene cu un zid înălţat până la cer. Teama ar vrea să-mi destrame hotărârea, însă eu nu-i permit. Strâng din ochi ca să văd mai bine, mă concentrez la ce am de făcut şi nu mă mai gândesc la altceva.

Orele se scurg, una după alta, iar eu îmi repet planul în minte. Trec în revistă fiecare obstacol pe care îl am de depăşit.

Să trec graniţa.

Foarte uşor. Teroriştii cunosc bine drumurile şi unghiurile moarte de pe teritoriul Montfortului. Merg paralel cu cursul unui pârâu, printr-o pădure deasă de brazi, şi doar atunci când începem să urcăm pe dealurile submontane îmi dau seama că am ajuns în cealaltă parte a hotarului invizibil care desparte Prerie de Montfort.

Să plătesc drumul.

Colierul de nestemate îmi aparţine. Safire şi diamante montate în argint. Sunt ameninţată cu arma, aşa că renunţ la el. Umbra din Casa Haven, o santinelă tânără şi îndesată, împrumutată de la Maiestatea Sa, soţul meu, renunţă la ceva mult mai preţios. Războiul civil izbucnit în Norta i-a divizat neamul. Conducătorul casei sale a trecut de partea lui Tiberias, dar majoritatea rudelor au rămas alături de Maven. Admirabil lucru să îţi alegi ţara şi regele în detrimentul familiei. Mai ales dacă regele respectiv este Maven Calore.

Nu poartă masca de santinelă, semn că a abandonat tradiţia cagulelor negre. Pare o fiinţă omenească fără aia pe faţă. Ochi albaştri, păr roşu care sclipeşte în lumina soarelui. Santinela Haven le dă teroriştilor indicaţii clare despre locul aflat la câţiva kilometri mai la nord, unde vor fi paraşutate proviziile şi echipamentele aduse special pentru ei: lăzi cu alimente, bani, baterii, precum şi arme şi muniţie. Teroriştii se grăbesc să plece după ce ne-au dus pe versantul estic al muntelui. Nu le-am văzut feţele. Dar am observat că unul este blond, pentru că i-au ieşit câteva şuviţe de sub eşarfa cu care şi-a înfăşurat capul.

Să mă caţăr.

E simplu să trec peste cascadele care sunt ca nişte scări mişcătoare. Mă folosesc de apa lor ca să trecem peste stâncile de aici. Am început să le număr, dar sunt atât de multe că le-am pierdut şirul. Însă trebuie să recunosc că ne este cam dificil atunci când mergem contra curenţilor. Îmi unesc talentul cu al altui acvatic – Laeron, din Casa Osanos din Norta – şi reuşim să ajungem toţi şase în valea înaltă tocmai când stelele se aprind deasupra noastră. Pentru că aerul de aici este rarefiat, încep să am probleme de respiraţie şi să merg din ce în ce mai greu. Însă nu-mi este străin efortul fizic. Doar din copilărie mă antrenez în

Citadela Lacurilor.

Bărbatul Haven are mâinile libere şi zvâcneşte din degete. Ne face invizibili, ca să ne putem mişca în voie printre brazi. Ce ciudat mi se pare să mă uit în jos, la picioarele mele, şi să nu văd decât iarbă. Bine că nu trebuie să-l mai văd pe Rydal, oţelitul din Casa Rhambos, al cărui corp este încovoiat de cele două cadavre legate de umeri. Alt amănunt al planului meu. Un amănunt macabru.

Alung din nou fiorul fricii.

Ne începem ascensiunea departe de oraş şi o luăm de la nord la sud, către râul ale cărui ape sunt zăgăzuite în vale, unde se află Ascendantul, creând un lac cu o formă neregulată. Când ajungem pe malul pustiu, simt cum parcă mi se ridică o greutate de pe suflet. Ne cufundăm toţi şase la fundul lacului, nelăsând nicio urmă a trecerii noastre pe acolo.

Mă concentrez la curentul care curge prin albie. Laeron face aşa cum am stabilit. În jurul capetelor noastre se formează cununi din bule micuţe de aer, care ne permit să respirăm. Ăsta-i un truc vechi de acvatic, pe care şi un copil ar fi în stare să-l facă. Aşa că trecem neobservaţi, duşi de curent. Este aproape beznă aici, dar am toată încrederea în apă. Ultimul kilometru îl străbat într-o tăcere nefirească, întreruptă doar de zgomotul respiraţiei şi bătăile puternice ale inimii.

Lacul de lângă capitala montforteză Ascendant este adânc şi plin de peşti. O dată sau de două ori tresar speriată când mă ating solzii vreunuia mai curajos. Dar nu-l bag în seamă şi mă concentrez la următoarea etapă a planului meu. Există câteva moşii care dau spre lac şi ne ascundem după docurile lor. Eu ies prima la suprafaţă – adică îmi ridic doar ochii peste nivelul apei. După atât de multe ceasuri în pustietate şi sub apă, mă orbesc chiar şi luminile scăzute ale oraşului. Dar nici nu clipesc, nici nu mă mişc. Îmi forţez ochii să se adapteze cât mai repede. Avem un program de respectat, încă nu sună nicio alarmă. Nicio sirenă. *Bravo*. Santinela Haven ne acoperă iar cu mantia de umbre atunci când ieşim din apă, dar nici măcar el nu poate să ascundă urmele ude pe care le lăsăm pe străzi. Asta cade în sarcina mea şi a lui Laeron. Ne folosim abilităţile ca să stoarcem din noi şi ultima picătură de apă. Apoi iau bălţile formate în jurul nostru şi le arunc în şanţurile sau pe tufele din apropiere. Ca să nu lăsăm nicio urmă.

În timpul zborului spre Prerie am studiat harta primită de la Bracken şi am memorat planul oraşului Ascendant. Nu-mi place că atât de mult din planul meu se bazează pe informaţiile primite de la un străin. Însă trebuie să am încredere în ele, deşi un singur neadevăr cât de mic ne-ar putea aduce un eşec catastrofal. Chiar dacă mi se pare haotică această capitală a Montfortului – un talmeş-balmeş de străzi şi praguri înşirate de-o parte şi de cealaltă pe fundul văii –, am reuşit să descopăr cel mai scurt drum de la lacul ăsta blestemat până în locul unde sunt ţinuţi copiii lui Bracken.

Spionii din Piedmont ne-au spus că nu sunt închişi în palat, ci într-un observator astronomic.

De la adăpostul uliţei întunecate şi tăcute, mă uit în sus, spre clădirea cu o uriaşă cupolă, aflată pe coasta muntelui.

Mi se înmoaie picioarele numai când mă gândesc că trebuie să urc alte sute de metri. Dar pornesc la drum, încercând să respir regulat. Inspir pe nas – păşesc o dată; expir pe gură – păşesc o dată.

În ciuda *bagajului* său suplimentar, oţelitul nu are probleme la urcuş. Iar santinela Haven este mai antrenată decât oricare dintre noi: a fost pregătită să-l apere pe rege şi pe familia acestuia, prin urmare este într-o formă fizică excelentă. La fel şi Laeron. Nu-mi place că trebuie să am încredere într-un nortan şi cu atât mai puţin îmi place ideea de a fi însoţită de trei, dar nu am avut încotro. Din considerente politice, echipa noastră a fost formată dintr-un număr egal de nortani şi lacuştri.

Încredere totală nu am decât în Jidansa. Celălalt lacustru mă calcă pe nervi rău de tot. Nu pot să-l sufăr pe Niro din neamul Eskariol, însă avem mare nevoie de talentele lui. Este tămăduitor, un tămăduitor ieşit din comun. Pentru că o persoană înzestrată cu harul de a salva vieţi nu ar trebui să ucidă cu atâta plăcere.

Îi aud respiraţia sacadată în spatele meu. Chiar dacă mă bucur că avem cu noi un tămăduitor atât de bun, mi-aş fi dorit să nu fi fost nevoie de el. Pe Niro se pare că-l încântă nespus de tare toate rănile pe care trebuie să le vindece.

— Cu ceva noroc, nu vor fi observaţi până la prânz, şopteşte el. Voi lucra perfect.

Are o voce blândă, mieroasă. Niro se trage dintr-o familie veche de diplomaţi, la fel de pricepuţi la tămăduirea alianţelor

politice cum sunt şi la lipitul oaselor rupte.

— Taci, îi şoptesc eu.

Parcă prezenţa lui mi se pare mai rece decât aerul muntelui.

Bineînţeles că Ascendantul este apărat. Drumul este plin de patrule şi posturi de pază, dar mult mai puţine decât în Ţinutul Lacurilor sau în capitala Nortei. Prostovanii ăştia de montfortezi au senzaţia că munţii şi secretele lor sunt îndeajuns ca să-i ferească de pericole.

Mă uit peste umăr, spre cealaltă parte a văii. Părul împletit mă şfichiuieşte peste spate. Pe culmea cealaltă, înconjurat de alte proprietăţi şi edificii guvernamentale, se înalţă palatul premierului. Stele pe cer şi lumină la balcoane, ferestre şi terase.

Mare Barrow este înăuntru. *Fetiţa cu fulgerele*, *care are harul de a ieşi teafără din orice necaz*.

Când am cunoscut-o, în Archeon, mi s-a părut o curiozitate absolut încântătoare. Fetiţa roşie încătuşată de regele argintiu, care era prizonierul ei în aceeaşi măsură în care ea era prizoniera lui. Nu voi pretinde că înţeleg cum de i-a luat minţile lui Maven, dar presupun că maică-sa nu-i străină de asta. Nicio persoană întreagă la minte nu poate duce o viaţă întreagă o asemenea obsesie. Şi nici nu-i vorba de dragoste. Pentru că nicio persoană capabilă de acest sentiment nu s-ar purta aşa cum se poartă el.

Sigur, niciodată nu mi-a trecut prin cap că am să mă căsătoresc din dragoste. Nu sunt naivă. Părinţii mei au ajuns cu timpul să se iubească şi să se respecte, iar eu speram să am parte măcar de acelaşi lucru. Deşartă speranţă, însă, când este vorba despre Maven. Am încercat să mă uit de câteva ori în inima lui şi am ajuns la concluzia că inima lui este moartă.

Dacă nu ar trebui să-i salvăm pe copiii lui Bracken, dacă nu aş dori să îmi păstrez coroana de regină a Nortei, m-aş putea gândi s-o ucid pe Mare Barrow. Dar nu din gelozie, ci în speranţa că aşa i s-ar mai limpezi minţile lui Maven. Acum ea îl motivează, ea îl ademeneşte. Dar, totodată, ea este şi slăbiciunea lui. Şi am nevoie să fie slab. Am nevoie să nu gândească raţional.

Aşa cum a spus mama, Maven Calore va avea de pătimit.

Toţi vor avea.

•

Contingentul militar a plecat acum zece minute. Camioanele

lor au urcat muntele zbierând. Încă mai aud ecourile lor, reverberând prin străzile şi uliţele capitalei montforteze. În restul oraşului se aud clopotele şi sirenele de alarmă. Exact aşa cum trebuie. Totul decurge conform planului. Sunt înfăşurată în întunericul impenetrabil al santinelei Haven, dar tot îmi ţiuie urechile.

Gărzile de la observator şi-au abandonat posturile ca să dea o mână de ajutor oraşului şi nu au lăsat în urmă decât doi bieţi soldaţi. Pe timp de noapte, uniformele lor verzi par negre. Se disting limpede în faţa coloanelor din feldspat care susţin cupola din sticlă colorată.

În lipsa unui cântăreţ sau şoptitor care să şteargă amintirile celor doi soldaţi, nu avem altă variantă decât să încercăm să ne strecurăm pe lângă ei. Nu-i deloc greu, dar eu tot îmi ţin respiraţia atunci când mă furişez printre coloanele observatorului.

Cei doi soldaţi păzesc intrarea fără să pară deranjaţi de sirene. Se vede treaba că sunt obişnuiţi. Am auzit că atacurile teroriştilor sunt ceva obişnuit şi că nu pun în pericol capitala.

— Pe câmpie? zice unul dintre ei, privindu-şi camaradul.

Camaradul este o fată, care clatină din cap.

— Ba pe munte. Au atacat câmpia de două ori luna trecută.

Bărbatul zâmbeşte larg şi îşi vâră mâna în buzunar.

— Ba pe câmpie. Pun rămăşag pe zece gologani.

— Nu te-ai săturat să tot pierzi? îl întreabă fata.

Cei doi râd în hohote, timp în care eu îmi apăs palma pe încuietoarea uşii. Cu cealaltă mână deschid bidonul agăţat la şold. Abilitatea santinelei Haven nu-mi permite să văd ce fac, aşa că trebuie să mă bazez doar pe simţul tactil. Ceea ce complică puţin lucrurile şi mă face să mă mişc mai încet.

Apa mi se varsă pe mână, îmi sărută pielea, apoi mi se strecoară printre degete şi intră în gaura cheii. Se mulează pe mecanismul dinăuntru, confecţionându-mi o cheie.

Îi fac Jidansei un semn cu piciorul. Îmi răspunde cu acelaşi gest.

Îşi foloseşte abilitatea şi rupe o creangă dintr-un copac aflat la câţiva metri de noi. Zgomotul crengii căzute pe asfalt acoperă sunetul uşii care se descuie.

— Au intrat teroriştii în oraş? se sperie fata-soldat.

— Precis! răspunde bărbatul.

Se reped amândoi să vadă despre ce e vorba, permiţându-ne să ne furişăm în observator nevăzuţi.

Santinela Haven ne ţine înfăşuraţi în mantia lui de umbre, ferindu-ne de eventualele camere de supraveghere.

— Intră Laeron, şopteşte acvaticul nortan.

Pentru că nu ne putem vedea, ne rostim pe rând numele.

— Jidansa.

— Rydal.

— Niro.

— Iris.

— Delos, spune santinela din Casa Haven.

Zâmbind mulţumită, închid încet uşa în urma noastră.

Să mă infiltrez în observator. *Rezolvat*.

Încă nu-mi permit să răsuflu uşurată. Am s-o fac atunci când voi ajunge înapoi acasă cu copiii lui Bracken în siguranţă. Deşi, chiar şi atunci ar fi prematur. Cum ar zice mama, nu trebuie să te culci pe o ureche când mai ai războaie de câştigat. Şi evident că acum va izbucni un război în jurul nostru.

Paşii Jidansei răsună uşor în timp ce verifică toate cotloanele încăperii. Durează câteva minute, care nouă ni se par îngrozitor de lungi şi tensiunea atinge cote aproape alarmante până la întoarcerea ei. Îi simt zâmbetul în voce.

— Chiar că sunt proşti, zice ea. Nu sunt camere de supraveghere. Nici măcar una singură.

— Cum se poate?

Mormăitul ăsta uluit îi aparţine lui Laeron.

Scrâşnesc din dinţi.

— Poate că nu vor dovezi că ţin aici copiii, îi răspund eu, oferindu-i singura explicaţie care-mi vine în minte.

N-ar trebui să mă afecteze. În vreme de război se comit fapte abominabile, unele chiar împotriva argintiilor. Am aflat asta pe pielea mea.

— Sau nu vor să se ştie ce le-au făcut.

Acum înţelegem cu adevărat ce se întâmplă – şi ne apucă groaza, de parcă asta ne mai lipsea.

Ridic semeaţă bărbia, îmi netezesc părul (pe care nu mi-l văd) şi îmi îndes şuviţele rebele în spatele urechilor.

— Santinelă Haven, acum poţi să te opreşti.

— Am înţeles, Maiestate.

Mai întâi aud foşnetul plecăciunii pe care mi-o face. Apoi o şi

văd.

Redevenim vizibili, toţi în acelaşi timp. Ca şi cum am fi stat în spatele unei ferestre murdare de funingine, care s-a curăţat ca prin minune. Unii, cei mai mulţi, îşi privesc mâinile, picioarele, vor să se convingă că nu mai sunt invizibili. Însă Niro se holbează la mine. Pare mai palid în lumina difuză, filtrată prin cupola din sticlă, lumină care îi acoperă obrajii cu pete de un verde bolnăvicios. Privirea lui mi se pare provocatoare sau, poate, doar amuzată. Nu-mi convine niciuna dintre variante.

— Pe aici, le spun eu, concentrându-mă la următoarea etapă a planului.

Se înşiră toţi, unul după altul. Mă bucur să o simt pe Jidansa în spatele meu. Şi pe santinela Haven. Eu sunt regina Nortei şi a jurat să ne protejeze pe mine şi pe Maven.

Dăm ocol unui telescop gigantic, cu vârful îndreptat spre cupolă şi construit din tuburi din bronz şi armături din sticlă. *Ce risipă*, îmi zic eu. Nimeni nu poate ajunge la stele, nici măcar argintiii. Stelele sunt apanajul zeilor şi numai al lor. Noi nu suntem în stare să le înţelegem. Iar dacă am încerca s-o facem, ar însemna să irosim timp, resurse şi energie.

Sala centrală dă în alte câteva încăperi, dar noi nu avem nicio treabă acolo. Păşesc cu atenţie pe pardoseală, căutând crăpături vizibile în dalele din marmură. Nu mă aştept să găsesc vreuna şi deschid din nou bidonul cu apă. Dau din cap spre Laeron, îndemnându-l să facă la fel.

Apa se revarsă pe marmură, acoperind-o cu o peliculă extrem de subţire şi intrând în rosturile dintre dale.

— Aici, spune Laeron, făcând câţiva paşi înspre perete.

Apa scursă din bidonul lui se înfoaie ca o picătură uriaşă. Mă apropii şi văd nişte băşici mici de aer care ies din apă.

Sub locul acesta din pardoseală se află un spaţiu liber.

Jidansa se ocupă repede de dala din marmură: o scoate din locul ei cu o singură mişcare din degete. Sub observator este întuneric, dar nu beznă. Undeva, mai departe, licăresc nişte luminiţe. Cât să vezi în jur, dar prea slabe ca să treacă printre rosturile dalei.

Vedem şi o scăriţă care duce acolo, jos. Parcă ne invită să coborâm.

Conform planului nostru, Rydal este primul, urmat de Niro, care ţine mâna pe arma din toc, în caz că Rydal ar da nas în nas

cu vreun inamic. Apoi coboară santinela Haven. Observ că i se întunecă mâinile, acoperite treptat de umbrele ca nişte colaci de fum gros. Mă ţin după el, cu Jidansa lângă mine şi Laeron în urma noastră.

Asta-i partea cea mai uşoară, îmi spun eu. Şi nu greşesc.

Coridorul şerpuieşte pe sub observator şi dincolo de el. Nu există nici gărzi şi nici camere de supraveghere. Nu există decât luminiţele acelea difuze şi sunetul înfundat al paşilor noştri.

Mă întreb dacă locul acesta a fost special amenajat pentru copiii prinţului Bracken. Dar nu prea cred. Piatra este veche, chiar dacă pereţii au fost de curând zugrăviţi în culoarea caldă a untului. Culoarea asta are un efect straniu, calmant. Nu aşa zugrăveşti locul unde vrei să-ţi întemniţezi duşmanul.

Chiar că montfortezii sunt ciudaţi.

După cam o sută de metri, coridorul se lărgeşte, devenind un fel de sală de primire, cu ferestre de jur-împrejur. Mă opresc în faţa lor şi mă uit afară, la luminile oraşului. Probabil că geamurile sunt foarte groase, pentru că nu aud deloc alarmele, deşi le văd sclipirile de la un capăt la celălalt al Ascendentului.

Schimb o privire contrariată cu Jidansa, care pare la fel de şocată ca mine. Ridică din umeri şi face un semn din bărbie spre dreapta, unde se află singura uşă de aici.

O uşă absolut obişnuită. Din câte îmi pot da seama, nici măcar ranforsată nu este.

Înţeleg motivul abia atunci când îmi lipesc palma de încuietoare ca să o deschid.

— Piatră Tăcută, şuier eu, trăgându-mi mâna ca arsă.

Mi se face pielea de găină doar amintindu-mi de durerea crâncenă pe care ţi-o provoacă această armă a armelor, această armă care poate anula orice fel de abilitate.

— Torţionari nenorociţi!

Jidansa scoate un sunet dezgustat din gât.

— Sărmanii copii. Stau aici de luni bune.

Toţi ceilalţi nutresc acelaşi sentiment.

Toţi, cu o singură excepţie.

— Rău pentru ei, bine pentru noi, spune Niro, fără pic de compasiune în glas.

Mă răsucesc furioasă spre el.

— Ce vrei să spui cu asta? mârâi eu.

— Piatra Tăcută îi face să fie adormiţi, letargici. Aşa că nu va

băga nimeni de seamă că nu se vor mişca mâine dimineaţă, spune el, împungând cu degetul povara din spinarea lui Rydal.

Împunge tare. Nu-i pasă că loveşte în carne de om.

Ştiu că are dreptate, dar tot mă supăr.

— Haide să-i scoatem de acolo, spun eu, pocnind din degete. Santinelă Haven, dă-ne o mână de ajutor, te rog! Niro, fii pregătit să-i vindeci!

Ştiu bine cum te poate afecta o temniţă făcută din Piatră Tăcută. Am văzut-o pe Barrow. I-am văzut obrajii scofâlciţi şi ochii lipsiţi de viaţă. Am văzut cum îi ieşeau oasele prin pielea cenuşie ca de mort. Să nu uităm că ea era un drac împieliţat, care s-a hrănit cu propria-i furie ca să nu-şi piardă minţile, care era motivată de cauza pentru care lupta – oricât de stupidă şi sortită eşecului ar fi fost cauza asta. Copiii prinţului Bracken au zece şi opt ani. Sunt argintii, depind de abilităţile lor şi nu ştiu cum este fără ele. Nu vreau să aflu ce le-a făcut Piatra Tăcută, dar nu am încotro.

Trebuie să mă uit la ororile războiului fără să mă las copleşită de emoţie. Tatăl meu nu s-a emoţionat. Mama şi sora mea nu se emoţionează. Trebuie să-mi ţin ochii larg deschişi dacă vreau să înving.

Să înving şi să mă întorc acasă.

Laeron deschide şi această uşă cu cheia pe care o face din apa pe care o mai are în bidon. Acum durează ceva mai mult, pentru că trebuie să se lupte cu Piatra Tăcută.

În cele din urmă, deschide larg uşa şi face un pas în spate, lăsându-mă să intru prima. Mă cutremur când trec pragul şi mă pregătesc de confruntarea cu senzaţia aceea nefirească. Este altceva decât atunci când te lupţi cu un amuţitor. Pentru că sunt vii. Senzaţia de acum este invariabilă. Inflexibilă. Urâtă. Duşmănoasă. Mi se pune un nod în gât.

Niciodată nu m-am mai simţit atât de vulnerabilă, cu toate că am o echipă în spate – echipă care aşteaptă la adăpostul coridorului. Parcă aş fi un nou-născut abandonat pe un vârf de stâncă.

Copiii dorm duşi în câte un pat curat. Mă uit în jur, aşteptându-mă să sară la mine vreun paznic ascuns în penumbre. Dar nu-i nimeni aici, în camera asta cu mobilă frumoasă şi cu draperii la ferestre. Şi prin acestea se văd brazii şi oraşul din vale. Altă tortură. Să vezi o lume care îţi este

interzisă.

— Ajutaţi-mă să-i scot de aici! murmur eu, nerăbdătoare să plec din locul acesta blestemat.

Întind mâinile spre fetiţa cu părul negru, culcată în patul de lângă mine. Sunt pregătită să-i astup gura cu palma în caz că se va trezi şi va începe să strige. Fiica lui Bracken se mişcă puţin, dar nu-şi întrerupe somnul. La lumina asta slabă, pielea ei are culoarea jaisului şlefuit.

— Trezeşte-te, Charlotta! îi şoptesc eu, iar inima mi se zbate în gât. *Trebuie neapărat să ieşim de aici*.

Santinela Haven nu se descurcă la fel de bine cu micul prinţ Michael. Îşi trece un braţ pe sub umerii băiatului şi pe celălalt pe sub genunchi, apoi îl ridică din pat. La fel ca surioara lui, băieţelul nu prea vrea să se trezească. Este ameţit, nu ştie pe ce lume se află. Piatra Tăcută a făcut prăpăd în minţile celor doi micuţi.

— Cine...? bolboroseşte puştiul, bătând speriat din pleoape.

O simt pe surioara lui mişcându-se sub mâinile mele. O scutur uşor de umeri. Clipeşte şi se încruntă nedumerită la mine.

— E vremea de plimbare? mă întreabă ea pe un ton piţigăiat şi gâfâind. O să fim cuminţi, pe cuvânt.

— Da, îi răspund eu, profitând de ocazie. Ne ducem la plimbare, departe de Piatra asta. Dar nu trebuie să faceţi niciun zgomot şi să ne ascultaţi întocmai.

Nu-i o minciună şi ambii copii prind ceva viaţă. Charlotta chiar mă cuprinde cu braţele pe după gât, permiţându-mi s-o iau în braţe. Este mai uşoară decât mă aşteptam – o pasăre, nu o copilă. Şi are un miros de proaspăt, un miros curat. Dacă nu ar fi Piatra Tăcută, aş crede că aceşti copii au fost bine îngrijiţi.

Michael se ghemuieşte în braţele santinelei Haven.

— Eşti nou aici, îi spune copilaşul.

Nu ştiu cum să ies mai repede din camera asta şi, odată ajunsă pe coridor, trag cu nesaţ în piept aerul neotrăvit de acolo. La fel fac şi cei doi copii, iar Charlotta se relaxează în braţele mele.

— Nu uitaţi să faceţi exact ce vă spunem, murmur eu, ferindu-mi ochii de la ce le-au pregătit Rydal şi Niro.

Băiatul dă din cap şi nu spune nimic. Dar fetiţa se uită la mine cu o intensitate la care nu m-aş fi aşteptat de la un copil atât de mic.

— Ne salvaţi? mă întreabă ea în şoaptă.

Nu văd de ce aş minţi. Dar cuvintele parcă nu vor să-mi iasă din gură. Pentru că s-ar putea să dau greş. Pentru că şi-ar putea pierde viaţa din cauza mea. Pentru că aş putea să mi-o pierd şi eu.

— Da, spun eu căznit.

— Lasă-mă să-i văd!

Niro nu pierde nicio secundă şi le pune lanterna în ochi, făcându-mă chiar şi pe mine să tresar.

— Ssst! şoptesc eu când Michael începe să scâncească speriat.

Mă uit urât la Niro peste capul fetiţei, dar el mă ignoră, concentrându-se doar la cei doi copii. Îi studiază bine ca să le memoreze trăsăturile în cele mai mici detalii.

Din păcate, nu-mi pot feri privirea suficient de repede atunci când el se apleacă la balotul aşezat pe jos. Şi îi văd. Îi văd pe cei doi copilaşi roşii.

Încă mai respiră. Dar sunt mult prea drogaţi ca să se mai poată trezi fără vreun imbold din afară. Dar respiră.

Niro are nevoie de ei vii ca să-şi îndeplinească misiunea.

Santinela Haven se postează cu spatele la tămăduitor şi copiii roşii. Nu-i putem lăsa pe fiul şi fiica lui Bracken să vadă ce facem pentru binele lor. Şi nici noi nu vrem să vedem ce se întâmplă acolo.

Ăsta-i semn de slăbiciune, îmi zic eu, dar tot tresar atunci când aud fâşâitul unui cuţit scos din teaca lui. *Cască ochii*, *Iris Cygnet*!

— Câtă măiestrie, câtă artă! îl aud eu pe Niro lăudându-se singur pe un ton rapace şi încântat.

Opera lui este mută.

Oarecum mută.

UNSPREZECE

Mare

Cu toată oboseala, abia dacă am reuşit să închid ochii. Am ajuns aproape în zori înapoi, în Ascendant, oblojiţi de tămăduitori pe tot parcursul drumului. Nu am mai avut decât câteva ore de odihnă până la momentul discursului lui Davidson în plenul guvernului. Am încercat să dorm, dar, după ce mi s-a scurs adrenalina din sânge, am început să mă frământ în legătură cu întâlnirea oficială care urma. Aşa că mi-am petrecut tot restul nopţii holbându-mă la perdele şi aşteptând să se lumineze de ziuă. Acum sunt pe terasa de jos şi mă foiesc nerăbdătoare pe scaun, făcându-mi de lucru cu tighelele rochiei. Este o ţinută sobră, de culoarea purpurei, cu centură din aur şi mâneci bufante. Decolteul adânc descoperă marginea stigmatului lui Maven şi mi-am împletit părul, lăsându-mi faţa liberă. Îmi etalez cu mândrie cicatricele de pe gât. A fost ideea mea, nu a Gisei. Vreau să le arăt politicienilor montfortezi câte sacrificii am făcut până acum. Şi vreau să arăt cât mai mult posibil ca fetiţa cu fulgerele, chiar dacă ea nu este adevărată. Îmi dă putere fetiţa aia. La fel şi Mareena. Poate că sunt doar nişte deghizări, dar ele reprezintă şi fragmente dintr-o persoană reală.

Mi se pare straniu răsăritul de soare în munţi. Se înalţă în spatele meu, trimiţându-şi razele zimţuite pe creste. Încet, dar fără ezitare, întunericul se scurge din vale, refugiindu-se împreună cu ceaţa prin cotloanele oraşului. Ascendantul pare că se trezeşte odată cu zorile, iar zumzetul activităţilor cotidiene răsună până la palat.

Regina Anabel nu obişnuieşte să întârzie, mai cu seamă atunci când este vorba de o întrunire atât de importantă cum va fi aceasta. Coboară din palat, urmată îndeaproape de nepotul şi gărzile ei. Julian merge puţin mai în spate, cu braţele în interiorul robei sale lungi şi aurii. Îmi întâlneşte privirea şi mă salută cu o înclinare a capului. Îi răspund în acelaşi fel. Poate că nu sunt de acord cu faptul că a ales să-şi susţină nepotul, dar îl

înţeleg. Înţeleg că trebuie să-ţi pui familia mai presus de orice altceva.

Îmbrăcată în culorile Casei Lerolan – roşu şi portocaliu învăpăiat –, Anabel nu pare o bunică, ci, mai degrabă, o santinelă care îşi păzeşte regele. Şi este la fel de periculoasă ca ele. Nu poartă rochie, ci un mantou din brocart, pe sub care are o tunică din acelaşi material şi pantaloni strâmţi şi negri. Manşetele sunt din bronz scânteietor, ca nişte piese de armură. Anabel Lerolan s-a pregătit pentru genul acela de bătălie care nu se duce pe front. Îmi zâmbeşte, însă doar din buze. Ochii îi rămân reci.

— Maiestatea Voastră, spun eu, plecându-mi capul.

Şi adaug:

— Tiberias.

Însă îi arunc doar o privire fugară.

Prinţul exilat schiţează un zâmbet afectat, parcă amuzându-se de refuzul meu de a-i spune altfel. Nu-i folosesc numele de alint. Nici titlul.

— Bună dimineaţa, îmi zice el.

Este la fel de chipeş ca în trecut. Ba parcă şi mai şi încă mai duce cu el aerul luptei cu teroriştii şi am impresia că simt izul înţepător al cenuşii pe care a încercat să şi-o spele de pe piele. *Ar fi bine să nu ţi-l mai imaginezi făcând baie*, mă supăr eu pe mintea mea aiurită.

Zorii îl avantajează pe prinţul de foc, înveşmântat în haine din mătase de culoarea penei de corb şi cu mantie roşie. Şi-a pus coroana pe părul negru şi lins. Sunt convinsă că i-au făurit-o magnetronii. Uite altă operă a lui Evangeline. Dar îi vine bine. Este o coroană simplă, fără nestemate, fără lucrături complicate. Doar o bandă din fier brut, sculptat în formă de cunună din flăcări. Mă uit lung la ea, la obiectul acela pe care el îl iubeşte atât de mult.

Cu toate că tot mai persistă între noi o tensiune evidentă, nu mai simt aceeaşi furie ca ieri. Cuvintele pe care ni le-am spus pe culmea muntelui, atâtea câte au fost, au avut un oarecare efect liniştitor. Păcat că nu am avut mai mult timp ca să ajungem la un soi de înţelegere.

Ce fel de înţelegere ar fi fost aceea?

Oricât aş încerca, nu-mi pot înăbuşi speranţa care încă îmi mai arde în suflet. Tot mai doresc să mă aleagă pe mine. Şi l-aş

ierta dacă şi-ar recunoaşte greşeala. Speranţa asta iraţională refuză să moară.

Dar cel mai tare mă şochează Farley. Nu pentru că i s-a vindecat piciorul şi este ca nou. La asta mă aşteptam. Vine în urma impecabilului premier Davidson şi nici nu o recunosc în prima clipă. A dispărut uniforma aia zdrenţuită – salopeta aia roşie, pătată şi uzată în prea multe lupte. Acum poartă o uniformă de paradă, asemănătoare cu cele pe care le poartă câteodată Tiberias şi Maven. Dar niciodată Farley.

Casc ochii la ea şi o văd cum îşi aranjează mânecile vestonului stacojiu, croit fix pe silueta ei. Însemnele de general – trei pătrate din fier – sunt frumos cusute în colţurile gulerului. Mai are şi alte însemne pe piept, medalii şi decoraţii, atât din metal, cât şi din panglici. Nu prea cred că ar fi adevărate, dar îi dau un aspect impresionant. Cu siguranţă că Davidson şi Carmadon au ajutat-o să se pregătească pentru evenimentul la care vom lua parte, dorind să ofere legitimitate Gărzii Stacojii prin intermediul ei. Dacă mai pun la socoteală şi cicatricea aia din colţul gurii şi privirea de oţel a ochilor ei albaştri, zău că nu ştiu ce politician i-ar putea refuza cererea.

— Doamnă general Farley, o salut eu cu un zâmbet ironic, frumoasă ţinută!

— Vezi ce spui, Barrow, dacă nu vrei să te îndes şi pe tine într-una! mârâie ea, luptându-se iarăşi cu mânecile. Nici nu pot să respir în drăcia asta.

Vestonul este croit pe măsura ei şi îi vine fix pe umeri, dar nu-i permite să se mişte cum ar vrea. Aşa cum ar trebui să se mişte într-o bătălie.

Arunc o privire spre şoldurile ei, strânse în pantalonii eleganţi şi vârâţi în cizme.

— N-ai armă?

Farley se încruntă la mine.

— Nu-mi aduce aminte.

Nimeni nu se miră că Evangeline Samos apare ultima. Parcă pluteşte peste pragul uşilor impunătoare din stejar, flancată de verii ei îmbrăcaţi în ţinute identice – cenuşii, cu garnituri negre. Rochia lui Evangeline este de un alb orbitor, cu degradeuri de negru la mâneci şi cu trenă lungă. Pe măsură ce se apropie de mine, îmi dau seama că mătasea rochiei nu este vopsită, ci acoperită cu bucăţele dintr-un metal superb, ale căror culori trec

de la alb la cenuşiu ca oţelul şi apoi la negru ca fierul. Evangeline păşeşte hotărâtă, iar trena ei lungă foşneşte peste dalele verzi şi albe.

— Ce bine ar fi dacă şi-ar face la fel intrarea şi în Sala Poporului, şopteşte Davidson spre mine şi Farley.

Nu-şi poate dezlipi privirea de la Evangeline, care îşi îndreaptă mai mult umerii, păşind şi mai apăsat.

Premierul nu a renunţat la ţinuta obişnuită, splendidă tocmai prin simplitatea ei. Poartă un costum verde-închis, cu nasturi din email alb. Şi-a pieptănat pe spate părul cărunt şi lucios.

— Mergem? spune el, arătând spre aleea cu arcade.

În veşminte de diferite culori şi stăpâniţi de diferite grade de entuziasm, îl urmăm pe drumul şerpuit care coboară în oraş.

Mi-aş dori ca drumul ăsta să fie mai lung, dar Sala Poporului, clădirea unde se întruneşte guvernul montfortez pentru chestiuni importante cum este şi aceasta, nu este deloc departe. Doar la câteva sute de metri de palat. Este construită pe terase, însă nici aici nu există ziduri de apărare, cum ai crede că ar trebui să fie în jurul unei asemenea instituţii esenţiale a statului. Nu văd decât arcade din piatră albă şi verande întinse, care înconjoară edificiul cu cupolă aşezat cu faţa spre Ascendant şi spre vale. Soarele se înalţă pe cer, reflectându-se în cupola uriaşă, din sticlă verde. Numai că sticla asta are prea multe imperfecţiuni ca să fi fost făcută de mâinile unor argintii, însă tocmai defectele acestea o fac să fie şi mai frumoasă, pentru că lumina se răsfrânge mai interesant aşa, din geamuri care nu sunt nici prea netede, nici impecabil tăiate. Din loc în loc se înalţă plopi cu scoarţa argintie şi frunze aurii, încercuind clădirea ca nişte coloane vii. Da, plopii *precis* sunt opera argintiilor. Verdienii s-au ocupat de ei.

Fiecare copac este flancat de soldaţi în uniforme verzi. Soldaţi demni, neclintiţi. Străbatem aleea cu dale din marmură şi ajungem la uşile larg deschise ale Sălii.

Trag aer în piept şi îmi fac curaj. N-ar trebui să fie prea greu. Montfortul nu ne este duşman. Iar obiectivul nostru este foarte clar. Trebuie să facem rost de cât mai mulţi soldaţi ca să putem organiza o armată cu care să înlăturăm de la putere un rege nebun şi pe aliaţii lui îndârjiţi să-şi păstreze supremaţia cu preţul vieţilor de roşii şi de oameni cu sângenou. Republica Liberă Montfort ar trebui să ne ajute fără prea multe discuţii. Oare nu

pentru egalitatea dintre oameni militează ea?

Cel puţin, mie aşa mi s-a spus.

Scrâşnind din dinţi, o apuc pe Farley de mână. Îi strâng o secundă degetele acoperite cu bătături. Nu şovăie câtuşi de puţin şi îmi strânge şi ea mâna.

Prima sală în care intrăm este plină cu coloane împodobite cu draperii din mătăsuri verzi şi albe, legate cu panglici argintii şi roşii. Culorile Montfortului şi culorile celor două feluri de sânge. Razele soarelui pătrund prin luminatoare, dând locului o strălucire nelumească. Sala dă în multe alte încăperi – pe unele le putem vedea printre coloane, altele au uşile din stejar închise. Bineînţeles că aici sunt şi multe grupuri de oameni care se holbează la noi. Bărbaţi şi femei. Roşii şi argintii. Cu diferite culori ale pielii – de la nuanţa porţelanului la cea a miezului de noapte. Încerc să mă simt protejată în propria-mi piele, apărată de privirile lor iscoditoare.

Tiberias merge în faţă. Semeţ, cu capul sus. Bunică-sa îl ţine de braţul drept, iar Evangeline de cel stâng. Are mare grijă să ţină pasul cu el. Nicio femeie din Casa Samos nu merge în urma vreunui bărbat. Din cauza trenei lungi de la rochia ei, Farley şi cu mine suntem obligate să păstrăm distanţa. Nu că m-ar deranja.

Julian vine în spatele nostru. Îl aud bolborosind în barbă şi cu coada ochiului îl văd cum se uită atent în toate direcţiile. Mă mir că nu-şi ia notiţe.

Sala Poporului îşi merită numele. Ne apropiem de intrare şi aud rumoarea a sute de glasuri. Tot mai puternică, din ce în ce mai puternică, până când acoperă toate celelalte zgomote din jur, cu excepţia bătăilor tunătoare ale inimii mele, care îmi răsună în urechi.

Uşi masive din email alb cu verde se deschid larg pe balamale bine unse, de parcă s-ar înclina în faţa voinţei lui Davidson. Premierul intră şi imediat izbucnesc aplauzele, care se amplifică, transformându-se într-o cascadă, pe măsură ce îl urmăm şi noi în imensul amfiteatru.

Sunt sute de oameni înăuntru, majoritatea în costume de diferite nuanţe de verde, asemănătoare cu acela purtat de Davidson. Unii sunt militari, pentru că poartă uniforme şi medalii. Şi toţi se ridică de pe scaune atunci când intrăm; şi bat din palme în onoarea cuiva. Dar a cui? A noastră? Ori a

premierului?

Habar n-am.

Dar uite, văd că sunt unii care nu aplaudă, deşi s-au ridicat în picioare. Probabil din respect sau pentru că aşa este tradiţia.

Treptele care duc până în faţa amfiteatrului sunt mici. Aş putea să le cobor în fugă cu ochii închişi. Însă sunt atentă cum păşesc, nu cumva să mă împiedic în poalele rochiei.

Davidson ajunge primul jos şi se îndreaptă spre locul lui din centrul podiumului, în dreapta şi în stânga căruia sunt alţi politicieni în picioare. Acolo sunt alte scaune goale, care ne sunt destinate, fiecare acoperit de câte o bucată de ţesătură colorată. Portocalie pentru Anabel, argintie pentru Evangeline, roşie pentru mine, stacojie pentru Farley, şi tot aşa. Ne aşezăm la locurile noastre, în timp ce Davidson strânge mâinile bărbaţilor şi femeilor de pe podium, cu un zâmbet deschis, nespus de carismatic.

Adevărul este că tot nu mă pot obişnui să defilez în faţa străinilor indiferent de câte ori am fost obligată să o fac.

Ceea ce nu se poate spune despre Evangeline. Se aşază lângă mine şi îşi aranjează faldurile rochiei cu un zvâcnet scurt din mâini. Ridică dintr-o sprânceană cu un aer arogant – zici că-i un tablou viu. Pentru momente din astea s-a născut şi, chiar dacă s-ar teme, nu ar arăta-o niciodată.

— Înăbuşă-ţi spaima, fetiţo cu fulgerele, îmi şopteşte ea, ţintuindu-mă cu privirea ei electrică. Că doar ai mai trecut prin situaţii din astea.

— Ai dreptate, îi răspund eu, tot în şoaptă.

Îmi aduc aminte de Maven, de tronul lui şi de toate lucrurile urâte pe care i le-am aruncat în faţă. Îmi va fi mai uşor acum. N-o să crăp.

Davidson rămâne în picioare, privindu-i pe ceilalţi cum iau loc pe scaunele lor.

Îşi împreunează mâinile şi înclină capul. O şuviţă căruntă îi alunecă în ochi.

— Înainte de a începe, aş dori să păstrăm un moment de reculegere pentru aceia care şi-au pierdut viaţa azi-noapte, apărându-ne poporul de atacul terorist. Nu îi vom uita niciodată.

Toţi politicienii din sală sunt de acord cu el şi îşi pleacă frunţile la rândul lor. Unii închid ochii. Eu nu ştiu cum se face, aşa că îl imit pe premier: îmi împletesc degetele şi las bărbia în

piept.

După câteva secunde cumplit de lungi, Davidson ridică privirea.

— Concetăţeni, începe el.

Vocea îi răsună clar în amfiteatru. Bănuiesc că sala a fost construită în aşa fel încât să i se sporească la maximum acustica.

— Doresc să vă mulţumesc. Atât pentru că aţi fost de acord cu această sesiune extraordinară, cât şi pentru că luaţi parte la ea.

Face o pauză şi zâmbeşte larg în semn de mulţumire la râsetele politicoase din audienţă. Gluma asta nesărată mă ajută să-i descopăr susţinătorii după râsetele sau expresiile amuzate ale feţelor. Câţiva oameni politici rămân indiferenţi. Dacă e să mă iau după nuanţa tenului lor, aceştia sunt şi roşii, şi argintii, fapt care mă miră destul de mult.

Davidson începe să se plimbe încolo şi încoace şi continuă.

— După cum prea bine ştim cu toţii, naţiunea noastră este una tânără, clădită prin propriile noastre puteri în ultimele două decenii. Eu sunt doar al treilea premier, iar mulţi dintre dumneavoastră vă aflaţi doar la primul mandat. Împreună reprezentăm voinţa poporului nostru atât de divers, îi reprezentăm interesele şi, bineînţeles, vom face tot posibilul să le oferim o viaţă sigură. În ultimele luni am făcut ce am crezut eu de cuviinţă pentru a apăra principiile pe care le reprezintă ţara noastră şi să mă asigur că va deveni ceea ce îşi doreşte.

Devine foarte serios acum, iar ridurile de pe frunte i se adâncesc.

— Şi anume, un simbol al libertăţii. Al speranţei. O lumină călăuzitoare în bezna care ne înconjoară. Montfortul este singura ţară de pe continentul acesta unde nu guvernează culoarea sângelui. Unde roşiii, argintiii şi înfocaţii construiesc împreună un viitor mai bun pentru *absolut toţi* copiii noştri.

Îmi strâng atât de tare mâinile în poală, că mi se albesc degetele. Ţara asta despre care vorbeşte Davidson... ce reprezintă ea... poate exista cu adevărat? În urmă cu doar un an, Mare Barrow, îngropată până la genunchi în noroiul din Pilonii, nu ar fi crezut aşa ceva. Nu ar fi putut să creadă. Mă împiedicau toate ideile care mi se vârâseră în cap şi singura lume pe care aveam voie să o văd. Viaţa mea se limita la muncă

şi la serviciul militar. Fiecare o altfel de osândă. Ambele deja trăite de mii, de milioane de oameni la fel ca mine. Nu avea niciun sens să visez la o altă viaţă. Un asemenea vis nu ar fi făcut decât să-mi frângă inima şi aşa sfărâmată.

Este un act de cruzime să dai speranţă cuiva osândit la o viaţă de deznădejde. Tata mi-a spus asta. Dar nu o va mai spune. Pentru că am văzut cu toţii că speranţa există.

Iar locul acesta, acest prim pas către o lume mai bună, pare şi el real.

Văd cu ochii mei cum politicienii roşii stau alături de cei argintii. Un lider cu sângenou păşeşte încolo şi încoace în faţa noastră. Farley, cu părul ei roşu ca zorii, stă foarte aproape de un rege argintiu. Chiar şi eu. Şi eu sunt aici. Vocea mea contează. Speranţa mea contează.

Mă uit peste umerii lui Evangeline, la adevăratul rege al Nortei. A venit după mine până aici pentru că încă mă mai iubeşte. Mă iubeşte pe mine, o fată roşie. Şi pentru că vrea să vadă singur cum stau lucrurile.

Sper să vadă ce văd şi eu. Şi dacă se va urca pe tron, dacă noi nu vom fi în stare să-l împiedicăm, sper să audă ce spune acum premierul.

Îşi priveşte mâinile, cu degetele încleştate de braţele jilţului. Încheieturile îi sunt la fel de albe ca ale mele.

— Şi totuşi nu putem susţine că suntem liberi, nu putem susţine că suntem vreun far călăuzitor dacă permitem să se petreacă atrocităţi la frontierele noastre, continuă Davidson.

Se îndreaptă cu paşi mari spre primul rând de scaune, uitându-se lung la fiecare politician în parte.

— Dacă ne putem uita liniştiţi în zare ştiind că acolo există roşii care trăiesc în sclavie, înfocaţi măcelăriţi, vieţi de oameni călcate în picioare de stăpânii argintii.

Argintiii din neam de regi de lângă noi nici nu clipesc. Dar nici nu îl contrazic pe premier. Anabel, Tiberias şi Evangeline se uită impasibili drept în faţă.

Davidson se întoarce în centrul podiumului.

— În urmă cu un an am cerut să ni se permită să intervenim. Să folosim o parte din armatele noastre ca să ajutăm Garda Stacojie să se infiltreze în Norta, Ţinutul Lacurilor şi Piedmont – în toate regatele întemeiate pe tiranie. A fost un risc. Ne-am deconspirat existenţa; am făcut cunoscută lumii naţiunea

noastră, care se dezvoltase neştiută de nimeni până atunci. Iar domniile voastre aţi binevoit să aprobaţi acest plan.

Îşi împreunează degetele, făcând o mică plecăciune spre cei din sală.

— Acum vin cu o altă cerere. Cer mai mulţi soldaţi, mai multe fonduri. În scopul răsturnării acestor regimuri criminale şi ca să ne putem privi în oglindă fără să ne fie ruşine. Ca să le putem spune copiilor noştri că nu am stat deoparte şi am privit nepăsători cum alţii ca ei erau ucişi sau condamnaţi la o viaţă de chinuri. Este de datoria noastră să ne împotrivim unor asemenea practici.

Un politician se ridică în picioare. Este un argintiu, cu păr blond şi subţire, cu chipul alb ca neaua şi straie de culoarea verde a smaraldului. Unghiile îi sunt ciudat de lungi şi lăcuite.

— Vorbeşti despre răsturnarea unui regim, domnule premier, zice el. Dar văd lângă dumneata un tânăr cu sânge argintiu şi coroană pe frunte. Alte coroane nu mai sunt în sala aceasta. Şi dumneata ştii la fel de bine ca mine câte coroane am distrus ca să ne construim această ţară. Ştii bine că am trecut prin foc şi abia apoi am renăscut din cenuşă.

Bărbatul îşi duce un deget la frunte. Este limpede ce vrea să spună. Una dintre coroanele distruse i-a aparţinut lui. Strâng din dinţi şi îmi înăbuş dorinţa de a-l privi pe Tiberias. Pentru că aş vrea să-i strig: *Vezi*? *Deci se poate*.

Davidson înclină adânc capul.

— Foarte adevărat, domnule parlamentar Radis. Republica Liberă s-a născut din războaie, din sacrificii şi, mai presus de orice altceva, din ocazii favorabile. Înainte de ea, munţii aceştia erau ocupaţi de o sumedenie de monarhii mărunte, care se luptau între ele pentru obţinerea controlului asupra întregii regiuni. O regiune dezbinată. Aşa că ne-a fost lesne să ne infiltrăm în fisurile ei şi să sfărâmăm şi ce mai rămăsese de sfărâmat.

Face o pauză. Ochii îi strălucesc.

— Acum văd o ocazie similară în regatele argintii de la est. Un prilej să schimbăm situaţia din Norta. Să o schimbăm în bine.

Din sală se ridică un alt politician, o femeie roşie, cu pielea arămie, păr negru, tuns scurt, şi rochie albă cu o eşarfă oliv în diagonală.

— Maiestatea Voastră este de acord cu asta? îl întreabă ea pe

Tiberias.

El ezită, luat prin surprindere de abordarea directă a femeii. Tiberias nu este la fel de spontan ca blestematul ăla de frate al lui.

— În Norta se desfăşoară acum un război civil, răspunde el nesigur. Peste o treime din nortani s-au separat de stat, unii dintre ei au depus jurământ de vasalitate faţă de Regatul Riftului. Unde este rege tatăl logodnicei mele.

Şi, încleştând maxilarele, face un gest spre Evangeline. Ea nu reacţionează în niciun fel.

— Ceilalţi mi-au jurat credinţă mie. Vor să mă aşeze pe tronul tatălui meu şi să-l alunge de acolo pe fratele meu.

Un muşchi îi zvâcneşte în obraz.

— Fratele meu, care a ajuns rege în urma unor crime repetate.

Tiberias lasă încet ochii în jos. Văd cum pieptul i se zbate sub faldurile mantiei roşii. Gândul la Maven încă ne mai face rău – lui mai mult decât mie. Am fost de faţă când Maven şi Elara l-au obligat să-şi ucidă propriul tată. Acum văd pe chipul lui amintirea acelei clipe oribile.

Însă femeia roşie nu este mulţumită de răspunsul lui. Înclină capul şi îşi împreunează degetele.

— Agenţii noştri ne spun că regele Maven este iubit de popor. De supuşii care i-au rămas loiali. Mi se pare o atitudine ciudată a populaţiei roşii din Norta.

O adiere fierbinte îmi atinge pielea neacoperită de rochie. Nu mă arde prea tare, dar suficient cât să percep stinghereala lui Tiberias. Strâng pumnul şi vorbesc înainte să apuce el să răspundă.

— Regele Maven este un geniu al manipulării, îi spun eu femeii roşii. Se serveşte de imaginea lui de copil-rege obligat să guverneze şi aşa îi înşală pe toţi cei care nu-l cunosc cu adevărat.

Uneori chiar şi pe aceia care îl cunosc. Mai cu seamă pe Tiberias. Mi-a spus odată că a încercat să găsească şoptitori cu sângenou mai puternici decât regina Elara, care să fie în stare să îndrepte relele sădite de ea în sufletul fratelui său. Dorinţă imposibil de realizat, vis utopic. L-am văzut pe Maven aşa cum este şi fără manipulările ei. Pentru că Elara a murit, iar el a rămas acelaşi monstru pe care ea l-a creat.

Femeia se uită la mine şi eu continui:

— A negociat alianţa cu Ţinutul Lacurilor acceptând să pună capăt războiului în care murea neamul meu. A ridicat restricţiile impuse de tatăl său. Nu-i greu de înţeles de ce se bucură de sprijinul roşiilor. Este uşor să câştigi simpatia oamenilor pe care îi hrăneşti.

În timp ce vorbesc mă gândesc la mine, la familia mea. La Pilonii. La Cameron şi la mahalalele pline de roşii, condamnaţi să-şi ducă viaţa acolo. Unde am fi acum dacă nu ar fi dărâmat cineva zidul din jurul nostru? Dacă nu ne-ar fi arătat cum ar trebui să fie lumea?

— Mai cu seamă atunci când tu controlezi ce fel de hrană şi informaţii primesc.

Femeia îmi zâmbeşte, dezvelindu-şi dantura falsă, din porţelan.

— Ai fost un ghimpe în coasta lui, Mare Barrow. Dar i-ai fost şi de folos. Am văzut reportajele cu capturarea ta. Vorbele pe care le-ai spus atunci i-au influenţat pe oameni şi i-au făcut să treacă de partea lui.

Căldura care mă cuprinde nu vine de la Tiberias, ci de la propria mea ruşine. Îşi înfige ghearele în faţa mea, aprinzându-mi obrajii.

— Ai dreptate. Şi îmi pare foarte rău că am făcut ce am făcut, îi spun eu cu sinceritate.

În stânga mea, Farley îşi încleştează degetele pe marginea scaunului şi intervine:

— Nu o poţi acuza pentru lucrurile pe care le-a spus când era cu arma la tâmplă.

Femeia roşie se crispează.

— Dar nu o acuz, nici vorbă de asta. Însă chipul şi vocea ta au fost folosite de mult prea multe ori, duduie Barrow. Nu prea ai cum să-ţi convingi nortanii să treacă de partea noastră. Cu toate scuzele de rigoare, mie îmi este greu să cred ce spui acum.

— Atunci, vorbeşte cu mine! se răsteşte Farley la ea.

Vocea ei puternică răsună până în capătul sălii. Culoarea din obraji îmi păleşte, alungată de sentimentul de uşurare. Mă uit într-o parte la Farley, căreia îi sunt acum mai recunoscătoare decât i-am fost vreodată. Îşi controlează foarte bine furia, pe care o pune doar în tonul tranşant.

— Sunt general al Gărzii Stacojii, înalt ofiţer din cadrul

Comandamentului. Organizaţia mea a acţionat din umbră ani întregi, pe tot teritoriul cuprins între râul Hud şi câmpiile Piedmontului. Deşi am avut puţine resurse la dispoziţie, am realizat foarte multe. Imaginaţi-vă ce am putea face dacă am avea ce ne trebuie.

În partea opusă a sălii, un alt reprezentant al Montfortului ridică mâna pe care-i sclipesc inele de aur. Este un roşu cu zâmbetul viclean.

— Zici că aţi realizat multe? Iartă-mă, doamnă general, dar înainte de colaborarea cu noi, Garda voastră Stacojie nu era decât o bandă de nelegiuiţi. Contrabandişti. Hoţi. Ba chiar asasini.

Farley pufneşte cu dispreţ.

— Am făcut ce a trebuit să facem. Premierul vorbeşte despre infiltrarea în fisuri – ei bine, noi am făcut fisurile acestea. Şi tot noi am pus la adăpost mii de oameni. Roşii, care aveau nevoie de ajutorul nostru. Şi oameni cu sângenou. Prim-ministrul vostru este de origine nortană, nu-i aşa?

Face un semn din bărbie spre Davidson, care se uită ţintă la ea.

— A fost cât pe ce să fie executat pentru crima de a se fi născut cu sânge roşu. Am salvat în fiecare zi oameni ca el.

Şmecherul ridică din umeri.

— Vrem să subliniem că nu puteţi face asta singuri, doamnă general. Nu negăm că luptaţi pentru o cauză dreaptă, dar trebuie totuşi să ajungem la un acord. Sunteţi o grupare care nu aparţine niciunei naţiuni. Nu răspundeţi în faţa nimănui. Metodele pe care le folosiţi depăşesc normele cunoscute ale războiului. Iar noi trebuie să ne gândim la binele cetăţenilor noştri.

— Ba răspundem în faţa tuturor, domnule, îi răspunde Farley cu răceală.

Întoarce foarte puţin capul, iar lumina filtrată prin cupolă îi scoate în evidenţă cicatricea din colţul gurii.

— Mai cu seamă în faţa acelora care cred că nu-i aude nimeni. *Noi* îi auzim şi noi acţionăm şi noi vom continua lupta. Până la ultima suflare, Garda Stacojie va face tot ce poate ca să îndrepte lucrurile. Cu sau fără ajutorul vostru.

Davidson s-a plimbat pe podium în tot acest timp, iar acum trece pe lângă ea. Îi aruncă o privire pe care nu o pot descifra:

buzele lipite într-o grimasă neutră, ochii lipiţi de chipul ei. Deloc nu pot să-mi dau seama dacă este încântat sau furios.

Se ridică din nou în picioare politicianul argintiu, căruia i se spune Radis. Pare de treizeci şi cinci de ani, nicio zi peste, dar uite că mai ţine minte cum era ţara aceasta înainte de instaurarea Republicii Libere. Ne cuprinde pe toţi cu privirea.

— Să înţeleg că voi ne propuneţi să sprijinim un alt monarh argintiu şi să-l ajutăm să ajungă pe tron.

Evangeline zâmbeşte cu toată gura şi aşa reuşesc să văd că şi-a îmbrăcat caninii cu argint. *Scârbos*, comentez eu în sinea mea. Plus că rânjetul ăsta transmite acelaşi mesaj ca întreaga ei înfăţişare. Ar muşca de jugulară pe oricine ar îndrăzni să i se opună. Inclusiv pe noi.

— Doi monarhi, mai exact, spune ea pe un ton răsunător. Şi tatăl meu trebuie să fie confirmat drept conducător legitim al Riftului.

Lui Tiberias îi zvâcneşte colţul gurii, iar Anabel strânge din buze. La fel cum a făcut şi în Corvium, Evangeline se străduieşte să distragă atenţia celor din jur de la logodnicul ei.

Radis îi aruncă un zâmbet batjocoritor.

— Dar, după cum bine ai spus, domnule premier, zice el, Republica Liberă s-a născut din asemenea regate. Ştim ce reprezintă ele şi ce au devenit.

Ochii lui cenuşii o părăsesc pe Evangeline şi se opresc asupra lui Tiberias.

— Indiferent cât de nobil, de sincer, de onorabil ar fi regele respectiv. Sau regina.

Masca inexpresivă a premierului Davidson este în pericol să-i alunece de pe chip, dezvăluindu-i privirea încruntată. Înclină puţin capul, dându-i dreptate lui Radis. Ceilalţi politicieni încep să şuşotească între ei despre această hibă a alianţei noastre. Desigur, Davidson şi Garda au un alt plan pe termen lung, plan în care nu se regăseşte intenţia de a sprijini alţi regi şi alte regine. Dar nu putem recunoaşte asta în faţa argintiilor.

Îmi este uşor să mint, mai cu seamă că minciuna nu-i prea gogonată.

— Altceva spuneai înainte, domnule premier, spun eu repede, ridicându-mă de pe scaun. Altceva ai declarat înainte de a doua bătălie de la Corvium, când încă mai eram în Piedmont.

Ridicând din sprâncene, Davidson se întoarce cu faţa la mine.

— *Centimetru cu centimetru*, îi explic eu, accentuând toate cuvintele.

Forţa atenţiei pe care mi-o acordă acum politicienii din sală mă face să mă cutremur de disperare. Trebuie să fie de acord. Avem nevoie de sprijinul lor ca să punem capăt domniei lui Maven şi să-l împiedicăm pe Tiberias să ajungă la coroana lui.

— Schimbările se pot petrece repede sau mai încet. Însă ar trebui să însemne doar paşi înainte. Ştiu că vă uitaţi la regele Tiberias, la regina Anabel, la prinţesa Evangeline, şi vă întrebaţi prin ce anume sunt ei diferiţi. De ce să vă vărsaţi sângele ca să le oferiţi un tron, când mai bine ar fi să-l lăsaţi pe Maven să şi-l păstreze pe al lui şi să rămâneţi astfel în viaţă?

Radis mă priveşte cu dispreţ.

— Pentru că tu susţii că Maven Calore este un monstru. Un câine turbat, scăpat din lesă.

Scutur din cap, azvârlindu-mi cosiţa pe umăr. Fac la fel cum a făcut Farley: îmi las cicatricele să-şi spună povestea. *M*-ul de pe clavicula mea se înfierbântă rău de tot sub atâtea priviri curioase.

— Susţin că Maven Calore este, fără discuţie, varianta cea mai nefericită, spun eu, adresându-mă întregii săli. Nu numai că nu va face nimic pentru ca Norta să prospere, dar chiar o va trage înapoi. Nu-i pasă nici cât negru sub unghie de supuşii săi roşii. Nici măcar de cei argintii nu-i pasă. Nu-i pasă de egalitatea dintre ei. Nu-i pasă de absolut nimic în afară de răzbunare şi de obsesia de a fi iubit. Şi, spre deosebire de Tiberias, spre deosebire de regele Volo al Riftului, poate spre deosebire de toţi regii argintii care există în prezent, Maven nu se va da în lături de la nimic pentru a-şi păstra coroana.

Radis se aşază încet la locul lui. Îmi face semn din mâna-i albă, invitându-mă să continui. Nu că aş avea nevoie de invitaţia lui. Cu toate acestea, mă simt mândră că o persoană atât de importantă vrea să afle ce am de spus.

— Da, zic eu. În mod normal, v-ar fi mult mai bine dacă nu v-aţi implica şi aţi rămâne aici, la adăpostul munţilor voştri, izolaţi de restul lumii. *Cu condiţia* să fiţi în stare să ignoraţi atrocităţile comise de Norta şi aliaţii ei.

Unii dintre montfortezi încep să se foiască în scaune.

— Dar acum nu veţi putea. Pentru că acum Maven are Ţinutul Lacurilor de partea lui. Puteţi să vă gândiţi la nesfârşit dacă ar fi

bine să ne ajutaţi şi acum sau nu, însă aţi mai făcut-o. Ne-aţi mai ajutat şi în trecut. Soldaţii voştri au fost de faţă atunci când am fost salvată din Palatul Focului Alb. Armata voastră ne-a ajutat să nu cedăm meterezele Corviumului. Iar Maven Calore nu va uita niciodată asta. Nu va uita niciodată că m-aţi ajutat să fug de el.

Tu eşti la fel ca Thomas, mi-a spus odată Maven. Şi încă îl mai aud bolborosindu-mi în minte. *Singura persoană la care ţin*, *singura care îmi mai aminteşte că sunt viu*. *Şi că nu sunt complet gol pe dinăuntru*. *Şi că nu sunt singur*.

Monstrul mă ţinea prizonieră în palatul lui, prizonieră în trupul meu. Mă întreb în ce fel de fiară s-a transformat acum, când nu mai are nimic şi pe nimeni aproape, când a rămas singur cu nebunia din capul lui.

Strângând din dinţi, încerc să-mi închipui ce va face în continuare. Nu în zilele următoare, ci în lunile ce vor veni. În anii viitori.

— Într-o bună zi, armatele lui vor fi la poarta voastră. Nortanii, lacuştrii.

Şi, înaintea ochilor, văd ca prin ceaţă culorile Înaltelor Case, albastrul intens al lacuştrilor.

— Plini de furie, mărşăluind în urma unui scut format din soldaţi roşii, pe care veţi fi obligaţi să-i ucideţi. Poate că veţi învinge, dar cu foarte mari pierderi. Nu pot spune cât de multe. Dar de un singur lucru vă pot asigura: vor urma şi alte victime.

Femeia roşie cu păr negru dă din mână, cerând atenţie. Se uită dincolo de mine. Se uită la Farley, care nu s-a mişcat de la locul ei.

— Eşti de acord, doamnă general? o întreabă ea, după care întinde degetul spre Tiberias. Zici şi tu că acest rege argintiu va fi mai bun decât cel care se află deja pe tron?

Farley pufneşte a batjocură. Bine măcar că nu-şi dă ochii peste cap.

— Auzi, cucoană, mie nu-mi pasă de Tiberias Calore, îi răspunde ea.

Nu mă pot stăpâni. Tresar şi şoptesc: *Ai grijă*, *Farley*.

Dar nu a terminat de vorbit.

— Aşa că poţi să mă crezi când îţi spun că aşa va fi.

Femeia bâţâie din cap, mulţumită de răspunsul acesta. Şi nu este singura. Mulţi dintre politicienii aflaţi aici, fie ei roşii ori

argintii, şuşotesc între ei.

— Ei bine, Maiestate? îl întreabă femeia pe Tiberias.

El se suceşte pe scaun. Din dreapta, Anabel îi atinge uşor braţul. Am suficientă experienţă cu mamele de argintii ca să îmi dau seama că regina Anabel ar putea fi considerată exagerat de mămoasă, prea posesivă cu fiul ei.

Eu mă aşez, iar Tiberias se ridică în picioare. Davidson se aşază şi el, lăsându-l singur în faţa politicienilor montfortezi. Mi se pare absolut superb pe fundalul de marmură albă şi sub cupola verde. Mantia lui roşie pare o văpaie furioasă, o pată mare de sânge proaspăt.

Tiberias înalţă bărbia.

— Aproape un an l-am petrecut în exil, din cauză că am fost trădat de propriul meu frate. Însă am fost trădat şi de...

Se întrerupe, neştiind prea bine cum să spună ce are de spus.

— ... şi de tatăl meu. El m-a educat în aşa fel încât să devin un rege asemenea tuturor regilor dinaintea mea. Intolerant. Rigid. Incapabil să se desprindă de trecut. Condamnat să ducă un război fără sfârşit. Obligat să o ia de soţie pe aceea pe care i-o impune tradiţia.

Evangeline tresare acum pentru prima oară şi zgârie braţele jilţului cu unghiile ei ca nişte gheare.

Regele legitim continuă:

— Adevărul este că Norta era divizată încă de dinainte de moartea tatălui meu. Pe de-o parte stăpânii argintii, iar pe de cealaltă servitorii lor roşii. În adâncul sufletului meu ştiam că nu este corect – aşa cum ştim cu toţii. Însă puterile regilor au anumite limite. Am crezut că una dintre ele era faptul că nu-mi era permis să modific principiile pe baza cărora era clădită ţara noastră, să elimin cumva inechităţile din societate. Am crezut că situaţia actuală, oricât de injustă ar fi fost ea, era mai bună decât aruncarea regatului în haos.

Convingerea îi vibrează în voce.

— Dar m-am înşelat. Mi-au dovedit-o mulţi oameni. Iar dumneavoastră aţi fost unul dintre ei, domnule premier, spune el, uitându-se la Davidson. La fel ca toţi cei de aici. Oricât de ciudată ni s-ar părea nouă ţara dumneavoastră, ea este dovada clară a faptului că se poate şi altfel. Că poate exista un alt fel de echilibru social. În calitate de rege al Nortei, am de gând să deschid bine ochii şi să văd ce nu am putut vedea înainte. Şi să

fac tot ce ţine de mine ca să construiesc o punte peste prăpastia care-i desparte pe roşii de argintii. Să vindec toate rănile. Să schimb ce poate fi schimbat.

L-am mai auzit vorbind la fel de elocvent. A făcut-o în Corvium, când a spus cam acelaşi lucru. Când a jurat că va schimba lumea împreună cu noi. Că va elimina diferenţele dintre roşii şi argintii. La vremea respectivă, m-a făcut să fiu mândră de el. Nu şi acum. Pentru că acum ştiu ce greutate au vorbele lui şi până unde merg promisiunile pe care le face. Mai cu seamă când în joc este coroana pe care şi-o doreşte atât de mult.

Chiar şi aşa, nu mă pot stăpâni şi icnesc când îl văd căzând în genunchi în mijlocul podiumului. Mantia cade în valuri însângerate în jurul lui, pe marmura albă.

Îşi lasă fruntea în jos, stârnind agitaţie în sală.

— Nu cer nimănui să lupte pentru mine, ci alături de mine, şopteşte el.

Femeia cu păr negru este prima care vorbeşte.

— Ştim deja că nu sunteţi genul care să-i pună pe alţii să ducă bătăliile, Maiestate, spune ea. Ne-am lămurit azi-noapte. Fiica mea, căpitanul Viya, a luptat alături de voi pe Drumul-Şoimului.

Tiberias nu spune nimic şi nici nu se ridică în picioare. Dă încet din cap. Un muşchi îi zvâcneşte în obraz.

Din cealaltă parte a sălii, Radis îi face un semn lui Davidson, stârnind o adiere nervoasă prin sală. Aha, deci este un ţesevânt, îmi spun eu.

— Supuneţi la vot, domnule premier, propune argintiul.

Davidson lasă bărbia în piept şi îi priveşte pe sub sprâncene pe politicienii din jur. Mă întreb ce le citeşte pe chipuri. După câteva momente lungi, oftează şi zice:

— Foarte bine, domnule reprezentant Radis.

— Eu votez „da”, spune Radis repede şi apăsat, după care se aşază la loc.

În mijlocul podiumului, Tiberias priveşte nedumerit în jur, încercând să-şi mascheze surprinderea. La fel de uluită mă simt şi eu.

Iar uimirea mi se amplifică la fiecare „da” răsunător, rostit de zeci de guri. Număr în şoaptă: *Treizeci*. *Treizeci şi cinci*. *Patruzeci*.

Sigur, există şi câte un „nu” răzleţ, ici şi colo – care îmi tempereazӑ speranţele. Dar „nu”-urile acestea sunt iute

eclipsate, acoperite de şuvoiul răspunsurilor de care avem atât de multă nevoie.

În cele din urmă, Davidson zâmbeşte larg şi se ridică de pe scaun. Traversează podiumul, îl atinge uşor pe umăr pe Tiberias şi îi face semn să se ridice.

— Ţi-ai obţinut armata.

DOISPREZECE

Evangeline

Chiar dacă Montfortul este frumos şi chiar dacă doar ce am ajuns aici, abia aştept să plecăm. Să mă duc acasă. La Moşia de pe Creastă, la Ptolemus, la Elane. Atât de fericită sunt, că nici nu-mi dau seama că nu am servitori şi trebuie să-mi fac singură bagajele.

Isteaţă mişcare! Până şi roşiii s-au prins. Riftul este mai aproape de Montfort decât baza din Piedmont, ca să nu mai spun că nu este înconjurat de teritoriile stăpânite de Bracken. Iar regatul este bine apărat. Maven nu va cuteza să ordone vreun atac împotriva ţinutului nostru, iar noi vom avea timp să ne pregătim şi să ne organizăm armata.

Cu toate acestea, m-a mâncat pielea toată după-amiaza din cauza unei stări inexplicabile de nelinişte. Iar acum, când ieşim în curtea palatului lui Davidson, văd rânjetul lui Cal şi mi se întoarce stomacul pe dos. Uneori mi-aş dori să aibă măcar un gram din viclenia lui Maven. Sau măcar ceva minte. Atunci ar putea să înţeleagă ce anume s-a întâmplat de dimineaţă în Sala Poporului. Dar nu, este prea credul, prea *bun la suflet* şi mult prea mulţumit de micuţul lui discurs ca să-şi dea seama de manevrele inteligente ale lui Davidson.

Votul a fost aranjat dinainte. Nu se poate altfel. Politicienii montfortezi erau la curent cu cererea lui Davidson şi răspunsul lor era deja cunoscut. Încă de dinaintea sosirii noastre se stabilise că ne vor da o armată. Iar toate celelalte – vizita noastră prin oraş, dineul şi tot restul – nu au fost decât nişte înscenări menite să ne păcălească.

Eu aşa aş face.

Aşa cum a făcut Davidson când am ajuns aici. *Alt detaliu permis în Montfort*, mi-a zis el atunci. Pentru că ştie despre Elane şi ştie ce anume să spună ca să mă facă să ezit. Să mă facă să-mi pun tot felul de întrebări. Să mă facă să mă gândesc, fie chiar şi o secundă, cum ar fi dacă aş da cu piciorul la tot ce am în schimbul unei vieţi tihnite în locul ăsta.

Ce să zic? Premierul ştie să-şi vândă marfa.

Cal traversează curtea ca să-şi ia rămas-bun de la Davidson şi de la soţul acestuia, Carmadon. Mă uit la fericitul cuplu şi simt cum mă încearcă din nou gelozia. Apoi mi se face greaţă. Întorc capul pentru că nu mai vreau să-i văd.

Însă dau cu ochii de o altă manifestare a emoţiilor în public. Absolut reprobabilă, din punctul meu de vedere. Altă scenă dezgustătoare cu personaje care-şi zic la revedere.

Nu înţeleg de ce Mare n-a putut să-şi ia rămas-bun în palat, unde noi n-am mai fi fost obligaţi să asistăm la *spectacolul* ăsta. De parcă doar ea ar suferi din cauza despărţirii. De parcă Mare Barrow este unica persoană de pe lume care a trebuit vreodată să plece de lângă cei dragi.

Îşi îmbrăţişează rudele pe rând şi pe îndelete, zăbovind din ce în ce mai mult în braţele lor. Maică-sa plânge; taică-său plânge; plâng fraţii şi soră-sa. Ea încearcă să-şi stăpânească lacrimile, dar nu reuşeşte. Smiorcăielile lor răsună peste pista de decolare, iar noi, ceilalţi, trebuie să ne purtăm de parcă nu i-am aştepta pe plângăcioşii ăia.

Probabil că asta-i o caracteristică a *roşiilor*, îmi zic eu. Nu se tem să-şi arate slăbiciunile în public pentru că oricum sunt plini de cusururi. Cineva ar trebui să-i atragă atenţia lui Barrow în privinţa asta. Ar fi trebuit să ştie deja cât de important este să păstrezi aparenţele.

Roşul ăla înalt, blond şi bronzat, animăluţul preferat al lui Barrow, îi îmbrăţişează şi el pe membrii familiei lui Mare, de zici că sunt şi rudele lui. Probabil că o să se ţină şi acum după ea.

Cal pune punct discuţiei cu Davidson. Premierul nu se întoarce cu noi – deocamdată, cel puţin. Din moment ce guvernul lui a fost de acord să ne ajute, are acum multe lucruri de aranjat, însă promite că va ajunge şi el în Rift peste vreo săptămână. Însă nu cred că despre asta au vorbit. Cal mi se pare prea înflăcărat, prea nervos – îl ţine prea strâns pe Davidson de braţ. Dar privirea îi este blândă. Înseamnă că îi cere ceva premierului, un lucru minor, dar de o deosebită importanţă pentru el.

Prinţul se îndepărtează de Davidson şi trece pe lângă Mare cu paşi mari şi grăbiţi. Fraţii Barrow se uită lung după el. Dacă ar fi piromani din Casa Calore, sunt convinsă că i-ar da foc chiar aici şi acum. Atitudinea surorii este mai puţin ostilă, dar mai

supărată şi mai decepţionată. Se încruntă în urma lui, muşcându-şi buzele. Gestul ăsta o face să semene şi mai mult cu Mare, mai cu seamă în momentul în care începe să zâmbească cu dispreţ.

Cal se opreşte în dreapta mea. Se proţăpeşte bine pe picioare şi îşi încrucişează braţele la piept, peste uniforma-i neagră şi neornată.

— Învaţă să te prefaci mai bine, Calore! îi şoptesc eu.

Se încruntă la mine, dar nu-mi răspunde.

— Iar mândra ta trebuie să se ţină de programul stabilit.

— Îşi părăseşte familia, Evangeline, mârâie el. Îi putem acorda câteva minute.

Oftez prelung şi mă apuc să-mi examinez unghiile. Astăzi nu mi-am mai pus ghearele. Nu am nevoie de ele pe drumul spre casă.

— Cât de multe concesii îi faci lui Barrow. Mă întreb sincer unde ai stabilit limita şi ce se va întâmpla atunci când o s-o încalce.

Mă aştept să se răstească la mine, dar îl aud cum râde înfundat.

— N-ai decât să-ţi împrăştii răutăţile cât ai tu chef, *Prinţeso*. Oricum, asta-i tot ce ţi-a rămas.

Strâng din dinţi. Strâng şi pumnii. Acum regret că nu mi-am pus ghearele.

— Nu te preface că doar eu sunt singura persoană nefericită de aici, îl reped eu.

Vorbele mele îl amuţesc, iar vârfurile urechilor i se aprind şi se fac gri-închis.

După o ultimă îmbrăţişare, Mare termină – *în sfârşit*! – cu toate aiurelile astea istericuţe. Se întoarce cu spatele la familia ei. Chipurile rubedeniilor sunt diferite, dar şi cumva asemănătoare. Aceeaşi culoare aurie a tenului, aceiaşi ochi negri. Păr castaniu-închis, cu excepţia surorii şi a părinţilor cărunţi. Mai au în comun şi o anumită asperitate – asta precis este o marcă a sângelui lor. De parcă ar fi fost făcuţi din pământ, în timp ce noi suntem făcuţi din piatră.

Băiatul roşu se ţine după Mare, care se îndreaptă spre noi. Zici că-l duce într-o lesă invizibilă. Se mai uită o dată peste umăr şi face cu mâna familiei Barrow. Însă nu şi Mare. Asta este un instinct pe care eu i-l respect: încăpăţânarea şi imprudenţa de a

merge doar înainte cu orice preţ.

Cal ridică ochii atunci când ea trece ţanţoşă pe lângă noi ca să se urce în avion. Întinde mâna şi-i atinge uşor braţul. Pielea lui pare albă în contrast cu mâneca ruginie a tunicii lui Mare. Însă ea nu se opreşte, iar el nu încearcă să o oprească. Doar priveşte lung în urma ei, sufocându-se din cauza cuvintelor pe care nu are curajul să i le spună.

O parte din mine vrea să-l ameninţe cu pumnalul, ca să se ducă după ea. Cealaltă parte vrea să-i smulgă inima din piept, fiindcă se încăpăţânează să-şi ignore sentimentele şi mă obligă şi pe mine la aceeaşi suferinţă.

— Mergem şi noi, viitorul meu soţ? mârâi eu, oferindu-i braţul.

Ţepii jachetei mele metalice stau culcaţi şi lucesc, invitându-l să se apropie.

Cal îmi aruncă o privire întunecată şi schiţează un zâmbet forţat, cu dinţi încleştaţi. Supus până la capăt, îşi trece braţul pe sub al meu, rezemându-şi mâna sub încheietura mea. Mă arde pielea lui mult prea fierbinte. Îmi transpiră gâtul şi mă văd nevoită să-mi înăbuş fiorii de scârbă.

— Fireşte, viitoarea mea soţie.

Habar nu mai am de ce pe vremuri îmi doream atât de mult să aud cuvintele astea.

Însă orice repulsie aş simţi este repede înăbuşită de emoţia care mă cuprinde când mă urc în avion. Doar câteva ore de zbor mă mai despart acum de revederea cu cei pe care îi iubesc atât de mult. Da, trebuie să mă înghesui lângă Cal şi Mare şi să suport privirile cu subînţelesuri melodramatice pe care le-ar putea schimba între ei, dar am să mă descurc. Mă aşteaptă Ptolemus.

Mă aşteaptă Elane.

Chiar şi la mii de kilometri distanţă, tot pot să simt balsamul răcoros al prezenţei sale – compresă rece pe pielea mea înfierbântată. Obraji albi, păr roşu, constelaţii în ochi, sclipiri de lună pe dinţi.

La treisprezece ani am făcut-o praf pe Elane în ringul de antrenament. Pentru tata, pentru a-i câştiga aprobarea. Am plâns o săptămână după aia şi mi-am cerut iertare vreme de o lună. Bineînţeles că ea a înţeles de ce am făcut-o. Suntem amândouă conştiente de exigenţele familiilor noastre, ştim ce vor de la noi, ştim cum trebuie să *fim* ca să le facem pe plac. Pe

măsură ce au trecut anii, asemenea întâmplări au devenit previzibile. Obişnuite. Ne luptam zilnic, ne răneam una pe cealaltă, ne făceam rău. Asta se întâmpla în timpul antrenamentelor, cu tămăduitorii alături de noi. Am ajuns insensibile în faţa violenţei timpului nostru. Însă acum nu i-aş mai face niciun rău. Nu aş mai răni-o pentru nimic în lume, chiar dacă aş avea o armată de tămăduitori care să o îngrijească după aceea. Nu i-aş mai face niciun rău nici dacă mi-ar cere-o tata, nici dacă doar aşa aş putea să obţin coroana. *Măcar de-ar avea şi Calore aceleaşi sentimente pentru Mare*. *Măcar de-ar iubi-o la fel de mult cum o iubesc eu pe Elane*.

După ce intrăm în burta avionului şi ne pregătim să ne instalăm pe scaunele cu perne lipite de pereţi şi să ne prindem centurile de siguranţă, Cal se îndepărtează uşor de mine. Se aşază lângă bunică-sa, care stă singură la una dintre mesele fixate în podea.

— Nanabel, o salută el în şoaptă, folosind numele ăla de alint ridicol şi total nepotrivit.

Nu-mi amintesc s-o fi văzut vreodată pe regina Anabel atât de îmbătrânită şi epuizată. Surâsul ei binevoitor îi este destinat numai şi numai nepotului care a venit lângă ea.

Îmi găsesc şi eu un loc în colţ, lângă un geam şi o măsuţă, unde voi putea să dorm fără să mă deranjeze nimeni. Avionul nostru este mai confortabil decât camioanele militare, chiar dacă a fost şi el rechiziţionat de la Flotila Aeriană a Piedmontului. Interiorul lui este alb şi vesel, cu tonuri de galben şi cu steluţe purpurii. Culorile şi simbolurile prinţului Bracken.

Nu l-am cunoscut pe prinţ. De-a lungul anilor m-am întâlnit cu diverşi diplomaţi de-ai lui şi, evident, cu emisarii pe care ni i-a trimis – prinţul Alexandret şi prinţul Dareus. Sunt morţi amândoi. În Archeon am fost martoră la moartea lui Alexandret, împuşcat în cap în timpul primei tentative de asasinat împotriva lui Maven. Simpla amintire a momentului acela îmi întoarce stomacul pe dos.

Un lord din Casa Iral s-a ridicat în picioare, şi-a scos arma şi a tras un glonţ spre regele care stătea la doar o jumătate de metru în stânga mea. A tras şi a *ratat*, desigur, obligându-ne să ne purtăm aşa cum ne-o dicta alianţa pe care pretindeam că am fi încheiat-o.

Ar fi trebuit să moară în ziua aia. *Cât de rău îmi pare că nu a*

murit în ziua aia.

Încă mai simt gustul metalic al sângelui său, care curgea năvalnic pe pietre, transformându-se într-un şuvoi la picioarele mele.

Numai că tentativa de asasinat nu a reuşit. Casele răzvrătite au fugit, retrăgându-se la adăpostul moşiilor şi fortăreţelor lor. Elane nu are un temperament războinic, aşa că dispăruse încă de dinaintea atacului. Însă Casa Samos nu s-a dat de gol. Iar eu am fost nevoită să iau parte la consiliul lui Maven – unde am stat în picioare, pentru că nemernicul nici măcar n-a avut bunul-simţ să-mi ofere un *scaun* – şi l-am văzut cum a interogat-o pe sora lui Elane. Am văzut cum vărul lui din Casa Merandus i-a scotocit prin gânduri, după care au executat-o pentru trădare.

Elane nu vorbeşte niciodată despre asta, iar eu nu vreau să insist. Nici nu pot să-mi imaginez ce aş face dacă Ptolemus ar avea parte de aceeaşi soartă. Ba nu, nu-i adevărat. Îmi pot imagina o mie de lucruri. Un milion de diferite forme de violenţă prin care să-l torturez pe cel responsabil de suferinţele şi moartea lui. Dar niciuna dintre acestea nu ar putea să umple golul din mine. Legăturile de sânge dintre argintii sunt indestructibile. Loialitatea faţă de cei câţiva pe care îi iubim ne este înrădăcinată în adâncul sufletului.

În cazul acesta, *ce va face Bracken pentru copiii lui*?

Nu m-am interesat de ei, nu am întrebat cum îi tratează montfortezii. Este mai uşor să nu-mi pese. O grijă mai puţin într-o lume sufocată de griji.

Dorinţa mea de intimitate este spulberată de un uragan de muşchi şi păr blond, tuns scurt. Generăleasa din Garda Stacojie se trânteşte pe scaun, zguduind podeaua de sub picioarele noastre.

— Te mişti cu graţia unuia dintre bizonii ăia, mârâi eu, sperând că o pot alunga de pe scaunul din faţa mea.

Nici nu tresare, nici nu-mi răspunde. Doar se uită urât la mine, cu un licăr de furie în ochii de culoarea cerului fără nori. Apoi se întoarce cu faţa la geam şi îşi sprijină fruntea de el cu un oftat înăbuşit. Nu plânge. Nu seamănă deloc cu Barrow, care se urcă în avion sughiţând şi cu ochii roşii.

Nu, generăleasa Farley nu-şi arată tristeţea. Însă cumva tot emană suferinţă, o suferinţă care mă loveşte ca un val uriaş. Chipul îi devine inert, lipsit de expresia aspră de dezgust

permanent, pe care o are în preajma argintiilor, mai ales în preajma mea.

Ştiu că are o fetiţă mică, abia născută, ascunsă pe undeva, la loc sigur.

Dar nu aici. *Nu în avionul ăsta*.

O văd pe Barrow aşezându-se lângă ea şi mă apucă toţi nervii. La venire am călătorit separat, în două avioane – roşiii într-unul, argintiii în celălalt –, ca să avem loc şi pentru prada de război din Corvium. Păcat că acum lucrurile stau diferit şi stăm toţi claie peste grămadă în burta avionului ăsta, care ne duce spre Rift.

— Mai sunt încă vreo şaizeci de locuri libere, mârâi eu.

Mare îmi aruncă privirea-i caracteristică – o combinaţie de supărare şi jale.

— N-ai decât să te muţi tu dacă nu-ţi convine, îmi spune ea, făcând un semn din cap spre restul scaunelor pe care încep să se aşeze cei credincioşi lui Cal şi membrii Gărzii Stacojii.

Pufnind ofensată, mă sprijin de speteaza comodă. Are dreptate. Nu am niciun chef să-mi petrec următoarele ceasuri cu masca de prinţesă pe faţă, ascunzându-mă în spatele zâmbetului fals ca în spatele unui scut şi încercând să schimb informaţii şi ameninţări voalate cu ceilalţi argintii. Aşa cum nu vreau să închid ochii în mijlocul roşiilor, cărora le-ar putea veni ideea să-mi taie gâtul. Nu. Oricât de ciudat ar părea, Mare Barrow este singurul meu refugiu. Înţelegerea făcută ne protejează pe amândouă.

Mare mă lasă în pace şi se aşază mai bine pe scaun, aproape lipindu-se de trupul generălesei. Nu îşi spun nimic, iar Diana Farley nici nu se uită la Barrow. Priveşte atât de pierdută pe geam, că mă aştept să-l spargă dintr-o clipă în alta. Parcă nici nu bagă de seamă când Mare o ia de mână.

Motoarele avionului se trezesc la viaţă, torsul lor de motan se transformă în urlet de leu, dar Farley tot nu se mişcă. Scrâşneşte din dinţi, atâta tot.

Închide ochii doar atunci când decolăm şi ne înălţăm spre nori, lăsând munţii în urma noastră.

Mi se pare că o aud şoptind *Rămâi cu bine*.

•

Cobor prima din avion şi sorb cu nesaţ aromele proaspete, de vară, ale Riftului. Simt miros de pământ reavăn şi de apă de râu

şi de frunze şi de umezeală caldă, pe fondul izului vag de metal al dealurilor. Soarele străluceşte puternic pe cerul jilav şi albicios, făcând totul din jur să sclipească. Culmile se înşiră până departe, în zare, iar verdele lor luxuriant contrastează puternic cu negrul fierbinte şi fără personalitate al pistei de aterizare. Sunt convinsă că mi-aş arde palma dacă aş atinge asfaltul. Din el iese căldura valuri-valuri, deformând imaginea lumii din jur. Sau poate asta-i doar o iluzie optică, creată de nerăbdarea care m-a cuprins. Încerc să nu o iau la goană. Încerc să dau dovadă de oarece decenţă.

Toată lumea a aflat deja secretul relaţiei mele cu Elane – secret lipsit de importanţă în comparaţie cu infinitele alianţe şi trădări care par a ne complica vieţile în atât de multe feluri.

Un secret minor, dar scandalos. Un obstacol. O problemă gravă.

În Norta. *În Rift*, îmi şopteşte o voce în cap. *Dar nu şi în alte părţi*.

Elane nu mă va aştepta în văzul tuturor. Nu-i stă în fire. Ştiu asta, însă uite că inima mai are puţin şi-mi sare din piept.

Ptolemus nu are restricţii în sensul acesta. Stă în mijlocul pistei şi transpiră abundent în uniforma lui de vară, din pânză cenuşie, împodobită doar cu câteva însemne brodate. Singurul metal pe care îl poartă îi luceşte la încheieturile mâinilor. Un cablu gros, din metal – mai degrabă armă decât bijuterie. O măsură de prevedere, pe lângă toate gărzile în culorile Casei Samos. Câteva dintre ele ne sunt rude – veri mai apropiaţi sau mai îndepărtaţi, pe care îi recunosc după părul argintiu şi ochii negri. Celelalte gărzi au jurat credinţă casei noastre şi coroanei tatălui meu, la fel cum au făcut cândva şi gărzile lui Maven. Nu mă obosesc să le observ culorile. Nu contează.

— Eve! spune fratele meu, întinzând braţele spre mine.

Îl îmbrăţişez şi mă sprijin câteva clipe de trupul lui – ca să mă mai relaxez. Ptolemus îmi dă o stare de siguranţă. Este ferm. Real. Viu.

Iar acum, mai mult decât oricând, nu am de gând să mă mai îndoiesc de asta.

— Tolly! şoptesc eu, trăgându-mă puţin înapoi ca să îl pot privi.

În ochii lui furtunoşi regăsesc aceeaşi uşurare care mi-a înflorit în suflet. Nu ne place deloc să fim despărţiţi. Este ca şi

cum ai separa sabia de scut.

— Îmi pare rău că te-am părăsit.

Nu, nu l-ai părăsit. Ar fi însemnat că ai avut şi tu un cuvânt de spus. Numai că n-ai avut. Ai fost obligată. Încleştez degetele pe umărul fratelui meu. Tata m-a obligat să merg în Montfort. Iar mesajul lui nu a fost adresat doar coaliţiei, ci şi mie însămi. A vrut să-mi spună încă o dată că el este regele şi stăpânul casei mele. Şi că datoria mea este să îl ascult şi să mă supun. Să mă duc acolo unde mă trimite el, să fac ce-mi spune şi să mă căsătoresc cu cine îmi porunceşte el. Să trăiesc doar după vrerea lui.

Însă nici nu văd ce altceva aş putea face, nu văd cum aş putea să trăiesc altfel decât după regulile impuse de el.

— Îţi pare rău că ai pierdut toată nebunia de aici? spune Ptolemus, desprinzându-se uşurel din braţele mele. Tata a luat-o razna cu eforturile de a-şi organiza o curte aşa cum trebuie să aibă un rege. Te împiedici de argintii la fiecare pas. Plus că încă nu s-a decis în privinţa tronului.

— Şi mama ce face? întreb eu într-o doară.

Ptolemus îmi strânge braţul sub al lui şi mă conduce spre camionul care ne aşteaptă. Ceilalţi ne urmează, dar mie nici nu-mi pasă de ei.

— Cam la fel, spune el. Ne bate la cap să-i facem nepoţi. În fiecare seară o aduce pe Elane în apartamentul meu. Sincer, chiar am senzaţia că se pune de pază în faţa uşii.

Mi se urcă fierea în gât, dar mă stăpânesc.

— Şi?

Sper să nu-mi sesizeze tremurul din voce. Ptolemus mă strânge de braţ.

— Facem exact aşa cum ne-am înţeles, şopteşte el înăbuşit. Facem ce trebuie ca să ne creadă.

O invidie fierbinte şi verde îmi umple pieptul.

Nu credeam că voi fi geloasă. Nici prin cap nu mi-a trecut asta în urmă cu mai multe luni, când toţi trei am hotărât ce urma să facem. Când am hotărât că nu ne vom opune logodnei lui Elane cu fratele meu. La început, logodna nu avea decât scopul de a o apăra. De a o scoate din atenţia celorlalte Înalte Case, până când ne va veni în minte un plan mai bun. În niciun caz nu ar fi trebuit să fie obligată să ia de soţ vreun verdian miorlăit din Casa Welle, ori vreun oţelit mitocan din Casa Rhambos. Case pe

care nu le pot controla. Elane este o fată frumoasă, o umbră plină de talent. Casa din care face parte este extrem de importantă. Iar Ptolemus este moştenitorul Casei Samos. Deci era partida perfectă, logică, previzibilă. Folositoare – pentru un timp. Pe vremea când nu credeam că mai există şi alte opţiuni. Pe vremea când eu încă mai eram logodită cu Maven şi mă aştepta năpasta de a-i deveni regină. Însă Ptolemus era mâna lui dreaptă, un apropiat al curţii sale. Prin căsătoria asta aş fi putut să o ţin şi pe Elane aproape de mine.

Nu am ştiut atunci de planurile infernale pe care ni le pregătea tata. Nu le cunoşteam toate detaliile.

Iar dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum… aş fi luat alte decizii? Oare?

Ptolemus ar fi un prinţ liber, bun de însurat. *Iar Elane ar fi şi ea liberă să te urmeze pe tine, prinţesa ei, oriunde ai merge*. *Liberă să se mărite cu orice curtean i-ai alege*. *Nu ar fi legată de fratele tău, într-un alt regat, într-o altă ţară, într-un alt dormitor, pentru tot restul vieţilor voastre*.

Tata ne-ar fi putut opri, dar nu a făcut-o. Ne-a lăsat să facem greşeala asta oribilă. Pun prinsoare că i-a făcut mare plăcere să ştie că mă despărţea de unica persoană pe care mi-o doream mai mult decât mi-aş dori orice coroană din lumea asta.

— Eve? şopteşte Ptolemus, aplecându-se spre mine.

E mai înalt cu cel puţin cincisprezece centimetri. Şi este şi mai lat în umeri. Fireşte, doar este primul născut, cu patru ani mai mare decât mine. Fiu al lui Volos Samos, moştenitor al Regatului Riftului. Îmi iubesc mult fratele, dar sunt conştientă că va avea o viaţă mai uşoară decât a mea. Şi cred că, în felul meu meschin, am dreptul să-i port pică pentru asta.

— Nicio problemă, spun eu printre dinţi.

Bine că nu mi-am pus hainele din metal, că s-ar fi făcut praf şi pulbere. Cu coada ochiului, îl văd pe Tolly cum îşi aranjează brăţările.

— Noi am ales. Trebuie să ne împăcăm cu situaţia.

Aud iarăşi vocea aceea ciudată.

Eşti convins?

Şi, în mintea mea, văd doi bărbaţi – unul în alb, celălalt în verde. Doi bărbaţi cu pielea de nuanţe diferite, care se ţin cu tandreţe de mână. Îmi tulbură vederea şi mă sprijin de Ptolemus să mă conducă pe ultima porţiune a drumului. Aproape că-l

oblig să mă ia în braţe ca să mă urce în camion.

O altă imagine o înlocuieşte pe aceea a lui Davidson şi Carmadon. Fratele meu şi Elane, într-un dormitor pe care îl cunosc foarte bine. Umbra mizerabilei noastre mame în faţa uşii. Nu există decât o singură modalitate prin care aş putea să şterg imaginea asta, care ameninţă să mi se întipărească în ochi.

În timp ce toţi ceilalţi se grăbesc spre recent renovata sală a tronului, ca să aducă omagiile lor regelui, tatăl meu, eu fac exact invers. Cunosc toate cotloanele Moşiei de pe Creastă la fel de bine cum îmi cunosc chipul şi nu-mi este deloc greu să mă strecor în curtea interioară şi să dispar printre rândurile ordonate de copaci şi flori. Grădina servitorilor este chiar lângă bucătărie, dar nici nu-i bag în seamă pe roşiii pe lângă care trec. Sunt obişnuiţi cu toanele mele, aşa că mi se feresc din cale. În momentul ăsta mă simt de parcă aş fi un nor de furtună, negru şi înspăimântător, care ameninţă să explodeze.

Elane mă aşteaptă în camera mea. Camera noastră. Cu ferestre curate şi draperiile trase. Ştie cât de mult îmi place soarele, mai cu seamă atunci când razele lui o luminează pe *ea*. S-a cocoţat pe un scaun de lângă geam, cu spatele sprijinit de o pernă; poartă o rochie simplă şi neagră şi îşi leagănă un picior dezgolit până la coapsă. Nu se întoarce să se uite la mine atunci când mă aude intrând. Îmi lasă timp să mă reobişnuiesc cu prezenţa ei.

Îi mângâi piciorul cu privirea, apoi trec la părul ei, roşu şi strălucitor, lăsat liber pe umerii albi. Îi străluceşte pielea, da, chiar aşa: îi străluceşte. Acesta este talentul ei, este arta ei. Manipulează lumina în aşa fel încât să o facă să arate splendid, fără strop de machiaj sau podoabe. Rareori mă simt urâtă. Sunt o tânără foarte frumoasă, atât naturală, cât şi cu ajutorul tuturor artificiilor din lume. Dar, după zborul lung, nefardată şi fără rochia mea complicată, ca o armură, mă simt o pocitanie pe lângă ea. O pocitanie care nu merită să respire acelaşi aer. Fac un efort şi îmi stăpânesc dorinţa de a fugi în baie ca să mă machiez puţin.

În cele din urmă, Elane se întoarce, oferindu-mi superba privelişte a chipului său. Şi iar mă cuprinde ruşinea la gândul că am apărut atât de neîngrijită în faţa ei. Însă dorinţa fierbinte alungă repede orice alte frustrări. Începe să râdă când închid uşa cu călcâiul şi traversez iute încăperea ca să-i cuprind obrajii

în palme. Pielea ei perfectă, ca de alabastru, este netedă şi răcoroasă. Dar nici acum nu spune nimic, îngăduindu-mi să-i sorb din priviri trăsăturile.

— Nu porţi coroana, zice, ridicând mâna la tâmpla mea.

— N-am nevoie. Ştie toată lumea cine sunt.

Îşi coboară degetele de-a lungul obrazului meu, mă mângâie, încercând să-mi alunge toate grijile.

— Ai apucat să dormi în avion?

Oftez, conturându-i bărbia cu vârful degetului mare.

— Încerci să-mi spui că arăt obosită?

Mă mângâie în continuare pe faţă, apoi pe gât.

— Încerc să-ţi spun că poţi să dormi acum, dacă îţi e somn.

— Am dormit destul.

În fracţiunea de secundă de dinaintea sărutului, Elane schiţează un surâs atoateştiutor.

Mi se frânge inima când mă gândesc că nu îmi aparţine cu adevărat.

•

Cineva bate cu pumnul în uşa de la dormitorul meu. Nu în uşa salonului, unde ar trebui să aştepte oaspeţii, ci chiar în uşa dormitorului. Uşa dormitorului meu, a *dormitorului nostru*. Ţâşnesc furioasă de pe perne, dar aşternuturile mi s-au încurcat în jurul picioarelor. Cu un zvâcnet al mâinii, îmi aduc un cuţit din scrinul aflat în cealaltă parte a camerei şi tai iute mătasea care mă împiedică să merg.

Elane nici nu clipeşte când lama ascuţită trece la nici doi centimetri de pielea ei goală. Pisicuţa mea cea leneşă doar cască, se întinde şi se întoarce pe partea cealaltă, cu o pernă în braţe.

— Câtă lipsă de maniere! murmură ea, referindu-se atât la mine, cât şi la cretinul ăla care ne-a întrerupt.

— Mă pregătesc să-i fac felul mizerabilului ăla, îi explic eu, tăind şi ultimul cearşaf. Mesager amărât lipsit de noroc.

Mă ridic din pat, îmi dau seama că sunt în pielea goală şi îmi pun repede pe mine un camizol din mătase, dar fără să las cuţitul din mână.

Bătăile în uşă nu se opresc, iar acum se aude şi o voce înăbuşită. O recunosc şi mi se evaporă o parte din furie. Nu-i cazul să-l sperii pe nepoftit atât de tare, încât să-şi facă nevoile pe culorile lui. Enervată, arunc cuţitul în perete. Se înfige acolo,

în lambriu.

— Ce este, Ptolemus? oftez eu cu năduf, întredeschizând uşa de la dormitor.

Şi fratele meu este ciufulit şi are hainele aruncate de-a valma pe el. Îi ard ochii. Presupun că făcea acelaşi lucru ca mine când a fost întrerupt. Lui şi lui Wren Skonos le place să facă amor după-amiaza.

— Ne cheamă în sala tronului, mă anunţă el pe un ton foarte serios. Chiar acum.

— S-a supărat cumva tata pentru că nu m-am repezit să-i pup tălpile? N-au trecut decât câteva minute de când am sosit acasă.

— Ba două ore! strigă Elane, fără să ridice capul de pe pernă.

Apoi adaugă, fluturând o mână delicată:

— Ce mai faci, soţiorule? Fii drăguţ şi dă poruncă să ne aducă ceva de mâncare.

Iritată la culme, îmi înfăşor mai bine capotul în jurul corpului.

— Deci, despre ce e vorba? Are de gând să mă biciuiască în văzul tuturor pentru că n-am fost o fiică bună? S-a hotărât să-şi respecte promisiunea şi ne va înfige capetele în ţepele de la poartă? rânjesc eu cu dispreţ.

— O să te mire, dar n-are nicio legătură cu tine, îmi răspunde fratele meu pe un ton tăios şi sec. A avut loc un atac.

Arunc o privire peste umăr. Elane stă tolănită, doar parţial acoperită de cearşafuri. Acum nu mai străluceşte, nu se mai concentrează – este pe jumătate adormită. Lipsită de apărare. Vulnerabilă. Chiar şi un cuvânt nelalocul lui i-ar putea face rău.

— Hai afară, şoptesc eu, împingându-l pe Ptolemus în salonul de alături.

Măcar de veştile lui să o pot proteja.

Îl conduc spre o canapea verde, asortată cu dealurile care se văd pe fereastră. Un râu din pietre traversează pardoseala acoperită, ici şi colo, cu covoare moi, de culoare albastră.

— Ce s-a întâmplat? Unde a avut loc atacul?

Nu ştiu din ce motive îmi imaginez că răspunsul lui va fi *În Montfort* şi mi se pune un nod în gât.

Ptolemus nu se aşază, ci începe să se plimbe cu mâinile în şold. Văd cum i se contractă tendoanele braţelor.

— În Piedmont.

Pufnesc cu dispreţ – asta este, n-am putut să mă abţin.

— Tare *prost* e Maven, mârâi eu. Loveşte în resursele lui Bracken, nu în ale noastre. Nici prin cap nu mi-a trecut că poate să fie atât de *idiot*...

— Maven nu l-a atacat pe Bracken, se răsteşte Ptolemus la mine. Bracken ne-a atacat pe noi. Ne-a atacat baza din Piedmont. Lovitura a avut loc acum două ceasuri, dar noi abia acum am recepţionat mesajul prin care ni se cere ajutorul.

— Cum? clipesc eu, evident nedumerită.

Îmi strâng gulerul capotului în jurul gâtului. De parcă mătasea m-ar putea feri de pericol.

— Ne-a înconjurat baza şi a atacat-o cu o armată formată din armata lui şi armatele celorlalţi prinţi din Piedmont. Şi-a luat-o înapoi. I-a ucis pe toţi cei care i-au stat în cale. Roşiii din Norta, argintiii din Montfort. Oameni cu sângenou.

Ptolemus se apropie de fereastră şi îşi lipeşte palma de ea. Se uită spre est, la pâcla acestei după-amiezi fierbinţi.

— Bănuim că Maven şi lacuştrii sunt în spatele acestui atac.

Mă uit în jos, la picioarele mele goale pe covorul albastru.

— Credeam că-i pasă de copii. Montfortezii o să-i omoare.

Ce mai afacere! *Să-ţi dai copiii în schimbul coroanei*. Mă întreb dacă şi tatăl nostru ar face aceeaşi alegere.

Ptolemus clatină încet din cap.

— Am primit o veste şi de la conducerea Montfortului. Copiii… au dispărut. Au fost înlocuiţi cu cadavrele unor roşii pe care le-au transformat în aşa fel încât să *arate* ca prinţesa Charlotta şi prinţul Michael. Se pare că a reuşit cineva să ajungă la ei şi să-i scoată din locul unde erau ţinuţi prizonieri.

Se întrerupe şi scoate un mârâit gros, ca de fiară. Apoi continuă:

— Cretinii ăia de montfortezi nu ştiu cum de a fost posibil aşa ceva. Cum de a reuşit cineva să pătrundă şi să iasă nestingherit din munţii ăia de care sunt atât de mândri.

Dau din mână – nu mă interesează acum acest subiect. Nu mai contează.

— Deci tu spui că nu mai avem baza din Piedmont?

Ptolemus strânge din dinţi.

— Tot Piedmontul este acum de partea lui Maven.

— Şi ce putem noi să facem? şuier eu.

Mi se învârteşte capul. Ne lăsasem o garnizoană în Piedmont, cu soldaţi din Garda Stacojie şi Montfort. Roşii, cu sângenou şi

argintii – luptători de care avem mare nevoie. Scrâşnesc îndurerată, întrebându-mă câţi or fi supravieţuit atacului.

Bine măcar că armata tatălui meu s-a întors direct în Rift după ce am cucerit Corviumul. La fel s-a întâmplat şi cu armatele aliate ale reginei Anabel. Puterea noastră argintie nu a fost ştirbită, dar pierderea bazei şi pierderea Piedmontului vor avea consecinţe devastatoare.

Mi s-a uscat rău de tot gura şi îmi tremură vocea.

— Cum ne putem opune Ţinutului Lacurilor, Nortei lui Maven şi Piedmontului?

Nu am mai văzut niciodată o expresie atât de înverşunată pe chipul fratelui meu şi mă cutremur până în măduva oaselor.

— Tocmai asta vom afla acum.

TREISPREZECE

Iris

Niciodată n-am mai fost atât de departe în sud.

Este foarte multă umezeală în baza din Piedmont, ceea ce-mi dă senzaţia că aş putea transforma văzduhul însuşi într-o armă. Mă înţeapă braţele dezgolite, acoperite de stropi prea mici ca să-i pot distinge. Mă întind puţin, îmi mişc degetele în cerc, tulburând aerul fierbinte şi dens de deasupra balconului de la comandamentul bazei.

Norii de furtună se fugăresc deasupra orizontului, aducând ploi torenţiale peste mlaştini. Se văd în zare una sau două explozii de fulgere, dar tunetele ajung la noi abia după patru sau cinci secunde. Adierea uşoară a vântului are miros de focuri stinse de ploaia asta trecătoare, iar fumul se înalţă peste poarta principală a bazei. Acolo au fost întâmpinaţi cu braţele deschise soldaţii lui Bracken, după care aceştia s-au năpustit împotriva celor dinăuntru. A urmat un atac-fulger, condus de agili şi oţeliţi, dovedind exact de partea cui au trecut. De partea lui Maven. De partea mea.

Regele Nortei îşi sprijină mâinile albe ca laptele de balustradă şi se apleacă câţiva centimetri peste ea.

Suntem la al doilea etaj. Nu ar muri dacă l-aş îmbrânci peste balcon; s-ar alege doar cu câteva oase rupte. Ţine ochii mijiţi şi sprâncenele încruntate sub coroana simplă din fier şi rubine. Astăzi nu poartă mantie. E prea cald. Dar şi-a pus uniforma neagră de toate zilele. S-a descheiat la guler. Observ o peliculă de transpiraţie pe gâtul lui. Ştiu că nu-i din cauza căldurii. Un rege de foc ar trebui să se simtă mult mai bine la temperaturi atât de ridicate decât ne simţim noi, ceilalţi. Nu a transpirat nici din cauza vreunui efort. Că doar n-a mişcat niciun deget să-i ajute pe cei care au cucerit baza. De fapt, nici eu nu am făcut nimic, cu toate că ambele noastre ţări i-au oferit soldaţi argintii lui Bracken pentru acest atac. Am aşteptat până s-au limpezit lucrurile, până când victoria a fost certă şi abia apoi am intrat în bază.

Cred că Maven este nervos. Că îi este teamă. Că este furios.

Nu a găsit-o aici.

Îl urmăresc în tăcere, aşteptând să vorbească el primul. Mărul lui Adam i se agită între capetele gulerului de la tunică. Maven mi se pare nefiresc de vulnerabil, în pofida triumfului nostru.

— Câţi au reuşit să scape? mă întreabă el, fără să mă privească.

Stă cu ochii aţintiţi la furtuna din zare.

Încerc să nu mă enervez. Nu sunt nici vreun locotenent de-ai lui, nici vreun aghiotant obligat să stea drepţi şi să-i dea raportul. Însă îi arunc un zâmbet acru şi îi răspund.

— O sută au fugit spre mlaştini, zic eu, trecându-mi degetele printre florile din jardiniere.

Praful de pe petalele lor încă mai este umed de la ploaia trecătoare de mai devreme şi din cauza strădaniilor unui grădinar puţin cam prea conştiincios. Zidurile din cărămidă şi coloanele clădirii administrative din spatele nostru sunt îmbrăcate în iederă înflorită. Piedmontezii sunt înnebuniţi după flori şi culmea este că plantelor chiar le merge bine în clima asta. Oriunde te uiţi, dai cu ochii de câte o explozie de flori de toate culorile: albe, galbene, violet, roz şi puţin bleu, care să-ţi aline privirea. Soarele e tot mai puternic şi acum îmi pare rău că mi-am pus rochia asta albastră, de protocol, şi nu m-am îmbrăcat în alb. Bine măcar că materialul este subţire şi pot să simt pe piele adierile de vânt.

Maven rupe o floare indigo din ghiveciul de lângă el.

— Şi două sute au murit.

Nu este o întrebare. Cunoaşte foarte bine numărul victimelor.

— Chiar acum ne folosim toate abilităţile ca să-i identificăm pe cei morţi.

Ridică din umeri.

— Mai bine ar fi să folosim prizonierii. Poate câţiva dintre ei vor accepta să ne ajute.

— Mă îndoiesc, spun eu. Montfortezii şi membrii Gărzii Stacojii sunt renumiţi pentru loialitatea lor. N-ar ridica niciun deget ca să ne fie de folos.

Cu un oftat lung îşi îndreaptă umerii şi se îndepărtează de balustradă. Tresare când cerul este despicat de alt fulger – de data aceasta mai aproape. I se scurge tot sângele din obraji atunci când tunetele se rostogolesc pe deasupra noastră. *Oare*

se gândeşte la fetiţa cu fulgerele?

— Să lăsăm problema asta în seama verilor mei din Casa Merendus.

Scrâşnesc din dinţi.

— Ştii ce părere am despre şoptitori, spun eu, poate prea repede şi cu prea multă asprime.

Maică-sa a fost o şoptitoare, îmi amintesc eu, pregătindu-mă să fiu mustrată.

Însă Maven nu-mi zice nimic. Pune pe balustradă floarea cu petalele în sus şi îşi face de lucru cu unghiile. Are unghii scurte, mâncate de dinţi şi tocite de nelinişti. Te-ai aştepta ca un rege să aibă unghii îngrijite, potrivite pentru braţele tronului. Poate chiar tocite sau rupte în antrenamente şi bătălii, aşa cum sunt convinsă că le are fratele lui. Nu distruse de ticuri nervoase de copil năbădăios.

— Şi cred că şi tu eşti de aceeaşi părere cu mine, Maven, mă aud spunând.

Uite că am îndrăznit să întorc una din cărţile pe care le am.

Nici acum nu-mi răspunde şi aşa ştiu că am dreptate. A rămas cu cicatrice şi cu răni adânci după toate câte i le-a făcut maică-sa, după ce şoptitorii ei i-au pătruns în minte şi i-au întors-o cu josul în sus. Nu vrea să mai rişte.

Simt o crăpătură în armura lui, o gaură în zidul pe care l-a ridicat între noi. *Dacă m-aş strecura prin ea*? *Dacă aş pune stăpânire pe o parte din inima lui*, *la fel cum a făcut Mare Barrow*… *atunci oare l-aş putea controla aşa cum îmi doresc*?

— Dacă vrei, i-am putea îndepărta de la curte, şoptesc eu.

Îmi pun o mască mai blândă, mai grijulie, şi mă apropii de el. Încerc să adopt o atitudine cât mai seducătoare – bine că decolteul este destul de mare şi îmi scoate în evidenţă pielea perfectă.

— Şi ai putea să dai vina pe mine şi pe superstiţiile mele ciudate, de lacustră. Să spui că este doar o măsură pe termen scurt, pe care ai luat-o ca să-i faci pe plac soţiei tale.

Este ca şi cum aş da târcoale unei ape învolburate, încercând să nu mă înec în ea.

Îi zvâcneşte colţul gurii. Îl văd din profil: nas drept, frunte mândră, pometţi în relief.

— Câţi ani ai, Iris? Nouăsprezece?

Mă uit nedumerită la el.

— Da, şi?

Cu un zâmbet forţat, se mişcă mai repede decât mă aşteptam eu şi îmi pune mâna pe faţă. Tresar când îi simt degetele alunecând până în spatele urechii, în timp ce cu degetul mare mă apasă cam tare în carnea de sub bărbie. Pielea i se aprinde, e fierbinte, dar nu mă arde încă. Este doar cu vreo doi sau trei centimetri mai înalt decât mine şi sunt obligată să-mi ridic privirea ca să mă pot uita în ochii lui, ca cerul de deasupra tundrelor. Îngheţaţi, neiertători, fără fund. Cine ne-ar vedea acum ar zice că suntem doi tineri căsătoriţi, care se iubesc la nebunie.

— Eşti foarte pricepută, spune el.

Oricât de fierbinte i-ar fi pielea, răsuflarea o are ciudat de rece, mai că-mi îngheaţă obrajii.

— Dar nici eu nu sunt mai prejos, adaugă el.

Fac un pas înapoi. Vreau să mă smulg din mâna lui, dar el îmi dă drumul înainte să apuc eu să fac vreun gest. Pare amuzat, iar asta îmi întoarce stomacul pe dos. Nu-l las să vadă cât îmi este de scârbă. Tot ce-i arăt este o indiferenţă rece. Ridic dintr-o sprânceană şi îmi netezesc părul strălucitor pe umeri. Încerc să imit atitudinea maiestuoasă şi neînfricată a mamei mele.

— O singură dată dacă mă mai atingi fără să-ţi dau eu voie, o să vedem atunci cât eşti în stare să-ţi ţii respiraţia.

Foarte încet, ia floarea în mână şi o strânge în pumn. Petalele se desprind şi cad, una câte una, iar el zvâcneşte din încheietură, făcând să-i scapere brăţara. Bietele petale iau foc înainte să atingă solul, dispărând într-o jerbă de flăcări, scrum şi ameninţări fără perdea.

— Iertare, regină a mea, zâmbeşte el – minte el. Stresul acestui război îmi distruge nervii. Nu pot decât să sper că fratele meu va asculta de glasul raţiunii şi că trădătorii cu care s-a înconjurat vor fi prinşi şi judecaţi aşa cum se cuvine, ca să avem parte de pace în ţările noastre după atât de multă vreme.

— Bineînţeles.

Cuvintele mele sunt la fel de nesincere ca ale lui. Las capul în jos, încercând să ignor ruşinea pe care mi-o aduce acest gest.

— Pacea este ţelul nostru comun.

Şi aşa va fi, imediat ce mama îşi va fi făcut mendrele cu ţara ta şi îţi va fi aruncat tronul în ocean. După ce îl vom fi lăsat fără nicio resursă pe regele din Casa Samos şi le vom fi omorât pe

toate persoanele care au avut ceva de-a face cu moartea tatălui meu.

După ce îţi vom fi luat coroana, *Maven Calore*, *şi te vom îneca*. *Şi pe tine*, *şi pe fratele tău*.

— Maiestate?

Ne întoarcem amândoi şi vedem că în pragul de la balcon stă una dintre santinelele lui Maven, cu mască neagră, strălucitoare. Face o plecăciune adâncă, învolburându-şi pelerina ca de foc. Nici nu vreau să mă gândesc cât asudă amărâţii ăştia acum, în armurile lor.

Maven gesticulează cu palmele deschise. Vocea lui este îngheţată.

— Ce este?

— Am localizat ce ne-aţi ordonat.

Doar ochii santinelei se văd în spatele măştii. Şi sunt ochi plini de teamă.

— Sigur?

Prefăcându-se dezinteresat, regele se apucă să-şi ciugulească din nou unghiile, fapt care mă face să fiu extrem de atentă.

Santinela bâţâie din cap.

— Da, Maiestate.

Cu un zâmbet tăios, Maven ridică ochii de la degetele-i chinuite şi se întoarce, sprijinindu-se cu spatele de balustradă.

— Foarte bine. Mulţumesc. Aş vrea să văd şi eu.

— Da, Maiestate, repetă santinela, bâţâind şi mai tare din cap.

— Vrei să vii şi tu, Iris? mă întreabă Maven.

Întinde mâna. Degetele îi ajung la un centimetru de braţul meu. Îşi bate joc de mine.

Toate instinctele mele de luptătoare mă sfătuiesc să refuz. Însă, în cazul acesta, aş recunoaşte că mă tem de Maven Calore şi că îl las să mă controleze. Nu pot să scap una ca asta. Plus că s-ar putea ca lucrul acela pe care-l caută în baza din Piedmont să fie de interes şi pentru Ţinutul Lacurilor. Poate-i vorba de o armă. Sau de anumite informaţii.

— De ce nu? spun eu, ridicând din umeri puţin cam prea mult.

Mă fac că nu-i văd mâna întinsă şi mă iau după santinelă. Port o rochie cu decolteu adânc la spate, care îmi descoperă bulboanele de apă tatuate pe spate.

Baza este destul de mare, dar nici nu se compară cu

fortăreţele din Ţinutul Lacurilor, unde ne ţinem noi armatele. Probabil că nu-i departe locul acela unde ne ducem, pentru că santinelele lui Maven nu ne-au adus un camion pentru transport. Păcat. Nu este deloc mai răcoare la umbra numeroşilor copaci de pe străzi decât la soare. Ne însoţesc douăsprezece santinele. Îmi ating gâtul cu mâna. În urma degetelor mele se formează stropi de apă, care alunecă pe spatele meu desenat, răcorindu-mă.

Cu pumnii strânşi, îndesaţi în buzunare, Maven se ţine după santinela din frunte. Arde de nerăbdare. Vrea să pună cât mai repede mâna pe lucrul acela după care mergem.

Intrăm pe o străduţă cu case înşirate pe ambele laturi. Pare un loc nefiresc de vesel. Cărămidă roşie şi obloane negre, trotuare pavate, flori de toate culorile şi copaci foarte bine îngrijiţi. Însă este pustiu aici şi asta mă tulbură. Este ca o casă mare, lipsită de locatari. Sau ca o casă de jucărie fără păpuşi. Oamenii care au locuit aici au fost fie ucişi sau capturaţi, fie au fugit în mlaştinile puturoase şi primejdioase. Dar poate au lăsat în urma lor un lucru de valoare. Lucrul acela pe care şi-l doreşte Maven.

— Acestea au fost locuinţele ofiţerilor, îmi explică una dintre santinele. Înainte de ocupaţie.

Ridic din sprâncene la el.

— Şi după aceea?

— S-au instalat duşmanii. Şobolani roşii, trădători de acelaşi sânge cu noi, monştri cu sângenou, şuieră o altă santinelă din spatele măştii.

Maven se opreşte atât de brusc, că tălpile cizmelor lui din piele lasă dâre negre pe trotuar. Fără să-şi scoată mâinile din buzunar, se întoarce iute spre santinela care a vorbit despre „şobolanii roşii”. Deşi santinela este cu mult mai înaltă decât el, Maven nu pare deloc intimidat. De fapt, pe faţa lui nu se poate citi absolut nimic.

— Ce ai spus, santinelă Rhambos?

Este un oţelit. Adică i-ar putea smulge mâinile din umeri fără pic de efort. Dacă ar vrea. Bineînţeles că nu vrea şi prin crăpăturile măştii i se văd ochii bulbucaţi, plini de groază.

— Nimic important, Maiestate.

— Eu hotărăsc ce este important, i-o retează Maven. Ce ai spus?

— Am răspuns Maiestăţii Sale, regina.

Se uită la mine. Implorându-mă din priviri să-l ajut, dar nu pot. Santinelele se află în subordinea lui Maven.

— I-am spus că aici au locuit roşiii în timpul ocupaţiei montforteze. Şi argintiii. Şi oamenii cu sângenou.

— Şobolani. Trădători. *Monştri*, completează Maven, pe acelaşi ton neutru.

Mai că-mi doresc să-l văd explodând de furie. Pentru că lipsa asta de orice fel de emoţie este cu mult mai înspăimântătoare. Este un rege care nu poate fi descifrat, un rege gol pe dinăuntru.

— Astea au fost cuvintele pe care le-ai folosit, nu-i aşa?

— Aşa este, Maiestate.

Maven se uită la altă santinelă.

— Santinelă Osanos, poţi să explici de ce folosirea acestor cuvinte constituie o greşeală?

Acvatica cu ochi albaştri începe să se bâlbâie, şocată de cererea regelui său. Încearcă să-şi revină cât mai repede. Şi să dea răspunsul corect.

— Pentru că...

Dar vocea i se stinge. O văd că îşi frământă degetele.

— Nu ştiu, Maiestate.

— Hmm...

Mormăitul lui gutural vibrează în aerul umed.

— Nu ştie nimeni?

Da, îl dispreţuiesc din tot sufletul meu.

Intervin şi spun pe un ton plictisit:

— Pentru că santinela Rhambos a insultat-o pe Mare Barrow în prezenţa ta.

Acum regret că mi-am dorit să-l văd furios. I se întunecă privirea, pupilele i se dilată de mânie. Întredeschide gura, dezvelindu-şi dinţii – deşi eu mă aştept să văd colţi ca de fiară sălbatică. Santinelele din jurul nostru se crispează şi mă întreb dacă ar încerca să-l împiedice în caz că va dori să mă lovească. Nu cred că ar face-o. Sigur, şi pe mine trebuie să mă protejeze, însă Maven este pe primul loc. *Mereu va fi pe primul loc în această alianţă numită „căsătorie*”.

— Soţia mea are o imaginaţie bogată, zice el sarcastic.

Ştiu că am pus degetul pe rană. O rană urâtă. Ştiam că este obsedat de fata asta, că o iubeşte într-un fel pervers şi

dezgustător, însă reacţia lui mă face să mă gândesc la ceva mai profund. La o debilitate lăuntrică, pe care i-a provocat-o altcineva. Maică-sa este de vină, deşi nu-mi pot imagina motivul pentru care l-a năpăstuit în halul ăsta. Motivul pentru care i-a împlântat în inimă şi minte dragostea asta dureroasă, chinuitoare, mistuitoare pentru Mare Barrow.

Împotriva voinţei mele, parcă mă încearcă un strop de milă pentru Maven Calore. Nu-i vina lui pentru că este aşa cum este. Nu în totalitate. Altcineva l-a dezmembrat şi apoi l-a făcut la loc. Numai că l-a asamblat foarte prost.

Furia îi trece ca norii de furtună, care lasă în urma lor ameninţarea tunetelor. Santinelele se relaxează. Maven îşi îndreaptă umerii şi îşi trece mâna prin păr.

— Greşeala ta, santinelă Rhambos, este dispreţul cu care ai vorbit, spune el, revenind la tonul indiferent, de copilandru, pe care îl foloseşte ca să îi seducă pe cei din jur.

Porneşte din nou la drum cu paşi graţioşi. Mie însă mi se pare că santinelele nu se mai apropie de el la fel de mult ca înainte.

— Suntem în război, sigur că da, iar aceştia sunt duşmanii noştri. Dar, duşmani sau nu, sunt oameni. Mulţi sunt supuşii mei, concetăţenii voştri. Când vom dobândi victoria, îi vom anunţa că îi primim cu braţele deschise acasă, în Regatul Nortei. Cu câteva excepţii, desigur, adaugă el cu un zâmbet conspirativ.

Minte cu atâta uşurinţă şi atâta artă, că mă ia cu fiori reci, în ciuda căldurii.

— Aici, Maiestate, spune la un moment dat una dintre santinele, arătând spre una dintre case, care nu pare prin nimic deosebită de celelalte.

Dar, la o privire mai atentă, văd că florile sunt mai bine îngrijite. În jardinierele de la ferestre sunt flori proaspete, cu petale lucioase şi frunze de un verde-intens.

Maven se uită urât la geamuri, de parcă ar examina un cadavru. Urcă încet cele câteva trepte până la uşă.

— Care *monstru* a locuit aici? întreabă el, în cele din urmă.

Santinelele nu se înghesuie să-i răspundă. Se tem că-i o întrebare-capcană. Nu cred că se înşală.

Singura care are curaj să vorbească este santinela Osanos. Fata îşi drege glasul şi apoi spune:

— Mare Barrow.

Maven dă din cap şi rămâne nemişcat câteva clipe. După care

izbeşte cu piciorul în uşă şi o sparge. Intră în casă şi se pierde în întunericul dinăuntru.

Eu rămân pe trotuar. *Stai aici*. Santinelele rămân lângă mine, şovăind şi ele dacă să-şi urmeze regele. Deşi personal mi-ar plăcea nespus de mult să văd cum ţâşneşte un asasin dintr-un dulap şi-i taie gâtul lui Maven, ştiu că moartea lui ar distruge orice şansă să câştigăm acest război şi să protejăm Ţinutul Lacurilor de celălalt frate şi slugile lui din Rift.

— Haideţi şi voi, mârâi eu, urcând treptele în urma odiosului meu soţ.

Santinelele tropăie după mine, în zăngănit de armuri şi falduri de culoarea focului.

Zgomotul lor îmi dă o oarecare siguranţă atunci când intrăm în casa întunecată, pustie şi mută. Pereţii sunt complet goi; da, a zis Bracken că ocupanţii i-au jefuit baza. Că i-au vândut toate bunurile. Mă înspăimânt la gândul că asemenea hiene ar putea da năvală şi în casa mea. Că ne-ar pângări altarele şi templele doar ca să-şi finanţeze războiul. *Aşa ceva nu se va întâmpla câtă vreme mai sunt în viaţă*. *Câtă vreme mama este pe tron*.

Nu mă obosesc să intru în salonaş şi nici în bucătărie. Paşii lui Maven răsună pe scară şi mă iau după el, poruncind santinelelor să mă însoţească. Dacă regele dorea să fie singur, trebuia să ne anunţe.

Deschide cu forţă uşile tuturor camerelor de la etaj, îşi vâră capul în dormitoare, dulapuri, în baie. O dată sau de două ori îl aud mârâind înfundat, ca un animal de pradă care nu-şi găseşte victima.

Se opreşte şovăind în faţa ultimei uşi, cea din colţ.

Pe aceasta o deschide cu mâna, încetişor, de parcă ar intra într-un locaş sfânt.

Fac un pas înapoi, lăsându-l pe el să treacă primul pragul.

Este un dormitor, cu două paturi mici în stânga şi în dreapta ferestrei. Imediat mă izbeşte un lucru ciudat. Perdelele cu model au fost tăiate şi din ele au fost îndepărtate anumite bucăţi.

— Sora ei, murmură Maven. Croitoreasa.

Atinge ţesătura cu vârfurile degetelor şi din brăţară ţâşnesc scântei. Perdelele se aprind cu repeziciune. Focul se întinde ca o molimă. Fumul acru îmi înţeapă nările.

În acelaşi fel, Maven dă foc şi tapetului, care arde şi se scorojeşte sub atingerea lui. Apoi lipeşte palma aprinsă de

fereastra care se crapă sub cumplita dogoare pe care o emană el, apoi se sparge. Parcă întreaga încăpere pulsează şi clocoteşte, ca lichidul dintr-o oală care fierbe. Aş vrea să ies de aici. Dar, în aceeaşi măsură, aş vrea să văd ce mai face Maven. Trebuie să aflu de ce anume este în stare dacă îmi doresc să-l înfrâng.

Nu acordă nicio atenţie primului pat, de parcă ştie cumva că nu în el a dormit Mare.

Se aruncă pe al doilea, ca şi cum ar vrea să-i testeze fermitatea. Netezeşte cuvertura cu palmele, apoi mângâie perna pe care îşi odihnea căpşorul fetiţa cu fulgerele. Mai că mă aştept să adulmece mirosul care poate mai persistă acolo.

Dar nu. Îi dă foc. Aprinde puful şi pânza. Aprinde rama patului. Flăcările se întind până la celălalt pat, mistuindu-l şi pe acesta.

— Lăsaţi-mă singur un minut, şopteşte el.

Abia dacă înţelegem ce spune în urletele acestui incendiu controlat.

Îl ascultăm şi fugim din calea focului.

Chiar de un singur minut a avut nevoie. Nici nu am ajuns bine în stradă că ţâşneşte şi el după noi. Iar în urma lui se dezlănţuie infernul.

Plecăm de acolo şi îmi dau seama că transpir din cauza spaimei.

Oare ce urmează să mai incendieze Maven?

Scârţâitul camioanelor răsună lângă buncăr. Probabil că s-au întors soldaţii din mlaştină şi mă întreb dacă au reuşit să dea de urma cuiva. Zgomotul pătrunde prin ferestrele înalte, tăiate în pereţii din plăci de beton. Încăperea răcoroasă este situată parţial sub nivelul solului şi este împărţită în două de un culoar lung, care desparte două şiruri de celule cu gratii. Cifrele oficiale spun că aici se află patruzeci şi şapte de prizonieri, câte doi sau trei în fiecare celulă. Toţi cu sânge roşu, toţi păziţi cu străşnicie de argintii. Unii dintre ei ar putea să fie oameni cu sângenou, aşteptând cu calm şansa de a-şi folosi abilităţile ca să evadeze. Argintiii din Montfort – „trădătorii”, cum le-a zis santinela – sunt închişi în altă parte, unde sunt ţinuţi în frâu de amuţitori şi de cele mai puternice gărzi.

Trecem prin faţa celulelor, iar Maven loveşte într-o doară cu degetele în gratii. Unii prizonieri se dau speriaţi înapoi, alţi nici nu se clintesc – unii sunt speriaţi, alţii sfidători în faţa regelui din

Norta. Ciudat, Maven pare în largul său aici, înconjurat de celule. Nici nu-i bagă în seamă pe prizonieri.

Eu fac exact pe dos. Îi număr din mers, ca să văd dacă estimările oficiale sunt corecte. Ca să descopăr orice scânteie de revoltă sau hotărâre care ar putea să ducă la probleme foarte mari. Mi-aş dori să-i pot deosebi pe roşii de oamenii cu sângenou. Fiecare celulă pe lângă care trec îmi sporeşte starea de nelinişte, tocmai pentru că ştiu că din fiecare ar putea ţâşni un şarpe veninos.

Din celălalt capăt al buncărului se îndreaptă spre noi un pluton de argintii. Culorile lor sunt albul, galbenul şi purpuriul. Armurile lor aurii şi armele pe care le au sunt mai potrivite pentru o sală de bal. Prinţul Bracken ne zâmbeşte larg, dar copiii, agăţaţi de mâinile lui, se dau speriaţi înapoi. Michael şi Charlotta nu ştiu ce să facă mai întâi: să-şi ascundă feţele în straiele din paiete purpurii ale tatălui lor sau să se uite în jos, la picioruşele lor încălţate în pantofiori din aur.

Mă cuprinde mila pentru copiii ăştia, care au avut multe de îndurat din partea monştrilor montfortezi. Dar, pe de altă parte, mă bucur să văd că se simt bine şi că îşi însoţesc tatăl. Când am plecat pe furiş cu ei din regatul din munţi, abia dacă puteau să îngaime câteva cuvinte, în pofida eforturilor depuse de tămăduitorul ăla afurisit. Pentru că nu există tămăduitor pe lumea asta capabil să-ţi vindece mintea.

Ce bine ar fi dacă ar putea, îmi spun eu, aruncând o privire spre soţul meu.

— Prinţ Bracken, zice Maven, înclinând capul cu tot şarmul de care este în stare.

Apoi se îndoaie de mijloc, ca să ajungă la aceeaşi înălţime cu copiii.

— Michael, Charlotta! Cei mai curajoşi copilaşi pe care-i cunosc!

Michael îşi ascunde din nou chipul, dar Charlotta schiţează un zâmbet slab. Un zâmbet politicos, cu siguranţă învăţat la cursurile de bune maniere.

— Foarte curajoşi! adaug eu, făcându-le cu ochiul.

Continuând să zâmbească, Bracken se opreşte înaintea noastră, iar gărzile şi curtenii săi îi urmează exemplul. Observ un alt prinţ piedmontez printre ei. Îmi dau seama că-i prinţ după coroana de smaralde, numai că nu reuşesc să-l identific.

— Maiestăţile Voastre, ne salută Bracken, întinzând braţele în lateral ca să poată face o plecăciune cât mai adâncă.

Copiii, care încă îl mai ţin de degete, îi imită mişcările, cu graţia aceea care este doar rodul unor exerciţii repetate. Însă văd că micuţului Michael nu i-a trecut spaima.

— Nu există cuvinte şi nici aur pe lumea asta prin care să-mi pot demonstra recunoştinţa pe care fiţi încredinţaţi că v-o port.

Privirea prinţului se opreşte asupra mea, iar eu ridic bărbia şi mă uit în ochii lui. Nu trebuie să uite că eu i-am salvat copiii.

— Aşa cum vă asigur că vă pun la dispoziţie întreaga mea armată şi toate resursele Piedmontului pentru a vă sprijini în războiul acesta, care ameninţă însăşi esenţa lumii noastre.

Maven dă scurt din degete, făcându-i semn lui Bracken să se îndrepte.

— Şi noi îţi oferim recunoştinţa noastră pentru angajamentul tău total, îi răspunde Maven, cum nu se poate mai teatral. Împreună putem pune capăt aventurii începute de fratele meu.

Văd o sclipire în ochii lui Bracken. Poate un licăr de amuzament. Oare şi el vede dincolo de minciunile regelui din Norta? *În niciun caz nu se poate spune că Tiberias Calore ar fi declanşat acest război*. *Păcatul acesta le aparţine rebelilor roşii*. Brusc, mi se pune un nod în gât. Garda Stacojie s-a înfiinţat în Ţinutul Lacurilor, cu sprijinul tatălui meu, care avea nevoie de ea pentru a-şi pune în practică a planurile sale de atunci. Dar, dacă este adevărat că membrii ei sunt nişte răufăcători, atunci vina este şi a noastră, pentru că le-am permis să existe şi să se dezvolte. Suntem şi noi de blamat.

— Alături de Ţinutul Lacurilor, adaugă Bracken, cu un alt licăr amuzat în privire.

Simt că încep să-mi ardă obrajii.

— Bineînţeles. Îl susţinem pe Maven Calore până în pânzele albe.

Cu minimum de efort. *Cât mai puţine trupe*, *cât mai puţin armament şi fără bani – dacă se poate*. *Pentru că ne păstrăm toate resursele pentru momentul când vom avea NOI nevoie de ele*.

Simt că iau foc atunci când Maven îmi atinge uşor obrazul cu buzele, într-un sărut cast, dar simbolic.

— Suntem făcuţi unul pentru altul, nu crezi? îl întreabă el pe Bracken.

Mă străduiesc din răsputeri să nu-l trântesc pe Maven la podea, unde aş putea să-l înec în chinuri, după pofta inimii.

— Sigur că da, murmură prinţul, privindu-ne atent pe amândoi. Din păcate, nu am prea făcut progrese. Am trimis după şoptitorii şi cântăreţii din ţinutul prinţului Denniarde.

Şi face un semn către prinţul din spatele lui, strălucitor în straiele din mătase verde, împodobită cu smaralde.

— Însă nu au ajuns încă şi nu aş vrea să-i mai torturez pe prizonieri înainte de interogatoriul la care îi vor supune ei.

Mă întorc cu faţa spre celula de lângă mine, dorind să-mi ascund scârba provocată de vestea că în curând vor fi aici şoptitori şi cântăreţi. Ştiu bine că nu sunt oameni de încredere, dar nu spun nimic.

Bărbatul din celulă se uită la mine. În lumina difuză, ochii lui îmi par doi tăciuni aprinşi. Are pielea la fel de arămie ca a mea, deşi parcă o idee mai roşcată. Iar părul negru îi este cârlionţat, la fel ca barba frumos tunsă. Poartă o uniformă verde-închis, culoarea Montfortului. E plină de găuri în zona pieptului şi a umerilor, de unde i-au fost smulse decoraţiile, medaliile şi insignele. Îl privesc atentă printre pleoape. El mă priveşte la fel.

— Ce grad ai, soldat? mârâi eu, apropiindu-mă de gratii.

Braken şi Maven amuţesc în spatele meu.

Bărbatul cu barbă nu-mi răspunde. Mă apropii şi mai mult şi văd că are o cicatrice sub ochi. Prea conturată ca să fie urmarea vreunui accident. O linie perfect dreaptă şi perfect vindecată.

Smucesc din bărbie spre cicatricea aia şi îl întreb:

— De la cine ai primit semnul ăla?

— Vorbeşti de parcă ar fi o binecuvântare cicatricea făcută de un argintiu, îmi răspunde el cu glas scăzut.

Cuvintele lui sună nefiresc, parcă le-ar despărţi în silabe. Parcă le-ar cântări pe rând pe limbă.

Mă uit iarăşi la cicatricea lui. Mă întreb oare ce-o fi făcut, sau n-o fi făcut, ca să merite o asemenea pedeapsă.

— Când îţi vor veni şoptitorii, spun eu peste umăr, adresându-mă lui Bracken, să începeţi cu el. Este ofiţer superior. Ştie mai multe decât ceilalţi.

Lui Maven îi zvâcnesc buzele, parcă dorind să zâmbească.

— Desigur, îmi răspunde Bracken. Cu tembelul ăsta de roşu vom începe, nu-i aşa? adaugă el, acum adresându-se copiilor săi şi atunci veţi vedea şi voi că nu mai aveţi de ce să vă temeţi.

Nu vă mai pot face nimic. *Nimic*.

Michael se ascunde din nou şi doar capul şi-l iţeşte pe sub braţul tatălui său.

Charlotta îşi ridică bărbia micuţă. Are obrajii acoperiţi cu pistrui – o pulbere fină pe pielea ei cafenie. În Montfort era pieptănată simplu, cu părul strâns la spate. Aici poartă o rochiţă din mătase albă şi are părul împletit în multe codiţe, împodobite cu ametiste – aşa se cuvine să arate o prinţesă. Mă uit după ea cum merge în urma tatălui său. Rochia ei mă duce cu gândul la ţinuta unei mirese şi mă întreb cui o va vinde prinţul atunci când va sosi vremea.

Mergem mai departe, inspectând atenţi celulele şi eu continuându-mi numărătoarea. Maven îşi mişcă ritmic braţele. Parcă ar fi bucuros. Înseamnă că victoria a avut totuşi un efect asupra lui.

— N-am ştiut că eşti în stare să fii fericit, şoptesc eu.

Izbucneşte imediat în râs. Hohotele lui sunt tăioase ca nişte cioburi.

Apoi îmi aruncă un zâmbet răutăcios. Ochii îi lucesc sălbatic – ochi de nebun furios.

— Tare îţi mai place s-o imiţi pe Mare Barrow.

Îi răspund cu un zâmbet la fel de urât, conştientă că dansez pe o muchie de cuţit.

— Ce să zic? Pe ea ţi-o doreşti drept soţie, aşa că de ce să nu-i joc rolul?

Alte hohote. Se uită atent la mine, de parcă ar studia un tablou.

— Eşti geloasă, Iris?

Mă crispez sub privirile lui cercetătoare.

— Nu, nu-i gelozie, oftează el cu acelaşi zâmbet pe buze. Cum am zis mai devreme, tu şi cu mine suntem făcuţi unul pentru altul.

Ba nu.

— Mi-a rostit cineva numele?

Maven se opreşte brusc, cu fruntea încreţită de uluire. Întoarce capul şi priveşte în urmă, la celula pe lângă care am trecut.

Vocea îi aparţine bărbatului cu barbă. Acum se sprijină de gratii, cu mâinile atârnând printre ele. Se uită la noi, cu o sprânceană ridicată provocator.

— M-ai auzit, Maven, spune el.

Numai că acum are altă voce. Mai puternică, mai sigură. Cu sunetul unui cuţit pe piatră.

Ne uităm la el şocaţi. Cel puţin, eu sunt extrem de şocată. Maven pare mai degrabă cuprins de un amestec de furie criminală şi... speranţă?

Bărbatul rânjeşte.

— Ţi-a fost dor de mine? îl întreabă el pe regele Nortei. Eu cred că ţi-a fost.

Îl aud cum scrâşneşte din dinţi. Maven rosteşte un singur cuvânt printre fălcile încleştate:

— Mare.

PAISPREZECE

Mare

Ştie că tu eşti.

Oftăm în acelaşi timp, iar eu am senzaţia că mă sufoc. Încăperea asta, dosită bine în palatul Samos, mi se pare dintr-odată foarte mică. Din instinct mă uit repede la Farley. Şi o văd că se uită şi ea la mine. Se încordează.

Îmi muşc buza, dorindu-mi să mă pot descurca singură. Însă ea nu pleacă nicăieri, rămâne lângă Ibarem. Suficient de aproape să poată pune capăt acestei nebunii dacă lucrurile îmi vor scăpa de sub control. Mă arde privirea pătrunzătoare a lui Ibarem, în vreme ce mintea lui face o punte între Moşia de pe Creastă şi Piedmont. Deja ne-a dat toate informaţiile pe care le deţine despre închisoarea din baza piedmonteză, despre buncărul pe jumătate îngropat în pământ. Cine sunt prizonierii pe care îi vede fratele său, cine a fost capturat împreună cu el, cine a murit, cine a scăpat. Spre marea mea uşurare, aflu că Ella şi Rafe se numără printre supravieţuitorii care au ajuns în mlaştini. Informaţiile acestea sunt esenţiale, dar ce se întâmplă acum... *Maven* se află chiar în faţa noastră. Atât de aproape, că am impresia că l-aş putea atinge dacă întind mâna.

Vreau să văd ce vede Ibarem. Vreau să mă ridic pe vârfuri, să plonjez în adâncurile roşietice ale ochilor lui şi să ies în cealaltă pereche de ochi ce privesc printre gratiile unei celule aflate la sute de kilometri depărtare. Să-l privesc din nou în faţă pe Maven. Să-i citesc gândurile, aşa cum doar eu pot. Să desluşesc sensul fiecărui zvâcnet al muşchilor de sub pielea lui. Semnificaţia fiecărei sclipiri aproape imperceptibile din ochii lui de un albastru atât de deschis. Să-i aflu secretele şi slăbiciunile pe care încearcă să şi le ascundă.

Însă trebuie să mă mulţumesc doar cu legătura lui Ibarem cu fratele său. În ciuda distanţei care îi desparte, conexiunea dintre ei este foarte puternică, reacţiile sunt aproape imediate. Ibarem descrie în timp real tot ce trăieşte Rash.

— Maven se apropie de gratii – se uită printre ele –, e doar la

câţiva centimetri depărtare. Văd stropi de sudoare pe gâtul lui. Este caniculă în Piedmont. Tocmai a plouat.

Ibarem se încordează şi îşi lipeşte palmele de coapse. Se retrage puţin şi eu mi-l imaginez pe Maven chiar aici, în aceeaşi cameră cu noi. Buzele lui Ibarem se strâmbă de dezgust.

— Ne studiază. Mai ales ochii.

Tresar când simt pe obraji fantasma îngheţată a răsuflării lui atât de cunoscute.

În ciuda soarelui care se revarsă înăuntru prin singura fereastră, simt cum se face din ce în ce mai beznă în cămăruţa asta ascunsă într-un cotlon al Moşiei de pe Creastă. Acum regret că am avut ideea asta, regret că l-am pus pe Ibarem să intre în contact cu fratele său. Trebuia să fie legătura noastră doar cu Tahir şi Davidson, să ne ajute să primim mai uşor şi mai repede veşti din Montfort. Nu să ne arate prin ce trece celălalt frate, prizonier în Piedmont. Nu să-l aducă din nou pe Maven în viaţa mea.

Mă străduiesc să rămân nemişcată şi să nu las nicio emoţie să mi se citească pe chip. Însă inima mi-a luat-o la galop şi bubuie surd în pieptul meu.

Farley încearcă şi ea să stea locului, dar asta n-o caracterizează deloc şi atitudinea ei forţată mă tulbură şi mai tare. Nici ei şi nici mie nu ne prieşte locul acesta. Moşia de pe Creastă pare mai degrabă o capcană care îşi aşteaptă victima. În fiecare încăpere există tot felul de metale, de forme – grinzi, coloane sau bucăţi de pardoseală. Conacul acesta este o adevărată armă pe care doar puţini o pot folosi. Iar aceştia se află în permanenţă în jurul nostru.

Până şi scaunul pe care stau este din oţel rece. Şi mă ia cu fiori când îl ating cu mâna.

O bătaie în uşă ne face să tresărim speriaţi. Mă răsucesc repede şi văd cum se mişcă clanţa. Din doar doi paşi mari, Farley ajunge la uşă, pregătită să-l alunge de acolo pe servitorul sau pe nobilul indiscret care ne-a deranjat.

Spre marea mea uimire, deschide larg uşa şi face un pas înapoi ca să permită unei siluete masive şi cumva cunoscute să intre în cameră.

Încleştez pumnii şi mârâi nemulţumită la ea:

— Ce ţi-a venit?

Tiberias se uită la Farley, apoi la mine, de parcă ne-ar măsura

din priviri. De parcă ar vrea să-şi dea seama care dintre noi îl înspăimântă mai tare.

— Am fost invitat, spune el răguşit. Şi să ştiţi că vom întârzia mult de tot la întrunirea consiliului.

— Atunci, du-te! Ce mai stai? îl concediez eu, cu un semn al mâinii.

Mă întorc spre Farley şi repet printre dinţi:

— Ce ţi-a ve...?

Mă opreşte trântind cu putere uşa.

— Tu îl cunoşti pe Maven, dar şi el îl cunoaşte, îmi explică serioasă. Lasă-l şi pe el să audă.

Îl văd pe Ibarem cum clipeşte dezorientat.

— Domnişoară Barrow, spune el, îndemnându-mă să continuăm.

Tiberias mai lipsea de aici, de parcă ce facem noi e floare la ureche.

— În regulă, mormăi eu în silă.

Şi mă întorc iar cu faţa la montfortezul cu sângenou. Fac tot ce îmi stă în putinţă ca să-l ignor pe celălalt Calore, care stă cu spatele lipit de perete de parcă ar vrea să fie cât mai departe de mine. Cu colţul ochiului văd cum bâţâie nervos din picior.

— Maven spune ceva, murmură Ibarem.

Vorbeşte normal – blând şi puţin împleticit. Dar imediat începe să-l imite cum poate el mai bine pe Maven.

— Cum de se poate să stăm de vorbă? zice el pe un ton crud şi tăios.

Ba chiar se străduieşte să scoată câteva hohote sinistre de râs. Asemănarea este foarte reuşită.

— Sau doar încerci să-ţi baţi joc de un rege, roşule? Mă tem că nu-i o idee prea bună.

Ibarem se foieşte din nou. Ochii i se rostogolesc în orbite ca să poată vedea ce se întâmplă acolo.

— Are gărzi. Santinele. Şase. Tocmai ce s-a despărţit de prinţul Bracken, care era împreună cu copiii săi şi cu patru gărzi personale.

Tiberias spune ceva în spatele mâinii pe care o ţine la gură. Farley îl aude şi dă din cap. Probabil pun la cale alt plan împotriva mea.

— A încheiat o alianţă solidă cu Bracken, zice Tiberias – iar acum îl aud şi eu. Vor ataca din nou. Curând.

— Regina este alături de el, continuă Ibarem. Prinţesa din Ţinutul Lacurilor. Nu spune nimic. Doar stă acolo. Şi se uită.

Ibarem mijeşte ochii şi adaugă:

— Nu pot citi nimic pe chipul ei. Parcă-i o stană de piatră.

— Spune-i lui Iris...

Încep să mă bâlbâi şi să dau din degete. Trebuie să-i conving. Trebuie să fie siguri că sunt cuvintele mele acelea care ajung la ei prin conexiunea dintre cei doi fraţi.

— Spune-i că toţi câinii muşcă.

— Toţi câinii muşcă, Iris, repetă Ibarem.

Înclin capul într-o parte. Şi-l înclină şi el, copiindu-mi mişcările. O fată obişnuită, cu o viaţă ieşită din comun. Adevărul îl tulbură pe Maven mai mult decât orice altceva, iar eu acum trebuie neapărat să-l tulbur, dacă vreau să obţin ceva din toată povestea asta.

— Regina zâmbeşte cu subînţeles. Şi dă din cap, spune Ibarem.

Acum o imită pe Iris şi vorbeşte cu o octavă mai sus.

— Toţi câinii muşcă, dar unii dintre ei aşteaptă momentul potrivit ca să o facă, Mare Barrow.

— Ce naiba mai înseamnă şi asta? bombăne Farley în surdină.

Eu ştiu.

Sunt doar o căţeluşă de salon, *bine îmbrăcată şi ţinută strâns în lesă*, i-am spus eu lui Iris odată, pe vremea când eram prizoniera lui Maven. Şi atunci a zâmbit. *Chiar şi căţeluşii de salon ştiu să muşte*, mi-a replicat ea atunci. *Nu-i aşa*?

Acum sunt liberă să răspund. La fel şi ea.

Iris Cygnet aşteaptă ocazia să lovească. Mă întreb dacă tot Ţinutul Lacurilor este de partea ei sau este împinsă doar de furia pe care o poartă în suflet.

Mă uit peste umăr la Farley.

— Mi-a spus asta în Archeon. Înainte să mă întorc.

— Fără îndoială că ea este, dar nu-mi dau seama cum a făcut, continuă Ibarem, redând vocea lui Iris cum poate el mai bine. Probabil că este vreun talent al celor cu sângenou despre care nu am aflat încă.

— Ce n-aţi aflat voi poate să umple un ocean, răspund eu. Despre Montfort, despre Garda Stacojie.

Este urât, ba chiar mârşav, să vorbesc aşa. Dar o fac cu multă uşurinţă.

— Despre fratele tău. Să ştii că acum se află chiar lângă mine.

Ibarem rânjeşte cu dispreţ, imitându-l pe Maven.

— Şi asta ar trebui să însemne ceva?

Mi se pare că-i tremură glasul. Oare de teamă?

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin lângă cine vrei tu să stai. Ce zici de asta? adaugă el, iar zâmbetul ăla batjocoritor se transformă într-unul plin de venin. Din câte am auzit, nu prea mai apuci să stai mult lângă el.

Mă forţez să zâmbesc şi eu, doar ca să-mi ascund durerea.

— Bine că ştim acum că ai spioni printre noi, spun eu, pe un ton impertinent. Deşi nici pe departe câţi avem noi printre voi.

Ibarem izbucneşte într-un râs scrâşnit, ca un sunet de sticlă scrijelită cu unghiile.

— Chiar îţi imaginezi că mi-aş folosi spionii ca să aflu ce simţi tu, Mare? Nici vorbă, scumpa mea. Nu uita că te cunosc mai bine decât oricine altcineva.

Şi râde iarăşi, dezvelindu-şi dinţii albi. Mă uit ţintă la cicatricea de pe bărbia lui Ibarem, ca să nu mai văd în faţa ochilor chipul frumos, chipul torturat şi arogant al lui Maven.

— Am ştiut că ai să suferi o lovitură cumplită atunci când Cal îşi arată adevărata faţă.

Văd că Tiberias nu tresare. Nici măcar nu mai respiră. Stă cu ochii în pământ, studiind cu foarte mare atenţie o gaură din duşumea.

— Şi el este opera altora. La fel ca mine. Tatăl nostru l-a creat, l-a modelat şi l-a făcut să fie zidul ăla însufleţit şi vorbăreţ pe care ţi-ai imaginat că-l iubeşti atât de mult, continuă Maven prin gura lui Ibarem. Se ascunde în spatele scutului ăla pe care-l numeşte „datorie”, numai că adevărul este mult mai puţin onorabil. Cal este animat doar de dorinţă, la fel ca noi toţi. Şi îşi doreşte coroana. Îşi doreşte tronul. Şi consideră că niciun preţ nu este prea mare dacă poate dobândi ceea ce îşi doreşte. Niciun fel de sânge nu este prea preţios dacă vărsarea lui îl va ajuta să dobândească ce îşi doreşte.

Aerul se tulbură în jurul meu şi îmi dau seama că Tiberias îşi trosneşte degetele.

— Iar o luăm de la capăt, Maven, mormăi eu, sprijinindu-mă cu nonşalanţă ostentativă de spătarul scaunului.

Ibarem îmi imită mişcările.

— Ştii ce mă întreb eu, Iris? Ţi se vaită şi ţie de Tiberias ori

doar eu am fost obligată să îndur tâmpeniile astea?

Ibarem întoarce capul, ca şi cum s-ar uita la Iris.

— Îi tremură buzele, îmi raportează el. Acum Maven se mişcă, pune mâna pe gratii. Se face tot mai cald.

— Nu cumva am atins un punct sensibil? întreb eu. Vai de mine, am uitat! Tu habar n-ai care-s punctele tale sensibile. Darămite ale ei.

Strâmbându-se, Ibarem se loveşte cu palmele de coapse.

— Maven a dat cu pumnul în gratii. Temperatura este din ce în ce mai mare. Ceilalţi prizonieri fac tot ce pot ca să vadă cât mai bine confruntarea.

Montfortezul cu sângenou clipeşte des, îşi umflă nările şi respiră greu.

— Încearcă să-şi recapete calmul.

— Nu-i o idee prea bună să-l enervezi tocmai pe acela care are atât de mulţi ostatici. Pot să le dau foc dacă vreau, şuieră Maven printre dinţi.

Deşi se află la sute de kilometri depărtare de mine, tot îi simt mirosul înecăcios al furiei necontrolate.

— Ar fi mult mai uşor să spunem că nu a supravieţuit nimeni luptei prin care Bracken şi-a recuperat teritoriile.

Adevărat. Nimic nu-l poate împiedica pe Maven să-i omoare pe toţi prizonierii. Au rămas până acum în viaţă datorită unei toane de-a lui.

Înseamnă că trebuie să fiu mai vicleană decât el.

— Sau i-ai putea elibera.

Maven scoate un hohot surprins de râs.

— Cred că lipsa de somn ţi-a afectat gândirea, Mare.

— Mă refer la un schimb avantajos, fireşte.

Ridic ochii la Farley, ca să-mi dau seama ce părere are. Se încruntă, întorcând ideea mea pe toate părţile în minte.

Văd că Tiberias s-a albit la faţă. După ultima învoială încheiată cu Maven, eu am fost întemniţată luni de zile în palatul lui.

— Spui asta pentru că am avut amândoi de profitat de ultimul târg pe care l-am făcut, chicoteşte Maven prin gura lui Ibarem. Dacă vrei să te întorci la mine prefăcându-te că o faci doar ca să salvezi nişte soldaţi pe care nu-i cunoşti, te voi primi bucuros.

— Parcă Elara ţi-a distrus capacitatea de a visa! mă răstesc eu. Nu, Maven, vorbesc despre ce a abandonat Garda Stacojie în baza lui Bracken.

Lui Ibarem îi pică faţa. La fel şi băiatului-rege.

— Ce?

Farley zâmbeşte larg şi se ghemuieşte alături de mine. I se adresează lui Maven, prin intermediul lui Ibarem.

— Garda Stacojie nu are prea mare încredere în argintii. Mai cu seamă în cei controlaţi de alţii, aşa cum era cazul lui Bracken. Era doar o chestiune de timp înainte să se întâmple ceva care să-l facă să refuze să mai asculte de ordinele acelora care i-au răpit copiii.

— Cu cine vorbesc acum? vrea să afle Maven prin Ibarem.

— Oh, mă simt ofensată că nu-ţi mai aduci aminte de mine. Acum sunt doamna *general* Farley şi poate de aceea nu-mi recunoşti vocea.

— Aha, pocneşte din limbă Ibarem. Ce greşeală! Cum s-o uit eu tocmai pe femeia care a lăsat un lup ca mine să pătrundă în turma ei de oi extrem de proaste?

Farley zâmbeşte de parcă tocmai i s-a servit la cină un fel de mâncare foarte gustos.

— Oile alea proaste ţi-au umplut baza cu explozibili.

O tăcere de mormânt se aşterne în cameră. Tiberias cască speriat ochii.

— Vă daţi seama cât de periculos a fost? intervine el.

— Foarte! se răsteşte Farley, fără să-şi ia ochii de la Ibarem. Să nu repeţi asta.

El dă foarte uşor din cap.

— Ei, Maven? îl întreb eu, lipindu-mi pe buze un zâmbet dulce. Ai putea să-i chemi înapoi pe cei pe care i-ai trimis în mlaştini după oamenii noştri şi, dacă mai ai timp, să te apuci să percheziţionezi baza înainte ca noi s-o distrugem! Sau ai putea să eliberezi toţi prizonierii şi atunci noi îţi vom spune cât de aproape de tine se află bomba.

— Nu mă sperii eu de nişte explozibili.

— Ar trebui să te sperii dacă ţi-ar păsa de soldaţii care ţi-au jurat credinţă, mârâie Tiberias, apropiindu-se de mine.

Mă atinge uşor cu braţul, trimiţându-mi un val de căldură pe şira spinării.

O umbră trece peste chipul lui Ibarem când transmite cuvintele prinţului.

— Mă bucur că te-ai hotărât să vorbeşti, frate, şopteşte Maven. Credeam că n-o să ai curaj.

— Stabileşte tu locul şi vom afla care dintre noi are mai mult curaj, ripostează Tiberias cu un mârâit ca de fiară turbată.

Ibarem dă din deget.

— Lasă teatrul ăsta pentru momentul inevitabil când ai să te predai, Cal. Când vei fi obligat să îngenunchezi în faţa Nortei, a Ţinutului Lacurilor şi a Piedmontului.

Cu fiecare ţară enumerată, rânjetul i se face tot mai dezgustător. Devin conştientă de dificultatea situaţiei, parcă mi se pune o greutate uriaşă pe suflet, parcă peretele se face din ce în ce mai înalt.

Farley îmi pune mâna pe umăr, împiedicându-mă să mă ridic de pe scaun. Cerându-mi să am răbdare.

În cele din urmă, Ibarem se mişcă – îşi încrucişează braţele la piept şi îşi lasă greutatea de pe un picior pe altul. Acest limbaj al trupului îi aparţine doar lui Maven. Acum s-a despuiat de straiele bietului tânăr, obligat de o soartă nemiloasă să-şi facă datoria. Şi îşi pune masca fiului cel crud al Elarei Merandus. Masca celui căruia nu-i pasă decât de putere şi de nimic altceva.

Este o prefăcătorie, o mascaradă – la fel cum a fost şi Mareena pentru mine.

— Câte bombe ai zis că sunt, doamnă general?

I se adresează folosindu-i gradul ca s-o ia prin surprindere, să o intimideze. Numai că Farley este greu de şocat.

— N-am zis.

— Hmm, murmură Maven. Bracken n-o să se bucure deloc când baza lui o să sufere şi alte avarii. Dar i-am intrat în graţii aducându-i copiii, aşa că nu cred că o să se supere prea tare.

Nici eu nu ştiu unde sunt bombele, dar ştiu că Garda Stacojie le-a plasat de mai multă vreme. Le-a îngropat sub drumuri, sub pistele aerodromului şi sub majoritatea clădirilor administrative. Unde pot provoca cele mai mari daune – nu doar soldaţilor duşmani, ci chiar infrastructurii acestei baze. Sunt reglate pe o anumită frecvenţă, sunt armate şi pregătite de detonare. O măsură de prevedere perfectă şi ucigaşă.

— Decizia îţi aparţine, Maven, spun eu. Prizonierii în schimbul bazei.

Ibarem imită grimasa lui Maven.

— Împreună cu omul ăsta cu sângenou care ne ajută să comunicăm, fireşte. Deşi mi-ar plăcea să-l pot păstra, dacă nu te deranjează. E mult mai uşor să vorbim aşa decât prin

intermediul scrisorilor.

— În niciun caz.

Ibarem se îmbufnează.

— Uneori complici atât de mult situaţia.

— Ăsta-i darul meu.

Îl aud pe Tiberias pufnind. Sunt convinsă că este de acord.

Aşteptăm într-o tăcere încordată, agăţându-ne de fiecare răsuflare a lui Ibarem. Acesta se fâţâie pe scaun, se uită într-o parte, se uită în cealaltă parte. Ne transmite că Maven se plimbă încolo şi încoace.

Farley stă în picioare lângă mine – amândouă tensionate ca norii grei de furtună.

— Unde anume vrei să-i eliberez?

Aceasta este întrebarea pe care o aşteptam. Fără zgomot, Farley îşi manifestă triumful dând cu pumnii în aer. Îmi aminteşte cât de tânără este. Nu are decât douăzeci şi doi de ani, doar cu câţiva ani mai mare decât mine.

— La poarta de est, răspunde ea. Lângă mlaştini. La asfinţit.

Tonul lui Maven este uimit.

— Atâta tot?

La fel de nedumerit este şi Tiberias. Se uită într-o parte, spre Farley.

— Nu avem cum să-i salvăm de acolo, murmură el, făcându-i semn lui Ibarem să nu repete ce spune. Doamnă *general*, trebuie să ducem cumva avioanele acolo. Trebuie să încheiem un acord de încetare a focului până vom evacua toţi prizonierii şi pe cei ascunşi în mlaştini.

Farley face un semn autoritar din mână.

— Nu-i nevoie, Calore. Mereu uiţi că Garda Stacojie nu seamănă cu armatele cu care eşti tu obişnuit.

Îşi pune mândră mâinile în şold.

— Avem deja o infrastructură acolo, plus trupe. Cel mai bine ne pricepem la transportarea roşiilor pe teritoriu inamic.

— Mă bucur să aud asta, scrâşneşte Tiberias. Dar nu-mi place să nu fiu ţinut la curent cu acţiunile voastre. Am profita mai mult dacă am colabora de la egal la egal.

— Ţie ţi se pare că am fi egali? spune Farley făcând un semn spre el şi apoi spre noi două.

Sângele lui, sângele nostru. Rangul lui, rangul nostru. Atât de multe deosebiri şi totuşi niciuna. Tiberias îşi muşcă limba şi îşi

smulge privirea de la mine. Înţeleg că în el se duce o luptă aprigă şi mă aştept să insiste. Să se certe cu noi. Aşa că mă mir când îl văd că ne face semn să continuăm.

Ibarem oftează prelung. Îşi atinge cicatricea de pe bărbie – firul alb printre cârlionţii negri ai bărbii. Apoi îşi netezeşte pielea de sub fiecare ochi. Locul unde sunt cicatricele fratelui său.

— Regele se gândeşte. Domnişoară Barrow, spune-i că n-o să ne mai poată folosi aşa niciodată, se roagă el de mine. Nu-l lăsa pe nemernic să-mi păstreze fratele. Doar ca să poată comunica cu tine.

— Sigur că da, spun eu, dând din cap şi dorind din tot sufletul să-l scap pe Rash de soarta marionetelor cu sângenou de la curtea lui Maven. Să ştii că ne vom da seama dacă îl păstrezi pe prizonierul ăsta cu sângenou. Şi dacă aşa faci, înţelegerea noastră cade.

Vocea care îmi răspunde este plină de amărăciune, dar deloc surprinsă.

— Mi-e tare dor de discuţiile noastre. Doar tu mă ajuţi să nu înnebunesc de tot, Mare, îmi spune el, încercând să glumească.

Uite că gluma lui nu ţine.

— Amândoi ştim că nu-i adevărat. Şi niciodată nu vei mai comunica prin intermediul lui cu mine.

Se supără.

— Înseamnă că trebuie să găsim alte modalităţi.

Tiberias ridică degetul, cerându-i lui Ibarem să fie atent la el.

— Nu te va împiedica nimeni să vorbeşti, Maven, dacă asta vrei, spune el şi Ibarem îi transmite vorbele. Războaiele se poartă şi pe căi diplomatice, nu numai pe calea armelor. Întâlneşte-te cu noi pe un teren neutru. Faţă în faţă.

— Atât de tare te grăbeşti să-ţi negociezi capitularea, Cal? îl ia peste picior Maven, refuzând oferta. Deci, ne-am înţeles. Acum, doamnă general, unde sunt bombele?

— Îţi vom comunica locurile unde se află imediat după ce ni se va confirma că oamenii noştri sunt în mlaştini, în afara oricărui pericol.

— Că doar n-o să mă tragi pe mine la răspundere pentru ce ar putea să le facă aligatorii.

Râsul lui Farley este sincer.

— Păcat că n-ai suflet, Maven Calore. Altminteri ai merita să fii salvat.

Simt tulburarea din sufletul lui Tiberias. *Dacă ar putea cineva să-l repare*, *nu crezi că ar merita să încercăm*? m-a întrebat el acum câteva săptămâni, ţinându-mă în braţe. Parcă asta s-a întâmplat într-o altă viaţă. Şi nu-mi place să-mi aduc aminte de momentele acelea. Maven nu mai poate fi reparat. Nu există salvare pentru băiatul-rege, pentru prefăcutul pe care l-am iubit amândoi. Nu-l putem salva de sine însuşi.

Dar nu cred că mă va lăsa vreodată inima să i-o spun lui Tiberias.

Da, Maven este incapabil să iubească, dar Tiberias este exact invers. Poate defectul lui este că iubeşte prea mult.

— Mai întâi incendiaţi Corviumul şi acum ameninţaţi baza din Piedmont? mârâie Maven prin intermediarul cu sângenou. Garda Stacojie are un talent deosebit pentru distrugeri. Însă întotdeauna este mai uşor să dărâmi ce este deja construit.

— Mai cu seamă atunci când construcţiile tale sunt putrede, mârâie şi Farley.

— Poarta de est. Mlaştini. Asfinţit, repet eu. Dacă nu, baza va exploda sub tine.

Începe să-mi tremure picioarele. *Oare câţi oameni sunt acum în baza aia*? *Soldaţi care au jurat credinţă lui Maven şi Bracken şi Iris*. *Probabil argintii*. *Dar şi roşii*. *Scutul format din nevinovaţi care îndeplinesc ordinele*.

Îmi spun că nu trebuie să mă gândesc la asta. Războiul este şi aşa mult prea cumplit, chiar şi fără să te gândeşti la vieţile puse în joc. Însă nu-i bine nici să închid ochii. Indiferent cât de greu mi-ar fi, trebuie să iau hotărârea cu ochii deschişi. Nu mai trebuie să mă mai feresc de durere sau de sentimentul de vinovăţie. Trebuie să simt dacă vreau să merg până la capăt.

— Foarte bine, mormăie Maven.

Şi iar mi-l imaginez în faţa celulei. Chipul alb în lumina slabă, obişnuitele-i cearcăne de oboseală de sub ochii suspicioşi.

— Sunt om de cuvânt.

Dau încet din cap.

— Eşti om de cuvânt.

•

Îi spunem lui Ibarem să ne caute dacă fratele lui nu este eliberat împreună cu toţi ceilalţi şi străbatem grăbiţi coridoarele conacului, încercând să găsim drumul spre sala tronului. Tiberias ne-ar putea fi de ajutor în situaţia asta, numai că are

mintea în altă parte. Probabil a rămas în Piedmont, alături de fratele său.

Încerc să ţin pasul cu Farley, dar mă tot împiedic de el.

— Deja am întârziat, mormăi eu, întinzând instinctiv mâna ca să-l împing din drumul meu.

Tresare ca ars la atingerea mea. Îşi revine repede şi îmi desprinde degetele de pe spatele lui, după care se întoarce cu faţa la mine.

Farley ne strigă exasperată:

— O să vă luaţi la bătaie când o să avem timp!

Tiberias se face că nu o aude şi se uită furios la mine.

— Voiai să vorbeşti cu el în lipsa mea.

— Scuză-mă, am cumva nevoie de *permisiunea* ta ca să discut cu Maven?

— Este fratele meu, Mare. Ştii că încă mai ţin la el, şopteşte prinţul, pe un ton aproape rugător.

Încerc să nu mă înmoi în faţa suferinţei lui. Şi mai că reuşesc.

— Trebuie să uiţi ce îţi imaginai despre el.

Vorbele mele stârnesc o emoţie profundă în Tiberias. Un fel de furie amară. Un soi de disperare.

— Nu-mi spune tu ce să simt şi ce nu. Nu-mi spune tu să-i întorc spatele fratelui meu.

Şi face un pas înapoi, obligându-mă să mă uit în sus la el.

— Cum adică să-l înfruntaţi doar voi două, singure? continuă el, uitându-se peste umăr la Farley. Proastă idee.

— Tocmai de-aia am trimis după tine! se răsteşte Farley. Haide, trebuie să mergem! Povestea a durat destul de mult şi consiliul a început acum douăzeci de minute. Vreau să fiu de faţă în caz că neamul Samos şi bunică-ta pun ceva la cale.

— Şi ce a fost chestia aia cu Iris? nu se lasă Tiberias.

Îşi pune mâinile în şolduri ca să mă împiedice să-l ocolesc şi să merg mai departe. Cât de bine îmi cunoaşte trucurile.

— Ce a însemnat povestea aia cu câinii care muşcă?

Ezit, cântărindu-mi opţiunile. Aş putea să mint. Ar fi mai bine să-l mint.

— Ceva ce mi-a zis Iris atunci când încă mă aflam în Palatul Focului Alb, spun eu adevărul. Ştia că sunt doar o jucărie pentru Maven. Un căţeluş de salon. Şi mi-a spus că toţi câinii ştiu să muşte. Aşa mi-a dat de înţeles că ştia că mă voi întoarce împotriva lui de îndată ce voi avea ocazia.

Cuvintele mi se opresc în gât, dar mă forţez să le rostesc. Nu înţeleg din ce motiv.

— La fel va face şi ea.

În loc să-mi mulţumească, Tiberias se face negru la faţă.

— Şi tu ai senzaţia că Maven n-o să-şi dea seama?

Ridic din umeri.

— Cred că deocamdată nici nu-i pasă. Are nevoie de ea, de alianţa asta cu Ţinutul Lacurilor. Pentru el nu există decât ziua de azi şi cea de mâine.

— Asta pot să pricep, şopteşte Tiberias doar pentru urechile mele.

— Sunt convinsă că pricepi.

Mai oftează o dată şi îşi trece degetele prin părul scurt. Păcat că nu şi-l lasă să crească din nou. Buclele alea negre îl făceau mai chipeş, mai puţin inflexibil. Mai puţin... rege.

— Le povestim ce s-a întâmplat acolo? mă întreabă, arătând spre camera din care tocmai am ieşit.

Mă încrunt. N-aş vrea să redau discuţia noastră cu Maven în faţa unui public larg, mai cu seamă în faţa unuia în care se află şi neamul Samos.

— Dacă o facem, s-ar putea să-i pierdem pe Rash şi Ibarem. Volo va dori să se bucure şi el de avantajul pe care i l-ar oferi talentele celor doi.

— De acord. Dar este într-adevăr un avantaj. Faptul că poţi să stai de vorbă cu el, că poţi să vezi ce face.

Coboară glasul. Mă priveşte atent, urmărindu-mi reacţiile. Aşteaptă să hotărăsc singură.

— Lasă-l în pace! Important este că ne vom aduce oamenii acasă.

Dă din cap.

— Fireşte.

— Niciun cuvânt despre Cameron, adaug eu, tresărind când îi rostesc numele.

Când noi am plecat în Montfort, ea s-a întors în Piedmont ca să fie alături de fratele ei. A căutat pacea, nu războiul. Iar războiul a găsit-o din nou.

Tiberias cade pe gânduri – mi se pare că mă înţelege. Mă înţelege cu adevărat, nu se preface. Încerc să nu mă uit la chipul lui frumos.

— Cameron o să fie bine, îmi şopteşte el. Nu-mi imaginez că

ar putea cineva s-o învingă.

Ibarem nu a văzut-o printre prizonieri, dar nici printre morţi nu credea că se află. Nu pot decât să sper că este alături de cei care au scăpat, că s-a ascuns în mlaştină şi că încearcă să ajungă cumva la noi. Cameron poate să ucidă la fel de uşor ca mine. Ba chiar şi mai uşor. Orice argintiu care ar fi pe urmele ei ar avea parte de cea mai mare surpriză a vieţii când Cameron îl va lăsa fără toate puterile. Sigur că a scăpat. Nici nu vreau să mă gândesc la altă explicaţie. Pur şi simplu, nu pot.

Mai ales pentru că am nevoie de ea pentru planul meu.

— Lui Farley o să-i plesnească o venă, dacă o mai lăsăm să aştepte.

— Aş prefera să nu fiu de faţă când se întâmplă, mormăie Tiberias în urma mea.

CINCISPREZECE

Evangeline

Tare bine se mai pricepe Anabel asta să tragă de timp, îmi spun eu, în vreme ce îl aşteptăm pe nepotu-său, care habar n-are ce-i aia punctualitate. Sunt prinsă între dorinţa de a-i cere să mă înveţe şi pe mine cum face şi impulsul de a o înfige în perete cu oţelul de la tronul meu.

Sunt aproximativ doisprezece oameni în sală, doar cei a căror prezenţă este absolut necesară la un consiliu de război. Sunt roşii şi argintii, membri ai Gărzii Stacojii şi agenţi montfortezi, alături de reprezentanţi ai Înaltelor Case din Rift şi ai caselor răzvrătite din Norta. Indiferent de câte ori i-aş vedea pe toţi strânşi laolaltă, tot nu reuşesc să mă obişnuiesc cu imaginea asta.

Nici părinţii mei nu s-au obişnuit cu ea. Astăzi mama stă încolăcită pe tronul din smaralde, la fel ca şerpii ei. Înfăşurată în mătase neagră şi nestemate neşlefuite, pare incompletă fără lighioanele alea de pradă lângă genunchiul ei. Probabil că pantera este indispusă astăzi, pentru că o văd că-şi arată colţii la Anabel, care turuie ca o moară stricată.

Pe de altă parte, tata o urmăreşte fascinat, atent numai şi numai la ea. Încearcă s-o intimideze. Spre lauda ei, şefa Casei Lerolan nici nu-l bagă în seamă. Eu sunt magnetron. Recunosc oţelul atunci când îl văd. Anabel are oţel în oase, nu măduvă.

— Tiberias al Şaptelea are nevoie de o capitală. De un loc unde să-şi înfigă steagul.

Se opreşte, se plimbă încolo şi încoace, aşteptând ca vorbele ei să-şi facă efectul scontat. Îmi vine să-i strig: *Termină odată*, *babă nebună*!

În loc să ne bată la cap, ar trebui să se ducă să-l caute pe Cal şi să-l aducă aici de urechi. Baza din Piedmont este pierdută, iar acesta este consiliul *lui* de război. Ca să nu mai zic că-l aşteaptă şi toţi curtenii tatălui meu. Faptul că ne lasă să-l aşteptăm atâta nu-i doar o mitocănie, este şi o greşeală politică. Plus că mă face şi pe mine să-mi pierd timpul atât de preţios.

Probabil că se ceartă iarăşi cu Mare pe undeva, prefăcându-se că nu se uită la buzele ei. Of, prinţul ăsta este îngrozitor de previzibil şi sper ca ei doi să nu se mai poată stăpâni şi să intre din nou într-o relaţie secretă – sau cvasisecretă. *Oare îmi vor cere să le păzesc eu uşa*? râd în sinea mea.

Îmi trece prin faţa ochilor viaţa pe care crede că mi-a pregătit-o. Viaţa pe care ne-a pregătit-o tuturor. Coroana pe capul meu, inima lui în mâna ei. Copiii mei ameninţaţi în fiecare secundă de orice copil pe care l-ar putea avea ea. Tot restul zilelor mele petrecute la cheremul lui, indiferent cât de amabil s-ar purta cu mine. Indiferent cât de mult timp mi-ar permite să stau alături de Elane a mea, numai dacă şi el ar putea să stea alături de Mare a lui.

Măcar dacă ar dori-o mai mult. Măcar dacă l-aş putea face să o dorească mai mult. Însă, aşa cum i-am spus lui Mare în Corvium, Cal nu-i genul care să renunţe la vrabia din mână. *Nici tu nu ai fost*. *Până când nu ai aflat cum este să te afli de cealaltă parte*.

Tresar la gândul acesta. De emoţie, de speranţă şi de mare oboseală. Deja mă enervează perspectiva de a mă complica şi mai mult cu Mare şi Cal. Chiar dacă aş face-o în folosul propriei mele fericiri.

Nu te mai văicări atâta, *Samos*.

Oftez uşurată când le văd – în sfârşit! – pe Mare şi generăleasa Farley intrând în sala tronului. Cu Cal după ele. Mare Barrow nu arată prea rău, dar nici nu o dă rafinamentul afară din casă. Probabil că lui Cal îi place genul ăsta. Mai vulgar. Cu unghii jegoase şi un temperament imposibil. Nu-i văd şarmul. Dar precis el îl vede.

— Aha, spune Anabel, răsucindu-se cu graţie pe călcâie. Maiestatea Voastră.

Trăsăturile i se relaxează şi îi face semn lui Cal să vină alături de ea, în faţa tronurilor Samos. Celelalte persoane din sală se uită ca la circ.

— Foarte amabil din partea ta că ai decis să ni te alături, rege Tiberias, zice tata, trăgându-se de barbă. Sunt sigur că eşti la curent cu situaţia dificilă în care ne aflăm.

Cal ne ia pe toţi prin surprindere cu o plecăciune adâncă. Bărbaţii şi femeile de sânge regesc nu fac plecăciuni, nici măcar unul la celălalt. Şi uite că el face.

— Scuzele mele. Am fost reţinut, spune el.

Atâta tot. Fără să ne ofere ocazia de a-i adresa mai multe întrebări. Acum îi face un semn lui Farley să înainteze.

— Cel puţin, doamna general Farley are nişte veşti bune.

— Care ar putea compensa pierderea avanpostului nostru din Piedmont? îl ia peste picior tata. Împreună cu toată influenţa pe care am avut-o asupra prinţului Bracken? Dacă da, înseamnă că veştile sunt foarte bune.

— Da, Maiestate, din punctul meu de vedere salvarea a mai mult de o sută de oameni din Piedmont reprezintă o veste bună, spune ea cu o parodie de plecăciune. Garda Stacojie şi aliaţii noştri montfortezi nu au lăsat în Piedmont decât osatura garnizoanei. Doar câteva sute de soldaţi se mai aflau în bază atunci când a atacat Bracken. Conform informaţiilor pe care le deţinem, chiar acum un al treilea val de supravieţuitori a reuşit să ajungă în mlaştini. Garda Stacojie are trupe în toată regiunea. Suntem în stare să îi recuperăm pe cei care s-au salvat.

— La cât estimaţi numărul morţilor? întreabă Anabel.

— În jur de o sută, spune mai înăbuşit Farley, ca şi cum nu ar dori să admită asta.

Însă începe să conştientizeze numărul îngrozitor de mare al victimelor şi repetă mai rar:

— O sută de morţi.

— Mai mulţi am pierdut în Corvium, intervin eu. Sunt convinsă că acolo a fost mai greu, adaug eu, simulând compasiunea ca nu cumva s-o apuce furia pe femeia roşie.

— Fără o bază, ne va fi greu să avansăm, mă ajută Ptolemus, subliniind ceea ce este evident pentru toată lumea.

Mă gândesc uneori că pur şi simplu îi place să se audă vorbind, chiar şi în situaţii tensionate ca aceasta.

— Foarte corect! spune Cal. Avem de partea noastră Riftul şi tot ce presupune această alianţă. Însă în doar două săptămâni am pierdut tot atâtea teritorii. Mai întâi Corviumul...

— Am decis să distrugem Corviumul, nu l-am pierdut, îl întrerupe Mare, aruncându-i o privire înveninată.

Pun prinsoare că se bucură că a şters cetatea aia de pe faţa pământului.

Cal o aprobă fără prea mare entuziasm.

— Iar acum Piedmontul, continuă el. Nu lăsăm impresia că am fi puternici, mai cu seamă caselor aliate cu Maven, pe care încă

dorim să le atragem de partea noastră.

Mama se aşază mai bine pe tron. Pe degete îi sclipeşte o avere de nestemate verzi.

— Cum rămâne cu Montfortul? întreabă ea, ridicând din sprâncene. Mi s-a spus că ai reuşit să obţii armata lor.

— Nu mă apuc să-mi număr soldaţii până nu-i văd în formaţie, îi răspunde Cal, o idee mai aspru decât ar dicta buna-cuviinţă. Am încredere că premierul Davidson va îndeplini promisiunea guvernului său, însă nu pot să iau decizii pe baza unor resurse pe care încă nu le văd.

— Ai nevoie de o capitală, revine Anabel la obsesia ei iniţială.

Şi începe iarăşi să se plimbe, iar lumina apusului i se reflectă în podoabele ei roşii şi portocalii.

— O să ţi-o ofere Delphie. Reşedinţa Casei Lerolan îl va sprijini pe regele legitim.

Cal îi evită privirea.

— Foarte adevărat. Dar…

— Dar? se răsteşte Anabel la el, oprindu-se brusc din plimbare.

Cal îşi îndreaptă umerii cu un aer serios.

— Mi se pare prea uşor.

Ca o adevărată bunicuţă, Anabel îl bate uşor pe braţ, de parcă ar mustra un ţânc.

— Nimic în viaţă nu este uşor, dar trebuie să profiţi de momentele favorabile care ţi se oferă, Tiberias.

— Vreau să spun că nu *reprezintă* nimic, spune Cal, îndepărtându-se de ea. Nici pentru cetăţenii din Norta, nici pentru aliaţii noştri şi, cu siguranţă, nici pentru duşmanii noştri. Ar fi o manevră fără nicio semnificaţie. O manevră la care toţi se aşteaptă. Delphie îmi aparţine din toate punctele de vedere, mai puţin cu numele. Corect? Nu am decât să-mi pun steagul acolo şi să declar oficial că este cetatea mea.

— Da, spune Anabel uşor uimită. De ce să arunci pe fereastră un asemenea dar?

Cal oftează scos din fire. Îl înţeleg.

— Nu arunc nimic pe nicio fereastră. Am primit deja darul ăsta. Ai dreptate: ne trebuie un alt avanpost, preferabil în Norta. Ne trebuie o altă victorie prin care să ne dovedim forţa. Prin care să băgăm spaima în Ţinutul Lacurilor şi în Piedmont. Să-i facem să se teamă de noi aşa cum se teme deja Maven.

— Şi ce propui? îl întreb eu, prefăcându-mă interesată de ideea lui, doar ca să punem odată capăt spectacolului ăsta ridicol.

— Golful Portuar, zice el, dând din cap spre mine.

— Acolo a fost palatul preferat al mamei tale, şopteşte Anabel, uitând să se mai prefacă.

Cal nu-i răspunde, de zici că nici n-a auzit-o.

— Este o cetate guvernată de familii care îi sunt loiale lui Maven.

— Este un punct strategic, explică el.

Farley se uită la el pe sub sprâncene.

— Asta ar însemna un alt asediu şi o altă bătălie în care ar muri sute de oameni de-ai noştri.

— Acolo este Fort Patriot, ripostează Cal. Care deserveşte armata terestră, flota aeriană şi pe cea navală, continuă el, enumerându-le pe degete.

Fervoarea lui este palpabilă, aproape contagioasă. Acum pot înţelege de ce a ajuns general de la o vârstă atât de fragedă. Dacă aş fi un simplu soldat, dacă nu aş şti câte ştiu, poate că mi-aş dori să urmez un asemenea bărbat în ghearele morţii.

— Am putea să distrugem o mare parte din forţele lui Maven şi chiar să atragem de partea noastră nişte generali de-ai lui. În orice caz, vom reuşi să înlocuim ce am pierdut în Piedmont. Armament, mijloace de transport, avioane. Le găsim pe toate acolo. Plus că cetatea este o ţintă predilectă a Gărzii Stacojii.

Tata ridică dintr-o sprânceană. Pare că zâmbeşte şi mă ia cu fiori: oribilă privelişte.

— Înţeleaptă decizie, spune el.

Acordul regelui Volo pare să-l ia prin surprindere pe Cal, deşi nu ar trebui. Îmi cunosc tatăl şi citesc în el setea de putere pe care de obicei şi-o ascunde de ochii celorlalţi. Pun prinsoare că deja visează cum va jefui Golful Portuar şi va înălţa steagul Casei Samos peste cetatea cucerită.

— Maven ne-a luat un fort. Noi îi vom lua un oraş.

Cal lasă fruntea în jos.

— Exact.

— *Dacă* eşti în stare să i-l iei, intervine Mare, uitându-se peste umăr la el.

Mişcarea bruscă îi învolburează părul cu şuviţe castanii şi cenuşii, care aruncă sclipiri roşietice în lumina apusului.

El înclină capul într-o parte şi o priveşte chiorâş.

— Ce vrei să spui?

— Atacul asupra Golfului Portuar. Încercarea de a cuceri oraşul. Este riscant, dar merită încercat, răspunde ea. Şi, chiar dacă vom da greş, tot vom provoca mari pierderi forţelor lui Maven.

Nu mă dau în vânt după ideile lui Mare, dar mi se pare interesant ce zice ea acum. Îmi netezesc fustele din mătase albă cu picăţele din argint şi mă întorc spre ea.

— Cum anume vom face asta, Barrow?

Îmi lasă senzaţia că a apucat-o recunoştinţa faţă de mine şi îşi dezveleşte dinţii într-un fel de zâmbet nesigur.

— Trebuie să distrugem mahalaua tehnicienilor de lângă Golful Portuar. Să-i eliberăm pe roşiii de acolo. Mahalaua aceea este un centru industrial, care deserveşte Norta şi toate forturile argintii. Dacă lovim Oraşul Nou, Oraşul Cenuşiu, Oraşul Vesel...

Şi din nou tata este luat prin surprindere.

— Vrei să distrugi centrele tehnicienilor? bolboroseşte el, uitându-se la Mare de parcă tocmai ce i-ar fi cerut să-şi scoată inima vie din piept.

Mare Barrow nici nu se clinteşte sub privirea lui uluită.

— Da.

Anabel se uită la ea cu neîncredere şi zâmbeşte batjocoritor.

— Şi cum ne vom mai descurca după ce se va sfârşi războiul ăsta, duduie Barrow? Ai să plăteşti dumneata costurile reconstrucţiei?

Am impresia că Mare şi-a muşcat o bucată zdravănă din limbă doar ca să nu-i răspundă obraznic. Trage aer în piept, încercând să se calmeze.

— Dacă distrugerea lor ne va aduce victoria? spune ea încet, ignorând întrebarea lui Anabel. Dacă aşa vom cuceri ţara?

Cal dă încet din cap. Este de acord pentru că Mare are dreptate – sau pentru că încă mai este amorezat de ea. Mie mi se pare că privirea lui seamănă cu aceea a unui căţeluş îndrăgostit.

— Lichidarea chiar şi a unui singur centru de tehnicieni va compromite în mare măsură capacitatea de ripostă a lui Maven şi va semăna nemulţumire şi nelinişte în rândul susţinătorilor săi. Iar dacă roşiii ne vor considera eliberatorii lor, atunci ne vor ajuta şi ei, spune Cal. Iar dacă adăugăm şi cucerirea Fortului

Patriot – înseamnă că ar putea pierde controlul asupra întregii regiuni de la nordul Golfului până la graniţa cu Ţinutul Lacurilor.

Se uită la bunică-sa, aşteptând-o să îi susţină punctul de vedere.

— Vom izola întreaga zonă. Şi îl vom înghesui pe Maven între Rift şi deja loialul nostru Delphie, într-o parte, şi noua noastră cucerire în partea cealaltă.

Îmi imaginez cum arată Norta – mai bine zis, cum arăta acum un an. Şi îi văd teritoriul tăiat în bucăţi, ca un tort din care bucătarul taie mai multe felii. O porţie pentru noi, două pentru Cal. *Şi restul*? Ochii mi se opresc la generăleasa roşie şi la Mare Barrow. Şi mă mai gândesc şi la premierul ăla insuportabil, aflat acum la mii de kilometri depărtare. *Ce felie vor lua ei*?

Dar eu ştiu deja ce şi-ar dori.

Tot tortul ăla blestemat.

•

Ptolemus cântăreşte preocupat propunerea mea. Îşi plimbă degetul pe marginea paharului cu apă. Sunetele pe care le face cristalul sunt ascuţite şi enervante şi nu se mai termină odată. Silueta fratelui meu se conturează pe fundalul apusului sângeriu. Ptolemus este lat în umeri, are maxilare puternice, nasul lung al tatălui nostru şi guriţa ca un boboc de trandafir a mamei. Cu ea seamănă cel mai mult în lumina asta, când umbrele înserării i se strâng sub ochi, sub pomeţi şi pe gât. E îmbrăcat lejer, neobişnuit pentru stilul lui: haine din pânză albă, subţire, potrivite pentru arşiţa verii.

Cu colţul gurii ridicat a dispreţ, Elane se uită dezgustată la cum se joacă cu paharul. Lumina asfinţitului i se reflectă în păr, creând o aureolă rubinie, mai de preţ decât orice coroană. Îşi bea vinul, pătându-şi buzele cu licoarea din afine, struguri şi prune.

Deocamdată, eu mă abţin şi nu mă ating de paharul meu plin. În mod normal, o asemenea cină tihnită, departe de părinţii mei şi de ochii indiscreţi ai curtenilor ar fi o scuză să beau după pofta inimii. Numai că acum avem treburi de rezolvat.

— Planul ăsta-i o prostie, Evangeline. N-avem vreme să facem pe peţitorii, mormăie Ptolemus, încetând pentru moment să mai scârţâie din pahar. Golful Portuar ne-ar putea aduce pierzania.

Plesnesc din limbă.

— Nu fi laş – ştii bine că tata nu ne-ar risca vieţile într-un

asediu fără sorţi de izbândă.

Suntem investiţiile lui şi trebuie să aibă grijă de noi, *Tolly*. *Trebuie să supravieţuim ca să aibă cui să lase moştenire tot ce s-a străduit să adune*.

— Din partea mea, Cal poate să cucerească sau nu Golful Portuar. Nu mă interesează deloc.

— Bine măcar că aşa *avem* mai mult timp, intervine Elane.

Se uită la mine cu ochii ăia superbi, care strălucesc ca stelele căzătoare.

— Nu vor întreprinde nimic fără armata montforteză. Plus că trebuie şi noi să ne pregătim soldaţii pentru asediu.

Îmi strecor mâna pe sub masă şi mângâi mătasea moale care-i acoperă genunchiul.

— Adevărat. Şi nu sugerez să ignorăm războiul, Tolly. Doar să acordăm atenţie şi altor lucruri. Să ne uităm în toate părţile atunci când e posibil. Să împingem piesele pe tabla de şah.

— Vrei să zici să le împingem în pat, îmi rânjeşte sec Ptolemus.

Ia mâna de pe paharul cu apă şi îl apucă pe cel în care se află tăria cu cuburi de gheaţă pe care o bea de obicei.

— Tu crezi că eu aş putea s-o influenţez pe Mare Barrow în vreun fel, fără să mă aleg cu gâtul tăiat? mă întreabă el, luând o duşcă din alcoolul ăla îngrozitor de tare.

Se strâmbă şi şuieră printre dinţi:

— Spre binele meu, zic că ar fi bine să mă ţin departe de ea.

— Perfect de acord, spun eu.

Barrow mi-a promis că nu-mi va omorî fratele. Însă aceasta este o promisiune în care mă încred din ce în ce mai puţin.

— Însă poţi să stai cu ochii pe Cal. Am crezut că este de neclintit, că nu-şi doreşte nimic mai mult decât să câştige Norta, dar… poate acum avem ocazia să-l împiedicăm.

Fratele meu mai ia o gură din tăria aia care-ţi arde maţele.

— Nu suntem tocmai prieteni.

Ridic din umeri.

— Sunteţi un fel de amici. Cel puţin, aşa eraţi acum un an.

— Şi ce mai an a fost şi ăsta! mormăie Ptolemus, privind chipul reflectat în lama cuţitului de friptură.

Arată la fel. Războiul nu i-a afectat frumuseţea. Numai că acum s-au schimbat multe lucruri. Acum există un rege nou, o ţară nouă, coroane noi pentru el şi pentru mine. Şi câte un

munte de probleme pentru fiecare în parte.

Însă, cel puţin pentru mine, perioada aceasta extrem de agitată a meritat preţul pe care l-am plătit. În urmă cu un an, mă antrenam ca nebuna pentru Turneul Reginelor. Îmi pierise şi somnul de teamă că aş pierde, chiar dacă ştiam că victoria îmi era aproape asigurată. Alţii hotărau cum urma să se desfăşoare viaţa mea, iar eu mă bucuram să ştiu ce urmează. Privind acum în urmă, mă simt ca o proastă manipulată – îmi dau seama că nu am fost decât o marionetă. Obligată să-mi leg soarta de un băiat pe care niciodată nu l-aş fi putut iubi. Şi uite-mă acum, prinsă în aceeaşi situaţie. Însă m-am deşteptat. Şi ştiu cum să mă împotrivesc. Cum să lupt. *Şi poate am să reuşesc să-i bag minţile în cap lui Cal*, *aşa cum mi-au fost băgate şi mie*. *Să-l fac să priceapă cum sunt în realitate lumile noastre*, *cum suntem manipulaţi*.

Ptolemus se joacă cu mâncarea, gătită special pentru el: piept de pui foarte puţin condimentat, legume fierte până nu a mai rămas mare lucru din ele, peşte alb. Nu a mâncat mai deloc. De obicei înfulecă felurile astea sănătoase, de parcă aşa nu le-ar mai simţi gustul scârbos.

Elane este opusul lui. Pe farfuria ei curată nu se mai vede nici urmă din coastele de miel în sos de vin pe care le-am împărţit.

— Chiar aşa, spune ea.

Vorbeşte calm şi cumpătat. Încerc să-i citesc gândurile pe chipul meditativ, ca de obicei. Oare mai ţine minte cum trăiam amândouă acum un an? Pe vremea când ne imaginam că am putea avea o viaţă fericită împreună la adăpostul tronului nortan? Pe vremea când ne făuream viitorul doar din secrete? *De parcă relaţia noastră ar fi fost vreodată vreun secret pentru oricine avea ochi să vadă şi urechi să audă*.

— Şi cu mine cum rămâne? insistă Elane, acoperindu-mi mâna cu a ei.

Căldura pielii sale domoleşte răceala din mine.

— Eu ce rol am să joc?

— Tu nu ai prea multe de făcut, îi răspund eu, poate puţin prea repede.

— Nu fi proastă, Evie!

— Foarte bine, scrâşnesc eu. Tu trebuie să faci ce ai făcut şi până acum.

Umbrele sunt spionii perfecţi, extrem de potrivite pentru

intrigile de la curţile regeşti. Fiind invizibile, umbrele pot să asculte şi să vadă, să fie martore la tot ce se întâmplă. Detest ideea de a o pune pe Elane în pericol, dar, aşa cum ea însăşi a spus, avem destul timp. Suntem în conacul de la Moşia de pe Creastă. Nu ar fi în mai multă siguranţă nici dacă aş încuia-o în apartamentul meu.

Ceea ce nu-i o idee chiar atât de proastă...

Elane schiţează un zâmbet şi împinge în glumă farfuria din faţa ei. Strâmbă din nas şi mă întreabă:

— Să vă las singuri?

O strâng mai tare de mână.

— Termină-ţi vinul. Nu sunt chiar lipsită de inimă.

Cu un surâs care îmi face inima să stea în loc şi îmi accelerează pulsul, Elane se sprijină de mine şi îmi studiază buzele.

— Ştiu foarte bine câtă inimă ai în tine.

Vizavi de noi, Ptolemus dă paharul peste cap, în zgomot de cuburi de gheaţă.

— Nu uitaţi că sunt şi eu pe aici! mormăie el, privind în altă parte.

•

Mai avem o săptămână, dacă nu chiar două, până la sosirea lui Davidson şi a armatei sale. Suficient timp să-mi pun planul în practică. Nu cred că va fi foarte greu, mai ales având în vedere că sunt pe teritoriul meu. Cal şi Mare îşi doresc să fie împreună, indiferent câte piedici le stau în cale. Prinţul nu are nevoie decât de un imbold. La drept vorbind, un singur cuvânt de la Mare l-ar face să dea fuga în dormitorul ei. Barrow, pe de altă parte, va fi infinit mai greu de convins, pentru că e cununată cu orgoliul ei, cu cauza ei şi cu furia aia permanentă care-i arde în piept. Evident, reunirea celor doi este doar prima parte a planului. Urmează să-l fac pe Cal să afle, aşa cum am aflat şi eu, că are o inimă. Şi să simtă că este cu mult mai grea decât orice coroană.

Mă întreb în treacăt dacă nu cumva eforturile mele vor fi sortite eşecului. Poate Cal nu se va trezi niciodată la realitate cum am făcut-o eu. Poate alegerile lui sunt bătute în cuie. Dar nu, nu poate fi adevărat. Am văzut cum se uită la ea, plus că n-am de gând să renunţ aşa de uşor. Mi-aş dori să pot rezolva problema asta doar cu pumnii şi un pumnal. Cred că mi-ar face plăcere.

Sincer, orice mi-ar face mai multă plăcere decât să mă plimb la apus prin conac, în căutarea lui Mare Barrow. E o corvoadă cumplit de enervantă.

Elane a plecat undeva, în celălalt capăt al moşiei. Am trimis-o să stea cu ochii pe generăleasa Farley. Iar Ptolemus îşi face antrenamentul de seară. Rutina fratelui meu se potriveşte de minune cu programul lui Cal. Aşa-zisul rege trăieşte pentru exerciţiile fizice, mai cu seamă acum, când nu-şi mai poate consuma energia cu o anumită fetiţă cu fulgere.

Străbat galeria, atingând în trecere statuile din oţel inoxidabil şi crom şlefuit. Fiecare răspunde atingerii mele, unduindu-se aidoma apelor unui iaz peste care adie vântul. Văd prin ferestrele mari cum cerul se face violet, iar stelele apar deasupra orizontului vestic. Oraşul Pitarus sclipeşte în zare, amintindu-mi că lumea merge mai departe. Că roşiii şi argintiii de rând stau laolaltă sub ameninţarea războiului. Mă întreb cum este să citeşti despre bătălii şi să auzi de cetăţi distruse şi să ştii că tu nu ai nimic de-a face cu acest conflict. Să ştii că nu ai cum să-i influenţezi mersul. Că eşti neputincios atunci când războiul îţi va bate la uşă.

Aşa cum fără îndoială că se va întâmpla.

Războiul acesta are multe faţete şi nimic nu-l mai poate opri. Într-o bună zi, din Norta nu va mai rămâne decât un hoit putred, pentru care se vor încăiera Riftul, Ţinutul Lacurilor, Montfortul, Piedmontul şi cine mai ştie cine.

Ies pe terasa de la etaj, care dă spre estul întunecat. Aerul s-a răcorit bine de tot şi, chiar dacă e vară, cred că până la sfârşitul săptămânii s-ar putea să vină peste noi un aer mai rece.

Spre necazul meu, Barrow nu este singură. Admiră stelele, în vreme ce pajul ei, băiatul ăla roşu, cu păr blond şi pielea arsă de soare stă tolănit alături de ea, fără să-i pese de aparenţe.

Kilorn mă vede primul şi ridică bărbia în direcţia mea.

— Avem spectatori.

— Bună, Evangeline, îmi spune Mare.

Stă cu genunchii strânşi la piept. Nu se mişcă, ci continuă să privească cerul.

— Cărui fapt datorăm această onoare, Alteţă? mă întreabă ea, lungind cuvintele.

Chicotesc înăbuşit şi mă sprijin de balustradă. E sarcastică până în ultima clipă Barrow asta.

— Voiam să mă distrez şi eu puţin.
Mare clatină din cap amuzată.
— Credeam că ăsta-i rolul lui Elane.
— Are şi ea viaţa ei, murmur eu ca şi cum nu mi-ar păsa şi ridic din umeri. Nu-i pot cere să fie tot timpul la cheremul meu.
— Tot timpul te-ai prefăcut că nu te prăpădeşti de dorul ei şi acum ai ajuns de unde ai plecat. Dar mă deranjezi pe mine.
Se întoarce şi-mi aruncă o privire maliţioasă. Ochii ei căprui par negri pe fundalul nopţii. Apoi se uită din nou la stele.
— Ce anume vrei să afli?
— Nimic. Nu mă interesează unde ai dispărut azi împreună cu Cal şi nici de ce aţi întârziat amândoi nepermis de mult la o şedinţă unde se dezbătea tocmai soarta neamului tău.
Băiatul roşu se crispează şi încruntă din sprâncene.
Mare nu intră în joc şi se face că n-a priceput aluziile mele. Face un semn nepăsător din mână.
— N-a fost nimic important.
— Ei bine, dacă ai vreodată nevoie de ajutor la treburile tale neimportante, să ştii că-ţi pot arăta nişte pasaje secrete, prin care să ajungi unde vrei fără să fii văzută de nimeni.
Înclin capul pe umăr, privind-o cu atenţie. Se preface în continuare că nu mă ascultă.
— În caz că te-ar interesa, să ştii că apartamentele lui Cal se află în aripa de est, lângă apartamentele mele.
Se uită repede la mine.
— Nu mă interesează.
— Desigur, murmur eu.
Pe băiatul roşu l-au apucat dracii. Îi lucesc duşmănos ochii verzi, de nuanţa smaraldelor pe care le adoră mama.
— Asta înseamnă distracţie pentru tine? S-o necăjeşti pe Mare?
— Nici vorbă. Mă gândeam s-o întreb dacă nu vrea să ne antrenăm puţin împreună.
— Poftim? exclamă ea uluită.
— De dragul vremurilor de demult.
Pufneşte, dorind să-mi arate că o irită rugămintea mea. Însă îmi dau seama că o atrage, îmi dau seama că am reuşit să reaprind vechea flacără din sufletul ei. Nevoia. Ambiţia. Barrow clipeşte încet şi coboară privirea. Îşi freacă mâinile, îşi dezmorţeşte degetele. Imaginându-şi fulgerele, de bună seamă.

Este mult mai plăcut să ne folosim abilităţile în sport, decât pentru supravieţuire.

— Te-am învins de două ori, Evangeline, spune Mare.

Zâmbesc cu toată gura.

— A treia oară e cu noroc.

Se uită urât la mine, supărată pe poftele stârnite în ea.

— Foarte bine, mârâie printre dinţi. O singură partidă.

•

Ce nu ştiu Mare şi Kilorn este faptul că şi Cal se află în arena de antrenament. Băiatul roşu ne urmează tăcut şi fierbând de furie, dar nu o împiedică pe Barrow să intre în vestiarul special construit.

Pereţii sunt din sticlă, aşa cum sunt majoritatea pereţilor din Moşia de pe Creastă. Dimineaţa, răsăritul este superb văzut de aici. Acum nu se vede decât cerul violet, care se face treptat negru. Ptolemus şi Cal se află în colţuri opuse ale sălii de antrenament, ignorându-se, aşa cum le stă bărbaţilor în fire. Fratele meu face acum o serie de flotări. Wren stă cocoţată în tribune, alături de el. Probabil că ea este tămăduitoarea de serviciu, care trebuie să se îngrijească de toată lumea de acolo. Însă nu-i atentă decât la Ptolemus şi la spatele lui zvelt. Cred că n-ar clipi nici dacă l-aş străpunge pe Cal cu suliţa drept în inimă.

Cu spatele spre noi, aşa-zisul rege îşi şterge părul şi chipul asudat. Mare încremeneşte cum dă cu ochii de el – stană de piatră se face, nu alta. Dar văd cum îl soarbe lacomă din priviri. În schimb, eu strâmb din nas la vederea stropilor grei de transpiraţie de pe spatele şi umerii lui. Dacă m-aş mai simţi cât de cât atrasă de el – de el, sau de oricare alt bărbat –, atunci poate aş înţelege de ce Mare mai are puţin şi leşină.

Bine măcar că mi-a ieşit partea asta a planului. E clar că Barrow e înnebunită după trupul lui Cal.

— Pe aici, zic eu şi o iau de braţ.

Cal îmi aude vocea şi se răsuceşte brusc cu faţa la noi, fără să lase prosopul din mână. Îi ies ochii din orbite când ne vede. Mă rog, când o vede pe *ea*.

— Suntem aproape gata, se bâlbâie el.

— Din partea mea, nu-i nicio grabă, răspunde Mare, cât de sec este în stare dată fiind situaţia.

Nu protestează când o iau de acolo, dar îşi vâră unghiile în braţul meu.

— Kilorn, îl salută Cal pe băiatul roşu.

Şi parcă aud că îşi strâng mâinile.

Ptolemus ridică ochii, dar nu-şi întrerupe exerciţiile. Dau uşor din cap spre el, arătându-i că sunt încântată de rezultatele obţinute până acum. Dar fratele meu se uită ţintă la Mare.

Şi Mare se uită la el. Privirea ei, plină de ură ucigaşă, îmi îngheaţă sângele în vine.

Încerc să mă stăpânesc. Încerc să nu mi-l imaginez pe Ptolemus sângerând aşa cum a făcut-o fratele ei. Să nu mi-l imaginez şi pe el murind. Murind degeaba.

Vino-ţi în fire, *Samos*.

ŞAISPREZECE

Mare

— Nu sunt tâmpită, Evangeline, mârâi eu după ce trântesc uşa de la vestiar în urma noastră.

Ea oftează şi-mi împinge un trening în braţe. Apoi, cu mişcări regulate, semn că a exersat asta mult, îşi dezbracă rochia din mătase şi o aruncă nepăsătoare, ca pe un gunoi. Îşi pune treningul peste lenjerie. Evident, treningul ăsta cu model de solzi negri şi argintii a fost lucrat special pentru ea.

Al meu este albastru marin şi mai puţin împopoţonat. Deşi sunt furioasă din cauza intrigilor ei, îmi smulg hainele de pe mine şi îmi pun şi eu treningul.

— De ce nu ne încui pe amândoi într-un dulap? mă răstesc eu la ea, privind-o cum îşi împleteşte repede părul argintiu în jurul capului. Ca pe o coroană.

Evangeline strâmbă din buze.

— Crede-mă că aş face-o, dacă aş şti că am vreo şansă în ceea ce te priveşte. De el sunt sigură. Un dulap ar ajunge. Dar *tu*?

Întinde mâinile şi ridică din umeri.

— Nimic nu-i uşor cu tine.

— Şi atunci, ce ai de gând? Vrei să mă rupi în bătaie, sperând că o să-l apuce mila de mine? Poate chiar să-mi îngrijească rănile?

Şi scutur dezgustată din cap.

— Mi s-a părut că a avut efect în Montfort, spune ea, studiindu-mi chipul. Amuţitorii ăia te-au lăsat aproape fără suflare.

Mă uit chiorâş la ea.

— Am motivele mele, mă apăr eu.

Amintirea asta este ca o palmă pe obraz, urmată de un şut în burtă. Îmi vâr unghiile în carnea mâinilor, încercând să mă împotrivesc senzaţiei de sufocare care ameninţă din nou să mă copleşească. La poalele munţilor sau într-o încăpere dintr-un palat. Din cauza unor argintii sau a unor cătuşe. Nu-mi dau

seama că am început să-mi pipăi încheieturile mâinilor. Mi le pipăi şi mi le strâng între degete. Îmi vine să vomit pe pardoseala din gresie lustruită.

— Ştiu, îmi spune ea blând.

Dacă n-aş şti cine este, aş crede că am desluşit o urmă de compasiune în vocea ei. Dar este Evangeline Samos. Zero compasiune faţă de roşii.

Mă fac că tuşesc, ca să am timp să-mi revin puţin.

— Chiar dacă ai reuşi cumva să ne aduci faţă în faţă, tot în zadar ar fi. Singură ai spus că nu-i genul care să dea vrabia din mână. E un plan ridicol, Evangeline, mai adaug eu, în interesul tuturor.

Se uită lung la mine, pe sub sprâncene, în vreme ce-şi prinde cureaua cu pumnale în jurul coapsei. Îi zvâcneşte colţul gurii – dar nu-mi dau seama dacă este vorba despre un zâmbet sau o grimasă de dispreţ.

— O să vedem.

Cu paşi sprinteni şi graţioşi traversează vestiarul până la uşă, făcându-mi semn să o urmez pe podeaua cernită.

Îmi strâng părul în coadă şi mă supun în silă. O parte din mine îşi doreşte ca Tiberias să fi plecat. Mă concentrez doar asupra unui loc dintre omoplaţii lui Evangeline.

— Este un plan ridicol nu numai pentru că Tiberias a ales deja, continui eu când ajung în sala de antrenamente.

Podeaua este alunecoasă, făcându-mă să-mi las instinctiv toată greutatea pe călcâie.

— Dar şi pentru că tu n-ai să ridici nici măcar un deget împotriva mea.

Se preface rănită şi îşi duce mâna la piept. Uşa de la vestiar se trânteşte în urma noastră.

— Vai, Mare, dar *eu* ar trebui să fiu cea încrezătoare.

Rânjind, mă dau puţin mai în spate ca să nu o scap din ochi. Nu cred că luptă cineva cinstit pe lumea asta, mai cu seamă Evangeline.

— Poate Elane o să-ţi lingă rănile.

Ridică bărbia şi mă priveşte de sus.

— O face. O face chiar foarte des. Eşti geloasă?

Mi se aprind obrajii. Ba chiar şi gâtul.

— Nici vorbă.

Acum este rândul ei să rânjească. Trece pe lângă mine,

izbindu-mă dinadins cu cotul. Mă răsucesc, dar îmi blochează drumul. Începem să semănăm cu doi parteneri de dans care fac piruete într-o sală de bal. Sau cu două lupoaice care îşi dau târcoale în beznă. Căutând o cale de acces. Slăbiciuni. Oportunităţi.

Trebuie să recunosc că m-a încântat gândul că voi putea să mă descarc şi chiar să câştig câteva runde. Anticipând acele momente, valurile de adrenalină deja îmi străbat sângele. O partidă bună, o luptă fără consecinţe şi lipsită de pericole mi se pare o idee minunată. Chiar dacă i-a aparţinut lui Evangeline.

Îl văd pe Kilorn urmărindu-ne din cealaltă parte a sălii. Tiberias este lângă el. Ptolemus păstrează distanţa. Dar nu-mi pierd vremea uitându-mă la ei, deşi exact asta îşi doreşte Evangeline. Probabil că mi-ar spinteca nasul în clipa în care las garda jos.

— Ar trebui să te antrenezi mai mult, îmi spune ea, puţin mai tare decât ar fi normal.

Iar vorbele ei au ecou în toată sala. Mă întreb dacă Evangeline chiar s-a născut fără pic de ruşine.

— Sau să te eliberezi de tot stresul ăsta în alte moduri. Ori cu alte persoane.

Luată complet prin surprindere, dau repede din pleoape. O căldură imensă îmi invadează corpul şi acum nu mai este vina lui Cal. Evangeline îmi sesizează stinghereala şi zâmbeşte larg, făcând un semn din cap spre Cal şi Kilorn. Evident că amândoi ne ascultă ce vorbim, deşi amândoi se prefac că sunt preocupaţi de altceva. Evangeline ridică din sprâncene şi se uită cu subînţeles la Kilorn.

Pricep unde bate.

— Vai, dar nu este...

— Mă faci să râd, mă ironizează ea, făcând încă un pas în spate. Mă refer la celălalt om cu sângenou. La montfortezul ăla. Cu păr alb şi voce groasă. Subţire şi înalt.

Brusc, toată fierbinţeala aia din trupul meu se transformă în ace de gheaţă şi simt cum mi se face pielea de găină. Fără să se uite la mine, Cal reîncepe exerciţiile. Face flotări într-un ritm egal, dar rapid. În liniştea care s-a aşternut peste sală, nu aud decât pufăitul lui şi bubuielile jenante ale propriei mele inimi.

De ce mi-or fi transpirat palmele?

Evangeline pare satisfăcută la culme. Dă încet din cap. Mă

încurajează. *Fă-o*, îmi şopteşte ea.

— Îl cheamă Tyton şi nu este aici, mârâi, detestându-mă pentru că mă las manipulată.

Cu coada ochiului, îl văd pe Cal înteţind ritmul.

— Planul ăsta e şi mai prostesc, şoptesc eu cât de încet pot.

Evangeline se uită pe sub sprâncene la mine.

— Oare?

Şi îmi sparge nasul cu capul înainte să mai apuc să-i răspund.

Văd stele de toate culorile, mă las moale şi cad în genunchi. Faţa mi se umple de sânge roşu, îmi curge în gură, îmi picură de pe bărbie. Iar gustul acesta familiar trezeşte ceva în interiorul meu. În loc să mă prăbuşesc, sar în picioare.

O lovesc cu capul drept în stern şi aud un şuierat prelung când i se golesc plămânii de aer. Se poticneşte, dă disperată din mâini şi cade lată pe spate. Îmi şterg obrajii cu palma. Mi se umple de sângele lipicios şi mă strâmb de durere în timp ce încerc să-mi adun gândurile.

În partea cealaltă a sălii, Cal stă într-un genunchi, cu ochii căscaţi la noi, cu maxilarele încleştate, gata să se ridice. Clatin din cap spre el şi scuip sângele din gură.

Rămâi la locul tău, *Calore*.

Rămâne.

Primul pumnal îmi vâjâie pe lângă ureche. Este un avertisment. Mă feresc de al doilea, rostogolindu-mă pe parchetul alunecos. Râsetele lui Evangeline îmi răsună în urechi. Nu le iau în seamă şi mă reped să o înşfac de gât. Se răsuceşte şi îmi scapă. O ating doar câteva scântei. Însă suficiente şi deloc blânde. Tresare şi dă din mâini de parcă ar vrea să alunge o insectă extrem de insistentă.

— Eşti mai bună decât ţineam eu minte, gâfâie ea, oprindu-se la câţiva metri depărtare de mine.

Încleştez pumnii şi pe unul mi-l ţin lipit de nas ca să stăvilesc şuvoiul de sânge. Oricum ai lua-o, tot prost arăt. Plus că am pătat parchetul.

— Dacă aş vrea, aş putea să te dobor chiar acum, îi spun eu, amintindu-mi de lecţiile primite de la electriconi. Plasele de fulgere. Furtunile de fulgere. Însă nu şi fulgerele cerebrale ale lui Tyton, pe care încă nu le pot reproduce.

Evangeline clatină din cap şi îmi zâmbeşte. O distrează situaţia asta.

— N-ai decât să încerci.

Zâmbesc şi eu. *Tu ai vrut-o*.

Şi fulgerele mele ţâşnesc – albe şi roşii, orbitoare, arzătoare, şuierând prin aerul deja umed de sudoare. Evangeline reacţionează cu o viteză aproape neomenească – contopindu-şi pumnalele într-o singură lamă tăioasă. Străpunge podeaua şi fulgerul se loveşte de ea, cu o flamă care mă face până şi pe mine să închid ochii.

Şi imediat cotul lui Evangeline se întâlneşte cu bărbia mea, aruncându-mă pe spate. Văd din nou stelele alea de toate culorile.

— Bună mişcare, plescăi eu cu sânge în gură.

Scuip încă o dată şi mi se pare că aud un zornăit de dinte care se rostogoleşte pe podea. Bănuiala mi se confirmă după ce trec cu limba peste gaura apărută din senin între dinţii mei de jos.

Gâfâind amarnic, Evangeline îşi îndreaptă umerii.

— Trebuia să egalez cumva scorul.

Se opinteşte, geme un pic şi smulge suliţa din parchet. Apoi şi-o înfăşoară în jurul mâinii.

— Ai terminat cu încălzirea?

— O, da!

•

Îmi aştept rândul, privind cum Wren îi repară chipul lui Evangeline. Un ochi i s-a umflat rău de tot şi a căpătat o culoare scârboasă – ceva între cenuşiu şi violet. Pleoapa de la celălalt ochi îi zvâcneşte incontrolabil la fiecare câteva secunde. Probabil că i-am atins un nerv. Pufăie spre mine, după care se strâmbă şi duce repede mâna însângerată la coaste.

— Stai potolită, bombăne Wren pentru a treia oară. Atinge cu degetele obrazul lui Evangeline şi ochiul se dezumflă imediat.

— Ţi-ai rupt o coastă.

Cu unicul ochi care-i răspunde cât de cât, Evangeline încearcă să se uite urât la mine.

— Bravo, Barrow!

— Bravo, Samos! îi răspund eu cam greu.

Mă doare şi să vorbesc, ca să nu mai zic de buza spartă, nasul praf şi falca învineţită. Trebuie să mă sprijin mai mult pe piciorul drept, pentru că la glezna stângă am o rană până la os, din care îmi curge sângele.

Cei trei bărbaţi stau cuminţi, cât mai departe de noi. Kilorn se

uită pe rând la amândouă, cu gura căscată de uimire. Şi poate de teamă, în acelaşi timp.

— Măi, da’ tare nebune sunt fetele, şopteşte el ca pentru sine.

Tiberias şi Ptolemus bâţâie de zor din capete, aprobându-l.

Cred că Evangeline încearcă să-mi facă cu ochiul. Ori spasmul ăla este mai grav decât mi-am închipuit. Poate m-a epuizat lupta, că-mi vine să râd. Să râd *împreună cu* ea. Nu *de* ea. Îmi dau seama de asta şi îmi revin doar ca să simt cum mi se scurge adrenalina din trup. Nu am cum să uit cine este Evangeline şi ce a făcut familia ei familiei mele. Fratele ei, aflat acum doar la câţiva metri de noi, l-a ucis pe Shade. I-a răpit Clarei tatăl. I-a răpit lui Farley prietenul şi iubitul. I-au răpit fiul mamei şi tatălui meu. Şi mie mi-a răpit fratele.

Iar eu am încercat să fac acelaşi lucru.

Evangeline îmi sesizează schimbarea de dispoziţie, lasă ochii în jos şi chipul ei îşi reia expresia impenetrabilă.

Wren Skonos este foarte pricepută: talentul ei de tămăduitoare o pune pe picioare pe Evangeline în doar câteva minute. Cele două tinere sunt foarte diferite: Evangeline are părul argintiu şi pielea albă, Wren are o coadă lungă de culoarea jaisului, aruncată peste umărul dezgolit, cu pielea atât de neagră că pare albastră. Nu-mi scapă felul în care se uită Ptolemus la ea. Privirea îi zăboveşte pe gâtul ei, pe faţă, pe claviculă. Însă nu pe degete şi pe ceea ce face cu ele. Mi-ar fi uşor acum să uit că este însurat cu Elane. Însurat în ochii lumii, cel puţin. Deşi presupun că soră-sa petrece mai mult timp cu nevasta lui, în vreme ce el stă în compania lui Wren. *Anormală familie*.

— E rândul tău, spune Wren, făcându-mi semn să trec în locul lui Evangeline.

Prinţesa Samos se ridică şi îşi întinde trupul proaspăt vindecat cu graţia unei pisici de rasă.

Deşi mă întind cât de uşor pot, nu-mi pot stăpâni grimasa de durere.

— Plângăcioaso! îl umflă râsul pe Kilorn.

Îi arunc un rânjet duşmănos, care să dezvăluie gaura dintre dinţii pătaţi de sânge. El se preface că se cutremură de groază.

Râde şi Ptolemus, atrăgându-şi priviri furioase din partea noastră.

— Ce-i de râs? mârâie Kilorn, apropiindu-se de tânărul cu păr

argintiu.

Prietenul meu este prea îndrăzneţ pentru binele său şi nici nu pare să-i pese că prinţul magnetron l-ar putea tăia în două.

— Vin şi eu imediat, Kilorn! strig eu la ei, sperând să înăbuş conflictul înainte de a se declanşa.

N-am niciun chef să şterg sângele lui Kilorn de pe parchetul sălii. El îmi aruncă o privire iritată. Nu-i convine deloc că fac pe dădaca, dar rămân fermă pe poziţie.

— Totul este în regulă. Hai, du-te.

— Bine, scrâşneşte el şi-i aruncă o privire fioroasă lui Ptolemus când iese din sală.

Când nu se mai aude sunetul paşilor lui, Evangeline se ridică în picioare. N-am nicio îndoială în privinţa intenţiilor ei. Pleacă şi ea, surâzând vag, cu subînţeles. Fratele o urmează şi amândoi o iau în direcţia opusă celei în care a apucat-o Kilorn. Evangeline mai aruncă o ultimă privire peste umăr. Se uită mai întâi la mine, apoi la Tiberias, care nu a spus nimic deocamdată. Mi se înmoaie picioarele când văd cum îi înfloreşte în ochi speranţa.

Este un plan ridicol, aş vrea eu să-i repet.

Degetele binefăcătoare ale lui Wren îmi alină fiecare muşchi dureros şi fiecare vânătaie. Închid ochii şi o las să mă maseze şi să mă tragă în diferite direcţii. Wren este verişoara Sarei Skonos, descendentă a unei Înalte Case împărţite între cei doi regi Calore. Înainte l-a slujit pe Maven şi a fost tămăduitoarea care m-a îngrijit în Archeon. M-a ţinut în viaţă atunci când greutatea Pietrei Tăcute m-ar fi putut omorî. A avut grijă să arăt bine pentru transmisiunile lui Maven. Nici ea şi nici eu nu am bănuit că vom ajunge aici.

Din senin, nu mai vreau să-mi dispară durerea. Pentru că durerea asta mă face să nu mă mai gândesc la dorinţa din inimă. În timp ce degetele lui Wren se mişcă cu iscusinţă de-a lungul maxilarului meu, stimulându-mi oasele ca să-mi înlocuiască dintele căzut, eu încerc să nu mă gândesc la Tiberias. Imposibil. Îi simt prezenţa, îi simt căldura aceea atât de iubită.

Evangeline a zis mai devreme că sunt o persoană dificilă. Dar cred că se înşală. Probabil că aş exploda dacă m-ar încuia în vreo cameră cu Tiberias.

Chiar atât de îngrozitor ar fi?

— Te îmbujorezi cam mult.

Casc ochii şi o văd pe Wren în faţa mea, ţuguindu-şi buzele pline. Ochii ei cenuşii ca norii de furtună, de aceeaşi culoare cu ochii Sarei, sunt plini de uimire.

— E foarte cald aici, răspund eu.

Obrajii lui Tiberias se aprind.

•

Mergem fără să vorbim. Prin zidurile din sticlă ale conacului nu se vede decât întunericul de nepătruns al nopţii. Mă şochează imaginea noastră reflectată în ele. Nu am uitat cât este de înalt, dar acum văd din nou cât de nepotriviţi suntem. Cu toată transpiraţia rămasă în urma exerciţiilor, Tiberias este un prinţ, descendent a trei secole de regi. A fost educat să fie mai presus de oricine altcineva, iar asta se vede.

Mă simt mai măruntă decât de obicei alături de el. Mă simt ca o băltoacă cu apă murdară şi cicatrice şi bucăţi dintr-o inimă frântă.

Se uită în jos spre mine.

— Deci, Oraşul Nou.

Oftez şi mă pregătesc pentru discuţia ce va urma.

— Trebuie s-o facem, spun eu. Nu doar ca să avem un avantaj în războiul ăsta, ci şi pentru noi. Pentru roşii. Mahalalele tehnicienilor sunt nişte locuri ale sclaviei.

N-am călcat în viaţa mea în vreuna, dar am văzut cum arată Oraşul Cenuşiu – plin de scrum şi fum, înghesuit pe malul unui râu cu ape otrăvite. Am văzut pe gâtul lui Cameron şi al fratelui ei tatuajele alea hidoase de identificare. Tatuaje care reprezentau „profesiunea” lor. Închisoarea lor.

Vreau să nu mai rămână nici urmă din Oraşul Nou şi din celelalte mahalale. Vreau să le distrug complet. Să putrezească, să dispară, să fie uitate.

— Ştiu, şopteşte Tiberias, cu regret în voce.

Văd cum i se întunecă ochii. Înţelege foarte bine ce vreau să spun. Dacă nu ne-ar despărţi coroana, l-aş lua de mână, l-aş săruta pe umăr. I-aş mulţumi pentru această fărâmă de sprijin.

Îmi muşc buzele şi clipesc repede ca să-mi alung dorinţa asta nesocotită de a-l atinge.

— Am nevoie de Cameron.

Numele acesta îl trezeşte la realitate.

— Este...

— În viaţă? continui eu întrebarea lui.

Cuvintele răsună prin coridorul lung.

— Sunt convinsă că este.

Încetineşte paşii.

— Farley n-a primit încă nicio veste?

— Va primi curând.

În doar câteva ore vom primi rapoartele trupelor din Piedmont ale Gărzii Stacojii, care acum se îndreaptă spre Ţinutul de Şes, ca să-i evacueze pe cei care au reuşit să fugă din bază. Iar atunci când Rash se va întâlni cu ceilalţi supravieţuitori, ne va transmite şi alte informaţii prin intermediul lui Ibarem. În niciun scenariu – posibil sau imposibil – Cameron nu s-ar afla pe lista celor ucişi. Este mult prea puternică, prea inteligentă şi prea căpoasă ca să o poată omorî cineva.

Nici măcar nu pot să mă gândesc la aşa ceva.

Şi nu pentru că avem nevoie de ajutorul ei ca să distrugem mizeria aia de Oraş Nou, locul care i-a fost casă şi cuşcă şi puşcărie. Ci pentru că aş avea încă o moarte pe conştiinţă. Pentru că ar însemna că din vina mea şi-a pierdut viaţa un alt om drag mie.

Închid ochii strâns, încercând să nu mă gândesc la toţi ceilalţi care se aflau în Piedmont atunci când Bracken a ocupat baza. Morrey, fratele lui Cameron. Adolescenţii din Legiunea Pumnalului – salvaţi dintr-un asediu, doar ca să-şi găsească sfârşitul în altul.

Nimic nu se compară cu durerea de a-l fi pierdut pe Shade, dar la fel de distrusă aş fi şi dacă i-aş pierde pe ceilalţi. Cât va mai dura toată nebunia asta? Câţi oameni vom mai pierde?

Aşa este în război, *Mare Barrow*. *În fiecare zi rişti să pierzi pe cineva*.

Mai ales pe cel care merge acum lângă mine.

Îmi muşc buzele aproape până la sânge ca să-l alung din gândurile mele pe Tiberias – *Cal*. A dispărut, nu mai există pentru mine.

— N-o să ne fie deloc mai uşor, spune el răguşit.

Deschid ochii şi-l văd că se uită lung în faţă, cu hotărârea aceea concentrată pe care o are de obicei doar pe câmpul de luptă sau în consiliile de război.

— Ce anume?

— Să pierdem oameni, mârâie el. Nu contează cât de mulţi pierdem de fiecare dată. Nu ne vom obişnui niciodată cu asta.

În urmă cu o veşnicie, pe vremea când eram Mareena Titanos, am fost în dormitorul unui prinţ. Prinţul acela avea cărţi peste tot: manuale, tratate de război, cărţi de strategie, de diplomaţie. Cărţi din care învăţa cum să manipuleze armate uriaşe, dar şi soldaţii în parte. Cărţi din care învăţa cum să calculeze riscul şi profitul. Să-şi dea seama câţi oameni ar putea să piardă, dar tot să iasă victorios. Pe atunci, cărţile acelea îi aminteau în permanenţă cine este şi de partea cui luptă.

M-a scârbit gândul că nu-i păsa de viaţa oamenilor. Că îi sacrifica doar pentru ca să mai poată face încă un pas pe drumul spre victorie. Dar acum am făcut şi eu la fel. Şi Farley. Şi Davidson. Niciunul dintre noi nu este lipsit de vină.

Niciunul dintre noi nu va reuşi să uite vreodată ce facem acum.

— La un moment dat s-ar putea să fie prea mult, murmur eu.

— Mda.

Mă întreb cât de mult s-a apropiat de limita lui şi cât m-am apropiat eu de a mea. O vom încălca vreodată? Acesta să fie unicul răspuns?

Oare vom merge mai departe distruşi, dar împreună? Sau despărţiţi?

Privirea lui mă arde. Probabil că îşi pune aceeaşi întrebare.

Înfiorată, grăbesc paşii. Aluzie clară pentru amândoi.

— Care este planul pentru Golful Portuar? îl întreb eu, uitându-mă doar înainte, la coridorul lung, care leagă această aripă a conacului de cea alăturată, trecând peste o grădină cu mulţi copaci şi fântâni, dar abia vizibilă în întunericul nopţii.

Tiberias îşi potriveşte fără efort paşii după ai mei.

— Nu putem stabili nimic până nu se întoarce Davidson. Dar Farley are nişte idei, iar oamenii ei din oraş ne vor fi de mare folos.

Dau din cap: aşa este. Golful Portuar este cel mai vechi oraş din Norta, un furnicar de criminali roşii. Acum câteva luni, banda Matrozilor, condusă de unul dintre aceştia, a încercat să ne vândă lui Maven atunci când căutam oameni cu sângenou. Însă situaţia este alta acum. Roşiii din Norta au început să-şi schimbe opiniile de când Garda Stacojie a devenit mai puternică şi mai cunoscută. Victoriile noastre au efect asupra unora dintre ei.

— Vor fi multe victime în rândul civililor, adaugă Tiberias pe un ton indiferent. Golful Portuar este un oraş, nu o fortăreaţă ca

Piedmontul sau Corviumul. Vor fi prinşi la mijloc mulţi oameni nevinovaţi, deopotrivă argintii şi roşii.

Începe să-şi trosnească încheieturile degetelor lungi.

— Vom începe cu Fort Patriot. Dacă vom reuşi să-l cucerim, atunci va capitula şi restul oraşului.

Am văzut Fort Patriot numai de departe şi nu mi-l aduc aminte prea bine. Ştiu doar că este mai mic decât baza din Piedmont, dar mult mai bine înzestrat şi cu mult mai important pentru armata lui Maven.

— Guvernatorul Rhambos şi casa lui i-au jurat credinţă lui Maven, spun eu. Sunt unii dintre aliaţii lui de nădejde.

Fapt de care mă fac şi eu vinovată, deoarece i-am ucis fiul în Circul Oaselor, în urma unei execuţii eşuate. Desigur, este la fel de adevărat că şi el încerca să mă omoare.

— Nu se vor preda prea uşor.

Tiberias pufneşte cu dispreţ.

— Nimeni nu se predă uşor vreodată.

— Şi dacă ai să reuşeşti să cucereşti oraşul? îl descos eu în continuare. *Şi ai să supravieţuieşti*?

— Atunci cred că Maven va consimţi să negocieze cu noi.

Simt un fior când îi aud numele. Pe claviculă, stigmatul lui Maven se înfierbântă şi mă arde, cerându-mi atenţia.

— Nu va negocia niciodată. Nu va capitula niciodată.

Mă ia cu ameţeală când mă gândesc la ochii goi ai lui Maven, la zâmbetul lui veninos. La obsesia lui dezgustătoare şi indestructibilă, care ne torturează pe amândoi.

— N-are niciun rost, Tiberias.

Tresare auzindu-mă că-i folosesc numele oficial şi strânge din ochi o clipă.

— Nu pentru asta vreau să-l văd.

Înţelesul răspunsului său este cum nu se poate mai limpede.

— Hm...

— Trebuie să mă conving, scrâşneşte el. I-am cerut premierului informaţii despre şoptitorii din ţara lui. Dacă există acolo oameni cu sângenou care să semene cu Elara. Dacă există cineva care să-l poată ajuta.

— Şi?

Tiberias mi s-a părut distrus, în agonie, atunci când m-am despărţit de el în Corvium. La fel pare şi acum. Nimic pe lume nu ne torturează mai mult şi mai cumplit decât iubirea.

— A zis că nu crede, şopteşte Tiberias. Dar mi-a promis că va căuta o asemenea persoană.

Pun mâna pe braţul său, încă umed de la transpiraţie. Am ajuns să-i cunosc pielea la fel de bine cum mi-o cunosc pe a mea. Este ca un tărâm cu nisipuri mişcătoare. Dacă zăbovesc prea mult, n-am să mai pot scăpa.

Încerc să îl consolez.

— Nici măcar Elara nu l-ar mai putea repara acum. Presupunând că i-ar da voie să încerce.

Îi arde pielea sub palma mea şi îmi trag repede mâna. El nu reacţionează în niciun fel. De fapt, nici nu mai are ce să spună. Mai cu seamă mie. Pentru că eu ştiu foarte bine ce simţi atunci când renunţi la Maven Calore.

Coridorul se termină la o intersecţie în formă de T. Un culoar duce la stânga, celălalt, la dreapta. Apartamentul lui este într-o parte, al meu în partea cealaltă. Fără să rostim vreun cuvânt, ne uităm amândoi la peretele din faţă. Niciunul nu se încumetă să facă vreo mişcare.

Discuţia asta cu el a fost ca un vis, un vis dureros. Dar, chiar şi aşa, nu vreau să mă trezesc.

— Cât timp mai avem? şoptesc eu.

Nu se uită la mine.

— Davidson vine peste o săptămână. Încă o săptămână ca să ne facem planul de luptă, spune el pe un ton sugrumat. Nu mai avem prea mult.

Ultima oară am trecut în fugă prin Golful Portuar. Dar fratele meu mai trăia încă. Aş vrea să mă întorc în zilele acelea, cu toate că au fost foarte grele.

— Ştiu ce încearcă să facă Evangeline, spune pe neaşteptate Tiberias, cu vocea-i îngroşată de prea multe emoţii.

Mă uit într-o parte la el.

— Subtilitatea nu-i punctul ei forte.

El nu mă priveşte, ci continuă să se uite la peretele din faţă.

— Mi-aş dori să existe o cale de mijloc.

Un loc unde să nu conteze numele noastre şi nici sângele şi nici trecutul. Însă locul acesta nu a existat şi nici nu va exista niciodată.

— Noapte bună, Tiberias!

Încleştează pumnul şi şuieră la mine.

— Îmi doresc din tot sufletul să nu-mi mai spui aşa.

Iar eu te doresc pe tine. *Din tot sufletul*.

Mă întorc şi pornesc spre camera mea, însoţită doar de sunetul paşilor mei solitari.

ŞAPTESPREZECE

Iris

Niciodată Archeonul nu va fi căminul meu.

Nu din cauza locului unde este situat, sau a mărimii, sau a lipsei de altare şi temple; şi nici măcar din cauza dispreţului meu înnăscut faţă de nortani. Nimic din toate acestea nu se poate compara cu golul pe care îl simt în suflet de când am fost despărţită de familia mea.

Este un gol pe care încerc să mi-l umplu cu antrenamente, rugăciuni şi toate celelalte obligaţii de regină, oricât de anoste ar fi unele dintre ele. Toate sunt necesare. Cel mai important mi se pare să rămân în formă, să fiu oricând gata de luptă. Ar fi extrem de uşor să lenevesc în apartamentele mele din mătase şi catifea, îngrijită de servitori roşii, care se dau peste cap să-mi satisfacă toate poftele. La fel era şi în Ţinutul Lacurilor, însă acolo n-am vrut niciodată să mă refugiez în mâncare şi băutură. Dar aici tentaţia este foarte mare. Am noroc cu sesiunile de antrenamente care îmi aduc un oarecare echilibru şi astfel mă feresc de capcana în care au căzut atât de mulţi nobili şi membri ai familiilor regale. O capcană pe care Maven o umple mereu cu momeli care mai de care mai ispititoare. Mulţi dintre lorzii şi doamnele care încă îi mai susţin domnia par mai interesaţi de petrecerile şi ospeţele lui decât de lupii care ne-au ajuns în prag. *Idioţii*.

În ţara asta păcătoasă îmi este din ce în ce mai greu să mă rog. În Archeon nu există temple, iar altarul pe care l-am cerut să-mi fie construit nu este decât un dulăpior foarte dichisit şi înghesuit într-un colţ al apartamentelor mele. Nu că aş avea nevoie de prea mult spaţiu ca să comunic cu zeii mei fără nume. Dar în toiul verii este cumplit de cald în cămăruţa asta ticsită cu statuete vechi – în ciuda abilităţii mele de a face să circule răcoarea şi umezeala prin aer. Încerc să mă rog în alte locuri sau măcar să simt alături prezenţa zeilor mei. Numai că îmi este din ce în ce mai greu s-o fac departe de casă. Şi, dacă eu nu aud ce-mi spun, oare ei îmi aud rugile?

Chiar atât de îngrozitor de singură să fiu?

Dar probabil că este mai bine aşa. Nu vreau să mă leg în niciun fel de Norta. Să nu am niciun regret că voi părăsi acest loc atunci când fratele lui Maven îl va îndepărta de pe tron. Fratele lui sau mama mea – să vedem care reuşeşte primul.

Îndatoririle mele de regină reprezintă singura modalitate prin care reuşesc să ies din toată izolarea asta. Astăzi avem programată o vizită în cealaltă parte a oraşului, dincolo de podul de peste Râul Capitalei. Cu cât mai departe de Maven, cu atât mai bine. El vine tot mai des la palat, ocupându-şi timpul cu şedinţe interminabile de consiliu. Sau stând de unul singur pe undeva.

Am auzit ce bârfesc servitorii. În unele zile, hainele pe care le-a purtat sunt arse, carbonizate, imposibil de refăcut. Înseamnă că îşi pierde tot mai mult controlul sau că nu-l mai interesează să se controleze. Cred că ambele ipoteze sunt adevărate.

Archeonul de est este identic cu zona vestică a oraşului – construit pe malul domol al râului. În anotimpul acesta totul este înverzit. Măcar asta să-mi amintească de casa mea. Pentru că nici măcar apa nu este cum ar trebui să fie – este sălcie, stătută şi contaminată de pârâul poluat care curge dinspre mahalaua tehnicienilor. Cei de aici îşi imaginează că o curăţă bariera de copaci, dar orice acvatic şi-ar da seama imediat că nu este adevărat.

Clădirile sunt înalte şi impunătoare – numai coloane din granit şi marmură, cu acoperişurile decorate cu statui de păsări cu aripi întinse şi gâturi arcuite. Lebede, şoimi, vulturi. Penele le sunt făcute din cupru şi oţel atât de lustruit, că te orbeşte.

Capitala pare să nu ştie că ne aflăm în toiul unui război. Roşiii merg liniştiţi pe străzi, purtând la mâini brăţările lor stacojii de identificare şi îmbrăcaţi în culorile stăpânilor lor. Argintiii se deplasează în camioane. Muzeele, galeriile, teatrul sunt toate deschise, fără vreo schimbare în program.

Probabil că şi ei sunt obişnuiţi cu războiul, la fel cum sunt lacuştrii. Obişnuiţi chiar cu un război care se desfăşoară în interiorul graniţelor.

Astăzi voi lua parte la un prânz în onoarea soldaţilor care şi-au dat viaţa atunci când fratele lui Maven şi rebelii lui au cucerit Corviumul. Ca întotdeauna, santinelele mele mă urmează îndeaproape, înfăşurate în mantiile alea ţipătoare. Deşi sunt

îmbrăcată în culorile mele obişnuite, în semn de respect faţă de locurile mele natale, bluza şi jacheta albastre sunt împodobite cu culorile lui Maven: negru şi roşu. Mă simt ofensată şi mânjită, deşi nimeni nu şi-ar da seama de asta doar privindu-mă.

Pentru că surâd neîncetat şi dau din cap şi fac conversaţie cu toţi lorzii şi toate cucoanele care vor să intre în graţiile noii lor regine. Evident că nimeni nu zice nimic folositor, nimic inteligent. Totul este doar de paradă, chiar şi comportamentul familiilor care şi-au pierdut fiii la Corvium. Este clar că nu îşi doresc să fie aici şi că ar prefera să-şi jelească morţii în linişte. Dar toţi oamenii ăştia îndureraţi au fost obligaţi să intre în joc. Îmi explică fiecare pe rând cum le-au murit rudele de mâna vreunui terorist roşu sau monstru montfortez. Câţiva abia dacă reuşesc să-şi încheie cuvântările.

Isteaţă tactică. Sunt convinsă că soţul meu a pus-o la cale. Oricine s-ar opune acestui război sau l-ar prefera la tron pe fratele lui Maven nu ar mai fi chiar atât de sigur de propriile-i păreri după o asemenea reprezentaţie. Iar eu îmi joc destul de bine rolul.

— Ne-am strâns astăzi aici ca să ne plângem morţii, dar şi ca să transmitem un mesaj. Nu ne vom lăsa controlaţi de teamă, spun eu cu toată fermitatea de care sunt în stare în faţa sălii pline cu lorzi şi doamne cu priviri pătrunzătoare.

Mă privesc toţi cu extrem de multă atenţie. Fie din politeţe, fie pentru că îmi caută defecte. Îmi vânează slăbiciunile. Ştiu bine că mulţi dintre ei l-ar abandona pe Maven şi ar pleca din Norta, dacă ar fi siguri că un asemenea gest ar fi în folosul caselor pe care le reprezintă.

Iar sarcina mea este să-i fac să se răzgândească. Să-i conving să rămână. Să lupte. Să moară.

— Nu vom ceda în faţa rebelilor şi a teroriştilor şi a criminalilor avizi de putere, care se ascund în spatele unor promisiuni mincinoase. Nu ne vom dezice de ţara noastră, de idealurile noastre, pentru care am construit Norta, pe care ne întemeiem viaţa.

Îmi aduc aminte de cursurile de oratorie pe care am fost obligată să le urmez. Îmi dau toată silinţa să vorbesc cât mai convingător, deşi n-am fost niciodată la fel de talentată ca Tiara la discursuri. Înfrunt zecile de priviri fără să clipesc, fără să mă bâlbâi. Încleştez pumnul ascuns în faldurile rochiei.

— Norta este o ţară argintie, născută din puterea noastră, eforturile noastre, realizările noastre şi sacrificiile *noastre*. Niciun roşu de pe lumea asta nu ne poate răpi ce avem şi nu ne poate schimba după bunu-i plac. Indiferent cu cine s-ar alia, roşiii nu reprezintă nimic pentru noi. Maven Calore va triumfa. Adevărata Norta va triumfa. Forţă şi putere!

Îmi stăpânesc zâmbetul de satisfacţie când inserez sloganul neamului meu în discursul aprobat în prealabil.

— Să le facem cunoştinţă cu toată puterea noastră!

Cu reţinerea pe care mi-o impun, mă văd nevoită să surâd în faţa mulţimii care aplaudă şi ovaţionează aceste vorbe lacustre. Aceste vorbe ale mamei mele. *Obişnuiţi-vă cu ele*, *nortanilor*. *Vă veţi pleca în curând în faţa culorilor mele*.

•

Valul de caniculă s-a risipit, iar drumul înapoi, până la coloana mea de camioane, este plăcut. Mi-aş dori să pot zăbovi mai mult pe străzi, să mă bucur de aerul proaspăt şi de lumina blândă a soarelui, aşa că merg cât de încet pot. Santinelele cu mănuşi şi măşti mă flanchează în formaţie de protocol. După socotelile mele, deja am întârziat. Nu mai am timp decât să mă întorc la palat şi să mă pregătesc pentru cină.

Şi totuşi mi se pare că portiera se deschide mult prea repede. Oftând şi cu ochii în jos, mă urc în camion.

— Bună ziua, Maiestatea Voastră!

Dau nas în nas cu două persoane străine, care mă privesc lung. Pe una o cunosc, iar în privinţa celeilalte nu-mi fac iluzii. Ambele sunt inamici.

Scâncesc, lipindu-mă de spătarul din piele al scaunului meu. Instinctiv, pipăi după bidonul cu apă pe care îl ţin mereu la îndemână. Cu cealaltă mână caut pistolul de sub scaun.

Îmi simt bărbia apucată strâns de nişte degete care mă forţează să-mi ridic privirea. Mă aştept să fie degetele cântăreţului, unchiul al cărui fredonat îmi poate şterge toate gândurile din minte. Care mă poate face să nu mai ştiu de mine.

Dar mă înşel. Ridic ochii şi văd că bunica mă ţine de bărbie, fixându-mă hotărâtă cu privirea ei de culoarea bronzului. Încremenesc de spaimă, pentru că ştiu prea bine ce-ţi poate face atingerea lui Anabel Lerolan. Îmi şi imaginez cum îmi va exploda ţeasta, iar fragmentele de creier şi os se vor revărsa în interiorul camionului.

— Uite un sfat, draga mea, ca de la o regină la alta, spune Anabel fără să-mi dea drumul. Nu încerca să faci ceva necugetat.

— Bine, şoptesc eu, arătându-i palmele goale.

Fără pistol, fără bidon cu apă. Fără nicio altă armă, în afară de aerul din camion. Mă uit peste umărul ei la siluetele şoferului şi santinelei. Amândoi se află de cealaltă parte a geamului despărţitor.

Julian Jacos îmi urmăreşte privirea şi oftează. Bate cu degetele în geam. Nu se mişcă niciunul dintre cei doi.

— Mă tem că nu vor fi în stare să te audă un timp, spune el. Şi au primit instrucţiuni să se întoarcă la palat pe drumurile ocolitoare, ca să-ţi arate frumuseţile locului.

Schiţează un zâmbet sleit şi se uită pe geam, la străduţele necunoscute pe care trecem.

— Nu vrem să-ţi facem niciun rău, Iris.

— În regulă. Nici nu credeam că aţi fi chiar într-atât de nesăbuiţi, ripostez eu destul de dificil din cauza strânsorii letale a lui Anabel.

Şi îi spun pe un ton ironic:

— Ai terminat?

Dă din cap cu superioritate şi mă eliberează. Însă nu se îndepărtează de mine. Vrea să mă aibă la îndemână. Încerc să extrag umezeala din aer şi s-o adun sub haine. Împreună cu sudoarea rece, de spaimă, care deja mi-a acoperit pielea. Poate că voi reuşi să-mi confecţionez un fel de scut pentru momentul când va încerca iarăşi să-mi facă rău.

— Dacă vrei să-i transmiţi un mesaj lui Maven, te sfătuiesc să foloseşti canalele oficiale, o iau eu peste picior.

Anabel pufneşte dezgustată.

— N-am niciun mesaj pentru mucosul ăla mizerabil.

— Mucosul mizerabil care îţi este nepot, îi aduc eu aminte.

Se uită urât la mine, dar continuă:

— Vreau să-i transmiţi ceva mamei tale. Aşa cum ştii tu s-o faci.

Mă prefac ofensată şi încrucişez braţele la piept:

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

Anabel dă ochii peste cap şi schimbă o privire cu Julian. Trebuie să admit că mi-e mult mai greu să descifrez expresia lui neutră, de şoarece de bibliotecă.

— Nu vreau să te forţez să ne mărturiseşti nimic, îmi zice el fără menajamente. Ştii bine că pot s-o fac, la nevoie.

Nu spun nimic. Nu fac nimic. Chipul meu este nemişcat ca suprafaţa unui iaz într-o zi fără nicio adiere de vânt. Nu le răspund în niciun fel.

Dar femeia din Casa Lerolan dă din gură mai departe, privindu-mă de sus:

— Spune-i reginei din Ţinutul Lacurilor că regele legitim al Nortei nu este duşmanul ei. Şi că intenţionează să păstreze pacea negociată de cel care i-a uzurpat tronul. Evident, cu condiţia să primească toate asigurările necesare.

— Vrei să ne retragem trupele? îi zâmbesc eu dispreţuitoare. Imposibil.

Se uită la mine cu acelaşi dispreţ.

— Nu, nu să vă retrageţi. Fireşte că trebuie păstrate aparenţele, spune Anabel, răsfirându-şi degetele alea blestemate.

Mă uit fascinată cum fiecare dintre ele începe să bată darabana în piciorul bătrânei regine.

— Dar sunt convinsă că vom putea ajunge la o soluţie de compromis, alta decât un război deschis între cei doi suverani ai noştri.

Arunc o altă privire spre gărzile mele de dincolo de geam. Vraja aruncată asupra lor le obligă să ne ignore. Văd şi drumul pe care mergem. Eu, una, n-am mai trecut niciodată pe aici.

— Tiberias Calore nu este niciun fel de suveran, scrâşnesc eu. Noi nu am intrat în alianţă cu acest trădător de ţară şi de neam.

Unchiul înclină puţin capul într-o parte. Mă studiază de parcă aş fi cine ştie ce tablou celebru.

— Soţul tău ştie să mintă mai bine, îmi spune el.

Soţul. Aluzia la poziţia mea alături de Maven este o lovitură ieftină, însă tot mă usturǎ.

— Minciună sau nu, oamenii o cred, îi şuier eu. Şi roşiii, şi argintiii – toţi oamenii din ţara asta cred ce li se spune. Şi vor lupta pentru acel Maven pe care ei îl consideră real.

Spre surprinderea mea, o văd pe Anabel că dă din cap. Pe chip i s-a aşternut o expresie de mare îngrijorare.

— Exact de asta ne temem. Acesta este motivul pentru care am venit. Ca să împiedicăm o altă vărsare de sânge nevinovat.

— Actriţă ar fi trebuit să te faci, Anabel Lerolan, chicotesc eu

sumbru.

Face un semn din mână şi întoarce privirea spre geam. Pe buze parcă i se ghiceşte umbra unui surâs.

— Pe vremuri am fost o importantă patroană a artelor.

Văd cum lui Julian i se umezesc ochii. Oare de ce? Anabel se uită la el şi parcă împărtăşesc ceva ce eu nu am cum să înţeleg. Poate vreun cuvânt nerostit la timpul lui, poate o amintire dragă.

Anabel îşi revine prima şi îmi răspunde pe un ton aspru, făcându-mă să mă simt ca o şcolăriţă mustrată.

— Când Tiberias îşi va recâştiga tronul, va oferi teritorii şi bani în schimbul ajutorului primit acum din partea lacuştrilor.

Ridic din sprâncene. Mă interesează propunerea, dar nu vreau să le-o mărturisesc. În fond, cine ştie unde vom ajunge cu negocierea. E bine să am mai multe opţiuni.

Dar ea vede ce încerc să fac şi se hotărăşte să supraliciteze:

— Vă vom ceda întregul teritoriu al Nădufului.

Mă prefac din nou foarte amuzată şi râd, dându-mi capul pe spate. Aproape că mă înţeapă scutul format din umezeala care mi s-a adunat pe piele.

— Teritoriu fără nicio valoare, spun eu cu dispreţ. Un teren minat. Nu ne faci niciun dar, ne angajezi să vă facem curăţenie.

Bătrâna regină se face că nu mă aude.

— Împreună cu promisiunea că moştenitorul vostru se va căsători cu succesorul lui Tiberias, rezultat din unirea Caselor Calore şi Samos. Copil care va moşteni două regate.

De dragul aparenţelor, continui să râd. Deşi mi s-a întors stomacul pe dos de scârbă. Baba asta încearcă să cumpere viitorul unui copil nenăscut. Copil al meu sau al Tiorei. Sânge din sângele nostru. Nu contează ce părere ar avea copilul ăla. Măcar în privinţa căsătoriei cu Maven am fost consultată şi abia apoi mi-am dat acordul. Dar să-i faci una ca asta unui prunc? *Oribil*!

— Şi cum rămâne cu căţeluşii voştri roşii? o întreb, intrând pe teritoriul ei şi atacând-o. Cu Garda aia Stacojie cum rămâne? Cu monştrii ăia montfortezi? Cu Mare Barrow şi toţi cei la fel ca ea?

Julian îmi răspunde înaintea lui Anabel, care nu pare deloc încântată – nu-mi dau seama dacă de lipsa lui de politeţe sau de ce urmează să-mi spună.

— Te referi la următoarea etapă a evoluţiei noastre? Nu-i bine să te temi de viitor, Maiestate. O asemenea atitudine nu-ţi este

benefică.

— Viitorul poate fi dejucat, lord Jacos.

Mă gândesc la celălalt animăluţ de companie pe care l-a pierdut Maven, cel cu sângenou, care putea să vadă ce va urma. Nu l-am cunoscut, doar am auzit zvonuri despre el, însă mi-au fost de ajuns.

— Nu şi acesta, clatină din cap Jacos.

Nu ştiu dacă este bucuros sau plin de regrete. Omul ăsta este foarte ciudat. Şi foarte îndurerat. Cu siguranţă că o femeie l-a făcut să sufere atât de mult, aşa cum se întâmplă de obicei cu bărbaţii ca el.

— Nu acum.

Mă uit când la unul, când la altul şi nu-mi place ce văd. Dacă ar vrea, oricare dintre ei m-ar putea ucide într-o clipită. Şi, cu toată pregătirea mea, nici nu prea m-aş putea opune. Însă, dacă ar fi avut intenţia să mă omoare, sunt convinsă că ar fi făcut-o deja.

— Aţi pierdut Piedmontul şi acum vreţi Ţinutul Lacurilor, şoptesc eu. Ştiţi prea bine că nu puteţi obţine victoria dacă nu vă face altcineva treburile murdare.

— Facem şi singuri destule treburi murdare, *prinţesă*, îmi răspunde Anabel enervată şi accentuând titlul pe care l-am primit la naştere.

Pentru că nu-l recunoaşte pe Maven drept rege, nu are de ce să mă considere pe mine regină.

— Atât de mult vă bazaţi pe susţinerea Montfortului, le spun amândurora. Dar oare montfortezii ăia cu sângenou chiar sunt în stare să se opună forţei celor trei naţiuni ale noastre?

Julian cade pe gânduri şi îşi strânge mâinile pe genunchi. Nu este o persoană care să se tulbure prea uşor.

— Cred că ştim cu toţii că Ţinutul Lacurilor nu-l va sprijini niciodată cu totul pe Maven Calore.

Asta mă cam usturā. Îmi dau seama că am greşit atunci când am comunicat cu Mare prin intermediul prizonierului cu sângenou din temniţa piedmonteză. Am făcut-o doar ca să dovedesc că pot s-o fac. Şi este limpede că ea a transmis mesajul meu mai departe. Sau poate că sunt mult prea transparentă. Aşa că ripostez iritată:

— La fel cum ştim şi *noi* că alianţa voastră cu roşiii nu va dura. Nu este decât un butoi cu pulbere aflat prea aproape de o

flacără deschisă.

Vorbele mele reuşesc să stârnească o reacţie din partea lui Julian. Pare luat prin surprindere, pe punctul de a-şi pierde stăpânirea şi în obraji îi apar nişte pete micuţe şi cenuşii. În schimb, Anabel n-are nici pe naiba. Ba chiar pare că se simte foarte bine şi îmi zâmbeşte larg, de parcă i-aş fi servit o prăjitură delicioasă. Nu-mi dau seama cum, dar am sentimentul că am greşit undeva.

Bătrâna întinde mâna şi eu mă dau repede înapoi. O amuză spaima mea.

— Mai avem încă ceva de oferit.

Bujorii argintii din obrajii lui Julian înfloresc şi mai tare şi se încruntă, plecându-şi privirea. Renunţând să se mai uite fix în ochii mei. Depunând unica armă pe care o are. Aş avea sorţi de izbândă dacă l-aş ataca acum. Însă Anabel este mult prea aproape, mult prea periculoasă.

Şi – de ce să nu recunosc? – vreau să aflu despre ce este vorba.

— Continuă! spun eu cu voce stinsă.

Zâmbetul pe care mi-l adresează Anabel este larg, plin de subînţelesuri. Oricât de mult ar semăna Maven cu maică-sa, parcă are şi ceva din bunică-sa. Rânjetul tăios şi mintea intrigantă.

— Salin Iral ţi-a înjunghiat tatăl pe la spate, zice ea, făcându-mă să tresar de durerea aducerii aminte. Presupun că ai dori să porţi o discuţie cu el.

Răspund fără să mă gândesc. Mare greşeală!

— Da, aş avea câteva lucruri să-i spun, bolborosesc eu, simţind din senin gust de sânge în gură.

— Sunt sigură că ştii de ce a făcut-o, continuă Anabel.

Moartea tatii este încă o rană deschisă. Una care mă doare îngrozitor de tare.

— Pentru că aşa se întâmplă în război. Mor oameni.

Anabel cască la mine ochii de culoarea bronzului topit.

— Pentru că Salin Iral a trebuit să îndeplinească ordinul primit.

Toată durerea mi se preschimbă în furie. O furie care mi se târăşte ca un şarpe pe şira spinării. Un şarpe fierbinte, care mă imploră să-l eliberez.

— Volo! rostesc eu printre dinţi numele regelui Samos.

Anabel ştie cum să mă întărâte.

— Ai dori să stai de vorbă şi cu el? mă ispiteşte ea.

Julian strânge din buze şi se uită din nou în ochii mei.

Încep să gâfâi.

— Cu siguranţă, şoptesc eu. Care este preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru asta?

Zâmbind mulţumită, Anabel mi-l spune.

•

Dispar amândoi ca nişte năluci pe străzile oraşului. Pur şi simplu au coborât din camion la un colţ aglomerat şi s-au pierdut prin mulţimea de servitori roşii şi argintii. Gărzile mele nu par să-i fi luat în seamă şi revin la ruta noastră prestabilită. Julian Jacos şi-a făcut bine treaba şi nimic nu pare nefiresc. Niciunul dintre soldaţi nu-şi dă seama că a pierdut douăzeci de minute din viaţă cufundat în genunea creată de vraja unui cântăreţ.

Intru repede în palat, intenţionând să ajung la altarul din colţul apartamentelor mele. Doar în locul acela mă simt în siguranţă, doar acolo îmi pot aduna gândurile.

Trebuie neapărat să îi comunic mamei ce am aflat. Şi trebuie s-o fac cât mai curând posibil. Însă nu pot fi sigură că mesajul meu nu va fi interceptat, indiferent cât de criptat ar fi el şi indiferent cât de secrete sunt canalele prin care îl voi transmite. Din cauza acestei propuneri a lui Anabel aş putea să fiu decapitată, arsă pe rug, mutilată şi asasinată. Nu, mesajul nu poate fi transmis decât prin viu grai.

Reuşesc să ajung cu bine în apartamentul meu. Îmi abandonez santinelele la uşă cu un gest din mână, aşa cum fac în mod obişnuit. Şi numai atunci când rămân complet singură îmi dau seama ce am făcut, ce s-a întâmplat mai devreme.

Mă apucă tremuratul. Pulsul mi-o ia razna. Intru în salonul de primire gândindu-mă doar cum ar fi să-i am pe Salin Iral şi pe Volo în mâinile mele, să-i înec, să-i văd cum îşi dau ultima suflare. Cum plătesc preţul suprem pentru ce i-au făcut tatii.

— Trafic aglomerat pe pod?

Îngheţ şi fac ochii mari. Întotdeauna mă înspăimântă vocea lui. Mai cu seamă când se aude din dormitorul meu.

Toate instinctele mă îndeamnă să fug de acolo. Să scap cumva din oraş, să ajung acasă. Imposibil. Aşa că mă forţez să fac un pas. Încă unul. Şi să intru în dormitor. În camera care mi-

ar putea deveni sicriu.

Maven stă tolănit pe cuvertura din mătase, cu o mână sub cap. Şi cu cealaltă pe piept. Bate ritmic cu degetele albe pe cămaşa neagră – una dintre miile de cămăşi de culoarea asta din garderoba lui. Pare plictisit şi enervat. Periculoasă combinaţie.

— Bună ziua, soţia mea! mă întâmpină el.

Mă uit prin încăpere la numeroasele fântâni arteziene cu care îmi place să mă înconjor. Dar nu pentru dichis, ci pentru a mă proteja. Apele lor se învolburează anunţându-mă că mă pot folosi de ele în caz că situaţia ar lua o întorsătură urâtă. Presupunând că ştie ce am făcut. Cu cine am discutat. La ce am consimţit.

— Ce cauţi aici?

N-are niciun rost să joc rolul de soţie supusă când suntem doar noi doi. Altminteri şi-ar putea da seama că ceva nu este în regulă. Dacă nu cumva a şi aflat deja.

Sau, îmi spun eu cuprinsă de scârbă, a venit pur şi simplu ca să ne îndeplinim obligaţiile maritale, pe care le-am neglijat până acum. Nici nu ştiu ce mă îngrozeşte mai mult. Cu toate că am acceptat asta. Cu toate că ştiam că face parte din înţelegere. Că *el* face parte din alianţa noastră. Poate i-am supraestimat obsesia pentru Mare, ori poate chiar s-a stins.

Întoarce capul să se uite la mine. Stă cu un obraz lipit de mătase şi pe frunte i-a căzut un cârlionţ negru. Pare mai tânăr astăzi. Dar şi mai dement. Albastrul decolorat al ochilor este acoperit de pupilele imense şi negre.

— Vreau să trimiţi un mesaj în Ţinutul Lacurilor, îmi zice el. Pentru mama ta.

Stai cuminte. *Nu te mişca*. *Nu te trăda*, îmi spun eu, deşi simt că mi s-au înmuiat genunchii.

— Ce fel de mesaj? îl întreb eu, prefăcându-mă dezinteresată.

Se ridică de pe pat cu mişcări graţioase. O fi Tiberias războinicul în familia lor, dar trupul lui Maven este suplu şi mlădios.

— Hai să ne plimbăm puţin, Iris! îmi zâmbeşte el ironic.

Nu am încotro. În orice caz, mă fac că nu văd mâna întinsă spre mine şi mă ţin la o distanţă de câţiva centimetri de el.

Ieşim în tăcere din apartamentul meu. Maven nu mai spune nimic. Mă simt ca şi cum aş atârna la capătul unei funii

deasupra unei prăpăstii fără fund. Îmi bubuie inima şi fac tot ce pot să-mi păstrez masca nepăsătoare de-a lungul minutelor astea interminabile. Se întoarce cu faţa spre mine abia atunci când ajungem în sala tronului – pustie la momentul acesta al zilei.

Mă pregătesc de lovitura care va urma. Mă pregătesc să ripostez.

— Să-i zici maică-tii să fie gata să ne trimită flota şi armata! spune el cu tonul pe care l-ar folosi ca să-mi facă un compliment pentru rochia de pe mine.

Surprinderea ia locul spaimei.

Maven merge mai departe, urcă treptele şi ajunge în spatele tronului. Ocolesc şi eu Piatra Tăcută. O ating din greşeală şi simt cum mi se pune un nod în gât.

— Vrei să zici... *acum*? mă bâlbâi eu.

O mie de gânduri mi se învârtesc prin minte în timp ce examinez cu multă atenţie chipul lui Maven. Vreau să-mi dau seama dacă mă minte. Nu a trecut decât o săptămână de când Bracken şi-a recucerit Piedmontul. Coaliţia fratelui său probabil încă îşi mai linge rănile şi încearcă să se regrupeze.

— Ne atacă cineva?

— Deocamdată nu, ridică el din umeri.

Continuă să meargă, obligându-mă să mă ţin după el.

— Dar se va întâmpla curând.

Mă cuprinde neliniştea.

Maven se apropie de una dintre uşile aflate în spatele tronului, care dă spre apartamentele de zi ale reginei. Acolo se află o bibliotecă, un birou, tot felul de saloane. Nu le folosesc, preferând liniştea din sanctuarul meu.

Intră acolo şi eu mă ţin după el.

— De unde ştii asta?

Teama îmi strânge stomacul într-un nod dureros.

Ridică iarăşi din umeri. Camera este cufundată în beznă pentru că draperiile groase acoperă ferestrele. Abia dacă disting dungile albe şi bleumarin – culorile ultimei regine care a folosit acest loc. Aerul este plin de praf, aer închis, aer de încăpere nelocuită de multă vreme.

— Îmi cunosc fratele, spune Maven. Mai mult decât asta, ştiu de ce are nevoie şi de ce are nevoie ţara asta de la el.

— Anume?

Îmi aruncă un zâmbet superior şi deschide uşa de la camera de zi. Dinţii îi sclipesc în semiîntuneric. Face tot ce poate ca să semene cât mai bine cu un animal de pradă.

Ceva în legătură cu încăperea următoare mă face să mă opresc. Mă face să simt o *durere* profundă, până în măduva oaselor.

— O avea Cal aliaţi, dar nu are suficienţi. Nu în Norta.

Oprindu-se în prag, tânărul rege îşi loveşte degetele unele de altele şi se uită în gol cu ochi sticloşi. Gândeşte cu glas tare.

— Vrea să-i atragă de partea lui pe mulţi dintre supuşii mei, numai că nu se pricepe deloc la diplomaţie. Cal este un luptător şi se va lupta din toate puterile ca să intre în graţiile Înaltelor Case. Ca să le demonstreze cât de *vrednic* este el să poarte coroana mea. Trebuie să încline cumva balanţa. Trebuie să-i convingă pe nobili că nu este o cauză pierdută.

Maven nu-i prost. Punctul lui forte este anticiparea mişcărilor tuturor adversarilor să-i – singurul motiv pentru care a reuşit să rămână în viaţă – şi să triumfe – atât de mult timp.

Nu-mi iau ochii de la uşă, încercând să văd ce se ascunde dincolo de ea. Dar bezna din camera aceea este deplină.

— Înseamnă că va ataca un alt oraş. Poate chiar capitala.

Maven ţâţâie la mine ca la o elevă care a dat un răspuns greşit. Îmi înăbuş dorinţa de a-i vârî capul în cea mai apropiată fântână.

— Fratele meu şi coaliţia lui intenţionează să atace Golful Portuar.

— De unde ştii?

Regele strâmbă din buze.

— Este cea mai bună alegere. Fortul, corăbiile din port – ca să nu mai pomenesc şi de valoarea sentimentală, adaugă el, aproape scuipând cu scârbă cuvintele. Maică-sa a adorat oraşul ăla.

Atinge cu degetele zăvorul de pe uşa deschisă. Pare rezistent. Şi mai complicat decât ar fi cazul.

Încerc să-mi stăpânesc emoţia. Dacă Maven zice că fratele lui va încerca să cucerească Golful Portuar, eu îl cred. Şi nu vreau ca nici mama, şi nici armata noastră să se afle prin apropiere. În minte îmi vin tot felul de scuze, pe care mă pregătesc să i le înşir.

— Flota noastră s-a întors deja în Ţinutul Lacurilor, îl anunţ eu,

încercând să adopt un ton care să-l convingă de părerea mea de rău. Va dura destul timp ca să ajungă unde vrei.

Dar cuvintele mele nu par să-l surprindă şi nici să-l îngrijoreze pe Maven. Se apropie până la câţiva centimetri de mine. Încep să simt căldura aia greţoasă pe care o răspândeşte pielea lui.

— Mă aşteptam la asta, îmi răspunde el. Aşa că am de gând să-i ofer un imbold mamei tale, regina.

Mă ia cu leşin.

— Da?

Îmi zâmbeşte larg. Îmi vine să vomit.

— Ai fost vreodată în Golful Portuar, Iris?

— Nu am fost, Maven.

Dacă aş fi un om de rând, cu mai puţină educaţie şi pregătire, probabil că mi-ar tremura vocea. Dar nu de teama pe care speră s-o deştepte în mine. Ci de furie. De furia asta care mă străbate ca o furtună.

Maven nu pare să observe. Sau să-i pese.

— Sper că ai să te simţi bine aici, îmi rânjeşte el.

— Deci eu sunt momeala, şuier printre dinţi.

— Nu mi-aş permite niciodată să-ţi zic aşa. Tu eşti un *imbold*, oftează el. Da, cred că aşa ţi-am zis.

— Cum de îndrăzneşti…

Dar vorbeşte peste mine, mult mai tare decât până acum.

— Atâta vreme cât te vei afla în oraş, sunt convins că mama ta va face tot posibilul ca să-şi respecte partea din înţelegerea noastră. Nu crezi?

Nu mă aşteaptă să-i răspund. Încleştează pumnul şi continuă răguşit.

— Am nevoie de armatele care mi s-au promis. Am nevoie de întăriri. Am nevoie de acvatici care să înece tot oraşul ăla, împreună cu toţi oamenii din el.

Mă grăbesc să-l aprob. Fie şi doar ca să-l liniştesc.

— Am să-i spun. Dar nu pot să-ţi garantez…

Mă crispez când Maven se apropie şi mai mult de mine. Mă apucă strâns de încheietura mâinii şi mă smuceşte spre el. Nu mă opun. N-aş avea parte decât de durere.

— La fel cum nici eu nu-ţi pot garanta siguranţa în Golful Portuar, spune el.

Schiţează un zâmbet şi adaugă amuzat:

— Şi nici aici.

La un semnal secret, în pragul uşii apare o trupă de santinele. Soldaţi laţi în umeri, cu măşti ornate cu nestemate negre şi mantii înflăcărate. Gărzile mele. Temnicerii mei.

Înţeleg abia acum despre ce este vorba. Ce anume se întâmplă în camera aceasta.

Nu doar tronul lui Maven este făcut din Piatră Tăcută.

Mă simt fără apărare. Maven mă strânge şi mai tare de mână cu degetele lui de gheaţă. Nu am cum să scap.

— Şi cum rămâne cu tine, regele meu brav şi drept? mârâi eu, fără să-mi pot lua privirea de la bezna dinăuntru.

Parcă simt deja cum mă amorţeşte efectul Pietrei. Maven nu reacţionează la insultă. E prea deştept.

— Pune-ţi armura, Iris. Aşteaptă atacul. Şi speră ca mama ta să se mişte la fel de repede ca fratele meu.

OPTSPREZECE

Mare

Deasupra Golfului Portuar nu sunt stele. Cerul mahalalei este permanent înceţoşat de poluare. Aerul împuţit te otrăveşte, chiar şi la periferie, unde sunt mai puţine noxe. Îmi trag eşarfa peste nas şi respir prin ţesătura ei.

Soldaţii de lângă mine fac la fel, strâmbându-se din cauza aerului otrăvit. Însă nu şi Cameron. Ea este obişnuită.

Mă simt uşurată de fiecare dată când mă uit la Cameron. De fiecare dată când îi văd silueta zveltă şi întunecată străbătând sprintenă pădurea. Este înaltă, uşor de remarcat printre zecile de soldaţi care ne însoţesc. Ca să nu mai spun că ştiu foarte bine cum arată Kilorn, care nu se dezlipeşte de ea. Mă uit cu drag în urma lor şi mă simt copleşită de ruşine.

Cameron a reuşit să scape cu viaţă din baza piedmonteză. Apoi a fugit în mlaştină împreună cu fratele ei şi alte câteva zeci de supravieţuitori. Mulţi au murit în această acţiune. Roşiii care făceau parte din Legiunea Pumnalului, copii pe care noi juraserăm că îi vom apăra, montfortezi cu sângenou, oameni cu sângenou din Năduful. Argintii. Roşii. Le-am pierdut numărul.

Şi uite că acum o trimit înapoi în braţele morţii.

— Mulţumesc pentru că ai acceptat, Cam, murmur eu stins.

De parcă un simplu „mulţumesc” ajută la ceva.

Se uită peste umăr la mine şi îmi zâmbeşte. Dinţii îi lucesc în lumina firavă a lanternelor noastre. Nici în împrejurări mai plăcute n-am mai văzut-o zâmbind aşa.

— De parcă ai fi reuşit să te descurci singură, îmi răspunde ea pe un ton de glumă. Dar nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, Barrow. Încă de mică visam la ziua asta. Oraşul Nou nici *n-o să-şi dea seama* ce l-a trăsnit.

— Nu, n-o să-şi dea, şoptesc eu, gândindu-mă la dimineaţa care ne aşteaptă.

Mă seacă la suflet spaima şi nervii, la fel ca atunci când am fugit din Regatul Riftului. Urmează să atacăm mahalaua tehnicienilor – locul în care s-a născut Cameron, loc apărat de

ziduri şi gărzi şi decenii de exploatare.

Nu suntem singura trupă de asalt care se mişcă la adăpostul nopţii. Câţiva kilometri mai la est, restul coaliţiei se îndreaptă spre Golful Portuar.

Soldaţii din Rift vor ataca dinspre mare, sprijiniţi de avioanele Casei Laris. Tiberias şi Farley trebuie deja să fi ajuns în galeriile subterane, prin care vor conduce până în centrul oraşului cea mai mare parte a trupelor. Încerc să-mi imaginez cum se va desfăşura acest atac pe trei laturi. Nu seamănă cu nicio altă luptă la care am luat parte până acum. Şi din care am scăpat cu viaţă. Şi niciodată nu am mai fost despărţită de prinţul meu de foc şi de Farley. Şi de atâţia alţii care-mi sunt dragi. Bine măcar că-mi este alături credinciosul meu Kilorn. Probabil că este vorba despre un fel de simetrie. Ne întoarcem la viaţa noastră de dinainte. La vremea când eram prost îmbrăcaţi şi murdari şi ne furişam prin alei lăturalnice. Când ne acopeream feţele să nu ni le vadă nimeni. Când eram doar nişte umbre. Nişte şobolani.

Şobolani cu colţi mai ascuţiţi şi gheare mai lungi.

— Copacii ăştia au intrat în putrefacţie, spune Cameron tare, trecându-şi palma peste scoarţa înnegrită a unuia din mia de copaci din pădurea asta afurisită.

Creaţi de verdieni, copacii aveau scopul de a filtra aerul poluat venit dinspre mahala. Asemenea păduri se află în jurul tuturor centrelor locuite de tehnicieni.

— Cei care i-au plantat nu i-au mai îngrijit după aceea, continuă ea, clocotind de furie. Nu-şi dau seama că inhalează şi ei otrava din aer.

Ne deplasăm la adăpostul oferit de umbrele Haven şi de Farrah, aceasta din urmă având abilitatea de a înăbuşi sunetele. Farrah a fost printre primii mei recruţi cu sângenou din tabăra Şanţul. În loc să ne mascheze pe fiecare în parte, ne ascund pe toţi cincizeci laolaltă sub pătura abilităţilor lor. Nu ne poate vedea şi nici auzi nimeni din afara cercului lor de influenţă. Dar noi ne vedem şi ne auzim între noi.

Premierul Davidson păşeşte încet în urma mea, flancat de gărzile personale. Trupele montforteze urmează să atace Golful Portuar, dar câţiva oameni cu sângenou şi puteri ieşite din comun se află aici, alături de el. Nu şi-au pus uniformele obişnuite. Ba chiar Ella, Tyton şi Rafe şi-au acoperit părul cu eşarfe sau pălării. La fel ca noi, ceilalţi, şi ei poartă haine

zdrenţuite, peticite, găurite. Toate acestea sunt ţinute specifice tehnicienilor, de care am reuşit să facem rost prin bunăvoinţa contrabandiştilor din gruparea Whistle din Golful Portuar. Mă întreb dacă nu cumva le-au primit de la vreo hoaţă. De la o fetiţă – cum am fost eu – care s-a văzut obligată să fure ca să poată supravieţui.

Ne apropiem şi simţim cum aerul devine din ce în ce mai îmbâcsit. Mulţi încep să tuşească, înecându-se cu fumul şi vaporii otrăviţi. Inhalăm o duhoare dulce, greţoasă, de zici că pământul pe care călcăm este plin până la refuz cu benzină. Deasupra capetelor noastre, frunzele roşii şi unsuroase ale copacilor din bariera antipoluare foşnesc în adierile firave de vânt. Chiar şi pe întunericul ăsta par pătate cu sânge.

— Mare, mă înghionteşte Kilorn, ne apropiem de zid.

Dau din cap mulţumindu-i că mă avertiza şi mă uit cu atenţie printre copaci. Într-adevăr: în faţa noastră se vede forma hidoasă a zidurilor scunde, dar foarte groase, ale Oraşului Nou. Nu sunt la fel de impresionante ca cele din sticlă-de-diamant ale palatelor regale şi nici la fel de intimidante ca zidurile înalte din piatră ale oraşelor argintii. Însă tot reprezintă un obstacol care trebuie trecut.

Lui Cameron i se potriveşte rolul de conducător, cu toate că ea n-ar recunoaşte în veci asta. Îşi îndreaptă umerii şi spatele. Este foarte înaltă. Mă întreb dacă a împlinit şaisprezece ani. Nicio adolescentă n-ar fi atât de calmă şi de neînfricată cum este ea.

— Vedeţi pe unde călcaţi, şuieră ea peste creştetul meu, transmiţând mesajul până la cei din spate.

Îşi aprinde lanterna micuţă şi roşie. Noi îi urmăm exemplul – mai puţin umbrele Haven, care doar se concentrează şi mai tare, acoperind lumina sângerie.

— Tunelurile încep din spatele copacilor. Păşiţi cu atenţie. Căutaţi locurile unde vegetaţia este mai deasă.

Facem cum ne spune, dar Kilorn reuşeşte să acopere o distanţă mai mare decât mine. Dă cu picioarele lui lungi prin frunzele putrede, căutând să simtă duritatea chepengului.

— Să înţeleg că nu mai ţii minte cu exactitate unde este, nu-i aşa? mormăie el la Cameron.

Cameron stă pe vine, cu mâinile vârâte în frunze. Îl aude şi ridică ochii la el.

— N-am fost niciodată în tunelurile astea, şopteşte ea. Eram prea mică şi nu mă ocupam cu contrabanda. Plus că provin dintr-o familie cinstită şi credincioasă, adaugă cu privirea înceţoşată. O familie care şi-a văzut mereu doar de treburile ei. Şi vezi unde am ajuns?

— Ai ajuns să sapi pământul, răspunde Kilorn ironic.

— A ajuns să conducă o armată, intervin eu. Asta ai ajuns să *faci*, Cameron.

Chipul i se crispează. Dar pe buze îi răsare umbra unui surâs. Unul trist. O înţeleg. Pe când ne aflam în Corvium, mi-a spus că nu mai vrea să omoare oameni. Că nu mai vrea să-şi folosească îngrozitoarea abilitate care-i permite să-i amuţească şi să-i sufoce pe cei din jur. Scopul ei de acum este să-şi protejeze semenii. Să-i apere. Cu toate că are toate motivele din lume să fie furioasă, să-şi dorească să se răzbune, are şi forţa incredibilă de a întoarce spatele trecutului.

Eu nu o am.

•

În tuneluri licăresc luminile noastre, scăldându-ne pe toţi într-o nuanţă stacojie. Par roşii chiar şi argintiii loiali lui Cal sau ai Riftului. Umbrele Haven, mătăsoşii Iral. Vreo doisprezece, amestecaţi printre noi. Şi acum sunt toţi stacojii ca zorii zilei.

Nu-i scap din priviri nici măcar atunci când trecem pe sub zidurile Oraşului Nou. Şi-au primit ordinele de la regele şi lorzii lor. N-am deloc încredere în ei, dar am în jurămintele lor de credinţă. Argintiii sunt devotaţi propriului lor sânge. Şi se supun poruncilor lui.

Dar nici despre noi nu se poate spune că am fi neajutoraţi.

Ella şi Rafe vin în urma plutonului nostru. Amândoi par plini de energie, dorindu-şi o victorie după înfrângerea din Piedmont. Tyton se află pe undeva la mijloc, permiţându-mi mie să merg în faţă, pentru ca electriconii să fie distribuiţi în mod egal. Ochii îi scapără în semiîntuneric.

Cameron se loveşte uşor în şold. Numără paşii. Examinează atentă zidurile cu privirea-i pătrunzătoare. Îşi trece degetul peste locul unde se vede betonul sub pământul bătătorit. Şi în ea se petrece o schimbare, o cuprinde o emoţie care-i întunecă trăsăturile.

— Ştiu cum e, îi şoptesc eu. Să te întorci altfel faţă de cum erai când ai plecat.

Se uită repede la mine, cu o sprânceană ridicată.

— Ce vrei să spui?

— Eu m-am întors acasă doar o singură dată după ce am aflat ce anume sunt, îi explic eu.

Şi doar pentru câteva ore. *Dar mai mult decât suficiente ca să-mi schimbe din nou viaţa*. Îmi este foarte greu să-mi amintesc de vizita aceea în satul meu natal. Greu şi dureros. Shade trăia pe atunci, deşi eu credeam că murise. Şi atunci m-am înrolat în Garda Stacojie ca să-l răzbun. Iar în tot acest timp Tiberias mă aştepta afară, lângă motocicleta lui. Încă mai era prinţ. *Mereu va fi prinţ*. Încerc să mă lepăd de amintirea asta ca de un vis urât.

— Nu îţi va fi uşor să te uiţi la lucruri cunoscute şi să vezi că nu le recunoşti.

Cameron îşi încleştează maxilarele.

— Asta nu-i casa mea, Barrow. O închisoare nu-ţi poate fi niciodată casă, şopteşte ea. Iar mahalalele astea sunt o închisoare.

— Atunci de ce n-ai plecat mai devreme?

Îmi vine să-i trag una lui Kilorn pentru lipsa lui de compasiune şi pentru întrebarea insolentă.

— În fond, aveai la dispoziţie tunelurile astea...

Mă surprind atât zâmbetul, cât şi răspunsul lui Cameron.

— N-ai cum să înţelegi, Kilorn, îi spune ea, dându-şi ochii peste cap. Ai senzaţia că tu ai avut o copilărie grea, dar ce am trăit noi aici a fost cu mult mai greu. Ţi s-a părut că erai priponit în satul ăla de lângă râu, că erai prins în capcana lui. Că sufereai din cauză că n-aveai bănuţi. Că n-aveai şi tu o meserie. Că toate gărzile se uitau pieziş la tine.

Kilorn se face din ce în ce mai roşu în obraji, pe măsură ce ea scuipă cu dispreţ cuvintele.

— Ei bine, acum uite ce am avut noi.

Şi îşi trage gulerul într-o parte, ca să-i arate tatuajul de pe gât. Meseria ei, locul ei de muncă, închisoarea ei – înscrise acolo pe vecie. *NT-ARSM-188907*.

— Acolo sus suntem doar nişte numere, continuă Cameron, arătând cu degetul spre tavan. Dacă tu dispari, atunci trebuie să dispară şi numerele care îţi urmează. Familiile trebuie să scape cu fuga. Şi unde se duc? Unde se *pot* duce?

Vocea i se stinge treptat în umbrele roşietice.

— Sper că toate astea sunt acum de domeniul trecutului, mai şopteşte ea, ca pentru sine.

— Ai cuvântul meu că aşa este, îi răspunde Davidson, de la o distanţă respectuoasă.

Un zâmbet amar îi încreţeşte ochii la colţuri. Premierul este dovada faptului că se poate şi altfel. Că cineva ca noi poate ajunge foarte sus.

Schimb o privire cu Cameron. Am vrea să-l credem.

Trebuie să-l credem.

•

Îmi leg mai bine eşarfa peste nas. Ochii mă usturã rău de tot şi îmi lăcrimează. Aerul însuşi pare aprins şi îmi arde pielea. Este uscat şi umed în acelaşi timp, de-a dreptul *anormal*.

Încă nu-i dimineaţă, dar cerul s-a mai luminat înspre est. De la capătul uliţei se aude un fluierat strident, electric, care răsună din fabrică în fabrică peste întreaga mahala, dând semnalul acelei migraţii în masă, care se cheamă „schimb de tură".

— Plimbarea din zori, murmură Cameron.

Spectacolul îmi taie răsuflarea. Sute de muncitori roşii se revarsă pe străduţele Oraşului Nou. Bărbaţi şi femei şi copii, cu chipuri palide, bătrâni şi tineri, toţi înaintând cu greu prin aerul otrăvit. Ca un soi de paradă sinistră. Majoritatea ţin ochii în jos, epuizaţi de muncă, distruşi de locul acesta.

Priveliştea îmi alimentează furia care-mi arde în permanenţă în inimă.

Cameron se strecoară în mijlocul ei. Kilorn şi cu mine o urmăm îndeaproape. Ceilalţi se amestecă şi ei printre nenumăratele chipuri murdare. Mă uit în spate după Davidson, care stă mai la distanţă. În lumina zorilor, văd cum trăsăturile i se înăspresc, făcând şi mai evidente ridurile fine, provocate de vârstă şi necazuri. Îşi bagă pumnul strâns în interiorul tunicii, aproape de inimă, şi dă scurt din cap spre mine.

Mulţimea de muncitori intră pe o altă stradă, mai lată decât celelalte, de-a lungul căreia se înşiră, aidoma unor soldaţi la raport, blocuri de apartamente, blocuri urâte şi reci şi impasibile. Muncitorii dintr-o altă tură apar din direcţie opusă şi se îndreaptă grăbiţi către noi, ca să ne ia locul.

Cameron mă împinge cu blândeţe într-o parte, ca să intru în rând cu ceilalţi tehnicieni roşii. Ca la un semn, se dau toţi din drum, făcând loc celuilalt schimb care se grăbeşte spre fabrică.

Cameron îşi vâră pumnul în tunică, la fel cum a făcut şi Davidson.

La fel fac şi eu.

Ne identificăm.

Însoţitorii noştri nu fac parte din Garda Stacojie. Mai bine spus, nu au făcut parte înainte de toate astea. Îşi sunt credincioşi doar unul celuilalt, credincioşi mahalalei lor. O mişcare de rezistenţă prea slabă, dar singura posibilă în locul acesta.

Pe noi ne însoţeşte un bărbat înalt, bronzat, aşa cum este şi Cameron, cu părul în şuviţe care bat în cenuşiu împletit şi strâns într-un coc. La vederea lui, Cameron începe să bată din picior şi parcă întreg trupul ei începe să emane energie. Bărbatul ajunge lângă ea şi o apucă de braţ.

— Tati! exclamă ea în şoaptă când bărbatul o îmbrăţişează. Unde-i mama?

Bărbatul o ţine de mână.

— Tocmai ce a ieşit din tură. I-am zis să-şi ţină capul în jos şi ochii deschişi. Şi s-o ia la goană la primul fulger.

Cameron oftează încet şi dă din cap. Bezna nopţii continuă să se ridice, căpătând nuanţele deschise ale zorilor.

— Foarte bine.

— Sper că nu l-ai adus şi pe Morrey, adaugă tatăl ei, pe un ton blând, dar uşor dojenitor.

Şi atât de familiar. Îmi aduce aminte de vremurile când părinţii mei mă certau pentru că spărsesem o farfurie.

Cameron ridică repede capul şi îşi priveşte tatăl în ochii adânci şi negri.

— Bineînţeles că nu l-am adus.

Din păcate, mă văd nevoită să le întrerup emoţionanta revedere şi mă uit în sus, la capul familiei Cole.

— Centrala electrică? îi aduc eu aminte motivul pentru care ne aflăm aici.

Tatăl lui Cameron are o privire plină de blândeţe – destul de greu de păstrat într-un asemenea loc.

— NT are şase staţii electrice, câte una la fiecare sector. Dar nu-i nevoie decât să închidem centrala principală şi toate celelalte se vor opri.

Vorbele tatălui său îi amintesc ceva lui Cameron. Îşi îndreaptă spatele şi chipul ei capătă o expresie concentrată.

— Pe aici, ne spune ea pe un ton autoritar, făcându-ne semn să o urmăm.

Schimbul de tură scoate în stradă mai mulţi oameni decât am văzut eu în piaţa din Pilonii în cele mai aglomerate zile. Ofiţeri argintii, în uniforme negre, stau cu ochii la muncitori. Dar nu de pe străzi, unde-i mizerie mare. Ci de pe pasarelele de deasupra şi de la ferestrele posturilor de pază. Ofiţeri şi posturi de pază cu care m-am mai intersectat de multe ori pe vremuri. Mă uit din mers la ei şi îi văd cât de indiferenţi sunt. Dar nu este aceeaşi indiferenţă cu cea pe care ne-o arată argintiii de la curtea regelui, care se străduiesc din răsputeri să ne facă să ne simţim inferiori. Inutili. Nişte fiinţe care ţin degeaba umbră pământului. Rareori argintiii sunt numiţi la posturi în mahalale, deoarece ei sunt războinici cu origini nobile. Iar acestea nu sunt posturi de invidiat.

Gărzile din Oraşul Nou sunt cu mult mai debile decât oricare inamic cu care m-am confruntat eu vreodată. Şi habar nu au cine suntem noi.

Tatăl lui Cameron îşi soarbe fiica din ochi. Se uită în treacăt şi la mine, iar privirea lui îmi dă fiori.

— Înseamnă că-i adevărat. Te-ai... schimbat.

Mă întreb ce zvonuri o fi auzit. Ce or fi spus membrii Gărzii Roşii complicilor lor din Oraşul Nou. Propaganda lui Maven şi transmisiunile lui veninoase au lămurit chestiunea oamenilor cu sângenou. Oare omul ăsta ştie ce poate să facă fetiţa lui?

Cameron nu-şi pleacă ochii, ci îşi priveşte tatăl semeaţă, ca de la egal la egal.

— Aşa este.

— Şi eşti prietenă cu fetiţa cu fulgerele.

— Sunt.

— Şi el...? întreabă bărbatul, uitându-se la Kilorn.

Cu un zâmbet larg, prietenul meu schiţează un salut şi apoi o reverenţă comică.

— Eu sunt ăla frumos şi cu muşchi.

Domnul Cole priveşte lung la silueta înaltă, dar cam firavă a lui Kilorn şi zice:

— Evident, copile.

Clădirile din jurul nostru sunt tot mai înalte şi parcă mai strâmbe. Pereţii şi geamurile le sunt crăpate şi fiecare bloc ar cam avea nevoie de o zugrăveală nouă – sau măcar de o ploaie

zdravănă, care să spele tot jegul ăla. Fluturând din mâini şi luându-şi la revedere, muncitorii încep să se desprindă de grup, îndreptându-se spre locuinţele lor. Nimic nu pare altfel decât de obicei.

— Vă suntem recunoscători pentru ajutorul dumneavoastră, domnule Cole, şoptesc eu, privind cu atenţie în faţă.

Văd nişte gărzi argintii pe o punte situată la câţiva metri mai înainte. Am grijă să stau cu capul în jos atunci când trecem pe sub ea.

— Mulţumeşte-le bătrânilor, nu mie, îmi răspunde domnul Cole.

Nu se ascunde de gărzi. Nu contează pentru ele.

— Sunt pregătiţi de multă vreme pentru momentul ăsta.

Mi se strânge stomacul de ruşine.

— Pentru că de multă vreme ar fi trebuit să acţioneze cineva.

Cineva ca tine, *Tiberias*. *Ştiai de existenţa acestor locuri şi ştiai şi cine stă aici*. *Şi în ce scop*.

Cameron scrâşneşte din dinţi.

— Măcar facem acum ceva.

Strânge pumnul. Dacă şi-ar folosi abilităţile, ar omorî într-o fracţiune de secundă gărzile de pe pasarelă. Le-ar face să cadă de acolo fix în cap.

Însă trecem pe dedesubt fără niciun incident şi ajungem în umbra blocului dărăpănat, trist şi cenuşiu de la capătul străzii. Toate clădirile de aici par nişte piese din jocul unui copil de uriaş, care le-a înşirat de-a valma. Dar blocul acesta este mai înalt decât celălalt şi are ferestre mici şi murdare de funingine.

Aici trebuia să ajungem.

Domnul Cole se uită la mine, apoi la clădire.

— Haide, fetiţo cu fulgerele! îmi şopteşte el. Cât mai sus, cât mai răsunător. Ăsta-i planul, da?

— Da, domnule, bolborosesc eu.

Deja mi-am chemat fulgerele şi acum le simt răspunsul în oase.

Pe când ajungem la baza blocului, îmi dau seama că suntem aproape singuri pe stradă. Doar câţiva întârziaţi la fabrică mai rătăcesc pe aici. Cameron se întoarce spre tatăl ei.

— Cât timp avem la dispoziţie?

Domnul Cole se uită la ceasul de la mână. Apoi se încruntă amarnic.

— Nu mai aveţi. Trebuie să plecaţi.

Cameron îl priveşte uluită, dar spune:

— În regulă.

— Cred că obiectul acesta vă aparţine, domnule, zice Kilorn, băgând mâna în interiorul tunicii.

Scoate de acolo un pistol mic şi o cutie cu muniţie.

Domnul Cole se uită la armă de parcă aceasta ar fi un şarpe care l-ar putea muşca în orice clipă. Ezită, dar Cameron ia pistolul de la Kilorn şi i-l îndeasă în mână. Se uită la el cu ochi rugători.

— Ţinteşti şi apeşi pe trăgaci, tati. Fără ezitare, insistă ea. Argintiii nu vor ezita.

Încet şi cu mare băgare de seamă, domnul Cole bagă arma în taşca atârnată de umăr. Când întoarce capul, îi observ tatuajul de pe gât.

— Bine, oftează el năucit.

Mi se pare că toată povestea asta a început să-l tulbure. Dar îşi drege glasul şi ne spune:

— Tehnicienii din tura asta de la centrala principală sunt informaţi. Vor opri curentul în tot oraşul imediat ce se vor auzi sirenele declanşate de primul tău fulger. Vor avea grijă ca întreruperea sistematică a curentului să se desfăşoare în acelaşi timp cu furtuna. Argintiii nu-şi vor da seama că noi l-am oprit. Vom mai câştiga ceva timp.

Partea aceasta a planului a fost pregătită temeinic de membrii Gărzii Stacojii şi oamenii lor din mahala.

— Este toată lumea la curent cu ce va urma? întreb eu ca să mă mai asigur o dată.

Membrii Gărzii, care s-au strecurat prin tuneluri împreună cu noi, s-au răspândit deja în toate colţurile oraşului ca să planteze bombele. Să întindă capcanele.

Domnul Cole se întunecă la faţă şi spune supărat:

— Toată lumea în care putem avea încredere. Pentru că s-ar putea să existe trădători şi printre noi.

Mi se usucă gura când mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă unul dintre aceştia ar fi la curent cu planul nostru. Maven însuşi şi-ar putea face apariţia în Oraşul Nou ca să ne înăbuşe revolta. Să ne zdrobească pe toţi pe pământul ăsta otrăvit şi poluat. Şi, dacă vom da greş aici, atunci ce se va întâmpla cu celelalte mahalale? Ce va dovedi eşecul nostru?

Că nu se poate face nimic. *Că oamenii ăştia nu pot fi salvaţi*.

Kilorn îmi observă tulburarea şi îmi dă un ghiont ca să mă readucă cu picioarele pe pământ. Evident că pe Cameron o preocupă mult mai mult tatăl ei.

— Bine, îi zice ea. Tu vezi să ai grijă unde naiba pui piciorul.

Domnul Cole plescăie nemulţumit din limbă.

— Vorbeşte frumos, Cam.

Cameron zâmbeşte cu toată gura şi îşi îmbrăţişează strâns tatăl.

— Pup-o pe mama din partea mea, îi şopteşte ea la ureche.

— O s-o pupi singură cât de curând, îi răspunde el, ridicând-o puţin în braţe.

Închid amândoi ochii, de parcă ar dori să nu se mai termine această clipă de lumină şi dragoste.

Mă duc cu gândul la familia mea aflată atât de departe. La mii de kilometri depărtare, dar în siguranţă. La adăpostul munţilor şi protejată de o ţară care a jurat să lupte alături de noi. Sunt plină de speranţe pentru prima dată în mult prea mulţi ani. Şi nu-i corect, mai ales faţă de Cameron, care a avut de îndurat lucruri mult mai rele decât mine. Însă mă bucur că nu mai trebuie să duc şi povara grijii pentru siguranţa familiei mele. Abia dacă reuşesc să mă descurc cu gândul că oameni dragi mie vor fi în mare pericol în timpul luptelor.

Cameron se desprinde prima din îmbrăţişare. Este un gest de nemăsurată tărie. Domnul Cole face un pas în spate. Se uită în jos şi îşi trage nasul. Nu vrea să-i vedem ochii înroşiţi. Lăcrimează şi Cameron şi se apucă să dea cu piciorul în ţărâna de pe stradă.

— Mergem? mă întreabă ea.

— Haide să urcăm!

•

Ne uităm cu mare atenţie la oraş – fiecare dintre noi la câte o fereastră care dă în altă direcţie. Şterg geamul cu mâneca. Dar nu reuşesc decât să întind mâzga aia peste tot. Stârnim nori grei de praf de fiecare dată când ne mişcăm prin pod. Kilorn tuşeşte rău de tot în pumnii duşi la gură.

— Pe partea asta se vede fum, între fabricile alea două, spune el.

— E zona cu atelierele auto, explică Cameron de la geamul ei, fără să se întoarcă. Liniile de montaj s-au blocat acum o

jumătate de oră. Oamenii din tură vor fi evacuaţi şi vor sta în faţa porţilor, cerându-şi leafa pe ziua asta. Supraveghetorii îi vor refuza. Ofiţerii vor încerca să restabilească ordinea.

Şi zâmbeşte ca pentru sine.

— O să iasă un mare tămbălău.

— Kilorn, ce culoare are fumul? îl întreb eu, cu ochii la sectorul meu.

Oraşul Nou pare mai mic văzut de la înălţimea asta. Cenuşiu şi pâclos, acoperit cu nori joşi de negură duşmănoasă. Şi pulsează leneş, inundat de electricitate.

— Cum să-ţi zic? se bâlbâie Kilorn. Culoare normală? Gri.

Oftez înăbuşit. Abia aştept să începem odată.

— E fum obişnuit, zice tărăgănat Cameron. De la furnale. Nu-i semnalul pentru noi.

Kilorn se foieşte ruşinat. Şi îl apucă din nou tusea. Zău că mă sperie sunetele alea urâte şi seci pe care le scoate.

— Mai spune-mi o dată, ce anume trebuie să vedem?

— Orice *nu este* firesc, scrâşnesc eu către bunul meu prieten.

— Aha, mormăie el.

În cealaltă parte a podului scund, Cameron bate uşor cu degetele în geamul unsuros.

— Ştiţi, poate revolta asta ar fi izbucnit mai de mult, dacă nu ar fi fost nevoiţi să se bazeze atât de mult pe adolescenţi, spune ea, aruncându-i un zâmbet superior lui Kilorn. Mai cu seamă pe aceia care nu ştiu să citească.

El râde în silă şi muşcă momeala.

— Da eu *ştiu* să citesc.

— Înseamnă că nu distingi bine culorile alea afurisite, da? vine iute replica sarcastică a lui Cameron.

Kilorn ridică din umeri.

— Făceam şi eu conversaţie.

Cameron îşi dă ochii peste cap.

— Pentru că exact de asta avem noi nevoie acum, Kilorn. De ceva care să ne distragă atenţia.

Îmi strâng buzele, încercând din răsputeri să nu râd de ei.

— La fel mă cert şi eu cu Tiberias? ridic eu din sprâncene. Dacă da, vă rog să mă iertaţi.

Kilorn se face aproape vişiniu la faţă, iar Cameron se întoarce repede şi îşi lipeşte nasul de geam.

N-am observat ce se petrecea între Shade şi Farley. *Oare să*

nu fi observat nici ce se întâmplă cu ăştia doi?

— Voi sunteţi de zece ori mai răi, mormăie Kilorn în cele din urmă.

De la fereastra ei, Cameron pufneşte:

— Vrei să zici de o sută de ori.

Mă uit zâmbind la ei. Amândoi sunt mult prea încordaţi, chiar şi pentru situaţia asta. Încerc să ghicesc ce-o fi în mintea lui Kilorn, dar nu-i nevoie: obrajii lui de culoarea racului fiert îmi spun tot ce vreau să aflu.

— Am nimerit-o, nu-i aşa? murmur eu, întorcându-mă cu faţa la fereastră.

Kilorn râde ca prostul.

— Indiscutabil.

Pe neaşteptate, Cameron loveşte geamul cu palma şi ne spune printre dinţi.

— Fum verde. Sectorul de armament. Rahat.

Kilorn îşi scoate arma şi se repede lângă ea. O priveşte îngrijorat.

— De ce „rahat”?

— În sectorul de armament sunt cele mai multe forţe de securitate, răspunde ea.

Apoi îşi descheie calmă tunica, arătându-ne pistolul şi un cuţit oribil, pe care sper că nu va fi nevoită să-l folosească.

— Din motive evidente.

Inspir încet. Fulgerele pocnesc şi trosnesc înăuntrul meu.

— Ceea ce înseamnă că o să sară în aer mai repede.

Kilorn se încruntă. Atinge uşor braţul lui Cameron şi o trage de lângă geam.

— Haide să ne asigurăm că nu se va întâmpla asta, murmură el, spărgând sticla cu piciorul.

Cioburile se revarsă şi înăuntru, şi afară. Acum Kilorn loveşte rama cu mâneca de la haină, ca să spargă toate cioburile de sticlă rămase înfipte acolo. După care face un pas înapoi ca să îmi facă loc să mă aplec peste pervaz. Îmi simt obrajii pălmuiţi de vântul murdar, cu miros de fum şi foc. Fără să ezit, îmi trec un picior peste rama ferestrei, apoi şi pe celălalt. Kilorn mă apucă de spatele tunicii şi mă ţine bine.

Mă uit la cer şi văd, printre norii otrăviţi, culorile trandafirii ale zorilor. Ritmul inimii mi se înteţeşte. Şi fulgerele pulsează odată cu el, alimentându-se de la electricitatea din jurul nostru.

Încleştez pumnii, încercând să-mi aduc aminte ce m-a învăţat Ella.

Furtuna de fulgere este cea mai puternică şi mai distructivă dintre toate. Se adună, creşte, explodează. Norii de deasupra noastră încep să se înnegrească şi să se înfoaie, condensându-se. Umbre identice apar peste alte două zone ale oraşului. Ella şi Rafe. Împreună formăm un triunghi, în centrul căruia se află centrala electrică. Oraşul dinaintea noastră s-a transformat într-un teren ucigaş. Iar undeva, acolo, se află Tyton, mai puternic şi mai periculos decât noi, pregătit să-şi lanseze şocurile asupra oricui ar îndrăzni să se apropie prea mult.

Mai întâi ţâşnesc fulgerele albastre, care luminează conturul norului cumulonimbus, apărut în stânga mea. Mugetul tunetului ne asurzeşte, făcându-l pe Kilorn să tresară şi să mă tragă fără să vrea de haină. Mă ţin bine de rama ferestrei şi nu mă clintesc.

Apoi vin fulgerele purpurii şi verzi ale celorlalte două furtuni, se unesc şi lovesc împreună ţinta. Centrala, o construcţie cu cupolă din inima oraşului, poate fi uşor identificată după talmeş-balmeşul de cabluri care pornesc de la ea în toate direcţiile. Conectând staţiile electrice din toate colţurile mahalalei şi trimiţând curentul electric în fabrici. Aceasta este forţa motrice a oricărui oraş industrial. Zumzetul ei surd îmi străbate tot trupul.

— Fă să plouă, îmi cere Kilorn.

Îmi înăbuş un oftat de exasperare.

— Nu merge aşa, îi şuier eu, aruncând un alt fulger de-a curmezişul cerului.

Ceilalţi electriconi îmi imită gestul şi fulgerele lor, unul albastru şi unul verde, străbat văzduhul ca să se întâlnească cu al meu.

Lovim centrala, care produce o văpaie orbitoare. Ca la un semn, zumzetul electric se stinge. Înseamnă că aliaţii noştri au oprit curentul de la centrală. L-au oprit mai repede decât am fi putut noi s-o facem şi cu mult mai puţine pierderi.

Toate furnalele din oraş se îneacă şi nu-şi mai aruncă otrava în aer. Liniile de montaj scârţâie, se împiedică şi se opresc. Chiar şi camioanele de pe străzi, care au propriile surse de energie, încetinesc sau trag pe dreapta, luate prin surprindere de pana neaşteptată de curent. Balaur cu trei capete, furtuna noastră

continuă, aruncând fulgere în toate direcţiile. Însă doar de-a lungul cerului. Pentru moment, îmi ţin fulgerele departe de sol. Nu ţintesc prea bine de la distanţa asta şi nu vreau să pun în pericol oameni nevinovaţi. Ca să nu mai vorbesc de bombele plasate de Garda Stacojie în tot oraşul. O singură scânteie ar putea produce o mulţime de morţi.

— S-a oprit tot, murmură Cameron lângă mine, privind uluită în jur. Dacă nu-i curent, înseamnă că nu se poate lucra. Muncitorii din schimburi părăsesc fabricile. Rămân la porţi să-şi ceară leafa. Ofiţerii nu mai sunt atenţi, supraveghetorii sunt depăşiţi de situaţie.

Şi nu-i văd pe bandiţii, criminalii şi soldaţii din mijlocul lor. *Nu văd bombele de sub picioarele lor*.

— Cât durează până...

Pe Kilorn îl întrerupe prima explozie, care are loc puţin cam prea aproape de noi. Apoi alta, două străzi mai departe, la stânga, la una dintre porţile oraşului. Aerul este brăzdat de pietre şi fum. Următoarea explozie dărâmă o altă poartă. Urmează celelalte două. După care sar în aer încărcăturile explozive din interiorul oraşului. Sub posturile de gardă, sub turnurile de pază, sub cazărmile argintiilor, sub barăcile supraveghetorilor. Fără excepţie, doar ţinte argintii. Tresar la fiecare explozie, încercând să nu mă gândesc la cât de mulţi oameni vor muri astăzi. Din ambele tabere. *Oare cine va fi prins la mijloc*?

Ne uităm în tăcere, tulburaţi de priveliştea din faţa noastră. Mai mult fum, mai multă ţărână. Acum şi cenuşă. Cameron începe să respire mai greu. Ochii ei mari şi negri privesc înnebuniţi în toate părţile, revenind mereu la fabricile din sectorul de armament. Acolo nu a fost încă nicio explozie.

— Că n-o fi atât de tâmpită Garda Stacojie încât să pună bombe sub un depozit de muniţii, îi spun eu, în speranţa că voi reuşi s-o liniştesc puţin.

Şi chiar atunci se întâmplă.

Forţa exploziei ne trânteşte peste cioburile de geam şi praful gros de pe podeaua podului. Cameron se ridică prima în picioare. Îi curge un firicel de sânge din tăietura de pe frunte.

— Înseamnă că bomba asta n-a fost a Gărzii, scânceşte ea, ajutându-mă să mă scol de jos.

Îmi ţiuie urechile, înăbuşind toate sunetele din jur. Scutur din

cap, încercând să-mi revin. Cameron mă apucă de mâini şi eu mă smulg instinctiv din strânsoarea ei.

— Nu, mârâi eu, incapabilă să suport senzaţia.

Nu are nicio reacţie şi se duce să-l ridice pe Kilorn. Prietenul meu are buza spartă şi mâna tăiată în cioburi, dar pare teafăr în rest.

— Cred că ar fi mai bine să coborâm de aici, spune el, privind la tavanul crăpat de deasupra noastră.

— De acord, spun eu cu o voce nefiresc de gâtuită.

Şi ne repezim toţi trei la uşă.

Scara este o spirală îngustă. Greu de urcat, îngrozitor de greu de coborât. Mă înjunghie genunchii la fiecare pas pe care îl fac. Îmi chem fulgerele în vârfurile degetelor, unde mi se adună scânteile – mi se adună şi bolborosesc, gata să doboare pe oricine ne-ar sta în drum.

Coborând câte două trepte odată, Kilorn mă depăşeşte cu uşurinţă. Nu-mi place deloc când face asta şi o ştie foarte bine. Nesimţitul mai are şi tupeul să-mi arunce un rânjet de superioritate peste umăr şi să-mi facă cu ochiul.

Chiar în momentul acela auzim strigătul lui Cameron. A văzut un soldat argintiu înaintea noastră.

Argintiul flutură din mână şi-l aruncă pe Kilorn peste balustradă. Asta-i abilitate de telekinetic. Văd cu încetinitorul rostogolirea lui Kilorn prin aer şi simt cum parcă cineva îmi împlântă un cuţit în burtă. Ţiuitul din urechi s-a transformat în zbieret, ameninţând să-mi crape capul. Spaima mea sparge toate becurile din casa scării şi ne trezim în întuneric.

Soldatul se prăbuşeşte înainte de a apuca să-şi verse furia pe noi. Îşi duce mâinile la gât, îşi dă ochii peste cap şi cade în genunchi. Cameron îşi încovoaie degetele ca pe nişte gheare şi îl sufocă cu abilitatea ei. Îi încetineşte bătăile inimii, îi întunecă vederea. Îl ucide.

Mi se face rău când aud trosnetul făcut de balustrada lovită de Kilorn. O rupem la fugă cât de repede putem şi intrăm drept în ceilalţi doi soldaţi argintii care urcau spre noi. Un fior din Casa Gliacon îngheaţă treptele şi eu alunec rău de tot. Dar reuşesc să nu cad şi îl despic cu un fulger. Camaradul lui, un pietrificator, se rostogoleşte sub mânia lui Cameron. Îi spintecăm pe amândoi, la fel de uşor cum am tăia o coală de hârtie cu foarfecă.

Ajung prima la Kilorn. S-a rostogolit două etaje şi a aterizat fix pe trepte. Primul lucru la care mă uit este pieptul lui. Se mişcă aproape imperceptibil, dar se mişcă. Adică respiră. Numai că se îneacă din cauza sângelui. Sânge roşu, sânge stacojiu, sânge purpuriu, sânge rubiniu. Şi atât de strălucitor că îmi vine să închid ochii. Kilorn tuşeşte cu putere, împroşcându-ne cu spută şi pe mine, şi pe Cameron. Stropii fierbinţi îmi acoperă obrajii.

— Să-l ridicăm... trebuie să-l ridicăm, bâigui eu, repezindu-mă la el.

Cameron vine în urma mea, palidă şi mută. Îmi vine să urlu.

Kilorn nu-i în stare să vorbească, dar încearcă să se ridice singur. Aş vrea să-i trag una să mă ţină minte.

— Lasă-ne pe noi! mă răstesc eu, punându-i braţul în jurul taliei mele. Cam, tu ia-l din cealaltă parte.

Este deja acolo şi acum se opinteşte. Dar Kilorn este cumplit de greu, ne trage în jos.

Acum el se cutremură, geme şi pictează treptele cu sânge. Nu am timp să-i estimez rănile. Ştiu doar că trebuie să-l scot de aici, să-l întind undeva, să-i aduc cât mai repede un tămăduitor din toţi aceia răspândiţi prin oraş. *Am nevoie de Davidson*. *Am nevoie de ajutor*. Mă sufoc, dar refuz să cedez în faţa spaimei sau a greutăţii lui. Niciodată nu mi-au mai tremurat atât de tare picioarele. Dar mă forţez să cobor treptele. Una. Şi încă una. Şi încă una.

— Mare! mă strigă acum Cameron, plângând în hohote. ÎNCETEAZĂ!

Kilorn este cald, încă mai respiră, încă mai vomită sânge peste tot. Mie îmi este suficient. Probabil şi-a rupt nişte coaste, şi-a fracturat nişte oase, ale căror colţuri îi înţeapă organele interne. Stomacul, plămânii, ficatul. *Numai de inimă să nu vă atingeţi*, le implor eu. Nu avem timp să vindecăm o inimă străpunsă.

Simt gust de sare pe buze şi îmi dau seama că plâng. Obrajii îmi sunt acoperiţi de sângele lui Kilorn şi de lacrimile mele.

Cobor etajele ca prin ceaţă. Kilorn a început să horcăie. Chipul şi mâinile i se fac din ce în ce mai albe. Nu mai avem timp. Trebuie să o luăm la fugă.

Alţi soldaţi urcă în goană spre noi, urlând ca nişte câini atraşi de mirosul vânatului. Abia dacă-i văd, abia dacă le mai simt nervii ferfeniţiţi de fulgerele mele. Unii se prăbuşesc imediat – le

ţâşneşte sângele din ochi, din gură şi din urechi atunci când Cameron îi atacă cu abilitatea ei. Dar sunt atât de mulţi, mult prea mulţi toţi cei care se năpustesc spre noi.

— Pe aici! zbiară Cameron, cu vocea încă sugrumată de lacrimi.

Se izbeşte de o uşă de pe palier şi o sparge. O urmez fără să stau pe gânduri şi mă pomenesc într-un apartament mic şi sărăcăcios. Habar nu am unde ne duce Cameron. Tot ce pot face este să nu-i dau drumul lui Kilorn şi să mă agăţ de fulgerul meu – singurele lucruri care mi-au mai rămas pe lume.

— Rezistă, îi şoptesc eu lui Kilorn, mult prea încet ca să mă audă.

Cameron ne conduce până la prima fereastră, la fel de mică şi murdară ca celelalte. Însă aceasta dă pe acoperişul clădirii alăturate. Loveşte cu piciorul în geam şi îl sparge. Fulgerele mele îi reţin pe argintiii care ne urmăresc, dându-ne timp să ne căţărăm pe pervaz şi să ajungem pe acoperişul acela plin de cenuşă.

Dar argintiii se ţin după noi şi îşi îndeasă trupurile masive prin geamul spart, ieşind şi ei sub cerul turbat.

Când ne-am îndepărtat destul de mult de ei, îl întind uşor pe Kilorn pe suprafaţa din beton. Bate slab din pleoape şi îi vedem ochii sticloşi. Cameron stă lângă el, pregătită să-l apere cu orice preţ.

Eu mă întorc cu spatele la ea şi cu faţa la argintiii care apar pe acoperiş. Până acum sunt deja şase, dar alţii încă se chinuie să iasă prin geamul ăla îngust. Nu-mi pot da seama ce abilităţi au şi nici dacă fac parte din vreo familie pe care să o cunosc. Oricum, puţin îmi pasă.

Imediat ce ultimul argintiu ajunge pe acoperiş, îmi dezlănţui urgia.

Furtuna izbucneşte, purpurie şi violentă, eliberându-mi toată furia oarbă. Urlu din răsputeri, dar forţa ei amortizează toate sunetele, toate gândurile. Fulgerele lacome înghit trupurile argintiilor, ucigându-i cu atâta repeziciune, că nici măcar nu apuc să-i simt. Nici nervii, nici oasele. Nimic.

Abia când fulgerele se opresc, simt mirosul. Mirosul sângelui lui Kilorn, miros de cenuşă, de păr pârlit şi carne arsă. Cameron icneşte, de parcă i-ar veni să vomite. Trebuie să-mi feresc privirea de la resturile carbonizate ale soldaţilor. N-au mai

rămas din ei decât nasturii metalici şi armele, dar şi acestea fumegă.

Nici nu-mi trag bine sufletul că o bubuitură asurzitoare despică văzduhul încins şi acoperişul se cutremură sub picioarele noastre. Cameron se aruncă peste Kilorn, ca să-l protejeze cu trupul ei. Clădirea se clatină. Începe să se încline într-o parte. Mai lent la început, apoi tot mai repede.

Cad în genunchi şi întind mâna spre Kilorn şi Cameron. Structura blocului începe să cedeze. Furtuna mea a fost prea puternică, iar clădirea prea prost construită. O latură se dărâmă. Noi ne rostogolim la vale. Acoperişul se crapă şi cade. Alunec şi eu odată cu el, încercând disperată să mă agăţ de orice. Dau de ceva lipicios şi umed – este gulerul plin de sânge al lui Kilorn. Prietenul meu horcăie mai slab acum. Ne prăbuşim toţi odată cu acoperişul.

Terenul se ridică în întâmpinarea noastră, un pumn din beton. Soldaţii argintii ne aşteaptă acolo jos, pregătiţi să ne ucidă ei dacă nu ne omoară căderea. Strâng din dinţi şi mă pregătesc pentru impact. Niciodată nu m-am mai simţit atât de neajutorată şi speriată.

Nu înţeleg ce se întâmplă şi clipesc nedumerită la strălucirea albastră, vag străvezie, apărută din senin în faţa mea. Pluteşte în sus şi îndreaptă marginea acoperişului, oprindu-i prăbuşirea. Însă nu ne opreşte şi pe noi. Pentru că noi alunecăm mai departe, prin cenuşă şi scrum, până ne izbim de scutul acela. Sub noi se aud focuri de armă şi închid instinctiv ochii.

Numai că gloanţele argintiilor ricoşează în scut, făcându-l să tremure, dar nereuşind să-l străpungă.

Davidson.

Casc ochii şi văd masacrul de dedesubt – multă ceaţă şi mult fum, un vârtej de fulgere albastre şi verzi şi albe, care fac prăpăd în rândurile argintiilor. Săgeţile albe ale lui Tyton doboară patru dintre ei într-o fracţiune de secundă, în vreme ce Ella şi Rafe îi zdrobesc pe ceilalţi cu electricitatea lor biciuitoare. Scutul se mişcă odată cu ei, aşezând încet acoperişul pe sol. Aterizăm cu un bufnet, care ridică alţi nori de praf şi ţărână.

Kilorn este înalt şi zvelt, dar şi destul de greu. Datorită adrenalinei care a preluat controlul asupra trupului meu, mi se pare uşor ca un fulg. Îl ridic fără probleme, îi trec un braţ peste umerii mei şi îl apuc de mijloc. *Încă mai respiră*, *încă mai*

respiră. Cameron îl apucă din cealaltă parte şi o luăm la goană prin cenuşă, fără să ne pese de fulgere sau de argintiii cu arme.

— Tămăduitori! răcnesc eu cât de tare pot, ca să mă fac auzită în tot balamucul ăla. Avem nevoie de tămăduitori!

Cameron strigă şi ea, mai tare. Este mai puternică şi mai înaltă decât mine şi a preluat o parte mai mare din greutatea lui Kilorn, fără să încetinească paşii.

Premierul ne aşteaptă în mijlocul cercului format din gărzile lui personale. Este mânjit de sânge pe un obraz. Sânge roşu. N-am vreme să mă întreb al cui o fi.

— Ne trebuie..., gâfâi eu.

Dar chiar atunci Kilorn se cutremură şi se chirceşte de durere. Ne oprim ca să nu-l scăpăm din mâini. Un alt val de sânge ţâşneşte din el pe cizmele mele.

Mai că mă ia cu leşin şi răsuflu uşurată când văd un tămăduitor de-al lui Davidson repezindu-se spre noi. Parcă îl cunosc de undeva pe omul ăsta cu sângenou şi păr roşcat, dar nu mai am energie ca să-mi amintesc cum îl cheamă.

— Puneţi-l jos! strigă el la noi.

Iar noi ne supunem pline de recunoştinţă.

Păstrez însă mâna lui Kilorn în mâna mea, rece în flăcările mele. Încă mai trăieşte. Am reuşit să ajungem la timp.

Cameron se aşază în genunchi lângă el. Îl priveşte fix, cu ochii mari, fără să vorbească. Îşi strânge mâinile. Îi este teamă să îl atingă.

— Hemoragie internă, murmură tămăduitorul, sfâşiind cămaşa lui Kilorn.

Abdomenul este aproape în întregime acoperit cu vânătăi negre. Tămăduitorul îşi trece degetele peste ele, apasă, masează – iar vânătăile încep să dispară. Kilorn se strâmbă din cauza senzaţiei neobişnuite.

— Parcă te-a lovit cineva cu barosul în coaste, comentează tămăduitorul.

— Cam aşa ceva, scrâşneşte prietenul meu.

Are vocea încordată, dar bine că o mai are. Închid ochii şi îmi doresc să cred în nişte zei cărora să le mulţumesc pentru că mi l-au lăsat în viaţă. Simt că mă strânge de mână. Vrea să mă uit la el.

Şi privesc în ochii lui verzi. Ochi care m-au urmat o viaţă întreagă. Ochi care erau cât pe ce să se închidă pe vecie.

— E totul în regulă, Mare, murmură el. Nu plec nicăieri.

Rămânem alături de el, două străji mute, în vreme ce tămăduitorul îşi face treaba. Eu tresar la fiecare explozie sau salvă de artilerie auzite din depărtare. Unele zgomote vin chiar de dincolo de Oraşul Nou şi distanţa le face să se audă mai înăbuşit. Înseamnă că a început atacul asupra Golfului Portuar. *Oare cine va ieşi victorios*? *Ei sau noi*?

Electriconii se apropie de noi printre zecile de cadavre argintii presărate pe drum. Tyton zăboveşte, întoarce câteva trupuri cu vârful piciorului şi Rafe se uită la chipurile lor.

Ella îmi face un semn din mână. Şi-a pierdut eşarfa, iar părul albastru îi este plin de cenuşă, îmbătrânind-o cu mulţi ani. Dă alene dintr-o mână, iar norii, potoliţi acum, se învârtesc odată cu mişcările ei. Îmi face cu ochiul, încercând să pară optimistă.

Rafe şi Tyton nu-şi maschează emoţiile la fel de bine. Îndârjiţi, amândoi îşi ţin mâinile libere, gata să respingă orice atac.

Însă nu ne atacă nimeni. Înseamnă că ori lupta se poartă acum altundeva, ori s-a încheiat deja.

— Mulţumesc, murmur eu cu voce spartă.

Răspunsul lui Tyton nu se lasă aşteptat.

— Îi protejăm pe cei ca noi.

— Mai avem multă treabă, dar viaţa lui nu mai este în pericol.

Mă întorc şi văd cum tămăduitorul îl ajută pe Kilorn să se ridice în şezut.

Îl ajută şi Cameron, care pune cu infinită grijă mâna pe spatele lui gol. Din senin, mi se pare că sunt în plus. Îmi şterg iute cu dosul palmei sângele, transpiraţia şi lacrimile de pe obraji.

— Vreau să aflu ce se petrece, bolborosesc eu, ridicându-mă în picioare înainte ca cineva să mă oprească.

Molozul îmi scrâşneşte sub tălpi în timp ce mă îndrept spre electriconi. Rafe îmi aruncă un zâmbet stins. Îşi desface eşarfa de pe cap şi îşi trece mâna prin părul verde, tuns foarte scurt.

— O să se facă bine? mă întreabă el, făcând un semn din bărbie spre Kilorn.

Oftez.

— Aşa se pare. Voi cum sunteţi?

Ella mă ia pe după umeri, cu o mişcare graţioasă, ca de pisică.

— Am avut mai puţine probleme decât voi, asta-i sigur. Cred,

totuşi, că am folosit cam multă forţă pentru un loc ca ăsta.

— Nortanii de aici erau nepregătiţi pentru un asemenea atac, plus că ne-au fost inferiori numeric, spune Tyton, scuipând pe jos. Regii argintii nu se aşteaptă nici măcar să-i pese cuiva de o mahala roşie, darămite să se şi lupte ca s-o elibereze.

Înţeleg ce vrea să spună.

— Adică am învins?

— Ei aşa se poartă, răspunde Tyton.

Face un gest din mână spre soldaţii montfortezi şi spre membrii Gărzii Roşii, care păzesc strada. I-aş putea confunda uşor cu tehnicienii roşii dacă nu le-aş vedea mitralierele. Câţiva dintre ei chiar râd şi fac glume cu premierul care trece printre ei.

— Mă întreb cum s-or descurca la Golful Portuar, spune Ella.

Cobor privirea. Inima încă îmi mai bubuie în piept, răspândind adrenalina prin vene. Mi-este greu să mă gândesc la ce se întâmplă dincolo de strada asta. Mai cu seamă la cei dragi mie, care se luptă şi poate mor la câţiva kilometri de mine. Încerc să uit o clipă tot acest coşmar. Încerc să mă adun. Să respir adânc. Nu pot.

— Domnule premier! strig eu, traversând hotărâtă spre el.

Se uită peste umăr, îmi zâmbeşte şi chiar îmi face semn să mă apropii. De parcă aş avea nevoie de vreo invitaţie.

— Barrow, spune el, felicitări! Bună treabă aţi făcut!

Nu-mi arde de felicitări când Kilorn zace la câţiva metri de mine, chiar dacă acum îl îngrijeşte un tămăduitor. A fost cât pe ce să-l pierd.

— Ce se întâmplă în oraş? Aţi primit vreo veste de la Farley?

Zâmbetul îi îngheaţă pe buze.

— Am primit ceva.

Mi se opreşte inima în piept.

— Ce înseamnă asta? Trăieşte?

Davidson face un semn spre unul dintre subordonaţii lui, o femeie cu un echipament de transmisie.

— Acum câteva minute mai trăia. Am vorbit personal cu doamna general.

Şi Tiberias? Dar îmi stăpânesc impulsul de a-i rosti numele.

— Totul a mers conform planului? întreb eu printre dinţi, cu gândul la numeroasele aspecte ale invaziei.

Premierul se crispează.

— Te aşteptai să meargă? şopteşte el.

Frustrarea care mă cuprinde este atât de mare, că-mi vine să-i sar la beregată. Din depărtare se aude o altă salvă de artilerie.

Adrenalina mi se scurge din trup şi în locul ei apare o senzaţie de frig cumplit, care ameninţă să mă amorţească. Mă uit la Cameron, care stă în genunchi lângă Kilorn. Nu vorbeşte niciunul. Amândoi au cearcăne adânci, amândoi sunt epuizaţi de luptă şi de teamă şi de amintirea calvarului prin care am trecut. Apoi mă uit la electriconi. Toţi trei îmi susţin cu fermitate privirea.

Toţi trei sunt gata să mă urmeze. Gata să-i apere pe cei de acelaşi sânge cu ei.

Mă hotărăsc într-o fracţiune de secundă.

— Ordonaţi să mi se aducă un camion.

NOUĂSPREZECE

Evangeline

Niciodată nu mi-a plăcut Golful Portuar. Chiar şi cartierele argintii put a peşte şi apă sărată. Curând vor mirosi doar a sânge.

Cât de repede au zburat cele două săptămâni de odihnă din Rift – fiecare minut trecea mai iute decât cel de dinainte. Parcă azi-noapte eram acasă, cuibărită lângă Elane, luându-mi rămas-bun de la ea. Nu mă temeam atunci. Credeam că tata nu va îngădui ca moştenitorii lui să fie puşi în pericol. Ptolemus şi cu mine aveam să fim în siguranţă, urma să stăm de-o parte, să urmărim asediul fără să participăm la el şi să intrăm în oraş doar atunci când luptele se sfârşeau.

M-am înşelat.

Setea de putere a tatălui nostru este mai mare decât mi-am imaginat eu vreodată.

Ne-a pus în prima linie fără să stea pe gânduri.

Acum ambarcaţiunile noastre înaintează pe valurile oceanului, urcându-se pe fiecare creastă înspumată. Strâng ochii să nu-mi intre apa în ei, cu toate că port ochelari de protecţie. Vântul îmi răvăşeşte părul şi mi-l udă. M-ar răsturna dacă n-aş avea cizmele lipite de puntea din oţel. Abilitatea mea pulsează în ritmul salturilor pe care le face şalupa pe apă.

Deocamdată înaintăm la adăpostul ceţii. Furtunarii montfortezi sunt talentaţi şi puternici. Mă uit cu coada ochiului la cel repartizat nouă: o femeie înaltă şi slabă, în uniformă verde, cu armură antiglonţ şi cască de protecţie. Doar mâinile îi sunt goale. Ţine degetele răsfirate ca să tragă ceaţa peste noi. S-a terminat cu salopetele şi treningurile. Această luptă este una reală.

Casa Samos conduce atacul de pe apă. Şalupele noastre din metal circulă cu viteză maximă. Tata este capabil să-şi pună în pericol întreaga familie doar de dragul victoriei. Trei veri formează vârful formaţiei noastre, ambarcaţiunile lor tăind valurile în faţa noastră. În spatele meu stă Ptolemus, drept,

netulburat, dar împovărat de arme şi de armura lucioasă ca o oglindă. Şi eu am mai multe centuri în jurul taliei. Am şi un pistol, cu toate că prefer să lansez singură gloanţele în caz de nevoie. Verii din Casa Samos au puşti şi grenade cu bile. Mă gândesc la digurile înalte de la Fortul Patriot. Primul nostru obstacol. Mă concentrez mai tare, în special la acest loc şi la obiectivul nostru.

Să cucerim oraşul.

Să scăpăm cu viaţă.

Să ne întoarcem acasă.

Bineînţeles că ne vor vedea. Sau măcar vor observa ceaţa rostogolindu-se pe valuri şi vor înţelege ce se întâmplă. Însă abia s-a luminat de ziuă, iar văzduhul încă mai este cenuşiu şi plin de umezeală. Ceaţa n-ar avea de ce să pară un fenomen nefiresc în momentul acesta. Iar atunci când Cal va ataca de pe uscat şi Casa Laris va ataca din aer, gărzile oraşului şi garnizoana din Patriot nu vor mai şti încotro să se întoarcă. Pe care front să se lupte.

Întreaga acţiune este foarte bine coordonată, până în cele mai mici detalii. Şi suntem bine organizaţi. Cel puţin câte doi magnetroni, un gravitron şi un furtunar la fiecare şalupă, alături de soldaţi roşii experimentaţi şi alţi montfortezi cu sângenou. Avem şi câţiva tămăduitori în fiecare batalion.

Fiecare cu propria-i misiune, pe care trebuie s-o îndeplinească extrem de bine ca să supravieţuim cu toţii.

În faţa noastră apare silueta întunecată şi înceţoşată a Fortului Patriot. Digurile se înalţă dintre iureşul valurilor înspumate. Niciun petic de pământ. Niciun loc pe care să-ţi poţi pune piciorul. Dar nu contează.

Oricât de furioasă aş fi pe el, îmi doresc să fie şi tata aici. Nu există pe lume loc mai ferit de primejdii decât lângă el.

Îmi pierd concentrarea o clipă, când mă gândesc la Ptolemus. Îl simt în spatele meu, cu tot cu armură. Fiecare dintre noi poartă la centură câte un disc mic, dar solid, din cupru. Un metal neobişnuit pentru atac. Dar uşor de simţit. Uşor de urmărit. Îmi întipăresc în minte senzaţiile pe care mi le dau discurile noastre. Dacă lucrurile nu vor merge bine, vreau să-l pot găsi pe Tolly cât mai repede cu putinţă.

Ceaţa ne-o ia înainte şi se risipeşte atunci când ajungem la primul dig. Ceasul ăla care-mi ticăie în minte a devenit mai

zgomotos, mai insistent. A sosit momentul.

Mă întorc brusc şi-l îmbrăţişez pe Tolly. Gestul este fulgerător şi brutal. Metalele ni se izbesc între ele, dar zăngănitul lor este înghiţit de mugetul valurilor şi de tunetele inimii mele.

— Să nu care cumva să mori! îmi şopteşte el.

Dau din cap şi mă întorc la locul meu.

Pe dig nu se vede nicio mişcare în afară de cea a valurilor care se sparg. Poate a funcţionat şmecheria cu ceaţa.

— Gata? şuier eu spre gravitronul montfortez cu pieptul lat.

Dă din cap şi imediat se lasă pe vine, cu mâinile întinse în lateral şi palmele deschise. Pregătit să ne ridice.

Gravitronii din celelalte şalupe fac la fel.

Soldaţii din spatele meu se aşază în genunchi. Furtunarul, cei doi ruinători din Casa Lerolan şi Ptolemus se pregătesc de salt. În şalupa mea nu există niciun roşu. Vreau să scap cu viaţă din bătălia asta fără să mă bazez pe nişte roşii sfrijiţi, indiferent cât de bine pregătiţi ar fi.

Mă ghemuiesc şi eu odată cu ceilalţi şi mă încordez. Mi-e groază să mă gândesc la ce ne-ar putea aştepta dacă gravitronul nu-şi face treaba cum trebuie. La viteza asta s-ar putea să nu reuşesc să împiedic şalupa să nu se ciocnească de dig.

Valurile se sparg, cenuşii ca oţelul pe fondul şi mai deschis al ceţii. Ajung până sus, peste dunga de sare marină săpată în betonul digului. Mai sus decât orice fel de valuri de pe lumea asta.

Şi parcă-mi stă inima în loc.

— Atac acvatic! reuşesc eu să urlu, înainte ca un alt val să se spargă – *în sens invers*.

Aşa a început bătălia din Golful Portuar.

Zidul de apă turbată răstoarnă primele ambarcaţiuni ca pe nişte vaporaşe din hârtie, aruncându-i în clocotele oceanului pe soldaţii din Rift şi Montfort. Nu se salvează decât gravitronii, care fac un salt şi ies din strânsoarea apelor. Îi zăresc pe verii Samos, care se folosesc de mecanismele armurilor să rămână la suprafaţă, însă valurile îi copleşesc şi nu sunt suficient de puternici ca să mai poată scăpa. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi.

Şi noi avem acvatici: argintii montfortezi. Însă sunt mult prea puţini şi mult prea slabi decât cei de pe digurile Fortului Patriot.

Plus că nu reuşim cu niciun chip să mai temperăm valurile nestăvilite.

Se ridică un altul, înalt cât o jumătate de dig, care acoperă lumina cenuşie a zorilor, aruncându-şi umbra uriaşă peste ambarcaţiunea noastră. O să ne zdrobească, o să ne scufunde, o să ne facă mâncare pentru peştii mari.

— Străpunge-l! ordon eu, încleştând degetele pe prora şalupei şi revărsându-mi abilităţile în ea.

Sper să mă fi auzit gravitronul. Lui Ptolemus precis i-am spart timpanele.

Ambarcaţiunea se ondulează sub atingerea noastră, se îngustează, se face foarte subţire, până când prora începe să semene cu tăişul unui cuţit. Luăm viteză. Mă las cât de jos pot. Şalupa intră oblic în val, un glonţ plin cu pasageri.

Închid repede gura, ca să nu mă înec cu apa rece, care ne pălmuieşte cu putere peste feţe. Străbatem valul în viteză şi ţâşnim în aer, de cealaltă parte a lui. Zburăm spre dig.

— Ţineţi-vă! urlă Ptolemus în timp ce ne năpustim spre el.

Încleştez fălcile şi îmi înfig degetele în metalul şalupei. Îl trag, îl împing. Sper din suflet să nu cădem. Sper din suflet să nu ne prăbuşim.

Gravitronul ne oferă avântul necesar şi ne ţine în aer cât este necesar. Apoi ne lovim cu putere de dig. Şi o luăm în sus, sfidând gravitaţia.

Ni se alătură şi celelalte ambarcaţiuni şi urcăm toate de-a valma. S-a terminat cu formaţia ordonată de la început.

Am reuşit aproape toţi să ajungem la Fortul Patriot.

Metalul zbiară, frecându-se de piatră, întrecând tunetele asurzitoare ale valurilor care se ridică tot mai sus către noi, împroşcându-ne. Scuip apa sărată şi clipesc ca să-mi limpezesc ochii. Bine că port ochelarii de protecţie!

Parapetele sunt pline de acvatici, uşor de recunoscut după uniformele negre sau cenuşii, cu dungi albastre. Soldaţi argintii cu experienţă. Soldaţi din garnizoana Fortului Patriot, sprijiniţi de lacuştri.

Coborâm în grabă din şalupe şi ne repezim pe pasarela din vârful digului. Mă folosesc de armură ca să nu mă prăbuşesc peste margine, în timp ce Ptolemus s-a oprit să distrugă şalupa. În toate direcţiile zboară fragmente metalice, tăioase ca o lamă de brici. Gravitronii îi aruncă în apă pe soldaţii inamici. Ceaţa se

târăşte în sus, pe diguri, şi pătrunde în fort, ascunzându-ne. Câţiva dintre furtunarii noştri se apucă de treabă. Trebuie să stârnească fulgere. Să producă tunete. Să-i îngrozească de moarte pe duşmani şi să-i facă s-o ia la fugă de acolo. Să-i convingă că se confruntă cu Mare Barrow.

Pe ziduri apar flăcări mari. Ruinătorii îşi croiesc drum pe acolo, lăsând în urma lor cadavre carbonizate. Unul este luat prin surprindere de apărătorii fortului şi zbiară sfâşietor când este aruncat în apele furioase.

Fortul Patriot este plin cu oţeliţi din tabăra inamică. Din Casa Rhambos, dar şi verii lor din Casele Greco şi Carros. Chiar sub ochii mei, unul dintre aceştia, un munte de femeie, sfâşie un furtunar montfortez cu uşurinţa cu care ai rupe o coală de hârtie.

Nu mă pierd cu firea. Am văzut lucruri şi mai rele. *Aşa cred*.

Aerul este străbătut de gloanţe. Armele de foc şi abilităţile sunt o combinaţie devastatoare.

Ridic braţul cu pumnul strâns ca să mă apăr. Gloanţele ricoşează din abilitatea mea şi se turtesc sau se îndoaie. Prind câteva şi le lansez înapoi prin ceaţă, spre turelele din care se trage în noi.

Trebuie să deschidem porţile. *Să cucerim fortul*.

Obiectivul nostru, lucrul pe care îl avem de făcut, nu este complicat. Dar nici simplu. Fortul Patriot trece prin mijlocul renumitului port al oraşului, împărţind apele în două: Portul Vărsătorului – cel destinat civililor – şi Portul Războiului. În momentul acesta, pe mine mă interesează unul singur.

Tunurile de pe navele de luptă bubuie ca nişte tobe gigantice. Încerc să urmăresc proiectilele, să le descopăr traiectoria. Distanţa este prea mare, dar pot face o estimare. Pentru că şi eu sunt argintie. Aşa că ştiu cum gândesc cei de acelaşi sânge ca mine.

— Faceţi un scut! strig eu spre magnetronii Samos, apucându-mă să întind metalul şalupelor şi al armelor.

Ptolemus îmi urmează exemplul şi construieşte un zid din oţel cât de repede poate. Şuieratul artileriei se aude mai aproape şi ridic privirea, încercând să văd dincolo de ceaţă. Îmi smulg ochelarii de protecţie şi reuşesc să zăresc un arc de fum chiar deasupra noastră.

Primul proiectil explodează la cincizeci de metri în faţă,

pulverizând o bucată din dig, transformându-i şi pe prieteni, şi pe duşmani în particule cenuşii sau roz, după caz. Nu scapă decât ruinătorii – majoritatea rămaşi în pielea goală, pentru că le-au fost carbonizate armurile şi uniformele. Ne ghemuim în spatele zidului nostru din oţel.

Ne îneacă fumul înţepător, contaminat cu praf de oase.

Nu vom supravieţui unei lovituri directe. Avem prea puţine resurse la îndemână. Am reuşi să deviem proiectilele, însă este doar o chestiune de timp până va reuşi să ne ajungă unul dintre ele.

— Trebuie să coborâm de pe dig, spun eu, simţind gust de sânge în gură. Să intrăm în fort.

Conform planului.

Obligaţi navele de luptă să tragă, să-şi distrugă propriile diguri. Faceţi în aşa fel încât tirul artileriei grele să se concentreze asupra fortului, nu asupra oraşului sau avioanelor.

Aşa a zis Cal că vor face şi uite că idioţii chiar o fac.

Altă salvă de tun crapă piatra digului, în vreme ce noi coborâm de pe el şi intrăm în Patriot. Mă uit în urmă, încercând să număr câţi am mai rămas. Aproximativ şaizeci. Grupa de asalt a avut la început şaptezeci şi cinci de suflete, şaptezeci şi cinci de argintii extrem de periculoşi şi roşii căliţi în lupte. Şaptezeci şi cinci de oameni cu arme letale şi foarte precise.

Însă tirul acestor arme este rezervat doar argintiilor. Nici nu-i bagă în seamă pe soldaţii în uniforme ruginii, majoritatea recruţi din garnizoana Patriot. Unii dintre roşiii aceştia îşi urmează ofiţerii şi dau fuga să ne oprească. Dar sunt mai puţini decât te-ai aştepta. Înseamnă că generăleasa Farley nu ne-a minţit atunci când ne-a spus că oamenii ei din oraş au avut grijă să dea de veste despre ce avea să urmeze. Roşiii de aici au fost avertizaţi. *Atunci când va începe atacul, depuneţi armele. Fugiţi. Sau veniţi şi luptaţi alături de noi.*

Şi mulţi aleg să ni se alăture. Aleg să se urce în acest tren al morţii.

Norii de furtună au înnegrit cerul. Fulgerele lor sunt imprevizibile şi mai slabe decât ale lui Mare. Însă, chiar şi aşa, tot reprezintă un simbol.

Soldaţii inamici se uită în sus, iar argintiii privesc speriaţi la furtuna care nu poate fi decât opera fetiţei cu fulgerele.

Nu-i aici, tâmpiţilor, râd eu în sinea mea. *Laşilor, vă temeţi de*

nişte sclipiri amărâte.

Interiorul fortului este haos total. Cal trebuie să fi început deja atacul terestru, după ce şi-a condus batalionul prin reţeaua de tuneluri pe care este construit Golful Portuar. Este un oraş straniu, bine păstrat de-a lungul secolelor. Membrii Gărzii Stacojii îi cunosc toate cotloanele.

Ne mişcăm repede, fără vreun plan prestabilit, şi ajungem pe strada centrală a fortului. În urma noastră, navele de luptă continuă să tragă şi să distrugă digurile. Dar ocolesc oraşul. Pe Cal îl interesează să-i protejeze pe nevinovaţi, probabil doar ca să-i dovedească lui Mare ce suflet frumos are el. *Şi puţin îi pasă că mă pune pe mine în pericol*.

Îmi croiesc drum prin alt val de combatanţi, folosind o combinaţie de gloanţe şi cuţite cu care dobor bărbaţii şi femeile din calea mea. Sunt nişte trupuri fără chip, nişte umbre. Nu merită să-i ţin minte. Doar aşa pot să-mi fac treaba cum se cuvine.

Am început să mă obişnuiesc deja cu şuieratul şi bubuitul artileriei. Mă adăpostesc la fel de uşor cum mă lupt, mişcându-mă în ritmul zgomotelor. Fumul gros şi cenuşa formează vârtejuri în ceaţă, orbindu-ne pe toţi. Garnizoana Patriot este în derivă. N-au niciun plan pentru un atac de genul acesta. În timp ce noi avem.

Simt primul junghi de spaimă când îmi dau seama că Ptolemus nu se mai află lângă mine, în interiorul cercului de protecţie format din verii noştri. Mă uit la fiecare dintre ei, la chipurile lor palide, la părul lor argintiu. Nu-i acolo.

— Tolly! zbier eu chiar când explodează un alt proiectil.

Mai aproape de data aceasta.

Mă las la pământ şi mă ţin bine, până când trece şocul deflagraţiei. Bucăţi de cărămizi şi tencuială cad peste mine, acoperindu-mi partea stângă a armurii cu moloz. Clipesc des ca să-mi limpezesc ochii şi ţin piept potopului. Pornesc în căutarea fratelui meu. Simt cum mă trece un fior de groază pe şira spinării.

— PTOLEMUS!

Mă ia cu ameţeală şi toată lumea începe să se învârtească în jurul meu. *Unde este fratele meu*, *oare l-am lăsat în urmă*, *oare a luat-o înainte*, *oare este rănit*, *oare este pe moarte*, *oare a murit*...

Focuri de armă răsună în apropiere, amintindu-mi unde mă aflu. Mă întorc brusc cu faţa la şuvoiul de soldaţi. Unul dintre ei, o femeie lată în umeri, se ciocneşte de mine. Mă poticnesc. Încep să gâfâi. Îmi lansez abilitatea în toate direcţiile. Încerc să localizez discul acela mic din cupru. Fărâma aceea de metal portocaliu, de altă greutate, care produce altă senzaţie decât restul metalelor din jur. Nu-l găsesc. Nu găsesc nimic.

I-am spus că o să fim în siguranţă chiar şi în primele linii ale frontului. *Tata nu-şi permite să ne piardă*. *Nu vrea să-şi rişte moştenirea*, *aşa că nu ne-ar arunca în calea primejdiei*.

M-am înşelat, îmi spun eu cu obidă, continuând să examinez siluetele din jur. S-a pornit o ninsoare de cenuşă peste noi. Ne acoperă uniformele, indiferent de culoarea lor. Acum arătăm toţi la fel.

Chiar dacă tata nu ne iubeşte aşa cum ar trebui s-o facă un tată, *tot suntem importanţi pentru el*. *Nu şi-ar bate joc de vieţile noastre în halul ăsta*. *Nu ne-ar trimite la o moarte sigură doar ca să-şi poată păstra el coroana*.

Şi totuşi, *iată-ne aici*.

Lacrimi neaşteptate îmi înţeapă ochii. *Din cauza cenuşii lăcrimez*, îmi spun eu. *Din cauza fumului*.

Brusc, am impresia că aud zbârnâitul discului de cupru, dar atât de vag că abia dacă pricep ce ar putea să reprezinte. Întorc repede capul, uitându-mă disperată după fratele meu. Îmbrâncesc câţiva soldaţi care-mi stau în drum, mă reped în furnicarul bătăliei. Mă feresc de lovitura unui oţelit şi lansez un glonţ în direcţia lui. Simt cum metalul îi străpunge gâtul dintr-o parte în cealaltă. Se prăbuşeşte în urma mea, ţinându-se cu mâinile de jugulara retezată.

La fiecare pas, dau cu ochii de alte şi alte siluete. Străzile din Fortul Patriot sunt dispuse într-un fel de reţea foarte bine organizată, aşa că îmi este uşor să mă orientez. Fac la dreapta, ca un câine care caută un os după miros.

Deasupra mea, mai multe pasarele fac legătura între diferite clădiri. Soldaţi în uniforme ruginii aleargă încolo şi încoace, cu armele pregătite. Ridic braţul ca să mă protejez de gloanţele lor. Se vede că sunt roşii – n-au curaj să se lupte corp la corp, atacă de la distanţă, ca nişte laşi. Nu mă apuc să strâng gloanţele ca să le folosesc împotriva lor: n-are niciun sens să-mi irosesc energia cu ei.

Nici nu dau bine colţul şi îl văd pe Ptolemus. Aleargă. E teafăr şi nevătămat. Mai că mi se înmoaie genunchii de atâta bucurie. Colaci grei de fum vin de-a valma din spatele lui, dovadă a altor focuri de artilerie. Proiectilele vâjâie din nou prin aer, după care explodează cu un bubuit prelung.

— Unde ai fost, idiotule? strig eu la Ptolemus.

— Nu te opri – *fugi*! ţipă el, înşfăcându-mă de braţ şi aproape luându-mă pe sus de acolo.

Am destulă minte şi nu-mi contrazic fratele, care pare îngrozitor de speriat. Aşa că încerc să mă reorientez şi s-o iau la goană alături de el cât de repede pot.

— Digul! reuşeşte să-mi spună printre gâfâieli.

Nu-i greu de priceput.

Fac o greşeală colosală şi mă uit în spate. Prin fum, prin ceaţă, prin furtuna dezlănţuită. Şi văd cum se întind crăpăturile din dig, cum tot zidul acela uriaş se face fărâme sub presiunea apelor năvalnice.

La un balcon de deasupra întregii nebunii se află persoana care conduce acest atac neobişnuit. Armura ei este de un albastru atât de închis, că bate în negru.

Iris Cygnet se uită la noi cum dăm bir cu fugiţii.

Panica aproape mă ţintuieşte locului, dar Tolly mă trage după el. Mă doare bicepsul, atât de tare mă strânge. Fugim, derapăm, ne poticnim, o luăm iar la fugă, ajungem pe strada principală şi ne ţinem după soldaţii noştri. Toţi sunt pe sol, în vreme ce inamicii sunt *deasupra*. La etajele superioare ale clădirilor, pe acoperişuri. Gata să tragă în noi. Nu are niciun rost să încercăm să ripostăm. Singurul lucru pe care trebuie să-l facem acum este să *plecăm* cât mai repede de aici.

Alergăm printre gloanţele care zboară din toate direcţiile. Pe majoritatea le putem devia cu uşurinţă. Încerc să arunc înapoi altele, dar nu ţintesc bine.

Cu dinţii încleştaţi, îl învinuiesc pe Cal pentru ce ni se întâmplă, îi învinuiesc pe Davidson, pe Farley, pe tatăl meu. Ba chiar şi pe mine însămi. Planul nostru a luat în calcul acvaticii, dar nu ne-a trecut prin minte că trebuie să ne apărăm împotriva cuiva cu puterile lui Iris. Ştiu doar câţiva lorzi acvatici capabili să descătuşeze un întreg ocean şi să-l arunce peste un fort. Şi niciunul dintre aceştia nu ar distruge Fortul Patriot de bunăvoie. Însă Iris, prinţesă dintr-o altă ţară, femeie căreia nu-i pasă deloc

de Norta? O, da! Ar fi în stare să distrugă locul ăsta fără remuşcări. Şi să spună apoi că a învins.

Digul se surpă în spatele nostru. Tunetul pe care îl face este urmat de mugetul valurilor care se năpustesc pe străzi, spumegând în jurul clădirilor din Fortul Patriot. Parcă şi văd ce se întâmplă acolo: un zid de apă, ca o văpaie albastră, mistuind totul în cale.

Continuăm să alergăm şi ne ajunge batalionul din urmă. Ptolemus răcneşte la soldaţi să fugă mai departe şi ei îl ascultă. Chiar şi montfortezii cu sângenou. Nu-i acum momentul să facă pe nebunii.

Porţile interioare ale Fortului Patriot nu dau în oraş, ci spre un pod lung, care traversează portul, legând de continent insula artificială pe care este ridicat acest fort. Ceea ce înseamnă că trebuie să fugim aproape un kilometru pe un pod de deasupra apei, cu acvatici inamici pe urmele noastre. Ca să nu mai pomenesc de oceanul în clocote de dedesubt. Nu-i tocmai cea mai fericită situaţie, mai cu seamă dacă scopul tău este *să nu te îneci*.

Ruinătorii noştri spulberă primul rând de porţi, smulgându-le din ţâţâni şi aruncându-le pe pod. Armăturile de fier zboară în toate direcţiile şi cad cu zgomot în apă. Nici nu le aud, pentru că le acoperă vuietul puhoaielor. Mi-o imaginez pe Iris privind triumfătoare de la înălţime. Şi surâzând satisfăcută atunci când ne vede bulucindu-ne ca şobolanii care vor să scape de o ploaie torenţială.

Ne repezim pe poartă chiar atunci când loveşte primul val, aducând cu el un vârtej de dărâmături. Bucăţi de lemn, bucăţi de camioane, arme, cadavre. Alerg cât mă ţin picioarele, dorindu-mi să am mai multă putere şi să îi pot feri pe toţi de pericol. Să îi ridic în aer şi să-i duc departe. Însă niciunul dintre noi nu stăpâneşte arta zborului de magnetron. Numai tata se pricepe la asta.

Gravitronii ne asigură retragerea, folosindu-şi abilităţile ca să se împotrivească valurilor. Reuşim să câştigăm ceva timp, numai că valul acesta nu-i prea mare. Abia dacă depăşeşte arcada porţii.

Dar imediat loveşte al doilea, cel adevărat. Mai înalt decât digul, sparge piatra şi betonul care protejează fortul. Gravitronii sunt complet inutili în faţa unei asemenea stihii şi încearcă să se

salveze, sărind peste ape. Cel puţin unul dintre ei este prins într-un vârtej înspumat. Nu mai iese la suprafaţă.

Nu mă mai gândesc la el. Nu pot.

Podul care apără portul este foarte îngust, tocmai pentru a împiedica orice armată inamică să atace pe uscat. Trebuie să trecem prin mai multe porţi şi ecluze, fiecare dintre acestea obligându-ne să încetinim. Ruinătorii fac şi ei ce pot şi aruncă în aer obstacolele. Ptolemus şi cu mine sfărâmăm disperaţi armăturile şi balamalele.

Trecem de jumătatea podului şi vedem Golful Portuar în faţa noastră – atât de aproape şi totuşi nemăsurat de departe. Dintr-o singură privire îmi dau seama că au început să crească şi apele din jurul nostru. Se umflă. Se ridică. Mai mult. Şi mai mult. La fel ca valul acela care ne urmăreşte cu forţa unui uragan. Apa sărată îmi biciuieşte obrajii, îmi întunecă vederea, îmi înţeapă ochii. Întind mâinile şi mă agăţ de gulerul armurii lui Tolly. Cu un urlet de frustrare, îmi folosesc abilitatea ca să ne catapultăm amândoi peste următoarea poartă. La naiba cu oamenii noştri. Vor veni după noi dacă sunt în stare. Dacă nu, oricum ar fi sortiţi pieirii.

Oare cât cântăreşte armura asta? se întreabă aiurea o voce în mintea mea. *Oare o să mă scufund*, *înainte de a apuca să mi-o dau jos*? *Oare am să-mi găsesc moartea pe fundul Golfului*?

Sau mai rău, *oare voi fi obligată să-l văd pe Ptolemus cum va cădea în apă şi nu va mai ieşi la suprafaţă*?

Tălpile îmi alunecă pe asfaltul podului şi aproape îmi pierd echilibrul. Însă Ptolemus mă ţine bine de mijloc, împiedicându-mă să plonjez în adâncurile clocotite. Dacă e vorba să ne înecăm, atunci ne vom îneca împreună.

Simt furia lui Iris în valurile care ne urmăresc. Nimic nu ar face-o mai fericită decât să ne ucidă. Să îngenuncheze Riftul, alt inamic al ţării ei. Să ne omoare la fel cum armata noastră i-a omorât tatăl.

Refuz să mor în felul ăsta.

Însă nu văd nicio soluţie, nu am cum să lansez vreun atac de una singură. Acvaticii care controlează apele ne vor distruge pe loc, fără măcar să fie nevoiţi să-şi arate chipurile. Dacă nu cumva reuşim noi să-i omorâm înainte.

Îmi trebuie un gravitron.

Îmi trebuie un om cu sângenou.

Am nevoie de Mare şi de furtuna ei ca să-i distrug pe ticăloşii ăştia.

Acum fulgeră şi tună la întâmplare. Nu-i suficient.

Iar noi nu avem ce face. Trebuie să fugim în continuare, sperând că ne va salva altcineva.

Iar sentimentul ăsta de neajutorare îmi întoarce stomacul pe dos.

În dreapta noastră se sparge alt val. Mai mic decât uriaşul din spate, dar destul de puternic. Îl smulge pe Tolly de lângă mine. Încerc să mă agăţ de ceva, dar nu dau decât de aer şi apoi de apa sărată, când cad în ea, cu capul înainte.

Suprafaţa ei se aprinde. Explozii. Nu-mi dau seama dacă sunt produse de ruinători sau de artilerie. Şi nici n-am timp să mă gândesc la asta. Acum trebuie să-mi scot cât mai repede armura ca să nu mă tragă la fund. Mă concentrez pe discul din cupru al lui Ptolemus, ca să-i pot urmări mişcările prin apă. Se îneacă şi el.

Dau cu furie din picioare, încercând să mă ridic. Şi reuşesc. Dar, înainte să apuc să trag aer în piept, mă izbeşte un alt val şi mă trimite din nou în adâncuri.

Mă usturăochii de la apa sărată şi îmi ard plămânii, dar încerc totuşi să înot, încerc să scap de acvaticii de la suprafaţă. Dacă voi rămâne mai mult timp aici, atunci vor crede că am murit. Iar în tot acest timp eu voi fi ajuns departe.

Acum este rândul lui Tolly să mă găsească.

O mână mă apucă de maiou şi mă trage mai departe. Este întuneric aici, în adâncuri, dar reuşesc să-i văd silueta lângă mine. Şi mai văd că are un obiect din metal în cealaltă mână. Un obiect din oţel, în formă de glonţ uriaş. Neted. Iar obiectul acesta ne trage prin apă, alimentat de abilitatea lui Tolly. La fel ca un motor. Încleştez dinţii şi mă agăţ şi eu de el. Simt că o să-mi plesnească plămânii. Nu mai pot îndura şi dau drumul aerului din ei. Din reflex, vreau să inspir şi mă înec cu apă.

Tolly dă o dată foarte tare din picioare şi ne scoate la suprafaţă chiar în momentul în care mi se întunecă vederea. Şi mă azvârle pe nisipul ud şi murdar.

Stau în patru labe şi icnesc şi mă sufoc şi încerc să scuip apa fără să fac prea mult zgomot. Tolly mă loveşte cu pumnul pe spate.

Sunt ameţită şi am gândurile vraişte, dar tot mă uit în jur,

încercând să-mi dau seama unde ne aflăm. O singură clipă de neatenţie ne poate aduce moartea.

Suntem sub unul dintre docurile de la Portul Vărsătorului, într-o apă de vreo cincisprezece centimetri. Pe ambele laturi sunt ambarcaţiuni care ne ascund de inamici. În jur nu văd decât alge putrezite, funii rupte şi scoici.

Ptolemus se uită dincolo de doc, prin deschizătura de câţiva metri, pe unde putem vedea podul şi Fortul Patriot. Portul este un cazan în clocote, în care se ciocnesc cu violenţă valurile oceanului. Unele o iau spre ţărmuri, ridicând nivelul apei până ne ajunge la baza gâtului. Mă agăţ de lemnul putred de deasupra şi mă gândesc cu spaimă cum ar fi să ne înecăm la mal. Însă apa se retrage din nou, cu aceeaşi forţă nefirească. Iar noi profităm de acest moment de respiro şi ne căţărăm pe pilonii docului. Nu mai am decât gloanţele şi cuţitele, pentru că mi-am aruncat armura pe fundul apei. Nu că mi-ar păsa foarte tare. Metale se găsesc din belşug pe uscat.

În faţa noastră, valurile atacă podul iar şi iar. Batalionul nostru este aproape distrus în totalitate. Casa Samos a plătit cu sânge. Atacul de pe mare a eşuat.

Un avion urlă furios, încercuind norii de furtună care încep să se risipească. Alte două îl urmăresc în urma lui. Acestea au aripile vopsite în galbenul Casei Laris. Primul avion explodează şi se face bucăţi încă din văzduh, înainte de a se prăbuşi în valuri. Alte avioane Laris împânzesc cerul şi se îndreaptă spre oraş. Simt că o să-mi plesnească ţeasta de la vuietul lor asurzitor, dar le-aş aclama din tot sufletul dacă nu mi-ar fi teamă că m-ar auzi cineva. Avioanele au rămas singurul nostru avantaj.

Mai cu seamă că Fortul Patriot este pe jumătate înghiţit de ape.

Adică inclusiv pistele de decolare. Numai navele au rămas intacte, în stare de funcţionare. Aşa că îşi întorc tunurile şi încep să scuipe fier încins spre avioanele Laris. Unul îşi pierde o aripă şi se prăbuşeşte. Îl urmează alte două.

— Trebuie să scoatem navele din luptă, şoptesc eu fără prea mult entuziasm.

Acum mă epuizează chiar şi gândul la o nouă luptă.

Tolly se uită la mine ca la o nebună.

Probabil că asta sunt.

•

Fugim cât ne ţin picioarele spre marginea portului, evitând pe cât posibil să ajungem în mijlocul luptelor. Atacul terestru al lui Cal este cel mai mare din planul nostru – cu sute de soldaţi din întreaga coaliţie, plus o mulţime de membri ai Gărzii Stacojii şi oamenii lor din oraş. Militari antrenaţi se luptă alături de bandiţi şi criminali într-un război de gherilă desfăşurat pe toate aleile şi în toate şanţurile din Golful Portuar. Oraşul cu case din piatră albă şi acoperişuri albastre se face negru, se face roşu, se acoperă cu fum şi flăcări. *Culorile Casei Calore*, îmi zic eu cu amărăciune. *Dar despre care dintre fraţi este vorba*?

Argintiii nortani şi roşiii înrolaţi cu forţa respectă regulile războiului şi sunt blocaţi pe străzi. Însă rămân în continuare la fel de periculoşi. Tolly şi cu mine ne riscăm vieţile fugind printre ei. Din mers, ne refacem armurile folosind metalele pe care le găsim pe drum. Mai mult fragmente ruginite. Dacă mi-ar mai păsa acum de asta, mi-ar fi silă de armura asta urâtă.

La vreo doi kilometri în largul apelor, avioanele Laris se înfruntă cu cele nortane şi piedmonteze. Aşa a ordonat Cal. Trebuie să ţină departe de oraş cele mai periculoase arme ale inamicului. Chiar şi de la depărtarea asta li se aud mugetele şi le văd cum dansează cu viteze ameţitoare unul în jurul altuia, prin fum şi flăcări. Nu-i invidiez deloc pe piloţi, mai cu seamă pe aceia care trebuie să se confrunte cu argintiii ţesevânt din Casa Laris. Şi aşa este destul de greu să conduci un avion, darămite să te şi lupţi cu vântul.

Probabil că Iris se află tot lângă Portul Războiului, ca să protejeze navele de furia valurilor. Pe măsură ce ne apropiem, văd că apa din jurul celor patru vase masive din oţel este liniştită şi limpede. Restul apelor din port fierb şi se zbuciumă, respingând orice încercare de cucerire a navelor dinspre uscat. Foarte curând prinţesa lacustră va îndrepta tunurile mari spre avioanele de deasupra oceanului, sau chiar spre oraş. Şi va distruge Golful Portuar la fel cum a distrus şi fortul. Îl va transforma într-un munte de ruine, fără nicio valoare pentru oricare dintre cei doi fraţi Calore.

Dau cu ochii de multe pete roşii, care ţâşnesc pe drum dintr-o alee lăturalnică. Nu mi-am imaginat vreodată că mă voi simţi atât de uşurată la vederea unui detaşament al Gărzii Stacojii. Mai ales când este vorba despre unul condus de generăleasa

Farley.

Banda ei de criminali ne înconjoară. Au armele aţintite asupra noastră. În silă, dar fără să pierd niciun moment, ridic mâinile şi o privesc în ochi.

— Noi suntem, gâfâi eu, făcându-i semn lui Ptolemus să facă la fel ca mine.

Farley se uită când la unul, când la celălalt, mişcându-şi ochii precum o pendulă. Sau o balanţă. Sentimentul de uşurare îmi dispare în secunda în care înţeleg ce anume ar putea ea să cântărească.

Viaţa fratelui meu.

Ar putea încerca să-l omoare – să ne omoare – chiar acum şi chiar aici şi nu ar afla nimeni. Am fi consideraţi victime ale luptelor. Şi aşa s-ar putea răzbuna.

Cel puţin, aşa aş face eu dacă mi l-ar răpi cineva pe Tolly de lângă mine.

Femeia blondă duce mâna la centură, unde are arma şi mai puţin de jumătate din gloanţe. A avut ceva treabă până acum. Mă uit drept în ochii ei albaştri şi înceţoşaţi, fără să spun nimic, abia îndrăznind să respir. Încerc din răsputeri să nu o fac să încline balanţa în direcţia greşită.

Dar aşteptarea mă scoate din sărite şi încerc să-mi folosesc toată bruma de abilitate care mi-a mai rămas. Să-i smulg arma din mână, să-i iau gloanţele rămase, cuţitele ascunse în toate buzunarele de la haină. S-o împiedic să ne ucidă, dacă asta are de gând.

— Cal e în direcţia aia, spune ea în cele din urmă, spărgând tăcerea încordată dintre noi. Trebuie să punem mâna pe navele care trag în noi.

— Evident, răspunde Ptolemus, şi mie îmi vine să-i trag un pumn în nas.

Ţine-ţi gura, aş vrea să-i zic.

Aşa că mă postez în faţa lui, ca să-l apăr de furia lui Farley. Ea se strâmbă şi se mai uită odată cu ură la el.

— Treceţi în formaţie, soldaţi! ne ordonă ea în bătaie de joc, întorcându-se cu spatele.

Soldaţi. *Nu Alteţele Voastre*.

Dacă ăsta-i tot răul pe care vrea să ni-l facă, nicio problemă.

Ne supunem şi ne strecurăm printre borfaşii ei. Nu recunosc pe nimeni. De fapt, membrii Gărzii pot fi identificaţi doar după

cârpele roşii legate în jurul mijlocului, sau al braţului, sau al încheieturii de la mână. Toţi au o înfăţişare şleampătă, ca şi cum şi-ar fi aruncat în grabă nişte ţoale urâte pe ei. Ar putea fi servitori sau muncitori în fabrică, docheri sau mici precupeţi, bucătari, şoferi. Însă au în comun o voinţă şi o fermitate de fier. Şi sunt înarmaţi până în dinţi. Mă întreb câţi argintii or fi ţinut asemenea fiare sălbatice în gospodăriile lor.

Mă întreb câte mai sunt încă în casa mea.

Trupele noastre o iau pe Drumul Portului, care dă spre ţărm, de unde se văd navele care blochează Portul Războiului. În spatele nostru sunt mai multe cazărmi şi dependinţe ale armatei, toate cucerite de forţele coaliţiei. O parte dintre soldaţii noştri iau poziţii defensive la ferestre şi în pragul uşilor, în timp ce restul se aliniază în faţa portului, aşteptând ordinele.

Am cucerit deja oraşul?

Cal trece cu paşi mari printre locotenenţii şi gărzile sale. Arată mai răvăşit decât l-am văzut eu vreodată: părul transpirat i s-a lipit de ţeastă, faţa şi uniforma îi sunt pline de sânge şi cenuşă. Abia dacă i se mai disting lucirile rubinii ale armurii sub toată mizeria aia. Se opreşte la marginea apei. Pare nervos şi frustrat. Bine că are grijă să se ţină departe de furia valurilor.

Este absolut firesc: prinţii din Casa Calore detestă apa. Nu se simt deloc bine în preajma ei.

Chiar acum, Cal arată de parcă ar vrea să-şi iasă din propria piele.

Bunică-sa nu-l slăbeşte din priviri. Observ că Anabel a renunţat la mătăsurile elegante şi poartă o uniformă simplă, fără vreun însemn care să-i ateste rangul. Nu-şi poartă nici măcar culorile. Ai putea s-o confunzi cu o babă oarecare, care a nimerit din greşeală în toiul luptei. Dar cine are ochi de văzut îşi dă seama despre cine este vorba. Anabel Lerolan nu poate fi subestimată. Julian Jacos stă mut alături de ea, cu buzele strânse şi ochii la navele de luptă. Aşteaptă să poată fi de folos cu ceva.

Ptolemus şi cu mine ne facem loc prin mulţimea de soldaţi şi ajungem în faţa lui Cal, care ridică din sprâncene când ne vede. Poate că se simte la fel de uşurat ca mine. Poate şi pe el l-a luat prin surprindere acest sentiment.

— Mă bucur că sunteţi în viaţă, ne zice el, salutându-ne. Ce s-a întâmplat cu batalionul vostru?

Îmi pun mâinile în şold.

— Habar n-am. Iris ne-a aruncat pe amândoi în apă, în vreme ce soldaţii noştri încercau să traverseze podul. Am fost cât pe ce să ne înecăm. Am reuşit să înotăm până la ţărm.

Mă priveşte pătrunzător. Aproape acuzator. De parcă ar trebui să-mi fie ruşine că eu am scăpat şi alţii nu. Încerc să nu mă enervez.

— A ajuns vreunul dintre ei în oraş?

— Greu de spus. Am trimis vorbă aşa cum am putut şi am anunţat că aici este locul unde ne vom regrupa. Rămâne să vedem cine a primit mesajul şi cine se mai poate întoarce.

Îşi priveşte încruntat mâinile. Apoi se uită la navele din port care îşi reglează tunurile ca să tragă asupra noastră.

— Deocamdată voi doi sunteţi singurii magnetroni pe care îi avem.

Deci nu a scăpat niciunul dintre verii Samos.

Ptolemus se uită furios la tunuri.

— Vom face tot ce putem cu proiectilele alea.

Cal se întoarce repede spre fratele meu.

— N-am de gând să vă irosesc abilităţile punându-vă să prindeţi proiectile. Avem destui bombardieri montfortezi care să distrugă ce e de distrus.

Şi întinde un deget spre rada portului.

— Vreau să ajungeţi la bordul navelor.

Ştiu că trebuie să le împiedicăm să mai tragă în noi, dar chiar să ne urcăm *la bordul* lor? Atât de repede mă albesc la faţă, că parcă şi simt cum mi se răcesc obrajii, în ciuda căldurii degajate de focurile şi cenuşa din jur şi de propria-mi sudoare.

— Nu-mi prea surâde ideea să mor la ora asta, Calore, mă răstesc eu.

Şi rânjesc batjocoritor, făcând un semn din bărbie spre navele de pe apă.

— Iris o să ne înece ca pe doi bolovani încă înainte de a ne putea apropia de ele. Nici măcar gravitronii...

Cal şuieră enervat.

— După ce ocupăm oraşul, aminteşte-mi să ofer fiecărui ofiţer argintiu câte un curs intensiv de formare a abilităţilor pe care le au oamenii cu sângenou.

Şi apoi strigă peste umăr un nume ciudat:

— Arezzo!

O femeie în uniforma verde a Montfortului, plină cu însemne străine, îşi face loc în primele rânduri.

— Da, domnule! spune ea, plecând fruntea.

— Pregăteşte-ţi oamenii care se pot teleporta! îi ordonă Cal.

Parcă îl amuză că eu clocotesc de furie. Furie faţă de el, dar şi faţă de mine, pentru că am uitat alături de ce fel de armată luptăm. *Oare nebunii ăştia cu sângenou nu cunosc nicio limită*?

— Fiţi gata să săriţi pe navele alea.

— Am înţeles, să trăiţi! ţipă femeia.

Face un semn din mână, chemând lângă ea alţi soldaţi montfortezi. Probabil toţi pricepuţi în arta teleportării.

Mă uit cu coada ochiului la Ptolemus, ca să-i văd reacţia. Însă Tolly pare mai preocupat de generăleasa asta roşie. N-o scapă din ochi. De parcă e convins că l-ar omorî dacă lasă garda jos. Trebuie să recunosc că această temere a lui nu este complet absurdă.

— Şi atunci când ajungem la bord? întreb eu, făcând încă un pas înainte şi ajungând nas în nas cu nesuferitul meu logodnic. Îţi dai seama că ai nevoie de mai mulţi magnetroni ca să distrugi o navă de luptă. Doar doi nu sunt de ajuns. Plus că ne trebuie mai mult timp, nu doar câteva minute. Om fi noi pricepuţi la ce facem, dar nici chiar *aşa*.

Cal sare brusc într-o parte ca să se ferească de un val puternic. Apoi se uită chiorâş la mine.

— Nu trebuie să le distrugeţi. Vreau navele alea. Am *nevoie* de ele. Mai ales acum, când Iris este aici.

Îşi umezeşte buzele şi în ochi îi apare o umbră de teamă.

— Maică-sa n-o să-i pună niciodată pielea pe băţ.

Câh! De unde i-a venit metafora asta dezgustătoare?

— S-a zis cu noi dacă flota lacustră ajunge aici înainte să avem tunuri puternice cu care să apărăm portul, adaugă el, privind peste capul meu, la întinderea apelor.

Ridic mâna şi arăt spre oceanul acoperit de fum de dincolo de fortul inundat şi spre avioanele care încă se mai luptă pe cer.

— Tu crezi că patru nave pot respinge atacul unei armade lacustre?

— Trebuie.

— Ei bine, n-o să se poată. Şi tu ştii foarte bine asta.

Încleştează maxilarele. Un singur muşchi îi zvâcneşte în obraz. *Uite că trebuie să-ţi mânjeşti mâinile*, *Calore*. *Să ţi le*

mânjeşti şi mai mult decât ai făcut-o până acum.

Mă mişc din nou, ca să-l oblig să se uite la mine.

— Tu singur ai zis că regina din Ţinutul Lacurilor n-o să-şi abandoneze fiica. Deci o putem da la schimb.

Este rândul lui Cal să pălească. Aşa cum mi s-a întâmplat mie mai devreme.

— În schimbul oraşului, adaug eu, ca să înţeleagă exact la ce mă refer. Ptolemus şi cu mine vom trage cu tunurile alea asupra ei. O vom încolţi. După aceea cred că unui rege de foc îi va fi destul de uşor să o îngenuncheze. Ce zici?

Nu zice nimic. Nici măcar nu mai clipeşte. *Cât de laş este*, îmi spun eu plină de dispreţ. *Îi este frică de ea*. *Teribila Flacără a Nordului se teme de câţiva stropi de ploaie*.

— Şi atunci când o vom avea pe Iris în mâinile noastre vom putea să negociem: viaţa ei în schimbul Golfului.

Vorbele astea reuşesc să-l scoată parţial din înţepenirea aia ciudată.

— Nu voi face niciodată aşa ceva! strigă el la mine, pe un ton sălbatic, aproape disperat.

Niciodată nu l-am mai auzit aşa. Fără să vreau, mă pomenesc că fac un pas în spate, speriată de furia asta venită din senin.

— Nu semăn cu *el*, Evangeline.

Nu pot să mă abţin şi îl iau peste picior:

— Măcar el *învinge*.

— N-am s-o fac, repetă cu glasul tremurându-i de mânie.

Prinţii nu sunt obişnuiţi să repete.

— Nu iau prizonieri.

Adică nu-i dai lui Maven ocazia s-o ia iar la el, îmi zic eu, cuprinsă de o stranie amărăciune. *Nu-i dai ocazia să-şi folosească toate resursele doar ca să pună mâna pe o anumită persoană*.

Şi uite-l că are tupeul incredibil să-mi vâre degetul sub nas.

— Puneţi mâna pe nave, puneţi mâna pe tunuri! Şi scoateţi-o pe Iris din Golf. Aşa vă ordon!

— Nu sunt soldat şi încă nu-ţi sunt nevastă, Calore. N-ai niciun drept să-mi dai mie ordine, mârâi eu, simţind că-mi vine să-l muşc de jugulară. Maică-sa o să scufunde tot oraşul dacă-i permiţi.

Se uită urât la mine. Îi tremură mâinile de furie. Atât de furios este că nici nu observă valul care-i loveşte gleznele. Sare cât

colo şi înjură de mama focului. Mie îmi vine să-i râd în nas.

— Maică-sa o să lase în pace oraşul dacă aşa îşi va salva fiica, spune o voce piţigăiată din spatele lui.

Ţi-a venit în ajutor mama-mare, *Calore*?

Prinţul se încruntă nedumerit.

— Are dreptate, spune şi unchiul său cu o voce infinit mai blândă decât a lui Anabel.

Sprâncenele lui Cal se ridică atât de mult, că-i ies de pe frunte şi dispar în părul lui negru.

— Julian? şopteşte el stins.

Jacos ridică din umeri şi îşi încrucişează braţele peste pieptul pipernicit.

— Nu mă pricep la războaie, dar asta nu înseamnă că nu am alte talente. Planul este bun, Cal. Alungaţi-o pe Iris în larg.

Privirea i se opreşte asupra mea.

— Du-te şi pune mâna pe o navă, Evangeline, îmi spune el încet, fără să-şi folosească abilitatea în voce.

Însă eu îmi dau seama de ameninţarea ascunsă. Şi nu am de ales, trebuie să mă supun, pentru că acum sunt ameninţată de arma încărcată a unui cântăreţ. Adică ori o fac de bunăvoie, ori o fac silită de el.

— Bine.

•

Cal are multe defecte, însă lipsa de nobleţe nu se numără printre ele. În mod normal, asta mă face să-l urăsc şi mai mult. Mai puţin acum. Pentru că acum îşi respectă promisiunea făcută în Montfort – şi anume că nu va permite nimănui să lupte pentru el, atâta timp cât el nu va lupta pentru sine. Nu va obliga pe nimeni să facă ceea ce el însuşi nu va dori să facă. Aşa că, atunci când se strâng în jurul meu oamenii ăia capabili să mă teleporteze, Cal apare lângă mine, înarmat şi pregătit să ia cu asalt nava de luptă.

— Prima oară nu-i deloc plăcut, îmi zice omul cu teleportarea care se ocupă de mine.

Are chipul aspru şi zbârcit de ani. Veteran al multor războaie.

Strâng din dinţi şi îl apuc de mână.

Parcă cineva mă strânge până la măduva oaselor. Parcă mi se contorsionează toate organele. Îmi pierd echilibrul. Simţurile mi se dau peste cap. Vreau să gem, dar îmi dau seama că nu mai pot să respir, nu mai văd, nu mai pot să gândesc, nu mai exist...

până când toate senzaţiile astea dispar la fel de repede cum au apărut. Înghit lacomă aerul. Stau în genunchi pe puntea placată cu oţel a navei. Omul cu teleportarea se află lângă mine, în picioare. Vrea să-mi astupe gura, dar îl plesnesc peste mână şi-i arunc o privire ucigătoare.

Ne aflăm în spatele turelei de la prora navei, lângă ţevile lungi ale tunurilor. Acestea sunt fierbinţi şi încă mai fumegă de la focurile trase asupra fortului. Şi observ că au fost deja îndreptate spre oraş. Le studiez cu abilitatea mea, le descopăr toate niturile şi toate şuruburile, trec de la o ţeavă la alta, intru în depozitul cu muniţie – *aproape plin* – şi număr obuzele rămase – *aproape cincisprezece*. Presupun că la fel stau lucrurile şi în cazul celorlalte două turele, de la mijloc şi de la pupa navei.

— Doar cu muniţia de aici ar putea să şteargă oraşul de pe faţa pământului, şoptesc eu.

O privire îndârjită este singura reacţie a omului cu teleportarea. Îmi aminteşte de tatăl meu. Aceiaşi ochi insensibili, concentraţi.

Mă strâmb şi fac ce trebuie. Pun mâinile pe turelă şi trag. La început îmi opune rezistenţă, dar imediat ce roţile dinţate încep să se mişte pe şinele lor, turela cedează şi, sub atingerea mea, se întoarce şi se îndreaptă către altă ţintă.

Către nava personală a lui Iris.

Aceasta se plimbă pe puntea celui mai îndepărtat vas – o siluetă în albastru-închis. O flanchează lacuştrii ei, cu uniforme uşor de distins. La proră se materializează o figură în roşu – un om cu talentul teleportării, însoţit de propriii lui soldaţi.

— Aproape am reuşit, scrâşnesc eu, împingând turela la locul ei.

Acum are tunurile aţintite asupra navei lui Iris. Lipesc cu pumnul plăcile din oţel şi fier şi blochez turela. Numai un magnetron sau cineva cu o lampă de sudură ar mai putea s-o mişte din loc.

— Următoarea!

Alt salt care-mi răscoleşte măruntaiele şi aterizăm lângă a doua turelă. Procedez la fel şi schimb direcţia tunurilor. De data aceasta dau peste noi doi recruţi roşii. Se năpustesc spre mine, dar omul cu teleportarea îi înhaţă şi dispare cu ei. Îl mai văd cu coada ochiului: o sclipire deasupra oceanului. Cei doi roşii se prăbuşesc în Golf. Omul cu sângenou revine lângă mine înainte

ca zgomotul făcut de căderea lor în apă să-mi ajungă la urechi.

A treia turelă mi se împotriveşte mai tare decât celelalte, refuzând să se supună abilităţii mele.

— S-au gândit că vom încerca ceva în sensul ăsta, mârâi eu, enervată de opoziţia metalului şi de transpiraţia care mi-a acoperit trupul.

— Eşti magnetron sau nu eşti? mă ironizează individul cu teleportarea.

Sper că Ptolemus are parte de un însoţitor mai puţin obraznic, îmi zic eu iritată. Mă opintesc, reuşesc să mişc turela şi o fixez aşa cum trebuie. Baza se îndoaie şi se blochează pe şină.

— Gata. Dă semnalul!

Nu mi-am imaginat că va fi atât de uşor să declanşez mecanismul tunului. Este ca şi cum ai apăsa pe un trăgaci uriaş.

Bubuitura mă aruncă cât colo. Îmi astup urechile. Totul în jurul meu ţiuie asurzitor. Mă ridic cu greu în picioare şi mă uit cum proiectilul îşi atinge ţinta şi explodează pe bordul navei lui Iris.

Focul care îl cuprinde este un şarpe veninos, fără milă, mult mai intens decât cel provocat de un singur proiectil. Câţiva soldaţi se aruncă în apă, ca să scape de furia lui.

Furia lui Cal.

Lacuştri nu se descurajează aşa de uşor şi atrag un val mare peste navă. Acesta se sparge de bord şi stinge focul.

Dar chiar atunci îi loveşte un alt proiectil. Din partea cealaltă, unde se află nava lui Ptolemus. Zâmbesc mândră şi mai că-mi vine să-l aplaud.

Talentatul cu teleportarea mă saltă printre turele şi de fiecare dată dăm peste soldaţi pe care trebuie să-i neutralizăm. Majoritatea roşii. Argintiii nu prea se înghesuie să lupte în forţele navale, iar cei care totuşi sunt aici au grade superioare. Aşa că abilitatea mea şi cea a montfortezului reuşesc să ne scape de soldaţii ăia.

Dacă aş putea, i-aş cere să mă ducă la Cal. El n-are curaj s-o omoare pe Iris, dar uite că eu am. Lacuştrii oricum ne urăsc de moarte după ce le-am ucis regele. Nu mai contează dacă moare şi ea. De fapt, poate asta îi va convinge să se întoarcă repede la lacurile şi fermele lor şi să se gândească de două ori înainte să se pună cu atotputernicele Case Samos şi Calore.

Însă misiunea mea de acum este să trag cu tunul.

Pentru că Iris este ocupată cu atacul lui Cal şi nu mai este

atentă la ce se petrece în Golf, soldaţii noştri încep traversarea. Când ajung la a treia turelă, văd că la bord au apărut alţi oameni, înzestraţi cu talentul teleportării, fiecare aducând cu el câte şase soldaţi. Alţii sosesc cu şalupele rapide.

Mă uit la nava din zare şi lansez un alt proiectil. Acesta o loveşte în plin, găurindu-i bordajul, la câţiva metri deasupra nivelului apei. Pe punte s-a instalat haosul. Pe cer s-au adunat nori grei de furtună. Focul şi apa se războiesc pentru cucerirea navei – infern şi talazuri. Forţa luptei dintre argintiii de sânge regesc zguduie nava. Războinici cu puteri egale, dar loialităţi diferite.

Pentru prima oară în viaţă, mă întreb ce s-ar întâmpla în caz că ar muri Tiberias Calore.

Cred că Iris l-ar ucide.

DOUĂZECI

Mare

Nu sunt mulţi kilometri, dar mie mi se par fără sfârşit. Mă ţin de mânerul portierei, gata să cobor din mers, de cum vom intra pe Drumul Portului. În afară de mine, în camion nu sunt decât electriconii şi şoferul. Până şi Ella a amuţit şi se uită pe geam la cerul tot mai întunecat. Pe măsură ce ne apropiem de Golful Portuar, fumul din Oraşul Nou este înlocuit de norii negri şi înţepători. La început sunt recunoscătoare că nu trebuie să fac conversaţie. Dar minutele trec şi tăcerea devine tot mai grea, mă apasă tot mai tare. Îmi este greu să mă gândesc la altceva în afară de oraşul din faţa noastră şi de luptele violente de acolo. Orizontul pare cuprins de flăcări.

Mă tot gândesc la ce am putea să găsim când vom ajunge. Fiecare scenariu este mai rău decât cel de dinaintea lui. Capitulare. Înfrângere. Farley moartă. Tiberias rănit de moarte, înconjurat de nimbul argintiu al sângelui.

Ultima oară când am fost în Golful Portuar, am mers prin tuneluri şi uliţe lăturalnice. N-am dat buzna pe străzi într-un camion militar, ca cine ştie ce mare demnitar sau nobil. Nici nu recunosc oraşul.

Mă aştept să fim atacaţi încă de la intrare, dar luptele se poartă mai departe decât îmi imaginam eu. Pe străzi nu se văd decât soldaţi. Soldaţi de-ai noştri, care patrulează sau mărşăluiesc spre posturile lor. O dată sau de două ori, observ câte un detaşament de soldaţi ai coaliţiei, care escortează grupuri de prizonieri. Prizonieri argintii, cu cătuşe din fier, duşi în locurile unde vor fi închişi. Presupun că aşa a ordonat Davidson. El ştie cel mai bine cum să se poarte cu prizonierii ca să stoarcă toate informaţiile de la ei.

Simt cum camionul începe să coboare panta domoală care duce în port.

— Trupele coaliţiei se strâng pe ţărm ca să ne consolideze poziţia, înainte ca inamicul să încerce să ne respingă înapoi în fort, ne explică şoferul.

Radioul de la bord nu scoate decât pârâituri, întrerupte din când în când de câteva cuvinte disparate. Aşa că ne transmite ce reuşeşte să înţeleagă şi el.

— Se pare că avioanele lor se luptă cu cele nortane deasupra oceanului, iar noi facem tot posibilul să cucerim navele de luptă din port, dar la orizont se văd deja alte vase lacustre.

În faţa mea, Rafe înjură în barbă.

— Cu mult în afara razei noastre de tragere, mormăie el.

— Lasă-mă pe mine să decid asta, spune cu severitate Ella, fără să se desprindă de geamul ei.

Tyton strânge din buze şi se sprijină de spătarul scaunului.

— Deci am ocupat oraşul. Pentru moment.

— Aşa se pare, îi răspund eu, cu prudenţa care m-a caracterizat întotdeauna.

Camionul merge mai departe, trecând pe lângă tot felul de clădiri mari şi impozante. Sunt încordată ca un arc, gata să reacţionez în caz că tot calmul acesta nu este decât o capcană. Un tertip, menit să le dea lui Tiberias şi celorlalţi un sentiment fals de siguranţă. Ţin dinţii încleştaţi şi fulgerele la îndemână. Camarazii mei electriconi fac la fel – fiecare concentrat şi pregătit de luptă.

La capătul străzii, dincolo de un grup grăbit de soldaţi, vedem apele înspumate ale portului. Zici că a trecut o furtună pe aici. Totul este acoperit cu apă – străzi, case, trotuare –, iar norii urâţi şi cenuşii se risipesc alungaţi de vântul puternic. Valurile izbesc ţărmurile, împroşcându-şi spuma albă în toate direcţiile. Acum văd mai bine că n-a mai rămas nimic din Fortul Patriot: jumătate este inundat, cealaltă jumătate este în flăcări. Simt mirosul pârjolului chiar de pe malul ăsta. Distrus este şi podul până la fort – şi văd bucăţi mari din el plutind pe apă.

Dorind să cuprind cât mai multe, îmi lipesc fruntea de geam. Soldaţii noştri au multă treabă: adună dărâmăturile şi molozul, improvizează ziduri de apărare sau instalează mitraliere. Mă uit cu atenţie la ei, căutând chipuri cunoscute. Însă, cu toate că poartă uniforme de culori diferite, toţi arată la fel. Murdari, plini de sânge de ambele culori, epuizaţi la culme. Dar în viaţă.

Se dau la o parte ca să permită camionului să treacă. Ne îndreptăm spre zona centrală a ţărmului, unde se află porţile distruse ale podului. Ella şi cu mine ne bulucim la geamul din dreapta, ca să vedem mai bine. În faţa noastră, Rafe face şi el

acelaşi lucru. Numai Tyton stă nemişcat, privindu-şi fix bocancii murdari.

— Navele se bombardează între ele! exclamă Ella, arătând spre vasele din port. Uite, acum sunt trei împotriva uneia singure.

Îmi muşc speriată buzele. Însă mă dumiresc după doar câteva secunde. În zare se văd navele legănându-se pe apă, zguduite de forţa propriilor tunuri. Şi este adevărat ce zice Ella: trei dintre ele trag în cea de-a patra. Oare care tabără este în avantaj? Coaliţia noastră? Ori alianţa lui Maven? Ambarcaţiuni mai mici se aventurează în apele învolburate, ducând soldaţii spre navele de luptă.

Nici nu opreşte bine camionul, că imediat sar pe asfaltul ud, alunecos. Îmi păstrez echilibrul şi îmi fac loc prin mulţimea de soldaţi. Ceilalţi electriconi vin după mine. Ne îndreptăm spre grupul de ofiţeri de pe ţărm, care stau cu ochii aţintiţi la navele din port. În zare, a patra navă călăreşte valurile, clătinându-se amarnic sub forţa proiectilelor. Nu mă interesează. Îi arunc doar o privire, aşa, în treacăt. Şi reîncep să caut chipuri cunoscute printre soldaţi.

Mai întâi şi mai întâi, o văd pe Farley. Părul ei auriu nu poate fi confundat pe fundalul acesta cenuşiu al luptei. Are un binoclu atârnat de gât, dar se pare că a uitat de el, pentru că nu-l foloseşte. Urlă sacadat tot felul de ordine şi dă din mâini la subordonaţii ei. Nu pare să bage de seamă bărbaţii care stivuiesc lăzi, încercând să construiască un zid mult prea şubred, în spatele căruia vor să-şi protejeze generalul. Parcă mă mai liniştesc şi încep să respir ceva mai uşor.

Mă bucur să-l văd şi pe Julian. Nu se dezlipeşte de regina Anabel şi amândoi se uită hipnotizaţi la navele din port. Anabel îl strânge atât de tare de braţ pe Julian, că i s-au albit degetele.

Imaginea asta mă tulbură, numai că nu-mi dau seama din ce motiv.

— Unde e nevoie de noi? întreb eu scurt, strecurându-mă printre ei cu tot calmul de care sunt capabilă în asemenea momente.

Farley se răsteşte speriată la mine.

— Ce cauţi aici? S-a întâmplat ceva în Oraşul No...

— Oraşul Nou este al nostru, intervine Ella de lângă mine.

— Aşa că, haide, doamnă general, dă-ne ceva de făcut şi aici,

spune Rafe.

— Iris Cygnet, mârâie Farley, arătând spre navele din larg.

După care şovăie, nu mai ştie ce să spună. Şi mă sperie, pentru că Farley ştie întotdeauna ce să spună.

Îi ating braţul. Regina lui Maven este grozavă, dar nu imbatabilă.

— Pe mine nu mă sperie Iris. Lasă-ne să dăm o mână de ajutor, Farley...

O flacără izbucneşte în zare, întinzându-se, cu mişcări prea puţin fireşti, de-a lungul celei de-a patra nave. Un val anormal de mare se înalţă şi se sparge pe bordul vasului. Izbucneşte o altă flacără şi se înalţă în aer, unde o întâmpină alte limbi de apă. Se porneşte un dans al stihiilor, executat cu siguranţă doar de două persoane anume.

Îmi îngheaţă inima de teamă. Şi de furie.

Într-o fracţiune de secundă, reapar norii deasupra portului, înnegrind cerul. În adâncul lor scapără fulgere violete, în ritmul bătăilor inimii mele.

— Ce *face*? mârâi eu, neadresându-mă cuiva anume.

Fac un pas spre apă. Şi parcă ceva se frânge în mine. Şi dispar într-o clipă toate scopurile pe care mi le-am stabilit, toate gândurile îndreptate spre oraş.

— Uşurel, Mare! îmi spune Ella, încercând să mă apuce de braţ.

Mă smulg din mâna ei. *Trebuie să ajung pe nava aia*. *Trebuie să-l opresc*.

— N-avem ţintă de aici, nu poţi să-l ajuţi! strigă ea în urma mea.

Mă mişc repede şi ştiu cum să străbat o mulţime. Nu se pot ţine după mine.

Îmi croiesc drum până pe ţărm. M-a cuprins o disperare fără margini. Cal se luptă cu o acvatică, o acvatică extrem de puternică. Iar cea mai mare slăbiciune a lui este frica de apă. Sunt îngrozită.

Şalupele se mişcă înainte şi înapoi pe apele portului – duc soldaţi la navele cucerite, se întorc la ţărm, încarcă alţi soldaţi, îi duc la nave, şi tot aşa. Mă uit la ele strângând atât de tare din dinţi, că sunt convinsă că o să mi-i sparg. *Prea încete*.

— Voi, cei cu teleportarea! răcnesc eu cu mintea vraişte.

Răcnesc degeaba. Bubuitul tunurilor mă acoperă.

— Teleportarea la mine! urlu din nou.

Nu apare nimeni.

S-or mişca şalupele alea ca melcii, dar altă variantă nu am. Pun piciorul pe bordul uneia dintre ele şi, chiar atunci, apare Farley, care mă înhaţă de umeri şi mă trage îndărăt. Mă trage la propriu, mă târăşte după ea şi eu dau înnebunită din picioare prin noroiul de pe doc.

Îmi amintesc de mişcările învăţate cu mult timp în urmă, pe uliţele lăturalnice ale Pilonilor, şi reuşesc să mă rostogolesc şi să scap de ea. Farley se împleticeşte, dar întinde mâinile şi îşi recapătă echilibrul. E plină de draci şi s-a făcut stacojie la faţă.

— Ajută-mă să ajung pe nava aia, Farley!

Îmi tremură vocea de nervi. Am senzaţia că o să explodez dintr-o clipă în alta.

— N-am nevoie de aprobarea ta.

— Bine, cedează ea, cu ochii mari de spaimă. Bine...

Un fulger spintecă norii deasupra apelor şi îi îngheaţă vorbele pe buze. Ne uităm mute la seria de proiectile care izbesc nava lui Iris, clătinând-o. Se ridică valuri mari care îi restabilesc echilibrul, dar flăcările se întind, roşii şi violente, fiecare dintre ele ca un infern ce vrea să ajungă la ceruri. Se ridică nori negri de fum, iar un alt val uriaş acoperă nava. Soldaţii de la bordul ei se prăbuşesc în apă. Nu le disting uniformele de la distanţa asta. Nu-mi dau seama dacă sunt roşii, verzi ori albastre.

Însă armura lui străluceşte puternic prin flăcări. Inconfundabilă.

Nu stau pe gânduri şi-i smulg lui Farley binoclul de la gât. Mi-l lipesc de ochi.

Ce văd îmi îngheaţă sângele în vene.

Mişcându-se cu graţie şi mai rapid decât s-a mişcat vreodată Tiberias, Iris se fereşte de o sferă de foc şi se răsuceşte îndepărtându-se de el. Nava se îndreaptă spre gura portului şi spre largul oceanului de dincolo de ea. Viteazul, prostul de Calore se ţine după ea.

Îl loveşte alt val, drept în faţă, cu toată forţa de care este capabilă Iris Cygnet. Îmi stă inima în loc imaginându-mi-l strivit de bordul navei, înecându-se în faţa ochilor mei.

Se prăbuşeşte în apă, cu armura crăpată în urma loviturilor primite şi mantia roşie făcută zdrenţe. Tiberias este un bărbat zdravăn, dar nu-i poate ţine piept unui volum atât de mare de

apă.

Simt că îmi fumegă mintea şi mi s-a înceţoşat vederea de la toate emoţiile care mă încearcă acum. Nu-l mai văd decât pe el, nimic altceva. Şi nu mai aud nici larma mulţimii din jur. Nici ordinele pe care le răcneşte Farley. Aş vrea să urlu, dar parcă mi s-au sudat dinţii între ei. Şi ştiu că, dacă mă mişc, dacă vorbesc, atunci se alege praful de tot. Mi-aş pierde toată stăpânirea de sine. Şi fulgerele vor lovi fără milă. Nu pot decât să mă uit la ce se întâmplă şi să mă rog la cine se îndură să mă asculte.

Simt mâini calde pe umeri. M-au înconjurat electriconii, gata să reacţioneze dacă mi-aş pierde autocontrolul. Albastru, verde, alb. Ella, Rafe, Tyton.

Cal, Cal, Cal.

Să nu mori.

Nu mă mai interesează nimic altceva decât apa, valurile ei îndârjite, războinice, albastre, cu creste de spumă albă. Majoritatea soldaţilor care au căzut de pe navă sunt încă în viaţă. Le văd capetele legănându-se la suprafaţa apei. *Dar ei nu au armuri*. *Lor nu le este groază de apă*. *Ei nu au fost învinşi în lupta cu Iris Cygnet*. Razele ostile ale soarelui mă împiedică să desluşesc prea mult din ce se petrece acolo, dar mijesc ochii şi-mi ascut privirea. Până când nu mai rezist. Şi închid ochii. Scap binoclul din mâini şi se sparge de asfalt.

Toţi soldaţii s-au înghesuit pe ţărm şi, cu răsuflarea tăiată, se uită în larg să vadă ce soartă va avea prinţul Calore. Îi aud suspinând pe toţi într-un singur glas şi mă forţez să deschid ochii. Tyton mă strânge tare de ceafă. Dacă aş vrea să fac un gest necugetat, ştiu bine că m-ar scoate din joc ca să-i protejeze pe ceilalţi de consecinţele durerii mele.

Habar n-am cine l-a scos pe Tiberias din apă şi nici cine l-a teleportat la ţărm. Nici nu mă uit la tămăduitoarea aplecată peste el, încercând disperată să-i salveze viaţa. Nici nu-mi mai pasă de Iris, care va ieşi curând din port şi se va salva. Nu am ochi decât pentru el, deşi nici în ruptul capului nu aş fi vrut să-l văd vreodată în halul ăsta. Fiecare secundă care trece mă distruge şi mai mult. Am fost împuşcată; am fost înjunghiată; mi s-a răpit capacitatea de a reacţiona în vreun fel. Dar ce simt acum este de o mie de ori mai rău.

Pielea argintie are o culoare mai rece decât pielea noastră, ca şi cum toată căldura s-ar fi scurs din ea. Însă niciodată n-am

văzut vreun argintiu care să arate cum arată el acum. Are buzele albastre, obrajii de culoarea lunii. Tot trupul îi este plin de apă şi de sânge. Ţine ochii închişi. Nu respiră. Tiberias pare un cadavru. S-ar putea chiar *să fie* un cadavru.

Nu-mi dau seama când trece timpul. Sunt captivă în secunda asta blestemată, obligată să urmăresc cum viaţa se scurge din el. Kilorn a scăpat din Oraşul Nou. Oare îl voi pierde pe Tiberias în Golful Portuar?

Tămăduitoarea îşi lipeşte palmele de pieptul lui. Văd că are fruntea transpirată din cauza efortului.

Mă rog la toţi zeii care există. La oricine ar vrea să-mi asculte ruga.

Apoi îi implor.

Îi ţâşneşte apa din gură când începe să tuşească cu putere. Deschide ochii. Dacă n-ar fi electriconii să mă ţină, aş leşina de fericire. Suflu anevoie şi-mi pun mâna la gură ca să-mi înăbuş strigătul. Atunci simt lacrimile care-mi brăzdează obrajii.

O mulţime de oameni se reped la el. Anabel cade în genunchi. Julian este şi el acolo. Îşi alintă băiatul, îl mângâie pe păr şi îi cer să stea nemişcat şi să lase tămăduitoarea să-şi facă treaba.

El clatină încet din cap, încercând să-şi dea seama pe ce lume se află.

Întorc capul înainte să mă vadă şi să înţeleagă cât de mult mi-aş dori să fiu alături de el.

•

Dealul Oceanului a fost preferatul lui Coriane, regina care a murit înainte ca eu să apuc s-o cunosc. Este şi preferatul fiului ei.

Palatul este construit din piatră albă, cu cupole albastre, înconjurate de flăcări argintii. Nu şi-a pierdut splendoarea, în ciuda fumului şi a cenuşii care îneacă totul. Ne învârtim prin piaţa din faţa palatului, unde de obicei traficul este îngrozitor de aglomerat. Numai că acum singura activitate pare a fi aceea de la Centrul de Securitate din apropiere, intrat pe mâinile coaliţiei. Soldaţii noştri smulg drapelele cu roşu, negru şi argintiu; rup portretele uriaşe ale lui Maven Calore. Incendiază pe rând toate aceste simboluri. Privesc fascinată cum îi arde chipul şi parcă ochii lui albaştri se uită ţintă la mine printre flăcările flămânde.

Străzile sunt pustii, iar fântâna pe care mi-o amintesc, splendidă operă de artă sub o cupolă din cristal, a secat.

Războiul cutreieră prin Golful Portuar.

Porţile palatului sunt deschise larg pentru mine şi Farley. Ultima oară când am fost aici eram nişte intruse. Nişte fugare. Nu însă şi astăzi.

Camionul opreşte şi Farley coboară repede, făcându-mi semn s-o urmez. Însă eu ezit. Nu mi-am revenit după evenimentele din dimineaţa asta. N-au trecut decât câteva ceasuri de când am fost convinsă că Tiberias va muri sub ochii mei. Şi nu pot să-mi scot imaginea asta din minte.

— Mare! mă cheamă ea cu glas scăzut.

Mă dezmeticesc şi cobor din camion şi eu.

Uşile azurii ale palatului se deschid fără zgomot. În spatele lor stau de pază doi membri ai Gărzii Stacojii. Îi identifici imediat după eşarfele lor rubinii şi zdrenţuite, complet nepotrivite pentru locul acesta.

Am revenit în calitate de cuceritori.

În palatul Dealul Oceanului miroase a tristeţe şi abandon. Nu cred că Maven a călcat vreodată aici de când a devenit rege. Pe pereţi şi din tavanele boltite atârnă flamurile aurii, decolorate acum, ale lui Coriane. Palatul acesta este mausoleul unei regine uitate. Şi poate doar fantoma ei mai cutreieră pe coridoare.

Acum străbat şi eu coridoarele acestea şi observ chipurile din jur. Doar câţiva roşii din Garda Stacojie stau de pază, cu armele la vedere. Însă toţi ceilalţi nu par să aibă ceva anume de făcut. Majoritatea încearcă să-şi revină după cumplita bătălie, moţăind sprijiniţi de coloanele opulente sau inspectând alene numeroasele saloane, care se deschid din galeria centrală. Argintiii sunt aceia care se ocupă de curăţenie, probabil la ordinele lui Anabel. Trebuie să pregătească această nouă reşedinţă a lui Tiberias, să o facă demnă de regele legitim. Deschid ferestrele, iau husele de pe mobilier, ba chiar şterg praful de pe statui şi pervazuri. Mă uit şi nu-mi vine să cred ce văd. *Argintii care fac treabă de slugi*. *Ce idee*. Probabil că servitorii roşii au fugit, iar roşiii care sunt acum aici cu siguranţă că nu vor să dea cu mătura în locul lor.

Nu recunosc pe nimeni. Nu-l văd nicăieri pe Julian. Nici măcar pe Anabel nu o văd, deşi îmi imaginez că ar trebui să-şi supravegheze soldaţii puşi la munca de jos. Şi mă îngrijorează asta, pentru că nu pot fi decât într-un singur alt loc.

Dau s-o iau la fugă într-acolo, dar Evangeline apare brusc de

după un colţ şi mă opreşte. Şi-a scos armura şi acum e îmbrăcată mult mai lejer. În niciun caz nu pare să fi trecut printr-o bătălie urâtă. În vreme ce toţi ceilalţi sunt murdari, ba unii chiar încă plini de sânge, Evangeline Samos parcă ce tocmai a ieşit de la duş.

— Dă-te la o parte din drumul meu!

Atât reuşesc să-i spun şi încerc să o ocolesc. Se opreşte şi Farley şi se uită la ea cu ură.

— Las-o în pace, Samos! mârâie ea.

Evangeline se face că nu o aude. Şi mă apucă de umeri, obligându-mă să mă uit în ochii ei. Îmi stăpânesc impulsul de a mă lua la bătaie şi o las să se uite la mine cât pofteşte. Mă studiază pe îndelete, insistând cu privirea asupra numeroaselor vânătăi şi tăieturi cu care m-am pricopsit în urma luptelor de azi.

— Ar trebui să te vadă mai întâi un tămăduitor, că avem destui, îmi zice ea. Arăţi oribil.

— Evangeline...

Acum trece direct la subiect.

— Se simte bine. Ai cuvântul meu.

Ridic ochii la ea şi-i şuier:

— Ştiu că-i bine. L-am văzut cu ochii mei.

Dar amintirea, mult prea proaspătă şi mult prea dureroasă, mă face să strâng din dinţi.

Trăieşte; *a supravieţuit luptei cu prinţesa acvatică*, îmi repet eu. *A supravieţuit luptei cu regina ucigaşă*, *regina fratelui său*. Îmi vine să-l strâng de gât pentru că a avut îndrăzneala de a provoca o acvatică *în mijlocul Golfului*. L-am văzut pe Tiberias Calore ferindu-se să treacă înot un amărât de râu. Urăşte apa, de nimic pe lumea asta nu se teme mai mult ca de apă. Apa îl poate ucide în chinuri.

Evangeline îşi muşcă buzele şi nu mă scapă din ochi. Îi place ce vede. Începe să-mi vorbească din nou, dar pe un alt ton, unul mai blând. Ca o adiere.

— Nu pot să uit. Cum a căzut la fund ca un bolovan, cum l-a tras armura, îmi şopteşte ea la ureche.

Vorbele ei îmi fac pielea de găină.

— Cât a durat până când tămăduitorii l-au făcut să respire din nou?

Strâng ochii, încercând să nu-mi mai amintesc acele clipe

cumplite. *Ştiu ce faci*, *Evangeline*. *Şi funcţionează*. Tiberias – palid ca un mort; trupul lui – ud până la piele. Gura întredeschisă, ochii căscaţi şi goi. Şi orbi. La fel arăta şi Shade, iar amintirea asta încă mă mai obsedează. Deschid ochii, dar nu reuşesc să-mi alung din minte imaginea cadavrului lui Tiberias.

— *Ajunge*, spune Farley, intervenind hotărâtă între noi.

Aproape mă ia pe sus de acolo. Zâmbind cu subînţeles. Evangeline vine după noi şi mă împinge într-o anumită direcţie – zici că sunt o vacă pe care o mână la păşune. Sau la abator.

Nu cunosc Dealul Oceanului, dar am fost prin destule palate ca să ştiu ce caut. Urcăm o scară în spirală, ornamentată cam ţipător, care duce la etajul unde se află apartamentele regale. Aici, departe de zonele mai circulate, este incredibil de multă mizerie. Nori grei de praf ies din covoare la fiecare pas al nostru. Culorile lui Coriane sunt pretutindeni. Auriu şi galben decolorat, aproape şters. Uitate pretutindeni în lumea asta, mai puţin aici. Mă întreb dacă fiul ei se întristează când le vede. Fiul ei, care mai avea foarte puţin şi venea lângă ea pe tărâmul morţii.

Apartamentele regelui sunt imense şi uşile lor sunt păzite de un şir de soldaţi Lerolan. Poartă aceleaşi culori ca Anabel şi au acelaşi păr negru şi ochi ca bronzul. Ochii lui Tiberias. Nu ne împiedică nimeni să intrăm în încăperea folosită acum drept cameră de primire. O cameră foarte aglomerată.

Mai întâi îl văd pe Julian: stă cu spatele la ferestrele boltite, care dau spre strălucirile albastre ale Golfului sub soarele după-amiezii. Înclină capul uşor spre mine, iar pe chip i se aşterne o expresie pe care nu o pot descifra. Lângă el se află Sara Skonos, dreaptă ca un băţ şi cu mâinile strânse în faţă. S-a spălat pe mâini, dar mânecile uniformei simple sunt pline până la cot cu sânge uscat – sânge roşu şi sânge argintiu. Mă cutremur la vederea lui. Sara nu mă observă la început, pentru că este atentă la bărbatul masiv din centrul încăperii, care acum se prăvăleşte în genunchi.

Fără vreun cuvânt, Farley se duce şi se aşază pe un scaun, între doi locotenenţi ai Gărzii Stacojii. Îmi face semn să vin lângă ea, dar nu mă mişc din loc. Prefer să stau la marginea acestei mulţimi.

Nu l-am cunoscut în mod oficial pe conducătorul Casei Rhambos, dar îi recunosc silueta uriaşă. Straiele lui superbe, de culoarea ciocolatei şi a carminului, sunt împodobite cu pietre

preţioase. Este guvernatorul acestui oraş şi al acestei regiuni. Părul blond-cenuşiu şi uşor încărunţit i-a fost împletit de servitori în multe codiţe complicate. Asta s-o fi întâmplat dimineaţă, pentru că acum codiţele alea s-au desfăcut, fie în timpul luptei, fie din cauză că lordul o fi încercat să-şi smulgă părul din cap de disperare. Cred că şi una, şi alta.

Pentru că argintiii nu sunt obişnuiţi să capituleze.

Oftez şi fac un efort să mă uit mai sus de umerii lui Rhambos, la adevăratul rege, care stă lângă el. Cu sabia în mână. Şi imediat mi se şterge din minte imaginea cu cadavrul.

Îşi ţine degetele încleştate pe mânerul împodobit al sabiei de ceremonie. Habar n-am de unde o fi apărut şi asta. Pentru că nu este sabia cu care l-a obligat Elara să-şi ucidă tatăl, deşi seamănă destul de mult. Şi sunt convinsă că şi el îşi aminteşte de asta acum, când stă lângă alt om care-l imploră să-i cruţe viaţa. Probabil că suferă pentru că trebuie să facă din nou acelaşi lucru. Dar nesilit de nimeni de această dată.

Tiberias mi se pare mai palid decât de obicei. Dar nu-mi pot da seama dacă toată culoarea i s-a scurs din obraji din cauza ruşinii sau a fricii. Poate este vorba doar de oboseală. Sau durere. Cu toate acestea, arată ca un rege. Cu armura curată, cu coroana pe frunte. Şi parcă maxilarele şi pomeţii îi sunt mai ascuţiţi, şlefuiţi cumva de povara care-i apasă acum pe umeri. Totul nu este decât o mască. O mască plină de vitejie, pe care trebuie s-o poarte acum. Nu ţine nimic în cealaltă mână, nicio flacără. Nu există niciun foc în făptura lui, cu excepţia aceluia care-i arde în privire.

— Oraşul vă aparţine, spune Rhambos, care ţine capul plecat şi mâinile ridicate.

Cu degetele încovoiate ca nişte gheare, regina Anabel se apropie de nepotul său. Cred că este singura persoană din lume care emană regalitate chiar şi fără să fie gătită şi acoperită cu giuvaiere.

— Adresează-te cum se cuvine, lord Rhambos.

Individul se grăbeşte să se conformeze şi se apleacă şi mai tare, aproape lipindu-şi buzele de covor.

— Maiestatea Voastră, rege Tiberias, spune el fără ezitare, întinzând larg mâinile, ca şi cum ar vrea să-şi demonstreze sinceritatea. Oraşul Golful Portuar şi întreaga regiune Beacon vă aparţin de drept. Au revenit în mâinile adevăratului rege al

Nortei.

Tiberias îl priveşte de sus, învârtind sabia. În lama ei se reflectă razele soarelui. Iar lordul tresare, închizând ochii înaintea acelei străluciri neaşteptate.

— Şi cum rămâne cu Casa Rhambos?

Evangeline râde în palmă.

— Cât talent actoricesc!

— Casa noastră vă aparţine de asemenea, murmură înăbuşit lordul.

Se gândeşte că este posibil ca Tiberias să-i execute întreaga familie. Să-i stârpească tot neamul. Să-i şteargă şi numele, şi sângele de pe faţa pământului. Regii argintii au dat pedepse mai rele pentru păcate mai puţin grave.

— Soldaţii noştri, averile noastre, resursele noastre – toate sunt la dispoziţia Maiestăţii Voastre, adaugă el, înşirând toate bunurile casei sale.

Toate bunurile pe care le pot oferi membri *vii* ai casei sale.

Clipa de tăcere se prelungeşte, încordată ca un cablu întins la maximum. Care ameninţă să plesnească. Tiberias îl studiază pe lordul Rhambos fără să clipească, fără să trădeze vreo emoţie – chipul îi este complet inexpresiv. Apoi schiţează un zâmbet. Un zâmbet ciudat, care degajă căldură şi înţelegere. Nu-mi dau seama dacă este sincer.

— Îţi mulţumesc, spune el, înclinând foarte puţin capul.

Pe podea, lordul Rhambos mai că se cutremură de atâta uşurare.

— La fel cum voi mulţumi în parte fiecărui membru al casei tale atunci când îţi vor urma exemplul şi îmi vor jura credinţă. Lepădându-se de trădătorul care stă acum pe tronul tatălui meu.

Anabel radiază. Dacă ea l-a învăţat ce să spună înseamnă că-i o profesoară excelentă.

— Da... da, desigur, se bâlbâie Rhambos.

Se dă peste cap să-l asigure că aşa va fi. Văd că Tiberias se îndepărtează puţin de el, ca nu cumva lordul să încerce să-i pupe picioarele.

— Asta se va întâmpla cât de curând posibil. Tot ce avem vă aparţine.

— Nu „cât de curând”, spune Tiberias, crispându-se. Până mâine, milord.

Nepermiţându-i să negocieze.

— Până mâine, Maiestatea Voastră, răspunde Rhambos, bâţâind cu slugărnicie din cap şi strângându-şi pumnii dolofani.

Din senin, se apucă să zbiere cu putere:

— Trăiască Tiberias al Şaptelea, rege al Nortei şi adevărata Flacără a Nordului!

Gloata de sfetnici şi soldaţi, deopotrivă roşii şi argintii, se iau după el şi repetă zbierând toate titlurile alea nesuferite. Tiberias se îmbujorează uşor. Ochii îi aleargă prin mulţime, ca să vadă cine-i strigă numele şi cine nu. Privirea i se opreşte asupra mea şi asupra buzelor mele nemişcate. Mă uit şi eu ţintă la el şi parcă mă ia cu fiori. Dar mă încăpăţânez să nu deschid gura.

Nici Farley nu se alătură mulţimii de adulatori şi preferă să-şi examineze unghiile, în loc să privească la mascarada din faţa noastră.

Însă Anabel este în culmea fericirii. Stă cu o mână pe umărul nepotului său – cu mâna stângă, aşezată în aşa fel încât să-i vadă toată lumea verigheta veche, cu piatră neagră. Este singura bijuterie pe care o poartă. Singura de care are nevoie.

— Trăiască! murmură ea, uitându-se cu ochi strălucitori la Tiberias.

Însă observă o tresărire pe chipul nepotului ei şi intervine imediat, postându-se în faţa lui. Îşi strânge mâinile alea ucigaşe, având însă grijă să nu-şi ascundă verigheta.

— Regele vă mulţumeşte pentru loialitatea de care daţi dovadă. Vă mulţumesc şi eu. Avem multe de discutat în orele ce vor urma.

Este o concediere fără echivoc. Tiberias se întoarce cu spatele la mulţime şi abia acum înţeleg despre ce este vorba. Este istovit. Este rănit. Poate nu la trup, ci undeva, în străfundurile sufletului, unde nimeni nu-i poate vedea rana. Umerii rigizi i se încovoaie sub plăcile rubinii ale armurii. Eliberându-se de povară. Sau cedând în faţa ei.

Nu ştiu cum se face că imaginea cu cadavrul îmi revine în minte. Mă copleşeşte spaima, ameninţând să mă umple până la refuz şi să mă înece.

Fac un pas înainte, pentru că nu vreau să plec de aici, numai că mă împiedică şuvoiul de oameni care vor să iasă din încăpere. Evangeline mă apucă de braţ. Încă mai poartă unghiile alea false, care acum îmi intră în carne. Scrâşnesc din dinţi şi o

las să mă scoată din apartamentele lui Tiberias. Nu vreau să fac o scenă. Julian ridică din sprâncene când trece pe lângă noi, uimit să ne vadă atât de apropiate. Încerc să-i vorbesc din privire. Să-i cer ajutorul sau sfatul. Însă se întoarce cu spatele înainte de a-şi da seama ce anume vreau de la el. Sau şi-a dat seama şi pur şi simplu nu vrea să mă ajute.

Trecem din nou pe lângă gărzile Lerolen, în uniforme roşu cu portocaliu, foarte asemănătoare cu cele purtate de santinelele lui Maven. Probabil de la ele sau şi inspirat. Mă uit în urmă, peste capetele lorzilor argintii şi cele ale ofiţerilor roşii. Văd luciul auriu al părului lui Farley. Îl văd şi pe Ptolemus Samos cum se ţine la distanţă de ea. O văd pe Anabel, pândindu-i pe toţi ca o pasăre de pradă. Se postează în faţa uşii de la dormitorul lui Tiberias, care se strecoară înăuntru prin spatele ei. Şi dispare, fără să privească nici măcar o singură dată în urmă.

— Nu te împotrivi! îmi şuieră Evangeline la ureche.

Deschid instinctiv gura ca să fac exact ce-mi zice ea să nu fac. Dar mă opresc atunci când mă trage într-o parte, mă scoate din mulţime şi mă duce pe un coridor pustiu.

Cu toate că suntem în siguranţă aici – mă rog, cât de protejaţi putem fi în condiţiile date –, tot începe să mi se zbată inima în piept.

— Ţi-am zis că nu rezolvi nimic dacă ne încui pe amândoi într-un dulap.

— Nu încui pe nimeni nicăieri, îmi şopteşte ea. Doar îţi arăt uşa.

Mult prea încet şi, totodată, mult prea repede pentru gustul meu, ne învârtim pe coridoarele şerpuite, pe scările lăturalnice şi pe culoarele servitorilor. Busola mea interioară se dă peste cap şi am impresia că ne-am întors fix de unde am plecat atunci când Evangeline se opreşte pe un coridor slab luminat şi aproape prea îngust ca să ne putem strecura umăr lângă umăr prin el.

Îmi aduc aminte de cercelul meu. Acela pe care nu-l port. O pietricică de culoarea sângelui roşu, ascunsă de lume într-o cutie în Montfort.

În dreapta mea, Evangeline îşi lipeşte palma de o uşă veche, ruginită de când n-a mai fost folosită. Balamalele şi broasca sunt acoperite cu cruste roşu-închis, ca sângele uscat. Evangeline pocneşte din degete şi metalul se răsuceşte, lepădându-şi

rugina ca pe nişte picături de apă.

— Pe aici ajungi la...

— Ştiu foarte bine unde ajung, răspund eu puţin cam prea repede.

Mă simt istovită de parcă am alergat la maraton.

Şi mă irită zâmbetul ei. Aproape că-mi vine să fac stânga împrejur şi să plec de aici. Aproape.

— Foarte bine, spune ea, dându-se un pas în spate.

Face un semn spre uşa aia, ca şi cum mi-ar fi făcut un cadou incredibil de valoros. De parcă eu nu-mi dau seama că m-a manipulat pe faţă.

— Fă ce pofteşti, fetiţo cu fulgerele. Du-te unde vrei. Nu te opreşte nimeni.

Aş vrea să-mi vină în minte o replică sarcastică. Dar vreau degeaba. Aşa că mă uit cum pleacă, bucuroasă că a scăpat de mine. Probabil că Elane este deja pe drum şi va ajunge curând aici ca să sărbătorească împreună victoria. Mă apucă invidia. Ele măcar sunt de aceeaşi parte a baricadei, aliate în pofida tuturor opreliştilor. Amândouă sunt argintii, amândouă din familii nobile. Au multe, foarte multe în comun. Spre deosebire de mine şi Tiberias. Sunt de acelaşi fel, sunt egale. Noi nu suntem.

Ar trebui să mă întorc şi să plec naibii de aici.

Dar deja păşesc peste prag şi intru în semiobscuritatea unui culoar uitat. Nu văd unde pun piciorul şi mă sprijin de piatra rece a zidului. Zăresc un licăr de lumină în faţă, parcă mai aproape decât mi-aş fi imaginat. Acolo este o altă uşă.

Întoarce-te şi pleacă naibii de aici.

Mă sprijin cu palmele de zidul ăla, neted, frumos tăiat. Îl pipăi neliniştită câteva clipe. Ştiu unde duce coridorul acesta şi cine mă aşteaptă dincolo de el. Pentru că tresar când aud paşi în spatele uşii. Apoi un scârţâit de scaun sub greutatea cuiva. Apoi două bufnituri îmi dau de înţeles că şi-a scos cizmele şi le-a aruncat cât colo. Apoi un oftat care nu se mai termină. Un oftat deloc mulţumit. Ci plin de frustrări. Plin de durere.

Întoarce-te şi pleacă naibii de aici.

Clanţa se mişcă sub mâna mea, parcă de capul ei. Şi eu intru în lumina blândă a după-amiezii. Dormitorul acesta al lui Tiberias este spaţios şi aerisit, cu tavan boltit, vopsit în albastru şi alb, de zici că-i un cer cu nori. Ferestrele dau toate spre Golf şi spre ziua aceasta, mult mai senină decât ar fi normal. Briza

oceanului alungă şi ultimele urme de fum.

Mi se pare că regele face tot posibilul să-şi pună amprenta în locul acesta, în ciuda faptului că nu stă aici decât de câteva ore. Stă la biroul tras aiurea în mijlocul camerei, departe de patul la care refuz să mă uit. E acoperit cu un maldăr de hârtii şi cărţi. Una dintre acestea este deschisă şi văd pagina acoperită cu o scriere neciteaţă, cu multe înflorituri.

Când reuşesc să-mi fac curaj şi să mă uit la el, Tiberias deja s-a ridicat în picioare. Cu pumnul plin de flăcări deasupra capului, cu tot trupul încordat, un şarpe gata să atace.

Apoi mă vede, îşi dă seama că nu îi sunt duşman – dar focul lui încă mai arde. După câteva clipe foarte lungi, îşi stinge flăcările.

— Da' ştiu că te-ai grăbit să ajungi aici, spune el fără să vrea.

Şi vorbele astea ale lui ne iau pe amândoi prin surprindere. Tiberias se uită în altă parte şi se aşază iarăşi la birou. Se întoarce cu spatele la mine şi închide repede cartea aia pe care o citea, săltând norişori de praf. Pe coperta roasă, probabil aurie pe vremuri, nu se vede niciun nume. Şi cotorul este descusut. Aruncă iute volumul într-un sertar.

După care se preface că ar citi nu ştiu ce rapoarte. Ba chiar se apleacă asupra lor ca să vadă mai bine. Mă şi umflă râsul în faţa teatrului acesta ieftin şi mai fac un pas spre el.

Întoarce-te şi pleacă naibii de aici.

Încă un pas. Parcă aerul îmi vibrează pe piele.

— După...

Nu reuşesc să continui. Nu-i deloc uşor.

— Am vrut să văd cu ochii mei ce s-a întâmplat *după*.

Observ că-i tremură colţul gurii. Dar tot nu se uită la mine. Parcă ar vrea să facă o gaură cu privirea în pagina aia din faţa lui.

— Şi?

Ridic din umeri ca şi cum nu mi-ar păsa.

— Observ că eşti bine, sănătos. N-ar fi trebuit să-mi fac griji.

Scoate un hohot de râs aspru, dar foarte sincer. Apoi se sprijină de spătarul scaunului şi se întoarce ca să se uite bine la mine. Ochii îi lucesc precum bronzul topit în lumina asta a zilei. Mă examinează, insistând asupra rănilor şi vânătăilor la vedere. Parcă mă pipăie cu privirea.

— Tu cum te simţi? mă întreabă în şoaptă.

Şovăi o clipă. Rănile mele sunt o nimica toată în comparaţie cu ce au păţit el sau Kilorn.

— N-am nimic ce nu poate fi vindecat.

Strânge din buze.

— Nu asta te-am întrebat.

— N-am nimic în comparaţie cu ce ai avut tu, spun eu, înconjurând biroul.

Se mişcă şi el în scaun. Mă urmăreşte ca un vânător. Sau ca un partener de dans.

— Nu putem spune toţi că am fost în pragul morţii astăzi.

— Aha, despre asta vorbeşti, mormăie el, trecându-şi mâna prin păr.

Buclele scurte îi stau vâlvoi, stricându-i imaginea de rege.

— Totul s-a desfăşurat conform planului.

Mă încrunt la el, dezvelindu-mi dinţii într-un rânjet mânios.

— Ciudat, nu-mi aduc aminte ca lupta cu o acvatică ucigaşă în mijlocul oceanului să fi făcut parte din *plan*.

Se foieşte tulburat în scaun. Apoi, foarte încet, începe să-şi dea jos armura, scoţând la iveală cămaşa strâmtă şi silueta zveltă de sub ea. Mă provoacă, dar îi rezist. Fiecare bucată de armură ajunge pe pardoseală cu câte un zăngănit răsunător.

— Aveam nevoie de nave. Aveam nevoie de port.

Mă învârtesc în continuare în jurul biroului şi el continuă să-şi arunce cât colo bucăţi din armură. Îşi desface mănuşile cu dinţii, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Dar chiar trebuia să te lupţi singur cu ea? Cine a fost în *avantaj*, Tiberias?

Regele zâmbeşte cu superioritate peste bucăţile din oţel roşu ale armurii.

— Uite că n-am murit.

— Nu-i de râs.

Mi se pune un nod în capul pieptului. Trec cu degetul peste marginea plină de praf a elegantului birou. Pielea degetului mi se face cenuşie, ca moartă, ca pe vremea când mă prefăceam să fiu argintie şi trebuia să îndur tot machiajul ăla ca să rămân în viaţă.

— Era să-l pierdem pe Kilorn astăzi.

Rânjetul lui Tiberias se şterge într-o clipă şi uită de armură. I se întunecă privirea.

— Am crezut că Oraşul Nou a fost cucerit cu uşurinţă. Nu se

aşteptau...

Se întrerupe şi strânge din dinţi. Se uită la mine şi eu mă uit în altă parte. Nu vreau să-i văd compasiunea din ochi.

— Ce s-a întâmplat?

Mi se opresc cuvintele în gât. Parcă retrăiesc momentele alea de coşmar.

— Nişte soldaţi argintii, bolborosesc eu. Unul dintre ei era un telekinetic. L-a aruncat în casa scării. I-a făcut praf măruntaiele.

Vorbesc sacadat, retrăind evenimentul. Bunul meu prieten, alb la faţă, dându-şi sufletul. Scăldat în sânge roşu. Sângele lui pe mâinile mele.

Pe rege îl duce capul să nu spună nimic. Fac un efort de voinţă şi mă uit la el. Îl văd că a făcut ochii mari şi că strânge supărat din buze. Îngrijorarea i se citeşte clar pe fruntea încruntată şi în maxilarul încleştat.

Mă forţez să mă mişc şi încercuiesc din nou biroul. Acum mai aproape de scaunul lui, mai aproape de cercul acela de căldură atât de familiară, atât de dragă.

— Am apucat să-l ducem în timp util la un tămăduitor. O să se facă bine, la fel ca tine.

Când trec acum prin spatele lui, trebuie să mă împotrivesc din răsputeri dorinţei de a-i atinge umerii. Cât mi-aş dori să-mi aşez mâinile de-o parte şi de cealaltă a gâtului lui şi apoi să mă aplec şi să mă sprijin de el. Acum, mai mult ca oricând, am nevoie de linişte, am nevoie de odihnă, am nevoie să uit de lupta asta.

— Dar uite că eşti aici, lângă mine, îmi şopteşte el atât de încet, că aproape nici nu-l aud.

Şi vorbele lui plutesc între noi, ca fumul.

Nu am niciun răspuns pentru el. Niciun răspuns pe care să fiu dispusă să i-l dau. Ruşinea nu-mi este străină. Şi exact asta simt eu acum, când mă aflu în dormitorul lui Tiberias, în timp ce Kilorn zace la kilometri depărtare. Kilorn, care nu ar fi ajuns aici dacă nu aş fi fost eu.

— Nu-i vina ta, continuă Tiberias.

Mă cunoaşte suficient de bine ca să-mi poată citi gândurile.

— Nu tu eşti de vină pentru ce păţeşte el. Singur a ales. Plus că, fără tine, fără tot ce ai făcut pentru el... Ştii bine unde ar fi ajuns.

Luat cu forţa în armată. Condamnat să-şi petreacă tot restul zilelor – şi nu multe – într-o tranşee sau într-o cazarmă. Poate

chiar să moară spre finalul războiului cu Ţinutul Lacurilor. Doar un alt nume pe o listă, un alt roşu ucis de lăcomia argintiilor. Alt om dat prea repede uitării. *Din cauza celor ca tine*, îl acuz eu în gând, inspirând profund. Prin ferestrele deschise intră aerul marin, un miros sărat şi proaspăt.

Încerc să găsesc o oarecare consolare în cuvintele lui. Însă nu pot. Orice mi-ar spune, nu există nicio scuză pentru ce am făcut eu şi pentru cum s-a transformat Kilorn din cauza mea.

Deşi cred că toţi ne-am schimbat în anul care a trecut. Din ziua aceea în care i-a murit stăpânul şi el a stat în beznă, în spatele casei mele, încercând să nu cadă pradă disperării. Mi se pune un nod în gât amintindu-mi ce i-am spus atunci: *Lasă totul în seama mea*.

Mă întreb acum dacă ne-am schimbat aşa cum ne-am dorit sau dacă cei care am vrut noi să fim au dispărut pentru totdeauna. Probabil că numai Jon cunoaşte răspunsul, însă profetul a dispărut şi el de multă vreme şi nu îl mai putem găsi.

Îmi dreg vocea şi schimb subiectul. Ce-i drept, fără prea mult tact.

— Am auzit că a apărut o flotă lacustră la orizont.

Şi mă întorc cu spatele la el şi cu faţa spre uşa care dă în camera de primire. Dacă aş vrea, aş putea să plec de aici chiar în clipa asta. Nu m-ar opri.

Însă mă opresc eu singură, cu fiecare răsuflare.

— Am auzit şi eu, răspunde Tiberias.

După care începe să vorbească cu glas mai scăzut, care tremură de teamă.

— Nu-mi amintesc decât întunericul. Neantul. Nimic altceva.

Mă uit peste umăr şi văd că s-a ridicat în picioare şi acum îşi scoate ultimele piese ale armurii. Îmi evită privirea. Este la fel de înalt şi lat în umeri, dar mai firav fără oţelul zgâriat în atât de multe bătălii. Şi arată mai tânăr – de doar douăzeci de ani. Deşi aproape ajuns în pragul maturităţii, unele părţi din el încă se mai agaţă de tinereţe. La fel facem cu toţii: regretăm ceva ce nu mai putem avea.

— Am căzut în apă şi n-am mai putut să ies la suprafaţă, şopteşte el, lovind cu piciorul în maldărul de oţel de pe podea. Nu puteam să înot, nu puteam să respir, nu puteam să gândesc.

Parcă nici eu nu pot să respir acum.

Tiberias se cutremură. Spaima lui este cumplită. Apoi face un

efort şi se uită la mine. Dar nu se mişcă din loc. A încremenit acolo. Ştiu că nu se va mişca decât dacă eu mă mişc prima. Regele vrea ca eu să capitulez înaintea lui. Asta ar face orice soldat bun. Sau poate doar mă lasă pe mine să aleg. Să hotărăsc eu pentru amândoi. Probabil îşi imaginează că aşa este corect.

— M-am gândit la tine înainte să se întunece totul în mintea mea, îmi spune el acum. Ţi-am văzut chipul în apă.

Iar eu îi văd din nou cadavrul înfăşurat în umbrele oceanului învolburat, plutind la mila unor valuri din alte ţări.

Nu ne mişcăm niciunul.

— Nu pot, zic eu, refuzând să mă uit la el.

Îmi răspunde repede, apăsat:

— Nici eu nu pot.

— Dar nu pot nici să...

Să stau deoparte. *Să continui mascarada asta*. *Să renunţ la sentimentele noastre*, *când moartea ne pândeşte în permanenţă*.

Tiberias oftează prelung.

— Nici eu nu pot.

Facem câte un pas unul spre celălalt şi începem amândoi să râdem. Cât pe ce să rupem vraja. Dar continuăm să ne apropiem, cu mişcări şi intenţii identice. Încet şi metodic, cu cumpătare. El se uită la mine, eu mă uit la el. Ajungem faţă în faţă. Eu îl ating prima: îmi lipesc palma de pieptul lui ca să-i simt bătăile năvalnice ale inimii. El inspiră încet şi pieptul i se umflă sub degetele mele. O mână caldă mă cuprinde de spate, la baza coloanei. Ştiu că îmi simte prin cămaşă cicatricele vechi, pielea aspră şi plină de umflături pe care amândoi o cunoaştem atât de bine. Îi răspund ducând mâna la ceafa lui şi vârându-mi unghiile în buclele negre.

— Asta nu schimbă nimic, murmur eu, cu obrazul lipit de clavicula lui.

Răspunsul lui îmi vibrează în piept.

— Nu.

— Nu ne schimbăm deciziile.

Mă strânge mai tare.

— Nu.

— Atunci, ce facem acum, Cal?

Numele acesta are efect asupra amândurora. El se înfioară,

eu îmi lipesc tot trupul de trupul lui. Seamănă cu o capitulare din partea fiecăruia.

— Alegem să nu facem nicio alegere.

— Nu pare real.

— Poate nici nu este.

Dar se înşală. Nu cred că există ceva mai real decât să-l simt în braţele mele. Să-i simt căldura, mirosul, gustul. Acestea sunt singurele realităţi din lumea mea.

— Este pentru ultima oară, mai şoptesc eu, înainte să-mi lipesc buzele de buzele lui.

În următoarele ore, repet cuvintele astea de atât de multe ori, că pierd socoteala.

DOUĂZECI ŞI UNU

Maven

Nu pot să sufăr valurile. Mă enervează.

Fiecare undă uriaşă de apă albastră care se izbeşte de corpul navei îmi întoarce stomacul pe dos şi îmi este mult prea greu să stau nemişcat, tăcut şi demn, să par întruchiparea calmului şi a forţei – aşa cum se aşteaptă de la mine. Poate Iris sau maică-sa tulbură dinadins apele. Ca să mă pedepsească pentru că am pus-o pe Iris în pericol la Golful Portuar. *Chiar dacă a scăpat cu viaţă destul de uşor*. *A supravieţuit*, *a scăpat de acolo şi a pierdut oraşul în faţa fratelui meu – perfecţiunea întruchipată*. Sincer, o cred în stare de aşa ceva pe regina lacustră. Este mai puternică decât fiică-sa. Cu siguranţă poate controla oceanul din jurul nostru. Îi văd navele în faţa noastră: şase vase micuţe, dar extraordinare. Însă nu armada pe care o aşteptam.

Mârâi nemulţumit în sinea mea. *Chiar nimeni nu-i în stare să facă ce i se cere*? Chiar şi cu viaţa fiică-sii în joc, în urma eşecului din oraş, regina Cenra tot n-a considerat nimerit să ne trimită întreaga flotă. Mă străbate un fior fierbinte, o limbă de foc de-a lungul spinării. Dar reuşesc să mi-l înăbuş imediat.

Ca să nu mai vorbesc de bălăngăneala asta constantă, care nu mă lasă să mă ţin bine de parapetul punţii. Mă împiedică să mă concentrez. Şi când nu mă concentrez, mintea îmi devine mai puţin... calmă.

Am pierdut Golful Portuar.

Altă pierdere în faţa lui Cal, îmi şopteşte o voce familiară. *Alt eşec*, *Maven*.

Pe măsură ce timpul trece, vocea mamei este tot mai slabă, dar nu dispare niciodată. Uneori mă întreb dacă nu cumva mi-a plantat o sămânţă în cap, care să înflorească abia după moartea ei. Nici măcar nu ştiu dacă şoptitorii sunt capabili de aşa ceva. Dar este cea mai simplă explicaţie pentru toate murmurele şi bodogănelile care îmi tot zornăie prin ţeastă.

Câteodată mă bucur să-i aud vocea. Să o aud cum mă călăuzeşte de dincolo de moarte. Sfaturile ei sunt neînsemnate;

uneori sunt nişte lucruri pe care mi le spunea pe vremea când trăia. Uneori este vorba doar despre nişte amintiri. Însă de multe ori mă trezesc dintr-un somn agitat cu vorbele ei încă răsunându-mi în urechi – prin urmare, nu am cum să cred că vocea ei este doar rodul imaginaţiei mele. Mama este şi acum alături de mine, indiferent dacă eu îmi doresc sau nu. Şi mă alină, chiar dacă, atunci când era în viaţă, nu se pricepea deloc la asta.

Numai tronul contează, îmi şopteşte ea din nou, cum mi-a şoptit de-a lungul anilor. Vocea aproape i se pierde în tumultul oceanului. O parte din mine ciuleşte urechile să o audă mai bine. O altă parte nu vrea să o asculte. *Şi la cât de multe ai renunţat ca să-l capeţi*.

Acesta este refrenul zilei de azi. Îmi aleargă prin minte, în vreme ce nava amiral, la bordul căreia mă aflu, taie valurile îndreptându-se spre aşa-zisa flotă invincibilă, iar soarele apune în străluciri roşii în spatele ţărmului din zare. Deasupra Golfului Portuar încă se mai văd vălătuci de fum, parcă dorind să-mi facă în ciudă.

Bine măcar că vocea mamei este mai blândă astăzi. În mod normal, dacă ezit, dacă nu mă mişc prea repede, se face aspră, stridentă, un scrâşnet de metal pe metal. Un zbieret de cioburi aruncate în flăcări. Atât de oribilă mi se pare uneori, că trebuie să mă controlez şi să mă asigur că n-a început să-mi curgă sânge din ochi şi din urechi. Nu se întâmplă niciodată. Pentru că vocea şi cuvintele ei nu există în afara capului meu.

Privesc lung la valurile din faţă, toate cu creste albe, spumegânde. Şi mă gândesc la drumul meu. Nu la cel care mă aşteaptă, ci la acela pe care l-am parcurs. La ce am făcut ca să ajung să stau la prora unei nave, cu coroana într-o rână pe frunte şi cu apa sărată uscându-mi-se pe piele. Câte sacrificii am făcut ca să ajung aici. Câţi oameni am lăsat în urmă, de voie sau de nevoie. I-am abandonat, sau i-am ucis, sau i-am trădat. Câte lucruri îngrozitoare am făcut ori am permis să fie făcute în numele meu. Şi cât de multe din toate astea vor fi fost în zadar dacă dau greş tocmai acum. Acum, când mă îndrept spre întâlnirea cu o flotă lacustră. Cu duşmanul devenit aliat datorită manevrelor mele inteligente.

La fel ca toţi cetăţenii ţării mele, încă din fragedă pruncie mi s-a băgat în cap că trebuie să-i urăsc pe lacuştri, că trebuie să-

mi fie silă de lăcomia lor. Şi, poate mai mult decât ceilalţi, am fost învăţat să-i dispreţuiesc. În fond, tatăl meu şi tatăl lui, mai înainte, au luptat o viaţă întreagă la graniţa de nord, într-un război fără învingători şi fără învinşi. Mii de oameni de-ai noştri au fost omorâţi de uniformele albastre, înecaţi în lacuri, sfârtecaţi de mine şi de proiectile. Fireşte că şi tata, şi bunicul au cunoscut adevărata miză a acestui război. Însă nu ştiu dacă bruta aia de Cal a reuşit să înţeleagă despre ce era vorba; eu, însă, mi-am dat seama şi fără să mă forţez prea tare.

Am purtat războiul cu Ţinutul Lacurilor cu un anume scop. Roşiii sunt mult mai numeroşi decât noi. Roşiii ne pot înlătura de la putere. Dar nu şi dacă mor mult mai mulţi decât noi. Şi nu dacă se tem mai mult de altceva decât de argintii. Fie de moartea pe câmpul de luptă, fie doar de lacuştri. În anumite condiţii, orice om poate fi manipulat în aşa fel încât să se întoarcă împotriva propriului interes. Strămoşii mei au fost maeştri la treaba asta. Ca să rămână la putere, au minţit, au manipulat, au vărsat sânge. Nu numai al lor. Au sacrificat vieţi, dar nu vieţile celor apropiaţi.

Eu nu pot spune acelaşi lucru.

Mama nu dispare niciodată din gândurile mele. Şi nu doar pentru că-i aud mereu vocea, ci pentru că îmi este dor de ea. Durerea asta surdă mă însoţeşte pretutindeni. Este ca şi cum mi-aş fi pierdut un deget sau ca şi cum mi se taie mereu respiraţia. Nimic nu mai este la fel de când a murit. Îmi amintesc totul foarte limpede, de parcă s-ar fi întâmplat acum câteva clipe: trupul ei schingiuit în mâinile fetei roşii. Amintirea asta mă încovoaie ca o lovitură de pumn în plex.

Nu am aceleaşi sentimente în privinţa tatii. Şi lui i-am văzut cadavrul, însă nu am simţit nimic. Nici furie, nici tristeţe. Absolut nimic. Nu-mi aduc aminte dacă l-am iubit sau nu. Şi mă apucă durerea de cap doar când încerc să-mi amintesc de clipele frumoase petrecute împreună. Fireşte că mama mi le-a scos pe toate din minte. Ca să mă protejeze, zicea ea, de acela care nu mă iubea la fel de mult cum îl iubea pe fiul rivalei ei, fratele meu mai mare. Perfecţiunea întruchipată din toate punctele de vedere.

Nu mai simt nici dragostea pentru Cal, deşi uneori mă mai bântuie fantoma ei. Frânturi de amintiri care revin în cele mai nepotrivite momente, deşteptate de un miros, de un sunet ori

de un cuvânt rostit într-un fel anume. Cal m-a iubit – ştiam că mă iubeşte. Mi-a dovedit-o în repetate rânduri de-a lungul anilor. Mama trebuia să fie mai prudentă în privinţa lui; însă, în cele din urmă, nu ea a tăiat ultimul fir de aţă care ne mai ţinea legaţi.

Mare Barrow a făcut-o.

Fratele meu genial n-a fost în stare să vadă cât de multe avea el şi cât de puţine îmi reveneau mie.

Îmi aduc aminte când am văzut primele imagini înregistrate de camerele de supraveghere: dansau amândoi într-o cameră uitată din palatul de vară. Cal a avut ideea să se întâlnească astfel. Chipurile să-i predea *lecţii de dans*. Mama stătea lângă mine, în caz că aş fi avut nevoie de ea. Am reacţionat aşa cum m-a învăţat. Fără emoţie, fără să clipesc măcar. Am văzut cum a sărutat-o de parcă nu ştia – ori nu-i păsa – că fata aia însemna foarte mult pentru altcineva. Nu-i păsa decât de el însuşi.

Este un egoist, murmură mama în amintirea şi în mintea mea. Vocea ei este deopotrivă moale ca mătasea şi tăioasă ca briciul. Cuvintele îmi sunt foarte cunoscute – alt refren al vieţii mele. *Cal vede doar ce poate cuceri*. *Îşi imaginează că toată lumea este doar a lui*. *Şi*, *dacă tu îi permiţi*, *chiar aşa se va întâmpla într-o bună zi*. *Şi atunci*, *ţie ce-ţi va mai rămâne*, *Maven Calore*? *Resturile*? *Firimiturile*? *Sau absolut nimic*?

Însă fratele meu şi cu mine avem ceva în comun. Amândoi ne dorim coroana şi amândoi suntem dispuşi să facem orice sacrificii ca să punem mâna pe ea. Dar măcar eu, în momentele mele cele mai proaste, când nefericirea ameninţă să mă înghită cu totul, pot da vina pe mama pentru ambiţia asta de nestăvilit.

Cal pe cine să dea vina?

Dar uite că toată lumea zice despre mine că aş fi un monstru.

Nu mă miră. Cal este înconjurat de un nimb de strălucire, care mie îmi este interzis.

Iris bate mereu câmpii despre zeii ei şi uneori mă gândesc că ar putea să fie adevăraţi. Altminteri cum să explici faptul că fratele meu încă mai este în viaţă, încă mai are putere să surâdă, încă reprezintă o ameninţare la adresa mea? Probabil că a fost binecuvântat de cineva. Sau de ceva. Singura mea consolare este că am dreptate în privinţa lui şi că mereu voi avea. Am dreptate şi în privinţa lui Mare. Am infectat-o îndeajuns, i-am turnat suficientă otravă în suflet. Nicio dragoste, oricât de mare ar fi, n-o va face să mai suporte alt rege în

preajma ei. Iar Cal a aflat asta pe pielea lui – alt cadou din partea mea peste sutele de kilometri care ne despart.

Îmi pare rău doar că n-am găsit o modalitate prin care să-l ţin la mine pe omul ăla cu sângenou care a realizat conexiunea dintre mine şi Mare. Însă riscurile erau prea multe, iar recompensele prea puţine. O bază distrusă doar pentru şansa de a vorbi cu ea din nou? Proastă afacere, pe care nu aş încheia-o nici măcar pentru Mare Barrow.

Dar îmi pare rău că n-am putut s-o fac.

Ea este acolo, dincolo de valurile astea, în oraşul de pe ţărmul purpuriu din zare. Şi evident că este în viaţă. Altminteri am fi aflat deja. Chiar dacă nu au trecut decât câteva ceasuri de la încheierea bătăliei, moartea fetiţei cu fulgerele nu ar fi putut fi ascunsă prea mult. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Cal. Înseamnă că au supravieţuit amândoi. Iar gândul ăsta îmi accelerează bătăile inimii.

Era logic ca fratele meu să aleagă Golful Portuar, însă precis că lui Mare i-a venit ideea cu ocuparea mahalalei de tehnicieni roşii. Atât de îndrăgostită este de cauza pentru care luptă şi atât de mândră este de sângele ei. Aş fi putut să anticipez că va dori să cucerească Oraşul Nou. Dar mi se pare foarte trist că se bazează pe oameni cum este Cal, aroganta aia de mă-sa mare şi trădătorii Samos. Niciunul dintre aceştia nu-i va oferi ce îşi doreşte. Totul se va sfârşi într-o baie de sânge. Şi cu moartea ei.

Păcat că n-am reuşit s-o ţin aproape de mine. Cu o pază mai bună, o lesă mai scurtă. Unde am fi fost acum? Unde aş fi eu, dacă mama ar fi reuşit s-o îndepărteze de lângă mine, aşa cum i-a îndepărtat pe tata şi pe Cal? Nu-mi dau seama. Habar n-am. Şi mă doare capul, dacă mă întreb.

Mă uit în lungul punţii, la soldaţii de pe navă. Dacă n-aş fi făcut greşelile alea, ar fi putut să fie chiar aici, în faţa mea. Cu părul răvăşit de vânt, ochii adânciţi în orbite şi întunecaţi, vlăguită de cătuşele care o ţin legată de mine. Urâtă imagine şi, totuşi, incredibil de frumoasă.

Bine măcar că n-a murit! Că încă îi bate inima.

Spre deosebire de Thomas.

Mă strâmb de durere când numele lui îmi traversează gândurile. Nici pe el nu mi l-a putut scoate mama din minte. Şi nici suferinţa cumplită provocată de moartea lui; şi nici amintirea iubirii sale.

Nici vorbă de viitorul pe care mi-l imaginam atunci – a fost ucis, alungat din viaţa mea.

Perspectivă moartă – aşa îi zicea profetul ăla sarcastic. Mi se pare că Jon a fost torţionarul meu într-o mai mare măsură decât i-am fost eu temnicer. Evident că putea să plece oricând ar fi dorit, iar lucrurile pe care le-a făcut în palatul meu au urmări chiar şi acum. Mă uit iarăşi în larg, de data aceasta spre est. Ar trebui să mă mai calmeze nesfârşirea oceanului, dar uite că văd două stele care au răsărit mai devreme deasupra valurilor. Mă enervează până şi luminile lor vesele.

Recunoaştem cu uşurinţă nava reginei Cenra. Apa din jurul ei este nemişcată, ca o baltă.

Navele lacustre nu sunt la fel de elegante ca ale noastre. Capacităţile noastre de producţie sunt mai bune decât cele din Ţinutul Lacurilor, în mare măsură datorită mahalalelor cu tehnicieni pe care Mare este hotărâtă să le distrugă.

Deşi împreună avem multe nave, armele sunt puţine. Şi orice am încerca să folosim împotriva oraşului va fi parat de magnetroni şi oamenii cu sângenou. Dacă nu cumva chiar de însuşi ticălosul meu frate. Numai nava de luptă din Golful Portuar, care deocamdată îi aparţine lui Iris, are nişte tunuri cu rază mai lungă de acţiune, pe care le putem folosi în largul oceanului.

Mă uit cu ură la mastodontul din oţel, ancorat lângă nava Cenrei. Aruncă o umbră hidoasă, lungă şi neregulată pe suprafaţa apei dintre regina lacustră şi ţărm. Vicleana mea regină îşi foloseşte nava drept scut. Un scut foarte scump.

Mârâind în sinea mea, mă urc la bordul ei, cu mare grijă ca nu cumva să alunec atunci când trec de pe o punte pe cealaltă. Santinelele mele mă flanchează mult prea îndeaproape ca să mă pot simţi în largul meu. Îmi ţin în jos mâinile fără mănuşi, cu degetele răsfirate ameninţător.

— Pe aici, Maiestatea Voastră! îmi spune un lacustru, făcându-mi semn din pragul unei uşi cu nituri şi sistem de închidere în formă de roată. Reginele vă aşteaptă.

— Spune-le că regele le aşteaptă pe punte, îi răspund eu, întorcându-mă şi îndreptându-mă spre marginea navei.

Nu-i un vas de croazieră şi nu are prea multe locuri unde să poţi sta liniştit, cu atât mai puţin locuri unde să poţi ţine o şedinţă. Dar prefer să rămân pe punte în loc să mă duc sub ea,

unde aş fi închis lângă două acvatice, într-o cabină din oţel. Fără să iasă din formaţie, santinelele mele o iau înainte pe treptele care duc la platforma dinspre prora.

Nu durează mult şi apar cele două regine.

Cenra poartă o uniformă cu falduri, de culoare bleumarin, cu broderii argintii şi aurii în relief. Eşarfa neagră care îi taie bustul de la umăr la şold este prinsă cu un safir mare. *Încă mai este în doliu*. Mama n-a purtat decât câteva zile hainele de văduvă. Poate regina lacustră chiar a ţinut la soţul ei. Ciudat. Mă priveşte pătrunzător cu ochii ăia ca norii de furtună. Pielea, de culoarea caldă a bronzului, îi este scăldată de razele aurii ale apusului.

Parcă văd întreaga bătălie când mă uit la Iris. Mânecile albastre îi sunt arse până la coate şi zdrenţele lor sunt pătate cu două culori de sânge. Iar părul lung şi negru i s-a despletit şi îi atârnă ud pe un umăr. În spatele ei vine un tămăduitor, care îi vindecă braţele din mers, făcând să-i dispară toate arsurile şi rănile.

A fost o decizie înţeleaptă să mă ţin cât mai departe de ea. Nu vreau să am prea mult de-a face cu soţia mea, care probabil că şi-ar dori să mă omoare. Însă, aidoma roşiilor, şi ea poate fi controlată prin frică. Şi nevoie. Iar Iris nu duce lipsă nici de una, nici de cealaltă.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre Cenra. Din motivul ăsta a îndrăznit să-şi depăşească graniţele. Ştie foarte bine că pot dispune cum vreau eu de fiică-sa. Şi nu mă îndoiesc că vrea s-o scape din lanţurile căsniciei noastre. Însă are nevoie la fel de mult ca mine de alianţa noastră. Fără mine, ar rămâne singură în faţa lui Cal şi a adunăturii lui de trădători şi bandiţi. Care ar face front comun împotriva ei. Prin urmare, eu sunt scutul ei – la fel cum ea este scutul meu.

— Reginele mele! le salut eu, făcându-le o plecăciune superficială.

Fiica seamănă mai degrabă cu un soldat decât cu o regină prin căsătorie şi prinţesă prin naştere.

Regina din Ţinutul Lacurilor îmi face o reverenţă. La fel de superficială ca plecăciunea mea.

— Maiestate, îmi răspunde ea.

Mă întorc să mă uit în zare.

— Am pierdut Golful Portuar.

— Pentru moment, zice Cenra pe un ton ofensator de calm.

— Serios? o întreb eu batjocoritor, ridicând dintr-o sprânceană. Crezi că-l putem recuceri? Poate chiar la noapte?
Lasă capul în jos.
— La un moment dat.
Îi termin eu spusele:
— Atunci când va sosi şi restul armadei tale.
Regina Cenra scrâşneşte:
— Da, desigur. Însă...
— Însă? repet eu, simţind aerul rece al oceanului printre dinţi.
— Însă avem propriile noastre ţărmuri de apărat, spune ea.
Iris îi stă mândră alături, bucuroasă că maică-sa duce această bătălie.
— Lacurile trebuie să rămână protejate, mai cu seamă împotriva Montfortului. Trupele lui pot traversa Preria şi ne pot ataca graniţele din vest. La fel cum Regatul Riftului ne poate ataca dinspre est.
Îmi vine să râd. Să râd tare şi cu mult dispreţ. Fac un gest spre linia orizontului. Unde se află trădătorii Samos şi montfortezii uzurpatori, toţi sub comanda idiotului de frate-miu.
— Cu care armate să-ţi atace graniţele? Cu alea care-mi ocupă acum oraşul?
Cenra îşi umflă nările şi pete cenuşii îi acoperă pometţii ascuţiţi ca nişte vârfuri de stâncă.
— Samos deţine aviaţia nortană, una dintre cele mai mari de pe continent. Ca să nu mai vorbesc despre aptitudinile nefireşti ale montfortezilor. Riscurile unui atac există pretutindeni.
Îmi vorbeşte rar, de parcă aş fi un ţânc pe care să-l duci de mână şi să-i explici pe îndelete dedesubturile războiului. Simt că mi se înfierbântă vârfurile degetelor.
— Nu putem ignora riscurile acestea, Maiestate.
Ca la un semn – afurisit, blestemat semn – mai multe avioane, probabil o escadrilă, străbat în formaţie de luptă văzduhul de deasupra coastei. Deşi suntem departe, le auzim urletele îndesate, prelungi. Îmi încrucişez braţele la piept, ascunzându-mi mâinile în mâneci pentru ca nu cumva să mi se aprindă.
— Flota Aeriană a lui Bracken este mai mult decât capabilă să ţină la distanţă toate avioanele alea, mormăi eu, fără să-mi iau ochii de la cer.
Avioanele zboară în cerc pe deasupra oraşului. Fac manevre de apărare.

Uite că Iris îşi recapătă graiul:

— Cele mai multe dintre avioanele lui Bracken au fost dezasamblate în timpul ocupaţiei monforteze. Nu ne pot fi de niciun folos în situaţia asta.

Îmi este clar că îi face o foarte mare plăcere să mă corecteze. În loc să-mi pierd cumpătul, îi îngădui bucuria asta minoră.

Pari puternic numai dacă eşti cu adevărat puternic. Aşa mi-a spus mama în nenumărate rânduri. *Lasă impresia că eşti calm*, *netulburat*, *puternic*. *Sigur de tine şi de victoria ta*.

— Tocmai de asta trebuie să ne întoarcem într-un loc unde să fim în avantaj, spune Cenra. Nu-i bine să rămânem în mijlocul oceanului, aşteptând să fim mitraliaţi din cer. Nici măcar acvaticii din neamul Cygnet nu sunt invincibili.

Normal că nu sunt, *muiere proastă şi plină de ifose*.

Dar nu-i spun nimic, ci doar încerc s-o pârjolesc cu privirea.

— Propui să ne retragem?

— Ne-am retras deja! se răsteşte Iris.

Tămăduitorul face un pas în spate, speriat de furia ei.

— Golful Portuar este oraşul...

Încleştez un pumn şi un val de căldură tulbură văzduhul.

— Golful Portuar nu este singurul oraş nortan pe care mi l-a furat fratele meu, spun eu atât de încet, încât să le fac să-şi încordeze auzul. Tot sudul este în mâinile lui, Riftul, Delphie. Mi-a luat şi Corviumul. Iar acum a pus mâna pe Fortul Patriot.

Pe sarcastica mea regină nu o apucă tremuratul în faţa furiei mele înăbuşite.

— Fortul Patriot n-o să le servească la nimic o bună perioadă de timp, zice ea, cu expresia unei pisici care a dat iama în oala cu lapte.

— Zău? râd eu. Şi, mă rog, din care motiv?

Iris se uită la maică-sa. Cele două schimbă o privire pe care eu nu o pot descifra.

— Când mi-a devenit limpede că pierdem oraşul şi că Tiberias va ieşi învingător, am inundat fortul cât de mult am putut, îmi explică Iris plină de mândrie. Digul s-a surpat. Jumătate din fort este sub ape, iar restul este izolat de uscat. Dacă aş fi putut, aş fi scufundat şi navele de luptă, însă trebuia să mă salvez. În orice caz, reconstrucţia le va ocupa mult timp, plus că i-am lăsat fără resurse valoroase.

Şi pe mine m-ai lăsat. *Chiar dacă am recuceri oraşul*, *fortul tot*

distrus rămâne. *Ce pierdere colosală*. *Avioanele*, *docurile din Portul Războiului*, *armele şi muniţia*, *infrastructura*.

O privesc în ochi, lăsând să-mi alunece de pe chip un colţ al măştii. Vreau să priceapă că îmi dau seama ce face. Iris şi cu maică-sa vor să mă slăbească treptat, blocându-mi accesul la propriile mele resurse.

Reginele acvatice sunt şirete. Nu trebuie să mă vâre în apă ca să mă înece.

Întrebarea este de cât timp vor avea nevoie pentru asta şi cum anume vor încerca să-mi contracareze acţiunile. Ne lasă pe Cal şi cu mine să ne irosim puterile luptându-ne unul cu altul, sperând că-i vor veni de hac mai târziu învingătorului deja slăbit la culme.

Iris îmi susţine privirea. Ochii i se mişcă precum talerele unei balanţe. Femeia asta este rece şi calculată, o apă liniştită, care sapă adânc.

— Aşa că ne vom întoarce la Archeon, spune ea. Ne vom strânge toate trupele. Şi îi vom lovi cu toată puterea.

Mă sprijin de parapet, dând impresia unei detaşări desăvârşite. Mă uit oftând la valurile pătate cu sângele apusului.

— Vom porni mâine.

— Mâine? se răsteşte Cenra. Ar trebui să plecăm chiar acum.

Zâmbesc, având grijă să-mi dezvelesc caninii. Este genul de zâmbet care îi tulbură pe cei din jur.

— Am senzaţia că fratele meu ne va trimite un mesaj foarte curând.

— Despre ce vorbeşti? murmură Cenra.

Nu-i ofer nicio explicaţie şi mă uit spre est. În zarea din ce în ce mai întunecată se văd pete de fum deasupra apelor.

— Insulele vor deveni zonă neutră, spun eu, dus pe gânduri.

— Zonă neutră, repetă Cenra, accentuând cuvintele.

Iris nu spune nimic, dar mă priveşte fix printre pleoape.

Bat din degete pe piept şi răsuflu cu putere.

— Ce întrunire emoţionantă va fi!

Îmi şi imaginez. Un şir de toate culorile de mincinoşi şi criminali şi trădători aşezaţi în faţa noastră, pregătiţi să ne ţină predici şi să se fălească cu asta. Evangeline – cu ghearele ei false şi cu aroganţa ei fără margini. Generăleasa aia roşie, Farley – care va suferi amarnic pentru tot ce a făcut împotriva regatului meu. Veşnic deprimatul şi metodicul Julian – care se

ţine după frate-miu ca o fantomă dată uitării. Bunica noastră, Anabel – altă persoană care ar fi trebuit să mă iubească, dar care nu m-a iubit niciodată. Liderul montfortez – rămas un mister şi un mare pericol.

Evident că acolo va fi şi Mare – cu toate furtunile alea de sub pielea ei.

Şi fratele meu.

Multă vreme a trecut de când nu l-am mai privit pe Cal drept în ochi. Mă întreb dacă s-a schimbat.

Eu am făcut-o.

Oare vom ajunge la o înţelegere? Mă îndoiesc. Dar vreau să-i mai văd o dată. Pe amândoi. Măcar o ultimă dată înainte ca acest război să se termine într-un fel sau altul. Cu morţile lor sau cu moartea mea.

Nu mă tem de niciuna dintre aceste previziuni.

Nu mă tem decât că aş putea să-mi pierd tronul, să-mi pierd coroana, să pierd tot ce mi-a provocat chinul şi nefericirea. Nu mă voi autodistruge degeaba. Nu voi permite ca tot ce am îndurat să fi fost în zadar.

DOUĂZECI ŞI DOI

Iris

Când Maven se întoarce să plece pe nava lui, mă tem că mă va obliga să-l însoţesc şi îmi va refuza câteva ore alături de mama. Spre marea mea mirare, furia lui meschină şi politicianismul lui nativ nu merg atât de departe. Aşa că ne lasă de capul nostru pe nava amiral a mamei. Ne oferă timp suficient să vorbim pe îndelete şi timp să ne facem planurile. Asta înseamnă fie că nu ne consideră o ameninţare, fie nu-i pasă de noi. M-aş aventura să pariez pe a doua variantă. Deocamdată are probleme mai presante de care să se ocupe, inamici care-l pot ataca în orice clipă. Şi nu se prea gândeşte la soţie.

Lebăda este o navă militară, rapidă şi anume concepută pentru luptă. Cabinele sunt sărăcăcioase şi mohorâte, improprii chiar şi pentru traiul servitorilor roşii. Cu toate acestea, mama pare să se simtă în largul ei acolo, la fel de relaxată pe un pat îngust de scânduri ca pe un tron împodobit cu nestemate. Nu este o femeie vanitoasă şi nu dă dovadă de superficialismul găunos care-i caracterizează pe argintii. Acela era domeniul tatii. El nu renunţa la găteli şi podoabe nici măcar pe câmpul de luptă. Mă doare rău de tot acest gând, pentru că îmi aduc aminte de ultima oară când l-am văzut în viaţă. Foarte elegant în armura lui din oţel albastru bătut în safire, cu părul cărunt pieptănat pe spate. Presupun că Salin Iral a descoperit totuşi o crăpătură şi a profitat de ea.

Mă plimb încolo şi încoace prin faţa mamei ca să-mi liniştesc nervii. Mă opresc când şi când ca să mă uit încruntată afară prin hubloul minuscul. Apele au căpătat culoarea sângelui. Semn rău. Mă cuprinde neliniştea şi îmi pun în cap să mă rog mai încolo în micuţul altar de la bordul *Lebedei*. Poate aşa am să-mi recapăt cât de cât liniştea sufletească.

— Nu te mai fâţâi. Păstrează-ţi forţele, îmi spune mama în limba lacustră, melodioasă şi curgătoare.

Stă cu picioarele strânse sub ea pe pătuţul ăla ridicol. Şi-a aruncat alături tunica cu mâneci lungi şi acum pare mai micuţă

decât în mod obişnuit. Mai micuţă, însă la fel de impunătoare.

Şi eu sunt regină, aşa că nu mă supun de îndată poruncii ei. Însă are dreptate. Cedez în cele din urmă şi mă aşez în faţa ei, pe o băncuţă inconfortabilă, cu perne foarte subţiri şi fixată cu nituri în podeaua din metal. Mă apuc strâns cu degetele de marginea ei. Vibrează în ritmul zumzetului motoarelor – gros şi regulat. Mă concentrez la senzaţia asta, încercând să-mi redobândesc calmul.

— Mi-ai transmis că mai ai ceva să-mi spui, zice mama, dar nu o poţi face decât între patru ochi.

Mă pregătesc pentru ce va urma şi o privesc în ochi.

— Da.

— Poftim, spune ea, întinzând mâinile. Acum suntem între patru ochi.

Expresia nu mi se schimbă, însă inima mi-o ia razna. Mă ridic din nou, mă duc la hublou şi mă uit la apele purpurii. Chiar dacă dormitorul mamei mele este cel mai sigur loc din lume pentru mine, tot mi se pare periculos să repet ce am aflat. Poate ascultă cineva la uşă, ca să dea apoi fuga şi să-i raporteze lui Maven discuţia noastră.

Mă întorc cu spatele la ea şi spun cu voce încordată:

— Trebuie să plecăm de la premisa că Maven va câştiga.

O aud pufnind cu dispreţ.

— Vrei să zici că va câştiga *acest* război. Nu şi pe următorul.

Războiul nostru pentru cucerirea acestei ţări.

— Da, răspund eu. Deşi mie mi se pare că acum ne aflăm în tabăra perdantă. Coaliţia fratelui său, armata montforteză...

Vocea mamei este neutră.

— Te îngrozesc.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă încrunt la ea.

— Normal că mă îngrozesc. Şi Garda Stacojie mă îngrozeşte.

— Roşiii? râde mama, dându-şi ochii peste cap.

Strâng tare din dinţi ca să-mi înăbuş un oftat de exasperare.

— Ăştia nu contează, draga mea, continuă ea.

— Uite, genul ăsta de gândire o să ne distrugă pe amândouă, mamă, îi spun eu cu severitate – aşa, ca de la o regină la alta. *Ascultă-mă ce-ţi spun*.

Dar ea flutură graţios din mână spre mine. De parcă aş fi o copilă care i se agaţă de poale.

— Mă îndoiesc, îmi zice. Este războiul argintiilor, nu al roşiilor.

N-au nicio şansă să ne învingă.

— Cu toate astea se încăpăţânează să lupte în continuare, spun eu pe un ton categoric.

Am luptat în Golful Portuar împotriva moştenitorilor Casei Samos şi a batalioanelor lor. Batalioane formate în cea mai mare parte din argintii şi oameni cu sângenou, dar şi din roşii. Lunetişti desăvârşiţi, luptători cu experienţă. Ca să nu mai pomenesc de soldaţii roşii din Norta, care au trecut în cealaltă tabără. Unul dintre cele mai importante atuuri ale lui Maven este loialitatea supuşilor săi. Dar dacă această loialitate este acum pe ducă? Atunci până şi argintiii lui vor da bir cu fugiţii şi îl vor lăsa singur-singurel în calea dezastrului.

Mama pocneşte din limbă. Strâng dezgustată din dinţi.

— Roşiii continuă să învingă deoarece fac parte dintr-o *alianţă* argintie, spune ea. Dar şirul acestor victorii se va încheia odată cu moartea unuia dintre fraţii Calore. Sau a amândurora.

Mă apucă nervii din cauză că nu înţelege ce-i spun. Şi abordez o altă tactică. În loc să stau în picioare în faţa ei, mă las în genunchi şi-i iau mâinile în mâinile mele. Sunt convinsă că imaginea asta de copil rugător o s-o emoţioneze.

— O cunosc pe Mare Barrow, mamă, îi spun eu, sperând că mă va asculta cum se cuvine. Roşiii sunt mai puternici decât credem noi. Sigur, noi îi facem să se creadă inferiori, lipsiţi de importanţă – însă doar ca să-i putem controla. Însă, dacă uităm să ne fie teamă de ei, vom cădea în propria noastră capcană.

Vorbesc la pereţi. Mama îşi desprinde o mâna ca să-mi îndepărteze o şuviţă de păr de pe frunte.

— Mare Barrow nu este roşie, Iris.

Sângele ei este, îmi zic eu în gând.

Mama continuă să mă mângâie pe păr.

— Totul va fi bine. Se va rezolva totul, murmură ea, ca şi cum ar dori să liniştească un copil mic. Ne vom îneca duşmanii, după care ne vom întoarce la casa şi la pacea noastră. Gloria Ţinutului Lacurilor se va întinde până la aceste ţărmuri. Peste Prerie, până în munţii aceia infernali. Până la graniţele Cironului şi ale Tiraxesului şi ale Piedmontului. Sora ta va domni peste un imperiu, iar tu îi vei fi alături.

Încerc să-mi imaginez visul acesta al mamei. O hartă colorată cu totul în albastru, cu dinastia noastră la putere. Mă gândesc la Tiora – pregătită să întâmpine acest nou început, cu coroana de

împărătească pe cap. Superbă în straiele ei împodobite cu safire şi diamante, ar fi cea mai puternică persoană de pe continent şi toată lumea i s-ar supune. Îmi doresc să aibă parte de asta. Mă doare inima de cât de mult îmi doresc să se termine cu luptele şi să fim în siguranţă.

Dar se vor termina vreodată?

— Anabel Lerolan şi Julian Jacos mi-au dat un mesaj pentru tine, şoptesc eu, apropiindu-mă de urechea ei.

Dacă ascultă cineva la uşă, nu va înţelege prea multe.

— Poftim? tresare ea surprinsă.

Îi cade mâna cu care-mi netezea părul. Iar cu cealaltă mă strânge şi mai tare de braţ.

— I-am întâlnit în Archeon.

— În capitală? Cum aşa?

— Repet ce am spus, mamă, murmur eu. Cred că Maven o să piardă acest război şi o să-l piardă chiar mai repede decât ne imaginăm noi. Alianţa lor este formidabilă, cu mult mai puternică decât a noastră. Chiar dacă ni s-a aliat acum şi Piedmontul.

Face ochii mari şi în sfârşit zăresc în ei un licăr de teamă. Oricât m-ar îngrozi gândul că mamei îi este frică de ceva, mă şi bucur. Trebuie să ne fie teamă dacă vrem să rămânem în viaţă.

— Ce-au vrut? mă întreabă ea.

— Ne-au oferit un târg.

Mama se întunecă puţin la faţă. Strâmbă din buze.

— Lasă teatrul, Iris. N-avem timp pentru aşa ceva. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Mă aşteptau în camion, încep eu. Jacos, cântăreţul, ăla foarte talentat, mi-a vrăjit gărzile. Iar regina Lerolan este la fel de abilă şi periculoasă.

Tonul panicat al mamei urcă o octavă.

— Ştie cineva? Maven...

Pun mâna pe obrazul ei, obligând-o să tacă. Vorbele i se sting pe buze.

— Aş fi fost deja moartă dacă ar fi aflat.

Îi mângâi pielea caldă, moale şi mai zbârcită decât o ştiam eu. Au îmbătrânit-o ultimele zile.

— Anabel şi Julian au lucrat foarte bine. Au nevoie de mine în viaţă şi nu şi-au asumat niciun risc.

Mama oftează uşurată.

— Salin Iral, rostesc eu cu silă numele celui care mi-a ucis tatăl.

Nume care ne înjunghie pe amândouă în inimă. Mama tresare puternic, chipul i se strâmbă de scârbă.

— Ni-l vor preda. Să facem ce vrem cu el.

Mama se uită în gol cu ochii întunecaţi. După câteva clipe îmi îndepărtează cu blândeţe mâna de pe obrazul ei.

— Iral este un nimeni. Un lord căzut în dizgraţie, rămas fără putere. Singur şi neajutorat.

Mă cutremur de furie până în măduva oaselor. Simt că-mi ard obrajii.

— L-a ucis pe tata.

— Mulţumesc pentru lămuriri, spune mama pe un ton ca de gheaţă.

Mă nelinişteşte pustiul acela din privirea ei. Un scut ridicat în faţa suferinţelor provocate de pierderea tatii.

— Nu ştiam.

— Am vrut doar să...

— Ţi-a ucis tatăl la porunca unui alt rege, zice ea apăsând cuvintele. Este un nimeni, Iris.

— Poate.

Mă ridic pe picioare nesigure şi mă aplec peste ea, obligând-o să se uite în sus la mine. Stranie poziţie, şi mai stranie senzaţie. Niciodată n-am avut asemenea putere asupra mamei, oricât de neînsemnată ar fi ea. Trag iarăşi aer în piept.

— Anabel ni-l oferă şi pe Volo Samos.

Clipeşte de câteva ori, descoperind o cu totul altă privire: strălucitoare, plină de viaţă.

— Interesant. Dar poate imposibil.

Îmi amintesc ochii lui Anabel – ochi de culoarea bronzului, care luceau în lumina după-amiezii. Nu am citit în ei niciun neadevăr, ci doar sete de putere. Doar o dorinţă de neînfrânat.

— Nu cred.

— Şi ce ne cer în schimb?

Îi spun. Să hotărască ea în locul meu, pentru că eu nu mă simt în stare.

•

— „Tiberias al Şaptelea, regele legitim al Nortei, Flacăra Nordului, împreună cu aliaţii săi: Republica Liberă Montfort, Garda Stacojie şi Regatul independent al Riftului, îţi trimite acest

mesaj din Golful Portuar, capitala sa provizorie”.

Santinela citeşte de pe pagina dactilografiată cu vocea uşor înăbuşită de masca împodobită cu pietre preţioase. Ţinuta cu roşu şi portocaliu a santinelei străluceşte orbitor în lumina proiectoarelor de la bord. În spatele lui este doar beznă. Nu sunt stele, nici luna. Parcă nu mai există nimic pe lume.

— Hm, *capitală provizorie*, ce impertinenţă! pufneşte mama, întorcându-se cu faţa spre vântul rece care bate dinspre oceanul negru.

Schimbăm o privire, iritate amândouă de toată mascarada asta. *Flacăra Nordului*. Ce prostie!

— Aşa este Cal, îi răspunde Maven din mijlocul gărzilor sale.

Ne-a chemat pe nava lui ca să auzim mesajul cu urechile noastre.

— Disperat după confirmări.

Ridică un deget la santinela scundă şi îndesată, ordonându-i să continue. Recunosc vocea bărbatului din spatele măştii. I-am mai văzut şi ochii, de un albastru-intens, aproape electric în lumina puternică a proiectoarelor. *Haven*, îmi spun eu, amintindu-mi de soldatul care m-a însoţit în Montfort.

— „Controlez oraşul din spatele tău”, citeşte santinela, iar eu mă duc cu gândul la fratele mai mare, la războinicul acela învăluit în flăcări.

— „Controlez graniţele de la sud, de la Delphie şi până la Riftul aliaţilor noştri. Controlez sute de kilometri de coastă. Întreaga regiune Beacon, sub conducerea guvernatorului Rhambos şi a casei lui, a jurat credinţă adevăratului rege. Am tot regatul în palmă, Maven, şi voi pune mâna şi pe tine”.

Ştiam de povestea asta cu Rhambos? Arunc o privire în partea cealaltă a punţii, la degeneratul care îmi este soţ. Privirea plină de ură a lui Maven îmi spune tot ce voiam să ştiu. Vestea aceasta l-a luat prin surprindere. Şi acum şuieră printre dinţii încleştaţi:

— Trădătorul!

Santinela Haven citeşte mai departe.

— „Ai aliaţi dincolo de hotarele tale, Maven, dar foarte puţini în interiorul lor. Şi toţi te vor abandona pe măsură ce victoriile mele se vor înmulţi. S-a întors roata. Norta nu mai poate fi aceeaşi ca pe vremea străbunilor noştri, iar eu nu voi avea odihnă până nu îmi voi redobândi dreptul câştigat prin naştere,

pe care tu mi l-ai furat, sacrificând pentru asta viaţa tatălui nostru”.

Un freamăt străbate rândurile de soldaţi, însă nimeni nu spune nimic. Din punctul lor de vedere, acestea ar putea fi acuzaţiile făcute de un trădător. Pentru că aşa îşi descrie Maven fratele: un om slab, sedus de o vrăjitoare roşie, care l-a împins la trădare şi crimă. Însă mai probabil cuvintele acestea sunt confirmarea a ceea ce ştim cu toţii. Tiberias Calore nu şi-a ucis tatăl. Nu din proprie voinţă. Nu aşa cum spune Maven.

Mama se uită ţintă la soţul meu. În ochi i se reflectă lumina aspră de pe punte.

Maven nu reacţionează în niciun fel. Rămâne la fel de nemişcat şi impasibil. Datorită uniformei negre, trupul lui pare să se confunde cu întunericul şi nu i se văd decât mâinile cu degete lungi şi chipul alb. În ciuda eforturilor fratelui său, Maven îşi stăpâneşte foarte bine temperamentul coleric.

— „Suntem pregătiţi să oferim condiţii avantajoase de capitulare tuturor membrilor alianţei tale, citeşte santinela Haven de pe paginile care acum îi tremură în mâini. Maiestăţii Sale, Regina Cerna din Ţinutul Lacurilor, şi Alteţei Sale, Prinţul Bracken al Piedmontului. Chiar şi ţie, Maven, cu toate că nu eşti decât un uzurpator şi un asasin. Nu mai trebuie să vărsăm sânge nevinovat luptându-ne între noi. Mai bine să păstrăm ce ne-a mai rămas din regatul pe care suntem obligaţi prin naştere să-l slujim”.

Minunate cuvinte. Mă întreb dacă mesajul ăsta a fost compus de o comisie de experţi. Oricum, este sigur că cel puţin Anabel a avut ceva de spus în privinţa textului. Amprenta ei se simte în fiecare întorsătură de frază.

— „Ne vom întâlni pe insula pe care o alegi tu”.

Santinela Haven îşi drege glasul şi aruncă o privire spre mine. Apoi se uită şi la rege, ale cărui zile pe tronul furat sunt numărate.

— „În zori”.

Aşteptăm în tăcere ca Maven să-şi evalueze opţiunile. Cu toate că se aştepta la mesajul acesta, acum tot calmul lui se surpă – mai încet la început, apoi din ce în ce mai repede. Strânge un pumn. Îşi răsuceşte brăţara scăpărătoare pe încheietura fină a mâinii. Aceasta scuipă o scânteie care înfloreşte şi creşte şi se transformă într-o ghiulea de foc alb, cu

miezul albastru. Cu un zâmbet de nebun, Maven o aruncă în apă. Ghiuleaua zboară ca o cometă, reflectându-şi lumina diabolică în valuri. Apoi cade în ocean, sfârâie prelung, se stinge, dispare.

— În zori să fie, repetă el.

După felul în care îşi îndreaptă umerii îmi dau seama că nu are deloc intenţia să negocieze. Nu pot decât să presupun adevăratul motiv pentru care acceptă această întâlnire. Este vorba despre un prinţ argintiu şi de o fetiţă roşie care stârneşte fulgere.

DOUĂZECI ŞI TREI

Cal

Minutele se scurg şi eu mă foiesc plin de nelinişte. Miezul nopţii vine şi trece cât ai clipi. Nu-şi mişcă decât ochii, citind şi recitind textul cu o viteză năucitoare. Probabil că l-a învăţat deja pe de rost. Mare n-a vrut să participe la întocmirea mesajului pentru Maven şi a rămas în apartamentul meu în vreme ce noi îl redactam. Nu mă aşteptam s-o mai găsesc la întoarcere. Dar uite că este tot aici.

Încă nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. Şi nu-mi vine să cred că stă aici, pe patul meu, în miez de noapte. După câte s-au petrecut între noi.

A rămas aici.

Am renunţat să mă mai concentrez la hârtiile de pe birou. Majoritatea sunt rapoarte. Despre numărul soldaţilor, al civililor, al victimelor, al resurselor. Atât de multe cifre că mă ia cu ameţeală. Julian se pricepe mult mai bine să descifreze tot ce scrie aici şi să-mi prezinte doar cele mai importante detalii, pentru ca eu să pot vedea imaginea de ansamblu. Însă trebuie să-mi ocup mintea cu ceva, ca să nu mă mai gândesc la cărticica aia din sertarul biroului. Cărticica aia care mă obsedează. Mai că-mi vine să-i spun lui Julian să şi-o ia înapoi. Să-şi păstreze aşa-zisul cadou până când vom câştiga războiul, apoi voi fi în stare să fac faţă surprizei lui.

Situaţia Nortei îmi solicită întreaga atenţie, nu cartea asta. Iar situaţia noastră este disperată. Golful Portuar ne aparţine acum, însă nu este deloc potrivit pentru o capitală. Oraşul este mult prea vechi şi vulnerabil, iar Fortul Patriot este în reconstrucţie. Aşa că va trebui să ridicăm noi ziduri de protecţie. Bine măcar că oraşul este de partea noastră, chiar dacă numai în aparenţă. Rhambos a capitulat, iar roşiii de aici îşi urmează conducătorii, membrii Patrulei Roşii, aliată de nădejde a Gărzii Stacojii. Eu număr în minte fiecare grupare în parte, recapitulând lista nesfârşită a aliaţilor şi a inamicilor. Cred că dacă aş reuşi să adorm, aş vedea-o şi în vis.

Oftez şi încerc să-mi limpezesc capul. Aşa că mă uit la ea. Mi se pare atât de straniu că îmi este ancoră în vreme de furtună, dar şi furtuna însăşi.

Mare stă pe pat cu picioarele încrucişate. Ţine capul în jos, iar părul îi acoperă jumătate din chip. Şuviţele cenuşii se împletesc cu cele de culoarea ciocolatei, mângâindu-i gâtul. S-a înfăşurat în halatul meu şi i-a ridicat gulerul ca să-şi acopere stigmatul de pe piele. Mă înfior de fiecare dată când văd semnul acela făcut cu fierul înroşit în foc şi îmi aduc aminte că e mâna fratelui meu. În lumina jucăuşă a lumânărilor, Mare seamănă cu o flacără. Aurie şi roşie, cu umbre negre pe margini. Stau pe scaun, cu un picior gol pe podea şi cu celălalt sprijinit pe birou; şi o privesc tăcut. Mă cam înţeapă gamba rănită în luptă şi îmi îndoi degetele de la picioare ca să mai scap de durere. Acum îmi pare rău că am renunţat atât de repede la serviciile tămăduitoarei, dar ora este mult prea târzie ca s-o mai chem înapoi. Va trebui să rabd până dimineaţă atât durerea asta, cât şi celelalte dureri mai mărunte, care apar pe neaşteptate de câte ori mă mişc.

— Cât a trecut? murmură ea, fără să-şi ridice ochii de pe pagină.

Mă sprijin de spătar şi pufnesc în sus, spre tavanul împopoţonat. Candelabrul electric este stins. Dar a scos scântei în urmă cu vreo oră, când Mare s-a plimbat furioasă prin cameră. Stările ei schimbătoare au efect asupra dispozitivelor care funcţionează cu curent electric.

— Douăzeci de minute de când ai întrebat ultima dată, îi spun eu. Ţi-am zis, Maven nu se grăbeşte cu răspunsul. Vrea să ne ţină pe ghimpi.

— Dar n-o să mai dureze mult, spune ea, tot fără să se mişte. Nu-i capabil să se ţină în frâu atâta. Nu atunci când este vorba despre noi. N-o să reziste ocaziei de a se întâlni cu noi, faţă în faţă.

— Mai ales cu tine, mârâi eu.

— Şi cu *tine*! se răsteşte ea. Maică-sa l-a otrăvit împotriva amândurora. I-a vârât în cap toate obsesiile astea.

Şi oftează cu ciudă.

— Întâlnirea va fi inutilă. O pierdere de vreme.

O privesc uluit. Mă cam tulbură faptul că ştie atât de multe despre fratele meu şi îl înţelege cum gândeşte. Mă tulbură mai ales pentru că ştiu preţul imens pe care l-a plătit pentru asta. Şi,

sincer să fiu, mă tulbură şi pentru că ştiu că discuţia asta îi trezeşte anumite sentimente despre care nu vreau să am habar. Dar cine sunt eu s-o judec? Şi eu încă îl iubesc pe Maven sau, mai bine zis, iubesc imaginea pe care mi-o făurisem despre fratele meu.

Ce situaţie îngrozitoare! *Pentru amândoi*.

Îmi trosneşte prelung genunchiul când îmi cobor piciorul de pe birou. Strâmbându-mă de durere, încep să-l masez. Căldura din palmele mele intră în piele şi-mi relaxează muşchii.

Mare ridică acum ochii şi îşi dă părul pe spate zâmbind amuzată.

— Parcă ai fi o uşă neunsă.

Râd, dar râsul ăsta nu e unul obişnuit.

— Aşa mă şi simt.

— Trebuie să te vadă un tămăduitor mâine-dimineaţă.

Tonul îi este îngrijorat, în ciuda zâmbetului ironic. Mijeşte ochii, care acum par şi mai întunecaţi în lumina slabă.

— Sau trimite chiar acum după Sara. Precis că ar veni, dacă vrei. Probabil că nici ea, nici Julian nu se vor duce la culcare până nu primim un răspuns.

Clatin din cap şi mă ridic de pe scaun.

— Am să-i deranjez mâine, spun eu, îndreptându-mă fără grabă spre pat.

Fiecare pas pe care îl fac îmi contractă muşchii şi îmi provoacă un alt fel de durere.

Mă urmăreşte ca o pisică pornită la vânătoare de şoareci. Mă întind lângă ea şi mă sprijin în coate. Prin ferestre intră briza oceanului, umflând perdelele aurii cu o mână invizibilă. Ne înfiorăm amândoi. Cu mişcări foarte încete, îi iau foaia de hârtie din mână şi o pun alături, fără să-mi desprind privirea de a ei.

Îmi este groază de momentele acestea în care nu vorbim. Şi cred că şi ei îi este. Tăcerea din jur, aşteptarea zadarnică – toate ne împiedică să ignorăm ce facem. Sau, mai degrabă, ce nu facem.

Nu s-a petrecut nicio schimbare, nici în inima ei, nici într-a mea. Nu am renunţat la alegerile făcute. Nu ne-am răzgândit. Însă îmi este din ce în ce mai greu să mă împac cu deciziile luate, când îmi dau seama ce voi pierde atunci când va veni momentul. Ce am pierdut atât de multe săptămâni. Nu numai iubirea ei, ci şi vocea ei. Agerimea ei. Mângâielile şi jignirile

venite din partea unei persoane căreia nu-i pasă deloc de sângele sau coroana mea. O persoană care mă vede doar pe mine, aşa cum sunt.

O persoană care îmi spune Cal, nu Tiberias.

Mare îşi lipeşte palma de obrazul meu şi îşi întinde degetele până în spatele urechii. Atingerea ei este mai timidă, mai ezitantă decât a fost înainte. Ca atingerea unui tămăduitor care examinează o rană. Mă las în voia ei, alungând senzaţia de frig pe care mi-o dă.

— Vrei să-mi zici că acum este ultima dată? o întreb eu, privind-o în ochi.

I se mai îndulceşte expresia, însă privirea îi rămâne fermă.

— Din nou?

Dau din cap.

— Acum este ultima dată, zice ea fără pic de intonaţie în glas.

Îmi vibrează ceva în piept. Focul meu îi răspunde, implorând-o să-i dea voie să ardă liber…

— Mă minţi? Din nou?

Îi zvâcnesc buzele când îi mângâi piciorul, de la gleznă şi până la şold. Mă mângâie şi ea uşor pe obraz, iar eu simt cum îmi clocoteşte sângele.

Mare îmi răspunde printr-un singur suspin.

— Aşa sper.

Şi mă împiedică să-i mai spun ceva.

Mă devorează cu sărutarea ei.

Fără obligaţii.

Din nou.

•

Când cineva bate în uşă şi mă trezeşte, văd că Mare s-a îmbrăcat deja şi acum stă în echilibru precar pe pervazul ferestrei deschise. Mai că mă aştept să sară pe geam şi să dispară în noapte, însă coboară înapoi în cameră. Se îmbujorează şi îmi aruncă halatul. Mormanul de mătase mă izbeşte drept în faţă.

— Rămâi aici? o întreb încet, ca să nu mă audă persoana din spatele uşii. Nu trebuie.

Se uită urât la mine.

— Ce rost are? Oricum vor afla toţi foarte curând.

Ce anume vor afla? vreau eu s-o întreb, dar îmi ţin gura. Mă întind alene, mă ridic din pat şi-mi leg cordonul de la halat.

Observ că nu-şi ia ochii de la mine.

— Ce e? şoptesc eu cu jumătate de rânjet.

Strânge din buze şi îmi răspunde foarte serios.

— Ţi-ai îndepărtat nişte cicatrice.

Ridic din umeri. Sunt deja câteva săptămâni bune de când i-am cerut unui tămăduitor să-mi şteargă vechile cicatrice de pe spate şi coaste şi să-mi netezească pielea. Semnele alea nu făceau onoare unui rege. Mă simt oarecum flatat că a ţinut minte.

— Nu trebuie să te agăţi de anumite lucruri.

Se uită la mine printre gene.

— Dar de altele merită să te agăţi, Cal.

Nu pot decât să dau din cap, ca să-i arăt că sunt de acord. Nu vreau să cad în capcana *acestei* discuţii. Nu ar fi deloc una productivă.

Mare se instalează la biroul meu, cu faţa la uşă. Văd cum i se modifică expresia – privirea i se face mai pătrunzătoare şi tot trupul îi împietreşte, parcă nici n-ar mai fi al ei. Acum seamănă puţin cu tânăra argintie Mareena, personajul pe care l-a jucat pe vremuri. Dar aduce cumva şi cu fetiţa cu fulgerele – plină de scântei şi furie oarbă. Între ele două se află fata pe care încă mai încerc s-o descifrez. Dă din cap spre mine.

Nici nu deschid bine uşa, că o aud cum trage aer în piept, pregătindu-se pentru ce va urma.

— Julian, spun eu, dându-mă la o parte ca să-mi las unchiul să intre.

El deja a început să vorbească şi face un pas înăuntru. N-a avut timp să se îmbrace şi doar şi-a aruncat un pulover decolorat peste pijama. Pagina pe care mi-o flutură pe sub nas nu conţine decât câteva rânduri.

— Am primit răspunsul lui Maven, mă anunţă el.

Nu prea se bâlbâie când dă cu ochii de Mare şi face tot posibilul să nu-şi piardă avântul. Aşa că îşi drege vocea şi se forţează să afişeze un zâmbet nonşalant.

— Bună seara, Mare.

— Bună dimineaţa ar fi mai corect, Julian, spune ea, înclinând capul în semn de salut.

Nu este dispusă să facă şi alte clarificări. Însă felul în care arătăm spune tot. Ea este ciufulită, iar eu nu port decât halatul peste pielea goală. Julian ne citeşte la fel de uşor cum îşi citeşte

cărţile. Bine măcar că are decenţa de a nu comenta sau de a ne zâmbi complice.

Îl împing în cameră.

— Şi ce zice Maven?

— Exact ce ne-am închipuit noi că va zice, îşi vine el în fire. Este de acord. În zori.

De ce naiba am avut ideea asta tâmpită să ne întâlnim aşa devreme? Aş fi preferat să mă văd cu el după un somn bun. Pe de altă parte, este mai bine să terminăm cât mai repede.

— Unde?

Vocea lui Mare este răguşită şi nesigură.

Julian se uită fix la un punct situat între noi doi.

— Au ales Insula Province. Nu-i tocmai un teren neutru, dar majoritatea insularilor au fugit de acolo de teama războiului.

Îmi încrucişez braţele la piept şi încerc să-mi imaginez cum arată insula cu pricina. Province este capătul nordic al Insulelor Bahrn, un grup de insuliţe presărate în formă de cârlig lângă coastă. Seamănă puţin cu Tuck, unde îşi are baza Garda Stacojie. Un loc unde nu găseşti prea multe în afară de nişte dune de nisip bătute de vânt şi pline de alge.

— Este teritoriul lui Rhambos. Şi nu are o suprafaţă prea mare. Aş zice că ne avantajează.

Mare pufneşte. Se uită la Julian şi la mine aşa cum se uită o profesoară la elevii care nu şi-au învăţat lecţia.

— Cu condiţia ca Rhambos să nu se hotărască din senin să te trădeze.

— Aş fi de acord cu tine, dacă n-ar fi vorba despre siguranţa familiei lui. Sau despre propria-i viaţă. Lordul Rhambos nu le va risca, îi explic eu. Sunt de acord cu Insula Province.

Mare dă din cap, deşi nu pare prea convinsă. Se uită la Julian şi la foaia de hârtie pe care o ţine în mână. Copie după răspunsul lui Maven.

— Mai are şi alte pretenţii?

Julian scutură din cap.

— Niciuna.

— Pot să văd şi eu? întreabă ea, întinzând mâna cu palma în sus.

Julian se grăbeşte să-i facă pe plac.

Mare apucă hârtia între degetul mare şi arătător, de parcă ar fi ceva murdar. A primit multe scrisori de la Maven pe vremea

când ne aflam în tabăra Şanţul şi recrutam oameni cu sângenou. Obişnuia să i le lase pe cadavrele acelora la care ajunsese el primul. În fiecare scrisoare o implora să se întoarcă la el, promiţându-i că va pune capăt vărsării de sânge. Şi dorinţa asta i s-a îndeplinit în cele din urmă. Aş vrea să-i smulg hârtia aia din mână, s-o apăr de suferinţa pe care i-o provoacă vorbele lui, dar Mare n-are nevoie de protecţia mea. A trecut prin clipe mult mai cumplite fără mine.

Acum clipeşte de câteva ori ca să-şi limpezească ochii, îşi ia inima în dinţi şi începe să citească răspunsul lui Maven. Se încruntă tot mai tare pe măsură ce citeşte şi reciteşte şi reciteşte din nou cuvintele dactilografiate pe foaia de hârtie.

Mă uit la Julian.

— A fost informată şi Nanabel?

— A fost.

— Păreri?

— Când n-are ea aşa ceva?

— Corect, zic eu, cu un zâmbet strâmb.

Julian şi bunica mea nu sunt chiar prieteni la cataramă, dar sunt aliaţi de nădejde, cel puţin atunci când este vorba despre mine. Trecutul lor comun şi mama mea reprezintă nişte motive suficiente cât să-i facă să colaboreze. Mă ia cu frig când mă gândesc la asta şi, fără să vreau, arunc o privire spre sertarul biroului. Este închis. Cartea nu se vede.

Dar nu mi-o pot scoate din minte.

Dealul Oceanului a fost palatul preferat al mamei mele, pe care parcă o văd pretutindeni, cu toate că nu-mi amintesc cum arăta decât din fotografii şi tablouri. Am cerut să fie din nou puse pe pereţi unele dintre portretele ei, măcar în salonul de lângă dormitorul meu. Culoarea ei era auriul – un auriu mai intens decât galbenul pe care îl poartă acum Julian. Culoare foarte potrivită pentru o regină provenită dintr-o Înaltă Casă, cu toate că ea nu se încadra mai deloc în tipare.

Dormea în această cameră. Respira acest aer. Aici trăia.

Vocea lui Julian mă scoate din nisipurile mişcătoare ale amintirilor.

— Regina Anabel crede că ar trebui să trimiţi pe altcineva în locul tău.

Mai că-mi vine să râd.

— Sunt convins că s-a oferit ea.

Văd că şi Julian încearcă să-şi stăpânească zâmbetul.

— Aşa este.

— Îi mulţumesc pentru sugestie, însă mă văd nevoit să o refuz. Dacă cineva trebuie să-l înfrunte, atunci acela voi fi eu. Îi voi prezenta condiţiile noastre...

— Maven nu vrea să negocieze, mă întrerupe Mare, mototolind foaia de hârtie în pumn.

Privirea îi este la fel ca sărutarea. Devoratoare.

— A fost de acord cu întâlnirea..., începe Julian, dar Mare îl întrerupe şi pe el.

— Şi atâta tot. Nu vrea să discute nicio condiţie. Nici nu-i trece prin cap să capituleze.

Mă uit în ochii ei furioşi, în care s-a dezlănţuit furtuna. Aproape că mă aştept să aud bubuit de tunete.

— Nu vrea decât să ne vadă. Aşa face el.

Spre marea mea mirare, Julian dă să se repeadă la ea. Chipul i s-a făcut alb ca varul.

— Ar trebui să încercăm, totuşi, insistă el exasperat.

Mare îl priveşte nedumerită.

— Ca să ne facem singuri rău? Să-i dăm satisfacţie?

Îi răspund înaintea lui Julian.

— Desigur că ne vom întâlni cu el, spun eu cu voce gravă, apăsând cuvintele. Şi desigur că n-are nicio intenţie să negocieze.

— Atunci de ce să o facem? şuieră Mare, amintindu-mi de şerpii Larentiei Viper.

— Pentru că...

Încerc să vorbesc calm, să păstrez o oarecare aparenţă de autocontrol şi demnitate.

— Pentru că şi eu vreau să-l văd. Vreau să-l privesc în ochi şi să înţeleg că fratele meu nu mai există.

Julian şi Mare sunt doi dintre cei mai vorbăreţi oameni pe care îi cunosc eu, dar uite că acum nu mai au ce să zică. Ea se încruntă, îşi lasă ochii în pământ şi se aprinde la faţă – poate de ruşine, poate de frustrare, poate de amândouă. Julian păleşte şi mai tare şi îmi evită privirea.

— Trebuie să aflu că rănile pe care i le-a făcut mama lui nu pot fi vindecate. Trebuie să fiu sigur de asta, murmur eu, apropiindu-mă de Mare.

Îmi dau brusc seama că s-a făcut îngrozitor de cald în cameră.

Iar temperatura continuă să crească odată cu supărarea mea.

— Îţi mulţumesc, Julian, adaug eu, încercând să-l dau afară cu cât mai multă politeţe.

Pricepe aluzia.

— Fireşte, răspunde el, plecând fruntea.

Deşi l-am rugat de mii de ori să nu se încline înaintea mea.

— Ai apucat să..., adaugă el, poticnindu-se în cuvinte, ai apucat să citeşti ce ţi-am dat?

Mă doare gândul la altă persoană din viaţa mea pe care am pierdut-o. Mă uit iar la sertarul biroului. Mare îmi urmăreşte privirea, cu toate că habar nu are despre ce vorbim.

Am să-i spun mai încolo. *Într-un moment mai bun*.

— O parte, reuşesc eu să-i răspund lui Julian.

Pare dezamăgit.

— Nu este uşor.

— Nu, nu este, Julian.

Gata, *nu mai vreau să vorbesc despre asta*.

— Acum, dacă eşti amabil..., bolborosesc eu, făcând un gest vag spre mine şi Mare, ca să schimb cumva subiectul. Înţelegi tu...

Mare chicoteşte ironic, dar Julian se grăbeşte să se supună.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spune el cu un zâmbet complice.

Îl urmăresc cum iese pe uşa care dă în salon. Îşi încetineşte paşii atunci când trece pe lângă tablou, sprijinit deocamdată de un scaun. Însă nu se opreşte. Ci doar îi mângâie rama, evitând să-şi privească sora.

Portretul acesta demonstrează cât de bine seamănă cei doi. Părul castaniu şi moale, ochii iscoditori. Ea avea o frumuseţe simplă, naturală – genul pe care majoritatea oamenilor nu o observă. Eu nu am moştenit prea multe din trăsăturile ei.

Mare păcat!

Uşa se închide şi n-o mai văd nici pe ea, nici pe unchiul meu.

Foarte încet, nişte degete subţiri se împletesc printre degetele mele.

— Nu poate fi vindecat, şopteşte Mare, sprijinindu-şi bărbia de umărul meu.

Nu *pe* umăr, pentru că nu ajunge până acolo. Însă nu-i acum momentul s-o tachinez. Mă aplec spre ea şi o iau în braţe.

— Trebuie să mă conving de asta. Dacă şi eu îl abandonez...

Mă strânge mai tare.

— Nu ai cum să abandonezi ceva ce este imposibil.

Imposibil. O parte din mine încă mai refuză să creadă asta. Fratele meu nu este o cauză pierdută. Nu poate să fie o cauză pierdută. N-am să permit eu să fie.

— Davidson a încercat să mă ajute, şoptesc eu, temându-mă să rostesc cuvintele cu glas tare.

Dar trebuie s-o fac. Trebuie să mă confrunt cu realitatea.

— A căutat. Nu există şoptitori cu sângenou.

Mare oftează lung.

— Probabil este mai bine aşa. Pentru întreaga lume.

Mă doare să ştiu că are dreptate.

Mare pune mâinile pe umerii mei şi mă ia de lângă birou. Şi de amintirile încuiate într-un sertar.

— Ar trebui să dormi puţin, îmi zice ea pe un ton ferm, conducându-mă către pat. Maven este mai rezistent decât tine la oboseală.

Îmi înăbuş căscatul, dându-mi seama că abia aştept să mă supun ordinelor ei. Suspinând, mă strecor sub pături. Simt cum mă ia somnul de îndată ce pun capul pe pernă. Apuc doar să mă uit la ea printre gene şi să bolborosesc:

— Rămâi cu mine?

Nu-mi răspunde, dar îşi aruncă cizmele din picioare, se urcă şi ea în pat şi se bagă în aşternuturile din mătase alături de mine. Zâmbesc mulţumit şi ea ridică din umeri.

— Oricum va afla toată lumea.

O apuc de mână şi-mi împletesc degetele cu ale ei pe deasupra păturii.

— Julian e capabil să ţină un secret.

Mare începe să râdă.

— Evangeline nu este, mai cu seamă că are un plan de dus la capăt.

Râd şi eu, dar cu jumătate de gură din cauza oboselii.

— Cine s-ar fi gândit că tocmai ea o să ne readucă împreună?

Mare se foieşte, încercând să se aşeze într-o poziţie cât mai confortabilă. Se ghemuieşte lângă mine şi îşi scoate un picior de sub pătură.

— Chiar dacă Maven nu se poate schimba, uite că există oameni care pot s-o facă, mormăie ea, cu buzele lipite de pieptul meu, înfiorându-mă.

Nu trebuie să mă concentrez prea tare ca să sting toate lumânările din încăpere. Acum ne învăluie un întuneric albastru, moale ca mătasea.

— Nu vreau să mă însor cu ea.

— Nu mi-am făcut niciodată probleme în privinţa asta.

— Ştiu, şoptesc eu.

Numai că nu îi pot oferi ce-şi doreşte. Pentru că ar însemna să-mi trădez tatăl, drepturile dobândite prin naştere şi şansa de a încerca să schimb lucrurile. Poate nu este de acord, dar sunt convins că pot face mult mai multe de pe un tron şi cu coroană pe cap, decât fără ele.

— După negocieri, şoptesc eu nesigur, după ce Golful Portuar va fi în siguranţă, cred că vom ataca Oraşul Cenuşiu. Cu toate forţele. Pentru că, după ce s-a întâmplat în Oraşul Nou, sunt convins că nu vom mai putea să luăm prin surprindere nicio aşezare cu tehnicieni.

Însă mă iau prin surprindere buzele ei lipite de ale mele. Tresar şi îi simt zâmbetul pe piele.

— Mulţumesc, îmi şopteşte ea, întorcându-se la locul ei.

— Este firesc să continuăm aşa.

Dar nu cumva motivele mele sunt egoiste? Nu cumva vreau să procedez astfel doar pentru ea?

Are vreo importanţă?

— Ce ţi-a dat Julian? mormăie ea, deja pe jumătate adormită.

Mare este la fel de epuizată ca mine, dacă nu mai mult. Ziua a fost mult prea lungă şi mult prea însângerată.

Clipesc des în beznă, privind în gol. După ce respiraţia îi devine regulată şi ştiu că a adormit, îi răspund:

— O copie după jurnalul mamei mele.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Mare

Mă trezesc înainte de răsăritul soarelui, din cauza unor zgomote înfundate din cameră. Mă încordez din instinct, gata de luptă. O clipă mă şochează prezenţa lui Cal în aceeaşi încăpere cu mine. Apoi îmi aduc aminte de evenimentele din ziua trecută. Cum a fost el la un pas de moarte, cât de speriaţi şi distruşi am fost amândoi şi cum asta ne-a spulberat şi dramul ăla de fermitate pe care îl avusesem înainte.

S-a îmbrăcat deja şi chiar arată ca un rege în lumina blândă a puţinelor lumânări aprinse. Îmi place să-l privesc atunci când nu poartă nicio mască, atunci când nu se ascunde în spatele niciunui scut. Înalt şi lat în umeri, pare mai tânăr în hainele astea elegante. Tunica de culoarea intensă a sângelui este brodată cu negru şi are butoni din argint la manşete. Pantalonii asortaţi şi i-a băgat în cizmele lustruite, din piele. Încă nu şi-a luat mantia şi nici nu şi-a pus coroana – le văd pe amândouă aruncate pe birou. Îşi încheie încet nasturii până sus. Are cearcăne adânci. Acum pare mai obosit decât azi-noapte, dacă este posibil aşa ceva. Mă întreb dacă a apucat să doarmă cât de cât ori dacă toată noaptea s-a chinuit gândindu-se la întâlnirea cu Maven.

Când îşi dă seama că m-am trezit, îşi îndreaptă umerii şi adoptă iute o atitudine de rege. Transformarea este mică, dar nu poţi să nu o observi. Ridică garda, îşi pune masca. Cu toate că nu sunt decât eu aici. Mi-aş dori să nu o facă, dar îl înţeleg foarte bine. Şi eu mă port la fel.

— Plecăm într-o oră, mă anunţă el, terminând de încheiat nasturii. Am trimis să ţi se aducă câteva haine. Te aşteaptă în salon. Îmbracă-te cum vrei. Sau...

Se întrerupe, de parcă ar fi spus un lucru nepotrivit.

— Alege ce doreşti din propria ta garderobă.

— Nu mi-am adus cine ştie ce garderobă la război şi nu cred că mi-ar fi bune uniformele tale, răspund eu, chicotind uşor.

Gem şi, cu mult regret, dau la o parte pătura de pe mine.

Aerul rece îmi face pielea de găină. Stau în capul oaselor, dându-mi seama cu disperare că am părul încâlcit într-un hal fără de hal.

— Am să găsesc eu ceva. Trebuie să mă îmbrac într-un fel anume?

Îi zvâcneşte un muşchi pe obraz.

— Absolut cum doreşti, spune el cam încordat.

— Să încerc să distrag atenţia? mă interesez eu, încercând să-mi descurc părul fără să mi-l smulg din cap.

El îmi priveşte degetele, nu se uită în ochii mei.

— Cred că vei distrage oricum atenţia tuturor, indiferent ce haine porţi.

Mi se aprinde o flacără în piept.

— Nu te ajută cu nimic linguşelile astea, Cal.

Însă nu se înşală. Au trecut luni bune de când l-am văzut ultima oară pe Maven. Atunci încerca să fugă printr-o gloată de oameni cuprinşi de panică. Iris era alături de el, apărându-şi proaspătul mire de atacul din capitală. Aceea a fost o misiune prin care nu doar eu am fost salvată din ghearele lui, ci şi foarte mulţi oameni cu sângenou, pe care îi manipulase cum doar el ştie şi îi convinsese să îl slujească.

Aş putea să mă îmbrac şi într-un sac, că Maven tot mă va mânca din ochi.

Casc cu poftă şi mă duc la baie să fac un duş fierbinte. O parte din mine îşi doreşte să vină şi Cal aici, însă nu o face. Apoi intru în salonul întunecat. Fără să mă concentrez prea tare, aprind toate becurile candelabrului din tavan şi, la lumina lor, văd că încăperea este plină de haine de toate felurile. Mă bucur de diversitatea lor, dar mă bucur şi mai mult când văd că sunt singură. Fără cameriste care să mă coafeze şi să mă fardeze, fără tămăduitori care să-mi alunge oboseala din oase şi să mă înviorează. Mi s-a oferit exact doar ce-mi trebuie, exact ce vreau.

Păcat că nu se poartă aşa în toate privinţele.

Încerc să nu mă gândesc la ce va fi după dimineaţa asta. Deocamdată Cal nu a renunţat la coroană, iar eu sunt la fel de devotată cauzei mele, poate chiar mai mult decât înainte. Nu pot să rămân îndrăgostită de un rege, când tot ce fac are ca scop să-i distrugă tronul. Scopul să distrugă conceptul de regi şi regine şi de popoare aflate la cheremul lor. Însă dragostea nu vrea să plece. Şi nici dorinţa.

Mă întreb cine o fi adus şi aranjat pe scaune şi canapele toate hainele astea: rochii de toate felurile, costume, bluze, fuste şi pantaloni. Plus cele şase perechi de pantofi aliniate pe parchet. Multe dintre ele sunt aurii, cu modele de un galben mai prăfuit sau în culorile mamei lui Cal. Era o femeie slabă, dacă mă iau după talia rochiilor. Şi mai scundă de statură decât m-aş fi aşteptat eu să fie mama bărbatului din dormitor. Încerc să evit hainele ei şi caut ceva care să nu ducă povara unei femei moarte.

Mă opresc la o rochie bleumarin, cu fusta înfoiată şi cordon în talie. *Culoarea altei mame*. Este făcută din catifea şi sunt convinsă că o să transpir straşnic mai târziu. Însă o aleg pentru că decolteul larg îmi descoperă stigmatul de pe claviculă. Vreau ca Maven să mai vadă încă o dată ce mi-a făcut şi să nu uite că este un monstru. O îmbrac şi parcă mă simt mai puternică, mai sigură pe mine, de parcă rochia ar fi un fel de armură.

Îmi imaginez ce hidoşenie cu pretenţii de mare eleganţă va purta Evangeline. Probabil o rochie făcută din lame de ras. Sper că aşa va fi. Evangeline Samos se întrece pe sine în asemenea momente şi de-abia aştept s-o văd cum se dezlănţuie împotriva fostului logodnic, fără să mai ţină cont de bunele maniere sau de vreun plan dinainte stabilit.

Îmi pieptăn părul ud şi îl las să cadă liber pe umeri. Vârfurile cenuşii lucesc în lumina lămpilor, contrastând puternic cu şuviţele castanii. Sunt o persoană cu un aspect neobişnuit, îmi zic eu, studiindu-mă în oglindă. Mereu mă uimeşte imaginea asta de fată roşie, gătită ca o argintie. Pielea mea aruncă sclipiri aurii în lumina blândă – pielea unei fete care se încăpăţânează să rămână în viaţă şi se încăpăţânează să rămână o roşie. Arăt mai puţin trasă la faţă decât mă aşteptam, iar teama şi hotărârea îmi luminează ochii căprui.

Mă consolează într-o oarecare măsură gândul că mama lui Cal, cu toate că era argintie, nu s-a acomodat nici ea cu viaţa asta. Îi stă scris limpede pe chipul din tabloul sprijinit de perete, lângă două scaune cu ornamente bogate.

Mă întreb unde-i va atârna Cal portretul. Undeva unde să nu-l vadă niciodată? Sau într-un loc unde să dea mereu cu ochii de el?

Dacă tabloul nu minte, Coriane Jacos avea ochi albaştri şi blânzi. Ca ceaţa uşoară care se vede la orizont înaintea zorilor.

Aproape incolori. Seamănă mai mult cu Julian decât cu fiul ei. Amândoi au părul castaniu – în portret, al ei este coafat cu măiestrie şi buclele îi cad pe un umăr; iar la gât poartă perle crem şi un lanţ din aur. Seamănă şi la trăsături – trăsături obosite, care îi fac să pară mai în vârstă decât în realitate. Însă, în vreme ce chipul tensionat al lui Julian este mereu simpatic – chip de cărturar care-şi priveşte cu autoironie frustrările –, al lui Corine pare ros de suferinţă. Mi s-a spus că a fost o femeie foarte tristă, iar asta se vede chiar şi în portret.

— Elara a ucis-o, spune Cal din pragul dormitorului.

Îşi aranjează mantia, prinsă pe umăr cu o agrafă din argint, cu fragmente de onix. În cealaltă mână ţine o coroană neagră, pe jumătate ascunsă, de parcă nu-i este clar ce să facă cu ea. De centură îi atârnă sabia vârâtă într-o teacă bătută în rubine şi jais. Şi-a pus-o de dragul protocolului, presupun eu. Nu se mai luptă nimeni cu sabia.

— A împins-o pe mama în cea mai neagră disperare, i-a umplut mintea cu şoaptele ei veninoase, până când n-a mai avut altă scăpare. Sunt convins de asta acum.

Colţurile gurii i s-au lăsat în jos, s-a încruntat şi priveşte în gol. Văd ceva din mama lui în tristeţea care îl copleşeşte. Singura asemănare de care îmi pot da seama.

— Îmi pare rău că nu am cunoscut-o, spun eu.

— Şi mie îmi pare.

•

Ieşim împreună din apartamentul lui Cal şi străbatem unul lângă altul coridoarele palatului până la saloanele mai somptuoase, destinate publicului. Noaptea trecută m-am simţit foarte relaxată şi îndrăzneaţă şi nu mi-a mai păsat de bârfe. Dar uite că acum mă apucă grija. Mă tot întreb dacă o să avem parte de rânjete complice din partea argintiilor şi de priviri dezaprobatoare din partea roşiilor şi a oamenilor cu sângenou. Oare o să mă judece Farley pentru că am călcat strâmb? O să se îndepărteze de mine?

Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Cal îmi simte tulburarea. Mă mângâie uşor pe braţ, cu grijă să nu-mi atingă încheieturile încă destul de sensibile şi dureroase.

— Nu trebuie să intrăm împreună, îmi şopteşte el în timp ce coborâm ultimele trepte, apropiindu-ne tot mai mult de momentul când nu va mai fi cale de întoarcere.

— Nu mai contează acum, îi răspund eu.

Gărzile îl aşteaptă. Sunt doar membrii Casei Lerolan, veri din partea bunicii lui. Nu poartă măşti ca santinelele, dar sunt la fel de periculoşi şi muţi.

Anabel se află alături de ei, cu mâinile strânse în dreptul taliei împodobite cu nestemate: rubine şi cuarţ galben. Poartă cu mândrie pe fruntea acoperită de părul cărunt tiara aceea simplă din aur roz. Prima ei privire mie îmi este adresată.

— Bună dimineaţa! spune ea, îmbrăţişându-l repede pe Cal.

La fel de repede, Cal îi acceptă îmbrăţişarea, acoperind-o complet cu trupul lui.

— Bună dimineaţa! îi răspunde. Lumea e gata?

— Ar trebui să fie, zice ea, fluturând din mâna-i zbârcită. Însă cred că va trebui să aşteptăm până prinţesa Riftului se împopoţonează cu toate bucăţile de metal pe care le găseşte în jur. Aminteşte-mi să verific dacă nu cumva a furat şi clanţele de la uşi.

Cal este agitat şi nu zâmbeşte aşa cum se aşteaptă bătrâna. Ridică doar dintr-un colţ al buzelor.

— Sunt convins că ne putem lipsi de ele.

— Arăţi bine, duduie Barrow, adaugă Anabel, uitându-se la mine.

Eu nu prea mă simt aşa, îmi zic în gând, dar îi răspund cu glas tare:

— Cât de bine pot să arăt în situaţia asta.

Am grijă să nu folosesc niciun fel de titlu, dar ea nu pare să bage de seamă. Sau poate nu-i pasă.

Judecând după expresia blândă care i se aşterne pe chip, înţeleg că am spus ce trebuia. Spre marea mea surprindere, Anabel nu mă tratează deloc cu ostilitate în dimineaţa asta. Inspiră adânc şi murmură, făcând stânga-mprejur.

— Gata sau nu, venim acum, Maven!

Salonul de primire de la baza impozantei scări principale a palatului este extrem de mare. Dă spre diverse săli de bal şi spre sala tronului, dar şi spre sala de banchete şi spre o variantă mai puţin scorţoasă a sălii de consiliu din Palatul Focului Alb, care a fost concepută pentru întreg guvernul Nortei. Văd că roşiii se răspândesc prin toate aceste încăperi, activi ca nişte servitori, dar, evident, *nefiind* servitori. Verdele uniformelor montforteze contrastează puternic cu marmura albă,

pasmanteriile de culoarea oceanului şi stindardele aurii, care încă atârnă din tavan şi pe pereţi. Observ şi o pată de roşu: uniforma lui Cal, care îşi impune poziţia de rege legitim şi cuceritor a aproape jumătate din Norta.

Davidson şi-a pus costumul elegant, verde-închis, pe care l-a purtat şi în Ascendant, în ziua când ne-am întâlnit cu reprezentanţii montfortezi în Sala Poporului. Farley şi-a îmbrăcat uniforma de gală, în care nu se simte niciodată în largul ei. Mă bucur că eu nu sunt obligată să port aşa ceva. Rochia asta de pe mine îmi mângâie pielea la fiecare pas pe care îl fac cu ghetuţele fine, din piele vopsită în albastru.

Anabel ne părăseşte şi se duce lângă Julian. Farley nu ne scapă din ochi. Se uită la mine, se uită la Cal, se uită iar la mine. Încreţeşte fruntea şi mă pregătesc pentru o privire furioasă, dacă nu cumva ceva şi mai rău. În loc de asta, clipeşte de câteva ori şi pare să cadă pe gânduri. Parcă împăcată cu ce s-a întâmplat.

— Calore, spune ea, înclinând capul în faţa regelui.

El zâmbeşte, amuzat de salutul neprotocolar.

— Doamnă general Farley, răspunde Cal cu o politeţe desăvârşită. Mă bucur că ai acceptat să ni te alături.

Ea îşi netezeşte gulerul ţeapăn, care se încăpăţânează să nu stea cum trebuie.

— Garda Stacojie este un membru valoros al acestei coaliţii şi Comandamentul trebuie să fie reprezentat la negocierea capitulării lui Maven.

Cal dă din cap, demonstrându-i că este de acord cu ea, dar eu o avertizez în şoaptă:

— Eu n-aş fi atât de sigură că va avea loc vreo negociere.

M-am săturat să tot repet asta.

Farley pufneşte cu dispreţ.

— Bineînţeles că nu va avea loc. Nimic nu-i atât de simplu în viaţă. Dar am voie să visez, nu?

Mă uit la ofiţerii din spatele ei. Nu recunosc pe nimeni.

— Cum se mai simte Kilorn? întreb eu, simţind ruşinea înfigându-şi ghearele în sufletul meu.

Îmi frâng mâinile, încercând să le ascund tremurul. Tresare şi Cal. Mi-aş dori să-l pot lua de mâna liberă, dar ne abţinem amândoi de la o asemenea manifestare evidentă a sentimentelor noastre.

Farley se uită la mine cu milă.

— S-a vindecat complet încă de ieri, dar vrea să o ia mai încet, îmi răspunde ea.

Încerc să mi-l imaginez pe prietenul meu întreg şi sănătos, nu în pragul morţii, unde l-am lăsat eu. Nu reuşesc.

— Am rechiziţionat cazarma de la Centrul de Securitate şi acum Kilorn este acolo, împreună cu ceilalţi răniţi.

— Bine, îngaim eu, nereuşind să spun şi altceva.

Farley nu insistă. Însă pe mine tot mă înjunghie ca un cuţit ruşinea pentru alegerile făcute. Kilorn era să moară. Cal era să moară. *Şi tu ai dat fuga la Cal*.

Lângă mine, regele legitim îşi fereşte privirea. Implicaţiile acţiunilor noastre îl fac să se îmbujoreze. Cu toate că am hotărât amândoi că ce s-a petrecut azi-noapte nu înseamnă nimic, uite că înseamnă, de fapt, foarte mult.

— Şi Cameron? mai întreb eu, fie şi pentru a încerca să mă gândesc la altceva.

Farley îşi scarpină bărbia.

— Organizează Oraşul Nou. Este foarte valoroasă pentru oamenii de acolo, la fel şi tatăl ei. Oraşele tehnicienilor au propriile lor reţele clandestine de comunicaţii şi veştile s-au răspândit repede. Poate că argintiii lui Maven se pregătesc pentru noi atacuri, dar şi tehnicienii se pregătesc.

Îmi creşte inima de mândrie, dar mă apucă şi teama. Cu siguranţă Maven va dori să se răzbune pentru înfrângerea din Oraşul Nou şi va lua toate măsurile pentru că aşa ceva să nu se mai poată întâmpla. Dar, dacă mahalalele roşiilor se revoltă, dacă oraşele tehnicienilor rămân fără curent electric, nu va fi capabil să-şi ducă războiul mai departe. Nu va mai avea resurse. Nu va mai avea combustibil. Ar putea să capituleze din cauza foametei.

— Observ că tot pe prinţesa Evangeline o aşteptăm, spune Davidson, apropiindu-se de noi.

Consilierii lui dau dovadă de discreţie şi se ţin mai la o parte, permiţându-ne să discutăm în voie.

Îmi dau capul pe spate şi scot un oftat teatral:

— Singura constantă de pe lumea asta.

Premierul îşi încrucişează braţele. Nu-mi dau seama dacă este agitat sau nu, pentru că ştie să se stăpânească foarte bine.

— Păunul are nevoie de timp ca să-şi netezească penele,

chiar dacă sunt din oţel.

— Am pierdut mulţi magnetroni ieri, spune Cal pe un ton grav, aproape mustrător. Casa Samos a plătit un preţ foarte mare pentru Golful Portuar.

Farley se crispează şi strânge din dinţi, dar ripostează:

— Sunt convinsă că nu ne vor lăsa să uităm asta. Şi vor avea grijă să ne facă să-i recompensăm pentru sacrificiul lor.

— Mai avem până acolo, răspunde Cal.

În ciuda trecutului nostru, simt o dorinţă stranie să... o apăr pe Evangeline.

— Poate nici *nu* va fi cazul, intervin eu. Dar o să vorbim mai târziu despre asta, adaug, făcând un semn cu capul spre galeria acoperită, unde tocmai a apărut Evangeline, cu Ptolemus alături de ea.

Poartă veşminte asortate, sidef cu argint. El are o tunică strâmtă, încheiată până la gât; pantaloni şi cizme negre, asemănătoare cu ale lui Cal, plus o eşarfă gri, petrecută în diagonală peste piept. Mi se pare ciudat modelul ei, dar, când Ptolemus vine mai aproape, îmi dau seama că nu-i vorba despre niciun model şi că romburile negre sunt, de fapt, cuţite înfipte în ţesătură. Arme la îndemână, în caz de nevoie.

Sora lui este la fel de elegantă într-o rochie lungă, prin despicătura căreia i se zăresc pantalonii strâmţi, din piele albă. Dacă întâlnirea se va lăsa cu vărsare de sânge, Evangeline se va putea mişca în voie. Îmi pare rău că nu m-am gândit şi eu la asta. Şi-a împletit strâns părul argintiu şi l-a împodobit cu stropi dintr-un metal sidefiu, care strălucesc aidoma unor stele. Nişte stele cu muchii tăioase. Numai bune de împlântat în carnea duşmanului. Rochia nu are mâneci, care să-i stânjenească mişcările sau să se agaţe de bijuteriile de la mâini. Pe fiecare deget îi sclipeşte câte un inel, cu pietre albe şi negre. Iar la încheieturi şi-a înfăşurat lanţuri fine. Numai bune de strangulat duşmanul. Până şi *cerceii* sunt nişte arme, lungi şi conici, cu vârful foarte ascuţit.

Mă bucur că Evangeline nu s-a grăbit. Ţinuta ei este un adevărat arsenal.

— Să poruncesc să ţi se regleze ceasurile din apartament, Alteţă? cârâie Anabel de lângă Julian.

Zâmbetul lui Evangeline este la fel de tăios ca pumnalele ei.

— Ceasurile noastre funcţionează perfect, Maiestate, spune

ea, trecând pe lângă bătrâna regină şi îndreptându-se către noi.

Mă cutremur când o văd că-mi adresează acelaşi zâmbet.

— Bună dimineaţa, Mare. Îmi pari foarte odihnită, îmi zice ea.

După care îl examinează pe Cal, exact cu acelaşi zâmbet pe buze.

— Şi tu pari foarte obosit.

— Mulţumesc, scrâşnesc eu înţepată, regretând imediat simpatia pe care am simţit-o faţă de ea.

Observ că o distrează de minune atât răspunsul meu rece, cât şi stinghereala lui Cal. Ptolemus vine în urma ei, cu mâinile la spate şi pieptul bombat. Îşi etalează cu mândrie cuţitele. Farley le numără şi îi aruncă o privire furioasă.

— Mare păcat că întâlnirea asta nu are loc seara! murmură Ptolemus.

Are vocea mai groasă decât a lui Cal şi infinit mai răutăcioasă. Însă trebuie să recunosc că dă dovadă de mare curaj să caşte gura în prezenţa lui Farley şi a mea.

Mă întreb dacă ea îl vede vreodată pe Shade, aşa cum îl văd eu, străpuns de tăişul lui Ptolemus Samos. Simplul fapt că mă aflu în prezenţa lui mi se pare o trădare faţă de fratele meu.

Însă Farley are mai multă stăpânire de sine decât am eu. Pe când eu fac eforturi mari să-mi ţin gura, ea îşi dă capul pe spate şi-i aruncă un rânjet ironic.

— Ca să aibă soră-ta mai mult timp să-şi picteze faţa? se răsteşte ea, arătând spre complicatul machiaj al lui Evangeline.

Prinţesa Samos se mişcă foarte puţin, atâta cât să ajungă între noi şi fratele ei. Ocrotitoare până la capăt. Mai că mă aştept să-l uşuiască de aici, ca să nu putem pune mâna pe el.

— Ca să poată ajunge şi tatăl nostru, ne explică ea, dând capul pe spate. Regele Volo va sosi la apus.

Cal se uită chiorâş la ea. Sesizează ameninţarea la fel de bine ca mine.

— Cu întăriri?

— Adică alţi supuşi ai Casei Samos care să moară pentru voi? Nu prea cred, îl ironizează Evangeline. Vine ca să supravegheze înfrângerea definitivă a lui Maven.

Să supravegheze. Ochii i se întunecă o fracţiune de secundă. Nu este deloc greu să descifrez sensul exact al vorbelor ei.

Vine să cureţe după noi.

Mă ia cu frig. Copiii Samos sunt înfricoşători, violenţi şi

periculoşi. Dar, la urma urmei, nu sunt decât nişte unelte. Nişte arme în mâinile unui om cu mult mai puternic.

— Foarte bine, mă scuteşte să-l mai chem, spune Cal cu mâna pe mânerul sabiei bătute în nestemate, apoi zâmbeşte fericit, de parcă ar fi fost ideea lui să-l invite pe Volo Samos aici. Sunt convins că îl vei întâmpina cum se cuvine, Evangeline.

Privirea pe care i-o aruncă prinţesa ar putea să otrăvească fluvii.

— Haide să terminăm cu aiurelile astea! mârâie ea.

•

Zorii se întind pe deasupra valurilor, pătându-le cu sânge roz şi bleu. Stau cu fruntea lipită de hubloul rece al avionului şi mă uit cum coborâm spre pistă. Mă simt tot mai încordată cu fiecare secundă care trece, pulsul îmi accelerează şi mă tem să nu explodez. Am nevoie de toată forţa ca să-mi ţin fulgerele în frâu şi să feresc avionul de atacurile mele electrice. Farley stă în faţa mea şi mă priveşte lung. Îşi ţine mâinile pe cataramele de la centurile de siguranţă. Gata să şi le desfacă şi să ţâşnească afară dacă se întâmplă să-mi pierd controlul.

Cal are mai multă încredere în mine. Face pe indiferentul şi stă cu un picior întins şi cu partea stângă a corpului sprijinită de mine. Căldura pe care o emană mă linişteşte puţin, la fel şi mângâierile degetelor lui, care ţin să-mi aducă aminte că este alături de mine.

Culmea este că bunică-sa nu pare nici supărată, nici surprinsă de apropierea dintre noi. Stă cuminte lângă Julian, al cărui chip mi se pare mai mohorât ca de obicei.

Davidson este la bord, alături de noi şi, din fericire, Evangeline şi fratele ei se află în celălalt avion. Îi văd pe ape umbra subţire şi-i aud bâzâitul. Avioanele de tipul acesta sunt îngrozitor de zgomotoase şi este prima dată când mă bucur de asta. Pentru că nimeni nu mai poate să vorbească acum, nu mai poate nimeni nici să urzească cine ştie ce alte intrigi, nici să se certe. Încerc să mă contopesc cu zgomotul ăsta.

Ajungem prea repede deasupra Insulei Province – o pată rotundă şi verde, încercuită de o panglică de nisip. De aici, de sus, mi se pare că seamănă cu una dintre hărţile lui Julian. Un desen simplu al unei aşezări cu câteva străzi situate pe malul apei. Portul este pustiu, dar o duzină de nave de război sunt ancorate la un kilometru în larg. *Maven ne-ar putea doborî chiar*

acum dacă ar vrea, îmi spun eu, imaginându-mi bubuitul artileriei.

Însă aterizăm fără incidente. Senzaţia de apăsare din piept devine tot mai insuportabilă. Strâng atât de tare din dinţi, că mai am puţin şi-mi fracturez maxilarul. Sar din avion cât de repede sunt în stare ca să sorb cu nesaţ aerul proaspăt.

Şi, *poate*, *să mă arunc în mare*.

Dar mă îndepărtez de motoarele avionului, ferindu-mi cu mâna părul de suflul lor ucigător. Cu umerii gârboviţi, Farley vine după mine.

— Te simţi bine? strigă ea, încercând să acopere vuietul asurzitor.

Clatin încet din cap. *Nu*.

Mă uit cu atenţie la ierburile înalte de pe dunele de nisip, aproape aşteptându-mă să văd cum un detaşament de santinele ţâşneşte dintre ele şi ne înconjoară. Ne obligă să ne predăm, îmi pun din nou cătuşele la mâini. Mi se urcă fierea în gât şi îmi vine să vomit. Răzbunarea Pietrei Tăcute îmi taie răsuflarea. *Nu pot să mă întorc acolo*. Îmi ascund chipul în şuviţele biciuite de vânt. Mă silesc să respir adânc şi să-mi revin.

Farley mă apucă de umăr. Strânsoarea mâinii ei este fermă, dar blândă.

— N-o să-ţi cer să uiţi, îmi şopteşte ea la ureche. Dar trebuie să mai treci o dată prin asta. Doar acum.

Am să reuşesc să mai trec o dată prin asta.

Scrâşnesc din dinţi şi o privesc cu ochi limpezi.

— Doar acum, repet eu.

Am să mă pierd cu firea mai târziu. După ce se termină totul.

Cal se află la câţiva paşi în spate, cu ochii ţintă la mine, dar nedorind să ne întrerupă. Mă uit la el peste umărul lui Farley şi dau uşor din cap. Pot să fac asta. Trebuie s-o fac.

Suntem o adunătură tare ciudată – un grup de argintii de neam regesc, o generălească roşie şi două persoane cu sângenou, însoţiţi de gărzi în uniforme de toate culorile. Ştim cu toţii că Maven nu dă nici doi bani pe regulile războiului, dar presupunem că regina lacustră le va respecta. Cu toate acestea, nu mă îndepărtez de Farley şi de cei doi ofiţeri din Garda Stacojie care o însoţesc. Am încredere în loialitatea şi armele lor.

Coboară acum şi cei doi fraţi Samos din avionul lor, cu nişte

expresii plictisite şi agasate – de parcă au ceva mai important de făcut în loc să participe la întâlnirea asta. Evident că joacă teatru. Spre deosebire de mine, Evangeline moare de nerăbdare să-l vadă pe Maven. Moare de nerăbdare să-i râdă în nas. Nu-i pasă de suflul avionului care-i răvăşeşte părul şi se opreşte ca să arunce priviri pătrunzătoare în ierburile din jurul nostru. La fel cum am făcut şi eu.

Am convenit să ne întâlnim în interiorul insulei. Ocazie pentru acvaticii din Ţinutul Lacurilor să-şi dovedească buna-credinţă. Parcurgem în tăcere drumul scurt printre dune către o pădurice cu copaci noduroşi şi urâţi. Îmi aminteşte de insula Tuck, acum lăsată pradă valurilor. Acolo este mormântul lui Shade, nevegheat de nimeni.

Cal merge în faţă, flancat de Davidson şi Farley. Ca să sugereze frontul unit al coaliţiei noastre. Sângele roşu aliat cu sângele argintiu. Evangeline şi Ptolemus îi urmează îndeaproape. În mod cu totul surprinzător, nu par deloc deranjaţi de poziţia secundară pe care o ocupă.

Îmi pare bine că sunt multe persoane în faţa mea, pentru că aşa mai am câteva secunde în care să-mi adun tot curajul care mi-a mai rămas. Singura consolare sunt fulgerele, care mi se împletesc pe sub piele, nevăzute de nimeni. Îmi imaginez suliţele lor bifurcate, albe şi purpurii. Nu mă abandonează şi nimeni nu mi le poate răpi. Nici măcar el. L-aş omorî dacă ar încerca s-o facă.

Cu câteva luni în urmă, l-am văzut pe Maven făcând pace cu lacuştrii într-o manieră foarte asemănătoare. Chiar dacă decorul era cu totul altul – imensul teren minat din Năduful, nu o insulă verde, situată în mijlocul mării albastre, sub cerul senin –, sentimentul pe care mi-l dă este acelaşi. Ne îndreptăm spre necunoscut, spre oameni înzestraţi cu puteri extraordinare. Bine măcar că acum nu voi mai sta alături de Maven. Nu mai sunt căţeluşa lui de companie.

La fel ca pentru negocierile cu lacuştrii, şi acum a fost construită o platformă din scânduri în mijlocul câmpului. Pe ea au fost aşezate în cerc mai multe scaune, dintre care jumătate sunt deja ocupate. Iar îmi vine să vomit.

Simt că-mi atinge cineva mâna. *Julian*.

Ridic privirea spre el, implorându-l fără cuvinte. Dar nu ştiu ce anume îi cer. Nu sunt în stare să fac stânga împrejur. Nu sunt în

stare să fug de aici. Nu sunt în stare să fac nimic din ce mă îndeamnă corpul şi sufletul. Nici Julian nu are cum să mă ajute şi îmi oferă doar o privire blândă, compătimitoare, plină de înţelegere.

Am să reuşesc să mai trec o dată prin asta.

Două santinele se postează în calea noastră. Chipurile le sunt acoperite de măşti, briza le umflă mantiile învăpăiate.

— Vă cerem să vă predaţi toate armele înainte de a vă apropia de Maiestatea Sa, regele Nortei, spune unul dintre soldaţi, adresându-i-se lui Farley şi ofiţerilor care o însoţesc.

Niciunul dintre ei nu face vreun gest. Farley nici măcar nu clipeşte.

Regina Anabel îşi dă capul pe spate şi zâmbeşte cu dispreţ. Se uită la santinele pe după umerii lui Cal.

— Regele Nortei se află chiar aici şi el nu se teme de armele roşiilor.

Farley le râde în nas santinelelor.

— Ce vă pasă de armele noastre? Oamenii aceştia sunt mai periculoşi decât orice armă din lume.

Şi face un semn din mână spre noi, cei cu sângenou şi argintiii. Cei care suntem înarmaţi cu abilităţi mult mai distrugătoare decât orice fel de armă.

— Nu-mi ziceţi că regişorul vostru se teme de câţiva roşii cu pistoale!

Cei doi ofiţeri ai Gărzii Stacojii se mişcă puţin, dorind să distragă atenţia santinelelor de la mitralierele pe care le strâng în mâini.

Însă Cal nu râde. Nici măcar nu zâmbeşte. Simte că ceva nu-i în regulă.

— Presupun, spune el apăsat şi fără grabă, că urmează să intrăm în Cercul Tăcerii. Corect, santinelă Blonos?

Îmi îngheaţă tot sângele în vene şi rămân fără aer. *Nuuu*.

Julian întinde mâna ca să mă agăţ de ea.

Santinela tresare când îl aude pe Cal rostind numele casei sale. Mă concentrez asupra acestui bărbat, încercând să mă opun neantului care vrea să mă înghită. Degeaba. Inima îmi bubuie în piept şi nu mai pot să respir. Un *Cerc al Tăcerii*. Îmi vine să-mi sfâşii pielea de pe mine. Îmi încleştez degetele pe braţul lui Julian şi îl strâng îngrozitor de tare, fără să-mi pese dacă îi fac rău.

Îmi acoperă mâna cu a lui, încercând să-mi alunge o parte din spaimă.

Cal nu se întoarce, dar mişcă puţin capul într-o parte. Ca şi cum ar vrea să se uite la mine. Cu milă? Cu frustrare? Sau cu înţelegere?

— Corect, răspunde santinela cu vocea înăbuşită de mască. Regele Maven a adus Piatra Tăcută ca să se asigure că întrevederea se va desfăşura fără dezacorduri severe.

Cal strânge din dinţi şi un muşchi îi zvâcneşte în obraz.

— Nu acesta este protocolul! mârâie el ca o fiară sălbatică.

Vorbele lui înfierbântă aerul. O parte din mine ar vrea să-l vadă cum îşi iese din fire şi dă foc santinelelor, dă foc insulei, îi dă foc lui Maven şi lui Iris şi mamei ei. Cum îndepărtează toate obstacolele din calea noastră cu focul lui nimicitor.

Santinela îşi îndreaptă umerii şi îşi ascunde pumnii în faldurile mantiei. Bărbatul acesta este mai înalt decât Cal, dar mult mai puţin impozant. Camaradul lui face la fel şi amândoi ne blochează drumul.

— Aceasta este porunca regelui. Nu este o rugăminte, domnule, adaugă el plin de emfază.

Pe vremuri, santinelele îl protejau pe Cal la fel cum îl protejaseră pe tatăl lui înainte şi la fel cum îl protejează acum pe Maven. Presupun că nu au fost instruite şi cum să se poarte în caz că vor trebui să se confrunte cu fostul lor protejat.

Cal schimbă o privire cu Farley şi Davidson. Scrâşnesc atât de tare din dinţi, că sunt convinsă că o să mi-i sparg. Încerc să trag aer pe nas. Aproape că simt din nou efectul Pietrei Tăcute, care vrea să mă doboare. *Nu şi dacă vom refuza*. *Dacă plecăm de aici*. *Sau dacă Maven va ceda şi ne va scuti de suferinţa asta*.

Evident că nu va ceda. Pentru că, în fond, acesta este motivul pentru care a adus Piatra Tăcută. Nu pentru propria-i protecţie. Regulile războiului l-ar proteja îndeajuns, mai cu seamă când fratele lui se află în fruntea taberei inamice. A adus-o ca să ne facă rău. Să-mi facă mie rău. Ştie cum m-am simţit în închisoarea aia oribilă în care m-a ţinut captivă şase luni de zile. Ştie cum mă stingeam tot mai mult cu fiecare zi care trecea, cum mueam lent, despărţită de mine însămi. Prizonieră în spatele unui geam care nu se spărgea niciodată, indiferent cât de tare îl loveam.

Mi se întoarce stomacul pe dos când o văd pe Farley dând din

cap în silă. Ea nu va simţi nimic. Piatra Tăcută nu are niciun efect asupra ei ori asupra oricărui roşu fără abilităţi.

Bineînţeles că Davidson nu este deloc bucuros. Se uită crispat la Cal, dar, în final, dă şi el nervos din cap, acceptând condiţiile.

— Foarte bine, spune Cal.

Dar eu abia dacă îl mai aud din cauza ţiuitului puternic din urechi.

Parcă se învârteşte insula cu mine. Mă ia cu ameţeală şi mă agăţ mai bine de braţul lui Julian ca să nu mă prăbuşesc. Farley şi ofiţerii ei îşi aruncă armele, făcând dinadins mult zgomot. Tresar la fiecare cuţit sau pistol care dispare în ierburile înalte.

— Haide! îmi şopteşte Julian la ureche.

Mă obligă să înaintez. Îmi tremură picioarele şi nu ştiu cât timp mă voi mai putea bizui pe ele. Mă sprijin de el în aşa fel încât să nu observe nimeni şi îl las să mă conducă.

Am să reuşesc să mai trec o dată prin asta.

Mă uit înainte, încercând să nu tremur, să nu cad. Şi să nu mă întorc şi s-o iau la fugă.

Iris este strălucitoare în armura ei în formă de rochie, albastru-intens, ale cărei falduri au fost aranjate cu stil în jurul scaunului. În comparaţie cu Evangeline, lacustra reprezintă combinaţia perfectă de războinică cu regină. Şi-a mijit ochii cenuşii, la fel cum ar face un animal de pradă, şi se uită ţintă la noi. După standardele argintii, se poate spune că nu s-a purtat niciodată urât cu mine. Însă eu o urăsc şi urăsc tot ce a făcut. Din cauza Pietrei Tăcute trebuie să mă umplu de furie. Numai aşa mi-aş mai putea stăvili teama asta cumplită.

Intru în cercul din Piatră Tăcută şi senzaţia nefirească mă apasă aidoma unei cortine. Îmi muşc buzele ca să nu ţip. Mi se răscolesc iarăşi toate organele atunci când simt cum îmi cade pe umeri greutatea aceea pe care, din nefericire, o cunosc atât de bine. Mă poticnesc şi clipesc derutată – singurele indicii exterioare ale suferinţei mele cumplite. Pe dinăuntru, însă, toţi nervii mei urlă de durere. Instinctul îmi spune să fug de aici, să părăsesc acest cerc al torturii. Transpiraţia îmi curge pe spate, dar mă forţez să ţin pasul cu ceilalţi. Dacă nu ar fi Piatra, furia electrică din mine ar exploda cu atâta forţă, că ar face de râs toate furtunile mele din trecut. *Fulgerele nu cunosc îndurarea*. *Nici eu*.

Privesc cu ură în jur, dar strâng ochii ca să îmi stăpânesc

lacrimile.

Mă uit la oricine, numai la Maven nu. Mama lui Iris, regina Cenra, este mai micuţă decât fiica ei, cu care seamănă doar la culoarea tenului. Pentru că trăsăturile îi sunt destul de urâţele. Şi armura ei în formă de rochie este tot albastră, dar cu dungi din aur, asortate cu coroana de pe frunte. Stau înghesuite una într-alta – o fiică şi o mamă care se bizuie una pe alta, aşa cum este normal să fie. Îmi vine să mă arunc între ele şi să le despart pentru totdeauna.

Nu l-am mai văzut niciodată pe bărbatul celălalt, dar nu-i deloc greu să ghicesc cine este. Prinţul Bracken este foarte înalt, iar pielea lui este atât de neagră, că bate în albastru, la fel ca o nestemată perfectă. Mantia lui purpurie, cu margini de culoarea ametistului, este iscusit aranjată peste platoşa din aur solid. Ochii lui negri nu sunt pironiţi asupra lui Cal sau asupra mea, ci asupra lui Davidson. Pare că e gata să se repeadă la el şi să-l sfârtece, drept răzbunare pentru răpirea copiilor săi.

Maven stă între Iris şi Bracken.

Încerc să nu mă uit la el, însă este imposibil. Cu toate că, doar văzându-l, o mie de cuţite înroşite în foc îmi înţeapă pielea, dându-mi sentimentul că voi începe curând să sângerez.

Ai să reuşeşti să mai treci o dată prin asta. *Agaţă-te de toată furia din tine*.

Îmi stă inima în loc când mă uit la el şi-l văd că se holbează la mine, cu zâmbetul ăla blestemat pe buzele palide, zâmbetul ăla strâmb şi atoateştiutor.

Ne aşezăm la locurile noastre şi Maven bâţâie o singură dată din cap în semn de salut. Se uită doar la Cal şi la mine, de parcă nu ar mai fi şi altcineva aici. Premierul Davidson stă între noi – cea mai clară linie de demarcaţie din câte există pe lume. Maven pare să se distreze de minune şi rânjeşte larg când vede cine ne desparte. Briza îi răvăşeşte părul, pe care încă îl poartă mai lung decât Cal, cu buclele netezite sub greutatea coroanei afurisite din fier negru.

Vreau să-l omor.

Îi ştiu uniforma asta, neagră precum pana corbului, împodobită, ca de obicei, cu toate decoraţiile alea obţinute prin metode necinstite. Zâmbeşte cu superioritate la tunica lui Cal, observând cu încântare culorile inversate. Probabil se bucură că fratele lui a renunţat să mai poarte simbolurile casei lor. Ne

priveşte cu o încântare glacială, abia aşteptând să ne tortureze. Altminteri nu ar purta cu atâta fală masca aia de rege nemilos.

Trebuie să i-o dau jos.

Prefăcându-mă că vreau să-i spun ceva lui Davidson, mă sprijin cu cotul de braţul scaunului şi îmi dezvelesc clavicula. Toată lumea poate să vadă acum stigmatul făcut cu fierul roşu pe trupul meu. *M* de la *Maven*. *M* de la *monstru*. Privirea i se opreşte pe pielea mea zdrenţuită şi parcă îi şovăie o clipă. Ochii lui ca de gheaţă privesc în gol. Simt că l-am scos de pe calea pe care o urma sau că l-am împins pe un coridor lung şi întunecat.

Dar îşi revine repede şi se uită imediat la ceilalţi membri ai coaliţiei noastre. Oricum, pot spune că am pornit cu dreptul.

Locurile noastre au fost stabilite dinainte. Şi sunt surprinsă – ca să nu mai spun cât de tulburată sunt când văd că Farley trebuie să stea între Cal şi Ptolemus. Tocmai Ptolemus! Mă strâmb. Nu văd decât două posibilităţi: ori se repede peste platformă şi-l strânge de gât pe Maven, ori îl omoară pe unul dintre propriii aliaţi.

Farley îi aruncă băiatului-rege o privire plină de furie arzătoare, demnă de orice membru al Casei Calore. S-au mai întâlnit şi înainte, în palatul de vară, când Maven ne-a spus tuturor minciuna pe care ne doream amândouă să o credem. A păcălit-o şi pe ea, la fel cum m-a păcălit pe mine.

— Mi se pare absolut fascinant cât de sus ai ajuns, doamnă *general* Farley, spune Maven, adresându-i-se ei mai întâi.

Ştiu ce vrea să facă. Să ne dezbine de la bun început.

— Mă întreb ce mi-ai fi răspuns acum un an dacă te-aş fi întrebat unde visezi să ajungi. Ce ascensiune formidabilă!

Se uită şi la Ptolemus, ca să nu avem nicio îndoială în privinţa aluziilor sale.

În perioada când i-am fost prizonieră, l-a pus pe vărul lui din Casa Merandus să-mi deschidă capul, ca să-mi poată studia amintirile. A văzut când Ptolemus l-a ucis pe Shade şi ştie foarte bine ce a însemnat fratele meu pentru Farley. Câte a lăsat el în urmă. Aşa că nu-i este deloc greu să ne scormonească rana aceea încă deschisă.

Farley îşi dezgoleşte dinţii – animal de pradă, chiar şi fără gheare. Dar Cal vorbeşte înainte ca ea să apuce să-şi scuipe tot veninul.

— Cred că toţi am ajuns unde nu ne-am fi aşteptat, spune el

pe un ton neutru, aparent lipsit de emoţie.

Diplomat până în măduva oaselor. Nici nu vreau să mă gândesc la efortul pe care îl face.

— Nu vezi prea des un rege din Norta alături de o regină din Ţinutul Lacurilor.

Maven îi aruncă un zâmbet batjocoritor. E mult mai abil decât va fi vreodată Cal.

— Aşa cum nu-l vezi prea des pe primul născut stând pe lângă tron, şi nu pe el. Ce zici, frate, de asta? ripostează Maven, făcându-l pe Cal să-şi închidă gura cu zgomot.

Şi adaugă, aruncând priviri ucigătoare spre Anabel:

— Tu ce părere ai, buni? Sânge din sângele tău în tabere opuse.

Bătrâna regină îi răspunde la fel de veninos.

— Tu nu eşti sânge din sângele meu, băiete. Ţi-ai pierdut dreptul acesta atunci când ai ajutat la asasinarea fiului meu.

Maven pocneşte din limbă, de parcă i-ar fi milă de ea.

— Cal a ridicat sabia, nu eu, spune el, arătând din bărbie spre arma pe care Cal o poartă la brâu. Ce imaginaţie ai, buni! E adevărat că femeile în vârstă au tot felul de fantasme.

Lângă el, regina Cenra ridică discret dintr-o sprânceană. Dar nu spune nimic. Îl lasă pe Maven să-şi întindă pânza – sau să-şi lege singur ştreangul.

— În fine, zice el, bătând din palme. Nu eu am cerut să ne întâlnim. Presupun că acum ar trebui să-mi expuneţi condiţiile voastre. De capitulare, poate?

Cal scutură din cap.

— De capitulare, sigur. Însă capitularea ta.

Râsetele lui Maven sună ciudat. Nefiresc. Ritmul calculat al hohotelor atât de false reprezintă părerea lui despre cum ar trebui să sune un râs adevărat, de om sănătos la cap. Numai că scremetele astea ale lui îl supără pe Cal, care se foieşte tulburat în scaun.

Bracken nu zâmbeşte. Are buzele făcute pungă şi privirea mânioasă. Îşi sprijină bărbia în pumnul strâns. Nu ştiu ce abilitate are, însă cred că este una foarte puternică, pe care o poate înfrâna doar Piatra care ne sufocă lent pe toţi.

— Nu m-am grăbit să vin până aici ca să asist la o comedie, Tiberias Calore, spune el.

— Nu-i vorba de nicio comedie, Alteţă, răspunde Cal, înclinând

respectuos capul.

Maven pufneşte gros.

— Îmi vezi aliaţii, zice el, întinzând mâinile. Argintii din familii regale, care aduc cu ei toată forţa naţiunilor lor. Capitala este în mâinile mele, la fel şi cele mai bogate ţinuturi ale Nortei...

— Dar nu şi Riftul, îl întrerupe Evangeline răstindu-se.

În ciuda influenţei Pietrei, bucăţile din metal de pe ea nu s-au mişcat din loc. Înseamnă că sunt sudate cum trebuie, nu îmbinate doar prin abilitatea ei. Evangeline s-a pregătit pentru această situaţie. *Ar fi trebuit s-o fac şi eu*.

— Nu şi Delphie. Ieri ai pierdut Golful Portuar. Şi vei pierde din ce în ce mai multe, până când nu-ţi vor mai rămâne decât oamenii ăştia care stau lângă tine, dar pe care nu vei mai avea cum să-i recompensezi pentru ajutorul pe care ţi-l dau.

Evangeline zâmbeşte cu toată gura, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi, îmbrăcaţi în argint. Am impresia că, dacă ar fi posibil, s-ar înfrupta cu mare bucurie din inima lui.

— Foarte curând vei ajunge un rege fără coroană şi fără tron, Maven. Mai bine renunţă cât timp mai ai ceva cu care poţi să negociezi.

Maven ridică nasul. Gestul ăsta îl face să semene cu un ţânc răsfăţat.

— Nu voi negocia nimic.

— Nici măcar viaţa ta? mormăi eu, destul de tare să mă audă toată lumea.

Nici nu mă clintesc când îi simt privirea, care-mi acoperă cu gheaţă tot trupul. *Nu tresări*, *nu clipi*. *Ai să reuşeşti să mai treci o dată prin asta*.

Maven izbucneşte din nou în râs.

— Bine măcar că este amuzantă cacealmaua asta, chicoteşte el. Văd ce avantaje crezi că ai, văd pe cine ai atras de partea ta. Spune care-ţi sunt condiţiile, Cal. Sau întoarce-te în Golful Portuar şi obligă-ne să vă omorâm pe toţi.

— Foarte bine, răspunde Cal, încleştând pumnii.

Probabil că ar izbucni în flăcări dacă nu l-ar împiedica Piatra.

— Abdică, Maven. Abdică şi am să-ţi cruţ viaţa.

— Absurd, oftează Maven, dând ochii peste cap spre Iris.

Ea nu-i întoarce gestul.

Cal nu se lasă impresionat.

— Vom păstra alianţa cu Ţinutul Lacurilor şi Piedmontul. Vom

readuce pacea pe pământurile noastre, de la ţărmurile îngheţate ale nordului şi până la insulele din sud. A venit vremea să reclădim, să vindecăm rănile provocate de acest război, să reparăm toate nedreptăţile care ne-au chinuit atât de multe secole.

— Vorbeşti despre egalitatea cu roşiii? îl întreabă Iris.

Vocea ei este exact aşa cum mi-o amintesc. Calmă, măsurată. Lacustra este un exemplu de stăpânire de sine.

— Da, răspunde Cal cu hotărâre.

Bracken izbucneşte în hohote de râs, groase şi lungi. Ba chiar se ţine cu mâna de burta acoperită cu aur gravat. În oricare altă situaţie, râsul lui mi s-ar părea plăcut şi cald. Cenra şi Iris rămân tăcute, nedorind să-şi trădeze atât de lesne intenţiile sau gândurile.

— Trebuie să recunosc că eşti un om plin de ambiţii, spune Bracken, îndreptând un deget în direcţia lui Cal. Şi tânăr. Şi tulburat.

Îmi aruncă o privire cu subînţeles, care mă stinghereşte.

— Nu-ţi dai seama ce ne ceri să facem.

Farley nu se lasă intimidată prea uşor. Se apucă strâns de braţele scaunului, de parcă ar vrea să-şi ia avânt ca să sară la bătaie. În obraji îi apar câteva pete roşii.

— Atât de ameninţaţi vă simţiţi de oamenii pe care îi urâţi şi îi dispreţuiţi, încât nu le puteţi oferi libertatea? rânjeşte ea cu dispreţ, privind spre Bracken, Cenra şi Iris. Într-atât de fragilă este puterea pe care pretindeţi că aţi avea-o?

Regina lacustră cască ochii, al căror alb contrastează puternic cu bronzul pielii şi cafeniul-închis al irişilor. Pare sincer surprinsă. Nu cred că un roşu i-a mai vorbit vreodată în felul ăsta. Şi se vede.

— Cum de îndrăzneşti să ne vorbeşti..., bolboroseşte ea.

Dragul de Julian se repede şi o întrerupe, înainte ca regina să apuce să spună ceva prea drastic şi să o scoată cu totul din minţi pe Farley.

— Istoria îi favorizează pe cei asupriţi, Maiestate, spune el.

Vorbeşte frumos şi metodic, cu înţelepciune, de parcă Piatra Tăcută n-ar avea niciun efect asupra lui. Pe regină nu pare s-o intereseze dizertaţia care va urma, dar tace şi îl ascultă.

— Anii trec greu, dar, în cele din urmă, *întotdeauna*, soarta se schimbă. Alţi oameni urcă în ierarhia socială. Aceasta este firea

lucrurilor. Aşa că fie va trebui să lăsaţi schimbarea să se petreacă, ba chiar să contribuiţi la ea; fie vă veţi confrunta cu urgia ei. Poate nu chiar voi, poate nici copiii voştri. Dar va veni ziua când roşiii vă vor lua cu asalt castelele, vă vor sparge coroanele şi vor reteza gâturile urmaşilor voştri în timp ce ei vor implora să aibă parte de mila de care voi nu vreţi să daţi dovadă acum.

Răsunetul vorbelor lui încă mai zăboveşte în văzduh, de parcă ar dansa cu vântul. Discursul lui Julian i-a dezmeticit pe reginele lacustre şi pe Bracken, care acum schimbă priviri neliniştite între ei.

Însă Maven nu este absolut deloc impresionat. Se uită urât la lordul Jacos. În fond, l-a dispreţuit mereu – de ce l-ar asculta astăzi?

— Ai repetat de multe ori monologul ăsta, Julian? Întotdeauna m-am întrebat ce faci atât de mult timp singur în biblioteca aia a ta.

Mi-a ridicat mingea la fileu şi nu mă pot abţine.

— Nu cred că există cineva care să stea singur mai mult timp decât tine, spun eu, aplecându-mă din nou ca să-mi arăt stigmatul.

Combinaţia dintre vorbele mele şi semnul făcut cu fierul înroşit în foc are efectul scontat: Maven se albeşte la faţă şi rămâne cu gura căscată. Gâfâie printre dinţi. Arată de parcă ar vrea să se repeadă la mine şi să mă sărute. Sau să-mi spintece beregata. Probabil că nici el nu ştie ce vrea.

— Ai grijă, Maven! continui eu, împingându-l dincolo de limitele răbdării. S-ar putea să-ţi cadă masca.

În ochi i se aprinde un licăr de spaimă. Apoi trăsăturile i se înmoaie, colţurile gurii i se lasă în jos, dezvelindu-i dinţii. Din cauza cearcănelor negre şi a umbrelor de sub pometi, capul lui seamănă acum cu un craniu de mort, alb ca lumina lunii.

— Aş putea să te ucid, femeie roşie, mârâie el, regăsindu-şi insolenţa în această ameninţare deşartă.

— Ciudat, doar ai avut ocazia s-o faci vreme de şase luni, spun eu, trecând cu vârfurile degetelor peste stigmatul de pe claviculă. Şi totuşi, uite-mă teafără şi nevătămată.

Nu-l las să mai spună nimic şi mă adresez aliaţilor săi:

— În cel mai bun caz, se poate spune că Maven Calore este o persoană labilă.

Sunt extrem de conştientă de atenţia pe care mi-o acordă cei trei deţinători de coroane. La fel de conştientă sunt şi de presiunea constantă, sufocantă a Pietrei Tăcute. Mi-aş dori să-mi simt fulgerele şi să mă hrănesc cu puterea pe care mi-o dă talentul meu. Dar nu se poate. Nu mă pot baza decât pe eul meu atrofiat. Şi trebuie să-mi ajungă.

— Ştiţi că aceasta este realitatea. Indiferent de câştigurile domniei lui, ştiţi bine că riscurile sunt mult mai multe. Va fi înlăturat de pe tron – fie de noi, fie prin destrămarea ţării lui. Priviţi în jur. Câte Înalte Case se află alături de el? Unde sunt aceste case?

Fac un semn spre santinele. Cu excepţia lor, aici nu se mai află nimeni din Norta. Nici Casa Welle, nici Casa Osanon, nici vreo altă casă. Habar n-am unde sunt casele astea şi ce fac ele acum, dar absenţa lor spune foarte multe.

— Voi sunteţi scutul lui. Maven Calore vă foloseşte puterea şi ţările. Dar într-o bună zi, atunci când se va simţi mai puternic, se va întoarce şi împotriva voastră. Nu ştie ce înseamnă loialitatea, nu cunoaşte dragostea. Băiatul acesta, care se autointitulează „rege”, nu este decât o cochilie goală, un pericol pentru toată lumea.

Maven se face că-şi examinează unghiile şi îşi aranjează manşetele. Se străduieşte din răsputeri să pară netulburat şi neafectat de vorbele mele. Însă teatrul ăsta ieftin nu-i iese deloc şi mă mir, pentru că ştiu cât talent actoricesc are.

Ridic şi mai mult capul şi îi întreb:

— Atunci, de ce să-i mai alimentaţi nebunia? La ce bun?

Aud din stânga cum scârţâie scaunul lui Farley. Ochii ei sunt plini de toate flăcările pe care fraţii Calore nu le mai pot aprinde din cauza Pietrei.

— Pentru că mai degrabă mor decât să ajungă egalii oamenilor care au sânge de altă culoare, şuieră ea.

— Farley, şopteşte Cal.

Evangeline mă surprinde la culme când intervine în tot scandalul ăsta, atrăgând atenţia asupra ei.

— Este extrem de limpede ce se petrece aici. Zici că Maven îi foloseşte pe post de scuturi? spune ea amuzată. Unde îţi sunt armatele, regină Cenra? Dar ale tale, prinţ Bracken? Cine luptă cu adevărat în războiul acesta? Maven este un scut, nu voi. Îl folosiţi pe băieţelul ăsta împotriva fratelui său şi aşteptaţi să se

distrugă între ei. Nu-i aşa?

Cenra şi Bracken nu o contrazic. Sau poate că nu vor să alimenteze o asemenea ipoteză. Iris încearcă o altă tactică şi se apleacă spre prinţesa Samos, zâmbindu-i sec.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, Evangeline. Sau negi că Tiberias Calore este o armă a Riftului?

Maven îi face semn să înceteze. Se uită când la Cal, când la Farley. Pentru că Farley este punctul slab în toată povestea asta – sau cel puţin aşa îşi imaginează el. *Succes*, *Maven*. *Să te văd cum ai să te descurci cu ea*.

— Nu, nu Cal este arma, spune el, torcând ca o felină uriaşă. Ci roşiii. Corciturile montforteze. Îl cunosc pe Volo şi îi cunosc şi pe ceilalţi argintii. Nu vor oferi niciun drept roşiilor. Se vor folosi de ei, dar nu le vor da nimic în schimb. Nu-i aşa, *Anabel*? adaugă el, zâmbindu-i cu viclenie bunicii sale.

Bătrâna regină refuză să-l privească şi se întoarce cu spatele. Zâmbetul lui Maven păleşte şi îşi mai pierde din aroganţă.

De data aceasta Farley nu intră în jocul lor. Şi preferă să tacă. În timp ce Davidson începe să bată din palme, plecând fruntea spre regele fals.

— Bravo, Maven, bravo! spune el.

Calmul indiferent al premierului este o gură de aer proaspăt după tot veninul de mai devreme.

— Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam de la cineva atât de tânăr să fie maestru în arta manipulării. Dar presupun că asta se datorează educaţiei primite de la mama ta. Ea te-a făcut aşa cum eşti, corect? adaugă el, aruncându-mi o privire.

Cuvintele lui îl scot pe Maven din minţi mai tare decât orice altceva. Îşi dă seama că le-am povestit tot ce ştiu despre el, că le-am spus ce a făcut mama lui.

— Da, este creaţia mamei sale, şoptesc eu, simţind că-i răsucesc cuţitul în rană. Nu contează cum a fost la naştere, ce ar fi trebuit să devină. Persoana aceea a dispărut.

Vocea blândă a lui Cal dă lovitura de graţie:

— Şi nu se va mai întoarce niciodată.

Numai Piatra Tăcută îl împiedică pe Maven să nu ia foc. Loveşte cu pumnul în braţul jilţului.

— Discuţia asta nu duce nicăieri! ţipă el. Dacă nu aveţi ceva concret de oferit, atunci faceţi bine şi plecaţi. Adunaţi-vă morţii, fortificaţi-vă oraşele, pregătiţi-vă pentru un război adevărat.

Fratele lui nici măcar nu tresare. Nu mai are de ce să se teamă de Maven. Cal se transformă sub ochii noştri, intrând în rolul pe care îl joacă cel mai bine. Acela de războinic, de comandant de armată. Care se înfruntă cu un adversar pe care îl poate învinge. Nu cu un frate pe care doreşte să-l salveze. Nu-i mai leagă nimic, doar sângele pe care l-a vărsat din cauza lui Maven.

— Adevăratul război se desfăşoară aici.

Purtarea lui calmă contrastează puternic cu istericalele fratelui său.

— A izbucnit furtuna, Maven, indiferent dacă tu eşti pregătit să accepţi asta sau nu.

Încerc să fac şi eu ce a făcut Cal. Încerc să îngrop trecutul. S-a terminat cu mascarada aia cu băiatul cu suflet bun şi neînţeles. Nu a mai rămas nici măcar umbra lui să ne bântuie. Nu mai există decât omul din faţa mea, cu ura lui, cu obsesiile şi cu dragostea lui bolnavă. *Ai să reuşeşti să mai treci o dată prin asta*, mă îndemn eu în gând. Maven este un monstru. M-a stigmatizat, m-a întemniţat, m-a torturat în cel mai cumplit mod cu putinţă. Doar ca să mă ţină alături de el, doar ca să satisfacă bestia aia care-i sălăşluieşte în minte. Însă, oricât aş încerca, nu pot să nu mă văd pe mine reflectată în el. Captivă în furtună, incapabilă să mă eliberez, incapabilă să mă dezic de toate câte le-am făcut şi voi continua să le fac.

Lumea aceasta este cuprinsă de o furtună la declanşarea căreia am contribuit şi eu. Toţi am avut câte o contribuţie, mai mare sau mai mică. Făcând anume gesturi pe care nu le-am înţeles, apucând-o pe anumite căi pe care nu ne-am gândit că vom merge vreodată.

Jon a văzut toate astea. Mă întreb acum în care moment a început totul. Care alegere a dezlănţuit infernul acesta. Oare de vină să fi fost Elara, atunci când mi-a scormonit prin minte după o ocazie favorabilă pentru distrugerea Gărzii Stacojii? Sau Evangeline, atunci când m-a doborât în arenă, la Turneul Reginelor? Sau Cal, atunci când m-a luat de mână, pe vremea când nu eram decât o hoaţă roşie? Sau Kilorn, când soarta i-a fost decisă după moartea stăpânului său şi îl aştepta înrolarea cu forţa într-o armată de victime? Poate nici nu a început cu vreunul dintre noi. Poate a început cu mama şi sora lui Farley, atunci când au fost înecate de regele lacustru – moartea lor

motivându-l pe Colonel, tatăl lui Farley, să treacă la acţiune. Sau poate cu Davidson, care a fugit de la moartea sigură din legiune şi a ajuns în Montfort, unde a construit un alt fel de viitor? Sau poate a început cu cineva mai de demult, de acum o sută de ani, o mie de ani. Cu cineva blestemat sau ales de un zeu oarecare – cineva condamnat şi binecuvântat să transforme totul în realitate.

Presupun că nu voi şti niciodată.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Evangeline

Piatra Tăcută îmi scrijeleşte toţi nervii şi mă mănâncă rău de tot pielea. În ciuda anilor mei de antrenamente, nu-mi e deloc uşor s-o ignor. Îmi înăbuş dorinţa mistuitoare de a-mi înfige unghiile în braţe, ca să simt şi un alt fel de durere în locul acestei apăsări putrede şi spurcate. Mă întreb unde or fi îngropate Pietrele. Sub platforma asta pe care stăm toţi? Sub scaunele noastre? Atât de aproape mi se par, că simt cum mă sufoc.

Toţi ceilalţi nu par deranjaţi de senzaţia asta anormală de asfixiere a sufletului, a instinctelor, a tot ce ne reprezintă. Cel mai mult mă miră atitudinea lui Mare, mai cu seamă că ea a avut de-a face cu nenorocita asta de Piatră. Stă nemişcată, cu fruntea sus. Niciun semn de slăbiciune sau durere. Asta înseamnă că trebuie să-mi ascund disconfortul la fel de bine ca ea. *Of*.

Bracken strâmbă scârbit din buze. Nici lui nu-i place Piatra Tăcută. Poate asta o să-l facă mai înţelegător faţă de cauza noastră. Da, sigur, detestă Montfortul – şi are toate motivele să-l deteste. Dar cred că detestă şi mai mult să piardă. Iar dacă tirada lui Cal are efect, atunci prinţul din Piedmont nu va mai avea încredere în Maven.

Care Maven se uită cu ură la Cal, de parcă îşi imaginează că-i poate ţine piept războinicului său frate. S-a înşelat dacă a crezut că îi poate exploata compasiunea, pentru că Tiberias Calore este de neclintit.

— Acestea sunt condiţiile mele, Maven, reia el, cu o atitudine de rege mai demnă decât a avut-o vreodată tatăl lui. Capitulează, şi vei trăi!

Maven nu merită decât un glonţ în cap ori un pumnal în burtă. Reprezintă un pericol pe care niciunul dintre noi nu ne putem permite să-l lăsăm în viaţă.

Răspunsul lui este gutural, plin de venin.

— Plecaţi de pe insula mea!

Nu ne mirăm. Ptolemus oftează adânc. Îi zvâcnesc degetele de dorul cuţitelor prinse de-a curmezişul pieptului. Santinelele nu s-au gândit – sau nu le-a interesat – să ne dezarmeze şi pe noi. Probabil cred că magnetronii sunt lipsiţi de apărare în preajma Pietrei Tăcute. *Se înşală*. În oricare altă situaţie, fratele meu ar fi fericit să-l înjunghie pe Maven.

Logodnicul meu se ridică încet de pe scaun.

— Foarte bine, încuviinţează el cu un aer mâhnit. Să nu uiţi ziua asta, Maven. Ziua în care ai fost abandonat şi ai rămas singur numai şi numai din vina ta.

Maven nu e cine ştie ce orator, aşa că se mulţumeşte să rânjească cu superioritate şi să pretindă că îşi înăbuşă hohotele de râs. Îşi joacă destul de bine rolul pe care i l-a scris maică-sa: un băieţel sensibil, neînţeles de nimeni, sortit unui viitor măreţ. Rolul mezinului care nu a vrut niciodată să domnească. Îşi iroseşte talentul cu noi. Pentru că ştim cu toţii cine este el cu adevărat.

Fără să se ridice de pe scaun, regina Cenra se întoarce, se apleacă uşor peste fiica ei şi se uită la el.

— Condiţiile noastre, Maiestate?

Maven nu-i răspunde, probabil nici n-a auzit-o, pentru că este mult prea atent la Cal şi Mare. Aşa că Iris îl înghionteşte.

— Eu vă cer să vă predaţi, se grăbeşte el să spună. Fără amnistie, fără graţiere – nimic, adaugă, uitându-se la Mare, care tresare, deranjată de atenţia pe care i-o acordă. Cer să vă predaţi cu toţii, fără excepţie.

Anabel se ridică de lângă Cal. Îşi şterge palmele, de parcă ar vrea să se cureţe de situaţia asta şi de veninul nepotului ei.

— Deci, rămâne stabilit, oftează ea. Ne-am înţeles.

Mi se pare ciudat că stă cu ochii la Iris. Nu la Maven, nici măcar la Cenra sau Bracken. Nu pricep de ce o ţintuieşte cu privirea pe reginuţa aia care nu pare a avea nimic de spus şi care oricum nu are nicio putere aici.

Tânăra înclină capul, dar nu înainte să desluşesc o lucire complice în ochii ei cenuşii.

— Da, ne-am înţeles, spune ea.

Regina Cenra face la fel. Probabil că-i doar un obicei al lacuştrilor. La fel de stupid şi inutil ca şi zeii lor buni de nimic.

Cele două regine se ridică primele în picioare, urmate imediat de Bracken. Piedmontezul face o plecăciune adâncă în direcţia

mea şi eu dau graţioasă din cap. Însă ochii i se opresc apoi asupra lui Davidson şi trăsăturile i se strâmbă de furie. Toată graţia mea n-a fost în stare să-l distragă de la ura pe care o nutreşte faţă de omul ăla cu sângenou.

Bine că atitudinea asta a prinţului nu-l deranjează pe premierul care rămâne la fel de impenetrabil şi care se ridică sprinten de pe scaun.

— Mi s-a părut foarte interesantă discuţia noastră, murmură el cu un surâs stupid.

— Chiar aşa, îl aprob eu, fără să vreau.

Ne ridicăm toţi de pe scaune într-un vârtej de culori strălucitoare şi armuri lustruite. Doar Maven mai rămâne înfipt la locul lui. Şi cu ochii holbaţi.

Mare îi evită cu dibăcie privirea, trecând prin spatele lui Farley ca să-l ia de braţ pe Cal. Vederea celor doi îl întărâtă şi mai tare pe falsul rege. Mai că mă aştept să văd cum îi iese fum prin urechi. Şi probabil că aşa s-ar întâmpla dacă nu ar fi Piatra Tăcută.

— Pe curând! îi aruncă peste umăr Cal.

Cuvintele astea îl scot din amorţeală pe Maven, care loveşte cu pumnii în braţele jilţului şi apoi pleacă înaintea tuturor ca o furtună. Mantia neagră îi flutură în urmă. Parcă-i un ţânc răzgâiat, apucat de năbădăi. Dar un ţânc extrem de periculos.

Cam fără mare chef, reginele lacustre şi prinţul piedmontez se iau după el. Cal are dreptate. Îl vor abandona pe Maven atunci când balanţa se va înclina în defavoarea lui şi când îşi vor da seama că nu-i capabil să câştige războiul. Dar oare vor trece de partea noastră? Nu prea cred. Cred că vor sta deoparte, aşteptând momentul potrivit să ne lovească.

Parcă mă apucă invidia pe Garda Stacojie şi pe Montfort. Măcar alianţa lor se bazează pe loialitate şi un scop comun. Nu la fel sunt alianţele şi dintre noi, argintiii. Putem vorbi despre pace până rămânem fără voce, numai că nu suntem făcuţi pentru asta. Ne războim în permanenţă – în săli de tron sau pe câmpuri de luptă sau chiar la masa unde luăm cina cu familia. Acesta este blestemul nostru.

Abia aştept să ies din cercul ăsta de Piatră Tăcută şi să respir din nou aer proaspăt. Îl trag pe Ptolemus după mine, pe poteca şerpuită care duce la locul unde ne aşteaptă avioanele. Am grijă să stea aproape de mine, mai ales acum, când generăleasa

Farley este cu noi. Parcă aş vedea cum un şobolan urmăreşte un lup, aşteptând răbdător ocazia potrivită să-i sară la beregată.

Cum scăpăm de influenţa Pietrei Tăcute, mă conectez din nou cu abilităţile mele şi mă cuprinde o mare uşurare. S-au trezit la viaţă toate bucăţile de metal din bijuteriile mele, din păr, din dinţi, din toate cutele veşmintelor. Mă concentrez la medaliile alea nemeritate de pe pieptul lui Maven şi le simt cum se estompează şi dispar. Înseamnă că-i adevărat. Chiar pleacă. Fuge de pe insulă, aşa cum fugim şi noi.

Războiul este departe de a fi fost câştigat şi, dacă nu mă înşel, în momentul acesta ambele tabere sunt egale. Perfect echilibrate. Înseamnă că ar putea să treacă ani de zile până la un deznodământ, oricare ar fi acela. Iar eu aş rămâne nemăritată, doar prinţesă, fără zgarda şi lesa de regină. *M-aş putea duce acasă pentru câteva săptămâni*, *să plec când va ajunge tata aici*. *Să-l las pe el să se ocupe de tot balamucul ăsta*. *Poate chiar să evadez cu Elane într-un loc frumos şi liniştit*. Mă înfierbânt doar când mă gândesc la asta.

Şi nu sunt prea atentă la apa care se adună sub tălpile mele, ieşind din stratul subţire de nisip.

Şi îmi dau vag seama că medaliile lui Maven s-au oprit.

— Tolly, şoptesc eu, apucându-l de braţ.

Fratele meu face ochii mari la terenul care se inundă.

La fel de surprinşi sunt şi ceilalţi, care îşi ridică picioarele, împroşcându-se cu apă. Farley şi ofiţerii ei îşi recuperează de urgenţă armele, unele ude rău de tot. Reacţionează imediat, luând poziţii defensive, îndreptând ţevile spre pădurice şi platforma din depărtare.

Mare se pune în faţa lui Cal. El se uită în toate părţile, înfricoşat de apa care se ridică în jurul nostru. Una dintre mâinile lui Mare scoate scântei.

— Vezi ce faci! îi strig eu, sărind într-o parte şi târându-l pe Tolly după mine pe teren mai uscat. O să ne prăjeşti pe toţi!

Îmi aruncă o privire rece.

— Numai dacă vreau.

— Acvaticii? mârâie Farley, cu arma la ochi. Văd că se mişcă ceva în direcţia lor. Rochiile albastre, santinelele...

Se întrerupe.

Eu smulg un pumnal din eşarfa lui Tolly şi îl învârtesc în mână.

— Şi?

— Şi nu avem de ce să ne facem griji, spune Anabel pe un ton indiferent. Haideţi să ne întoarcem la avioane.

Nu sunt singura care cască gura la ea.

Farley îşi revine prima din uimire şi spune fără să-şi ia arma de la ochi:

— Ori se *scufundă* toată insula, ori vom fi atacaţi dintr-o clipă în alta.

— Aiurea! pufneşte Anabel. Nici vorbă de aşa ceva.

— Atunci ce se întâmplă? scrâşneşte Cal. Ce ai făcut?

Anabel îl lasă pe Julian Jacos să ne explice. Bătrânul ne aruncă un zâmbet nesigur.

— S-a terminat, spune el simplu.

Mare n-a rămas complet mută:

— Ce...

Din spatele copacilor se aude un zgomot ca de val uriaş care se sparge. Cum aşa? Plaja este în direcţie opusă. Farley sare în picioare şi se uită din nou prin cătarea armei. Ofiţerii ei se dau înapoi speriaţi.

Eu mă caţăr repede pe duna de nisip, disperată să ajung într-un loc mai înalt, de unde să pot vedea ce se întâmplă în jur.

Răsună mai multe focuri de armă. Mare tresare. Strâng din pumn şi număr gloanţele pe care le simt în jur. Se îndreaptă în direcţie opusă faţă de locul unde ne aflăm noi.

— Trag în... ceva, îi anunţ eu pe cei de la poalele dunei.

Cal tropăie dezgustat prin bălţi şi îşi aprinde pumnii.

— Maven! mârâie el în barbă.

Mare nu se mişcă din faţa lui, încercând să-l oprească, dar fără să-l electrocuteze – şi fără ca ea să se ardă. Însă bunică-sa nu se clinteşte din loc.

Mă urc şi mai sus şi văd că apa se retrage ca la comanda cuiva. Printre copacii noduroşi apar mai multe culori. Armuri albastre, mantiile învăpăiate ale santinelelor. Se aude un ţipăt şi apoi ţipătul se transformă într-un urlet de groază. Se lasă brusc ceaţa, de parcă cineva a tras o draperie cenuşie peste lume.

Într-o fracţiune de secundă, bijuteriile mele se preschimbă într-o armură care-mi acoperă braţele de la încheieturile mâinilor şi până la umeri.

— Dă-mi şi mie o armă, Farley! strig eu la ea.

Scuipă şi nici nu se uită la mine.

— De aici am ţintă mai bună! mârâi eu la ea.

Strânge în mâini mitraliera.

— Dacă îţi imaginezi că o să-ţi dau *ceva*...

— Dacă tu îţi imaginezi că îţi *cer*..., mă răstesc eu şi pocnesc din degete.

Mitraliera îi sare din mâini şi zboară până la mine.

— Zău, doamnelor, nu-i cazul să vă purtaţi aşa, spune şi Anabel, la fel de impasibilă. Gata, s-a terminat.

Face un pas între noi şi întinde un deget zbârcit spre copaci.

Apa năvăleşte din nou peste câmp şi, odată cu ea, vedem şi nişte siluete imposibil de identificat în momentul ăsta: doar nişte umbre în ceaţă.

Mai întâi apar cadavrele, plutind pe apa înaltă până la glezne şi cu mantiile de santinele ude leoarcă. Le-au dispărut măştile sau li s-au rupt, iar acum li se văd feţele. Pe unele le cunosc, pe altele nu.

Umbrele se încheagă şi una dintre ele ridică o mână, alungând ceaţa. Aceasta se condensează şi cade peste noi ca o ploaie scurtă de vară. Acum le vedem pe Cenra şi pe Iris, urmate de gărzile lor. Vine şi Bracken după ele, cu străluciri de aur pe piept şi târându-şi prin apă mantia purpurie. Se apropie toţi de noi într-o formaţie stranie, ascunzând deocamdată vederii gărzile în uniforme albastre.

Ne holbăm şocaţi la ei. Chiar şi premierul pare dezorientat.

Singurii neafectaţi rămân Anabel şi Julian.

— Fii drăguţ şi pregăteşte schimbul! murmură Anabel spre unchiul Jacos.

Bătrânul este nefiresc de palid, parcă ar fi bolnav. Însă dă din cap şi se întoarce, luând cu el doi soldaţi Lerolan.

Schimbul, a spus Anabel.

Mă uit la Mare. Îmi simte privirea şi se întoarce cu faţa la mine ca să-i văd ochii mari de spaimă şi confuzie.

Ce să schimbi? aş vrea eu s-o întreb pe bătrâna regină.

Sau pe cine?

Gărzile lacustre au un prizonier care se zbate. Reuşesc să văd printre Cenra şi Iris cum pierde lupta în faţa bărbaţilor mult mai puternici.

Maven are buza spartă şi plină de sânge. Coroana îi stă şui pe părul negru, ciufulit. Dă fără folos din picioare, obligându-i pe lacuştri să-l târască de braţe. Tot corpul îi este acoperit de apa care abia aşteaptă să-l atace. Iris fluieră uşor, învârtindu-i

brăţările între degete. *Brăţările scăpărătoare – cheia abilităţii lui*. În viaţa mea nu am mai fost atât de şocată. Maven este acum complet lipsit de apărare, la mila celor pentru care el n-ar avea niciodată milă.

Prinţesa lacustră schiţează un zâmbet crud, oribil pe buzele unei persoane atât de stăpânite. Maven o scuipă, dar nu o nimereşte.

— *Jigodie* acvatică, mârâie el, dând iarăşi din picioare. Amarnică greşeală ai făcut astăzi.

Cenra se încruntă, dar îşi lasă fiica să se descurce singură.

— Serios? murmură Iris netulburată.

Cu mişcări foarte lente îi ia coroana de pe cap şi o aruncă în apă.

— Sau greşeala îţi aparţine? Şi nu este vorba doar despre ziua de azi, ci despre nenumăratele greşeli pe care le-ai făcut, una dintre ele – deloc lipsită de importanţă – fiind să mă aduci în regatul tău.

Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Maven, trădătorul, a fost trădat. Trişorul a fost înşelat.

Războiul.

S-a terminat.

Cred că mi se face rău.

Mi se taie răsuflarea şi îmi iau cu greu ochii de la Maven pentru că vreau să mă uit la fratele lui. Cal este palid ca un mort. Este limpede că n-a avut habar de planul pus la cale de Anabel şi Julian. De *schimbul* ăla pe care trebuie să-l facă acum în numele lui.

Oare pe cine vor da ei pentru Maven?

Trebuie să fug de aici. Să-l iau pe Tolly. Să ne aruncăm amândoi în mare.

Cobor repede duna ca să fiu lângă fratele meu. *Nu le uşura sarcina acvaticilor*, îmi spun eu. *Fugi la avion*. *Fugi acasă*.

— Ei, Evangeline, nu te supraestima! cârâie Maven, contorsionându-se ca să-şi poată netezi părul care-i cade mereu în ochi. Nu eşti atât de valoroasă pe cât îţi imaginezi tu.

Cuvintele lui îi fac pe toţi ceilalţi să se uite la mine. Încep să mă retrag cu spatele, ţinându-l strâns de braţ pe Ptolemus. Caut să văd măcar un chip prietenos şi îl descopăr pe cel al lui Mare Barrow. Se uită când la mine, când la mâna cu care îl ţin pe Tolly. Şi parcă o cuprinde un soi de milă. Cât n-aş da să i-o scot

din inimă cu un cuţit.

— Atunci, despre cine e vorba? întreb eu cu tupeu, folosindu-mi orgoliul ca pe o armură. Iar te vinzi, Barrow?

Se uită urât la mine şi mila de mai devreme se transformă în furie. Îmi place mai mult aşa.

— Nu, spune Julian, revenind împreună cu gărzile, care aduc un prizonier din avion.

Ultima dată când l-am văzut pe Salin Iral tocmai fusese deposedat de toate titlurile lui şi tata îl strânsese de gât ca pedeapsă pentru prostia şi aroganţa lui. Îl ucisese pe regele lacustru în faţa zidurilor cetăţii Corvium, nesupunându-se ordinelor primite. Şi pentru ce? Pentru nimic mai mult decât o vorbă de laudă. Era prea obtuz ca să priceapă că fapta lui va duce la întărirea alianţei lacuştrilor cu Maven şi le va întărâta şi mai mult pe cele două regine împotriva noastră. Acum va plăti cu viaţa pentru nerozia lui.

Salin nu este legat, dar ochii lui sunt complet lipsiţi de expresie. Gărzile care îl escortează abia dacă-l ţin de braţe, dar el nu încearcă să fugă. Din cauză că Julian Jacos se află aproape de el. Mă îndoiesc că i s-a dat *voie* să fugă.

— Ce-i asta... n-am autorizat *niciun*..., se bâlbâie Cal, apropiindu-se ameninţător de bunică-sa.

Însă Anabel îl împinge cu blândeţe pe rege înapoi, la locul lui.

— Dar ai s-o faci. Nu-i aşa, Cal? îl întreabă ea pe un ton suav.

Şi, cu o tandreţe maternă, îi cuprinde obrajii în palme.

— Putem pune capăt războiului chiar azi, chiar acum. Acesta este preţul. O singură viaţă în schimbul a mii de vieţi.

Nu-i deloc o alegere dificilă.

— Chiar aşa, Cal. Că doar tu vrei să salvezi cât mai multe vieţi, corect? intervine Maven pe un ton care musteşte de sarcasm.

Vorbele sunt singura armă care i-a mai rămas.

— Nobil până la capăt.

Cal ridică foarte încet ochii şi îşi priveşte lung fratele. Maven amuţeşte dintr-odată, lăsând tăcerea să ardă între ei. Nu clipeşte niciunul. Nu cedează niciunul. Mai tânărul Calore continuă să rânjească batjocoritor, provocându-şi fratele să reacţioneze în vreun fel. Însă Cal nu-şi schimbă expresia şi nu rosteşte niciun cuvânt. Însă spune tot ce e de spus prin felul în care îşi îndreaptă umerii şi pleacă de lângă bunică-sa.

Julian îşi pune degetul sub bărbia lui Salin, ridicându-i capul ca să-l oblige să-l privească în ochi.

— Du-te la regine! îi spune el, cu vocea melodioasă pe care i-o dă abilitatea de cântăreţ puternic.

Sunt convinsă că Julian ne-ar putea vrăji pe toţi dacă ar vrea. Şi apoi s-ar urca pe tron. Din fericire pentru noi, pe Julian Jacos nu-l interesează deloc puterea.

O avea Slin Iral privirea goală, dar tot elegant rămâne şi tot graţioşi îi sunt paşii. Străbate distanţa scurtă dintre grupul nostru şi Maven. Reginele lacustre arată ca nişte femei hămesite, care tocmai s-au aşezat la o masă îmbelşugată. Iris îl înşfacă pe Salin de grumaz, îi trage un şut în glezne şi-l obligă să cadă în patru labe în apă.

— Trimiteţi-l, spune Cenra încet, făcând un semn din mână spre Maven.

Tot ce se întâmplă acum mi se pare nenatural, parcă privesc printr-un geam fumuriu la nişte evenimente care se desfăşoară mult prea încet ca să fie reale. Dar sunt. Gărzile lacustre îl îmbrâncesc cu putere pe Maven spre fratele lui. Se împleticeşte, scuipă sânge, continuă să rânjească batjocoritor. Însă în ochi îi lucesc lacrimi. Începe să-şi piardă stăpânirea de sine.

A înţeles că acesta este sfârşitul. Maven Calore a fost înfrânt.

Gărzile îl îmbrâncesc mereu, nepermiţându-i să-şi recapete echilibrul. Jalnică imagine. Maven începe să bolborosească nervos, intercalând fragmentele de cuvinte printre hohote isterice de râs.

— Am făcut ce-ai zis, şopteşte el, adresându-se cuiva care nu este de faţă. Am făcut ce mi-ai zis să fac.

Înainte să ajungă în faţa fratelui său şi să i se prăbuşească la picioare, Anabel se postează între ei doi. Îşi ocroteşte nepotul preferat ca o leoaică.

— Nu te apropia de adevăratul rege! mârâie ea.

Bine face că nu are încredere în el, nici măcar acum, când Maven nu mai are nimic de pierdut.

Cade într-un genunchi şi îşi trece mâna prin păr, răvăşindu-şi buclele negre şi ude. Se uită cu ură la fratele lui, încercând să reaprindă un foc pe care nu-l mai stăpâneşte.

— Te temi de un biet băieţel, Cal? Credeam că, dintre noi doi, tu eşti războinicul.

Mare se încordează şi pune mâna pe braţul lui Cal. Nu-mi dau

seama dacă vrea să-l oprească sau să-l îndemne să facă ceva. Cal cugetă îndelung.

Apoi, cu o încetineală dureroasă, regele supravieţuitor îşi sprijină mâna pe mânerul sabiei.

— Tu m-ai omorî dacă ai fi în locul meu.

Maven şuieră printre dinţi. Şovăie puţin. Probabil se gândeşte la o minciună. Nimeni nu poate ghici ce este în mintea lui Maven Calore şi nici pe care dintre feţele lui ne-o va arăta.

— Da, aşa aş face, murmură el, scuipând iarăşi sânge. Eşti fericit?

Cal nu-i răspunde.

Ochii din gheaţă albastră se opresc asupra fetei de lângă fratele lui. Mare împietreşte sub privirea lui. Are toate motivele să-i fie frică de el, dar îşi ascunde emoţia.

— Îţi pare bine? întreabă aproape în şoaptă Maven.

Nu-mi dau prea bine seama cui i se adresează.

Însă nu-i răspunde niciunul dintre cei doi.

Atenţia îmi este atrasă de un gâlgâit ca de apă şi îmi iau ochii de la Maven ca să mă uit la reginele care dau târcoale prăzii lor. Nu dansează, ci desfăşoară un fel de ritual. Un ritual fără un tipar anume. În afară de o furie rece, stăpânită. Chiar şi Bracken pare neliniştit când se uită la femeile alea, care parcă au înnebunit pe neaşteptate. Şi face câţiva paşi înapoi, ca să le facă loc să-şi ducă la capăt ceremonialul. În genunchi, şi cu gura plină cu apă, Salin se leagănă între ele.

Pe rând, reginele lacustre îi toarnă apă peste faţă, torturându-l. Încetul cu încetul, picătură după picătură, chipul lui Salin Iral se face palid, apoi vânăt, apoi negru. Şi este cuprins de convulsii. Şi cade. Şi se îneacă în apa de cincisprezece centimetri. Incapabil să iasă de acolo. Incapabil să se salveze. Vrăjitoarele alea două se apleacă peste trupul lui, ca să se asigure că va pleca pe lumea cealaltă cu chipurile lor în minte.

Am mai văzut metode de tortură născocite de indivizi care pentru asta trăiesc. Tortura te tulbură mereu, indiferent de situaţie. Însă cruzimea acestor două femei este mult prea calculată pentru înţelegerea mea. Şi mă îngrozeşte.

Iris îmi surprinde privirea şi eu mă uit repede în altă parte. Nu-i suport ochii aţintiţi asupra mea.

Dar a avut mare dreptate. Maven a comis o greşeală uriaşă atunci când a adus-o în regatul şi în palatul lui.

— Îţi pare bine? repetă Maven cu mai multă disperare şi mai multă ferocitate, dezvelindu-şi dinţii albi, la fel cum o fiară îşi dezveleşte colţii.

— Taci, Maven! susură Julian, obligându-l să se uite la el.

Şi acum, pentru prima oară în viaţa lui bolnavă şi mincinoasă, Maven se supune şi îşi ţine gura spurcată.

Mă uit în spate şi văd că Ptolemus s-a făcut alb ca varul. Probabil la fel arăt şi eu. Lumea noastră s-a întors cu fundul în sus. Alianţele au fost destrămate şi apoi refăcute, hotarele trebuie redesenate, logodnele trebuie să-şi urmeze cursul firesc.

Şi mă ia cu ameţeală când îmi dau seama că înţelegerea asta trebuie să mai conţină ceva. Neapărat.

Mă lipesc de fratele meu şi-i şoptesc la ureche.

— Imposibil să ni-l fi dat pe Maven doar în schimbul lui Salin.

Iral este un lord căzut în dizgraţie, fără titluri şi fără moşii şi fără putere atât în Rift, cât şi în Norta. Fără valoare. Nici măcar reginele lacustre nu l-ar da la schimb pe Maven doar ca să-şi satisfacă setea de răzbunare. Femeile astea sunt ciudate, nu proaste. Anabel a zis că acesta este preţul, dar nu poate fi tot adevărul. Trebuie să mai fie şi altceva. Altcineva.

Nu las să mi se citească pe chip tulburarea care mă cuprinde. Mă prefac impasibilă ca o statuie.

Nu am fost prea departe de adevăr când m-am temut că noi facem parte din înţelegere.

Însă Maven are dreptate. Un prinţ şi o prinţesă în schimbul unui rege? Absurd. Nu valorăm atât de mult.

Însă tatăl nostru, *da*.

Volo Samos, rege al Riftului. Salin a împlântat sabia în regele lacustru ca să-i facă pe plac tatii şi să-i intre în graţii. Dar nu este vina tatii că Salin a fost un dobitoc, pentru că a comis crima în numele lui.

Plus că este rivalul lacuştrilor, cum este şi rivalul lui Cal.

Anabel l-ar fi putut da la schimb fără nicio remuşcare. Ba chiar ar fi fost cea mai bună metodă prin care să scape definitiv de tata.

Îmi strâng degetele ca să nu-mi trădez tremuratul. Cu aceeaşi expresie imperturbabilă pe chip, cântăresc în minte opţiunile pe care le am.

Dacă tata moare, atunci Riftul se dezmembrează. Nu ar reuşi să reziste fără el, nu în situaţia actuală. Iar eu îmi voi pierde

rangul de prinţesă. Nu voi mai fi supusa lui, animalul lui dresat, jucăria de care să dispună cum are chef, sabia pe care s-o folosească atunci când e la ananghie.

Nu voi mai fi obligată să mă mărit împotriva voinţei mele şi nici să-mi trăiesc tot restul vieţii în minciună.

Cu toate astea, îmi iubesc tatăl. Acesta este adevărul. Şi n-aş suporta să-l pierd.

Nu ştiu ce să fac.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Mare

Refuz să călătoresc în acelaşi avion cu Maven. La fel şi Cal. Chiar dacă este în transă, tot nu ne putem uita la el. Julian, Davidson şi Anabel iau asupra lor această sarcină şi îl conduc pe Maven la al doilea avion, ca să ne lase să zburăm în linişte.

Dar tot nu suntem capabili să discutăm despre cele întâmplate, aşa că zborul înapoi la Golful Portuar se desfăşoară într-o tăcere stupefiată. Chiar şi Evangeline şi Ptolemus sunt şocaţi şi muţi. Schimbul făcut ne-a derutat pe toţi. Încă nu-mi vine să cred. Julian şi Anabel au conspirat cu lacuştrii? Chiar sub nasul nostru? Fără aprobarea lui Cal şi fără implicarea lui Davidson? N-are nicio noimă. Nici măcar Farley, care are o reţea vastă de spioni, nu s-a aşteptat la asta. Însă acum ea este singura dintre noi care pare încântată de deznodământ. Zâmbeşte şi mai că-şi iese din piele de atâta bucurie.

N-ar trebui să mă simt aşa. Am câştigat războiul. S-a terminat cu luptele, s-a terminat cu pierderile de vieţi. Maven şi-a pierdut coroana pe insula Province. Dar nimeni nu s-a aplecat să o ridice şi banda din fier rece a rămas abandonată acolo. Iris i-a luat brăţările. Aşa că nu se mai putea lupta cu noi. S-a terminat. Băiatul-rege nu mai există. Nu îmi mai poate face niciun rău.

Şi atunci, de ce mă simt atât de rău? Mi s-a instalat o groază cumplită în capul pieptului, grea ca un bolovan şi imposibil de ignorat. *Ce se va întâmpla acum*?

La început, încerc să dau vina pe Iris, pe mama ei şi pe Bracken. Cal a jurat că va respecta alianţa, dar mă îndoiesc că ei o vor face. Prea mult au pierdut şi niciunul nu pare genul care să se întoarcă acasă cu mâna goală. Toţi au motive personale să caute răzbunare, iar Norta este schilodită, divizată de războiul civil. Pradă uşoară pentru fiare mai puternice. Pacea pe care am obţinut-o astăzi are zilele numărate. Parcă şi aud ticăitul ceasului care ne anunţă cum se scurg secundele până la catastrofă.

Nu acesta este motivul pentru care ţi-e teamă, *Mare Barrow*.

Azi-noapte, Cal şi cu mine am convenit să nu facem alegeri şi să nu schimbăm hotărârile deja luate. Anumite lucruri puteau fi trecute cu vederea atunci când soarta războiului nu era încă decisă. Am crezut că vom avea mai mult timp la dispoziţie. Nu mi-am imaginat că totul se va termina atât de repede. N-am ştiut că am ajuns deja pe marginea prăpastiei.

Maven a fost scos din ecuaţie, iar Cal a devenit în sfârşit regele Nortei. *Se va încorona şi îşi va recăpăta dreptul dobândit prin naştere*. *Se va căsători cu Evangeline*. *Nimic din ce a fost înainte nu va mai conta*.

Iar noi vom redeveni duşmani.

Montfortul şi Garda Stacojie nu vor mai accepta un alt rege în Norta.

Nici eu nu voi accepta, în ciuda tuturor promisiunilor lui solemne că va schimba lucrurile. Tiparul se va repeta pur şi simplu cu copiii lui sau cu nepoţii. Toţi descendenţii lui vor fi regi sau regine. Cal nu vrea să vadă ce trebuie făcut. Nu are curajul să se sacrifice pentru crearea unei lumi mai bune.

Mă uit pe furiş la el, printre gene. E cufundat în gânduri şi nu mă vede. Se gândeşte la fratele lui. La preţul pe care trebuie să-l plătească Maven Calore pentru toată baia de sânge pe care a provocat-o şi pentru toate rănile pe care ni le-a făcut.

Înainte să luăm cu asalt închisoarea Corros, unde credeam că ne aşteaptă Maven, Cal mi-a spus că îşi va pierde controlul. Şi îl înspăimânta slăbiciunea asta a lui. Atunci i-am zis că îl voi ucide eu pe Maven dacă el nu era în stare. Mi-era uşor să promit asta la vremea respectivă, dar atunci când chiar am avut ocazia să-l omor, când l-am găsit în cada aia de baie, vulnerabil ca un nou-născut, nu am putut s-o fac.

Sigur că vreau să-l văd mort. Pentru câte mi-a făcut. Pentru toate suferinţele, pentru toate chinurile cumplite la care m-a supus. Pentru toate nenorocirile. Pentru Shade. Pentru toţi roşiii folosiţi ca pioni în jocul lui dement. Însă nu ştiu dacă aş putea să-l omor cu mâna mea. Şi cred că nici Cal nu poate.

Dar o va face, trebuie s-o facă. Pentru că numai acolo duce drumul acesta pe care mergem acum.

Călătoria înapoi spre Golful Portuar pare mai scurtă decât înainte şi aterizăm la marginea Portului Vărsătorului, pe fosta platformă a pieţei de legume. Locul e ticsit de soldaţi ai coaliţiei. Mi se pune un nod în gât. Prea mulţi ochi.

Însă acum nu eu sunt trofeul expus, chiar dacă Maven m-a arătat mulţimii de atât de multe ori. Simt un strop de satisfacţie când îl văd coborând din avion. Sub influenţa abilităţii lui Julian, se împleticeşte în propriile picioare, grele ca plumbul. Niciodată parcă nu a semănat mai tare cu un băieţel oropsit. Cineva îi pune cătuşele la mâini. Nu spune nimic. Nu este în stare să vorbească.

De lângă el, Farley zâmbeşte mândră şi stă cu mâna ridicată în semn de triumf. Cu cealaltă mână îl apucă de guler.

— Înălţaţi-vă, roşii ca zorii zilei! strigă ea.

Şi îi trage un şut în spatele picioarelor, la fel cum a făcut Iris cu Salin Iral. Maven cade în genunchi. Un rege decăzut.

— Victorie!

Tăcerea stupefiată din piaţă se risipeşte repede atunci când mulţimile înţeleg ce se petrece. Şi izbucnesc urletele, o furtună de înjurături şi de zbierete de bucurie şi venin atât de asurzitoare, încât sunt convinsă că întreg oraşul a aflat vestea cea mare.

Cal urmăreşte tăcut manifestările acestea. Nu i se citeşte nimic pe chip, dar căldura pe care o emană mă arde. Nu-i place ce se întâmplă.

— Să-l ducem la palat, îi şopteşte lui Anabel. Cât mai repede.

Bătrâna regină oftează iritată.

— Oamenii trebuie să-l vadă, Cal. Permite-le să se bucure de victoria ta. Lasă-i să te iubească pentru asta.

Cal tresare.

— Asta nu-i dragoste, răspunde el, arătând cu bărbia la gloata extaziată.

Sunt mult mai mulţi roşii şi oameni cu sângenou decât argintii, însă toţi se uită la Maven cu rânjete fioroase şi cu pumnii ridicaţi. Furia a pus stăpânire pe piaţă.

— Asta-i ură. Să-l ducem în palat, departe de mulţimea asta.

Este cea mai bună opţiune. Şi cea mai comodă. Îi fac un semn din cap şi îl strâng uşor de braţ. Îi ofer toată mângâierea de care sunt capabilă, cât încă mai sunt capabilă să i-o ofer. La fel ca în cazul alianţei, şi zilele noastre împreună sunt numărate.

Anabel se îmbăţoşează.

— Am putea să-l ducem pe jos, pe străzi, să-l vadă...

— Nu! mârâie Cal.

Se uită pe rând la Anabel şi la mine. Mă crispez sub privirea

lui.

— Nu am de gând să fac aceleaşi greşeli pe care le-a făcut el.

— Foarte bine! se răsteşte mânioasă bătrâna regină.

La marginea pieţei ne aşteaptă camioanele militare ca să ne ducă la palat. Cal se duce glonţ la cel mai apropiat şi eu mă ţin după el, având însă grijă să păstrez o distanţă respectuoasă.

— Dar tot trebuie să transmitem ştirile, continuă Anabel, venind după noi. Trebuie să-i anunţăm pe nortani că regele lor adevărat s-a întors. Trebuie să convocăm Înaltele Case, să le cerem să ne jure credinţă. Să-i pedepsim pe aceia care nu vor dori să o facă...

— Ştiu, răspunde Cal cu asprime.

Aud sunete înfundate din spate. Farley îl îmbrânceşte pe Maven în urma noastră. Julian merge lângă ei. Câţiva soldaţi îşi aruncă eşarfele roşii, sărbătorind triumful. Ovaţionează şi chiuie în egală măsură.

Zgomotul este înfiorător, chiar dacă este făcut de oamenii mei. Şi îmi aminteşte de Archeon, când eu am fost cea obligată să străbat oraşul în lanţuri. O prizonieră, un trofeu. Maven m-a forţat să îngenunchez în faţa întregii lumi. Mi-a venit să vomit atunci şi îmi vine să vomit şi acum. *N-ar trebui să fim mai buni decât a fost el*?

Însă simt şi eu setea aceasta nestăpânită. Setea de răzbunare şi dreptate. Încerc să mi-o astâmpăr. Încerc să nu mă gândesc la monstrul acesta pe care îl port în suflet, monstrul născut din toate greşelile pe care le-am făcut şi din toate relele care mi s-au făcut mie.

Anabel vorbeşte ca o moară stricată tot drumul până la camioane, când Cal o expediază de lângă noi cu o privire urâtă. Nu mă uit în spate înainte să mă urc în camion, pentru că nu mă simt în stare să văd cum alt om trebuie să îndure ce am îndurat eu în Archeon. Chiar dacă omul acela este Maven.

Cal închide portiera şi ne cufundăm în penumbre. Geamul despărţitor este ridicat şi şoferul nu ne poate auzi. Suntem singuri şi nu mai trebuie să ne prefacem.

Cal se sprijină cu coatele de genunchi şi îşi ascunde faţa în palme. Emoţiile acestui moment sunt aproape de nesuportat. Teamă, regret, ruşine şi foarte multă uşurare. Toate pe fondul unui sentiment de groază, pentru că ştim ce va urma. Mă lipesc de spătarul scaunului şi-mi pun mâinile la ochi.

— S-a terminat, mă pomenesc eu că spun şi simt în gură gustul minciunii.

Cal începe să respire sacadat, de parcă tocmai a venit de la antrenamente.

— Ba nu s-a terminat, şopteşte el. Nici pe departe.

•

Apartamentul meu din Dealul Oceanului se află în cealaltă parte a palatului faţă de cel al lui Cal. Aşa am cerut eu. Camerele sunt elegant mobilate, luminoase şi aerisite; însă baia este mult prea mică pentru mai multe persoane. Mă înfior sub apa fierbinte şi clăbucii de săpun care îmi alunecă pe tot corpul. Temperatura din cadă mă calmează, îmi alungă durerea şi tensiunea din muşchi. Farley stă cu spatele la mine, în vreme ce Davidson se sprijină de uşă. Deşi este lider naţional, acum montfortezul pare şocant de neprotocolar. Şi-a descheiat costumul sobru purtat la şedinţă şi i se vede maioul alb. Se freacă la ochi şi cască. Deja este obosit şi ziua abia a început.

Mă spăl din nou pe faţă, dorindu-mi să-mi pot îndepărta frustrarea la fel de lesne cum mă curăţ de transpiraţie şi mizerie. *E imposibil să rămân singură măcar o clipă*.

— Şi când o să refuze? mârâi eu la cei doi.

Planul nostru, ultima şansă pe care o avem ca să obţinem ce ne dorim, are mult prea multe lacune.

Davidson îşi împleteşte degetele pe genunchi.

— *Dacă* refuză...

— O să refuze, spunem într-un glas eu şi cu Farley.

— Atunci vom face ceea ce am hotărât, spune simplu premierul, ridicând din umeri.

Ochii lui oblici mă urmăresc cu atenţie.

— Suntem terminaţi dacă nu ne ţinem de cuvânt. Plus că eu trebuie să-mi respect promisiunile făcute faţă de poporul meu.

Farley dă din cap, aprobându-l. Se uită peste umăr la mine. De atât de aproape îi pot număra pistruii de pe nas, tot mai mulţi de când a început vara. Fac un contrast izbitor cu cicatricele de la gură.

— Şi eu trebuie să mi le respect, spune ea. Aşa mi-au spus ceilalţi generali din Comandament.

— Mi-ar face plăcere să-i cunosc, murmură într-o doară Davidson.

Ea îi aruncă un zâmbet amar.

— Dacă totul va merge aşa cum credem noi, ne vor aştepta la întoarcere.

— Bine.

Mă cufund şi mai mult în apa înspumată şi parfumată.

— Cât timp mai avem la dispoziţie? pun eu întrebarea pe care o evităm de câteva minute. Până se vor întoarce lacuştrii?

Farley se întoarce şi îşi sprijină bărbia de genunchi. Scrâşneşte din dinţi. E tulburată, ceea ce nu i se prea întâmplă.

— Agenţii din Piedmont şi Ţinutul Lacurilor mi-au raportat că se observă mişcări în forturi şi citadele. Îşi adună soldaţii, îşi organizează armatele.

Tonul îi devine trist.

— Nu va mai dura mult.

— Ţinta lor este capitala, spun eu sec.

Nu este o întrebare.

— Probabil, zice Davidson, bătându-se uşor cu degetul în buză. Urmăresc să obţină măcar o victorie simbolică. Dar, dacă celelalte cetăţi şi regiuni vor capitula, atunci vor cuceri foarte repede întreaga ţară.

Farley se crispează doar gândindu-se la aşa ceva.

— Iar în cazul în care Cal ar muri în atac...

Se întrerupe brusc. În ciuda apei fierbinţi, mă ia cu frisoane doar când mă gândesc la posibilitatea asta. Îmi iau ochii de la ea şi mă uit spre fereastră. Norişorii pufoşi şi albi plutesc leneşi pe cerul albastru. Ziua este mult prea senină şi veselă pentru o asemenea discuţie.

Fie că îşi dă seama ce face sau nu, Davidson răsuceşte cuţitul care-mi este permanent împlântat în inimă, ducând mai departe ideea lui Farley.

— Fără moştenitori. Norta nu va mai avea rege. Ar începe domnia haosului.

Spune lucrurile astea de parcă ar reprezenta o opţiune. Mă apuc cu mâna de marginea din porţelan a căzii şi las o scânteie ameninţătoare să-mi alunece pe deget. Premierul se trage puţin înapoi.

— Ar însemna ca alţi roşii să-şi piardă vieţile, Mare, îmi explică parcă scuzându-se. Nu vreau aşa ceva. *Trebuie* să cucerim Archeonul înaintea lor.

Farley strânge pumnii şi îl aprobă. Cu foarte mare hotărâre.

— Şi să-l obligăm pe Cal să abdice. Să-l convingem că nu are

de ales.

Nu mă clintesc şi mă uit ţintă la premier.

— Cum rămâne cu Riftul?

Îngustează ochii.

— Volo Samos nu va suporta să trăiască într-o lume pe care să nu o guverneze el, însă Evangeline...

Îi rosteşte numele cu multă plăcere.

— ... Evangeline ar putea fi convinsă. Sau măcar cumpărată.

— Cu ce? râd eu.

Ştiu că Evangeline ar face tot posibilul să nu se mărite cu Cal, dar cum să-mi pot imagina că-şi va trăda vreodată familia, că va renunţa vreodată la coroană? Nu, nu se poate. Mai degrabă ar îndura o viaţă plină de suferinţe.

— Este mai bogată decât noi toţi la un loc. Şi mult prea orgolioasă.

Davidson înalţă bărbia cu un aer de superioritate. De parcă el ar şti ceva ce noi încă nu am aflat.

— Cu propriul ei viitor, răspunde el. Cu libertatea.

Strâmb din nas. Răspunsul lui nu mă convinge deloc.

— Nu-mi dau seama ce i-ai putea cere. Că doar n-o să-şi abandoneze propriul tată.

Premierul este de acord cu mine.

— Sigur că nu, dar poate distruge alianţa. Poate refuza să se căsătorească. Poate tăia toate legăturile lui Cal cu Riftul. Şi atunci el nu va mai avea la cine să apeleze. Nu poate supravieţui fără aliaţi.

Nu se înşală, dar planul acesta este mult prea riscant. Una este să ne bazăm pe scopurile noastre comune şi cu totul alta este să-i cerem să-şi trădeze propriul sânge. Propria familie. Pare imposibil. Chiar ea a spus că, atunci când se va termina totul, nu va putea să refuze căsătoria cu Cal şi nu se va putea opune dorinţelor tatălui ei.

Aburul se roteşte prin tăcerea aşternută în baie.

Din cealaltă parte a uşii se aude o voce exasperată.

— Ce şanse sunt ca totul să se desfăşoare conform planului? strigă Kilorn din dormitorul meu.

Mă umflă râsul, deşi nu-i nimic de râs.

— Când a mers ceva conform planului?

Răspunsul lui este un geamăt prelung şi frustrat. Uşa băii se zgâlţâie în balamale când prietenul meu începe să se lovească

cu capul de ea.

•

Kilorn şi Davidson au amabilitatea de a mă lăsa să mă îmbrac în linişte, însă Farley pare că nu vrea să plece şi acum stă tolănită pe aşternuturile mele verzi ca marea. În primă fază, mă gândesc s-o dau afară ca să rămân şi eu un pic singură. Dar, pe măsură ce trece timpul, încep să mă bucur că se află lângă mine. Dacă aş fi singură, aş putea să-mi pierd minţile şi să nu le mai deschid în veci uşa. Cu Farley aici, nu pot s-o iau razna şi mă pregătesc cât de repede pot. Sper din suflet să am putere să fac faţă acestei zile care deja se anunţă extrem de *interesantă*.

Pe Farley o pufneşte râsul văzând cum mă îmbrac cu o uniformă de gală a Gărzii Stacojii. Croită special pentru mine. A trecut aproape un an de când am devenit membră a Gărzii, dar nu am făcut niciodată caz de asta. Uniforma ar trebui să fie un simbol, care să mă deosebească foarte clar de Cal şi aliaţii lui argintii; numai că eu cred că Farley a vrut să mai sufere şi altcineva alături de ea. Pentru că uniforma asta roşie ca sângele este cumplit de strâmtă şi ţeapănă şi are gulerul mult prea înalt. Încerc să-l lărgesc un pic, să scap de senzaţia de sufocare.

— Acum nu te mai bucuri că ţi-ai pus-o, nu? chicoteşte Farley.

Ea s-a descheiat la gât şi gulerul îi stă deocamdată lăbărţat.

Mă privesc în oglindă şi nu pot să nu bag de seamă cum costumul ăsta făcut la comandă îşi bate joc de silueta mea. Pătrăţos în partea de sus şi cu pantaloni drepţi, vârâţi în cizme, îmi dă o formă dreptunghiulară. În mod evident, nu-i vreo ţinută de bal.

Singurele ornamente sunt nasturii strălucitori. Atâta tot. N-am niciun fel de insigne sau medalii. Îmi trec palma peste piept şi nu simt decât stofa aspră.

— Capăt şi eu vreun grad militar, ce zici? o întreb pe Farley.

Şi-a păstrat cele trei pătrate la guler, însemne ale gradului de general, dar a renunţat la majoritatea celorlalte medalii şi decoraţii false. N-are niciun rost să le poarte în faţa lui Cal, care ştie prea bine că nu-s adevărate.

Se întinde pe spate, pune picior peste picior şi se uită în tavan.

— Hm... recrut sună bine, nu crezi?

Duc mâna la inimă, prefăcându-mă jignită.

— Sunt membră de un an.

— Poate am să reuşesc să trag nişte sfori, spune ea. Să pun o vorbă bună pentru tine. Să te avanseze până la gradul de caporal.

— Generozitatea ta mă copleşeşte.

— Ai să-i raportezi lui Kilorn.

Cu toată teama care mă sfâşie pe dinăuntru, nu mă pot abţine şi râd cu poftă.

— Nu mă interesează cum faci, dar vezi să nu afle.

Îmi şi imaginez ce zile fripte mi-ar face. Cum m-ar lua peste picior, ce ordine false mi-ar da. N-aş putea să îndur.

Farley râde cu mine. I s-a zburlit părul blond şi scurt, de parcă ar avea o aureolă în jurul capului. Nu este tocmai generoasă cu zâmbetele şi râsul ei, însă situaţia asta este diferită. Nu-i un râs plin de dispreţ sau un zâmbet batjocoritor. Ci este o adevărată explozie de veselie. O raritate în zilele astea.

Îşi dă seama ce face şi se potoleşte. Râsetele i se sting în gât. Mă uit repede în altă parte, de parcă aş fi văzut ceva ce îmi era interzis.

— Ai fost cu el azi-noapte.

Nu există nicio îndoială în tonul ei. Ştie adevărul, aşa cum probabil îl ştie toată lumea. Cal şi cu mine nu am fost prea discreţi.

Îi răspund direct şi fără ruşine.

— Da.

Zâmbetul i se şterge de pe buze şi se ridică în capul oaselor. Văd în oglindă cum i se schimbă expresia. Colţurile gurii i se lasă în jos şi ochii i se întristează. Poate îi pare rău pentru mine. Sau poate că-i este doar milă. Şi poate în privirea ei se ascunde şi un strop de suspiciune.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile! mă răţoiesc eu. Pentru niciunul dintre noi.

Farley ridică repede o mână şi îmi răspunde pe un ton blând, de parcă ar vrea să liniştească un animal turbat:

— Ştiu.

Îşi umezeşte buzele şi o văd că-i în pragul lacrimilor. Alegându-şi cuvintele cu foarte mare grijă, îmi spune:

— Îmi este dor de Shade. Aş face orice să-l aduc înapoi. Să mai am parte măcar de o zi alături de el. Aş fi vrut ca fata mea să-şi cunoască tatăl.

Strâng pumnii şi îmi cobor privirea. Simt că mi-au luat foc

obrajii. De ruşine, pentru că Farley nu are încredere în mine. Şi de supărare, de părere de rău, de regret după fratele meu, de care ne este tuturor dor.

— Nu voi...

Farley se ridică în picioare şi ajunge lângă mine din câţiva paşi. Mă apucă de umeri, obligându-mă să mă uit la chipul ei brăzdat de atâtea lupte.

— Vreau să spun că tu eşti mai puternică decât mine, Mare, îmi şopteşte ea.

Mă uit în ochii ei strălucitori şi, în primă fază, nu înţeleg nimic.

— În privinţa lui. Nu în general, adaugă ea repede, alungând vraja.

— Nu în general, o aprob eu, cu un râs forţat. Mai puţin în ceea ce priveşte electrocutarea oamenilor.

Farley ridică din umerii ei masivi.

— Cine ştie? Încă n-am încercat să fac asta.

•

Sala tronului din palatul Dealul Oceanului dă spre oraş, spre acoperişurile albastre, spre zidurile albe şi până departe, spre port. Ferestrele grandioase se arcuiesc pe deasupra tronului, inundând încăperea cu razele de aur ale acestei amiezi târzii. Lumina face ca totul să pară ireal, un vis. Şi o parte din mine îşi doreşte să se trezească în zori, înainte de plecarea spre insula Province. Înainte ca războiul să fie câştigat atât de uşor şi înainte ca o viaţă să fie dată la schimb cu atâta nepăsare.

Cal nu a spus nimic despre Salin Iral, dar nici nu era nevoie să o facă. Îl cunosc suficient de bine ca să înţeleg cât de mult îl apasă amintirea celor întâmplate. Viaţa unui lord căzut în dizgraţie, sigur că da, dar totuşi un lord, în schimbul fratelui lui Cal. Ştiu că nu i-a fost uşor. Însă nimeni nu şi-ar da seama de asta dacă se uită la regele Tiberias al Şaptelea.

Stă pe tronul din sticlă de diamant al tatălui său – o flacără cu nuanţe de roşu şi negru. Silueta îi străluceşte în lumina care pătrunde prin ferestre şi mă întreb dacă nu cumva vreuna dintre gărzile lui nu este o umbră din Casa Haven, care manipulează lumina în aşa fel încât să-i confere o alură de forţă şi măreţie. Oricum ar fi, tabloul este de mare efect. Cal pare rege până în măduva oaselor, rege aşa cum a fost şi tatăl lui. Cum Maven nu a fost niciodată.

Nu pot să sufăr imaginea asta. Tronul scânteietor, coroana

simplă de pe capul lui. Coroană din aur roz, la fel ca a bunicii sale. Mai preţios decât fierul. Mai elegant. Mai puţin violent. O coroană dintr-un metal care sugerează pacea, nu războiul.

Farley şi cu mine stăm în stânga tronului, împreună cu Davidson şi însoţitorii lui montfortezi. În dreapta, chiar lângă Cal, este jilţul pe care şade Anabel. Urmează membrii Casei Samos, strânşi în jurul unui alt rege.

Mă întreb cât va dura până când Volo Samos să termine de construit tronul lui din oţel şi metal sidefat. Materialele argintii şi albe trebuie să fie împletite în şuviţe complicate, presărate din loc în loc cu sclipiri de jais negru. Strâmb cu dispreţ din buze gândindu-mă la regele Samos, care-şi pierde atât de mult timp cu un amărât de scaun. Trufia argintiilor nu conteneşte să mă uimească.

O văd pe Evangeline lângă tatăl său şi îmi pare nefiresc de tulburată. Se înnebuneşte după asemenea ceremonii pline de fast. Dar uite-o că nu are stare – mişcă din degete şi bate din picior pe sub poalele rochiei. Mă întreb ce ştie sau ce bănuieşte. Nu poate fi vorba despre oferta lui Davidson, pentru că nu i-a făcut-o încă. Deocamdată nu este convins că vom avea nevoie de ea. Cu toate astea, ochii ei cenuşii fug în toate direcţiile, cercetând ungherele sălii. Şi revenind mereu la uşile înalte care dau în saloanele de primire ale palatului. Dincolo de ele se află o mulţime de argintii şi de roşii care speră să vadă şi ei o frântură din cele petrecute înăuntru. Mă cuprinde frica. Evangeline nu este uşor de speriat.

Dar uit de toate atunci când Julian intră în sală, cu mâna pe braţul pe care îl cunosc atât de bine – braţul prizonierului de sânge regesc, pe care îl conduce până în faţa tronului. În urma lor se aude un şuvoi de vociferări furioase, care amuţesc abia atunci când uşile se închid, separându-ne de restul palatului. Lui Cal nu-i place să se dea în spectacol şi este destul de inteligent ca să-şi dea seama că nu avem nevoie de public cât timp hotărăşte soarta fratelui său.

De data aceasta Maven nu se mai împleticeşte. Ba chiar ţine fruntea sus, cu toate că are mâinile încătuşate. Seamănă cu o pasăre de pradă – un uliu, ori un vultur –, cu ochi ageri şi gheare ascuţite, care ne studiază pe toţi. Însă nu reprezintă o ameninţare acum. Pentru că acum nu mai are brăţările. Pentru că acum nu mai are pe nimeni care să-i îndeplinească ordinele.

Gărzile care îl însoţesc fac parte din Casa Lerolan, casă loială lui Cal şi Anabel. Nu lui Maven.

Nu mai are nicio scăpare.

Se opresc la câţiva metri de Cal şi atunci Anabel se ridică în picioare. Îl priveşte îndelung pe Maven, de parcă ar avea cuţite în loc de ochi şi l-ar jupui de viu.

— Îngenunchează în faţa regelui tău, Maven! îi porunceşte ea, iar glasul îi răsună în sala cuprinsă de o tăcere mormântală.

Maven clatină din cap.

— Nu, nu prea cred.

Brusc, mă pomenesc într-un alt palat, uitându-mă la un alt rege Calore. În genunchi, lângă Maven, cu mâinile încătuşate la spate. În clipa în care ne-a trădat pe toţi şi ne-a dezvăluit cui îi aparţine cu adevărat inima lui.

Maven, *ajută-mă*.

Nu, *nu prea cred*.

Maven Calore şi-a ales întotdeauna cuvintele cu cea mai mare grijă. La fel face şi acum. Deşi acum ele nu mai au nicio importanţă, deşi nu mai are niciun fel de putere, tot reuşeşte cumva să ne rănească pe toţi.

Cal se întunecă la faţă şi strânge pumnii. Simt cum monstrul din sufletul meu se trezeşte şi mă imploră să-i permit să-l strivească pe Maven. Să-i şteargă până şi amintirea lui de pe faţa pământului. Nu pot nega dorinţa asta, dar trebuie să mă împotrivesc. Pentru sănătatea mea mintală. Să-mi dovedesc că am rămas om.

— Ridică-te, dacă doreşti, spune Cal în cele din urmă, făcând un semn din mână ca şi cum nu i-ar păsa. Nu schimbă cu nimic *poziţia* în care te afli. Şi locul în care stau eu acum.

— *Acum* este cuvântul-cheie, spune Maven cu luciri în ochii lui reci ca gheaţa, fierbinţi ca o flacără albastră. Mă îndoiesc că vei sta acolo prea mult.

— Asta nu este treaba ta, zice Cal. Ai trădat şi ai ucis, Maven Calore. Crimele tale sunt prea multe ca să le pomenesc aici, aşa că nici nu voi încerca.

Maven pufneşte, dându-şi ochii peste cap.

— Nu cumva să te oboseşti prea tare.

Fratele mai mare ştie că nu trebuie să muşte momeala şi ignoră afrontul. Se întoarce spre Davidson, de parcă ar dori să se sfătuiască cu un consilier sau chiar cu un prieten.

— Domnule premier, în ţara dumitale, care este pedeapsa pentru asemenea fapte? îl întreabă el.

Minunata demonstraţie de solidaritate face parte din imaginea pe care încearcă să şi-o construiască. El este un rege care unifică, nu dezbină. Un argintiu care cere sfatul roşiilor, desconsiderând culoarea sângelui.

Iar atitudinea asta a lui deja dă rezultate.

Volo strâmbă din buze şi se foieşte în mantie ca o pasăre surescitată, care îşi umflă penele. Reacţia lui nu-i scapă lui Maven.

— Ai de gând să permiţi una ca asta, Volo? gângureşte el. Adică ai ajuns pe locul al doilea, în spatele unui roşu?

Hohotele lui de râs ar putea tăia sticla.

— Cât de mult a decăzut Casa Samos.

Aidoma lui Cal, nici Volo nu vrea să-i dea apă la moară lui Maven. Aşa că se calmează şi îşi încrucişează la piept braţele îmbrăcate în crom.

— Măcar eu încă mai am coroana, Maven. A ta unde este?

Maven îi rânjeşte batjocoritor. A început să-i tremure un colţ al gurii.

— Moartea, spune pe un ton hotărât premierul Davidson.

Îşi sprijină coatele pe braţele jilţului şi se apleacă să-l vadă mai bine pe regele detronat.

— La noi în ţară, pedeapsa pentru trădare este moartea.

Cal nici nu clipeşte. Acum se întoarce spre Volo.

— Maiestatea Voastră, ce pedeapsă i-aţi da în Regatul Riftului?

Volo răspunde fără să stea pe gânduri. Are caninii îmbrăcaţi în argint, la fel ca Evangeline.

— Moartea.

Cal dă din cap.

— Doamnă general Farley?

— Moartea, răspunde ea, ridicând semeaţă bărbia.

Maven nu pare tulburat de sentinţă. Nici surprins. Nu le dă prea mare atenţie premierului şi nici lui Farley sau Volo. Nici măcar mie. Vipera încolăcită în mintea lui nu are ochi decât pentru o singură persoană. Îşi priveşte lung fratele, fără să clipească. Am şi uitat cât de mult seamănă, deşi sunt fraţi vitregi. Nu au în comun doar culoarea pielii sau a părului, sau a ochilor, ci mai ales focul din suflet. Amândoi sunt hotărâţi,

ambiţioşi, motivaţi. Altminteri, sunt creaţiile părinţilor lor. Cal este făcut din visurile tatălui său, iar Maven, din coşmarurile mamei lui.

— Şi tu ce vei face, Cal? îl întreabă el atât de încet, că abia îl aud.

Cal nu ezită:

— Exact ce ai încercat să-mi faci tu mie.

Lui Maven parcă-i vine din nou să râdă. Dar nu, doar scoate un pufăit scurt, gutural.

— Deci am să mor în arenă?

— Nu, răspunde regele, clătinând din cap. Nu vreau să văd cum te faci de râs în ultimele clipe ale vieţii.

Nu-i nicio ironie. Maven este un luptător foarte slab. N-ar rezista nici măcar un minut în arenă. Însă nu merită oferta lui Cal, stropul acesta de îndurare la capătul unei judecăţi implacabile.

— Vei avea parte de o moarte rapidă. Îţi garantez asta.

— Câtă generozitate din partea ta, *Tiberias*, râde batjocoritor Maven.

După care se gândeşte mai bine şi se luminează la faţă. Face ochii mari, ca un câine care cerşeşte resturile de la masa stăpânilor. Un căţeluş isteţ, care ştie foarte bine ce vrea.

— Pot să îţi cer ceva?

Cal îşi dă ochii peste cap şi apoi îi aruncă lui Maven o privire sarcastică.

— Poţi să încerci.

— Îngroapă-mă lângă mama mea.

Rugămintea lui îmi frânge inima.

Mi se pare că aud o exclamaţie din cealaltă parte a săli. Poate e Anabel. Mă uit la ea şi văd că şi-a astupat gura cu palma, dar ochii îi sunt uscaţi. Cal s-a făcut alb ca varul la faţă şi şi-a încleştat mâinile pe braţele tronului. I se tulbură privirea şi abia după o clipă reuşeşte să-şi privească din nou fratele.

Nu ştiu unde se află trupul Elarei. Ultima oară am auzit că îl adusese Garda pe insula Tuck, insula pe care am abandonat-o.

O insulă cu cadavre. Cadavrul fratelui meu, cadavrul ei.

— Asta se poate rezolva, şopteşte Cal în cele din urmă.

Numai că Maven nu a terminat. Face un pas, însă nu înainte, ci în lateral. În direcţia mea. Forţa privirii lui aproape mă doboară de pe scaun.

— Şi mai vreau să mor la fel cum a murit mama, mai spune el fără pic de emoţie, de parcă ar cere o pătură în plus.

Din nou sunt prea năucită ca să încerc să înţeleg ce-i în capul lui. Tot ce pot face este să-mi ţin maxilarele încleştate, ca să nu rămân cu gura căscată.

— Sfârtecată de furia ta, continuă el, pârjolindu-mă cu privirea lui oribilă, privirea aia pe care nu o pot uita.

Şi simt cum mă arde stigmatul de pe claviculă.

— Şi de ura ta.

Monstrul din mine s-a deşteptat şi începe să urle. *O voi face chiar acum*. *Eu sunt de vină*, *din cauza mea a început totul*. *Este corect ca tot eu să-i pun capăt*. Îmi încleştez şi eu degetele de braţele jilţului şi îmi înfig unghiile în lemn. Încerc să mă ancorez cumva, să mă controlez, să-mi ţin în frâu fulgerele. Numai că am senzaţia că aş putea declanşa furtuna într-o clipită. Nu-i voi da satisfacţie. Vrea să mă seducă pentru ultima oară. Asta face acum. O ultimă picătură de otravă, un ultim fir de putregai, o ultimă încercare de a o perverti pe cea care fusesem eu înainte să pună gheara pe mine. Ştie că o parte din mine – o mare parte din mine – îşi doreşte asta. Şi ştie că, dacă aş face-o, aş distruge tot ce am reuşit să salvez din închisoarea şi din tortura iubirii lui.

Ucide-l, *Mare Barrow*! *Termină cu el o dată pentru totdeauna*.

Se uită lung la mine, aşteptând să iau o decizie. La fel şi ceilalţi. Nici măcar Cal, regele, nu spune nimic. Cum a făcut-o şi în alte dăţi, mă lasă să-mi aleg singură calea.

Nu ştiu de ce mă gândesc la Jon. Profetul care mi-a citit soarta. *Ai să te înalţi*, *dar ai să te înalţi singură*. Mă întreb dacă soarta asta s-a schimbat deja sau dacă mi-o schimb eu chiar acum.

Clatin foarte încet din cap.

— Nu eu îţi voi aduce sfârşitul, Maven. Şi nici tu pe al meu.

Maven se crispează. Se uită atent la ochii mei, la buzele mele, mă studiază cu privirea. Nu spune nimic, de parcă ar aştepta să mă răzgândesc. Eu strâng din dinţi şi nu mă mişc. *Fulgerele n-au milă*, am spus eu cândva. Însă fulgerele sunt doar o parte din mine. Nu ele mă guvernează.

Eu le guvernez pe ele.

— Foarte bine, spune Maven în silă, furios că a fost refuzat.

În inimă îmi răsare un mugur de triumf, care contrabalansează insistenţele monstrului din mine. Maven se

răsuceşte pe călcâie şi se întoarce iarăşi cu faţa la Cal.

— Atunci să mor de glonţ. De sabie. Decapitează-mă, dacă aşa vrei. Nu mă interesează cum ai să mă ucizi.

Cal a început să-şi piardă controlul. Calvarul acesta durează prea mult, iar masca de rege a început să-i alunece de pe faţă. Mai că mă aştept să-l văd cum se ridică de pe tron şi iese din sală. Dar nu-i stă în fire. Cal nu este genul care să capituleze, nu este genul care să-şi dezvăluie slăbiciunile. Aşa a fost instruit încă de mic.

— Vei avea parte de o moarte rapidă, repetă el, dar mai ezitant acum.

— Mi-ai mai zis asta! se răsteşte Maven, aidoma unui ţânc cuprins de năbădăi.

În obraji i se aprind bujori argintii, care se întunecă treptat.

Anabel bate din palme. Se uită lung la cei doi fraţi, comparându-i. Tensiunea dintre ei trosneşte şi pârâie ca un cablu electric şi mă întreb dacă Maven nu cumva încearcă să-l scoată din sărite pe Cal şi să-l facă să-l omoare chiar aici şi acum. Pentru că nu i-a mers cu mine.

— Gărzi, am isprăvit judecata trădătorului, spune Anabel, poruncitor, scăpându-l pe Cal de luarea unei hotărâri sub imperiul emoţiilor.

Nu vreau şi ştiu că nu-i bine, dar mă uit la Maven şi îl văd că mă priveşte lung, cu subînţeles.

Cal este incapabil să ia decizii.

Mi-a spus-o de multe ori, iar eu am descoperit acest adevăr în foarte multe împrejurări extrem de dureroase. Chiar şi după înlăturarea lui Maven, Cal este la fel de şovăitor, incapabil să ia vreo hotărâre de unul singur. Maven a tot insistat că acesta este motivul pentru care Cal ar fi un rege slab. Sau ar fi un rege ţinut în lesă de altcineva, care ar conduce cu adevărat. Şi trebuie să-i dau dreptate. Mai tânărul Calore este, într-adevăr, o bestie, dar o bestie foarte inteligentă.

Gărzile Lerolan îl apucă de umeri ca să-l scoată din sală. Mă aştept să-i însoţească şi Julian, însă el rămâne şi se aşază în spatele tronului. Îşi încrucişează gânditor braţele şi nu spune nimic. Doar paşii gărzilor şi ai lui Maven răsună prelung în întreaga sală. Mă întreb dacă am să-l mai văd vreodată. Dacă voi avea putere să asist la execuţia lui.

Când uşile masive se închid în urma lui, mă las moale în

scaun şi oftez adânc. Tot ce-mi doresc acum este să urc în camera mea şi să dorm puţin.

Cred că şi Cal ar vrea acelaşi lucru. Se foieşte pe tron, apoi se ridică în picioare.

— Cred că am terminat aici, spune el cu vocea sleită de oboseală.

Regele se uită la fiecare dintre noi în parte, dorind să lase impresia că s-ar consulta cu sfetnicii lui credincioşi, nu cu nişte aliaţi de circumstanţă. Poate chiar este convins că, dacă se poartă aşa, i-ar putea convinge să-i fie loiali pentru totdeauna.

Ce să zic? *Mult succes*.

Regina Anabel îi pune repede mâna pe braţ, împiedicându-l cu blândeţe să plece. Cal încremeneşte la atingerea ei.

— Trebuie să discutăm detaliile încoronării tale, îi aduce ea aminte cu un surâs blajin.

Cal pare iritat de această perspectivă, ori poate doar îl enervează dădăceala bunicii.

— Să fie cât mai curând – mâine, chiar. Nu trebuie să facem mare vâlvă, ci doar o ceremonie oficială.

Volo nu se lasă eclipsat şi îşi sprijină barba în mână. Mişcarea aproape insesizabilă este un semnal clar prin care pretinde să i se dea atenţie.

— Mai avem de rezolvat şi problema Oraşului Nou, ca să nu mai spun că nu aţi stabilit încă data nunţii.

Se uită când la Cal, când la Evangeline. Dacă cei doi nu ar fi fost învăţaţi din copilărie să-şi stăpânească emoţiile, sunt sigură că acum ar fi început să se agite sau chiar să vomite de silă.

— Avem nevoie de câteva săptămâni ca să pregătim...

Îmi vine o idee şi îl întrerup.

— Vrei, te rog, să ne explici la ce anume te referi când spui „problema” Oraşului Nou?

Îl privesc pe Volo drept în ochi. Uluirea şi dezgustul îi întunecă ochii cenuşii. Lui Farley îi zvâcnesc buzele, dar îşi reţine zâmbetul satisfăcut, aşa că expresia ei rămâne una imperturbabilă.

Anabel se grăbeşte să-mi răspundă, înainte ca Volo să apuce să zică ceva sau să facă scandal pentru că am îndrăznit să vorbesc peste el.

— Nu trebuie să discutăm asta acum, spune ea, fără să-şi ia mâna de pe braţul lui Cal.

El se uită la mine, speriat de ce aş putea face şi ce reacţie i-aş provoca regelui Samos. Strânge din buze şi se încruntă, avertizându-mă să abandonez subiectul.

Nicio şansă, Calore.

— Ba eu cred că trebuie, spun eu, adresându-mă tuturor.

Vocea îmi este puternică, limpede, amintind de cea a Mareenei Titanos – arma pe care mi-au dat-o argintiii.

— Şi mai trebuie să discutăm şi alte lucruri.

Cal ridică din sprâncene.

— Cum ar fi?

Premierul îşi drege glasul şi se apucă să recite textul pe care l-am stabilit în grabă şi pe care nu am avut vreme să-l repetăm. Însă Davidson este un politician abil şi diplomat. Aşa că niciun cuvânt de-al lui nu pare premeditat. Îşi joacă bine rolul şi vorbeşte foarte convingător.

— Este clar că Ţinutul Lacurilor şi prinţul Bracken, ca să nu-i mai amintim şi pe aliaţii lui din Piedmont, nu au nicio intenţie să renunţe la Norta, spune el, adresându-se tuturor argintiilor, dar mai ales lui Cal, care trebuie convins să treacă de partea noastră. Sigur, Norta s-a reunificat, însă a rămas mult prea vlăguită în urma războiului îndelungat. Două dintre cele mai mari forturi ale voastre sunt fie distruse, fie în incapacitate de funcţionare. Încă mai aşteptaţi ca restul nobilelor familii să jure credinţă noului rege, mizând pe sprijinul lor. Regina Cenra nu pare genul care să scape o asemenea ocazie.

Cal se relaxează puţin şi umerii parcă nu-i mai sunt atât de încordaţi. Ţinutul Lacurilor reprezintă un subiect mai convenabil decât opresiunea împotriva populaţiei cu sânge roşu. Îmi aruncă o privire aproape veselă, de parcă totul nu ar fi decât un joc, un flirt. Nu-i vede pe cei trei vânători care încolţesc lupul.

— Da, sunt de acord, spune el, dând recunoscător din cap spre Davidson. Datorită alianţelor noastre puternice, putem apăra Norta de orice cotropitori, fie de la nord sau de la sud.

Davidson n-a renunţat la expresia lui senină. Ridică un deget şi zice:

— În legătură cu asta...

Mă pregătesc pentru ce va urma. Parcă mi s-a aprins un foc în piept. Îmi spun să nu mă aştept la nimic. Îl cunosc suficient de bine pe Cal ca să anticipez ce va spune. Totuşi există o şansă infimă să se fi schimbat, să fi reuşit eu să-l schimb. Sau să se fi

săturat de atâtea lupte, de atâta vărsare de sânge, să i se fi făcut scârbă de toate relele făcute de cei cu acelaşi sânge ca el.

Cal nu pricepe unde bate premierul, dar Anabel îi ghiceşte imediat intenţiile. Strânge din ochi precum un şarpe veninos. În spatele ei, Volo lasă impresia că ar dori să ne străpungă pe toţi cu câteva suliţe bine ţintite.

Davidson lasă în jos mâna dinspre mine, pe care nu i-o văd ceilalţi. Degetele îi lucesc uşor, pregătite să formeze scutul albastru care să ne apere de orice atac. Însă expresia nu i se schimbă, tonul îi rămâne ponderat şi ferm.

— Acum, când fratele tău a fost detronat, iar tu vei deveni rege, aş dori să propun altă soluţie.

— Domnule premier? îl întrerupe Cal.

Ori nu-i în stare, ori nu vrea să înţeleagă.

Davidson continuă să vorbească netulburat, fără să-i pese de privirile urâte pe care i le aruncă argintiii. În urmă cu mai mulţi ani, Republica Liberă Montfort nu semăna deloc cu ce este ea astăzi. Pe vremea aceea era doar o adunătură de regate minuscule şi feude conduse de argintii. La fel cum este Norta astăzi. Războiul civil pustia pământurile.

Mă ia cu fiori reci, cu toate că ştiu ce urmează să spună.

— Pacea era ceva nemaiauzit. Roşiii îşi pierdeau vieţile în războaiele argintiilor, pentru orgoliul argintiilor, pentru setea de putere a argintiilor.

— Îmi sună cunoscut, murmur eu, cu ochii la Cal.

Încerc să-i estimez reacţia după aproape imperceptibilele mişcări ale feţei. Buze strânse, sprâncene curbate. O uşoară încleştare a maxilarelor, o expiraţie prelungă. E ca şi cum aş încerca să citesc o imagine sau să miros un cântec. Frustrant şi imposibil.

Premierul se înflăcărează. Îi place ce face şi dă tot ce are el mai bun.

— Doar printr-o revoltă, spune el, pusă la cale de o alianţă de roşii, susţinută de înfocaţi şi de argintiii solidari cu lupta noastră, am fost în stare să ne transformăm în naţiunea democratică de astăzi. A fost nevoie de multe sacrificii. A fost nevoie de multe vieţi jertfite. Dar acum, la mai bine de zece ani de la momentele acelea, ne-am revenit complet şi prosperăm. Şi devenim din zi în zi mai puternici.

Se sprijină satisfăcut de spătarul jilţului, continuând să ignore

privirile absolut criminale ale lui Anabel şi Volo.

— Nu pot decât să sper că şi tu te vei strădui să faci la fel, Cal.

Cal.

Faptul că i se adresează cu numele acesta, în timp ce regele stă pe tron, cu coroana pe cap, are o semnificaţie cât se poate de clară. Până şi Cal se prinde. Clipeşte o dată. Mai clipeşte încă o dată. Încearcă să-şi vină în fire.

Dar nu apucă să spună nimic, pentru că Farley abia aşteaptă să-şi joace şi ea rolul.

Însemnele de general îi sclipesc puternic, luminând obrajii lui Cal.

— Acum avem o ocazie cu care nu ne vom mai întâlni niciodată. Norta este în ruine şi trebuie reconstruită, spune ea.

Sigur, Farley nu stăpâneşte arta oratoriei la fel de bine ca Davidson, dar nici vreo diletantă nu este. Garda Stacojie a ales-o cu multe luni în urmă să-i fie purtător de cuvânt şi a avut motive întemeiate să facă asta. Farley vorbeşte cu patimă şi convingere şi este capabilă să mişte chiar şi inimile cele mai îngheţate.

— Hai s-o reconstruim împreună şi să facem o ţară nouă!

Acum şi Anabel i-o ia înaintea nepotului său.

— S-o facem să semene cu ţara *dumitale*, domnule premier? şuieră ea. Permite-mi să ghicesc, ai de gând să ne oferi consultanţă de specialitate în crearea acestei naţiuni minunate? adaugă ea.

Aluzia veninoasă este cât se poate de limpede. Sămânţa îndoielii a fost sădită. O văd în ochii lui Cal. *Oare va prinde rădăcini*?

— Poate ai de gând să te oferi să ajuţi la guvernarea ei?

Şi parcă ceva din autocontrolul lui Davidson se clatină. Îl văd rânjind – şi cred că-i pentru prima oară de când îl cunosc.

— Am propria mea ţară de slujit, Maiestate, atâta timp cât mi se va *permite* să o slujesc.

Hohotele de râs ale lui Volo sunt mai urâte şi mai stridente decât ale lui Maven.

— Adică ne ceri să renunţăm la tronurile noastre, la tot ce am obţinut prin multă trudă? Ne ceri să ne lepădăm de neamul nostru, să ne trădăm casele, taţii şi bunicii?

Anabel intervine cu ironie:

— Şi bunicile.

Parcă mârâie în surdină. Aşa mi se pare.

Stau ţintuită pe scaun, deşi îmi vine să le sar la beregată. Nu ar fi deloc bine să ajungem la confruntări de natură fizică.

— *Noi* pentru ce am trudit, Volo? îl întreb eu.

Dar el nici măcar nu catadicseşte să se uite la mine. Şi asta nu face decât să-mi accentueze furia.

— Noi pentru ce anume ne-am vărsat sângele? Pentru dreptul de a intra la alţi stăpâni? Pentru dreptul de a fi încuiaţi în mahalale, luaţi cu arcanul în armată, redaţi aceloraşi vieţi de care de-abia scăpaserăm? Care este dreptatea aici? Cum poţi să spui că este corect?

Încep să-mi pierd controlul şi încerc să vorbesc fără să iau în seamă nodul din gât. Are un efect ciudat asupra mea faptul că spun toate astea cu glas tare, ca să mă fac auzită de aceia care au făcut ca lumea aceasta să fie atât de crudă sau care doar au păstrat-o aşa. Nu ştiu dacă îmi vine mai degrabă să plâng sau să răbufnesc şi nu ştiu prea bine de partea cui aş putea să fiu. Îmi vine să o apuc pe Anabel de umeri ori să-l înşfac pe Volo de gât ca să-i forţez să mă asculte şi să înţeleagă ce au făcut şi ce vor să facă în continuare. Dar dacă îşi ţin şi acum ochii închişi? Sau dacă se uită şi nu văd nimic rău? Atunci, ce aş mai putea să fac?

Regele Samos îmi aruncă o privire scârbită.

— Nu există nici dreptate şi nici nedreptate în lumea asta, *fetiţo*. Aş fi crezut că ştie asta orice persoană născută cu sângele roşu, pufneşte el plictisit.

Lângă el, Evangeline nu se mişcă, stă cu ochii în pământ şi cu gura închisă.

— Nu sunteţi egalii noştri, indiferent cât de mult v-aţi strădui să fiţi. Asta-i firea lucrurilor.

Cal iese din muţenie şi se uită furios la regele Riftului.

— Încetează, Volo! spune el tăios.

Fără să-i folosească titlul, fără vreo altă politeţe. Dar nici nu-l contrazice. Muchia aia de cuţit pe care a apucat-o se face tot mai subţire cu fiecare secundă care trece...

— Ce anume ne ceri, domnule premier? îl întreabă el pe Davidson.

Se face că nu pricepe şi vrea să ne oblige să-i explicăm pe îndelete.

— Nu este doar cererea mea, spune Davidson uitându-se la mine.

Se uită şi Cal şi mă ţintuieşte cu ochii lui de culoarea bronzului. Nu ştiu ce mă apucă şi îl sorb din priviri – de la mâinile lui blânde până la coroana aia detestabilă de pe frunte.

Însă nu şovăi. Am trecut prin prea multe. Iar Cal a fost alături de mine mereu, aşa că nu ar trebui să fie surprins.

— Abdică, îi spun eu. Sau te abandonăm.

Vocea lui nu trădează nicio emoţie. Niciun şoc.

Se aştepta la asta.

— Veţi rupe alianţa.

Davidson dă din cap cu hotărâre.

— Nu avem intenţia să contribuim la crearea unui regat asemănător cu cel de care abia ne-am eliberat.

Intervine şi Farley, care declară cu patos:

— Nici Garda Stacojie nu va tolera una ca asta.

Simt o undă de căldură din direcţia lui Cal. Semn rău. Cu un oftat, îmi dau seama că trebuie să renunţ la speranţa că va asculta măcar acum de glasul raţiunii. Văd că suferă şi mă doare asta. Însă foarte puţin, în comparaţie cu toate rănile pe care mi le-au provocat fraţii Calore.

Cal se uită din nou la Davidson, direcţionându-şi furia tot mai mare către altcineva.

— Deci ne abandonaţi în ghearele lacuştrilor şi ale Piedmontului. Regate cu conducători mult mai răi decât aş fi eu vreodată? aproape că se bâlbâie el, enervat peste măsură.

Este limpede că încearcă să salveze alianţa, să facă tot ce poate ca să ne ţină alături de el.

— Ai spus şi tu: în momentul acesta suntem slabi. Suntem o pradă uşoară. Fără armatele voastre...

— Armate roşii, îi aminteşte premierul cu răceală. Armate de oameni cu sângenou.

— Nu se poate! spune tăios Cal.

Întinde mâinile cu palmele în sus. Goale. Nu are nimic de oferit.

— Pur şi simplu nu se poate. Nu acum. Probabil cu timpul, însă Înaltele Case nu se vor supune decât unui rege. Şi atunci Norta se va destrăma. Va pieri. Nu avem timp să schimbăm *întreaga formă de guvernământ* şi să ne pregătim pentru o invazie inevitabilă...

Farley îl întrerupe:

— Faceţi-vă timp!

În ciuda înălţimii sale, a umerilor laţi, a coroanei, uniformei şi a tuturor însemnelor de militar şi rege, Cal nu a semănat niciodată mai tare cu un copil. Se uită la noi toţi – la mine, la bunică-sa, la Volo. Anabel şi regele Riftului îl privesc neînduplecaţi. Dacă ne va accepta cererile, atunci ei îl vor abandona şi o altă parte a alianţei va fi distrusă.

În spatele lui Cal, Julian lasă capul în jos. Nu spune absolut nimic.

Volo îşi trece prin barba-i argintie mâna cu care a comis atâtea crime. Ochii îi sclipesc de furie.

— Lorzii argintii ai Nortei nu vor renunţa la drepturile dobândite prin naştere.

Farley sare de pe scaun. Şi scuipă la picioarele lui Volo.

— Asta-i ce cred eu despre drepturile voastre dobândite prin naştere.

Spre marea mea surprindere, regele Samos a amuţit. Stă cu gura căscată şi cu ochii holbaţi la ea. N-am mai văzut vreun Samos care să rămână fără cuvinte.

— Şobolanii nu se schimbă, mârâie Anabel.

Loveşte uşor cu mâna în braţul jilţului. Însă ameninţarea din tonul ei o lasă rece pe Farley.

Cal repetă ce a spus, numai că acum vocea îi este mai puţin fermă, cuvintele mai puţin clare. Vânătorii l-au încolţit.

— Nu se poate.

Încet, dar foarte hotărât, Davidson se ridică în picioare. Mă ridic şi eu.

— În cazul acesta, regretăm că trebuie să te părăsim, zice el. Regretăm sincer. Te consider prieten.

Cal se uită când la unul, când la altul. Este copleşit de tristeţe. La fel sunt şi eu. Amândoi acceptăm realitatea. Acesta a fost mereu drumul pe care ni l-am ales.

— Ştiu, răspunde Cal. Dar ar trebui să ştii că nu reacţionez prea bine la ultimatumuri, fie ele venite de la prieteni sau duşmani.

Un avertisment.

Nu doar pentru noi.

Plecăm toţi – roşii uniţi în convingeri şi ţeluri. Uniforme stacojii şi verzi, chipuri sărutate de aceleaşi nuanţe de roz şi carmin. Îi lăsăm în urmă pe argintiii reci şi neclintiţi, ca sculptaţi în piatră – statui cu ochi vii şi inimi moarte.

— Succes! mai reuşesc să spun eu, aruncând o ultimă privire peste umăr.

Cal se uită lung după mine şi îmi răspunde cu acelaşi cuvânt:

— Succes!

În Corvium, atunci când a ales coroana, am crezut că mi-a plecat pământul de sub picioare şi că mă prăbuşesc în abis. Acum nu mai este aşa. Inima îmi este deja frântă, iar o singură noapte nu mi-a lipit-o la loc. Rana aceasta nu este una nouă; durerea aceasta nu este una necunoscută. Cal este exact aşa cum mi-a spus el că este. Nimic şi nimeni nu l-ar putea schimba vreodată. Îl iubesc şi probabil că-l voi iubi mereu, dar nu-l pot convinge să se mişte, dacă el vrea să stea pe loc. Acelaşi lucru se poate spune şi despre mine.

Farley îmi atinge uşor mâna. Îmi aminteşte că mai avem o ultimă cerere.

Mă întorc din nou cu faţa la el. Încerc să par hotărâtă, îndârjită, cea care-i va aduce inevitabilul sfârşit regelui argintiu. Dar să fiu tot Mare Barrow, fata pe care el o iubeşte. Roşia care s-a străduit să-l schimbe.

— Măcar le vei permite roşiilor să plece din mahalale?

Farley continuă, pe un ton apăsat:

— Şi vei abroga înrolarea obligatorie?

Nu ne aşteptăm la vreun răspuns. Poate doar la mimarea regretului sau la vreo altă explicaţie teatrală despre cât de *imposibile* ar fi lucrurile astea. Şi poate că Anabel o să-şi cheme gărzile să ne dea afară.

Însă Cal începe să vorbească fără să se uite la argintiii din dreapta lui. Fără să aibă nevoie de părerea lor. Nu ştiam că-i capabil de una ca asta.

— Pot să promit că vor avea o leafă bună.

Pufnesc în râs, dar el continuă să vorbească, nebăgându-l în seamă pe Volo, care s-a albit la faţă de scârbă.

— O leafă bună, repetă el. Libertate de mişcare. Vor avea dreptul să locuiască şi să muncească unde îşi doresc. La fel şi pentru cei din cadrul armatei. Solde bune, condiţii corecte de recrutare. Vom renunţa la recrutarea obligatorie.

Acum eu sunt luată prin surprindere. Nu pot decât să îmi plec fruntea. Îmi răspunde cu acelaşi gest.

— Îţi mulţumesc, murmur eu.

Bunica lui loveşte indignată în braţul jilţului.

— Suntem în pragul altui război, spune ea pe un ton batjocoritor, de parcă ar avea cineva nevoie să i se amintească de pericolul reprezentat de Ţinutul Lacurilor.

Mă întorc repede ca să nu-mi observe zâmbetul. La fel şi Farley. Schimbăm o privire bucuroasă şi totodată uimită de felul cum ne-a acceptat cererea fără niciun protest. Sigur, nu înseamnă mare lucru în ansamblul situaţiei; sigur, ar putea să fie o promisiune deşartă. Dar, cel puţin, ne-am atins un scop.

Adică am provocat o ruptură între argintii, am săpat la temelia unei alianţe şi aşa destul de precare. Singura alianţă care i-a mai rămas lui Cal.

Îl aud în spate cum o pune la punct pe bunică-sa.

— Eu sunt regele. Acestea sunt ordinele mele, îi spune el pe un ton care nu acceptă contrazicere.

Nu o aud ce-i răspunde, pentru că şoaptele ei sunt acoperite de gemetele uşilor masive care se deschid şi apoi se închid în urma noastră. Salonul de primire este tot aglomerat, plin cu tot felul de gură-cască, nobili şi soldaţi curioşi, care vor să-i vadă pe proaspătul rege şi consiliul lui, improvizat la repezeală. Trecem printre ei fără să spunem nimic, fără să lăsăm să ni se citească ceva pe chipuri. Farley şi Davidson ajung la ofiţerii lor şi le transmit în şoaptă decizia pe care am luat-o. A venit momentul să plecăm din Golful Portuar, să plecăm din Norta. Mă deschei la guler ca să pot respira mai uşor, fără să mă mai simt sufocată de stofa ţeapănă.

Pe mine nu mă aşteaptă decât Kilorn. Nu mă întreabă cum a decurs şedinţa. A înţeles ce era de înţeles din felul în care am ieşit din sală şi din tăcerea noastră.

— La naiba! mârâie el în timp ce străbatem culoarele palatului cu paşi sprinteni şi hotărâţi.

Nu am ce bagaje să-mi fac. Toate hainele mele sunt fie de împrumut, fie uşor de înlocuit – chiar şi acelea cu care am venit îmbrăcată în Golful Portuar. Nu am niciun bun personal, cu excepţia cerceilor din urechi. Şi a aceluia ascuns într-o cutiuţă în Montfort. Cercelul cu piatra roşie, de care nu m-am îndurat să mă despart. Până în momentul acesta.

Mi-aş dori să-l am acum. Să-l las în camera lui, pe perna pe care am dormit.

Ar fi un rămas-bun foarte potrivit. Mi-ar fi mai uşor decât ce trebuie să fac acum.

Mă despart de Farley şi Davidson, care se îndreaptă spre camerele lor, situate la baza scării impozante.

— Ne vedem afară în câteva minute, le spun eu.

Niciunul nu mă întreabă ce am de gând să fac. Dau doar din capete şi mă lasă să plec.

Kilorn şovăie cu piciorul pe prima treaptă, aşteptând să-l invit să vină cu mine. Nu o fac.

— Aşteaptă-mă şi tu! îi şoptesc eu. Vin repede.

Mă priveşte pătrunzător, cu ochii lui verzi ca smaraldul.

— Nu-i permite să te distrugă.

— Mi-a făcut tot ce se putea face, Kilorn, îi zic eu. Maven nu mai este capabil să distrugă nimic.

Minciuna asta îl convinge şi pleacă, mulţumit că voi fi în siguranţă.

Însă întotdeauna mai rămâne ceva de distrus.

•

Gărzile din faţa uşii se dau la o parte şi eu apăs pe clanţă. Mă mişc repede, ca să nu-mi pierd curajul sau să nu mă răzgândesc. Nu este închis într-o celulă, ci într-un salon elegant de la etaj, cu ferestre care dau spre ocean. Nu văd niciun pat, doar câteva scaune şi o canapea lungă. Înseamnă că fie va muri astăzi, aşa că nu are când să mai doarmă; fie nu i s-a adus încă patul.

Stă la fereastră, cu o mână pe draperii, ca şi cum ar vrea să le tragă.

— Degeaba, mormăie el cu spatele la mine. Tot o să intre lumina.

— Credeam că asta vrei, îi spun eu. Să rămâi în lumină.

Repet vorbele pe care mi le-a spus el cu luni în urmă, pe când eu eram prizoniera lui, închisă într-o încăpere asemănătoare cu aceasta, condamnată să mă uit pe geam şi să mă topesc de vie.

— Stranie simetrie între noi, nu crezi? spune el, zâmbind leneş şi arătând spre cameră.

Parcă-mi vine să râd de situaţia în care am ajuns. Însă mă stăpânesc şi mă aşez pe un fotoliu, având grijă să-mi ţin mâinile libere şi scânteile pregătite.

Mă uit la el. Nu se mişcă de lângă fereastră.

— Sau poate regii Calore au aceleaşi gusturi în privinţa felului în care sunt decorate celulele de închisoare.

— Mă cam îndoiesc, răspunde el. Dar se pare că ne

demonstrăm afecţiunea prin celule elegante şi bine mobilate. Mici dovezi de compasiune pentru prizonierii pe care îi iubim în pofida voinţei noastre.

Declaraţiile lui nu mai înseamnă nimic pentru mine. Abia dacă simt în inimă o fluturare vagă, uşor de ignorat.

— Ce simte Cal pentru tine şi ce simţi tu pentru mine sunt două lucruri complet diferite.

Maven râde ironic.

— Aşa sper şi eu, zice el, mângâind draperia.

Se întoarce şi se uită la tunica mea, apoi la maioul care îmi acoperă clavicula. Stigmatul nu se vede.

— Când va fi? mă întreabă în şoaptă.

Execuţia.

— Nu ştiu.

Alte hohote demente de râs. Începe să se plimbe prin cameră, cu mâinile la spate.

— Vrei să-mi zici că marele consiliu n-a reuşit să ia o decizie în privinţa asta? Era de aşteptat. Probabil că o să mor de bătrâneţe înainte ca voi să picaţi de acord asupra oricărui lucru. Mai ales când îl aveţi printre voi pe Samos.

— Şi pe bunica ta.

— Eu n-am bunică! se răsteşte el. Ai auzit-o şi tu când a zis că nu ne leagă nimic.

Amintirea îl înveninează pe Maven, care începe să meargă din ce în ce mai repede. Traversează camera din câţiva paşi mari, după care se întoarce şi porneşte în direcţie opusă. Cu tot exteriorul lui calm, în momente din acestea pare de-a dreptul nebun, pe punctul de a-şi pierde complet contactul cu realitatea. Încerc să nu mă uit în ochii lui în care s-a aprins un foc nimicitor.

— Ce cauţi aici? Trebuie să-ţi mărturisesc că nu m-am distrat tachinându-te nici pe departe la fel de mult ca pe vremea când tu erai prizoniera *mea*.

Ridic din umeri şi mă uit cu dojană la el.

— Nu eşti prizonierul meu.

— Al lui Cal, al tău, flutură el din mână. Care-i diferenţa?

Diferenţa este foarte mare. Simt cum mă cuprinde din nou tristeţea. Maven nu se lasă păcălit de masca mea indiferentă.

— Aha, murmură el, oprindu-se în mijlocul camerei.

Mă priveşte pătrunzător, de parcă mi-ar putea intra în cap ca să-mi citească gândurile. La fel cum făcea mama lui. Însă nu are

nevoie de asta ca să-şi dea seama ce gândesc sau ca să înţeleagă ce a făcut fratele lui.

— Deci s-a ajuns la o decizie.

— La una singură, şoptesc eu.

Maven face un singur pas spre mine. Eu sunt cea periculoasă, nu el. Aşa că are grijă să se ţină la distanţă.

— Lasă-mă să ghicesc. Voi, roşiii, l-aţi pus să aleagă? L-aţi pus să facă aceeaşi alegere ca acum câteva luni?

— Cam aşa ceva.

Îşi dezveleşte dinţii. Dar este o grimasă de supărare, nu un zâmbet. Indiferent ce se întâmplă între noi, nu se bucură să mă vadă suferind – fie că-i vorba de răni fizice sau de altfel de răni.

— Nu te-a surprins răspunsul lui, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Bine. Ţi-am spus eu. Cal se supune ordinelor primite. Va îndeplini până la moarte dorinţele tatălui său.

Maven vorbeşte de parcă ar vrea să se scuze – un fel de regret. O părere de rău pentru omul în care s-a transformat Cal. *Sunt sigură că şi Cal simte la fel*.

— Nu se va schimba niciodată. Nici pentru tine, nici pentru nimeni altcineva.

Nu am nevoie de arme ca să fac rău cuiva. Nu am nevoie decât de cuvinte. În privinţa asta, Maven şi cu mine semănăm.

— Nu este adevărat, îl contrazic eu, privindu-l drept în ochi.

Lasă capul uşor spre umăr şi pocneşte din limbă, ca un profesor pregătindu-se să muştruluiască un elev.

— Credeam că te-ai învăţat minte, Mare. Oricine poate trăda pe oricine. Iar el te-a mai trădat o dată.

Îndrăzneşte să mai facă un pas înainte. Acum se află la vreo doi metri de mine. Atât de aproape că îl aud cum inspiră pe gură, de parcă ar vrea să guste aerul ieşit din plămânii mei.

— De ce nu poţi să accepţi ce este? murmură el.

Parcă m-ar implora. Parcă ar fi ultima dorinţă a unui condamnat la moarte.

Privirea nu mi se tulbură.

— Este un om cu defecte, la fel ca noi toţi.

Mârâitul lui îmi vibrează în piept.

— Este un rege argintiu. O brută, un laş. Un bolovan care n-o să se clintească şi n-o să se schimbe niciodată.

Nu-i adevărat, îmi repet eu în minte. Mi-au dovedit-o toate

lunile din urmă, dar cel mai mult ultimele minute. Când a ales, chiar cu bunica lui alături. Leafă bună, fără înrolare obligatorie. Paşi care par mici, dar care sunt uriaşi.

— Te înşeli, Cal se schimbă, spun eu fără să-mi pierd cumpătul.

Îmi bat joc de el, îl provoc. Iar Maven încremeneşte şi se face alb la faţă.

— Mai lent decât am dori noi, dar schimbările sunt evidente. Singur se transformă într-un alt om.

Îmi cobor privirea pentru că nu suport să văd cum îi alunecă masca de pe faţă.

— Dar nu mă aştept să înţelegi asta.

Strânge din dinţi furios. Şi puţin nedumerit.

— De ce?

— Pentru că toate schimbările din tine au fost opera altcuiva.

Cuvintele mele îl rănesc profund.

— Mulţumesc pentru că-mi aduci aminte, îmi spune el. Chiar aveam nevoie de asta.

Îmi scot ultima sabie din teacă, pregătindu-mă să i-o înfig drept în inimă. Şi poate să-l fac să simtă măcar în treacăt ce a pierdut.

— Ştii că a căutat disperat pe cineva care să te poată face bine?

Maven cască gura uluit, o închide la loc, o cască din nou. Căutând o replică ironică sau măcar inteligentă. Dar nu reuşeşte decât să bâlbâie:

— Cu... cum?

— În Montfort, îi explic eu. I-a cerut premierului să-i găsească un om cu sângenou, un înfocat, un fel de şoptitor capabil să desfacă ce ţi-a făcut mama ta.

Este aproape dureros să-i vezi în ochi şi altceva în afară de furie şi nebunie. Un licăr de speranţă, o emoţie pură, care se luptă să ajungă la suprafaţă. Însă vrăjile Elarei sunt mult prea puternice. Chipul lui Maven îşi reia expresia nepăsătoare.

— Însă nu există nimeni care să poată face asta. Şi, chiar dacă ar exista, tu nu poţi să te schimbi. Am înţeles asta pe vremea când m-ai ţinut prizonieră în Archeon. Însă fratele tău... el nu a crezut că eşti iremediabil pierdut până astăzi. Când te-a privit în ochi.

Foarte încet, regele detronat se aşază pe fotoliul din faţa mea.

Îşi întinde picioarele şi se lasă moale, încovoindu-şi coloana din oţel dur. Năucit, îşi trece mâna prin buclele negre. Atât de asemănătoare cu ale fratelui său, cu ale tatălui lor. Nu spune nimic şi se uită dezorientat în tavan. Mi-l imaginez zbătându-se să iasă din nisipuri mişcătoare. Luptându-se cu firea imposibilă pe care i-a făurit-o mama lui. Zadarnic. Îşi împietreşte la loc trăsăturile, strânge din ochii ca de gheaţă, face tot posibilul ca să ignore ce-i îndeamnă inima să simtă.

— Nu ai cum să rezolvi un puzzle dacă îţi lipsesc piese din el, nici să lipeşti cioburile unui geam spart ca să-l faci ca nou, mormăi eu doar pentru mine, repetând ce mi-a spus Julian acum câteva săptămâni.

Maven îşi îndreaptă spatele. Se prinde cu degetele de încheietura celeilalte mâini, pipăind locul unde a avut brăţara. Este neputincios fără ea. Schilodit. Nu e nevoie nici măcar să fie păzit.

— Cenra şi Iris vă vor îneca pe toţi, şuieră el. Măcar eu o să mor înainte să pună mâna pe mine.

— Ce mai consolare!

— Mie nu mi-ar face plăcere să mă uit la tine cum mori.

Mărturisirea asta o face pe un ton complet lipsit de emoţie. Nu are niciun scop ascuns. Este doar adevărul pur.

— Ţie îţi va plăcea să asişti la moartea mea?

Măcar acum pot să spun adevărul.

— Unei părţi din mine îi va plăcea.

— Şi restul?

— Nu, şoptesc eu. Nu-mi va face nicio plăcere.

Zâmbeşte.

— Nici nu cer mai mult. Un adio mai frumos decât merit.

— Dar eu ce merit, Maven?

— Lucruri mai bune decât ţi-am oferit noi.

Uşa se deschide cu zgomot înainte să-l întreb la ce se referă. Vreau să mă ridic, pentru că mă aştept să fie gărzile care mă dau afară pentru că nu am ce căuta aici, din moment ce nu mai fac parte din coaliţie. Dar în prag îi văd pe Farley şi Davidson. Ea se uită la Maven cu o ură incredibil de intensă şi mai că mă aştept să-l jupoaie de viu sub ochii noştri.

— Doamnă general Farley! spune Maven, lungind ironic silabele.

Probabil că încearcă s-o enerveze şi s-o facă să i-o ia înainte

lui Cal şi să-l omoare chiar acum şi aici. Însă singura reacţie pe care o obţine de la Farley este un mârâit ca de fiară.

Davidson este mai politicos şi ţine uşa pentru încă o persoană. Observ că au dispărut gărzile de pe coridor.

— Ne cerem scuze că v-am întrerupt, spune premierul.

La semnul său, în cameră intră cealaltă persoană – Arezzo, montforteza cu sângenou. Mă uit nedumerită la ea. Dar nedumerirea mi se risipeşte imediat.

Are darul teleportării. La fel ca Shade. Şi acum întinde mâinile spre noi.

— A venit momentul să plecăm de aici, oftează Davidson.

Tresar când Arezzo mă apucă de mână. Dar nu doar pe mine mă ia cu ea.

Înainte de dispariţia în neant îl văd pe Maven. Chipul lui alb, ochii albaştri, bulbucaţi de o uluire fără margini. Şi mâna lui Arezzo pe mâna lui.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Evangeline

Sala tronului pare pustie fără roşii şi cumva mai friguroasă.

E proastă Anabel dacă îşi imaginează că îl va putea încorona pe Cal mâine. Femeie fără răbdare şi fără minte. Niciun rege al Nortei nu poate fi încoronat decât în capitală şi va mai dura încă cel puţin câteva zile până vom consolida cât de cât Golful Portuar, iar abia după aia vom putea pleca spre Archeon. Mai rămâne de rezolvat şi problema cu Înaltele Case, care i-au rămas loiale lui Maven. Trebuie convinse să treacă de partea lui Cal, să-i jure credinţă şi să fie prezente la ceremonie. Asta dacă se doreşte ca ţara să fie reconstruită. Bineînţeles că nu împărtăşesc nimănui aceste gânduri. Lasă-i să-şi dea singuri seama cum stau lucrurile. Şi, oricum, un rege Tiberias, pe un tron şubred, nu va avea vreme de însurătoare.

Din păcate, unul dintre sfetnicii lui este Julian Jacos, iar lordul ăla cântăreţ se pricepe la politică mai bine decât lasă să se înţeleagă. Nu ţine cont de dorinţa lui Anabel şi propune ca încoronarea să aibă loc peste o săptămână. Cal îi ascultă bucuros sfatul, aşa cum o face mereu.

Acum Cal stă gârbovit pe tron, sleit de bătălie şi de evenimentele care i-au urmat. Mai ales de evenimentele care i-au urmat. Tot aruncă priviri îndurerate spre uşă, imaginându-şi că nu-l vede nimeni. De parcă aşa ar putea s-o facă pe Mare să se întoarcă. Însă a trecut aproape un ceas de când a plecat. Probabil că nici ea, nici camarazii ei nu se mai află în palat, ci au pornit deja pe drumul spre îndepărtatul Montfort. Acolo o aşteaptă familia ei. Va fi bucuroasă să-i revadă pe toţi. Păcat că nu pot şi eu să mă întorc în Rift.

Sau să te duci şi tu în Montfort, îmi şopteşte o voce în minte. Văd fragmente de imagini cu premierul şi soţul lui în capul mesei, la cina dată în cinstea noastră. Ţinându-se de mână, relaxaţi şi plini de încredere. Fără să fie nevoie să nege ceea ce sunt. Îmi masez tâmpla cu degetul ca să scap de durerea asta surdă de cap. În momentul ăsta totul mi se pare imposibil.

Elane nu se află în sala tronului, dar este în apropiere. A fost obligată să călătorească împreună cu părinţii mei şi a ajuns abia în după-amiaza asta. Mor de nerăbdare să scap odată de şedinţa asta, ca să apuc să-mi petrec măcar câteva ore cu ea. Nu ştiu cât timp mai avem la dispoziţie.

— Am să transmit eu mesajul, spune Julian.

Stă în picioare lângă tronul lui Cal, tot cu braţele încrucişate la piept. În absenţa roşiilor, podiumul din sală parcă s-a înclinat într-o parte.

— Lorzii şi doamnele din Înaltele Case vor fi convocaţi în capitală de acum într-o săptămână. Iar tu îi vei aştepta şi îi vei întâmpina bucuros. După aceea te vom încorona.

Nu ştiu de ce, dar Julian nu-mi pare deloc încântat.

Cal dă din cap în silă. Vrea să termine odată cu toată povestea asta. Şi nu vede cum Anabel îl ţintuieşte pe Julian cu privirea ei de culoarea bronzului. Amândoi speră să câştige încrederea regelui, să aibă mai multă trecere decât celălalt – zici că sunt doi copii care se bat pe atenţia unui părinte. Eu aş paria pe Anabel. Ea se pricepe mult mai bine la maşinaţiunile dintr-o curte regală. Plus că este capabilă să elimine pe oricine i-ar ameninţa influenţa asupra nepotului ei.

Oftez în barbă, epuizată deja doar de gândul la o viaţă întreagă înlănţuită de el. Pe vremuri mă înfierbânta perspectiva asta, mă ispitea titlul de regină cu tot ce presupune el. Mi-ar plăcea să cred că Elane m-a schimbat. Numai că o iubeam dinainte, de când îmi ziceam că nu este decât un pion, ca Sonia Iral, o jucărioară argintie, care să fie la cheremul meu şi care să mă ajute să-mi ţes intrigile. Cred că m-a afectat războiul ăsta. M-a umplut cu o teamă pe care n-am mai simţit-o niciodată. Dar nu pentru mine, ci pentru Ptolemus şi Elane. Oamenii pe care îi iubesc din tot sufletul şi pentru care aş fi în stare de crimă. Pentru care aş sacrifica totul doar ca să-i ştiu în siguranţă şi aproape de mine. Am purtat deja o coroană şi ştiu că nici nu se compară cu ceea ce simt pentru ei.

Tata nu cunoaşte sentimentele astea şi nu-mi va permite să mă sustrag de la îndeplinirea îndatoririlor mele.

Nu i-am pomenit nimic despre suspiciunile pe care mi le-a trezit înţelegerea făcută de Anabel şi Julian cu lacuştrii. Poate mă înşel. Poate regina Cenra şi Iris s-au mulţumit doar cu Salin Iral şi au fost de acord să dea la schimb un rege pentru un

singur strop de răzbunare.

Ştii bine că nu este aşa.

Lacustrele alea două nu sunt proaste. Nu ar plăti un preţ atât de mare pentru ceva atât de neînsemnat.

Pentru tatăl tău au plătit preţul ăsta.

Mă uit într-o parte la el, la umerii lui drepţi şi falnici sub plăcile armurii din crom, atât de lustruită, că-mi văd chipul în ea ca într-o oglindă. Şi văd că par speriată, iar ochii, conturaţi cu fard negru ca să-mi acopere cearcănele, mi se mişcă în toate direcţiile. Am luptat bine ieri, ca să mă salvez pe mine şi pe Ptolemus, în timp ce mulţi din neamul nostru au murit. Tata nu mi-a spus încă nimic referitor la asta. Nimic care să-mi dea de înţeles că se simte fericit pentru că i-au rămas copiii în viaţă, moştenitorii lui. Volo Samos este dur ca oţelul din care ne tragem, numai muchii tăioase şi colţuri ascuţite. Până şi barba o are tunsă şi pieptănată cu o rigurozitate matematică. Semăn cu el la culoarea pielii, la fire şi la aspiraţii. Însă acum ne dorim lucruri diferite. El îşi doreşte putere – cât mai multă putere, câtă poate duce. Eu vreau libertate. Vreau să fiu stăpâna propriului meu destin.

Vreau imposibilul.

— Şi acum, în legătură cu nunta regală…, începe Anabel.

Dar eu nu mai pot să suport.

— Scuzaţi-mă! izbucnesc eu, fără să mă uit la vreunul dintre ei, în timp ce mă ridic şi ies din sală.

Mi se pare o capitulare. Însă nu mă opreşte nimeni, nici măcar tata. Nu spune nimeni nimic.

Nici nu ajung bine în capul scării, că mama îmi taie drumul. Atât de nervoasă este, că vorbeşte şuierat, de parcă ar fi unul dintre şerpii ei. În veci n-am să pricep cum de poate o femeie atât de micuţă să ocupe un coridor întreg.

— Bună, mamă! Nu-ţi face griji, sunt întreagă. N-am nici măcar o zgârietură, bolborosesc eu.

Dă iritată din mână – adică nu de chestii dintr-astea are ea chef acuma. Nici ei nu pare să-i pese că ieri am fost foarte aproape de moarte.

— Serios, Evangeline! mă ceartă ea, înfigându-şi în şolduri mâinile acoperite cu bijuterii.

Astăzi a avut chef să se îmbrace în verde-pal. Strâmbă uşor din nas şi îmi dau seama că nu mă bucur de întreaga ei atenţie.

Restul este într-un şoarece ascuns în sala tronului, cu urechile ciulite la discuţiile de acolo.

— N-ai nicio problemă să te caţeri pe zidurile din Fortul Patriot, dar o şedinţă de consiliu este prea mult pentru tine?

Mă cutremur când mă gândesc la bătălia aia cumplită. Fac un efort şi-mi alung amintirea asta din cap.

— Nu-mi place să pierd timpul, îi răspund eu cu un zâmbet plin de dispreţ.

Îşi dă ochii peste cap aşa cum doar o mamă ştie s-o facă.

— Îţi pierzi timpul când se discută despre nunta ta?

— Nu există niciun fel de discuţie, râd eu ironic. N-am niciun cuvânt de spus, aşa că ce importanţă are dacă sunt acolo sau nu? De altminteri, o să-mi povestească Tolly mai târziu totul. O să-mi transmită toate *poruncile* tatii, adaug eu, scuipând cuvântul „poruncile” de parcă ar fi otravă.

Mama pare că se răsuceşte ca un şarpe, un şarpe veninos.

— Te porţi de parcă ar fi vreo pedeapsă.

Ridic trufaşă bărbia. Toate firele din oţel ale rochiei se încordează simţindu-mi furia.

— Şi nu este?

Mama reacţionează de parcă aş fi pălmuit-o şi i-aş fi insultat întregul neam.

— Nu te înţeleg! exclamă ea, ridicând exasperată mâinile. Asta îţi doreşti. Pentru asta ai luptat întreaga viaţă.

Pufnesc în râs. Cum poate să fie atât de oarbă? Mama mea ştie să citească în sufletele tuturor, numai al meu rămâne o carte închisă pentru ea. Bine măcar că hohotele mele o nelinişte sc. Mă uit la bentiţa bătută în nestemate pe care o poartă pe frunte. Să nu zică nimeni că Larentia Viper nu-i făcută să fie regină.

— Îţi vine bine cu coroană, oftez eu.

— Nu schimba subiectul, Eve! se răsteşte ea iritată, apropiindu-se de mine.

Cu toată căldura de care este capabilă, îşi pune mâinile pe umerii mei, de parcă ar vrea să mă îmbrăţişeze. Încremenesc, nici să respir nu mai am curaj. Mă mângâie încet pe braţele goale. Gestul este aproape matern, un gest cu care nu sunt deloc obişnuită.

— Mai e puţin şi se termină, scumpo.

Ba nu, nu se termină.

Mă desprind cu grijă. Până şi aerul este mai cald decât mâinile ei reci ca de reptilă. Pare îndurerată de atitudinea mea lipsită de afecţiune, dar nu se dă bătută.

— Tot ce facem noi este pentru binele tău.

Mă întorc şi plec de lângă ea, în foşnetele metalice ale rochiei.

— Te amăgeşti singură, mamă.

Ajung în apartamentul meu, măcinată de o nevoie puternică să sparg ceva – o vază, un geam sau o oglindă. Ceva din sticlă, nu din metal. Vreau să sparg ceva ce nu aş mai putea să refac. Îmi stăpânesc dorinţa, pentru că nu vreau să strâng eu mizeria. Au mai rămas câţiva servitori în palatul Dealul Oceanului, însă foarte puţini. În palatul acesta, precum şi în toate reşedinţele argintiilor, vor servi doar acei roşii care îşi doresc să ducă pe mai departe meseria asta, însă pe o leafă mult mai bună.

Mă întreb cât de mult poate afecta decizia pe care a luat-o Cal astăzi. Cât de multe se vor schimba? Egalitatea cu roşiii va avea consecinţe considerabile, care nu se vor limita doar la curăţenia din camera mea.

Deschid din mers ferestrele să intre lumina ca de aur şi briza înmiresmată. Inserarea este superbă aici, în Golf. Încerc să mă bucur de ea, să mă liniştesc. Şi mă pomenesc că mă enervez şi mai tare. Ţipetele stridente ale pescăruşilor mi se par nişte hohote batjocoritoare de râs. Îmi trece prin cap să-l străpung pe unul cu o suliţă sau altceva, doar aşa, ca să-mi exersez tragerea la ţintă. Dar mă las păgubaşă şi mă bag în aşternuturile moi. În momentul ăsta, un pui de somn este mai îmbietor decât o baie. Nu-mi doresc decât să se termine odată ziua asta.

Încremenesc când dau cu mâna peste bucata de hârtie dintre mătăsurile de pe pat.

Biletul este scurt, scris cu o caligrafie înghesuită şi cu multe bucle. Total diferită de scrisul elegant şi ostentativ al lui Elane. Nu-l recunosc, dar nici nu este nevoie. Foarte puţini oameni mi-ar lăsa bilete secrete şi încă mai puţini ar fi în stare să ajungă lângă patul meu. Îmi creşte pulsul, mi se taie respiraţia.

Avem dreptate când îi numeam „şobolani” pe cei din Garda Stacojie. Am impresia că ar fi în stare să locuiască în ziduri.

Îmi cer scuze că nu am putut să-ţi înmânez personal această invitaţie, însă nu mi-au permis-o circumstanţele. Pleacă din Norta. Părăseşte Riftul. Vino

în Montfort. Vom face o derogare de la legea noastră pentru tine şi pentru lady Elane. Eşti binevenită în munţii noştri, unde te vei putea bucura în voie de libertatea după care tânjeşti. Abandonează viaţa aceasta nefericită şi închisoarea în care trăieşti. Nu te supune acestui destin. Alegerea este numai şi numai a ta. Noi nu cerem nimic în schimb.

Lipsa crasă de sinceritate a lui Davidson mă scoate din minţi şi vreau să mototolesc bucata de hârtie. Auzi, nu-mi cere nimic în schimb! Simpla mea prezenţă este un privilegiu. Fără mine s-ar alege praful de alianţa lui Cal cu Riftul. Aşa vor Davidson şi Garda Stacojie să pună din nou mâna pe el.

Dacă eşti de acord, porunceşte să ţi se aducă în cameră o ceaşcă cu ceai. De restul ne ocupăm noi.

D

Cuvintele îmi ard ochii, mi se întipăresc în minte. Mi se pare că mă uit la ele ore în şir, când de fapt nu au trecut decât câteva minute.

Alegerea este numai şi numai a ta. Nimic mai neadevărat. Tata m-ar fugări până la capătul lumii, indiferent cine i-ar sta în drum. Eu sunt o investiţie, parte din moştenirea lui.

— Ce ai de gând să faci? mă întreabă o voce dulce şi mai melodioasă decât orice muzică.

Elane se materializează în cealaltă parte a încăperii, lângă o fereastră. Este la fel de încântătoare, dar şi-a pierdut strălucirea. Mă uit la ea şi mi se strânge inima de durere.

Apoi cobor privirea la hârtia pe care încă o mai ţin în mână.

— N-am ce să fac, murmur eu. Dacă...

Însă nu pot rosti cuvintele cu glas tare, nici măcar în faţa ei.

— Aş înrăutăţi situaţia. Şi pentru mine, şi pentru tine.

Elane nu se mişcă, deşi îmi doresc din tot sufletul să vină lângă mine. Stă cu ochii la oraş şi la ocean.

— Chiar crezi că situaţia mea nu este deja destul de rea?

Şoaptele ei, fragile şi blânde, îmi înfig un cuţit în piept.

— Ştii bine că tata te-ar omorî, Elane. Te-ar ucide şi dacă ar bănui... dacă ar şti cât de mult ne tentează să facem *asta*, spun eu, strângând biletul între degete.

Şi cu Tolly cum ar rămâne? Nu pot să-l las singur, unicul moştenitor la tronul unui regat mic şi instabil. Încep să văd ca prin ceaţă cuvintele scrise.

Şi tresar cu putere când îmi dau seama că am început să plâng.

Una după alta, lacrimile mari cad pe bucata de hârtie. Cerneala sângerează albastru.

— Nu ştiu cât am să mai pot trăi astfel, Evangeline.

Mărturisirea este simplă, prozaică. I se boţesc trăsăturile şi trebuie să îmi iau privirea de la ea. Mă ridic de pe pat şi o ocolesc. Nu vine după mine în baie. Îmi lasă timp de gândire.

Îmi tremură mâinile, lacrimile îmi curg şiroaie. Fac ce i-am spus mamei că am de gând să fac. Îmi pregătesc baia şi arunc biletul în apă. Înec oferta şi viitorul nostru.

Mă simt dezgustată la culme de mine însămi, de laşitatea mea, de tot ce se petrece în viaţa asta nenorocită pe care îmi este dat s-o trăiesc. Mă cufund cu totul în apa care îmi înlocuieşte lacrimile de pe obraji. Deschid ochii şi privesc lumea stranie şi unduitoare de sub suprafaţă. Dau încet afară aerul din piept şi privesc cum plutesc şi se sparg bulele micuţe. Îmi dau seama că este un singur lucru, unul singur, pe care-l pot face în privinţa asta.

Să-mi ţin gura.

Şi să-i las pe Julian şi Anabel să-şi facă jocul.

•

La cină am părul încă ud, răsucit la baza gâtului. Nu m-am fardat. Nu mi-am acoperit obrajii cu vopsea de război. N-are rost să mă împopoţonez pentru masa în familie, deşi mama pare a fi de altă părere. Este îmbrăcată ca pentru un dineu oficial, deşi nu suntem decât noi cinci în sufrageria din apartamentul tatii. Strălucitoare ca de obicei, ea poartă o rochie cu mâneci lungi şi guler înalt, dintr-un material negru, cu ape purpurii şi verzi. Nu a renunţat nici la coroană. Pe de altă parte, tata nu consideră că acum ar avea nevoie de coroană. Este impresionant şi înfricoşător indiferent ce ar purta. Aidoma lui Ptolemus, a preferat o ţinută simplă, fără nicio podoabă, în culorile care ne reprezintă: argintiu şi negru. Elane stă calmă lângă el, cu ochii uscaţi şi goi.

Mă joc cu mâncarea din farfurie, fără să scot vreun cuvânt. Părinţii noştri vorbesc şi pentru noi, deşi Ptolemus mai încearcă

să strecoare câte un cuvânt din când în când. Tot nu mă simt bine. Din cauza părinţilor mei şi a lucrurilor pe care mă obligă să le fac. Din cauză că o fac nefericită pe Elane. Din cauza tuturor faptelor mele. Poate că tăcerea mea îl condamnă pe tata la moarte. Şi condamnă la pieire şi regatul lui. Dar pur şi simplu nu mă simt în stare să rostesc cuvintele.

— Mi se pare că bucătăriile din Dealul Oceanului sunt primele care au de suferit de pe urma anunţului făcut de rege, comentează mama, strâmbând din nas la farfuria din faţă.

Felurile delicioase au fost înlocuite cu o mâncare simplă, fără gust. Pui aproape fără sare şi piper, cu verdeţuri, cartofi fierţi şi un fel de sos prea subţire şi apos. Oricine ar putea găti asta. Chiar şi *eu*. Presupun că bucătarii roşii au plecat deja.

Tata taie o bucată de carne în două, cu o mişcare violentă, de parcă ar reteza beregata vreunui duşman.

— N-o să dureze, spune el, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Ce te face să crezi asta? îl întreabă Tolly, valorosul lui moştenitor, care se bucură de rarul privilegiu de a-i putea pune orice întrebare fără teamă de consecinţe.

Însă asta nu înseamnă că tata îi va răspunde. Pentru că, uite-l, nu spune nimic. Doar continuă să mestece încruntat carnea aia fadă.

Aşa că intervin eu, încercând să-mi fac fratele să-mi înţeleagă intenţia.

— Îl va obliga pe Cal să se răzgândească, spun eu, făcând un semn spre tata. Îi va dovedi că ţara are nevoie de mână de lucru roşie.

Dragul de Tolly se încruntă:

— Dar nu ne va lipsi mâna de lucru. Că doar şi roşiii trebuie să mănânce. Iar cu o leafă mai bună...

— Şi cine le va plăti leafa? se răsteşte mama, uitându-se la Tolly ca la un imbecil.

Ciudat din partea ei. Că doar îl adoră pe Tolly. Oricum, ţine la el mult mai mult decât la mine.

— În niciun caz noi.

Şi se dezlănţuie şi tot se răţoieşte la noi şi la mâncarea din faţă, pe care o împunge cu lovituri furioase de cuţit.

— Nu-i drept. Nu-i în *firea lucrurilor*.

Recapitulez în minte declaraţia, ale cărei prevederi vor intra imediat în vigoare. Leafă bună, libertate de mişcare, drepturi

egale în cadrul legislaţiei argintii şi...

— Cum a rămas cu înrolarea forţată în armată? întreb eu.

Mama loveşte tare cu palma în masă.

— Altă aiureală. Înrolarea forţată este un stimulent bun. Ori munceşti, ori te duci la armată. Fără asta, cine ar mai alege să pună osul la treabă?

Ne învârtim în cerc şi nu ajungem la nicio concluzie. Pufnesc iritată pe nas, iar Elane îmi aruncă o privire îngrijorată, cerându-mi să mă potolesc. Bineînţeles că nici eu nu mă bucur de lipsa servitorilor. Şi sunt convinsă că lumea nouă pe care vrea Cal s-o construiască va avea drept rezultat mari transformări, mai cu seamă pentru argintiii obişnuiţi cu structura tradiţională a societăţii noastre. Sigur că nu va dura. Nu-i vor permite argintiii. *Dar durează în Montfort*. *Aşa a spus Davidson*. *Ţara lor a semănat înainte cu a noastră*.

Şi îmi amintesc că a mai spus ceva, mi-a spus doar mie atunci când eram în munţii ăia. Mi-a şoptit grăbit la ureche nişte cuvinte care au nimerit drept la ţintă. *Vă este interzis să vă îndepliniţi dorinţa din cauza rangului*. *Un rang pe care nu l-aţi ales dumneavoastră şi la care nu puteţi să renunţaţi – şi nici nu vreţi să renunţaţi*.

În niciun fel nu m-am comparat vreodată cu roşiii. Eu sunt o aristocrată cu sânge argintiu, ajunsă prinţesă prin reuşitele unui tată puternic şi influent. Destinul meu a fost să ajung regină. Şi aş ajunge, dacă n-ar fi dorinţa care-mi arde în inimă şi transformările stranii prin care am trecut şi pe care abia acum încep să le înţeleg. Davidson a avut dreptate. La fel ca roşiii, sunt diferită de ce îmi pretinde lumea mea să fiu. Dar cu nimic mai prejos.

Ptolemus îmi atinge mâna pe sub masă. Mă inundă dragostea pentru fratele meu, dar mă inundă din nou şi ruşinea.

Ultima şansă.

— Presupun că Elane va veni cu noi la Archeon, spun eu.

Părinţii mei schimbă o privire cu subînţeles, genul de privire pe care o cunosc prea bine şi pe care nu pot s-o sufăr. Elane lasă ochii în jos şi îşi strânge mâinile sub masă.

— Va trebui să se afle alături de casa ei, să jure credinţă împreună cu neamul Haven, îmi continui eu, pe un ton lipsit de patimă, raţionamentul destul de solid.

Nu însă îndeajuns de solid pentru mama, după cum se vede.

Îşi trânteşte furculiţa în farfuria din porţelan.

— Prinţesa Elane este *soţia fratelui tău*, spune ea, accentuând fiecare cuvânt în parte.

Vocea îi sună ca un scrijelit de unghii pe geam. Şi vorbeşte ca şi cum Elane nici nu ar fi aici. Mă apucă nervii.

— Iar fratele tău, împreună cu toată familia noastră, şi-a declarat deja susţinerea pentru regele Tiberias. Elane nu are motive să facă tot drumul ăsta lung. Se va întoarce acasă, la Moşia de pe Creastă.

Elane se îmbujorează uşor. Dar îşi muşcă limba şi rămâne tăcută. Ştie că nu se poate lupta singură cu mama.

Oftez exasperată. *Drum lung*. *Ce tâmpenie*...

— În calitatea ei de prinţesă a Riftului, ar trebui să fie prezentă la ceremonia de încoronare. Ca să arate întregului regat cine suntem noi. Înregistrările vor face ocolul Riftului şi al Nortei. Regatul nostru trebuie să-şi cunoască viitoarea regină, nu credeţi?

Argumentele mele sunt şubrede – asta în cel mai bun caz. Şi reflectă întreaga mea disperare. Detest să fiu nevoită să amintesc cuiva, mai cu seamă mie însămi, ce titlu are Elane. Pentru că titlul acesta se datorează fratelui meu, nu mie.

— Nu este decizia ta.

În copilărie, privirea fioroasă a tatii obişnuia să mă amuţească, să-mi vâre pumnul în gură. Au fost momente când fugeam de el, dar asta îmi atrăgea o pedeapsă şi mai severă. Aşa că m-am învăţat să mă holbez şi eu la el, în ciuda spaimei care mă îngheaţă. M-am învăţat să-mi înfrunt temerile.

— Elane nu-i proprietatea lui Tolly şi nici a voastră, mârâi eu, ca una dintre felinele uriaşe ale mamei.

Nu ştiu cât am să mai pot trăi astfel, mi-a spus ea mai devreme.

Nici eu.

O văd că strânge din dinţi furioasă, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

Tolly se apleacă spre mine, de parcă ar fi în stare să mă apere de părinţii noştri.

— Eve..., murmură el, dorind să mă facă să încetez înainte ca situaţia să se agraveze şi mai tare.

Mama îşi dă capul pe spate şi începe să râdă. Hohotele ei înfricoşătoare îmi perforează timpanele. Mă simt concediată,

dispreţuită, scuipată de cineva care ar trebui să mă iubească.

— Vrei să spui că este proprietatea ta, Evangeline? gângureşte mama rânjind.

Îmi vine s-o pălmuiesc.

Brusc, teama din mine se transformă în furie, fierul se transformă în oţel.

— În aceeaşi măsură în care şi eu sunt proprietatea ei, răspund înghiţind în silă o gură de vin.

Elane se uită la mine. Mă frige privirea ei.

— În viaţa mea n-am auzit ceva mai caraghios, pufneşte mama, împingându-şi farfuria într-o parte. Puiul ăsta este necomestibil.

Tata se uită iarăşi urât la mine.

— N-o să dureze, repetă el.

Mi se pare că ne răspunde amândurora.

O imit pe mama şi îmi împing şi eu farfuria de care nici nu m-am atins.

— O să vedem, murmur doar pentru mine.

M-am săturat de mascarada asta. M-am săturat cu totul.

Dar, înainte să apuc să ies valvârtej din sufragerie – a doua oară pe ziua de azi, după scena din sala tronului –, apare Anabel Lerolan, cu gărzile după ea. Nici măcar baba asta, cât o fi ea de mare regină, n-are tupeul să se confrunte cu Casa Samos fără să-şi asigure protecţia.

— Scuzele mele că vă întrerup de la cină, zice ea repezită şi dând din cap.

Nici acum nu şi-a dat jos coroana, care îi luceşte blând în lumina înserării.

Atunci când se află în faţa reginei Anabel, mama se înfăşoară la repezeală în mantia reginei Larentia. Încearcă să-şi corecteze ţinuta şi aşa perfectă, îndreptându-şi spatele şi semeţindu-şi umeri. Îi aruncă o privire arogantă bunicii lui Cal.

— Presupun că ai motive să o faci.

Regina Lerolan mai dă încă o dată din cap.

— Maven Calore nu mai este.

Ptolemus îşi dă afară tot aerul din plămâni. Am impresia că zâmbeşte. Zâmbesc şi părinţii noştri, amândoi bucuroşi să fi scăpat în sfârşit de Maven. Îmi pare tare rău că nu am văzut execuţia cu ochii mei, ca să mă conving că s-a terminat o dată pentru totdeauna cu băiatul ăla odios, care ne-a dat bătăi

cumplite de cap atât de multă vreme.

Fratele meu se răsuceşte în scaun şi o întreabă pe Anabel privind-o în ochi:

— Cal însuşi l-a omorât?

Babei îi îngheaţă trăsăturile.

— Am vrut să spun că nu mai este aici.

Mă jenează ceva, parcă mă strâng brăţările. Tacâmurile încep să vibreze pe masă. Nu supărarea mea sau a lui Ptolemus ar fi responsabile pentru asta, ci furia tatii. Volo Samos îndoaie degetele, iar cuţitele şi furculiţele se îndoaie odată cu ele.

Strânge ochii şi o ţintuieşte pe Anabel cu privirea.

— A evadat?

Puţin probabil, *însă nu imposibil*. *Mulţi argintii încă îi mai sunt loiali*. *De pildă*, *unii din Casa Haven*. *S-ar fi putut strecura în palat neobservaţi şi l-ar fi putut lua cu ei*. Mi se învârteşte mintea când mă gândesc la toate variantele. Dintre care cea mai nefericită ar fi implicarea Casei Haven. Pentru că ar putea să aibă repercusiuni asupra lui Elane.

Din ce în ce mai supărată, Anabel clatină hotărâtă din cap.

— Nu s-ar zice, şuieră ea.

Mama icneşte.

— Atunci…

Îi termin eu ideea:

— A fost răpit.

Bătrâna regină strâmbă din buze.

— Da.

— De roşii, murmur eu.

O fracţiune de secundă – înfiorătoare fracţiune de secundă – am impresia că Anabel o să explodeze. Îşi dezveleşte dinţii într-un rânjet sălbatic şi îmi răspunde:

— Da.

•

Soarele a asfinţit de tot când ajungem în apartamentul lui Cal şi ne înghesuim în salonul impresionant în care ne-a primit ieri. Se plimbă furios de colo până colo. Observ că încă nu şi-a dat jos ţinuta de gală şi nici coroana din aur roz. Se învârteşte în jurul unchiului Julian, care şade cuminte pe un scaun, ţinându-şi încrucişate şi picioarele, şi braţele. În spatele scaunului este o femeie care stă cu mâinile apăsate pe umerii lui înguşti. Este Sara Skonos, tămăduitoarea. Nu intervine în discuţia celor doi,

dar este foarte atentă la ce spun.

— Intenţia este limpede...

Julian se întrerupe când ne vede năvălind în încăpere şi apoi continuă pe un alt ton:

— Două şedinţe de consiliu într-o singură zi, ce bucurie! Regină Larentia, mă mir să te văd la ora asta.

Mama nu se uită urât la lordul cântăreţ, ci îşi agaţă de buze cel mai ipocrit zâmbet din tot arsenalul ei. Are acelaşi efect.

— Lord Jacos! toarce ea pisiceşte, având grijă să se ţină departe de el.

În sinea mea mă bucur că Elane s-a întors în apartamentul meu şi nu ne-a însoţit până aici. Prezenţa ei ar tensiona şi mai mult o situaţie şi aşa foarte tensionată.

Tata nu pierde vremea şi se aruncă pe un scaun ca o pasăre de pradă pe un colţ de stâncă. Se uită lung la Cal, care se plimbă în continuare.

— Deci fratele tău a ajuns în mâinile duşmanului.

În cealaltă parte a salonului, Julian strânge nemulţumit din buze.

— *Duşman* este un cuvânt prea dur.

— Nu mai sunt aici ca să ne audă, spune tata, fără să se mai deranjeze să-şi controleze tonul. Ne-au răpit un ostatic extrem de valoros. Din momentul acesta, Montfortul şi Garda Stacojie ne-au devenit duşmani.

Fără să se oprească din cursa lui nebună, Cal se uită la tata.

— Şi ce anume propui să facem, rege Volo? îl întreabă el. Vrei să-i chem iar la arme pe soldaţii care acum îşi oblojesc rănile, să strâng flota şi să pornesc la atac împotriva unei ţări foarte îndepărtate, doar ca să recuperez un adolescent cu minţile vraişte? Nu prea cred.

Jur că văd cum se ridică ţepene firişoarele de păr de pe ceafa tatii.

— Câtă vreme Maven este în viaţă, el reprezintă un pericol pentru Norta, scrâşneşte el.

— Cu asta suntem de acord, încuviinţă Cal.

În mod normal, m-ar bucura orice fel de eşec al domniei abia începute a lui Cal. Numai că acum nu-mi prea vine să jubilez. Mă aşez pe un scaun cu un oftat ca de babă şi încerc să-i calmez.

— Majoritatea Înaltelor Case tot ţie îţi vor jura credinţă, spun eu. Ştiu bine că Maven nu mai este în stare de nimic.

Cal pocneşte din limbă într-un fel care mă calcă pe nervi. Ce mi-aş mai dori să i-o tai din rădăcină.

— Nu-i suficient. Avem nevoie de o ţară unită, dacă vrem să respingem atacurile lacuştrilor şi ale piedmontezilor.

Anabel a venit în urma noastră şi acum închide cu grijă uşa şi traversează salonul ca să fie alături de nepotul ei. A început să mă cam plictisească atitudinea asta de cloşcă pe care o adoptă în permanenţă.

— Şobolanii ăia afurisiţi abia aşteaptă să ne omorâm între noi ca să se hrănească cu cadavrele noastre.

Îi arunc o privire ironică, amintindu-mi de ziua în care a venit în Rift. Atunci a promis că orice fel de alianţă cu roşiii va fi una trecătoare şi că Norta va reveni la tradiţiile ei.

— Dacă nu cumva mă înşel, spun eu pe un ton nevinovat, nu acelaşi plan l-am avut şi noi?

Se uită cu silă la mine. Continuând să se fâţâie încoace şi încolo, Cal trece printre noi două şi mă acoperă o clipă de ura din ochii ei. Mă uit la el şi încerc să-i transmit mesajul doar din privire. Nu are încredere în mine şi nu ţine la mine. Nici eu la el. Numai că acum avem nevoie unul de celălalt, oricât de antipatic ne-ar fi gândul ăsta.

Cal se întoarce din nou cu faţa spre părinţii mei.

— Nu ne putem permite să pierdem din vedere adevăratul pericol cu care ne confruntăm acum. Lacuştrii se vor întoarce în forţă, iar Piedmontul le va sprijini atacul.

— Cine ştie ce i-au promis lui Bracken în schimbul acestui sprijin, bombăne Anabel.

Mama nu se poate abţine şi o ia peste picior.

— În primul rând, *ei* nu s-au aliat cu cei care i-au răpit copiii, spune ea cu răceală, examinându-şi unghiile.

Mă aştept ca regina Lerolan să-i sară la jugulară, însă Anabel nici nu se clinteşte din loc.

Intervine tata, pe un ton calm.

— Suntem perfect capabili să facem două lucruri în acelaşi timp, rege Tiberias.

Cal îi răspunde cu obişnuita-i înflăcărare.

— Nu am de gând să port două războaie, Volo. Şi nici tu nu o vei face.

Porunca zăboveşte în aer, şocându-ne pe toţi. Chiar şi mama se alarmează şi se uită cu teamă la tata. Teamă pentru ce ar

putea să facă, pentru cum ar putea să reacţioneze la o asemenea neruşinare.

Se străpung cu privirile – doi regi într-un duel al nervilor. Contrastul dintre ei este uriaş. Cal este tânăr, un luptător desăvârşit, dar novice în politică. Guvernat de dragoste, pasiune şi de focul care arde mereu în sufletul lui. Tata este periculos în foarte multe feluri – atât cu armele, cât şi cu vorba. Şi este infinit mai rece, o statuie calculată, lipsită de scrupule, cu o gaură în locul unde ar fi trebuit să-i fie inima.

S-ar putea termina totul chiar în clipa asta. Riftul ar ieşi din alianţa cu Norta şi m-ar lua şi pe mine cu el. Dar nu, tata nu ar face niciodată una ca asta. Are propriile planuri, pe care eu nu le pot pricepe. Şi toate depind de rămânerea lui Cal pe tron.

Tata începe să vorbească foarte rar, de parcă face eforturi să se stăpânească.

— Nu vorbesc despre vreun război cu Montfortul ori cu criminalii ăia roşii cu care complotează.

Îşi pune mâinile pe genunchi, etalându-şi numeroasele inele şi brăţări. Toate capabile să ucidă la ordinul lui.

— Loveşte-i acolo unde-i doare mai tare. Lasă-i fără victoria pe care şi-au imaginat că au obţinut-o aici. Fii un rege argintiu, un rege pentru cei de acelaşi sânge cu tine!

Lordul cântăreţ vorbeşte primul. Mă pregătesc sufleteşte pentru ce va fi să ne aducă vocea lui, care mă înspăimântă întotdeauna.

— Ce anume sugerezi?

Tata nici nu catadicseşte să se uite la Julian.

— Declaraţia ta va schilodi această ţară, îi spune el lui Cal. Retracteaz-o. Ia înapoi toate drepturile pe care le-ai oferit roşiilor.

Râsul nestăpânit al lui Julian mă ia prin surprindere. Nu sunt obişnuită cu oameni care râd cu atâta blândeţe.

— Îmi pare rău, Maiestate, dar nepotul meu nu poate să îşi calce cuvântul dat astăzi. Ar fi o dovadă de slăbiciune. Un gest deloc demn de un rege.

Abia acum tata se întoarce cu faţa la Julian, fixându-l cu privirea lui ucigătoare.

— Este cea mai potrivită pedeapsă pentru trădarea roşiilor.

Vorbele lui ating o coardă sensibilă în sufletul lui Cal.

— Eu domnesc în Norta, nu tu, spune el, având grijă să

rostească foarte clar cuvintele. Şi nici altcineva, adaugă, aruncând o privire semnificativă spre unchiul şi bunica lui. Declaraţia rămâne, drepturile roşiilor rămân.

Răspunsul tatii nu se lasă aşteptat.

— Nu şi în regatul meu.

Mă alarmez şi eu, la fel ca mama mai devreme, când Cal face câţiva paşi şi se apropie de tata. Parcă vrea să-l provoace.

— Foarte bine! scrâşneşte el, uitându-se cu ură la regele Riftului.

Se privesc iarăşi lung în ochi, fără să clipească. Mi-aş dori să-i îmbrâncesc, să-i forţez să facă ce-şi doresc. Şi să distrug o dată pentru totdeauna alianţa asta.

Anabel intervine înainte ca situaţia să se deterioreze şi mai mult. Se strecoară între cei doi regi şi pune mâna pe umărul lui Cal.

— Vom relua discuţia mâine-dimineaţă, când vom fi mai odihniţi şi vom avea o perspectivă mai bună asupra situaţiei.

Julian se ridică în picioare şi îşi aranjează faldurile robei.

— De acord, Maiestate.

Mama pricepe şi ea că aşa este mai bine şi îi face semn lui Ptolemus să o urmeze. Mă ridic şi eu de pe scaun. Însă tata nici nu se clinteşte. Nu vrea să fie primul care cedează.

Însă lui Cal nu-i arde să ia parte la această competiţie a orgoliilor. Se întoarce cu spatele şi ne concediază pe toţi cu un gest nepăsător din mână.

— Foarte bine. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Se opreşte şi se uită peste umăr. Dar nu la tata. Ci la mine.

— Evangeline, poţi să mai rămâi puţin? Aş vrea să discutăm ceva.

Mă uit uluită la el. La fel de nedumeriţi sunt şi ceilalţi.

— Între patru ochi.

Mă aşez încet la loc în timp ce ies toţi din salon. Chiar şi tata, care păşeşte apăsat şi demn, urmat de restul familiei. Doar Ptolemus se uită o dată în spate, căutându-mi privirea. Îi fac semn să stea liniştit. N-am să păţesc nimic, nu are de ce să-şi facă griji.

Julian se grăbeşte să-i îndeplinească vrerea nepotului său, însă Anabel mai zăboveşte.

— Te pot ajuta cu ceva? îl întreabă ea, aruncându-ne priviri curioase.

— Nu, Anabel, îi răspunde Cal.

Şi o ia de mână ca să o conducă spre uşă. Bătrâna regină strâmbă din buze, dar nu se împotriveşte. În fond, el este regele, iar ea este obligată să i se supună.

Când uşa se închide în urma ei, mă mai relaxez puţin şi mă las moale pe spătarul scaunului. Cal ezită puţin şi îl aud cum respiră sacadat.

— Cam grele coroanele astea, nu? îi zic eu.

— Cam da.

Se întoarce cu faţa spre mine. Acum nu mai este obligat să joace rolul de rege şi eu văd cât de tare l-au istovit ultimele zile.

Ridic dintr-o sprânceană la el.

— Şi merită preţul plătit?

Cal nu-mi răspunde şi se apropie de fotoliul din faţa mea. Se prăbuşeşte pe el, cu un picior întins înainte. Mi se pare că aud cum îi pocneşte genunchiul.

— A ta merită? spune el, în cele din urmă, făcând un semn spre fruntea mea goală.

Nu există strop de ostilitate în cuvintele lui, aşa cum m-aş aştepta eu. A obosit să se mai lupte cu mine.

Iar eu nu mai văd acum niciun motiv să mă lupt cu el.

— Nu, nu cred, murmur eu.

Mărturisirea mea îl ia prin surprindere.

— Ai de gând să faci ceva în sensul ăsta? mă întreabă cu speranţă în glas.

Intenţionez să nu fac nimic, îmi zic eu.

— Nu prea am ce face, îi răspund eu. Atâta vreme cât *el* mă ţine în lesă.

Cal ştie despre cine vorbesc.

— Evangeline Samos ţinută în lesă, şopteşte el cu un zâmbet silit. Pare imposibil.

N-am energia să-i explic. Aşa că îi spun doar:

— Păcat că nu-i aşa.

Îşi freacă obrajii cu mâna şi închide o clipă ochii.

— Şi eu sunt ţinut în lesă.

Îmi vine să râd. Văicărelile bărbaţilor nu contenesc să mă uimească.

— În ce fel de lesă ar putea să fie ţinut regele Nortei? îl ironizez eu.

— În mai multe.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, ridic eu din umeri, incapabilă să simt compasiune pentru tânărul din faţa mea. Ţi-au dat de ales, ţi-au oferit o ultimă şansă ca să schimbi lucrurile.

Se enervează şi se apleacă spre mine, sprijinindu-şi coatele pe braţele fotoliului.

— Şi ce s-ar fi întâmplat dacă făceam ce mi-au cerut? Dacă aş fi aruncat cât colo coroana asta infernală?

Ca să-mi demonstreze ce vrea să spună – că poate sunt mai slabă de minte şi nu pricep din prima –, îşi smulge coroana de pe cap şi o azvârle în celălalt capăt al sălii. *Cât de teatral eşti*, *măi*, *Calore*.

— S-ar fi dezlănţuit haosul. Revoltele. Poate ar fi izbucnit alt război civil. Şi cu siguranţă că ar fi trebuit să intru în război împotriva tatălui tău. Poate şi împotriva bunicii mele.

— Poate.

— Of, nu face pe deşteapta cu mine, Evangeline! se răsteşte el, începând acum de-a binelea să-şi piardă cumpătul. Poţi să dai vina pe mine pentru toate problemele tale, dar nu te purta ca şi cum tu n-ai fi avut nicio contribuţie.

Simt că încep să-mi ardă obrajii.

— Poftim?

— Şi tu ai avut de ales şi ai ales să rămâi aici.

— Pentru că îmi este teamă, Cal.

Aş vrea să mârâi cu frustrare, dar nu-mi iese decât un miorlăit de pisoi aruncat în apă.

Răspunsul meu îl potoleşte puţin. Ca o compresă rece peste o arsură proaspătă.

— Şi mie îmi este, spune el cu aceeaşi durere în glas.

— Mi-e dor de ea, zic eu repede, fără să vreau.

— Şi mie.

Vorbim despre două persoane diferite, dar sentimentul este acelaşi. Cal lasă ochii în jos, de parcă s-ar ruşina de dragostea aceasta interzisă. Cunosc bine agonia prin care trece. O durere ca o ancoră. Care, în cele din urmă, o să ne înece pe amândoi.

— Dacă îţi spun ceva, promiţi să nu mai spui la nimeni? şoptesc eu.

Mă aplec şi eu spre el. Acum l-aş putea apuca de mâini dacă aş vrea.

— Nici lui Julian şi Anabel. *Mai ales* lor.

Cal ridică ochii la mine. Mă priveşte pătrunzător, încercând să-

şi dea seama ce mai pun la cale. Aşteptând să vadă ce capcană marca Samos îi mai întind.

— Bine.

Îmi umezesc buzele şi vorbesc repede, ca să nu-i dau minţii timp să mă oprească.

— Cred că vor să-l omoare pe tata.

Cască nedumerit ochii la mine.

— N-are niciun sens.

— Mă rog, nu *ei* personal, ci...

Pentru prima oară în viaţa mea, îl iau pe Tiberias Calore de mână fără să mă apuce greaţa. Îi strâng tare degetele, încercând să-l fac să înţeleagă.

— Tu chiar crezi că Cenra şi Iris l-ar fi dat pe Maven în schimbul unuia ca Salin Iral?

— Nu, nu cred, oftează Cal.

Mă strânge şi el de mână. Mai tare decât îl strâng eu.

— Şi dacă tatăl tău ar muri...

Dau din cap, văzând că pricepe unde bat.

— Ar muri şi Riftul odată cu el. Şi ar reintra în posesia Nortei, spun eu. Ptolemus nu va avea curajul să intre într-un război când tata nu va mai fi. Nu contează că-i un luptător priceput, pur şi simplu habar n-are de strategie şi lucruri dintr-astea.

— Îmi vine greu să cred, pufneşte Cal pe alt ton.

Apoi cade pe gânduri, se încruntă şi înţelege exact despre ce vorbesc eu.

— Nu le-ai spus părinţilor tăi, nu-i aşa?

Clatin din cap.

Regele Tiberias Calore rămâne cu gura căscată.

— Evangeline, dacă ai dreptate...

— Înseamnă că l-am condamnat la moarte, ştiu asta, şuier eu supărată – supărată pe mine însămi.

Îmi smulg mâna, pentru că nu mă mai simt în stare să-l ating ori să-l privesc. Clocotesc, cu ochii la covorul artizanal de pe podea, adevărată operă de artă ieşită din mâinile ţesătorilor roşii.

— Întotdeauna ai crezut că sunt o persoană îngrozitoare. Nu te simţi mai bine să ştii că nu te-ai înşelat?

Mă apucă de bărbie cu degetele lui fierbinţi şi îmi ridică faţa ca să mă privească în ochi.

— *Evangeline*..., şopteşte el.

Dar eu n-am nevoie de mila lui. Şi îl împing la o parte.

— Sper ca zeii ăia ai lui Iris Cygnet să nu fie adevăraţi. Nici nu vreau să mă gândesc ce pedeapsă îmi rezervă pentru asta.

Privind în gol, Cal îşi sprijină bărbia în mâini şi îşi trece absent un deget peste buze. Şi dă din cap.

— Ce pedeapsă ne rezervă tuturor!

DOUĂZECI ŞI OPT

Iris

Deşi Citadela Lacurilor este cel mai sigur loc unde m-aş putea afla, eu tot sunt agitată, nervoasă, privesc întruna peste umăr. Dar nu văd decât gărzile noastre în uniforme albastre, aproape contopindu-se cu ceaţa dimineţii ploioase de vară. Jidansa este şi ea aici, bătrâna telekinetică urmându-ne pe mine şi pe mama în plimbarea pe potecile de deasupra întinselor terenuri de instrucţie. Prezenţa ei mă calmează, aproape la fel cum mă calmează şi prezenţa mamei, şi încerc să mă relaxez pe cât posibil. În vale, regimentele armatei lacustre se pregătesc de război. Cei care au participat deja la lupte, legiunile cedate lui Maven pe vremea alianţei noastre, se bucură de o binemeritată odihnă. Soldaţii de aici sunt pregătiţi, nerăbdători să intre în bătălie. Nerăbdători să cucerească o ţară şi să sporească astfel gloria lacustră. Să cucerească dealurile şi râurile, plajele Nortei. Puternicele lor oraşe de tehnicieni, pline cu electricitate şi o valoare economică uriaşă. Regatul Norta este o mină de aur, care abia aşteaptă să fie revendicată.

Mii şi mii de soldaţi fac instrucţie în ploaie, deloc deranjaţi de vremea umedă. La fel se întâmplă pe tot cuprinsul regatului. De la Citadela Zăpezilor până la Citadela Râurilor. Au fost chemaţi sub arme argintii şi roşii deopotrivă. Armata lacustră este pregătită şi gata de luptă. Avem avantajul numeric; avem avantajul abilităţilor. Inamicul nostru este deja grav rănit, iar noi nu trebuie decât să-i punem capăt suferinţei.

Şi atunci, oare de ce mă simt atât de neliniştită?

Nu-i nevoie să fii îmbrăcată de gală ca să treci în revistă trupele, aşa că amândouă ne-am pus aceleaşi uniforme albastre ca ale soldaţilor, cu tigheluri argintii şi aurii. Mama a renunţat la straiele negre de doliu. Pe tata îl purtăm în sufletele noastre, împreună cu dorinţa aprigă de răzbunare, care ne apasă ca o lespede de mormânt.

Traversăm şi ultimul pod şi ajungem pe unul dintre numeroasele balcoane din jurul structurii centrale a citadelei. Ferestrele lucesc, îmbiindu-ne la căldura din spatele lor. În pofida efectului calmant al ploii, abia aştept să mă duc înăuntru. Mama grăbeşte paşii şi intrăm toate trei. Ar trebui să luăm prânzul cu Tiora, dar ea încă nu a ajuns în sufragerie.

Nu-i stă în fire să întârzie.

Mă uit la mama, aşteptând să-mi dea o explicaţie, dar ea îşi ocupă tăcută locul din capul mesei. Dacă pe regina Cerna nu o deranjează absenţa Tiorei, atunci nu mă va deranja nici pe mine.

Mă aşez şi eu, pregătindu-mă să îmi aştept sora. Gărzile se postează în dreapta şi-n stânga uşii. Iar Jidansa se aşază şi ea la masă. Face parte din neamul Merin, o nobilă familie veche din Ţinutul Lacurilor, şi se află în slujba noastră de mulţi ani. În vreme ce regina ciuguleşte dintr-un fel de pâine pufoasă, eu studiez şirul de tacâmuri. Furculiţe, linguri – mai cu seamă cuţite. Din obişnuinţă, le număr pe acelea pe care le-aş putea folosi drept arme, având grijă să nu uit de paharele pline cu apă. Mult mai periculoase în mâna mea decât orice cuţit.

Mă uit la apă şi o las să-mi cuprindă toate simţurile. Sentimentul îmi este la fel de cunoscut ca propriul chip. Dar parcă diferit acum. După ajutorul pe care i l-am dat mamei.

Au trecut deja câteva zile de când am făcut schimbul, dar tot mă mai gândesc la acele momente. Mai ales sunetele nu le pot uita. Sunetele gâtuite pe care le-a scos lordul Iral atunci când şi-a dat ultima suflare. Unchiul regelui Calore, un bătrân cântăreţ pe nume Jacos, a scos toată vlaga din el înainte să ni-l predea. Poate nu m-aş simţi atât de ciudat dacă Iral s-ar fi luptat cât de cât. Sigur, merita să moară. Merita o pedeapsă chiar mai cumplită. Însă amintirea mă umple şi acum de ruşine – un sentiment ciudat, care îmi era străin. De parcă mi-aş fi trădat zeii. De parcă m-aş fi împotrivit voinţei şi firii lor.

Diseară am să mă rog mai mult, cu speranţa că voi găsi un răspuns în infinita lor înţelepciune.

— Apucă-te şi mănâncă, să nu se răcească, îmi spune mama, făcând un semn spre farfuriile din faţa noastră. Vine şi Tiora imediat.

Dau din cap şi mă apuc să mănânc mecanic. Trebuie să fim precaute. Niciunui servitor roşu nu-i este permis să stea în

preajma noastră atunci când ne discutăm planurile. Garda Stacojie are ochi şi urechi pretutindeni.

Cele mai multe feluri de mâncare sunt din peşte. Fileuri de păstrăv prăjite cu unt şi lămâie. Biban galben, în crustă de piper şi sare. O tocană aburindă de ţipari tronează mândră în mijlocul mesei. Şirurile lor de dinţi lucesc în lumina blândă a sufrageriei. Celelalte farfurii sunt pline cu ştiuleţi aurii de porumb, legume sotate în ulei condimentat, pâini împletite – toate din recolta Ţinutului Lacurilor. Fermele noastre prospere, întinse pe suprafeţe uriaşe, ar putea hrăni o populaţie de două ori mai mare. Lacuştrii nu au suferit niciodată de foame, nici măcar roşiii cei mai săraci.

Mă servesc cu câte puţin din fiecare fel, dar am grijă să-i las Tiorei tocana. Este preferata ei, ca să nu mai spun că mie nu-mi place prea tare.

Ceasul din perete marchează trecerea unui alt minut în liniştea asta desăvârşită. Afară, ploaia se înteţeşte, biciuind ferestrele.

— Soldaţii ar trebui să facă o pauză până se opreşte, murmur eu. N-are sens să se îmbolnăvească sau să răcească.

— Ai dreptate, spune mama printre îmbucături.

Face un semn din mână spre Jidansa, care se ridică imediat de pe scaun.

— Mă ocup eu de asta, Maiestate, spune ea, făcând o plecăciune şi ieşind apoi grăbită din sufragerie ca să transmită mai departe porunca reginei.

— Voi aşteptaţi afară, continuă mama, adresându-se gărzilor, care se reped să-i îndeplinească ordinul.

Văd cum se goleşte încăperea şi mă apucă şi mai tare neliniştea. Mama vrea să-mi spună ceva între patru ochi. Uşa se închide pentru ultima dată şi mama se apleacă spre mine, împreunându-şi degetele.

— Nu de ploaie îţi pasă ţie, *monamora*.

Mă gândesc dacă să o contrazic. Cu un zâmbet fals, un hohot artificial de râs, o negare indiferentă. Însă nu-mi place să mă prefac în faţa mamei. Nu-i corect. Plus că ea ar vedea imediat ce ascund în spatele măştii.

Aşa că oftez şi las furculiţa din mână.

— Îl tot văd.

Mama se înmoaie, oscilând între atitudinea de regină şi cea

de părinte.

— Şi mie îmi este dor de tatăl vostru.

— Nu.

Cuvântul îmi iese prea repede din gură, făcând-o pe mama să tresară. Face ochii mari şi, din cauza luminii slabe, mie mi se par mai întunecaţi decât de obicei.

— Mă gândesc tot timpul la el, sigur că da. Însă...

Caut cuvintele potrivite. Nu le găsesc, aşa că-i spun direct.

— Mă refer la omul care l-a ucis.

— Şi pe care l-am ucis noi după aceea, zice mama, fără emoţie.

Nu este vreo acuzaţie, ci doar formularea unei realităţi.

— La propunerea *ta*.

Iar mă copleşeşte sentimentul acela ciudat de ruşine. Şi îmi ard obrajii. Da, a fost ideea mea să acceptăm oferta reginei Anabel. Să-l predăm pe Maven în schimbul omului care mi-a omorât tatăl. Şi mai târziu, în schimbul omului pentru care l-a omorât. Partea aceasta a târgului încă nu a fost achitată.

— Şi aş face-o din nou, şoptesc eu, jucându-mă cu mâncarea în farfurie.

Mă simt vulnerabilă sub privirea scrutătoare a mamei.

— Merită să moară de o sută de ori, dar...

Mama se crispează de parcă ar avea un junghi.

— Ai mai ucis şi înainte. Ca să-ţi aperi viaţa.

Deschid gura ca să-i explic, dar ea vorbeşte în continuare.

— Însă nu în felul acesta, mai spune ea, acoperindu-mi mâna cu mâna ei.

Ochii ei strălucitori sunt plini de înţelegere.

— Nu, recunosc eu, supărată şi dezamăgită de mine însămi.

Crima noastră a fost una justificată, a fost pedeapsa pentru moartea tatii. N-ar trebui să mă simt aşa.

Mama mă strânge de degete.

— Este firesc să te simţi altfel. Să ai sentimentul că ai făcut o greşeală.

Mi se taie răsuflarea şi privesc lung la mâinile noastre împreunate.

— O să-mi treacă? murmur eu, forţându-mă să-mi ridic privirea spre ea.

Numai că mama nu se mai uită la mine, ci la ploaia torenţială de dincolo de ferestre. Ochii îi dansează împreună cu stropii de

apă. *Oare câţi oameni a ucis*? mă întreb. Nu am de unde să ştiu şi nici nu am cum să aflu.

— Uneori trece, spune ea în cele din urmă. Alteori, nu.

Înainte să mă agăţ de vorbele astea şi să le desluşesc înţelesul, Tiora intră în sufragerie. Şi-a lăsat gărzile afară, lângă ale noastre. În perioada foarte scurtă cât mama s-a aflat în Norta – încălcând tradiţiile lacustre –, Tiora a rămas aici, ca să vegheze la siguranţa graniţelor noastre. Şi ca să pregătească armata pentru următoarea etapă a planului nostru. Era cea mai potrivită pentru treburile astea şi se pare că i-a făcut plăcere, deşi nu înţeleg ce plăcere poţi să găseşti în vremurile astea de război.

Moştenitoarea tronului lacustru arată acum ca un soldat simplu, cu uniforma şifonată şi fără niciun însemn. Ai putea s-o confunzi chiar cu un sol, dacă n-ar avea trăsăturile specifice familiei Cygnet. Pometţi înalţi şi o părere foarte bună despre sine.

Se aşază cu graţia moştenită de la tata, încrucişându-şi picioarele lungi pe scaunul din faţa mea.

— Splendid, mor de foame! exclamă ea, gustând din mâncare cu ambele mâini.

Împing platoul cu tocană în direcţia ei. Pe marginea lui sunt înşirate capetele tăiate ale ţiparilor. În copilărie obişnuiam să ne batem cu ele. Tiora îşi aminteşte şi îmi aruncă un zâmbet mic.

După care trece la probleme mult mai serioase şi se uită la mama cu expresia sobră a unui general bătrân.

— Am primit veşti din Zăpezi, Dealuri, Copaci, Râuri şi Câmpii, spune ea, enumerând citadelele presărate pe uriaşa suprafaţă a Ţinutului nostru. Toţi sunt pregătiţi şi aşteaptă ordinele.

Regina Cenra primeşte cu bucurie această informaţie.

— Aşa şi trebuie. Foarte curând va veni momentul atacului.

Momentul atacului. De când m-am întors acasă nu am mai vorbit despre nimic altceva. Nici măcar n-am avut timp să mă bucur de libertate, să mă bucur că am scăpat de căsnicia cu Maven şi de regatul lui putred. Cât e ziua de lungă, mama mă ţine tot în şedinţe şi inspecţii de trupe. Pentru că eu sunt singura dintre noi care s-a confruntat cu Tiberias şi armata lui de roşii, plus aliaţii din Rift.

Bine, îl avem alături de noi pe Bracken cu tot Piedmontul lui, dar oare este el un aliat mai bun decât a fost Maven? Un scut

mai puternic, care să ne apere de celălalt frate Calore, ajuns acum pe tron? Dar oare are vreun sens să mă gândesc la toate astea? În fond, hotărârea este deja luată. Maven este o carte pe care am jucat-o.

Tiora mai are ceva de spus.

— Mai am o veste şi mai importantă: se pare că proaspăt refăcutul regat al lui Tiberias Calore se destramă din nou.

Mă holbez la ea, uitând cu totul de mâncarea din farfurie.

— Cum adică?

— Roşiii l-au abandonat, răspunde sora mea. Spionii noştri ne-au transmis că Garda Stacojie, ciudaţii ăia cu sângenou şi armata montforteză au dispărut de tot. Presupunem că s-au întors în munţii lor. Sau au intrat în pământ.

Mama oftează zgomotos. Ridică o mână şi se apucă să-şi maseze tâmpla.

— Când vom învăţa că regii tineri sunt nişte proşti?

Tiora rânjeşte amuzată, de acord cu demonstraţia de frustrare feminină a mamei.

Pe mine mă interesează mai mult consecinţele dezertării roşiilor. Fără susţinerea Montfortului, fără oamenii cu sângenou, fără spionii Gărzii Stacojii, fără Mare Barrow, balanţa s-a înclinat clar împotriva lui Tiberias Calore. Şi motivul nu-i deloc greu de înţeles.

— Roşiii nu vor să-i susţină domnia, spun eu.

Nu am cunoscut-o prea bine pe Mare, dar am văzut-o de suficiente ori ca să îmi dau seama ce are în minte. I s-a împotrivit în permanenţă lui Maven, chiar şi atunci când era prizoniera lui. Cu siguranţă că nu va accepta un alt rege.

— Probabil că au avut o înţelegere prin care să recucerească ţara şi s-o reconstruiască din temelii. Iar Tiberias probabil că nu şi-a ţinut cuvântul. Aşa că acum tot argintiii stăpânesc Norta.

Tiora ia o îmbucătură de tocană şi clatină din cap.

— Nu pe deplin. Au fost date declaraţii care aprobă mai multe drepturi pentru roşiii din Norta. O leafă mai bună. Fără muncă silnică. Au renunţat şi la armata obligatorie.

Fac ochii mari. Mai ales din cauza şocului, însă şi neliniştea are un rol. Dacă roşiilor de peste graniţă li se oferă asemenea avantaje, atunci ce vor face roşiii din Ţinutul Lacurilor? Este foarte posibil să asistăm la un exod, la o emigrare în masă.

— Trebuie să închidem graniţele, zic eu repede. Să-i

împiedicăm pe roşii să ajungă în Norta.

Mama mai scoate un oftat prelung.

— Chiar că-i tembel, murmură ea. Fireşte că aşa vom face, vom dubla paza de la frontiera cu Norta. Uite câte bătăi de cap ne dă neamul Calore.

Tiora scoate un mormăit din gât.

— Câtă bătaie de cap are şi el! Chiar acum, când vorbim, oraşele de tehnicieni rămân goale. Probabil că în curând se va termina şi cu puterea economică cu care se laudă atât.

Mama aproape că îşi râde în barbă. Aş râde şi eu dacă mi-ar veni. Însă nu mă gândesc decât la incomensurabila prostie a lui Tiberias Calore. Nici bine nu şi-a recâştigat tronul şi acum vrea să-şi lase ţara fără cea mai mare forţă economică? Şi pentru cine? Pentru nişte neică nimeni cu sânge roşu? Pentru iluzia egalităţii, a dreptăţii, a onoarei sau a oricărui alt ideal absurd pe care speră să-l înfăptuiască? Mă umflă râsul. Mă întreb dacă nu cumva regele Calore, lăsat de capul lui, se va prăbuşi sub greutatea coroanei de pe cap. Sau dacă nu cumva va fi înghiţit cu fulgi cu tot de regele Riftului, care oricum este ca o lipitoare pe această aşa-zisă Flacără a Nordului.

Volo Samos nu va fi singurul argintiu din Norta care să se înfurie din cauza acestor declaraţii. Simt că buzele mi se strâmbă într-un zâmbet răutăcios.

— Nu prea cred că argintiilor din Norta o să le convină schimbările astea făcute de Tiberias, spun eu, mângâind paharul cu degetul.

Apa dinăuntru se învârteşte în sensul mişcărilor mele.

Mama se uită la mine, încercând să-mi urmărească raţionamentul.

— Ai dreptate.

— Aş putea să iau legătura cu câţiva dintre ei, continui eu, înfiripând planul în minte. Să le ofer condoleanţele noastre. Sau câteva *facilităţi*.

— Dacă am putea să atragem pe cineva de partea noastră, măcar câteva regiuni-cheie…, spune mama, parcă mai înviorată.

Dau din cap.

— Atunci războiul nu ar avea decât o singură bătălie. Archeonul cade şi Norta odată cu el.

Tiora îşi împinge la o parte farfuria cu mâncarea preferată.

— Şi cum rămâne cu roşiii?

Dau din mână.

— Singură ai spus: au intrat în pământ. S-au retras. Au lăsat Norta în seama cotropitorilor.

Zâmbesc şi mă uit la amândouă. Mi-au ieşit din minte toate gândurile alea negre despre lordul Iral şi moartea lui. Sunt probleme mai importante de care trebuie să ne ocupăm.

— Iar cotropitorii suntem noi.

— Pentru zeii noştri! suspină Tiora, lovind uşor cu pumnul în masă.

Îmi stăpânesc impulsul de a o corecta. Şi îmi plec fruntea în faţa surorii mele mai mari.

— Pentru propria noastră protecţie.

Se uită nedumerită la mine.

— Protecţie?

— Stăm închise în citadela noastră de teama Gărzii Stacojii. Roşiii ne înconjoară din toate părţile. Dacă revolta lor se va întinde mai departe, lacomă ca un cancer, ce se va alege de noi?

Fac un semn cu degetele la farfuriile şi paharele de pe masă, apoi la încăperea goală şi la ferestrele ei. Observ că ploaia s-a mai potolit, iar în zare, spre vest, soarele începe să iasă dintre norii negri.

— Şi Montfortul? O ţară întreagă populată numai de roşii şi de ciudaţii ăia cu sângenou. O ţară care cu siguranţă ne va ataca. Trebuie să ne apărăm. Trebuie să ajungem atât de puternice, încât nimeni să nu mai aibă curajul să ne provoace.

Niciuna dintre voi nu a fost acolo. *Nu le-aţi văzut oraşul*, *ascuns în vârful munţilor*. *Cu roşii şi argintii şi oameni cu sângenou*, *uniţi în aspiraţiile lor*. *Şi deveniţi mai de temut datorită acestei uniuni*. Nu mi-a fost deloc greu să mă strecor în Ascendant ca să-i salvez pe copiii lui Bracken, însă nu-mi pot imagina o armată întreagă făcând asta. Un război cu Montfortul ar fi unul extrem de sângeros pentru ambele tabere. Trebuie oprit înainte de a începe.

Îmi iau inima în dinţi.

— Nu trebuie să le dăm ocazia să se revolte sau să ni se opună.

Mama răspunde imediat.

— De acord.

— De acord, zice şi Tiora la fel de repede.

Ba chiar ridică paharul şi bea în cinstea ideii mele.

Am ieşit în ploaia care dă semne că va înceta complet şi mă simt puţin mai calmă. Sigur, tot mă nelinişteşte viitorul, dar sunt mulţumită că planul a început să capete contur. Dacă vom reuşi să câştigăm loialitatea Înaltelor Case ale lui Maven, atunci Tiberias va rămâne complet singur. Şi nimeni nu trebuie să se urce pe tron dacă nu are aliaţi.

Şi Maven a fost singur, indiferent cât de mulţi sfetnici şi nobili se aflau în jurul lui. Mă bucur că nu a insistat niciodată să împartă cu mine viaţa lui pustie – cel puţin, nu mai mult decât era absolut necesar. Mă înspăimânta. Era o persoană cu reacţii imposibil de anticipat. Niciodată nu ştiam ce urmează să spună sau să facă şi trăiam într-o permanentă stare de tensiune. Abia acum am început să recuperez orele de somn pierdute în palatul său, când apropierea de o asemenea creatură monstruoasă îmi provoca insomnie.

— Mă mir că execuţia nu a fost publică, gândesc eu cu voce tare. Mă întreb cum l-au omorât.

Cu ochii minţii îl văd pe Maven cum se zbate în mâinile soldaţilor noştri. Nu se aştepta la una ca asta. *Şi reacţiile mele sunt imposibil de anticipat*.

Sora mea bagă lingura în sosul de la tocană, nu ca să mănânce, ci doar ca să se joace cu el, împingându-l încoace şi încolo. Clipocitul lichidului gros umple tăcerea aşternută peste noi.

— Ce ai, Tiora? o întreabă mama, dându-şi imediat seama că o frământă ceva.

Tiora şovăie. Dar nu prea mult.

— S-au făcut anumite speculaţii în privinţa asta, ne spune ea. Maven n-a mai fost văzut şi nici nu s-a mai auzit nimic despre el de când a fost dus în palatul din Golful Portuar.

Ridic din umeri.

— Pentru că este mort.

Tiora nu se uită la mine. Nu se simte în stare să se uite la mine.

— Spionii noştri sunt de altă părere.

În sufragerie este cald, mâncarea încă este fierbinte, dar pe mine mă loveşte frigul drept în capul pieptului. Mi se usucă gura şi gândurile îmi aleargă înnebunite, încercând să înţeleagă şi să alunge teama care ameninţă să mă cuprindă din nou. *Nu te*

speria. E departe, încuiat într-o celulă, sau poate chiar mort. Nu mai este problema ta.

Mama nu-mi împărtăşeşte spaima. Ci se apucă să vocifereze indignată:

— La ce bun să-l ţină în viaţă? Pe cinstea mea, fraţii Calore sunt unul mai idiot decât celălalt!

Încerc să las impresia că aş gândi profund. Şi vorbesc doar ca să-mi ascund tulburarea.

— Poate că fratele mai mare nu este în stare să o facă. Mi s-a părut cam pămpălău.

Precis că-i aşa, altminteri nu s-ar fi lăsat manipulat în halul ăsta de o fată roşie.

La fel de perspicace ca mama, Tiora mi-a observat neliniştea şi încearcă să-mi explice cu blândeţe:

— Se zvoneşte că Maven nu se mai află acolo.

Regina din Ţinutul Lacurilor se face albă la faţă.

— Şi unde ar fi?

Există doar câteva variante şi le trec repede în revistă. Una dintre ele pare cea mai probabilă. Şi totodată îngrozitoare pentru fetiţa aia cu fulgerele. Măcar eu am reuşit să scap de Maven Calore. Se pare că ea nu poate.

— Cred că în Montfort, spun eu. Împreună cu oamenii cu sângenou şi cu Garda Stacojie. Şi cu Mare Barrow.

Tiora dă din cap în timp ce se gândeşte.

— Atunci când roşiii au plecat...

— L-au luat cu ei, pentru că este un ostatic valoros. Iar dacă Maven încă mai este în viaţă, înseamnă că Tiberias este şi mai vulnerabil. Nobilii nortani s-ar putea să nu-i mai fie credincioşi fratelui său.

Mama se uită la mine ca la un sfetnic, nu o fiică. Mă emoţionez şi îmi îndrept spatele cât de mult pot, adoptând o atitudine mai semeaţă.

— Tu chiar crezi că aşa ceva a fost posibil? mă întreabă ea.

Mă gândesc ce să răspund, aducându-mi aminte tot ce ştiu despre Norta şi argintiii ei.

— Cred că argintiii caută motive ca să nu-l susţină pe Tiberias. Ca să-şi păstreze ţara aşa cum a fost.

Mama şi Tiora – o regină şi o viitoare regină – mă privesc lung, fără să spună nimic. Ridic bărbia cu un gest trufaş.

— Zic să le dăm noi un motiv.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Mare

E deja noapte când ajungem în Ascendant, zburând printre munţii învăluiţi în beznă. Încerc să nu mă gândesc că ne-am putea izbi de versanţii lor. Dar piloţii au destulă experienţă şi aterizează fără probleme pe pista de pe creastă. Restul avioanelor montforteze şi toate camioanele care transportă cea mai mare parte a soldaţilor se află pe câmpia din vale. Ca să ajungă în oraş, vor fi nevoiţi să urce pe Drumul-Şoimului. Iar cei care trebuie să ajungă la posturile lor din toate colţurile Montfortului o vor lua pe alte trasee. Ţara se va pregăti de apărare, îşi va întări paza la graniţe, în caz că lacuştrii se hotărăsc să-şi încerce forţele împotriva munţilor. Sau îi împing pe terorişti şi pe cei din Prerie să facă treaba asta în locul lor.

Farley, Davidson, însoţitorii lor şi cu mine ne continuăm drumul spre oraş în tăcere. Eu merg cu ochii în sus, la stele, încercând să identific constelaţiile. Refuz să mă gândesc la fraţii Calore. Nici la cel rămas în Norta, nici la cel care merge alături de noi, în lanţuri şi păzit de soldaţi înarmaţi. Maven încearcă să facă conversaţie cu ei şi le pune tot felul de întrebări despre Montfort. Nu-i răspunde nimeni, iar vocea lui se stinge treptat, pierzându-şi ecourile. În apropiere de casa premierului, Maven este scos din grupul nostru şi obligat să coboare mai multe trepte până la locul unde îl aşteaptă alţi soldaţi. Nu va fi tratat cu îngăduinţă, aşa cum s-a întâmplat în cazul copiilor lui Bracken. Ci va fi dus în închisoarea subterană, de sub cazărmile din Ascendant. Încerc în zadar să nu mă uit după el. El oricum nu se uită înapoi.

Farley ne depăşeşte pe toţi, chiar şi pe Kilorn, care merge repede şi are picioarele lungi. Nu trebuie să fiu vreo clarvăzătoare ca să ştiu că se grăbeşte să ajungă la fetiţa ei, care a rămas aici, alături de ceilalţi membri ai familiei noastre.

Davidson a anunţat că venim, aşa că palatul lui ne întâmpină cu lumini la toate ferestrele şi balcoanele. Siluete cunoscute şi dragi aruncă umbre lungi pe pietre şi noi ne repezim spre ele.

Mama i-o dă lui Farley pe micuţa Clara. Fetiţa pare abia trezită din somn, dar zâmbeşte cu toată guriţa ei ştirbă. Cu coada ochiului îl văd pe Davidson cum îşi îmbrăţişează soţul, pe Carmadon. Şi imediat şi pe mine mă îmbrăţişează mama. Mă ţine strâns, îmi lipeşte capul de pieptul ei, oftează din rărunchi. Mă relaxez aşa cum pot să o fac doar atunci când sunt alături de familia mea.

Intrăm cu toţii în apartamentul nostru. Revederea este la fel de emoţionantă ca întotdeauna, deşi a cam devenit un fel de rutină. Plec, înfrunt moartea şi, contrar tuturor aşteptărilor, mă întorc teafără şi nevătămată. Ştiu că, dacă ar crede că ajută la ceva, părinţii mei şi-ar dori să mă lege fedeleş, ca să mă împiedice să o iau din nou de la capăt. Însă au încredere în alegerile pe care le fac, plus că sunt un om cu sângenou. Sunt fetiţa cu fulgerele. Nu prea există frânghii care să mă ţină legată. Şi, indiferent cât de mult aş vrea să rămân cu ei, este mai puternică nevoia de a-mi continua lupta.

Cu Clara în braţe şi un surâs istovit pe buze, Farley dispare în dormitorul ei. Nu o opreşte nimeni. Înţelegem că vrea să rămână singură cu fetiţa ei.

Familia mea iese pe terasa unde sunt mult mai multe plante decât ţineam eu minte. Se vede că Tramy nu a stat degeaba.

— Sunt superbe! îi spun eu, întinzând mâna spre un aranjament minunat de flori albe, care se răsucesc în jurul balustradei.

Cu un zâmbet feciorelnic, fratele meu se aşază pe un scaun, iar Gisa se cocoaţă pe braţul lui. Îmi pun o pernă moale pe jos şi mă trântesc şi eu lângă ei.

— M-a ajutat şi mama, zice Tramy, cu ochii la ea.

Mama ne face cu mâna din capătul terasei. Nu şi-a prins părul în seara asta. Sunt obişnuită să o văd doar cu coc sau cozi împletite şi răsucite în jurul capului, ca să nu-i cadă în ochi şuviţele rebele. Dar uite că acum pare mai tânără, chiar dacă a încărunţit destul de tare.

— N-am făcut mai nimic, spune ea. M-am ţinut după tine cu o stropitoare, atâta tot.

Niciodată nu mi s-a părut că Ruth Barrow ar fi o femeie frumoasă. Cum ar putea cineva, mai cu seamă o roşie săracă, să fie considerată frumoasă în comparaţie cu doamnele argintii? Însă parcă Montfortul i-a pus o strălucire în ochi, i-a dat o tentă

mai sănătoasă tenului auriu. În lumina caldă a lămpilor, până şi ridurile ei par mai puţin adânci. Bineînţeles că tata arată mai bine ca oricând, mai viguros şi mai voios decât l-am văzut eu vreodată pe vremea când locuiam în Pilonii. S-a mai împlinit prin locurile unde atârnau pieile pe el, dar talia tot zveltă o are. Pun această transformare a lui pe seama faptului că a început să mănânce bine şi, desigur, pe seama noului picior şi plămân. După ce mă îmbrăţişează, se retrage în tăcerea lui morocănoasă şi se aşază pe scaunul de lângă Bree. Săptămânile astea din urmă au fost blânde cu ei. Mai ales cu Gisa. Părul roşcat îi luceşte ca uleiul în lumina slabă de pe terasă. Mă uit atentă la hainele de pe ea – o uniformă montforteză modificată, cu broderii bogate şi multicolore în formă de flori şi fulgere pe guler şi manşete. Întind mâna şi le mângâi cu mare grijă.

— Îţi fac şi ţie broderii din astea dacă vrei, se oferă sora mea, privindu-mi cu ochi critic uniforma.

Costumul roşu, prea ţipător, al Gărzii o face să strâmbe din nas.

— Poate să mai temperez cumva aspectul ăsta strident, murmură ea, dând din mâini. Să-ţi fac nişte ornamente mai frumoase decât medaliile.

Kilorn se aşază pe jos lângă mine, se întinde, se sprijină în coate şi îşi încrucişează picioarele.

— Îmi faci şi mie?

— Dacă am chef, răspunde Gisa, ţâfnoasă ca de obicei.

Îl măsoară din priviri, de parcă ar evalua un client.

— Dar cred că ţie ţi-aş broda peşti în loc de flori.

Mă umflă râsul când îl văd pe Kilorn cum face bot; şi îmi acopăr gura cu palma.

— Cât timp ai să stai de data asta?

Tonul tatii este tot nemulţumit, plin cu acuzaţii nerostite. Mă uit în ochii lui căprui. Ochi la fel că ai lui Bree şi Tramy, o nuanţă mai închişi decât ai mei.

Mama pune mâna pe umărul lui, de parcă aşa l-ar putea face să schimbe subiectul.

— Zău, Daniel, abia a venit.

El nici nu se uită la ea.

— Exact asta zic şi eu.

— Nu-i nimic, murmur eu, privindu-mi părinţii.

Este o întrebare legitimă, mai cu seamă în lumina ultimelor

evenimente.

— Sincer, nici eu nu ştiu. Poate câteva zile. Poate câteva săptămâni. Sau luni.

Chipurile lor se luminează din ce în ce mai tare la fiecare cuvânt al meu. Mă doare să le dau speranţe false, oricât de mult mi-aş dori să fie adevărate.

— Încă nu ştim cum va evolua situaţia.

Tata strânge din buze.

— Cu Norta.

Clatin din cap.

— Mai ales cu Ţinutul Lacurilor.

S-au oprit şi ceilalţi din vorbit şi mă ascultă cu atenţie. Mai puţin Kilorn, care se încruntă supărat.

— Acum deţin toată puterea. Cal încă încearcă să-şi refacă ţara sfâşiată de război şi lupte interne, iar noi aşteptăm să vedem ce-o să se întâmple. Dacă lacuştrii atacă...

Fratele meu mai mare trage furios aer în piept şi apoi îl dă afară într-un oftat exasperat. Se uită urât la mine.

— O să-l ajuţi să lupte cu lacuştrii?

Tonul lui este la fel de acuzator ca al tatii.

Ridic din umeri. Nu pe mine este el supărat, ci pe toate situaţiile încurcate în care intru mereu. Mereu în pericol, mereu cu inima sfâşiată şi obligată să aleg între doi regi argintii, mereu o armă nimicitoare, mereu un chip bun de expus în vitrină.

— Nu ştiu, şoptesc eu. Nu mai suntem aliaţi cu el.

Kilorn se foieşte. Se vede că îl cam deranjează să stea pe gresia terasei. Sau subiectul.

— Şi cu celălalt cum a rămas?

Nedumeriţi, toţi membrii familiei mele pălesc în nuanţe diferite. Mama îşi încrucişează mâinile la piept şi se uită la mine cu privirea aia pătrunzătoare şi severă pe care o cunosc atât de bine.

— Cine? întreabă ea, deşi cunoaşte foarte bine răspunsul.

Pur şi simplu vrea să mă oblige pe mine să-i rostesc numele.

— Maven.

Niciodată nu l-am mai auzit pe tata să vorbească pe un ton atât de înveninat:

— Ar fi trebuit deja să fie mort.

— Nu-i mort şi este aici, mârâie Kilorn înainte să-l pot opri.

Acum chipurile rudelor mele capătă felurite nuanţe de roşu

furios. Toţi strâmbă din buze, ochii tuturor aruncă săgeţi otrăvite.

— Kilorn, nu te apuca să faci scandal, şuier eu, apucându-l de încheietura mâinii.

Dar răul a fost făcut. Tăcerea aşternută peste terasă pulsează puternic cu o furie cumplită, stacojie.

În cele din urmă, Gisa spune pe un ton la fel de aprig ca al tatii.

— Atunci ar trebui să-l omorâm noi.

Sora mea nu-i o persoană violentă şi se descurcă mult mai bine cu acele de cusut decât cu săbiile. Dar acum îmi dă impresia că ar fi în stare să-i scoată ochii lui Maven cu unghiile, dacă ar avea ocazia. Ar trebui să mă simt vinovată pentru că am declanşat furia asta în sufletul ei, dar sunt mult mai intense sentimentele de dragoste, recunoştinţă şi mândrie care m-au copleşit.

Fraţii mei dau din capete, arătând că sunt de acord cu vorbele ei. Din câte îi cunosc eu, s-ar putea chiar acum să ticluiască în minte cine ştie ce plan smintit prin care să intre în celula lui Maven.

— Este mai valoros dacă rămâne în viaţă, mă grăbesc eu să spun ca să-i fac să înceteze.

— Mă doare în fund de *valoarea* lui! ţipă Bree.

Mă aştept ca mama să-l certe pentru limbajul folosit, dar văd că n-o deranjează deloc cuvintele lui urâte. De fapt, şi ea pare gata să-l omoare pe Maven cu mâna ei. O clipă, îi zăresc în ochi sclipirea aceea de dragoste sălbatică pe care am mai văzut-o la regina Anabel, Larentia Viper şi chiar la Elara Merandus.

— Creatura aia mi-a răpit fiul şi te-a luat de lângă mine.

— Dar sunt aici, mamă, murmur eu, încercând să-mi înăbuş durerea ascuţită care m-a săgetat când a vorbit despre Shade.

— Ştii bine ce vreau să spun, zice ea. Sunt în stare să-i retez beregata.

Dar cea mai şocantă reacţie este tăcerea tatii. Este din fire un om tăcut, dar nu şi atunci când este vorba despre argintii. Mă uit la el şi înţeleg de ce nu spune nimic. Pentru că nu poate. Este roşu ca racul la faţă şi ochii îi sunt plini de ură. Dacă deschide gura, cine ştie ce ar putea să zică.

— Putem să vorbim despre altceva? întreb eu, privindu-mi rudele pe rând.

— Te rog, vorbeşte! reuşeşte tata să scuipe printre dinţii încleştaţi.

— Arătaţi foarte bine, mă reped eu să schimb subiectul. Se vede că Montfortul...

Mama nu s-a calmat, dar lasă capul în jos resemnată. Şi mă întrerupe, răspunzând în numele tuturor:

— Este un vis, Mare.

Deşi am aflat multe lucruri despre Davidson, firea mea suspicioasă se simte aţâţată. Nu-i cunosc ţara, nici măcar oraşul acesta nu-l cunosc. Nu-i ştiu pe politicienii cu care lucrează şi nici pe oamenii pe care aceştia îi reprezintă.

— E prea frumos să fie adevărat, nu? întreb eu. Credeţi că o să ne trezim într-o dimineaţă şi o să ne pomenim că avem necazuri? Că o să descoperim că ceva nu este deloc aşa cum ne aşteptam noi?

Mama oftează cu amar şi se uită în zare, la luminile din Ascendant.

— Presupun că trebuie să fim mereu prudenţi, dar...

— Nu cred, îi termină tata fraza. Locul acesta este diferit.

Gisa este de acord cu ei.

— Niciodată n-am văzut roşii şi argintii care să se înţeleagă atât de bine. În Norta, când mă duceam cu croitoreasa să le vindem rochii, cucoanele argintii nici nu se uitau la noi. Se fereau chiar să ne atingă.

Ochii ei căprui, de aceeaşi nuanţă cu ai mei, devin o secundă sticloşi când îşi aduce aminte de viaţa ei de demult, dinainte ca ofiţerul ăla argintiu să-i zdrobească mâna.

— Dar aici nu este aşa.

Tramy se calmează un pic şi el. Şi se freacă de spătarul scaunului, ca un motan care-şi netezeşte blana după ce a tras o spaimă straşnică.

— Aici ne simţim egalii lor.

Nu mă pot abţine şi mă întreb dacă asta nu cumva mie mi se datorează. Ei sunt familia fetiţei cu fulgerele, un bun de mare preţ pentru premierul montfortez. Fireşte că toţi ai mei trebuie să fie trataţi extrem de bine. Dar nu le împărtăşesc gândul acesta, fie şi doar ca să nu tulbur mai tare o seară şi aşa foarte agitată. După asta, conversaţia noastră devine mult mai plăcută.

Amabili şi zâmbitori, servitorii ne servesc cina. Mâncarea este

simplă, dar consistentă şi gustoasă – de la puiul fript şi până la dulceaţa de mure pe care o întindem pe pâine. Eu şi cu Kilorn venim de pe drum şi suntem cam nemâncaţi, dar şi fraţii mei îşi umplu farfuriile. Gisa preferă să ciugulească din fructe şi brânzeturi în timp ce tata îşi pregăteşte un platou cu biscuiţi şi mezeluri pe care le va împărţi cu mama. Masa durează, pentru că mai mult vorbim decât mâncăm. Eu prefer să-mi ascult fraţii cum îmi povestesc despre expediţiile lor prin Ascendant. În fiecare dimineaţă Bree înoată în lac. Uneori îl trezeşte pe Tramy vărsându-i în cap o sticlă plină cu apă rece ca gheaţa. Gisa ar putea deja să scrie un ghid despre toate magazinele şi pieţele şi despre terenurile din jurul complexului acesta unde locuieşte premierul. Îi place să se plimbe cu Tramy prin lunci, în vreme ce mamei îi plac mai mult grădinile din oraş, construite în trepte de-a lungul versanţilor. Tata a mers din ce în ce mai mult în fiecare zi, ca să-şi întărească muşchii cei noi şi să reînveţe cum este să păşeşti atunci când ai două picioare.

Kilorn se integrează cât poate el de bine, relatând cu lux de amănunte doar o parte din aventurile pe care le-am avut de la plecarea din Montfort. Are grijă să omită detaliile mai stânjenitoare sau mai tulburătoare şi lăsând la o parte orice pomenire a numelui lui Cameron Cole. Asta ca să nu o supere pe Gisa, dar, dacă este să mă iau după felul în care a vorbit ea despre tânăra care lucrează într-un magazin de bijuterii, am impresia că i-a cam trecut amorul pentru prietenul meu.

La un moment dat încep să-mi simt pleoapele grele. A fost o zi lungă şi grea. Încerc să nu-mi aduc aminte că de dimineaţă m-am trezit în dormitorul lui Cal, înfăşurată în păturile lui. La noapte voi dormi singură. Singură în pat, pentru că Gisa se va afla în cealaltă parte a camerei. Tot nu reuşesc să dorm dacă nu este cineva alături de mine. De fapt, nici n-am mai încercat s-o fac de când am scăpat din colivia în care mă încuiase Maven.

Nu te mai gândi la el.

Îmi tot repet cuvintele astea, ca pe o incantaţie, în vreme ce mă pregătesc de culcare.

Chipul lui Cal mi s-a întipărit în spatele pleoapelor, iar cel al lui Maven îmi bântuie chiar şi cele mai efemere vise. Băieţi proşti. Nu vor să mă lase în pace.

•

De dimineaţă îmi zbârnâie toţi nervii. Ştiu unde vor să mă

trimită. În oraş, la cazarma centrală din Ascendant. Clădirea este construită pe stâncile versantului, chiar deasupra închisorii. Nu vreau să mi-l mai imaginez în spatele gratiilor, învârtindu-se ca un animal în cuşcă. De fapt, nici nu ştiu prea bine de ce anume simt nevoia să-l văd. Poate o parte din mine îşi dă seama că ne mai poate fi de folos. Sau vrea să-l înţeleagă mai bine înainte ca timpul să se scurgă. Semănăm în anumite privinţe, în prea multe privinţe. Şi eu am simţit gustul întunericului în care trăieşte el. El simbolizează ce aş putea deveni, dacă n-aş avea familia alături de mine, dacă m-ar îmbrânci cineva în abis.

Dar Maven *este* abisul. Nu pot să dau ochii cu el. Nu încă. Nu sunt destul de puternică. O să-mi râdă în nas şi o să-şi bată joc de mine şi o să mă tortureze, răsucind fără milă şuruburile alea pe care mi le-a montat în suflet. Trebuie să mă vindec puţin înainte ca el să-mi deschidă iarăşi toate rănile.

Aşa că, în loc să cobor în oraş, o iau în sus pe munte. Şi urc. Şi tot *urc*.

La început merg pe drumul pe care am fost înainte, când ne-au atacat teroriştii. Acum ştim că a fost un atac anume pus la cale ca să ne ţină ocupaţi, în timp ce lacuştrii îi salvau pe copiii prinţului Bracken. Teroriştii au fost plătiţi pentru asta, au fost recompensaţi cu dărnicie. Revăd lupta cu ochii minţii şi mă apuc să dau cu piciorul în pietrele întâlnite în cale. Liniştea mă sfârtecă pe dinăuntru, ca un monstru care mi-a intrat sub piele. Îmi înlocuieşte fulgerele cu senzaţia de pustiu. Înjur şi alung gândul ăsta prostesc. Ies de pe drum şi o apuc printre copaci şi stânci.

Şi orele trec, iar aerul rarefiat îmi arde gâtul şi plămânii. La fel de intens nu este decât focul din muşchii mei, care urlă de durere la fiecare pas. Din loc în loc se văd petice de zăpadă, albă şi neîntinată chiar şi în miezul verii. Se face tot mai frig pe măsură ce urc. Şi urc din ce în ce mai greu, pentru că alunec pe noroi şi pe ace de brad şi pe pietre. Şi mă doare tot corpul, dar urc în continuare.

Trec pe lângă pâraie care curg spre lacul din vale. Mă uit în jos, printre brazi. De la distanţa asta, Ascendant pare un joc pentru copii. Clădiri albe, înşirate în jurul unor drumuri înguste. Lanţul muntos este nesfârşit – un perete zimţuit din stâncă, acoperit cu zăpadă, care împarte lumea în două. Cerul senin mă îndeamnă să urc mai departe. Şi îl ascult, după ce mă opresc la

un izvor ca să-mi astâmpăr setea şi să-mi răcoresc obrajii transpiraţi.

Din când în când mai ciugulesc câte un biscuit sau câte o fâşie de păstramă din pachetul pe care mi l-am pregătit înainte de plecare. Şi mă întreb dacă aroma lor nu va atrage vreun lup sau vreun urs în drumul meu.

Mă pot apăra cu fulgerele, normal că pot. Îmi sunt la fel de aproape ca aerul din plămâni. Însă nu mă întâlnesc cu nicio fiară. Cred că au aflat că sunt la fel de periculoasă ca ele.

Cu o singură excepţie.

În primul moment, îl confund cu o bucată de stâncă, desenată pe seninul cerului. La altitudinea aceasta nu mai sunt prea mulţi brazi, a căror umbră să mă protejeze de soarele amiezii. Trebuie să clipesc de câteva ori, să mă frec la ochi şi abia apoi înţeleg la ce mă uit.

La *cine* mă uit.

Fulgerul meu despică în două lespedea de granit de sub el. Numai că a sărit de pe ea înainte să-l lovesc.

— Ticălosule! mârâi eu, alergând spre el.

M-a inundat brusc un val de adrenalină. Şi de frustrare. Pentru că ştiu că, indiferent cât de rapidă aş fi, indiferent cât de puternice mi-ar fi fulgerele, n-am să reuşesc niciodată să pun mâna pe el.

Jon îmi va anticipa mereu mişcările.

Hohotele lui de râs răsună îndelung printre versanţi. Se aud de undeva de deasupra mea. Strâng din dinţi şi mă iau după sunetul lor. Râde şi tot râde şi eu urc şi tot urc. Când ajung acolo unde copacii nu mai pot creşte, aerul s-a făcut foarte rece şi sărac în oxigen. Îmi înăbuş un geamăt de furie, dar prea târziu: aerul îngheţat mi-a intrat deja în plămâni. Şi mă prăbuşesc moale, pentru că nu mai sunt capabilă să merg mai departe. Pentru că nu sunt dispusă să-i permit lui Jon, sau oricui altcuiva, să mă manipuleze, să-mi zică unde trebuie să mă duc şi ce trebuie să fac.

Dar mai ales pentru că sunt ruptă de oboseală.

Vreau să mă întind pe spate şi mă lovesc de un bolovan mare, şlefuit de secole de vânturi şi viscole necruţătoare.

Respir foarte greu. Am impresia că nu-mi voi mai recăpăta niciodată răsuflarea. Şi nici că-l voi prinde vreodată pe afurisitul ăla de profet.

— E din cauza altitudinii, îl aud eu. Îţi îngreunează toate mişcările dacă nu eşti obişnuită. Nici măcar prinţului tău de foc nu i-ar fi uşor să urce pe munte pentru prima oară.

Sunt atât de epuizată, încât nu pot decât să mă uit la el printre pleoape. Stă cocoţat deasupra mea, cu picioarele atârnându-i în gol. Este îmbrăcat pentru munte – haină groasă şi ghete uzate. Mă întreb de câtă vreme cutreieră el pe coclauri ori de cât timp mă aşteaptă aici.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că nu mai este prinţ, îi răspund eu, alegându-mi atentă cuvintele.

Poate reuşesc să-l fac să-mi dezvăluie ceva, un crâmpei din viitorul care ne aşteaptă.

— La fel cum ştii şi cât timp va apuca să fie rege.

— Da, spune el cu un zâmbet vag de superioritate.

Normal că-şi dă seama ce încerc să fac şi îmi spune doar ce vrea.

Mă opintesc să mai respir o dată, să-mi umplu cu aer plămânii înfometaţi.

— Ce faci aici?

— Admir priveliştea.

Nu s-a uitat deloc la mine, ci stă cu ochii ăia de culoarea sângelui aţintiţi asupra orizontului. Are dreptate: priveliştea care ni se aşterne înainte este absolut uluitoare, mult mai frumoasă decât era trei sute de metri mai jos. Aici, la marginea lumii, mă simt mică şi mă simt uriaşă; mă simt atotputernică, mă simt neputincioasă. Aburii respiraţiei îmi înceţoşează privirea – dovadă a frigului din jur. Nu pot rămâne prea mult timp. Mai ales dacă vreau să ajung acasă înainte de lăsarea nopţii.

Păcat că nu pot să iau şi capul lui Jon cu mine.

— Ţi-am spus că aşa o să se întâmple, murmură el.

Mârâi, dezvelindu-mi dinţii.

— Ba nu mi-ai spus nimic. Dacă mi-ai fi spus ceva, fratele meu ar fi acum în viaţă. Mii de oameni...

— Te-ai gândit vreodată care a fost alternativa? se răsteşte el. Că ce am făcut, ce am spus şi nu am spus, am făcut şi nu am făcut a salvat *mai mulţi*?

Strâng pumnii şi dau cu piciorul în pietre, rostogolindu-le la vale.

— Dar tu te-ai gândit vreodată *să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala*?

Jon începe să râdă.

— De multe ori. Dar, indiferent de implicarea mea, tot văd ce va fi să fie. Văd destinaţia. Şi sunt momente când pur şi simplu nu vreau să permit să se ajungă până acolo.

— Drăguţ din partea ta că hotărăşti în numele tuturor, spun eu cu toată înverşunarea pe care o simt faţă de nemernicul ăsta cu sângenou.

— Ţi-ar fi plăcut să porţi tu povara asta, Mare Barrow? mă întreabă Jon, coborând până la nivelul meu şi surâzând cu tristeţe. Nu cred.

Grija lui purpurie mă înfioară.

— Mi-ai spus că am să mă înalţ şi că am să mă înalţ singură, repet eu în şoaptă vorbele pe care mi le-a spus mai demult, într-un oraş minier abandonat, înfăşurat în linţoliul ploii.

Acesta îmi era destinul. Şi l-am văzut cum se îndeplineşte zi după zi. Când l-am pierdut pe Shade. Când l-am pierdut pe Cal. Dar şi în detaşarea permanentă pe care o afişez faţă de toţi cei pe care îi iubesc. Oricât m-aş împotrivi, oricât aş încerca s-o ignor, tot mă simt diferită, mă simt nefericită şi furioasă – şi, prin urmare, singură. Şi doar un singur om pe lumea asta mă poate înţelege cu adevărat. Iar omul acesta este un monstru.

Şi pe Maven l-am pierdut. L-am pierdut pe acela care pretindea el că este, prietenul pe care l-am iubit şi de care am avut nevoie când mă simţeam atât de singură şi atât de speriată. *Mulţi oameni am pierdut*.

Dar am şi câştigat mulţi. Pe Farley, pe Clara. Familia mea este încă alături de mine, în siguranţă. Mai puţin Shade. Kilorn mi-a rămas mereu alături, acelaşi prieten credincios. I-am cunoscut pe electriconi, pe oamenii aceştia cu sângenou, la fel ca mine, care-mi dovedesc că nu sunt singură. L-am cunoscut pe premierul Davidson şi i-am aflat speranţele pentru o viaţă mai bună. Toţi aceştia sunt mai numeroşi decât cei pe care i-am pierdut.

— Să nu-ţi închipui că ai avut dreptate! bolborosesc eu, nu prea convinsă.

Jon tresare şi se uită la mine cu asprime.

— Sau s-a schimbat drumul meu?

Oricât m-ar dezgusta ochii lui, mă forţez să mă uit în ei. Să aflu dacă îmi spune adevărul sau mă minte.

— Eu l-am schimbat?

Jon clipeşte de câteva ori.

— Tu n-ai schimbat nimic.

Îmi vine să-i dau un cot în gât, un pumn în burtă sau în cap. Dar mă abţin şi dau capul pe spate ca să arunc priviri furioase cerului nepăsător. Jon mă urmăreşte atent, nereţinându-şi zâmbetul.

— Ce e? mă răstesc eu.

— Înalţă-te! murmură el, arătând spre valea situată la multe sute de metri sub noi.

După care face un semn spre pieptul meu.

— Şi înalţă-te singură.

De data asta îl lovesc peste mână, dorindu-mi să-i fac cât mai mult rău.

— Ştiu că nu vorbeai despre ascensiunea pe un munte, mârâi eu. Trebuia să trec de la stadiul de fulger la cel de furtună. Furtuna care va înghiţi lumea întreagă.

Dă din umeri şi se uită din nou la munţi.

— Cine mai ştie despre ce vorbeam.

— *Tu* ştii.

— Şi am să port eu singur povara asta, mulţumesc frumos. Nimeni altcineva nu are nevoie de ea.

Pufnesc cu dispreţ.

— Te porţi de parcă ţi-ar face plăcere să ne hotărăşti destinele.

Îmi muşc buzele şi îmi cântăresc din nou şansele. O singură aluzie din partea lui ar fi extrem de preţioasă. Aşa că trebuie să risc.

— Mai ai şi alte aforisme, alte sfaturi pe care doreşti să mi le împărtăşeşti?

Mi s-ar părea că zâmbeşte dacă nu i-aş vedea lumina tristă din ochi.

— Prietenul tău este un pescar mai bun decât tine.

Inspir brusc aerul rece care-mi îngheaţă gâtul.

— Ce ştii tu despre Kilorn? îl întreb eu pe un ton cu o octavă mai înalt decât normal.

Kilorn nu are de ce să-l intereseze pe Jon, nu reprezintă nimic în schema universală a regatelor şi a destinului. N-ar trebui să ocupe nici măcar un milimetru pătrat în mintea lui Jon, unde sunt depozitate mii de lucruri periculoase şi oribile. Vreau să-l apuc de braţ, numai că el se fereşte de atingerea mea.

Mă fixează cu ochii lui roşii, ca doi stropi de sânge.

— El a declanşat totul, nu? Cel puţin în ceea ce te priveşte. Doar tu îl puteai salva pe sărmanul prieten de recrutare.

Jon vorbeşte dinadins rar, accentuat. Ca să-mi dea timp să potrivesc piesele din această parte a puzzle-ului. Nu vreau să ştiu, nu vreau să accept ce văd. Vreau să-l omor. Să-i zdrobesc capul de stânca aia. Dar nu pot să mă mişc.

— Pentru că nu a mai putut să-şi continue ucenicia, spun eu, tremurând. Pentru că meşterul care-l învăţa meserie a murit.

— Pentru că pescarul la care lucra Kilorn a căzut.

Nu-i o întrebare. Jon ştie exact ce a păţit Bătrânul Cully, pescarul cu care lucra prietenul meu. Un om simplu, încărunţit înainte de vreme, la fel ca noi toţi.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Am fost o marionetă prea multă vreme, mai multă decât aş fi crezut că se poate.

— Tu l-ai împins.

— Împing mulţi oameni în foarte multe feluri.

— Ai împins un nevinovat la moarte? clocotesc eu de furie.

Ceva se schimbă în atitudinea lui, ca o lampă care se aprinde sau se stinge. Devine atent la altceva. Îşi revine imediat şi începe să vorbească cu o voce mult mai clară, mult mai puternică. De parcă s-ar adresa unui regiment de soldaţi, nu doar unei singure amărâte ca mine.

— Ţinutul Lacurilor va ataca în curând Archeonul, îmi spune el. În doar câteva săptămâni. Au început deja pregătirile şi îşi instruiesc armata în aşa fel încât nimeni să nu i se mai poată opune. Tiberias Calore este slab şi ei o ştiu.

Nu am putere şi nici argumente ca să îl contrazic. Are perfectă dreptate, iar eu sunt încă ameţită.

— Dacă vor cuceri oraşul, Tiberias nu va recupera Norta. Nu anul acesta. Nici anul viitor. Nici într-o *sută* de ani de acum înainte.

Strâng din dinţi.

— De unde să ştiu că nu mă minţi?

Nu mă bagă în seamă şi continuă:

— În cazul în care capitala cade în mâinile reginei lacustre, drumul va deveni lung şi însângerat, mai rău decât până acum.

Îşi împleteşte degetele albe, care contrastează puternic cu cenuşiul închis al straielor pe care le poartă.

— Nici măcar eu nu desluşesc prea bine capătul acelui drum.

Dar ştiu că este unul îngrozitor.

— Nu-mi place să fiu piesa ta de şah.

— Toţi suntem pionii altora, Mare, indiferent dacă suntem conştienţi sau nu de asta.

— Şi tu al cui pion eşti?

Nu-mi răspunde şi îşi ridică privirea spre cerul senin şi îngheţat. Mai oftează o dată şi se ridică în picioare, dislocând mai multe pietre cu mişcarea lui.

— Ar trebui să pleci acum, îmi spune el, făcând un semn spre vale.

— Ca să transmit mesajul tău? mă răstesc eu supărată.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să ascult de ordinele lui Jon, chiar dacă are dreptate. Mai degrabă mă transform în stană de gheaţă decât să-i dau satisfacţia asta.

— Ca să scapi de *asta*, îmi răspunde el.

Şi ridică din bărbie spre nord, unde se adună norii deasupra crestelor.

— Furtunile se dezlănţuie repede la altitudinea asta.

— Mă descurc eu cu furtunile.

— Atunci fă cum vrei, spune Jon, ridicând din umeri şi strângându-şi haina mai bine în jurul corpului. Nu ne vom mai revedea niciodată, Mare Barrow.

Îi zâmbesc cu dispreţ.

— Foarte bine.

Fără să-mi răspundă, se întoarce şi îşi continuă ascensiunea.

Mă uit în urma lui. O siluetă cenuşie, pe fundal de stânci cenuşii. O siluetă care se face mai mică, şi mai mică, până când dispare complet.

Să mă înalţ şi să mă înalţ singură.

•

Furtuna se dezlănţuie chiar atunci când ajung la adăpostul copacilor şi scap de rafalele furioase de vânt şi de ploaia rece ca gheaţa. Mă doare tot corpul la fel de tare cât m-a durut atunci când am urcat, genunchii îmi pocnesc la fiecare pas. Trebuie să fiu foarte atentă unde calc, pentru ca nu cumva să-mi rup vreo gleznă împiedicându-mă de pietre sau alunecând pe covorul gros de ace de brad de pe cărare. Mai sus, spre culmi, tunetele bubuie în ritmul inimii mele.

Ajung înapoi în Ascendant tocmai când soarele coboară în spatele crestelor din cealaltă parte a văii. Cu toate că sunt

obosită de la atâta urcat pe munte şi mă dor capul şi sufletul de la discuţia cu Jon, intru cu pas vioi în palatul premierului. Trec pe lângă mulţi ofiţeri şi soldaţi montfortezi, precum şi pe lângă membri ai guvernului – pe care îi recunosc după costumele elegante pe care le poartă. Toţi se învârtesc încoace şi încolo la parterul clădirii, ieşind de la întruniri sau pregătindu-se să intre în sălile de şedinţe. Se uită atenţi la mine, dar fără teamă. În locul acesta nu mai sunt o ciudată.

Din toată mulţimea asta de uniforme şi costume verzi ies în evidenţă două capete acoperite cu păr în culori şocante: unul albastru şi unul alb ca zăpada. Ella şi Tyton. Colegii mei electriconi îşi pierd vremea într-un colţ, lângă o fereastră. Stau tolăniţi pe banchete, ca să ocupe tot spaţiul şi să nu-i deranjeze nimeni.

— Pe mine mă aşteptaţi? Vai, dar nu trebuia, le zâmbesc eu, încercând să par veselă şi calmă, deşi încă mai respir greu din cauza drumului pe munte.

Tyton mă măsoară din priviri, fără să-l deranjeze şuviţa albă căzută în ochi. Apoi se întinde la loc, proptindu-şi un picior de scaunul din faţa lui.

— N-ar trebui să te urci singură pe munţi, îmi spune el. Mai ales când nu te pricepi la alpinism.

— Ar trebui să stai mai mult cu fraţii mei, Tyton, îi zic eu uşor ironică. Să înveţi de la ei cum să mă iei peste picior.

Îmi zâmbeşte, numai că zâmbetul nu i se reflectă şi în ochii negri. Ella oftează iritată.

— Toţi s-au dus în biblioteca lui Davidson. Adică doamna general Farley şi ceilalţi, mă informează ea.

Mi se întoarce stomacul pe dos numai la gândul unei alte şedinţe tactice. Şi scrâşnesc din dinţi.

— Cum arăt?

Ella mă studiază atentă, umezindu-şi buzele.

Tyton este mai puţin diplomat.

— Ezitarea ei ar trebui să-ţi spună tot ce e de spus. Dar nu ai timp să te dichiseşti, Barrow.

— Am înţeles. Splendid! mormăi eu, plecând de lângă ei.

Îmi netezesc repede părul şi mi-l împletesc în grabă, încercând să ascund ravagiile făcute de vânt. *Şi ceilalţi*. Cine ar mai putea să stea la sfat cu Farley şi cu Davidson?

Nu mi-e greu să găsesc biblioteca. Se află la următorul etaj,

unde ocupă o suprafaţă întinsă în partea de est a palatului. Uşile duble sunt păzite, dar gărzile mă lasă să trec fără să rostească niciun cuvânt. La fel ca restul palatului, biblioteca este o încăpere luminoasă şi veselă, cu lambriuri lăcuite din lemn de stejar. Pe al doilea nivel al rafturilor înşiruite lângă pereţi s-au cocoţat soldaţi ai Gărzii Stacojii, cu armele la îndemână, dar fără să aibă degetul pe trăgaci. Mă urmăresc din priviri, încordaţi şi gata să-i apere pe cei dinăuntru în caz că aş fi vreo ameninţare la adresa lor.

Adică a generalilor roşii din Comandament.

Farley stă alături de ei în mijlocul încăperii, pe canapele din piele verde, aranjate în semicerc. Şi Ada este aici, revenită după lunile petrecute la sediul Comandamentului. Stă în picioare într-o parte, cu braţele încrucişate. Tăcută, observând tot ce se petrece în jur. Mă vede şi îmi adresează un surâs stins.

În faţa membrilor Gărzii Stacojii se află mai multe scaune, aranjate în acelaşi fel. Acestea sunt ocupate de politicieni şi ofiţeri montfortezi, cu Davidson în mijloc. Vorbesc în şoaptă între ei, nearătându-se deranjaţi de prezenţa mea. Poate că mă aşteptau.

Mă simt prea murdară şi prea nearanjată pentru o asemenea companie selectă. Prea tare miros a frig şi munte. Dar n-ar trebui să-mi fac probleme. Generalii din Comandament arată la fel de prost, dacă nu cumva şi mai şi. Abia au sosit din locurile alea îndepărtate unde se află acum sediul lor itinerant. Şi seamănă cu Farley, dar nu la chip, ci la atitudine. Presupunând că ea ar avea încă vreo treizeci şi ceva de ani în plus trăiţi la hotarul cu moartea. Cei trei bărbaţi şi cele trei femei sunt toţi cărunţi, tunşi la fel de scurt ca Farley. Mă întreb acum dacă nu cumva a vrut să arate mai mult ca ei şi de aia şi-a tăiat părul. Pentru că, în ciuda acestor asemănări, sunt şi foarte diferiţi. Este încă tânără, încă în floarea vârstei. Este portdrapelul lor.

Printre ofiţerii de pe palier se află şi tatăl ei, care se sprijină de balustradă cu mâinile împreunate. Nu pare că ar fi invidios pe fiica sa şi funcţia ei. Îmi aruncă o privire, ba chiar înclină uşor din cap spre mine. Ochiul roşu îi luceşte la fel de mânios ca întotdeauna.

Toţi continuă să vorbească între ei, doar Farley se dă puţin într-o parte ca să-mi facă loc să stau alături de ea. Însă eu nu sunt general. Nu fac parte din Comandament. Nu mi-am câştigat

dreptul de a sta jos, lângă ei. Aşa că mă opresc în picioare, în spatele lui Farley, de parcă i-aş fi gardă de corp.

— Îmi pare bine să te cunosc, domnişoară Barrow, îmi spune o doamnă general cu părul creţ, aruncându-mi peste umăr o privire severă, ca de profesoară.

Zici că aş fi întrerupt o lecţie extrem de importantă. Dau şi eu din cap, nedorind să-i deranjez şi mai tare. Cu toate că subiectul nu pare a fi prea important. Mulţi consilieri discută între ei, la fel şi soldaţii.

— Tocmai ce am terminat cu prezentările, îmi explică Ada cu amabilitate, strecurându-se lângă mine.

Farley are o scânteie amuzată în privire. Se înclină spre mine şi îmi şopteşte, arătând spre femeia general:

— N-o lua în seamă pe Lebădă! Face pe dura.

Spre surprinderea mea, femeia mai vârstnică schiţează un zâmbet ironic. Îmi lasă impresia că se cunosc toţi de multă vreme şi se poartă ca nişte prieteni vechi sau chiar rude. Deşi nu prea seamănă între ei. Doamna general Lebădă este scundă şi zveltă, cu ten de culoarea nisipului, acoperit cu pistrui închişi la culoare, care îi dau un aspect aproape copilăresc, în ciuda ridurilor.

— Doamnă general Lebădă, murmur eu politicoasă, plecând din nou fruntea.

Acum mă salută şi ea şi îmi zâmbeşte.

Ada mi-i prezintă în şoaptă pe ceilalţi generali de pe canapele. A petrecut mult timp la cartierul general şi îi cunoaşte bine. Celelalte femei se numesc Orizont şi Caraulă; iar bărbaţii sunt Toboşar, Carmin şi Miazăzi. Nume de cod, evident. Pe care şi le folosesc şi aici.

— Doamna general Palat a rămas în Norta, unde coordonează operaţiunile noastre, spune Ada. Ne va transmite informaţii de acolo.

— Şi Ţinutul Lacurilor? întreb eu. Trebuie să aflăm când anume va ataca Iris.

Câteva săptămâni, a zis Jon. Prea vag.

Lebădă îşi drege glasul.

— Ţinutul Lacurilor şi-a închis graniţele. Abia am reuşit să ieşim din ţară.

I se întunecă ochii şi adaugă:

— N-a fost deloc uşor, dacă pricepi ce vreau să spun.

Dau din cap încruntată, încercând să nu mă gândesc la cadavrele prietenilor pe care i-a lăsat în urmă.

Mă uit la ceilalţi militari şi politicieni, aproape în majoritate roşii. Cei câţiva argintii montfortezi stau lângă Davidson. Printre ei îl văd pe Radis, politicianul blond care a luat cuvântul în Sala Poporului. Înclină foarte uşor din cap spre mine, în semn de salut.

Mă salută şi Davidson, privindu-mă drept în ochi.

Mi se aprind obrajii şi tuşesc tare, ca să le atrag atenţia. Însă doar generalii din apropiere se întorc să se uite la mine. Soldaţii sunt mai greu de amuţit. Aşa că mai tuşesc o dată, şi mai tare. Treptat, tăcerea se aşterne în bibliotecă şi toţi ochii se întorc spre mine. Mi se usucă brusc gura şi mă cuprinde o senzaţie cu care m-am deprins deja, dar care mă tulbură de fiecare dată. *Fii tare*. *Nu te ruşina*. *Nu ezita*.

— Numele meu este Mare Barrow, spun eu.

Aud pe cineva pufnind pe palier. Probabil că nu era nevoie să mă prezint.

— Vă mulţumesc pentru că vă aflaţi aici, continui eu, căutând cuvintele potrivite cu care să spun ce am de spus.

Un om care vede viitorul mi-a dat nişte ponturi parcă nu sună prea bine.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, dar... m-am urcat pe munte. Şi m-am întâlnit cu cineva pe culme.

— Asta-i o metaforă? bombăne iritat generalul Carmin.

Dar imediat îi închide gura generalul cu nume de cod Toboşar – foarte potrivită alegere, pentru că este incredibil de rotofei.

Arunc o privire spre Ada, apoi spre Farley.

— Jon, îi explic eu şi o văd cum face ochii mari.

Expresia şocată de pe chipul ei are darul de a-i amuţi pe toţi.

— Este un profet cu sângenou, cu care am mai colaborat şi înainte.

— La fel şi Maven. Şi, dacă nu mă înşel, individul ăsta l-a ajutat să te captureze, intervine Davidson.

— Aşa este, şoptesc eu stingherită.

Premierul strânge din buze.

— Şi l-a slujit pe Maven o perioadă destul de lungă.

Dau din cap:

— A avut motivele lui.

Cu toate că unii dintre compatrioţii lui par neinteresaţi de

vorbele mele, Davidson mă fixează cu privirea lui intensă, impenetrabilă.

— Şi ce ţi-a spus?

— Că nu trebuie să permitem ca Archeonul, capitala Nortei, să cadă în mâinile lacuştrilor, îi răspund eu. Pentru că altminteri „drumul va deveni lung şi însângerat”. Mai rău decât până acum. Dacă lacuştrii vor cuceri Archeonul, Ţinutul Lacurilor va stăpâni Norta vreme de o sută de ani.

Radis pufneşte cu dispreţ, examinându-şi unghiile lăcuite. Nu-i singurul care tratează cu superficialitate spusele mele.

— N-am nevoie de un profet pentru asta, murmură el.

Câţiva generali fac semne că sunt de acord cu el. Lebădă vorbeşte în numele tuturor:

— Ştim că urmează o invazie; ce nu ştim încă este când anume va avea loc.

— Peste câteva săptămâni, spun eu, simţind că deja nu mai avem timp. Aşa mi-a spus Jon.

Lebădă se uită pe sub sprâncene la mine, dar nu cu răutate sau neîncredere. Ci cu milă.

— Şi tu îl crezi? După tot ce ţi-a făcut?

Îmi aduc aminte de perioada când am fost captivă. De închisoarea în care m-a aruncat Jon, ca să pună în practică cine ştie ce destin strâmb. I-am spus că nu-mi place să fiu pionul lui şi exact asta sunt acum.

— Cred că da, răspund eu, încercând să-mi ascund tremurul din glas.

Vorbele mele stârnesc un alt rând de proteste, unele destul de sonore. Din partea generalilor, a oamenilor politici, ba chiar şi a soldaţilor.

Numai Farley, Davidson şi cu mine rămânem tăcuţi şi ne uităm unul la altul.

Observ atât în ochii aurii, cât şi în cei albaştri aceeaşi hotărâre pe care o simt şi eu.

Vom lupta din nou. Trebuie doar să ne dăm seama cum anume.

Ca de obicei, Farley ia prima cuvântul.

Se ridică în picioare şi întinde mâinile, cerând să se facă linişte. Are succes doar cu soldaţii şi generalii. Politicienii montfortezi continuă să şuşotească între ei.

— Avem nevoie de un plan! strigă ea. Indiferent de ce spune

profetul, ştim cu toţii că drumul acesta duce la Archeon. Montfortul şi Garda Stacojie trebuie să cucerească capitala nortană dacă vrem să avem vreo şansă să eliberăm ţara. Să înlăturăm regele de pe tron, indiferent cine ar fi el.

Lebădă o aprobă din cap.

— Am fost la post în Ţinutul Lacurilor. Am văzut de ce sunt în stare. Dacă reginele Cygnet vor pune mâna pe Archeon înaintea noastră, ne va fi aproape imposibil să-l recucerim. Este în interesul nostru să ne confruntăm cu inamicul mai slab.

Cal, adică. Niciodată nu m-am gândit că ar fi slab în vreun fel, dar doamna general are dreptate. Situaţia lui este în cel mai bun caz una precară. Încerc să nu-mi imaginez cum stă singur în palat şi se frământă cum să reconstruiască lumea distrusă de tatăl şi fratele lui.

— Încă mai ai oameni în Archeon, da? o întreabă Davidson pe un ton care are darul de a-i amuţi pe toţi cei din bibliotecă.

— Doamna general Palat se află chiar la porţile lui, spune Farley. Cu echipe răspândite pe mare parte din teritoriu. În Golful Portuar, Delphie, la periferia Archeonului.

Acum intervine generalul rotofei – nume de cod: Toboşar.

— Palat a primit ordine să intre în oraş – evident, cât mai discret posibil. Regele cel nou nu seamănă cu fratele lui, iar regimul său încă nu şi-a declarat ostilitatea faţă de Garda Stacojie. Ne putem permite acest risc.

— Cel puţin aşa vom şti ce se petrece în oraş, murmură Davidson, dus pe gânduri. Din două surse – de la oamenii voştri şi de la oamenii noştri. Trebuie să ne asigurăm că vor colabora.

— Garda Stacojie s-a mai infiltrat şi înainte în Archeon, se umflă în pene Toboşar. O vom face din nou.

Premierul strânge din buze îndârjit.

— Însă nu în acelaşi fel, spune el. Un atac aerian ar fi prea periculos acum, când Cal a recuperat toate avioanele. Şi nu ne mai putem baza pe elementul-surpriză, aşa cum am făcut la nunta lui Maven.

— Tunelurile, murmură Farley, amintindu-şi de atacul care a eşuat înainte de a începe. Regele Maven a închis toate căile subterane.

— Nu pe toate! exclam eu.

Se uită toţi la mine cu nerăbdare.

— Am văzut trenul lui Maven, planul lui de evadare. Trece

chiar pe sub Trezorerie şi are căi de acces din subsolul palatului. Îl folosea ca să plece din oraş neobservat. Pun prinsoare că a lăsat câteva tuneluri intacte pentru el.

Toboşar sare în picioare. Este incredibil de sprinten pentru vârsta şi dimensiunile lui.

— Îi transmit de îndată informaţia asta doamnei general Palat şi îi cer să facă cercetări. Ada, tu ai planurile în cap, da?

— Le am, domnule, răspunde ea imediat.

Nu-mi pot imagina ce anume *nu* ar avea Ada în mintea ei perfectă.

Toboşar dă din cap.

— Ia legătura cu Palat. Ajut-o să le spună agenţilor pe unde să caute.

Ada dă din cap.

— Am înţeles, domnule, spune ea, deja pornind spre uşa bibliotecii.

Farley strânge din dinţi, privind în urma prietenei noastre. Apoi se uită la mine.

— Avem timp pentru asta?

— Probabil că nu, murmur eu.

Mare păcat că Jon n-a fost mai explicit! Dar ne-ar fi dat mură în gură şi nu-i stă în fire.

— Atunci, ce vom face? insistă ea.

Mă apucă o durere bruscă de cap şi mă ciupesc de nas. De dimineaţă m-am apucat să urc pe munte ca să mă ţin la distanţă de Maven.

Însă toate eforturile mele n-au făcut decât să amâne inevitabilul.

— Cred că merită să întrebăm.

•

Fără cântecul lui Julian, care să-i smulgă mărturisirea şi fără şoptitori, fie aceştia cu sângenou sau nu, orice interogatoriu al lui Maven Calore va fi o bătălie a voinţelor şi a minciunilor. Argintiii montfortezi nu ar putea scoate adevărul de la el doar prin abilităţile lor.

Dar pot folosi şi tortura.

Înainte ca Maven să fie adus, unul dintre ofiţeri vine însoţit de Tyton, care pare lipsit de chef şi morocănos. Se aşază lângă Davidson şi începe să-şi mişte degetele – pregătindu-le pentru fulgerele pe care s-ar putea să fie nevoit să le folosească

împotriva lui Maven. Abilitatea lui funcţionează cu mai multă precizie decât a mea şi poate aduce pe cineva la limita suportabilităţii, fără să-l distrugă complet.

O tăcere de mormânt domneşte în sala din care au plecat soldaţii de pe palier şi majoritatea politicienilor montfortezi. Davidson şi generalii Gărzii ştiu că nu trebuie să-i ofere spectatori lui Maven. Pentru că este un actor prea bun, un prefăcut desăvârşit.

Mă înghesui între braţul canapelei şi Farley. Este mai corpolentă decât mine, dar mă bucur că stau lipită de ea. Simplul gând la Maven îmi îngheaţă sângele în vine. Măcar în Archeon era şi Cal şi îşi împărţea între noi doi atenţia, obsesiile, furia. Acum nu sunt decât eu singură.

Este escortat de şase soldaţi montfortezi şi membri ai Gărzii Stacojii, toţi cu arme şi abilităţi. Zâmbetul lui uşor amuzat mă face să înţeleg că îl bucură foarte tare toate aceste precauţii.

Ochii lui ca de gheaţă examinează rapid biblioteca, observând ferestrele, cărţile, oamenii care îl aşteaptă. Şi pe mine. Am putere şi nu-mi plec privirea.

— Trebuie să recunosc, domnule premier, că nu mă aşteptam să ne reîntâlnim, spune el, luându-şi ochii de la mine ca să se uite la Davidson.

Imperturbabilul montfortez nu reacţionează absolut deloc.

— Însă nici să ajung vreodată în misteriosul şi sălbaticul Montfort nu mă aşteptam. Însă nu-i chiar atât de sălbatic, nu? Nu atât cât ne-ai lăsat pe noi să credem.

Ba e destul de sălbatic, îmi spun eu, amintindu-mi de lupta cu cireada de bizoni.

— Am învăţat la şcoală că este un ţinut locuit de argintii, la fel ca cei din Norta, însă guvernaţi de mai mulţi regi şi lorzi. Of, cât de tare se înşelau profesorii mei! continuă Maven, întorcându-se încet în toate părţile.

Poate ne numără. Şapte generali din Comandament şi Davidson, împreună cu oamenii lui din guvern şi armată. Se opreşte atunci când dă cu ochii de Radis – al cărui ten alb indică limpede faptul că are sânge argintiu.

— Interesant, murmură el. Nu cred că am avut plăcerea să facem cunoştinţă, domnule.

Argintiul în vârstă îndoaie degetele şi lumina amurgului se reflectă în unghiile sale lungi. Un curent de aer răvăşeşte părul

lui Maven. Un avertisment.

— Nu te osteni să pari amabil, prinţişorule! Avem lucruri mai importante de discutat.

Maven rânjeşte.

— Pur şi simplu nu m-am aşteptat să văd şi argintii aici, într-o companie atât de… stacojie.

Pufnesc, enervată deja de toată tragerea asta de timp.

— Singur ai zis că nu ştii nimic despre locul ăsta.

Maven se uită urât la mine, dar eu îi fac semn că nu mă impresionează.

— Şi nici nu trebuie să ştii.

Îşi dezveleşte dinţii.

— Pentru că mă veţi executa curând? Cu asta mă ameninţi, Mare?

Mă hotărăsc să nu-i dau satisfacţie şi nu-i răspund. Dar el se încăpăţânează să insiste.

— Este o ameninţare deşartă. Dacă voiaţi să mă omorâţi, aţi fi făcut-o deja. Valorez mai mult dacă sunt viu. Pentru tine şi pentru cauza ta.

Nu-i comentează nimeni spusele.

— Ooo, nu face pe ruşinoasa! rânjeşte Maven. Câtă vreme mai sunt în viaţă reprezint o ameninţare pentru fratele meu. La fel cum a fost şi el pentru mine. Presupun că acum îşi caută adepţi printre Înaltele Case din Norta. Încearcă să-i câştige de partea sa pe cei care mi-au jurat mie credinţă. Şi unii chiar vor schimba taberele, însă cât de mulţi?

Dă foarte încet din cap, ca o mamă care-şi dojeneşte copilul.

— Nu, cei mai mulţi vor sta cu mâinile încrucişate şi vor aştepta. Ori se vor lupta cu el.

— Pentru tine? mă răstesc eu. Mă cam îndoiesc.

Scoate un sunet din gât, un fel de mârâit gros, ca de animal.

— Ce anume vreţi de la mine? întreabă el, luându-şi ochii de la mine.

Se învârteşte cu graţie pe vârful picioarelor, ca să se uite la toată lumea din încăpere. N-o fi închis în cuşcă regele înfrânt, dar nu încape îndoială că este captiv. Privirea i se opreşte asupra lui Tyton şi îl măsoară curios pe electriconul cu păr alb, sânge rece şi vocaţie de criminal.

— Şi ăsta cine mai e?

Spre surprinderea mea, în vocea lui Maven Calore se ghiceşte

teama.

Farley simte miros de sânge şi se dezlănţuie.

— Ai să ne spui ce ai făcut cu tunelurile din Archeon. Care sunt închise, care sunt încă deschise. Pe care le-ai construit după ce te-ai urcat pe tron.

În ciuda situaţiei dificile în care se află, Maven îşi dă ochii peste cap şi începe să râdă.

— Voi şi pasiunea voastră pentru tuneluri!

Dar tânăra doamnă general nu se lasă descurajată.

— Ei bine?

— Şi eu ce primesc în schimb? întreabă el, privind-o lacom. O privelişte mai bună de la geamul celulei? Nu că ar fi greu. Celula în care stau acum nu are geamuri.

Începe să enumere pe degete, iar eu observ că îi zvâcnesc mâinile, de parcă ar avea un tic nervos.

— Mâncare mai bună? Poate un program de vizite?

Pe neaşteptate, îşi pierde siguranţa şi parcă începe să tremure. Îşi pierde autocontrolul.

— O moarte fără durere?

Aş vrea să mă reped la el şi să-l împiedic să se mai bâţâie aşa. Parcă ar fi un şobolan care se zvârcoleşte prins în cursă.

— Capeţi satisfacţie, Maven, îi spun eu în silă.

Ar trebui deja să fiu obişnuită cu senzaţia pe care o am atunci când mă priveşte atât de pătrunzător. Dar uite că tot mă ia cu frisoane.

— Ce fel de satisfacţie? şopteşte el.

Deşi se află la câţiva metri buni depărtare de mine, mi se pare că-i simt suspinul pe piele.

Cuvintele îmi lasă un gust otrăvit în gură:

— Ştii bine ce fel.

Rânjetul i se lăbărţează – o lamă de cuţit cu care ne înţeapă.

— Dacă eu nu pot să am tronul, atunci să nu-l aibă nici el, spune Maven direct. Da, asta ar fi ceva.

Rânjetul îi dispare de pe buze şi spune mult mai încet:

— Însă nu suficient.

Davidson schimbă o privire sumbră cu Tyton. După câteva secunde, electriconul cu păr alb se ridică de pe scaun. O face fără grabă, ostentativ, cu mâinile atârnate pe lângă trup. Maven îl aude şi se întoarce repede cu faţa la el. Face ochii mari.

— Cine-i ăsta? întreabă el din nou.

Aş vrea să nu-i aud tremurul din glas. Şi ridic fruntea trufaşă.

— Cineva ca mine.

Tyton se loveşte încet în picior cu mâna şi o scânteie de un alb orbitor îi alunecă pe unul dintre degete.

— Însă cu mult mai puternic.

Genele negre flutură speriate pe obrajii palizi. Mărul lui Adam dansează în sus şi în jos.

— Trebuie să primesc ceva în schimb, şuieră el.

Strâng nervoasă din dinţi.

— Maven, ţi-am spus deja...

Dar regele înfrânt îşi ia ochii de la Tyton şi se uită la mine cu tot focul ăla negru din privire.

— Când veţi ataca, pentru că asta intenţionaţi să faceţi, zâmbeşte el batjocoritor, arătându-şi din nou dinţii, am să vă arăt eu pe unde să o luaţi. Prin care tuneluri, pe care drumuri. Eu însumi am să vă duc armata în oraş şi am s-o asmut împotriva nenorocitului de Cal!

Farley râde batjocoritor.

— Cu siguranţă că ai să ne duci într-o capcană. În colţii neveste-tii din neamul Cygnet...

— O, da, şi ea va fi acolo, nu te îndoi de asta, răspunde Maven, fluturând un deget spre ea.

Farley se face roşie de furie.

— Vipera aia şi cu mă-sa au plănuit să pună mâna pe Norta încă de când au pus piciorul în regatul meu.

— Când le-ai permis să pună piciorul, murmur eu.

Maven nici nu tresare.

— A fost un risc calculat. La fel ca ăsta.

Nu-i prea convingător, nici măcar pentru cei care nu-l cunosc. Generalii din Comandament par şi mai scârbiţi decât în momentul când au dat cu ochii de el – ceea ce nu-i puţin lucru. Iar montfortezii cu sângenou par mai degrabă dispuşi să-l jupoaie de viu. Premierul, în mod normal atât de reţinut şi echilibrat, îşi strâmbă buzele într-o grimasă insolită de furie. Îi face semn lui Tyton, iar electriconul se apropie de Maven cu încă un pas.

Şi asta declanşează ceva în regele înfrânt. Maven sare într-o parte ca să se ferească de el şi, totodată, să rămână la distanţă de noi toţi. Îi revine ticul nervos al mâinilor, însă ochii lui aruncă suliţe de foc. Este limpede că nu se teme.

— Vă imaginaţi că n-am să pot minţi dacă mă torturaţi. Nu ştiţi că am făcut-o de mii de ori?

Mârâitul lui răsună prin toată biblioteca. Nu ştie nimeni ce să-i răspundă, iar eu mai puţin decât oricine. Încerc să nu am nicio reacţie, să nu-i ofer satisfacţia de a vedea că mi-a stârnit o emoţie. Dar dau greş, pentru că nu mai sunt în stare să-mi ţin ochii deschişi. O clipă nu văd decât bezna din spatele pleoapelor şi încerc să nu mă mai gândesc la Maven. La cuvintele lui. La ce a fost viaţa lui şi la ce continuă să fie.

Şi la toate chinurile prin care am trecut noi din cauza asta.

Nu mă aştept ca ceilalţi să-l cruţe, ci să-l tortureze până ne va spune ce vrem să auzim. Să-l tortureze cu fulgere. Oare voi fi în stare să mă uit? Voi avea suficientă putere ca să asist la asta?

Până şi Farley dă semne de şovăială.

Se uită lung la Maven, încercând să-i citească intenţiile. Să cântărească riscurile şi costurile. El îi susţine privirea fără să clipească.

Farley înjură în şoaptă.

Măcar de data aceasta, el spune adevărul.

Maven Calore este unica noastră şansă.

TREIZECI

Cal

În viaţă era sortit să existe o încoronare. Aşa că nu mă surprinde deloc coroana care va fi folosită la ceremonie. O învârtesc în mâini, copleşit de greutatea ei de fier, argint şi aur. În mai puţin de o oră, bunica mea îmi va pune monstruozitatea asta pe cap. A purtat-o şi tatăl meu. La naşterea mea, el era deja rege, dar cu o altă regină decât singura pe care mi-o aduc eu aminte.

Aş vrea să mi-o pot aminti. Aş dori ca toate amintirile despre mama să fie ale mele, nu nişte poveşti spuse de Julian. Nu un tablou frumos pictat, în locul realităţii.

Copia după jurnalul ei este şi acum încuiată în sertarul noptierei mele din Archeon. Când apartamentul regelui va fi pregătit şi curăţat de prezenţa nefastă a lui Maven, va trebui s-o iau de acolo. Nu ştiu de ce ezit atât de mult să ating obiectul ăsta, pe cât de mic, pe atât de înspăimântător. În fond, nu-i decât un caiet. O grămadă de mâzgălituri puse cap la cap. Am înfruntat armate şi plutoane de execuţie. M-am luptat cu fulgerele şi cu furtuna. M-am ferit de gloanţe. Am căzut în gol din avioane de mai multe ori.

Dar uite că jurnalul mamei mă sperie mai tare decât orice altceva. Abia am reuşit să răsfoiesc câteva pagini, dar şi atunci cu brăţara scăpărătoare scoasă de la mână şi pusă departe. Atât de tare mă impresionează cuvintele ei, că nu vreau să risc să dau foc caietului. Ultimului vestigiu rămas în urma lui Coriane Jacos, păstrat cu sfinţenie de unchiul meu. Originalul a dispărut de multă vreme, dar el a reuşit să salveze copia asta.

Nu ştiu cum îi suna vocea. Deşi aş putea să aflu dacă aş vrea cu adevărat. Există multe înregistrări cu ea. Şi fotografii. Dar, la fel ca tata, mă ţin la distanţă de ele. Evit întâlnirea cu o fantomă pe care nu o cunosc.

O parte din mine nu vrea deloc să se ridice de la masă şi să iasă din camera asta. Este bine aici, linişte şi pace, ca într-o bulă de aer pe punctul de a se sparge. Mă simt la răscruce de

drumuri. Ferestrele dau în Piaţa lui Caesar, oferindu-mi o avanpremieră a nebuniei ce va urma. Argintiii, îmbrăcaţi în culorile caselor lor, umplu piaţa, majoritatea îndreptându-se spre Curtea Regală. Abia dacă-mi vine să mă uit la ea, una dintre numeroasele construcţii impozante din jurul pieţei.

Tatăl meu a fost încoronat acolo, sub cupola scânteietoare. Şi Maven tot acolo s-a căsătorit, în urmă cu câteva luni.

Atunci Mare era lângă el.

Acum nu va mai fi aici.

Încă mai sufăr pentru că am pierdut-o, rana este una profundă, dar nu doare la fel de cumplit ca data trecută. Pentru că acum amândoi am ştiut ce urmează să facem, ce anume vom alege atunci când va veni momentul să o facem. Îmi pare rău doar că nu am avut câteva zile în plus la dispoziţie, câteva ore măcar.

Acum ea a plecat. Şi este din nou cu Maven.

Ar trebui să fiu furios. Oricum i-ai spune, tot trădare este. Mi-a răpit un prizonier valoros. Execuţia lui ar fi fost o cale uşoară şi aproape paşnică prin care să-mi refac regatul. Însă nu simt decât o vagă iritare. Pe de-o parte pentru că nu sunt deloc surprins. Dar mai ales pentru că Maven este departe de mine.

Acum a devenit problema ei.

Bine măcar că nu mai trebuie să-l omor eu.

Este un gând de om laş, aşa cum nu-mi este permis să fiu. Dar nu mi-l pot şterge din minte.

Sper ca moartea lui să fie una nedureroasă.

Bătăile în uşă mă obligă să mă ridic de la masă mai repede decât aş fi vrut. Deschid imediat – măcar atâta lucru să mai apuc să fac cu mâna mea, înainte ca Julian sau Nanabel să dea buzna înăuntru. Nu sunt prost. Ştiu ce sunt ei pentru mine: nu doar singurele rude care mi-au mai rămas, ci şi mentorii, sfetnicii mei. Dar rivali între ei. Nu pot decât să sper că nu au venit amândoi odată ca să-mi tulbure liniştea cu competiţia lor acerbă.

Spre marea mea uşurare, în faţa uşii nu se află decât Julian.

Schiţează un zâmbet cam strâmb şi întinde braţele, ca să-mi arate noua lui ţinută, făcută special pentru ceremonia încoronării. Culoarea lui, auriul prăfuit al Casei Jacos, acoperă toată partea de jos a tunicii strâmte. Însă reverele sunt roşii ca sângele – culoarea mea. Gest prin care îşi arată devotamentul

nu numai faţă de Casa Calore, ci şi faţă de mine.

Şi mă obligă să mă gândesc la câte a făcut în numele meu. A vândut un om, poate doi, în schimbul fratelui meu. Nu am uitat. Nu am cum să uit planul diabolic pe care l-a pus la cale împreună cu bunica mea. Şi asta mă face să rămân prudent chiar şi în preajma lui.

Oare asta înseamnă să fii rege? *Să nu ai încredere în nimeni*?

Râd fals, ca să-mi ascund neliniştea.

— Arăţi bine, îi spun eu.

Nu-i stă în fire să se gătească aşa, dar uite-l ce chipeş este în costumul ăsta elegant.

Unchiul intră în cameră.

— Ce? În vechiturile astea? zâmbeşte el sec. Tu ce faci? Eşti gata?

Fac un semn spre hainele de pe mine. Costumul roşu, cu margini negre, broderii argintii şi medalii cât să scufunde o navă lacustră. Încă nu mi-am pus şi mantia asortată. Este prea grea şi îmi dă un aer stupid.

— Nu despre haine vorbesc eu, Cal, îmi zice Julian.

Simt cum mi se urcă sângele în obraji. Îi întorc repede spatele, încercând să ascund orice semn de slăbiciune sau emoţie.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Ei bine? insistă el, apropiindu-se de mine.

Procedez cum am fost învăţat încă din copilărie. Mă ţin tare pe poziţie.

— Tata mi-a spus că nu ai cum să fii vreodată gata. Iar dacă îţi imaginezi că ai fi, atunci precis nu eşti.

— Presupun că de aia arăţi de parcă ai vrea să fugi pe geam.

— Da’ te pricepi să-mi dai curaj, ce să zic.

— Şi tatăl tău era agitat, îmi spune cu blândeţe Julian şi mă atinge uşor cu mâna pe umăr.

Mi se pune un nod în gât şi nu mai pot să spun ce aş dori.

Dar Julian îşi dă seama ce vreau să-l întreb.

— Mama ta mi-a spus, îmi explică el. Mi-a zis că tatăl tău îşi dorea să aibă mai mult timp la dispoziţie.

Mai mult timp.

Parcă m-a lovit cu barosul în moalele capului.

— Nu aşa simţim toţi?

Unchiul meu ridică din umeri în felul caracteristic, care pe

mine mă umple de nervi. De parcă ar vrea să spună că ştie mai multe decât mine. Ceea ce evident că este adevărat.

— Dar din motive diferite, spune el. Ciudat, nu crezi? Oricât de diferiţi am fi, în final ajungem să ne dorim acelaşi lucru.

Ridică ochii la mine şi eu îmi feresc privirea. Ochii lui seamănă mult prea mult cu ochii mamei din portretul acela.

— Dar, indiferent de năzuinţele, de speranţele, de visurile noastre...

Dau din cap ca să-l întrerup.

— Eu nu îmi mai permit luxul ăsta.

— Nu-ţi mai permiţi să visezi?

Îmi aruncă o privire nedumerită. Dar şi intrigată. Unchiului Julian îi plac foarte mult puzzle-urile, iar acum se uită la mine de parcă aş fi aşa ceva.

— Curând vei deveni rege, Cal. Poţi să visezi cu ochii deschişi şi să faci ce vrei.

Din nou lovitura aceea de baros a cuvintelor lui şi a raţionamentului din spatele lor. Desigur că am auzit părerea asta afurisită de *mult prea multe ori*.

— M-am săturat să le tot spun oamenilor că nu-i adevărat.

Julian mă priveşte atent şi eu îmi încrucişez instinctiv braţele, ca şi cum aş vrea să mă apăr.

— Eşti sigur? mă întreabă el.

— Dacă vorbeşti despre Mare... ştii bine că-i deja în cealaltă parte a continentului. Şi nu va...

Cu un zâmbet slab, Julian ridică o mână cu degete lungi şi subţiri. Are mâini delicate, făcute pentru răsfoitul cărţilor. Mâini care nu au participat la războaie. Invidiez mâinile astea.

— Cal, eu sunt un romantic, dar îmi pare rău că trebuie să-ţi spun că nu vorbesc acum nici despre ea şi nici despre inima ta frântă. Problema asta este... extrem de jos pe lista mea de preocupări. Ai toată compasiunea mea, însă există multe, foarte multe alte lucruri la care trebuie să ne gândim.

Simt iarăşi că îmi ard obrajii, ba chiar şi vârfurile urechilor. Bine că Julian se uită în altă parte, făcându-se că nu observă.

— Te aştept afară.

Însă timpul a expirat. Nu mă mai pot ascunde.

— Mare dreptate avea tata, murmur eu, punându-mi mantia pe umeri. Niciodată nu eşti pregătit.

Îl ocolesc şi deschid uşa. Ies din refugiul apartamentului meu

cu senzaţia că am alergat câţiva kilometri. Îmi curge transpiraţia pe spate. Mă împotrivesc cu toată fiinţa mea impulsului de a o lua la fugă, de a mă întoarce, de a nu mă clinti din loc.

Julian nu se dezlipeşte de mine, ca o cârjă de un schilod.

— Fruntea sus! mă avertizează el. Bunica ta ne aşteaptă după colţ.

Îi arunc cel mai vesel zâmbet de care sunt capabil în momentele astea. Adică unul veştejit şi fals. Aşa cum sunt foarte multe în zilele astea.

•

Cupola din cristal a Curţii Regale este o adevărată operă de artă a argintiilor. Când eram mic, credeam că este făcută din stele furate de pe cerul nopţii. Cupola străluceşte şi astăzi, dar nu atât de tare pe cât ar trebui. Servitorii roşii s-au împuţinat, majoritatea preferând să plece în loc să accepte o leafă mai bună şi un tratament mai blând. Aşa că nu mai are cine să dea lustru capitalei şi să o facă demnă să găzduiască o ceremonie de încoronare. *Nici măcar aparenţele nu pot să le păstrez*, îmi zic eu cu amar. Domnia mea începe în mizerie.

Aceasta este situaţia din capitală şi din tot regatul. Roşiii îşi caută un nou loc în lume, iar argintiii se zbat să priceapă ce înseamnă asta pentru noi. Oraşele tehnicienilor sunt aproape pustii, iar întreruperile de curent afectează mare parte din ţară. Inclusiv Archeonul. Capacităţile de producţie se vor prăbuşi repede – stocurile de produse şi de materii prime sunt aproape epuizate. Nici nu vreau să mă gândesc care va fi efectul asupra efortului nostru de război şi asupra trupelor noastre. Dar mă aşteptam la asta. Ştiam că aşa o să se întâmple.

Bine măcar că s-a sfârşit războiul cu Ţinutul Lacurilor. Mai bine spus, primul război cu Ţinutul Lacurilor. Pentru că va începe altul foarte curând. Este doar o chestiune de timp până când Iris şi mama ei se vor întoarce în fruntea armatelor lacustre.

Însoţit de murmurele celor prezenţi, străbat sala şi mă opresc în centrul ei, chiar sub cupolă. Parcă aş fi înconjurat de fantome bârfitoare, care vorbesc despre eşecul meu, trădarea mea, *slăbiciunea* mea.

Încerc să nu mă gândesc la toate astea şi îngenunchez sub ochii a zeci de privitori, descoperindu-mi gâtul. În locul ăsta l-am atacat noi pe Maven la sfârşitul unei ceremonii. Cine ştie dacă nu va dori cineva să-l răzbune?

Încearcă să nu te gândeşti nici la asta.

Aşa că mă concentrez la pardoseala de sub genunchii mei – dale de marmură albă, cu spirale de culoarea cărbunelui. Lipsa culorilor din sală ar trebui să contrasteze puternic cu mulţimea mult prea coloratelor Înalte Case. Alb şi negru alături de un curcubeu. În Curtea Regală încap cu uşurinţă o mie de persoane, însă astăzi nici măcar o sută nu sunt prezente. Multe case au fost decimate de războiul civil, din cele două tabere au pierit mulţi, luptând pentru ambii fii ai Casei Calore. Casa bunicii mele iese în evidenţă prin culorile ei înflăcărate, la fel şi rudele lui Evangeline rămase în viaţă, atât din familia Samos, cât şi Viper. Sunt uşor de identificat aliaţii din Casele Laris şi Iral. Mai sunt şi alţi nobili aici, din familii care înainte îi erau loiale lui Maven, dar care au trecut de partea mea: membrii Caselor Rhambos, Welle, Macanthos, în culorile lor distincte – roşcat, verde cu auriu, albastru-argintiu. Alţii lipsesc cu desăvârşire. Nu-i văd nicăieri pe acvaticii din Casa Osanos. Nici pe membrii Caselor Eagrie, Provos şi, spre marea mea mâhnire, sunt absenţi şi amuţitorii Arven şi majoritatea tămăduitorilor Skonos. Însă nu sunt singurii. Desigur că Julian şi Nanabel fac lista cu cei prezenţi şi cu cei care au refuzat să vină la ceremonie, bifându-i pe aliaţi şi pe aceia care ne sunt încă inamici.

Prea puţini din prima categorie, *prea mulţi din cealaltă*.

Nanabel încearcă să nu pară deranjată de absenţele notabile de la ceremonie. Expresia ei este calmă şi trufaşă, ochii de culoarea bronzului par aproape în flăcări atunci când ia în mâini coroana tatălui meu.

— Trăiască regele legitim, Tiberias al Şaptelea!

Vocea ei hotărâtă răsună în toată sala.

Cu toate că banda din fier îmi îngheaţă fruntea, eu nu tresar şi nici nu mă strâmb. Am fost educat să nu clipesc în faţa gloanţelor sau a flăcărilor. Însă încep să dârdâi atunci când nobilii argintii îi repetă vorbele. Şi le repetă iar şi iar. *Regele legitim*. Sună ca o bătaie de inimă. Este real. Se întâmplă cu adevărat.

Sunt rege. *Regele*. Am ajuns acolo unde eram menit să ajung încă de la naştere.

Pe de altă parte, mă simt la fel cum m-am simţit de dimineaţă. Tot Cal. Tot măcinat de suferinţe – vechi şi noi. Tot plin de răni vizibile şi invizibile. Tot înfricoşat de viitor, de ce va

trebui să fac ca să-mi apăr regatul şi aşa prea şubrezit. Înfricoşat de felul în care mă va transforma această coroană.

Oare transformarea a început?

Posibil. În colţuri uitate ale sufletului meu, probabil că mă schimb chiar acum. Deja mă simt singur, izolat. Nu contează că Julian şi bunica mea îmi sunt alături, sânge din sângele meu. Prea mulţi lipsesc.

Mama.

Tata.

Mare.

Chiar şi Maven. Fratele pe care mi l-am imaginat eu, persoana aceea care nu a existat.

Care nu a existat niciodată.

Am crescut amândoi ştiind că eu voi ajunge rege, iar el va fi mâna mea dreaptă. Cel mai puternic aliat al meu, cel mai înflăcărat susţinător. Sfetnicul meu cel mai înţelept, scutul şi toiagul meu. Refugiul meu. Niciodată nu m-am îndoit de aranjamentul acesta şi nici prin cap nu mi-a trecut că el ar fi fost nemulţumit. Cât de tare m-am înşelat.

M-a durut şi înainte pierderea lui, dar acum, cu coroana pe cap şi fără nimeni care să-i ia locul?

Parcă nu mai am aer.

Trebuie să mă uit la Nanabel, sperând că voi găsi o alinare acolo.

Bunica mea îmi surâde şi mă apasă cu mâinile pe umeri. Încerc să îl descopăr pe tata în trăsăturile ei. Un rege imperfect, un părinte cu multe defecte. Îmi este tare dor de el, mai cu seamă în momentele astea.

Aş îmbrăţişa-o, dacă mi-ar da voie, însă are coatele lipite de trup, arătându-mi că mă ţine la distanţă. Obligându-mă să stau drept, un bibelou în vitrină. Un mesaj pentru toţi nobilii.

Tiberias Calore este rege şi nu va mai îngenunchea niciodată.

Nici măcar în faţa lui Volo Samos.

La braţ cu Nanabel, ne apropiem de el mai întâi. Doi regi faţă în faţă. Înclin uşor capul. La fel face şi Volo.

Mă măsoară alene din priviri, cu o expresie pe care nu o pot descifra.

— Felicitări, Maiestate! spune el, studiindu-mi coroana.

Fac un semn cu capul la oţelul simplu de pe fruntea lui şi îi răspund:

— Mulţumesc, Maiestate!

Regina Viper se crispează şi îl strânge de braţ. De parcă ar vrea să-l reţină. Însă Volo nu are nicio reacţie. Şi nici eu. Bunica şi cu mine reuşim să trecem de ei fără incidente, continuând să-i salutăm pe ceilalţi membri ai Casei Samos.

Evangeline îmi atrage atenţia, pentru că pare mică şi neînsemnată alături de fratele ei. Este mult mai abătută decât îi stă în fire, iar ţinuta ei este mult prea întunecată în comparaţie cu gătelile celorlalte rude de-ale ei. Rochia este din mătase de culoare argintie, bătând în negru, mult mai potrivită pentru o înmormântare. Dacă este să mă iau după ce mi-a spus acum o săptămână, înseamnă că la asta se gândeşte. Dacă bănuielile ei sunt corecte, zilele lui Volo Samos sunt numărate, iar ea nu va ridica nici măcar un deget ca să-l apere.

Ne privim lung, înfioraţi de implicaţiile cumplite ale secretului pe care îl împărtăşim şi de convingerea fermă că niciunul dintre noi nu-şi doreşte ce se va întâmpla.

Acum, când am devenit în mod oficial rege al Nortei, nu mai există nicio piedică în calea căsătoriei mele cu Evangeline. Este stabilită de foarte mult timp, dar parcă nu suficient de mult.

Nu ne facem nicio iluzie în privinţa sentimentelor noastre. Expresia apatică şi detaşată a lui Evangeline se transformă în una plină de dezgust. Se întoarce şi îşi ascunde chipul în spatele trupului masiv al fratelui ei.

Următoarele câteva ore trec într-un vârtej de culori şi amabilităţi. Nu-mi sunt străine festivităţile regale. Este uşor să intri în ritmul lor şi să faci conversaţie de salon – în care să vorbeşti multe, dar să nu spui nimic. Nanabel şi Julian nu mă lasă singur nicio clipă. Ce echipă fenomenală suntem. Mă rog, am putea fi dacă nu şi-ar urmări fiecare propriul interes. Acum, că Maven a fost înfrânt, iar războiul a luat o pauză, alianţa lor este, în cel mai bun caz, una şubredă. În afară de mine nu mai există absolut nimic care să-i unească, iar eu mă simt ca un os revendicat de doi câini. Bunica este mai rea, mai îndrăzneaţă, o regină care a învăţat de-a lungul multor ani cum să se descurce atât la curte, cât şi pe câmpul de luptă.

Însă Julian îmi cunoaşte sufletul mult mai bine decât ea.

Mă străduiesc să mă înfrupt din felurile servite la dineu. Mâncarea este comestibilă, sigur că da, însă nici nu se compară cu ospeţele din trecut. Îmi aduc aminte cu nostalgie de cina

delicioasă pe care am luat-o acasă la Carmadon şi Davidson.

Nu sunt singurul care strâmbă din nas. Evangeline nu se atinge de niciun fel, iar mama ei nu-şi mai hrăneşte pantera de la picioare cu carne din friptura de pe masă.

Se pare că şi mâncarea bună este pe cale de dispariţie – la fel ca electricitatea, la fel ca servitorii, la fel ca producţia tuturor fabricilor din Norta. La fel ca recoltele de pe câmpuri. Pun prinsoare că au plecat din palat şi majoritatea bucătarilor profesionişti.

Nanabel mănâncă absolut tot din farfurie, de parcă nimic nu ar fi în neregulă.

Nu mă mai pot abţine şi îi şoptesc doar lui Julian, care stă în stânga mea.

— O să pierdem războiul ăsta.

Văd cum îi zvâcneşte un muşchi în obraz. Ia paharul de vin în mână, bea din el şi îmi şuieră din spatele lui.

— Nu aici, Cal.

Apoi, cu glas tare:

— Maiestatea Sa doreşte să se retragă?

— Maiestatea Sa doreşte.

— Foarte bine, spune unchiul meu, aşezând paharul la loc pe masă.

O secundă, nu ştiu ce să fac. Îmi dau seama că aştept să mi se spună că am voie să plec, dar nimeni nu poate face una ca asta. Acesta este tronul meu, din palatul meu. Nu trebuie decât să mă ridic în picioare.

Aşa şi fac, pregătindu-mă să mă scuz şi să plec de la masă. Nanabel înţelege imediat ce am de gând să fac.

— Toată recunoştinţa noastră pentru faptul că aţi fost prezenţi astăzi aici şi pentru loialitatea voastră, spune ea, întinzând mâinile ca să-i facă pe toţi să fie atenţi la ea.

Nobilii amuţesc brusc.

— Am umblat împreună prin furtună, ca să zic aşa. Şi vorbesc în numele familiei regale când vă spun cât de recunoscători suntem pentru că vă avem alături de noi. Şi pentru că Norta este reunificată.

Neruşinată minciună, care sare în ochi ca mâncarea lăsată pe majoritatea farfuriilor. Norta este departe de a fi reunificată. Cea mai bună dovadă este sala de banchete pe jumătate goală. Cu toate că nu vreau să fiu un rege cum a fost Maven, care şi-a

întemeiat domnia pe minciună şi înşelăciune, nici nu văd ce ar putea spune Nanabel acum. Trebuie să fim puternici, chiar dacă puterea asta nu este decât o iluzie.

Pun mâna pe umărul ei. Nanabel îmi face pe plac şi mă lasă să vorbesc.

— Una dintre furtuni a trecut. Dar aş fi inconştient dacă aş pretinde că nu se adună din nou nori negri la orizont, spun eu, rostind cuvintele cât mai clar.

Toţi ochii – mulţi ochi – sunt aţintiţi asupra mea. Le sunt diferite culorile caselor, dar nu şi sângele. Toţi cei de aici sunt argintii, numai şi numai argintii. Îmi dau seama de implicaţiile acestei realităţi şi mă cutremur. Aliaţii noştri roşii ne-au părăsit şi nu se vor mai întoarce niciodată. Când va reîncepe războiul, vom fi nevoiţi să luptăm singuri.

— Lacuştrii nu se vor mulţumi să rămână în interiorul hotarelor. Mai cu seamă când au ajuns atât de aproape de guvernarea Nortei prin intermediul prinţesei lor.

Se aud câteva şuşoteli în rândul nobililor. De la locul lui din cealaltă parte a mesei, Volo se uită la mine fără să clipească. Simt cum mă sfredeleşte privirea lui.

— Când va izbucni furtuna, eu voi fi pregătit s-o înfrunt. Aveţi cuvântul meu.

Voi fi pregătit să mă lupt. Şi să pierd. Şi, poate, să mor.

— Forţă şi putere! strigă cineva, repetând vechea lozincă a tatălui meu şi a tatălui său, simbol al Nortei Argintii.

Se apucă şi alţii să strige. Ar trebui să strig şi eu.

Dar nu pot. Ştiu ce înseamnă cuvintele astea. Ştiu care ne este forţa şi asupra cui avem noi putere. Gura mi se încăpăţânează să rămână închisă.

În cele din urmă, reuşesc să scap din sala de banchete luând-o pe coridoarele servitorilor, nu prin sălile principale. Julian se ţine după mine. Bunica mea se ţine după noi amândoi şi gărzile ei Lerolan se ţin după noi toţi. Încă nu am santinelele mele, aşa cum s-ar cuveni să aibă un rege, aşa cum am avut pe vremea când nu eram decât un prinţ, iar lumea încă nu-şi ieşise din matcă. Însă ne ferim de soldaţii care au jurat să-l apere pe Maven, chiar dacă unele din casele lor mi-au jurat acum credinţă mie. Găsirea unor gărzi, a unor oameni în care să pot avea încredere nu este decât o altă sarcină de pe o listă din ce în ce mai lungă. Obosesc doar când mă gândesc la asta.

Deja casc de-mi trosnesc fălcile când ajungem la uşa apartamentului meu provizoriu. Şi abia s-a înnoptat. Dar am o scuză: nu în fiecare zi eşti încoronat rege. Iar coroana asta care-mi strânge tâmplele nu mă lasă să uit.

Nanabel şi Julian intră cu mine în salon. Gărzile rămân la uşă. Arunc o singură privire bunicii şi o împiedic să mai înainteze.

— Dacă nu te superi prea tare, aş dori să vorbesc ceva cu Julian.

Încerc să mă adresez pe un ton poruncitor. N-ar trebui să-i cer voie să discut între patru ochi cu cel mai de încredere sfetnic al meu. Dar şovăi şi asta-i şi mai rău.

Se schimbă la faţă. Pare jignită. Rănită, chiar. De parcă i-aş fi făcut rău dinadins.

— Câteva cuvinte, atâta tot, adaug eu încercând să îndrept răul deja făcut.

Julian îşi strânge mâinile, nelăsând să i se citească satisfacţia pe chip.

Bunica se îmbăţoşează.

— Desigur, Maiestatea Voastră, murmură ea, plecându-şi capul.

Lumina lămpilor se reflectă în părul ei de culoarea fierului.

— Am să mă retrag.

Şi, fără vreun alt cuvânt, bunica mea se răsuceşte pe călcâie, într-un vârtej de culori. Strâng din pumni ca să nu o opresc. Mi-e tare greu să aleg între dragostea pentru familie şi exigenţele unui regat.

Uşa se închide în urma ei – mai tare decât ar fi cazul. Zgomotul mă face să tresar.

Julian nu pierde timpul şi începe să vorbească încă înainte să se aşeze pe sofaua pufoasă. Mă pregătesc pentru inevitabila morală.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa în public, Cal.

O să pierdem războiul ăsta.

Are dreptate. Dar eu oricum mă strâmb şi mă duc ţintă lângă ferestrele boltite, care dau spre Podul Archeon, spre râu şi spre stelele agăţate de orizontul de dincolo de el. De la distanţa asta până şi vasele de pe apă seamănă cu nişte stele. Din păcate, mai puţine decât ar trebui să fie. La fel ca în cazul celor prezenţi la încoronarea mea. Mai puţin negoţ, mai puţină circulaţie. Abia ce am fost încoronat şi zilele regatului meu sunt deja numărate.

Mi-e groază să îmi imaginez soarta care îi aşteaptă pe supuşii mei.

Mă sprijin cu mâna de geamul care se abureşte sub atingerea mea.

— Nu suntem suficienţi ca să putem respinge un atac.

— Dacă rapoartele sunt exacte, înseamnă că hotărârea ta ne-a redus trupele cu şaizeci la sută. Soldaţii roşii fie au plecat deja din armată, ori se pregătesc de plecare. Majoritatea sunt recruţi. Bine măcar că cei rămaşi ştiu ce-i ăla un război, spune Julian.

— Dar sunt prea puţini, murmur eu. Ţinutul Lacurilor ne este din nou ostil, ca să nu mai zic de Piedmont. Suntem înconjuraţi şi depăşiţi numeric. Şi la ce recolte să ne aşteptăm acum, când vine toamna, dar noi nu mai avem fermieri? Cu ce să ne încărcăm armele, dacă nu mai este nimeni care să facă gloanţe?

Unchiul meu îşi sprijină bărbia în palmă şi mă studiază atent.

— Regreţi hotărârile luate.

Este unul dintre cei doi oameni în faţa cărora aş recunoaşte adevărul.

— Le regret.

— A fost decizia corectă.

— Pentru câtă vreme? mă răstesc eu, deşi nu aş vrea.

Înfierbântat la culme, mă îndepărtez de fereastră şi mă deschei la gulerul tunicii. Aerul mai rece îmi mângâie pielea încinsă.

— Când se vor întoarce lacuştrii, vor distruge orice încerc eu să fac.

— Acesta este mersul lucrurilor, Cal.

Tonul calm al lui Julian nu reuşeşte decât să mă stârnească şi mai tare.

— Toate mişcările importante din istorie, toate transformările sociale au avut nevoie de timp ca să ajungă la un echilibru. Ai să vezi că roşiii se vor întoarce la muncă. Trebuie să-şi hrănească şi să-şi îngrijească familiile.

— Numai că noi nu avem timpul ăsta, Julian, mormăi eu exasperat. Cred că toate hărţile alea ale tale vor fi redesenate foarte curând. Regatul Nortei va dispărea.

Se uită de pe scaun la mine, care mă fâţâi nervos încoace şi încolo.

— Probabil ar fi trebuit să te întreb mai de multă vreme, dar ai vreun motiv pentru care te cramponezi atât de tare de regatul

ăsta? Şi de coroana aia?

În loc să o ia la goană, mintea parcă îmi merge în ralanti. Limba mi se împleticeşte în gură, împiedicându-mă să spun ce vreau. Aşa că, neîntrerupt de nimeni, Julian continuă:

— Zici acum că o să fim învinşi, că *tu* ai să fii învins, din cauza alegerilor pe care le-ai făcut. Din cauză că nu mai ai niciun aliat.

De pe canapeaua pe care s-a întins face un gest larg spre fereastră.

— Dar ai făcut aproape tot ce ţi-au cerut Garda Stacojie şi Montfortul. Ai renunţat la tot ce ţi-au cerut ei să renunţi. Mai puţin la *asta*.

Şi întinde un deget către coroana pe care nu mi-am dat-o încă jos de pe cap.

— De ce nu ai renunţat şi la ea? Din moment ce ştiai că nu o vei putea păstra?

Răspunsul meu sună ridicol – răspuns de copil prost.

— Pentru că i-a aparţinut tatălui meu.

— Dar coroana asta nu este tatăl tău, spune el repede.

Se ridică în picioare, vine lângă mine, mă apucă de umăr şi mi se adresează pe un ton mai blând.

— Nici mama ta nu este. Şi coroana asta nu-i în stare să ţi-i aducă înapoi.

Nu suport să mă mai uit la el. Seamănă mult prea mult cu mama, aşa cum există ea în gândurile mele. Însă probabil că nu-i decât o dorinţă, un vis, nu o imagine reală. Ceva imposibil. Pe Maven l-a torturat mama lui când încă mai era în viaţă. Dar şi eu sunt torturat. Torturat de femeia răpită de lângă mine.

— Ăsta sunt, Julian.

Încerc să respir calm, să vorbesc ca un rege. Cuvintele au sens în capul meu, dar nu şi atunci când le rostesc. Atunci sunt poticnite, nesigure.

— Nu ştiu altceva. Acesta este singurul drum pe care am vrut să merg sau pe care am fost făcut să îmi doresc să merg.

Unchiul mă strânge mai tare de umăr.

— La fel ar spune şi fratele tău. Şi unde l-a dus asta?

Mă supără vorbele lui şi mă încrunt.

— Nu suntem la fel.

— Nu, nu sunteţi, se grăbeşte el să îmi dea dreptate.

Apoi ceva se schimbă în atitudinea lui. Mă priveşte pătrunzător, strânge din buze.

— Nu i-ai citit jurnalul, nu-i aşa?

Las ochii în jos. Ruşinat de spaima pe care mi-o provoacă un caiet mic.

— Nu cred că sunt în stare, şoptesc eu stins.

Julian nu-mi arată compasiune, nu încearcă să mă consoleze. Se îndepărtează de mine şi îşi încrucişează braţele. Nici nu are nevoie de cuvinte ca să mă mustre.

— Trebuie s-o faci, îmi spune el simplu, adoptând din nou atitudinea de profesor sever. Nu doar pentru tine însuţi. Ci şi pentru noi. Pentru noi *toţi*.

— Nu înţeleg cum jurnalul unei decedate ne-ar putea fi de folos acum.

— Să sperăm că îţi vei face curaj şi vei afla.

•

Mă apuc să-l citesc şi parcă aş împinge un bolovan prin noroi. Scriitura mi se pare lipsită de viaţă, greoaie, ridicolă. Cuvintele trag de mine cu degetele lor din cerneală, împiedicându-mă să abandonez. Fiecare pagină mi se pare mai greu de citit decât cea din urmă. Până la un moment dat. Până când bolovanul o ia la vale, iar în minte îmi răsună vocea pe care o atribui eu mamei. Uneori privirea mi se înceţoşează. Dar nu mă opresc să şterg lacrimile de pe pagini. Alteori mă pomenesc zâmbind. Mamei îi plăcea să meşterească. Să repare şi să construiască. La fel cum îmi place şi mie.

Câteodată râd. Râd de felul în care vorbeşte despre Julian, despre rivalitatea amicală dintre ei. Despre cărţile pe care el i le-a dat şi pe care ea nu avea deloc de gând să le citească. Aş putea chiar să cred că trăieşte. Că stă aici, lângă mine, nu în paginile caietului.

Dar de cele mai multe ori mă copleşeşte durerea. Dorul de ea. Tristeţea. Regretele. Mama a avut propriii ei demoni, la fel ca noi toţi. Suferinţele ei au început cu mult înainte de a deveni regină. Cu mult înainte ca tata să-i pună coroana pe cap şi o ţintă pe spate.

Însemnările sunt din ce în ce mai rare pe măsură ce trece timpul. Pe măsură ce i se schimbă viaţa.

Sunt foarte puţine paginile în care vorbeşte despre mine.

Nu-l voi lăsa să fie soldat. Măcar atât să fac pentru el. Prea multă vreme s-au luptat fiii şi fiicele Casei

Calore, prea multă vreme a avut ţara asta un rege războinic. Prea multă vreme a durat războiul ăsta – de pe front, dar şi din spatele lui. Poate-i o crimă să scriu aşa ceva, dar sunt regină. Sunt regina. *Pot să spun şi să scriu exact ce gândesc.*

Copiii din Casa Calore sunt creaturi ale focului, puternici şi distrugători ca flăcările lor. Însă Cal nu va fi la fel ca cei dinaintea lui. Focul distruge, focul ucide, dar focul poate şi să creeze. Pădurile care au ars vara vor fi verzi în primăvara viitoare, mai dese şi mai puternice decât înainte. Flăcările lui Cal vor făuri lucruri durabile din cenuşa războiului. Armele vor amuţi, fumul se va risipi, iar soldaţii – roşii şi argintii deopotrivă – se vor întoarce acasă. Fiul meu va aduce pacea după un secol de război. Fiul meu nu va muri în luptă. Nu va muri în luptă. NU VA MURI ÎN LUPTĂ.

Mângâi cu vârful degetului cuvintele scrise de un condei acum dispărut. Acesta nu este scrisul ei, ci al lui Julian. Jurnalul ei adevărat a fost distrus de Elara Merandus, însă Julian a avut ocazia să îl copieze înainte. Când a scris aceste ultime cuvinte, a apăsat tare cu peniţa, aproape găurind hârtia.

Şi inima mea.

Coriane Jacos a dorit ca fiul ei să aibă parte de o altă viaţă, cu totul diferită de cea pe care mi-a hărăzit-o tatăl meu.

Mă întreb dacă nu cumva e mâna destinului aici: dacă fiecare dintre părinţii mei a vrut altceva pentru mine, nu trebuie să aleg singur ce drum să-l urmez?

Sau este prea târziu?

TREIZECI ŞI UNU

Maven

Nu am nici măcar un geam aici. Când Mare a fost prizoniera mea, i-am dat o cameră cu fereastră. Desigur, era o altă metodă de tortură. Putea să vadă lumea, putea să vadă cum se schimbă anotimpurile din spatele gratiilor de la colivia ei luxoasă. Dar cred că acum nu este vorba de răzbunare. Pur şi simplu nu vor să-şi asume un risc. Mi-au luat brăţările scăpărătoare, probabil că le-au şi distrus deja. În pardoseală au pus Piatră Tăcută, care-mi paralizează orice abilitate mi-a mai rămas. Sunt păzit zi şi noapte de cel puţin doisprezece soldaţi vigilenţi şi cu armele pregătite.

Sunt unicul prizonier din locul acesta. Nimeni nu vorbeşte cu mine, nici măcar gărzile.

Numai mama îmi mai şopteşte în minte, dar şi cuvintele ei sunt din ce în ce mai puţine şi mai greu de desluşit. Sunt lăsat singur cu gândurile mele. Acesta este unicul avantaj al Pietrei Tăcute. Mă sleieşte de puteri, dar o amuţeşte şi pe mama. Aceeaşi senzaţie o aveam şi când stăteam pe tron. Îmi era scut şi ancoră, îmi provoca dureri cumplite, dar mă şi izola de orice fel de influenţă, atât exterioară, cât şi interioară. Toate deciziile pe care le-am luat pe tronul acela mi-au aparţinut în totalitate.

La fel şi aici.

Prefer să dorm în cea mai mare parte a timpului.

Nici măcar Piatra nu reuşeşte să-mi aducă visele înapoi. Nu e în stare să dezlege ce a legat mama. Mi-a furat capacitatea asta mai demult şi nu am reuşit să mi-o recuperez niciodată.

Uneori mă uit la pereţi. Sunt reci, ceea ce mă face să presupun că locul acesta se află parţial sub pământ. Eram legat la ochi când m-au adus în oraş şi m-au târât în faţa acelui consiliu ciudat. Petrec ore în şir urmărind cu vârful degetelor rosturile din mortar şi ciment de la îmbinarea plăcilor. În mod normal, aş gândi cu voce tare, însă gărzile stau cu urechile ciulite în permanenţă. Ar fi o prostie fără de margini să le permit să arunce o privire, oricât de fugară, în mintea mea.

Cal este singur, abandonat de aliaţii lui puternici. Prostul, cu mâna lui şi-a făcut-o. Iris şi cu maică-sa nu vor pierde vremea şi nu-i vor da ocazia să încerce să-şi consolideze regatul. A pus mâna pe coroana aia pe care şi-a dorit-o atât de mult, dar n-o să apuce să se bucure de ea.

Zâmbesc când mă gândesc cum fratele meu cel perfect şi-a distrus viaţa. Tot ce trebuia să facă era să refuze. Să renunţe la tron. Şi şi-ar fi păstrat armata; şi-ar fi păstrat o şansă; ar fi păstrat-o pe Mare. Însă nici măcar Mare nu i-a fost de ajuns.

Cred că pot să înţeleg.

Nici mie nu mi-a fost de ajuns. De ajuns ca să mă schimbe, ca să mă împiedice să devin ce am devenit.

Mă întreb dacă Thomas ar fi putut s-o facă.

Mă apucă o migrenă cumplită – aşa cum se întâmplă mereu când îi rostesc numele în gând, sau îmi amintesc chipul lui, sau îi simt mâinile peste mâinile mele. Mă întind pe patul de campanie din colţ şi îmi apăs ochii cu pumnii. Ca să scap de durerea pe care mi-o provoacă amintirea şi locul acesta.

Spre ruşinea mea, ştiu foarte puţine lucruri despre Montfort; încă şi mai puţine despre Archeon, capitala lui. În momentul acesta, un plan de evadare n-ar însemna decât o pierdere de timp şi o irosire a energiei mele şi aşa limitate. Fireşte că îmi voi încerca norocul atunci când vom ajunge în Archeon. Voi scăpa de ei în tuneluri, după ce voi asmuţi o altă armată împotriva fratelui meu. Ultima răzbunare a lui Maven Calore, înainte de a dispărea. Unde? Habar n-am. Tot o pierdere de vreme ar fi acum să încerc să mă gândesc ce voi face după ce voi fugi din Archeon. O să mă gândesc la asta atunci când va fi cazul.

Bineînţeles că Mare va mirosi ceva. Mă cunoaşte deja destul de bine. S-ar putea să fiu nevoit s-o ucid în cele din urmă.

Viaţa ei sau viaţa mea.

Grea alegere, dar cred că am să mă aleg pe mine.

Aşa fac de fiecare dată.

•

— Trebuie să ştim pe unde să intrăm în tuneluri.

În primă fază mă întreb dacă nu cumva am reînceput să visez. Dacă am scăpat definitiv de fantoma mamei.

Imposibil!

Deschid ochii şi o văd pe Mare în cealaltă parte a gratiilor, la o oarecare distanţă, ca să nu ajung la ea. Gărzile au dispărut –

sau, cel puţin, eu nu le mai văd. Probabil că s-au postat la capetele coridorului, pregătite să intervină în caz de orice.

Au trecut două zile de la şedinţa cu premierul şi nici Mare nu pare să fi dormit de atunci. Fetiţa cu fulgerele este epuizată, trasă la faţă şi cu cearcăne negre. Dar tot arată mai bine decât pe vremea când era prizoniera mea, chiar dacă îi pusesem la dispoziţie o mulţime de rochii elegante şi bijuterii superbe. Pentru că acum îi străluceşte privirea. Nu mai este vlăguită, copleşită de durere. Cunosc foarte bine senzaţia asta. De acum şi din vremea când eram rege, protejat de tronul din Piatră Tăcută.

Mă ridic încet în coate şi mă uit la ea pe deasupra vârfurilor de la cizme.

— V-au trebuit două zile ca să-mi acceptaţi condiţiile, zic eu. V-aţi certat ceva, nu glumă!

— Fii cuminte, Maven! îmi strigă ea cu asprime. Dacă-mi faci vreo problemă cât de mică, am să-l chem pe Tyton.

Nu îl cunosc pe bărbatul cu sângenou, păr alb şi ochi impenetrabili, care are aceeaşi abilitate ca ea. *Însă cu mult mai puternic*, m-a avertizat ea atunci, în bibliotecă. Iar eu am văzut de ce este în stare Mare Barrow. Cu siguranţă că fulgerele acelui bărbat m-ar toca, nerv cu nerv. Nu că le-ar fi de vreun folos. Rezist la tortură. Ştiu cum să-mi ţin gura chiar şi în faţa morţii.

Însă parcă nu mi-ar conveni să fiu transformat în bec tocmai în miezul zilei.

— Nu, te-aş ruga să nu-l chemi, spun eu. Mă bucur nespus de mult că suntem singuri.

Mă studiază atentă pe sub sprâncene. Chiar şi de la distanţa asta îi aud suspinul ascuţit. Şi zâmbesc mulţumit că încă mai pot obţine reacţia asta din partea ei. Chiar dacă-i izvorâtă din frică. Tot e ceva. Mai bine decât indiferenţa. Mai bine decât nimic.

— Presupun că va fi ultima noastră conversaţie între patru ochi, continui eu, dându-mă jos din pat.

Mă apropii de gratiile reci şi îmi lipesc fruntea de ele.

— S-a terminat cu şuşotelile dintre Maven şi Mare.

Îmi aruncă un zâmbet batjocoritor şi mă pregătesc să fiu scuipat. Aşa face mai mereu. Însă nu şi acum.

— Nu mai încerc să te înţeleg, şuieră ea, tot fără să se apropie.

Dar nici nu tresare când o măsor din cap şi până în picioare.

Nu începe să tremure când îmi bag degetele printre gratii şi mângâi aerul la câţiva centimetri de obrazul ei.

Pentru că nu de mine se teme ea. Nu tocmai.

Aruncă o privire speriată la pardoseala celulei. La Piatra Tăcută încastrată în ciment.

Încep să râd şi hohotele mele răsună prelung.

— Chiar am reuşit să-ţi fac un rău, nu-i aşa?

Mare se cutremură de parcă aş fi lovit-o. Parcă şi văd vânătaia care i se întinde pe inimă. Scrâşneşte din dinţi şi îşi îndreaptă spatele.

— Nu atât de mare, încât să nu fie reparat.

Simt cum zâmbetul mi se frânge. Mă frâng şi eu odată cu el.

— Păcat că nu pot să spun acelaşi lucru.

Şi vorbele mi se sting pe buze.

Mare îşi încrucişează braţele şi se uită în jos. O sorb flămând din priviri, încercând să-mi gravez în minte toate trăsăturile ei.

— Tunelurile, Maven.

— Ai auzit care sunt condiţiile mele, răspund eu. Vă însoţesc, vă arăt pe unde să o luaţi...

Ridică repede fruntea. Dacă n-aş avea Piatra sub tălpi, sunt sigur că aş auzi deja bâzâitul electricităţii statice.

— Ceri prea multe, spune ea.

A venit vremea să o pun la încercare.

— Atunci electrocutaţi-mă. Cheamă-l pe gâdele ăla şi porneşte un război bazându-te pe informaţiile pe care ţi le dau sub tortură. Şi speră că n-am să te mint. Eşti dispusă să rişti?

Se ia exasperată cu mâinile de cap. De parcă aş fi un copil, nu un rege. Mă usturá, ca şi cum mi-aş freca pielea cu şmirghelul.

— Măcar dă dovadă că vrei să ajungem la un compromis. Spune-ne unde *încep* tunelurile.

Ridic ironic din sprâncene.

— Şi unde se termină?

— Informaţia asta poţi s-o păstrezi. Până vom avea nevoie de ea.

— Hmmm, mă prefac eu că meditez, bătându-mă uşor cu un deget peste bărbie.

Ba chiar încep să mă plimb prin celulă, interpretând cu mult talent în faţa publicului frenetic rolul celui care se lasă greu convins. Mare mă urmăreşte cu privirea, amintindu-mi de pantera care o însoţeşte pretutindeni pe mama lui Evangeline.

— Să înţeleg că ai să vii şi tu?

Nu râde. Doar schiţează un zâmbet fermecător prin furia lui.

— Nu-ţi stă în fire să pui întrebări prosteşti.

Ridic din umeri.

— Fac tot ce pot ca să te ţin mai mult timp lângă mine.

La asta n-are replică. Cuvintele i se sting pe buze. Mi-aş dori să-i pot atinge gura aia care mă înnebuneşte. Să-i simt pielea netedă sub care pulsează sânge fierbinte şi roşu. O parte din mine se întreabă de ce ajunge mereu în preajma mea, cu toate că îmi este duşman de moarte. Cu toate că ştiu că aş ucide-o, la fel cum m-ar ucide şi ea. Altă enigmă a minţii mele pe care nu o voi dezlega niciodată.

Nu se mişcă, lăsându-mă să o privesc în voie. Fără să se înfioare sub ochii mei. Permiţându-mi să văd ce se ascunde în spatele măştii pe care eu am ajutat-o să şi-o făurească. Oboseală şi speranţă. Şi, evident, tristeţe. Multe, atât de multe păreri de rău.

Pentru fratele meu, printre altele.

— Ţi-a frânt inima, nu-i aşa?

Mare oftează adânc.

— Prostul, şoptesc eu.

Nu se supără. Îşi dă capul pe spate, aruncându-şi peste umăr părul castaniu cu şuviţe cenuşii. Ca să-mi arate stigmatul, care se distinge limpede şi acum. *M* de la *Maven*. *M* de la *A Mea*. *M* de la *Monstru*. *M* de la *Mare*.

— Şi tu mi-ai frânt-o.

Simt gust de fiere în gură. Mă aşteptam ca ea să bată în retragere, dar eu sunt cel care trebuie să-şi ferească privirea.

— Măcar am avut un motiv întemeiat, bolborosesc eu.

Scoate un singur hohot de râs, aspru şi strident, ca o lovitură de bici.

— El a ales coroana, şuier eu.

Mare se uită urât la mine, dar nu se mişcă din loc. Nu se apropie ca să o pot atinge.

— Nu la fel ai făcut şi tu, Maven?

— Bineînţeles, numai că eu am ales-o din cauza ei.

Încerc să par detaşat, indiferent. Maven cel lipsit de sentimente.

— Pentru că ea m-a făcut să fiu un asemenea om.

— Mereu dai vina pe mama ta. Probabil că-ţi este mai uşor.

Mi se opreşte inima când o văd că se mişcă. În lateral. Nici mai aproape, nici mai departe. Acum este rândul ei să-mi dea târcoale.

— Chiar crezi că tatăl lui Cal nu a procedat la fel, nu l-a transformat şi pe el? Chiar nu poţi să pricepi că fiecare dintre noi este opera altcuiva?

Nu ştiu de ce, dar mişcările ei mi se par un fel de dans. Şi încep să le imit, ca să dansăm împreună. Sigur, Mare este mai graţioasă decât mine, o hoaţă cu mişcări de felină, dobândite de-a lungul multor ani şi a multor capricii ale sorţii.

— Însă, în final, toţi putem să alegem. Iar tu ai ales să-ţi pătezi mâinile cu sânge.

Strâng pumnii şi îmi doresc să văd o scânteie. O flacără. *Ceva* care să ardă. Ştie ce vreau şi zâmbeşte. Mişcă degetele şi umple aerul cu lumini purpurii şi albe. Vrea să mă tachineze cu electricitatea pe care o poate face departe de mine, departe de Piatra Tăcută. Îmi este îngrozitor de dor de abilitatea mea, aşa cum îngrozitor de dor îmi este şi de Mare, de Thomas, de cel care ar fi trebuit să fiu.

— Măcar eu recunosc când mă înşel, continuă ea. Când greşesc. Când este doar vina mea pentru toate lucrurile oribile pe care le-am făcut şi le voi face.

Scânteile i se reflectă în ochi. Şi aceştia îşi schimbă culoarea – din căprui se fac roşii, dându-i un aspect nepământean. Am impresia că privirea ei mă poate străpunge. Şi o parte din mine chiar şi-ar dori să o facă.

— Presupun că tu m-ai învăţat asta.

Rânjesc din nou:

— Atunci, ar trebui să-mi mulţumeşti cum se cuvine.

Şi îmi mulţumeşte, scuipând la picioarele mele. Bine măcar că au mai rămas câteva lucruri previzibile pe lumea asta.

— Nu mă dezamăgeşti niciodată, mormăi eu printre dinţi, ştergându-mi cizma de cimentul pardoselii.

Nu se lasă impresionată.

— Tunelurile.

Oftez cu obidă, ca un om de generozitatea căruia se profită. Nu mă grăbesc să răspund, lăsând-o să aştepte câteva secunde infinit de lungi şi încordate. O studiez pe îndelete. Vreau să o văd pe Mare Barrow aşa cum este ea acum. Nu pe acea Mare Barrow din amintirile mele. Şi nici pe cea din visurile mele.

Mare Barrow *a mea*.

Numai că ea nu aparţine nimănui, nici măcar fratelui meu. Iar asta mă mai consolează puţin. Acum suntem singuri – doar eu şi ea. Poate că drumurile noastre sunt nişte drumuri de coşmar, dar noi ni le-am făcut astfel.

Pielea ei aurie aruncă sclipiri calde, chiar şi aici, în subsolul ăsta inundat de lumina rece şi urâtă a neonului. Se încăpăţânează să fie atât de vie, să ardă ca o lumânare în ploaie.

— Bine.

Îi dau ce vrea.

Cred că şi eu vreau acelaşi lucru.

•

Au de gând să mă ucidă. Atunci când nu le voi mai fi de niciun folos. Nu mă mir. La fel aş proceda şi eu. Cu toate acestea, atunci când îmi scot sacul de pe cap şi văd munţii din jur, mă apucă o teamă inexplicabilă. Dacă mi se permite să mă uit la locul acesta, la Montfort şi la capitala lui, înseamnă că sunt mort de-a binelea. Este doar o chestiune de timp.

Aerul rece îmi înţeapă obrajii. Frigul justifică în ochii celorlalţi tremuratul meu. Mă uit la cerul acoperit de ceaţa purpurie a zorilor, străbătută de soarele care se străduieşte să răsară din spatele crestelor. Este vară, dar culmile sunt acoperite cu zăpadă. Încerc să mă orientez cât de repede pot.

Oraşul Ascendant se întinde pe tot cuprinsul văii, până la ţărmurile unui lac alpin. Nu seamănă cu niciun oraş pe care l-am văzut eu vreodată. Nici din Norta, nici din Ţinutul Lacurilor. Este prea nou, dar cumva şi vechi în acelaşi timp. Însă oraşul nu contează. N-o să mă mai întorc niciodată aici. Nici dacă voi reuşi să fug, nici dacă mă vor executa. Pur şi simplu nu există nicio variantă în care eu să mă întorc în Montfort.

Stăm lângă o pistă pentru avioane, construită între doi munţi. Mirosul iute de kerosen se simte în aerul curat. Câteva avioane sunt aliniate la capătul pistei, gata de decolare. Mă uit peste capetele gărzilor din jurul meu şi reuşesc să văd în zare un palat alb, situat mai sus de capitală. Probabil că acolo am fost dus la consiliul acela bizar, format din roşii, argintii şi oameni cu sângenou.

Nu recunosc chipurile celor care mă păzesc. Unii poartă uniformele verzi ale Montfortului, alţii pe cele colorate în roşul

infernal, specific Gărzii Stacojii. Mă împiedică să mă mişc, aşa că nu pot decât să mă ridic pe vârfuri şi să-mi lungesc gâtul ca să mă uit la mulţimea din apropiere.

Pentru că este o mulţime. Zeci de soldaţi cu comandanţii lor, aliniaţi disciplinat, aşteaptă răbdători momentul când se vor urca în avioane. Totuşi, sunt mai puţini decât mă aşteptam eu. *Oare chiar îşi imaginează că vor cuceri Archeonul doar cu ăştia*? Chiar dacă sunt printre ei oamenii ăia cu sângenou şi cu abilităţi îngrozitoare, tot prostie se cheamă că e. O misiune sinucigaşă. *Cum naiba de m-au învins asemenea idioţi*?

Cineva chicoteşte nu prea departe şi mă cuprinde sentimentul familiar că râde de mine. Mă întorc iute şi-l văd pe premierul montfortez uitându-se printre umerii paznicilor mei.

Face un semn din mână şi cei doi soldaţi se dau la o parte, permiţându-i să se apropie de mine. Sunt surprins să-l văd îmbrăcat într-o uniformă verde, care nu se deosebeşte prin nimic de cele ale soldaţilor de rând. N-are nici medalii, nici decoraţii, niciun însemn care să spună că el este liderul unei ţări. *Nu-i de mirare că s-a înţeles atât de bine cu Cal*. *Sunt amândoi la fel de proşti încât să lupte în prima linie*.

— Ai văzut ceva amuzant? rânjesc eu batjocoritor.

Premierul se mulţumeşte doar să clatine din cap. La fel ca în timpul şedinţei, pe chip nu i se citeşte nimic din ce nu vrea el să i se citească.

L-aş felicita pentru aptitudinile actoriceşti, numai că nu-mi arde de asta.

Davidson este un actor bun, la fel ca mine. Însă acum îşi iroseşte talentul. Îl citesc ca pe o carte deschisă.

— Ce se va întâmpla când se termină totul şi vine momentul să împărţiţi prada? îi zâmbesc eu, simţind cum îmi îngheaţă dinţii. Cine se va alege cu coroana fratelui meu, Davidson?

Omul nici nu clipeşte – vrea să-mi lase impresia că vorbele mele nu-l afectează în niciun fel. Însă sesizez uşorul zvâcnet din colţul ochilor.

— Uită-te în jur, Calore! Nimeni nu poartă coroană în ţara mea.

— Deşteaptă treabă! spun eu, dus pe gânduri. Nu toate coroanele sunt vizibile.

Surâde cu superioritate, refuzând să muşte momeala. Ori are un autocontrol de-a dreptul extraordinar, ori omul ăsta chiar nu

ştie ce-i aia sete de putere. Bineînţeles că-i vorba despre stăpânirea de sine. Nu există individ pe faţa pământului care să nu fie ademenit de tronul unui regat.

— Respectă-ţi partea din învoială şi se va termina totul repede, spune el, retrăgându-se.

Apoi adaugă, pe un ton mai dur, poruncitor:

— Urcaţi-l în avion!

Soldaţii sunt bine instruiţi şi se mişcă toţi ca unul. Dacă aş închide ochii, aş putea să cred că sunt santinelele mele. Soldaţii mei argintii, care au jurat să mă protejeze. Nu şobolanii şi trădătorii ăştia, care şi-au pus în cap să mă ţină în lanţuri.

Bine măcar că nu-mi pun cătuşe. Aşa că am încheieturile mâinilor libere. Şi goale.

Fără brăţări, fără foc.

Incapabil să produc vreo scânteie.

Avem noroc că pornim la drum cu o fetiţă cu fulgere.

Reuşesc să o văd în fugă în timp ce sunt condus la avionul cu motoarele pornite. Stă lângă prietenii ei: femeia aia, pe care o cheamă Farley şi pe care am dus-o de nas atât de uşor; şi bărbatul cu păr alb, colegul ei electricon. Probabil că în Montfort se poartă părul vopsit în culori stranii, pentru că mai observ şi o femeie cu bucle albastre şi un bărbat cu părul verde, tuns foarte scurt.

Mare le zâmbeşte – le zâmbeşte sincer, de-adevăratelea. Şi acum îmi dau seama că şi părul ei şi-a schimbat culoarea. Au dispărut vârfurile cenuşii şi au fost înlocuite cu un roşu superb. Îmi place la nebunie.

Parcă mă strânge inima. Mare urcă în avionul meu. Probabil ca să stea cu ochii pe mine. Ca să mă ameninţe tot zborul cu prezenţa călăului electricon. Nu mă deranjează. Am să suport.

Atât de puţin timp mai avem, că nu mai contează câteva ore petrecute cu teamă în suflet.

Avionul nostru are aripile verde-închis, culoare-simbol a flotei aeriene din Montfort. Este un aparat de zbor al armatei, cu băncuţe de-a lungul pereţilor. Mai are şi un compartiment situat sub cel unde ne aflăm noi, care se întinde pe toată lungimea fuzelajului. Probabil destinat tot transportului de pasageri. Sau de arme. Sau ambele. Mă apucă nervii când îmi dau seama că avionul este fabricat în Montfort. Şi evident nu este singurul. Ţara asta ciudată din inima munţilor este mai bine echipată

decât am crezut noi după Corvium, chiar şi după Golful Portuar. Şi ştie să se mobilizeze.

În timp ce gărzile îmi prind centurile de siguranţă, poate o idee cam prea strâmt, înţeleg de ce râdea Davidson.

Avioanele de pe pistă, soldaţii aliniaţi afară reprezintă doar începutul.

— Câte mii de oameni duceţi în Archeon? întreb eu foarte tare, ca să acopăr zgomotele celor care se urcă la bord.

Nu mă bagă nimeni în seamă, şi asta spune tot.

Văd că Mare se aşază în capătul celălalt al avionului, cu Farley lângă ea. Se uită amândouă la mine cu ochi duri ca din cremene, care scot scântei la fel de uşor. Îmi vine să le fac cu mâna, dar reuşesc să mă abţin.

Apoi cineva mi se pune în faţă şi nu le mai văd.

Oftez şi ridic încet ochii.

Atât de previzibil.

— Abia aştept să încerci ceva, îmi spune electriconul cu păr alb.

Închid ochii şi mă las pe spate.

— N-am să încerc nimic, îi răspund eu, făcând tot posibilul să ascund cât de greu îmi este să respir din cauza centurilor astea îngrozitoare.

Electriconul nu se mişcă de lângă mine nici măcar atunci când avionul decolează.

Aşa că stau cu ochii închişi şi îmi recapitulez planul pus la punct în grabă.

Iar, şi iar, şi iar.

TREIZECI ŞI DOI

Evangeline

Au trecut cel puţin două săptămâni de când a plecat Barrow, o săptămână de când logodnicul meu a fost încoronat rege şi câteva zile de când am văzut-o pe Elane ultima dată. Şi încă o mai simt lipită de mine, îi simt sub palme pielea netedă şi răcoroasă. Dar acum este departe, mult prea departe de mine. A fost expediată la Moşia de pe Creastă, ferită de orice pericol.

Cal mi-ar fi îngăduit să o ţin lângă mine. Numai că trebuia să fie de acord şi tata. În pofida trecutului nostru, am ajuns la un fel de înţelegere. Ciudat, pe vremuri visam la aşa ceva. La un rege care să mă lase în pace, dar care să-mi pună pe cap coroana. Acum ăsta-i cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla, cu toate că este tot un fel de închisoare. Unde suntem amândoi închişi, despărţiţi de cei pe care îi iubim cel mai mult. El nu poate să o aducă înapoi pe Mare, iar eu nu vreau s-o aduc pe Elane. Nu atâta vreme cât invazia condusă de reginele lacustre este iminentă. Nu am de gând să-i risc viaţa din cauza egoismului meu.

Am primit apartamentul de regină din Palatul Focului Alb, unde încă se mai simte prezenţa lui Iris Cygnet. Totul este albastru, albastru, mult prea *albastru* – de la draperii la covoarele din pluş şi până la florile alea odioase, care se veştejesc într-un număr obscen de mare de vaze din cristal. Pentru că nu au mai rămas decât câţiva servitori, curăţenia a devenit un proces extrem de lent. O să ajung să dau eu însămi jos draperiile alea, pe a căror mătase groasă, de culoarea cobaltului, se adună un strat gros de praf.

Doar pe balconul cu vedere la râu pot să scap de ea, de prinţesa aia aflată acum departe, dar care se va întoarce să ne ucidă pe toţi. Însă chiar şi aici, în timp ce stau cu faţa ridicată la soare, tot la acvatica Cygnet mă gândesc. Râul Capitalei se îndreaptă spre mare, împărţind Archeonul în două. Încerc să-i ignor apele, deşi acum sunt liniştite. Aşa că mă apuc să mă pieptăn. Acţiunea asta are darul de a-mi lua mintea de la

necazuri. Plus că, dacă nu-mi cade în ochi nicio şuviţă argintie, dacă îmi împletesc strâns părul, reuşesc să mă simt mai hotărâtă.

Am de gând să mă antrenez puţin în dimineaţa asta, câteva exerciţii de bază. Să alerg pe pista de la cazarmă, poate să fac nişte mişcări de luptă cu Ptolemus, dacă are chef. Îmi pare rău că Barrow nu mai e aici. Este o parteneră bună de antrenamente, care ştie să mă provoace să dau tot ce pot. Şi mă înţeleg mult mai bine cu ea decât cu mama.

Mă şi mir că nu a dat încă buzna peste mine, aşa cum face în ultima vreme. Mă pisează la cap să mă ocup de „activităţi mai demne de o regină”, cum le zice ea. Dar astăzi nu am chef nici să-i fascinez şi nici să-i intimidez pe nobilii de la curte ca să-i fac ei pe plac. Părinţii mei mă îndeamnă să atrag cât mai mulţi argintii de partea noastră, să-i conving să renunţe la Cal şi să ne jure nouă credinţă. Să rămână fără aliaţi, aşa cum corabia care stă să se scufunde rămâne fără şobolani.

Mama şi tata îşi doresc ca eu să fiu regina lui Cal la fel cum Iris a fost regina lui Maven. O viperă în pat, o lupoaică pe tron. Să-mi adun puterile în aşteptarea ocaziei când voi lovi. Cu toate că nu mor de dragul lui Cal, ideea asta a lor mi se pare îngrozitoare.

Însă dacă Anabel şi Julian îşi vor duce planul la îndeplinire...

În cazul ăsta habar nu am ce se va alege de mine.

Aş rămâne blocată la mijlocul unui pod, care arde la capete.

Un pod.

Îmi las părul doar pe jumătate pieptănat şi mă uit la construcţia masivă de peste râu. Cealaltă parte a Archeonului străluceşte în razele soarelui abia răsărit. Acoperişurile numeroaselor clădiri sunt ornate cu păsări de pradă, sculptate în oţel şi în bronz. Totul pare în ordine. Au început să circule camioanele militare şi plebea umple străzile. Şi podul este aglomerat. Mai puţin decât în mod obişnuit, dar era de aşteptat să fie aşa.

Ce mă îngrijorează pe mine sunt pilonii lui şi apa care se sparge de ei. Apă deocamdată destul de calmă. Însă felul în care se formează curenţii...

Râul curge în direcţie greşită.

Şi se umflă.

Străbat în viteză dormitorul şi saloanele de lângă el, fără să

văd nimic în jurul meu, până când ajung în faţa uşii lui Ptolemus. O dau de perete şi năvălesc înăuntru. Abia mă aud când îi strig numele. Vâjâitul din capul meu este mult prea puternic, acoperă totul, mai puţin valul rece şi înţepător de adrenalină care mi se rostogoleşte prin vene.

Fratele meu iese buimăcit şi pe jumătate îmbrăcat din dormitor. Prin uşa întredeschisă observ patul răvăşit pe care stă întins un braţ negru, cu luciri albastre. Însă doar o fracţiune de secundă, pentru că braţul dispare şi Wren Skonos începe să se îmbrace şi ea.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Tolly, cu ochii bulbucaţi de panică.

Vreau să fug; vreau să urlu; vreau să lupt.

— Invazia.

•

— Cum de-au reuşit? Să ajungă aici cu armata fără ca noi să prindem de veste?

Ptolemus se ţine după mine ca un căţel prin palat. Văd ca prin ceaţă toate încăperile prin care trecem: galerii, saloane, camere de primire, chiar şi săli de bal. În doar câteva ore s-ar putea să nu mai existe nimic din toate astea. Să fie arse, acoperite de ape sau pur şi simplu distruse. Parcă şi văd corpul sfârtecat al fratelui meu zăcând într-o baltă de sânge argintiu, pe pardoseala elegantă din marmură. Strâng ochii şi alung gândul. Dar oricum mi se umple gura cu fiere.

Mă uit peste umăr la el ca să mă conving că totul nu a fost decât un joc sinistru al minţii mele. Tolly este cât se poate de viu şi gâfâie alergând în urma mea, un munte de om în armura strălucitoare. Wren vine după el, în uniforma cu însemnele specifice de tămăduitor. Sper să rămână împreună în următoarele ceasuri. Aş lega-o de el dacă aş putea.

— Şi doar le-am supravegheat în permanenţă citadelele, murmur eu, mai ales ca să nu-mi pierd concentrarea şi să intru în panică. Ştiam că lacuştrii se pregătesc de atac, dar nu şi când urma să aibă loc.

Vocea tărăgănată şi calmă a lui Wren nu reuşeşte să mă calmeze.

— Probabil că s-au deplasat spre nord. Şi au ocolit pe uscat.

— Fără Garda Stacojie, nu ne-au rămas prea mulţi spioni în Ţinutul Lacurilor, bombăne Ptolemus în timp ce intrăm pe

coridorul care duce spre sala tronului.

Părinţii noştri nu ne-au căutat încă, iar asta nu poate să însemne decât că se află alături de rege şi sfetnicii lui. Probabil că au aflat deja.

Gărzile Lerolan ne deschid uşile, împingând cu palmele lor ucigătoare în panourile lăcuite. Intrăm strânşi toţi trei, unul în altul, în caz că lacuştrii s-au infiltrat deja în oraş. Abilitatea mea vibrează cu putere, pregătită să prindă orice glonţ rătăcit. Număr în treacăt încărcătoarele de la armele gărzilor.

Toată lumea s-a strâns pe platforma unde se află tronul lui Cal şi jilţurile pentru unchiul şi bunica lui. Mama şi tata sunt şi ei acolo. Tata a avut vreme să-şi pună armura, în care se reflectă soarele la cea mai mică mişcare a lui, orbindu-te. Fără armură, însă nu şi fără arme, mama iese mai puţin în evidenţă. Larentia Viper şi-a abandonat acum pantera preaiubită. În locul acesteia, la picioarele ei stau doi lupi zbârliţi, în alertă, cu boturile rânjite. Două fiare oribile, bune nu numai în luptă, ci şi la depistarea inamicului. Nimeni nu o va lua pe mama prin surprindere, atâta vreme cât lupii ăştia se află alături de ea.

Julian Jacos şi regina Anabel stau lângă Cal. Bătrâna scundă şi îndesată este mai bine pregătită de bătălie decât unchiul cântăreţ. A îmbrăcat o uniformă de culoarea flăcărilor, peste care şi-a pus o vestă antiglonţ. Nu poartă nicio bijuterie, nici măcar verigheta. Julian nu s-a protejat prea bine. Cearcănele lui negre îmi dau de înţeles că nu a dormit deloc în noaptea asta. Stă la doar câţiva centimetri de nepotul lui. Nu-mi dau seama cine pe cine ar trebui să apere.

Regele Nortei şi-a pus armura din plăci roşii şi argintii. La şold are un pistol, iar în cealaltă parte, o sabie strălucitoare. Mişcările nu-i sunt împiedicate de niciun fel de mantie sau pelerină. Deşi a ieşit curând din adolescenţă, Cal pare că a îmbătrânit peste noapte. Şi nu din cauza bătăliei iminente. Pentru că este obişnuit cu războiul şi cu vărsarea de sânge. Altceva îi apasă inima, ceva de la care nu-l poate distrage nici măcar pericolul acestei invazii. Ridică ochii întunecaţi şi se uită la mine.

— Cât mai avem? întreb eu, fără să-mi mai pierd vremea cu amabilităţi.

Cal îmi răspunde imediat.

— Avioanele au decolat deja, spune el, aruncând o privire spre sud. Pe mare a izbucnit o furtună care se deplasează foarte

repede. Sunt convins că-i armada lacustră în interiorul ei.

Tactica aceasta am folosit-o şi noi în bătălia de la Golful Portuar, dar eram mai puţini atunci. Mă cutremur doar când mă gândesc cum ar arăta un atac acvatic condus de însăşi regina Cenra. Aşa cum mi s-a întâmplat şi atunci, îmi imaginez cum mă scufund iute în apele negre şi adânci. Şi armura din oţel mă trage la fund. Şi nu mai pot să mă ridic la suprafaţă.

Încerc să nu mi se simtă teama în glas.

— Care-i ţinta lor?

Este cea mai bună metodă de a riposta. Îţi dai seama ce are de gând să facă inamicul şi pui la cale cel mai bun plan pentru a-l opri.

Unchiul lui Cal se foieşte stingherit. Lasă privirea în jos şi îşi atinge nepotul pe umăr.

— Ţinta eşti tu, băiete. Dacă pun mâna pe tine, atunci totul se va termina încă dinainte de a începe.

Tata nu spune nimic. Probabil cântăreşte consecinţele în minte. Ce ar însemna pentru el capturarea lui Cal – sau moartea lui. Încă nu suntem căsătoriţi. Regatul Riftului nu este legat de Norta în mod irevocabil, aşa cum nici de Maven nu era legat. Ultima dată când forţele inamice au atacat Archeonul, Casa Samos era pregătită pentru asta şi a fugit. Va face la fel şi acum?

Scrâşnesc din dinţi. Simt cum mă apucă durerea de cap – fix de asta aveam nevoie.

— Trenul subteran al lui Maven încă este în stare de funcţionare, continuă Julian.

Cal nu-i răspunde, dar îi dă la o parte mâna de pe umărul lui.

— Măcar aşa vom reuşi să te scoatem din oraş.

Tânărul rege păleşte – obrajii lui capătă culoarea osemintelor dezgropate după foarte multă vreme. Simpla aluzie că ar putea să dea bir cu fugiţii îl scoate din minţi.

— Şi să le dăm pur şi simplu capitala?

Julian se grăbeşte să-l asigure:

— Nu, sigur că nu. O vom apăra, iar tu vei fi în siguranţă, undeva unde ei nu pot ajunge la tine.

Răspunsul lui Cal este la fel de rapid şi de două ori mai hotărât. Şi, evident, previzibil.

— Nu fug.

Unchiul lui nu pare surprins, dar tot mai încearcă să-l

convingă. În zadar.

— Cal...

— Nu am de gând să mă ascund şi ceilalţi să lupte pentru mine.

Bătrâna regină îl prinde de mână. Şi pe mine mă apucă disperarea când văd că ăştia nu mai termină cu cearta. Însă nu am ce face. Chiar dacă timpul se scurge în defavoarea noastră.

— Nu mai eşti prinţ şi nici general, insistă Anabel. Eşti rege, iar siguranţa ta este indispensabilă pentru...

La fel ca mai devreme, cu unchiul lui, Cal se trage uşor din strânsoarea bătrânei, desfăcându-i degetele şi eliberându-şi mâna. Ochii reginei scot flăcări.

— Dacă abandonez oraşul, înseamnă că renunţ la orice speranţă de a fi vreodată un rege adevărat. Înţelege şi nu lăsa teama să te orbească.

Sătulă până peste cap de toate aiurelile astea siropoase, intervin şi subliniez ceea ce este oricum evident pentru toţi – măcar ca să mai câştigăm puţin timp.

— Înaltele Case nu vor jura niciodată credinţă unui rege care fuge.

Ridic bărbia şi mă folosesc de toată educaţia primită la capitolul bune maniere ca să dau impresia de hotărâre şi forţă.

— Iar Înaltele Case, care deja i-au promis susţinerea lor, nu îl vor respecta niciodată.

— Mulţumesc, şopteşte Cal.

Întind un deget spre ferestrele prin care se văd malurile stâncoase ale râului.

— Apele şi-au schimbat cursul şi se umflă. Foarte curând pe ele vor apărea cele mai mari nave de război lacustre.

Cal dă din cap, recunoscător pentru revenirea la subiectul cel mai presant. Se îndepărtează de rudele lui şi se apropie de mine.

— Vor să împartă oraşul în două, spune el, privindu-i pe tatăl meu – în continuare cu buzele ferecate – şi pe bunica lui. Am dat deja ordin să fie trimis acelaşi număr de gărzi în ambele părţi ale oraşului şi să le suplimenteze cu soldaţi aflaţi încă în subordinea noastră.

Ptolemus strâmbă din nas.

— N-ar fi mai bine să folosim toate forţele astea ca să întărim Piaţa lui Caesar şi palatul? Şi să rămânem toţi împreună?

Fratele meu este un soldat foarte bun, aidoma lui Cal. Numai că este doar forţă brută, habar n-are de strategie. Iar Cal îi arată imediat unde greşeşte.

— Reginele Cygnet îşi vor da seama imediat care parte este mai slabă. Însă, dacă ambele părţi ale oraşului vor fi la fel, atunci nu vor şti pe care să o atace mai întâi. Iar noi le vom putea bloca în apele râului.

— Şi vom concentra avioanele de luptă deasupra oraşului.

Nu este o sugestie, ci un ordin. Şi nu-mi zice nimeni să-mi văd de treabă. Cu toată nenorocirea care ne aşteaptă, simt cum mă inundă un val de mândrie.

— Să tragă în navele lacustre. Dacă vom reuşi să scufundăm măcar una în aval, atunci le vom încetini pe celelalte, continui eu cu un zâmbet strâmb şi sinistru. Nici măcar acvaticii nu pot face să plutească o navă plină de găuri.

Tiberias Calore începe să vorbească pe un ton mohorât, fără pic din bucuria unui mare comandant de oşti. În ochi i se citeşte zbuciumul din suflet.

— Vom transforma râul într-un cimitir.

Un cimitir pentru oameni cu sânge de ambele culori, argintiu şi roşu. Lacuştrii, soldaţi piedmontezi. Inamici. Asta sunt. Soldaţi fără chipuri şi fără nume. Trimişi să ne ucidă. Ecuaţia este simplu de rezolvat, pentru că într-o parte a ei se află oamenii dragi mie. Însă tot mi se pune un nod în gât, deşi n-aş recunoaşte asta în faţa nimănui. Nici măcar lui Elane nu i-aş mărturisi-o. Oare ce culoare va avea apa râului când se va termina totul?

— La sol suntem depăşiţi numeric.

Cal începe să se plimbe încoace şi încolo şi ritmul cuvintelor sale a devenit mai accelerat, mai puţin stăpânit. Parcă vorbeşte singur, încercând să facă planul de bătaie.

— Iar de furtunarii lor vor avea grijă avioanele noastre.

Tata tot nu a spus nimic.

— Au şi soldaţi roşii printre cei argintii, intervine Julian, aproape scuzându-se.

Iar simt că mă sufoc şi nici Cal nu pare departe de senzaţia asta, pentru că-l văd cum păşeşte mai nesigur.

Anabel pufneşte cu dispreţ.

— Măcar avantajul ăsta să-l avem. Roşiii sunt mai vulnerabili. Şi mai puţin periculoşi.

Prăpastia dintre sfetnicii lui Cal se cască la fel ca un canion. Julian îşi pierde calmul şi mai că mârâie la bătrâna regină.

— Nu asta am vrut să spun.

Mai vulnerabili. *Mai puţin periculoşi*. Anabel are dreptate, dar nu aşa cum îşi imaginează ea.

— Lacuştrii nu au modificat tratamentul aplicat roşiilor, spun eu. În vreme ce Norta le-a acordat drepturi şi libertăţi.

Privirea veştejită pe care mi-o aruncă bătrâna regină este de o frumuseţe ucigătoare.

— Aşa, şi?

Îi vorbesc rar şi apăsat, de parcă aş explica teoria războiului unui copil. Şi mă bucur la culme când o văd cum se enervează.

— Şi roşiii lacuştri ar putea să nu fie chiar atât de dispuşi să lupte. Ba poate chiar ar dori să se predea unei ţări în care cei cu acelaşi sânge ca al lor beneficiază de un tratament mai bun.

Se uită la mine pe sub sprâncene:

— De parcă ne-am putea bizui pe asta!

Schiţez un zâmbet de superioritate, exersat în multe ocazii, şi ridic din umeri, mişcându-mi plăcile din oţel ale armurii.

— Nu trebuie să uităm că au făcut-o în Golful Portuar.

Nu-mi este deloc greu să descifrez privirile holbate ale argintiilor din jur. Până şi Ptolemus este năucit de cuvintele mele. Numai Cal şi Julian par receptivi la ideea mea şi cad pe gânduri. Mă uit la Cal, iar el înclină aproape imperceptibil din cap.

Apoi îşi umezeşte buzele şi sare la altă etapă a pregătirilor.

— Nu avem oameni cu sângenou pricepuţi la teleportare, dar dacă am putea cumva să vă trimitem din nou...

Arată spre mine şi Ptolemus.

— ... pe voi doi la bordul navelor, ca să le neutralizaţi tunurile...

— Copiii mei nu vor face aşa ceva.

Vocea lui Volo este scăzută, dar răsunătoare. Parcă vibrează în aerul din jur şi o simt în piept. Sunt din nou o fetiţă care se sperie de tatăl prea aspru. Şi care vrea să facă orice ca să nu-l supere, ca să-i câştige unul din prea rarele lui zâmbete sau măcar un semn de afecţiune, oricât de mic.

Nu-i mai permite să se poarte aşa cu tine, *Evangeline*.

Încleştez pumnii şi îmi înfig unghiile în palme. Durerea mă mai calmează şi îmi aminteşte cine sunt şi că ne aflăm cu toţii pe

marginea unei prăpăstii.

Cal se uită urât la tata. Tata se uită urât la Cal. Amândoi sunt încleştaţi într-o luptă surdă a voinţelor. Mama nu spune nimic şi stă cu mâna pe capul unuia dintre lupi. Ochii lui galbeni sunt aţintiţi asupra tânărului rege.

Părinţii mei nu au de gând să lupte şi nici să ne lase pe noi să luptăm. Dar în Golful Portuar ne-au trimis în vâltoarea bătăliei fără să clipească. Ne-au riscat vieţile. Pentru victorie.

Acum cred că bătălia aceasta este deja pierdută.

Şi intenţionează să fugă de aici.

Tata întrerupe tăcerea tensionată:

— Soldaţii şi gărzile mele, verii mei din Casa Samos – aţâţi câţi au mai rămas în viaţă – îţi aparţin, Tiberias. Însă nu te vei juca cu vieţile moştenitorilor mei.

Cal scrâşneşte din dinţi. Pune mâinile în şold şi bate iritat din degetele mari:

— Tu, personal, ce intenţii ai, rege Volo? Şi tu vei sta deoparte?

Sunt şocată. Mai că l-a făcut laş în faţă pe regele Riftului. Lupul mamei se cutremură, întruchipând furia stăpânei.

Tata deja şi-a pus planul în aplicare. Sunt convinsă de asta. Altminteri, nu ar trece cu vederea o asemenea ofensă. Face un semn nepăsător din mână şi spune cu ironie:

— Eu nu trebuie să cumpăr credinţa nobililor plătind cu sângele familiei mele. Vom rămâne aici şi vom apăra Piaţa. Dacă lacuştrii vor îndrăzni să atace palatul, vor avea de furcă cu noi.

Cal strânge din dinţi. Iarăşi. Ar trebui să se dezbare de obiceiul ăsta, dacă încă speră să domnească vreodată. Regii nu trebuie să se lase citiţi atât de uşor.

Unchiul cântăreţ nu se dezlipeşte de el şi îşi fixează privirea umedă asupra tatii.

Julian întredeschide gura şi inspiră adânc. Şi ameninţător. Mă aştept ca tata să lase ochii în pământ. Să nu se mai uite la el. Să-l lase pe cântăreţ fără singura armă de care dispune. Însă, dacă ar face-o, ar însemna că-şi recunoaşte teama. Şi tata nu ar face niciodată aşa ceva, nici măcar ca să-şi protejeze mintea.

Este remiză.

Julian surâde vag. Tensiunea se spulberă.

— Nu înţeleg ce spui, Maiestate, zice el pe un ton cât se poate

de normal.

Nici urmă de vreo melodie care să-ţi răvăşească creierul, nici urmă de vrajă.

— Uite, Cal, ţi-aş putea fi eu de folos, dacă aş reuşi cumva să ajung la regina lacustră, adaugă el încet.

Nu se laudă. Şi nici nu vrea să transmită vreun mesaj. Pur şi simplu are o idee.

Cal se crispează. Se întoarce cu faţa la el, uitând de părinţii mei.

— Este sinucidere curată, Julian, şopteşte el. Nici măcar n-ai putea să te apropii de ea.

Bătrânul cântăreţ ridică dintr-o sprânceană.

— Dar dacă am să mă apropii? Aş putea pune punct acestei situaţii.

— N-ai să pui *niciun punct*! se răsteşte Cal, făcând un gest hotărât din mână.

Jur că parcă aud cum pârâie aerul. Ochii tânărului sunt disperaţi. I-a căzut masca de rege.

— Nu ai cum să cânţi ca să le scoţi din război şi pe Cenra, şi pe Iris. Şi, chiar dacă ai reuşi să le faci să se înece amândouă, sau dacă le convingi armata să se întoarcă din drum, ştii bine că lacuştrii îşi vor reveni şi ne vor ataca din nou. În Ţinutul Lacurilor mai este încă o membră a familiei Cygnet.

— Dar am putea câştiga timp extrem de preţios.

Unchiul are dreptate, însă Cal nici nu vrea să audă.

— Şi am pierde o persoană extrem de preţioasă.

Julian coboară privirea în pământ şi face un pas înapoi.

— Cum doreşti.

— Ce emoţionant! bombăn eu, neputând să mă abţin.

Scumpul meu frate este de aceeaşi părere. Mă şi mir că nu-i ies ochii din cap de cât de tare şi-i rostogoleşte în toate părţile.

— Acum, că am terminat cu toate astea, putem discuta despre ce ne aşteaptă?

Mama noastră pufneşte cu dispreţ. La fel ca tata, şi ea crede că lupta este fără speranţă. Că oraşul este deja pierdut.

— În afară de toată forţa lacuştrilor? Legiuni de roşii, împreună cu toţi argintiii pe care îi pot aduna? Ca să nu mai vorbim despre acvatici, care vor folosi râul ca pe un paloş?

— Poate şi ceva trupe chiar din Norta, spun eu, lovindu-mă încet cu degetul peste buze.

Nu se poate să fiu singura care presupune asta. Este mult prea evident. Şi, privind la chipurile îmbujorate din jurul meu, îmi dau seama că şi ceilalţi au bănuielile lor.

— Trupe puse la dispoziţie de Înaltele Case, care nu au luat parte la încoronare. Care nu au venit să jure credinţă regelui. Care nu i-au răspuns la ordine.

Cal rămâne cu gura căscată. Pete argintii i se întind pe pometi.

— Nu se vor supune altui rege atâta vreme cât Maven încă mai este în viaţă.

— Dar s-au supus unei alte regine, şoptesc eu.

Se schimbă la faţă şi se încruntă amarnic.

— Chiar crezi că există nortani care au trecut de partea lui Iris?

— Cred că ar fi proastă dacă n-ar încerca să-i atragă de partea ei, răspund eu, ridicând din umeri. Orice se poate spune despre Iris Cygnet, numai că ar fi proastă, nu.

Sensul vorbelor mele planează asupra noastră, gros ca o ceaţă şi la fel de greu de ignorat. Până şi tata pare tulburat de posibilitatea unei alte sciziuni în Norta, care ar dezmembra şi mai tare ţara aceasta, pe care speră să o stăpânească într-o bună zi.

Anabel se fâţâie neliniştită – ba se lasă pe călcâie, ba se ridică pe vârfuri. Îşi trece mâna peste cocul cărunt, netezind o pieptănătură şi aşa foarte lipită de cap. În cele din urmă bolboroseşte ca pentru sine:

— N-am crezut că e posibil, dar cred că mi-e dor de roşiii ăia răpănoşi.

— Cam târziu pentru asta! tună Cal.

Buzele tatii zvâcnesc: aşa tresare el.

•

Bineînţeles că sunt planuri gata făcute. Tot felul de strategii menite să apere capitala în faţa unei invazii. Ar fi stupid să nu existe, după un secol de război cu Ţinutul Lacurilor. Însă toate tacticile de luptă puse la cale de regii Calore ca să lupte împotriva acvaticelor Cygnet se bazau pe nişte lucruri care acum nu mai există. O armată nortană puternică şi întreagă. O ţară unită. Oraşe de tehnicieni funcţionând la capacitate maximă, producând electricitate şi muniţie. Cal nu se mai poate baza pe niciunul dintre astea.

Cazarma şi unităţile militare din vecinătatea Pieţei lui Caesar reprezintă adăpostul cel mai sigur pe lângă galeriile subterane ale Trezoreriei, dar n-aş prea avea chef să mă ascund sub pământ şi să ştiu că viaţa mea depinde doar de un trenuleţ şubred. Părinţii noştri s-au refugiat în centrul de comandă al armatei, unde primesc rapoartele de la avioanele de luptă aflate deja în aer. Cred că regele Volo se simte extrem de bine într-un loc atât de important, mai ales acum, când Cal se pregăteşte să conducă un batalion la luptă.

Eu sunt mai puţin dispusă să mă holbez la tot felul de foi scoase la imprimantă sau la nişte imagini cu purici. Prefer să văd cu propriii mei ochi ce este de văzut. Plus că nu mă simt în stare să stau acum în preajma părinţilor mei. Apropierea armatei inamice, navele de la orizontul acoperit cu nori au reuşit să-mi arate clar care-mi sunt opţiunile.

Ptolemus stă lângă mine, pe treptele centrului de comandă. Armura încă i se mai mişcă, încercând să se lipească perfect de trupul său musculos. Fratele meu se uită spre cer, examinând norii negri, care se fac tot mai groşi cu fiecare minut care trece. Şi Wren este aici, lângă el, cu mâinile pregătite să vindece.

— O să plouă, se vaită Tolly. Din clipă-n clipă.

Wren se uită peste porţile Pieţei, spre Podul din Archeon. Bolţile şi pilonii lui se văd mai puţin clar din cauza ceţii care se revarsă peste oraş.

— Mă întreb cât de mult a crescut râul, murmură ea.

Îmi extind abilitatea, încercând să descopăr armada care se apropie cu repeziciune de noi. Însă navele sunt încă foarte departe. Sau sunt eu prea tulburată.

Tata are de gând să dea din nou bir cu fugiţii. Casa Samos va da bir cu fugiţii. Norta se va face fărâme şi nu va mai rămâne decât Riftul – o insulă pe marea furtunoasă a familiei Cygnet.

Până la urmă, ne va inunda şi pe noi.

Regina Cenra nu are fii. Volo Samos nu mai are cui să mă vândă. Nu mai are ce înţelegeri să încheie. Va fi obligat să capituleze.

Şi ea îl va ucide. Cum l-a ucis şi pe Salin.

Chiar dacă astăzi va scăpa cu viaţă.

Şi cu mine ce o să se întâmple?

Dacă tatăl meu va fi învins aşa cum va fi logodnicul meu?

Atunci, *cred că*... *voi fi liberă*.

— Tu mă iubeşti, Tolly?

Atât fratele meu, cât şi Wren se uită surprinşi la mine. Ptolemus bolboroseşte uluit, aproape prea repede ca să-l pot înţelege.

— Bineînţeles.

Îşi încruntă sprâncenele argintii şi un soi de supărare îi strâmbă trăsăturile.

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

Doar simpla întrebare îl jigneşte, îl răneşte. La fel aş simţi şi eu.

Îl strâng uşor de mână. Îi pipăi oasele din membrul cel nou, crescut în locul aceluia pe care l-a pierdut acum câteva luni.

— I-am spus lui Elane să plece din Moşia de pe Creastă. N-ai s-o găseşti acolo când ai să ajungi acasă.

Păr roşu, adiere răcoroasă de munte. Acum mi se pare un vis. *Oare este adevărat*? *Oare aceasta este şansa mea*?

— Despre ce naiba vorbeşti, Eve? Unde...

— Nu-ţi spun, ca să nu fii obligat să minţi.

Mă ridic încet. Nu sunt sigură pe picioarele mele. Parcă aş fi un copil care face primii paşi. Tremur toată.

Ptolemus sare şi el în picioare şi se apleacă spre mine ca să stăm nas în nas şi să mă privească drept în ochi. Mă ţine cu mâinile de umeri, dar nu îndeajuns de strâns ca să nu mă pot desprinde dacă aş vrea.

— Mă duc înăuntru. Trebuie să-i pun o întrebare, murmur eu. Dar cred că deja cunosc răspunsul.

— Eve...

Mă uit în ochii lui, de aceeaşi culoare cu ai mei. De aceeaşi culoare cu ai tatălui nostru. Aş putea să-i cer ajutorul, dar cum să-i fac una ca asta? Cum să-l pun să aleagă între noi? Îmi iubesc fratele şi el mă iubeşte. Dar îi iubeşte şi pe părinţii noştri. Este mai vrednic decât am fost eu vreodată să le fie urmaş.

— Nu veni după mine.

Tremurând încă, îl strâng în braţe tare de tot. Din reflex, mă îmbrăţişează şi el, incapabil să mai spună ceva, incapabil să înţeleagă ce zic eu.

Nu mă uit în urmă, cu toate că ştiu că ar putea să fie ultima dată când văd chipul fratelui meu. Este prea greu. Tolly ar putea să moară astăzi, sau mâine, sau peste o lună, când reginele Cygnet vor da năvală peste familia mea. Vreau să-mi amintesc

zâmbetul lui, nu o expresie încruntată şi nedumerită.

În centrul de comandă este un haos total. Ofiţerii argintii trec în goană prin coridoare şi încăperi, urlând şi anunţând stadiul evenimentelor şi mişcările armatei. Ce mai fac navele lacustre, pe unde mai zboară avioanele piedmonteze. Văd totul ca prin ceaţă.

Nu-mi este greu să-mi găsesc părinţii. Lupii mamei păzesc uşa de la una dintre sălile de comunicaţii – stau de-o parte şi de cealaltă a ei, uitându-se în jur cu ochi luminoşi şi inteligenţi. Se întorc în acelaşi timp spre mine cu o atitudine nici ostilă, dar nici prietenoasă. Mă lasă să trec printre ei.

Ecrane pline cu purici învăluie camera de comandă într-o lumină instabilă şi acustică. Doar câteva mai funcţionează. Semn rău. Probabil că avioanele noastre sunt în miezul furtunii. Presupunând că încă mai există.

Aici se află Volo şi Larentia, fiecare reprezentând imaginea în oglindă a celuilalt. Stau foarte drepţi şi evaluează fără emoţie îngrozitoarea desfăşurare a evenimentelor. Pe unul dintre ecrane apare prima navă a armadei, o matahală întunecată, cu contururi neclare din cauza ceţii. Îi urmează treptat şi altele. Cel puţin douăsprezece. Şi încă mai vin.

Am mai fost în încăperea asta, dar niciodată nu am găsit-o atât de pustie. Din echipa numeroasă pe care o ştiu eu, nu au mai rămas decât câţiva ofiţeri argintii, care operează monitoarele şi radioreceptoarele, încercând să facă faţă fluxului de informaţii. Mesagerii dau năvală înăuntru şi pleacă apoi în goana mare, cu ultimele noutăţi. Probabil i le duc lui Cal, unde s-o afla el acum.

— Tata? îl strig eu pe un ton de copil.

Iar el tot ca pe un copil mă repede.

— Nu acum, Evangeline.

— Ce o să se întâmple când ne ducem acasă?

Îmi aruncă un zâmbet batjocoritor peste umăr. Părul argintiu, tuns mult mai scurt decât în mod obişnuit, îl face să semene cu un craniu.

— Adică după ce se va termina războiul ăsta.

Îl ascult crispată cum îmi înşiră aceleaşi minciuni: *Ai să devii regină*. *Va domni pacea*. *Viaţa noastră va reveni la normal*. Minciuni şi aberaţii.

— Ce se va întâmpla cu mine? Ce planuri îmi mai pregăteşti?

îl întreb eu, fără să mă mişc din pragul uşii.

Trebuie să fiu pregătită s-o iau la fugă.

— În ce mai vrei să mă transformi?

Amândoi ştiu foarte bine la ce mă refer, însă nu îmi poate răspunde niciunul. Se feresc să nu fie auziţi de vreunul dintre cei câţiva ofiţeri nortani din apropiere. Trebuie să păstreze până în ultima clipă aparenţa acestei alianţe.

— Dacă tu ai să fugi, să ştii că la fel am să fac şi eu, îi şoptesc.

Regele Riftului strânge pumnul şi tot metalul din încăpere reacţionează. Furia lui crapă câteva ecrane şi le contorsionează cadrele.

— Nu plecăm nicăieri, Evangeline, mă minte el din nou.

Mama abordează o altă tactică şi se apropie de mine. Ochii ei întunecaţi şi oblici mă privesc rugător. Vrea să semene cu un căţeluş sau cu un pui de lup. Îmi cuprinde obrazul în palmă, întruchipare a mamei iubitoare, care şi-ar da viaţa pentru copilul ei.

— Avem nevoie de tine, murmură ea. Familia are nevoie de tine, fratele tău...

Mă smulg din mâinile ei şi pornesc spre coridor. Încerc să-i atrag după mine. *La dreapta*, *încă o dată la dreapta şi apoi spre uşa care dă în Piaţă*.

— Lasă-mă să plec!

Tata îşi face loc pe lângă mama, aproape îmbrâncind-o ca să ajungă lângă mine. Armura din crom luceşte aspru sub lumina fluorescentă.

Ştie despre ce vorbesc, ştie ce-i cer.

— Niciodată! scrâşneşte el. Îmi aparţii, Evangeline. Eşti fiica mea. Locul tău este lângă noi. Ai o datorie faţă de *noi*.

Mai fac un pas în spate. Cei doi lupi de lângă uşă se ridică în picioare.

— Ba n-am nicio datorie.

Tata vine după mine, ca o fantomă uriaşă şi crudă.

— Ce-ţi mai rămâne dacă renunţi la numele Samos? mârâie el. Nimic.

Ştiam că acesta va fi răspunsul lui. Acum se rupe şi ultimul fir care mă mai ţinea legată de familia asta, un fir deja foarte subţire şi deşirat. Nu ştiu de ce, dar mi se umplu ochii de lacrimi. Nu-mi dau seama dacă îmi alunecă pe obraji. Nu simt

nimic altceva decât focul furiei din suflet.

— Nu mai ai nevoie de mine. Nici ca să obţii mai multă putere, nici ca să-ţi satisfaci lăcomia! îi strig eu în faţă. Cu toate astea, tot nu vrei să mă eliberezi.

Clipeşte uluit şi, o clipă, mânia dispare de pe chipul lui. Planul meu aproape a reuşit. Volo Samos este tatăl meu şi îl iubesc. Chiar dacă se poartă aşa cu mine. Chiar dacă vrea să se folosească de iubirea mea ca să mă ţină în cuşcă, prizonieră a propriului meu părinte.

Am fost educată să pun familia mai presus de orice altceva. *Să-i fii devotată numai ei*.

Exact asta este Elane. Familia mea.

— S-a terminat. Nu-ţi mai cer permisiunea, şoptesc eu, strângând, la rândul meu, pumnul.

Tuburile de neon din tavan se sparg într-un vârtej de cioburi, luându-l pe tata prin surprindere. Din tăieturile de pe frunte îi ţâşneşte un şuvoi de sânge argintiu. Se împleticeşte buimăcit. Dar nu moare. Nici măcar imobilizat nu este. Nu mă lasă inima.

Niciodată în toată viaţa mea nu am alergat atât de repede, nici măcar atunci când mă aflam pe câmpul de luptă. Pentru că niciodată nu mi-a fost atât de frică.

Lupii sunt mai rapizi decât mine. Mârâie în spatele meu, încercând să mă doboare. Îmi transform armura în cuţite şi îi lovesc. Unul dintre ei scoate un urlet, care se transformă apoi într-un scheunat, când îi despic burta. Celălalt este mai mare, mai puternic şi sare la mine.

Încerc să mă feresc, dar cad lată pe spate. Lupul se aruncă peste mine cu toată greutatea lui de o sută de kilograme. Îmi striveşte pieptul. Icnesc, simt că rămân fără aer.

Clănţăneşte din colţii lui ascuţiţi lângă gâtul meu, dar nu mă muşcă adânc. Doar mă ţintuieşte în loc.

De jur-împrejurul meu, toate becurile se cutremură în manşoanele lor metalice, iar uşile se scutură în balamale.

Nu pot să mă mişc. Abia dacă mai pot să respir.

N-am reuşit să fac decât zece metri.

— Să nu te mişti! cârâie mama, apărută în câmpul meu vizual foarte redus acum.

Lupul tremură deasupra mea şi mă fixează cu ochii lui galbeni.

Apare şi tata lângă ea, ca un nor negru de furtună. Privirea lui

este mult mai înspăimântătoare decât a lupului.

— Proasto! şopteşte el printre dinţi. După tot ce am făcut pentru tine. După felul în care te-am crescut.

— Perfectă ai fi, dacă nu ai avea şi un defect, spune şi mama.

Ţâţâie la mine, de parcă aş fi unul dintre animalele ei dresate. Mi se întoarce stomacul pe dos. *Lasă-mă să plec*, vreau eu să-l implor pe tata.

Însă nu o va face niciodată. Nu ştie cum.

Şi probabil că asta-i vina tatălui său şi a tatălui acestuia.

Nu ştiu de ce, dar mă gândesc la Mare Barrow. La părinţii ei, la cum o strângeau în braţe atunci când am plecat din Montfort. Oamenii ăia sunt neînsemnaţi, nişte nulităţi fără cine ştie ce frumuseţe, sau minte, sau putere. Dar invidiez atât de mult legătura dintre ei, că îmi vine să vomit.

— Te rog, reuşesc eu să mai spun.

Lupul nu-mi dă drumul.

Tata face un pas spre mine şi ridică degetele vopsite în argint lichid. Până şi propria mea armură mă trădează şi, la comanda lui, mi se topeşte pe corp. Lăsându-mă goală şi dezarmată. Vulnerabilă. Am fost, sunt şi voi rămâne prizonieră.

Pe neaşteptate, tata dispare de lângă mine. Saltă prin aer şi se împleticeşte de-a-ndărătelea, cu chipul strâmbat de o uluire care nu-i este caracteristică. Este *târât* de metalul de pe corpul lui. Se izbeşte cu capul de perete. Mama ţipă când îl vede cum se prăbuşeşte moale, cu ochii daţi peste cap.

Lupul de deasupra mea are parte de o altă soartă.

Un cuţit îi taie gâtul, iar capul retezat face un arc în aer şi aterizează cu un pleoscăit dezgustător la vreo doi metri de mine. Un jet de sânge fierbinte şi roşu îmi acoperă faţa.

Nu mă mişcă. O mână rece şi dragă mă apucă de încheietură şi mă trage.

— Ne-ai pregătit mult prea bine, zice Ptolemus, ajutându-mă să mă ridic în picioare.

O luăm la fugă împreună. De data asta mă uit în urmă.

Mama stă aplecată peste tata – îl pipăie, îl mângâie, vrea să-şi dea seama unde este rănit. El dă semne că ar dori să se ridice în picioare, însă este mult prea năucit de lovitura primită. Deci nu a murit.

— La revedere, Evangeline! îmi urează o voce de bărbat.

Julian Jacos apare din coridorul învecinat. Anabel este alături

de el. Bătrâna nu mă învredniceşte cu nicio privire, ci merge mai departe, cu mâinile ridicate. Câtă forţă ucigaşă are femeia asta atât de mărunţică.

— Fugi de aici, Larentia!

Încerc să nu-mi astup urechile, deşi vocea melodioasă a lui Julian nu mă vizează pe mine. Însă parcă abilitatea lui vibrează în tot aerul din jur, îndulcindu-l cumva.

— Uită de copiii tăi!

Paşii mamei sunt iuţi şi agitaţi, la fel ca cei ai şobolanilor pe care îi punea să spioneze pentru ea.

— Larentia! bolboroseşte tata, abia reuşind să vorbească în starea în care este.

Dar poate să urle.

Îl las în seama lui Anabel şi Julian. Şi a sorţii pe care ei au pregătit-o pentru regele Riftului.

•

Afară s-a lăsat ceaţa, îmbrăcând Piaţa lui Caesar într-o negură mult prea deasă ca să fie naturală. O văd pe Wren, care ne aşteaptă. Silueta ei subţire iese în evidenţă printre celelalte umbre greoaie, strânse în formaţie. Soldaţii lui Cal, probabil o legiune întreagă, dacă e să mă iau după numărul lor.

Wren ne observă şi ne face cu mâna.

— Pe aici! ne strigă ea, întorcându-se apoi spre ceaţă şi trupe.

Observ ceva cu coada ochiului – ceva foarte mare, chiar dacă deocamdată încă destul de departe. *Navele lacustre*. Cu siguranţă. Pe deasupra noastră urlă avioane pe care nu le putem vedea. Se aude şuierat şi bubuit de proiectile de undeva, probabil din locul unde se află armada. Mă simt prinsă în cursă, orbită de ceaţa asta. Tot ce pot face este să mă concentrez doar la Wren şi Ptolemus, să mă ţin aproape de ei, în timp ce străbatem în fugă formaţia de soldaţi. Câţiva se uită după noi, dar nimeni nu încearcă să ne oprească. Nu peste multă vreme, centrul de comandă rămâne în urmă, înghiţit de ceaţă.

Traversăm în diagonală Piaţa, îndreptându-ne spre Trezorerie. Îmi aduc aminte de nunta lui Maven. Şi atunci Piaţa asta era un teren de luptă, iar el a fugit la trenul subteran, calea lui de scăpare, de care era atât de mândru. Mie nu mi-a plăcut niciodată invenţia asta afurisită, dar îmi stăpânesc neliniştea. Este cel mai rapid mod prin care putem scăpa de aici. Cel mai sigur. Vom fi la mare distanţă de oraş chiar înainte ca bătălia să

se sfârşească.

Şi atunci...

N-am nici timpul şi nici energia necesare ca să-mi duc gândul mai departe.

Începe brusc ploaia, năvalnică, turbată. Mă udă până la piele în doar câteva secunde, iar pavajul Pieţei se face alunecos, obligându-ne să încetinim pasul, dacă nu vrem să ne sucim gleznele. De pe râu se aude un bubuit ca de tobă, ritmic şi grav. Cutremură pământul sub mine.

Navele trag asupra oraşului, atât în Archeonul de Est, cât şi în cel de Vest.

Întind mâna să mă ţin de Ptolemus şi degetele îmi alunecă pe armura lui. Mă pregătesc pentru impactul inevitabil când focurile trase de lacuştri vor ajunge în zona noastră.

Instinctul nu mă înşală.

Prima rachetă zbiară peste porţile Pieţei, abia vizibilă prin vălătucii de ceaţă. Nu-mi dau seama unde cade, dar explozia asurzitoare din spatele nostru îmi spune că a lovit Palatul Focului Alb. Forţa detonaţiei dărâmă câţiva soldaţi şi ne aruncă pe noi în patru labe. Ptolemus şi cu mine ne adăpostim în armuri, iar Tolly reuşeşte s-o prindă pe Wren înainte să cadă.

— Nu vă opriţi! strig eu, încercând să acopăr urletul altei rachete, care zboară peste noi şi explodează undeva lângă centrul de comandă.

Se aud şi alte strigăte – nişte ordine slabe în larma cumplită. Vocea este însoţită de o flacără, care se răsuceşte prin ceaţa din faţa legiunii. Nu ştiu ce discurs mobilizator şi-a pregătit Cal, dar mă îndoiesc că-i va mai fi acum de vreun folos. Pentru că exploziile sunt asurzitoare, ploaia cade şuvoaie peste Piaţă, iar soldaţii lui sunt atenţi la armada care sufocă râul. Însă oamenii pornesc clătinându-se să-i îndeplinească ordinele. Probabil le-a cerut să ocupe malurile. Să-şi concentreze atacul asupra râului.

Nu-mi dau seama cum se întâmplă, dar ne pomenim prinşi în mijlocul lor.

Legiunea înaintează ca un torent, luându-ne cu ea. Mă înghiontesc cu oamenii în uniforme, căutându-i pe Ptolemus şi Wren printre toate chipurile argintii. Nu sunt prea departe de mine, dar distanţa dintre noi se face tot mai mare. Mă concentrez asupra discului din cupru de la centura fratelui meu.

— Dă-te la o parte! mârâi eu, încercând să-mi fac drum prin

mulţime.

Armura mea mă propulsează, armura lui Ptolemus mă ghidează.

— Mişcă-te!

Acum cade din cer un proiectil, nu o rachetă. Mai mic, neteleghidat, dar foarte aproape de noi. Deşi separaţi, Ptolemus şi cu mine ridicăm mâinile în acelaşi timp, lansându-ne abilitatea într-un şuvoi puternic de energie.

Eu reuşesc să mă agăţ de carcasa metalică şi mă încordez, scrâşnind din dinţi, să opresc proiectilul. Reuşim, gemând amândoi din cauza efortului, să-l azvârlim înapoi în ceaţă. Nădăjduim că l-am trimis să explodeze în mijlocul flotei lacustre. La fel fac şi cei câţiva telekinetici din legiunea lui Cal, unindu-se ca să respingă proiectilele şi rachetele. Însă sunt prea multe cele care ţâşnesc din ceaţă pe deasupra noastră.

Avioanele noastre zboară printre nori, trăgând în navele de pe râu cât de bine pot şi cu toată muniţia pe care o au la îndemână. Numai că nu sunt singurele avioane de pe cer. Ţinutul Lacustru are şi el batalioane de avioane de luptă, la fel şi Piedmontul – deşi mai puţine. Mi-e greu să-mi mai aud gândurile în nebunia asta de bubuituri de tunuri dinspre râu şi zbierete de avioane din cer. Iar armele nortane nu fac decât să sporească haosul ăsta asurzitor. Turelele scuipă scântei şi fier încins. În mod obişnuit, tunurile nortane sunt ascunse în zidurile din jurul Pieţei sau în pilonii podului. Însă nu şi acum. În turele se află telekinetici, care-şi folosesc abilitatea pentru a lovi drept la ţintă.

Oraşul acesta a fost construit ca să supravieţuiască oricăror încercări şi exact asta încearcă să facă acum.

Se porneşte vântul, probabil stârnit de soldaţii ţesevânt dintre noi. Casa Larin i-a rămas credincioasă lui Cal şi dă tot ce poate. De undeva din spatele nostru porneşte o vijelie care mătură piaţa. Fireşte că respinge proiectilele şi rachetele. Câteva cad în apele râului, unde nu mai pot face rău nimănui. Altele zboară şi ajung în ceaţă. Cu tot vântul ăsta cumplit, eu nu închid ochii, pentru că nu vreau să-i pierd pe Ptolemus şi Wren. Numai că, tot din cauza uraganului, soldaţii îşi strâng rândurile, strivindu-ne între ei.

Strângând din dinţi, mă căznesc să-mi fac loc printre ei, strecurându-mă pe sub braţele lor, lipindu-mă de arme şi

piepturi. Din cauza vântului, a ploii şi a înghesuielii, fiecare pas pe care îl fac mi se pare un chin inimaginabil. Mulţimea de soldaţi se leagănă ca apele înspumate ale râului de sub noi.

Reuşesc să-l apuc pe Tolly de mână. Se opinteşte şi mă trage lângă el. În siguranţă. Cu mâna cealaltă o ţine strâns pe Wren de după umeri. Ne strângem amândouă la pieptul lui.

Şi acum?

Trebuie să ieşim din mulţimea asta, numai că zidurile şi clădirile din Piaţă îngrădesc legiunea şi o obligă să se îndrepte spre pod. Îl văd pe Cal undeva mai sus decât ceilalţi – mi-a atras atenţia armura lui roşie ca sângele în întunericul furtunii. S-a cocoţat pe o turelă din vârful porţilor.

E prost? *Nu-şi dă seama că-i o ţinta sigură*?

Un lunetist bun l-ar nimeri şi de la o mie de metri.

Însă îşi asumă riscul ăsta pentru moralul trupelor, pe care le încurajează prin strigăte puternice în timp ce năvălesc pe pod. Multe proiectile zboară spre el, dar face un semn din mână şi le detonează în aer, unde nu fac niciun rău.

Soldaţii argintii ajunşi pe pod dispar imediat în ceaţă. Nu pot decât să presupun încotro se îndreaptă. Pentru că acum bubuitul ritmic şi obsedant al tunurilor de pe nave se aude mai neregulat. Încerc să nu mi-i imaginez pe soldaţii nortani confruntându-se cu trupele reginei Cenra şi ale prinţului Bracken.

Dacă am putea cumva să vă trimitem din nou la bordul navelor...

Vorbele lui Cal îmi răsună în minte. Oricât de ruşine mi-ar fi, nu am de gând să mă arunc iarăşi în apă. Mai ales, nu când sunt *ei* acolo.

Aceasta este şansa noastră şi trebuie să profităm de ea.

— Împinge! strig eu din toate puterile, sperând că Tolly va reuşi să mă audă în toată nebunia din jur.

Trezoreria este acum în spatele nostru şi ne îndepărtăm de ea cu fiecare pas. Mă sufoc în mulţimea asta de soldaţi care mă îmbrâncesc, mă împing într-o direcţie unde nu am ce să caut.

Nu mi-a mai rămas mare lucru din armură – tata mi-a topit mare parte din ea. Dar bucăţelele pe care le mai am mi se grupează de-a lungul braţului, se turtesc şi se transformă într-un scut rotund. Ptolemus mă vede şi face şi el la fel. Folosim scuturile astea ca pe nişte berbeci, împingându-ne împotriva

curentului de oameni cu toate abilităţile şi forţa noastră. Ne mişcăm încet, dar bine măcar că ne mişcăm în sensul dorit.

Până în momentul în care ne blochează drumul o armură roşie, cu o minge de foc suspendată deasupra palmei.

Cal se uită lung la amândoi şi eu mă aştept să ne facă un scandal monstru. Flacăra lui tremură în ploaie, dar refuză să capituleze. Soldaţii stau strânşi în jurul lui, formând un fel de cocon protector.

Ploaia îi şiroieşte pe faţă, scoţând aburi în urma contactului cu pielea lui.

— Câţi luaţi cu voi? mă întreabă el.

Clipesc de mai multe ori ca să-mi scot apa din ochi şi îi arăt pe Wren şi Ptolemus.

— Nu tu, Evangeline. Tatăl tău. Cu câţi oameni vrea să fugă?

Face un pas înainte, menţinând permanent contactul vizual.

— Trebuie să ştiu pe câţi mai pot conta.

Mă cuprinde o uşurare fără margini. Clatin din cap – mai încet la început, apoi din ce în ce mai repede.

— N-am de unde să ştiu, şoptesc eu.

Expresia lui Cal nu se schimbă, dar o clipă mi se pare că flacăra din mâna lui a devenit mai intensă. Şi se uită din nou când la mine, când la Tolly, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva îl mint. Privirea lui mă impresionează la fel de puţin ca ploaia şi ceaţa şi fumul. Tiberias Calore nu mai este logodnicul meu.

Fără vreun alt cuvânt, se dă la o parte, iar soldaţii lui îl urmează. Ne fac loc să trecem printre ei.

Când ajung în dreptul lui, simt un val de căldură deasupra braţului. Şi am impresia că vrea să mă îmbrăţişeze. Adevărul este că a fost întotdeauna un tip ciudat, diferit de restul argintiilor. Mai ciudat şi mai blând şi mai sentimental, în vreme ce noi, ceilalţi, am fost educaţi să fim duri şi insensibili.

Nu-l îmbrăţişez, dar îl apuc repede de braţ. Şi îl trag aproape de mine pentru o ultimă şoaptă, o ultimă ironie venită din partea lui Evangeline Samos înainte de dispariţia ei. Înainte să plece departe, fără coroană, fără familie, fără culori. Ca să devină o persoană cu totul nouă.

— Dacă nu-i prea târziu pentru mine, atunci nici pentru tine nu este.

Ne urcăm în tren şi se aprind luminile şi locomotiva se

trezeşte încet la viaţă – şi abia atunci mă întreb oare unde se termină şinele.

Vom avea mult de mers până în Montfort. Sper să ne ţină picioarele.

TREIZECI ŞI TREI

Mare

Tot nu m-am obişnuit cu părul roşu.

Bine măcar că nu-i la fel de ţipător ca al Ellei. Am lăsat-o pe Gisa să-mi vopsească numai vârfurile cenuşii, interzicându-i să mi se atingă de rădăcini. Acum îmi răsucesc o şuviţă pe deget şi o studiez cu atenţie. Oricât de ciudată este culoarea asta, îmi dă totuşi un sentiment de mândrie. Sunt electricon şi nu sunt singură.

După primul atac împotriva Archeonului, Maven şi apropiaţii lui au demarat o campanie de dărâmare sau inundare a imensei reţele de tuneluri de sub oraş. S-au concentrat mai cu seamă asupra porţiunii dinspre sud, unde tunelurile erau mult mai numeroase şi toate duceau spre ruinele din Naercey, la gura Râului Capitalei. Prima sugestie a lui Davidson a fost să atacăm din oraşul abandonat, dar eu şi cu Farley nu am fost de acord. Maven a distrus adăpostul Gărzii Stacojii aflat acolo, după care a pustiit toată zona. Tot de la Gardă s-a inspirat el când şi-a construit şi alte tuneluri pe lângă cele prin care trecea deja trenul lui subteran. Nu am cum să fiu sigură, pentru că mergem pe sub pământ de destulă vreme şi nu mă mai orientez cum trebuie, dar cred că vom ajunge în cele din urmă la tunelul cu calea ferată.

Acul busolei mele interioare se învârteşte şi se tot învârteşte, căutând în zadar nordul. Trebuie să ne bazăm pe informaţiile primite de la spionii Gărzii, pe ce au reuşit ei să afle despre tuneluri. Şi trebuie să ne bazăm pe Maven. Oricât de aiurea ar părea, el este cea mai bună şansă a noastră de a pătrunde cât mai adânc în oraş. Forţele Montfortului şi ale Gărzii combinate sunt prea mari ca să poată ataca doar din aer, doar de pe râu sau doar de la sol. Trebuie să atacăm simultan din toate cele trei părţi.

Şi uite aşa am ajuns să mă împleticesc de ore bune prin beznă, pe sub câteva tone de roci şi pământ.

Silueta lui Maven este luminată din spate de lanternele

noastre. Poartă uniforma simplă, pe care i-au dat-o montfortezii atunci când l-au închis în celulă. Pantaloni şi tunică dintr-un material prea subţire, cenuşiu pe vremuri, acum destul de decolorat. Uniforma asta este prea largă pentru el şi îl face să pară mai tânăr decât este, mai sfrijit decât a arătat el vreodată.

Rămân în urmă şi o folosesc pe Farley pe post de scut uman între noi. Gărzile lui, un grup format din acelaşi număr de roşii şi de oameni cu sângenou, nu se dezlipesc de el. Niciunul dintre soldaţi nu se poticneşte, toţi stau cu mâinile pe tocurile armelor. Tyton este şi el aproape şi nu îşi ia ochii de la Maven. Sunt pregătiţi să reacţioneze la primul indiciu că nu ar fi ceva în regulă.

Şi eu sunt pregătită. Îmi vibrează tot corpul, dar nu de la electricitatea din mine, ci din cauza nervilor. Aşa mă simt de multe ore, de când ne-a adus Maven aici, în subteran, printr-o intrare de serviciu aflată la câţiva kilometri distanţă de oraş, înspre nord.

Toată armata se împleticeşte pe sub pământ împreună cu noi. Mii de oameni care mărşăluiesc prin întuneric, cu paşi egali, care răsună prelung. Parcă ar fi bătăile ritmice şi puternice ale inimii mele.

Kilorn merge în dreapta mea cam ţeapăn şi cam stângaci, încercând să se ţină după mine. Observă că mă uit la el şi schiţează un zâmbet strâmb.

Încerc să-i zâmbesc şi eu. Kilorn a fost la un pas de moarte în Oraşul Nou. Şi acum îmi aduc aminte gustul sângelui lui pe buzele mele. Iar amintirea asta mă face să paralizez iarăşi de spaimă.

Vechiul meu prieten îmi descifrează expresia de pe chip, chiar dacă lumina este foarte slabă. Şi îmi dă un ghiont.

— Recunoaşte. Am talent de supravieţuitor.

— Să sperăm că o să te ţină, şoptesc eu.

La fel de multe griji îmi fac şi pentru Farley, deşi este o luptătoare abilă şi vicleană. Evident, n-am să-i mărturisesc asta niciodată.

Farley are în subordine jumătate din trupele terestre – toţi soldaţii din Garda Stacojie, alături de dezertorii roşii din Norta, strânşi pe perioada rebeliunii. Davidson conduce cealaltă jumătate, dar preferă să meargă alături de noi, lăsând-o pe ea în frunte.

Tunelul se ramifică în faţa noastră. O parte se îngustează şi o apucă în sus, peste câteva trepte foarte vechi, acoperite cu pământ bătătorit. Cealaltă merge înainte, pe un teren foarte uşor înclinat.

Maven se opreşte la răspântia asta şi îşi pune mâinile în şolduri. Pare amuzat de reacţia celor şase gărzi, care nu se dezlipesc de el.

— Pe unde? strigă Farley la el.

Maven se uită peste umăr şi-i aruncă zâmbetul lui superior. Umbrele de sub pometţi îi scot în evidenţă ochii albaştri, cu scânteieri de gheaţă. Nu-i răspunde.

Ea nu ezită şi îi trage un pumn în falcă. Stropi de sânge argintiu clipesc în lumina lanternelor.

Strâng pumnul. În oricare alte împrejurări, aş lăsa-o pe Farley să-l bată măr pe Maven, numai că acum avem nevoie de el.

— Farley! o strig eu.

Şi imediat îmi pare rău că am făcut-o.

Pentru că se încruntă la mine, iar Maven rânjeşte satisfăcut, dezvelindu-şi dinţii pătaţi de sângele argintiu.

— În sus, spune el, arătând spre drumul mai abrupt.

Nu sunt singura care înjură în barbă.

Nu-i prea greu de mers pe calea aceea îngustă, dar nici nu putem înainta la fel de repede ca înainte. Maven pare încântat de situaţie şi, la fiecare câteva cuvinte, se uită în spate rânjind. Trebuie să mergem doar câte trei în rând, nu doisprezece ca până acum. Înghesuiala este mare, se face foarte cald şi toţi devenim nervoşi şi agitaţi. Simt cum mi se prelinge transpiraţia pe gât. Aş prefera să atacăm capitala cu toate forţele noastre, dar presupun că trebuie să mă împac cu situaţia.

Unele trepte sunt inegale şi mult prea înalte, aşa că trebuie să mă caţăr pe ele în patru labe. Kilorn se amuză teribil când mă vede. Sunt în stare să dezlănţui o furtună teribilă, dar se pare că nu reuşesc să fac faţă unor trepte prea înalte.

Urcuşul ăsta nu durează decât o jumătate de oră, dar eu am senzaţia că au trecut zile de când ne târâm în tăcere prin semiîntunericul ăsta. Până şi Kilorn tace. Tulburarea s-a lăsat peste convoiul lung de soldaţi ca un nor negru. Oare ce vom găsi atunci când vom ajunge la suprafaţă?

Încerc să nu mă uit la Maven. Degeaba. Mă tot pomenesc cu ochii la el. Din reflex. Nu am încredere în el nici să mă pici cu

ceară. Mă aştept să intre într-o crăpătură din zid, să se facă nevăzut, să evadeze. Însă deocamdată merge cu pas hotărât înainte.

Drumul devine din nou plat şi intră într-un tunel mai larg, cu pereţi rotunjiţi şi stâlpi din piatră. Aerul este mai rece şi mă ia cu fiori.

— Cred că ţi-ai dat seama unde ne aflăm, răsună până la mine cuvintele lui Maven.

Face un semn din mână spre fundaţie. Două şine lucesc în lumina lanternelor noastre.

Am ajuns la trenul lui subteran.

Mi se pune nodul fricii în gât. Nu mai avem mult. Judecând după agitaţia din jur, îmi dau seama că toţi sunt conştienţi de asta. De aici, trupele conduse de Farley vor ajunge cu uşurinţă la Palatul Focului Alb şi la Piaţa lui Caesar. Cealaltă jumătate a armatei terestre, sub comanda premierului Davidson şi a doamnei general Lebădă, va traversa râul pe dedesubt şi va ajunge la doamna general Palat, singurul membru al Comandamentului, care încă mai desfăşoară acţiuni în oraş. Dacă toate vor merge conform planului, atunci vom reuşi să punem stăpânire pe ambele părţi ale Archeonului înainte ca cineva să-şi dea seama ce se întâmplă. Iar lacuştrii vor fi prinşi la mijloc.

Dar oare Cal va dori să lupte alături de noi?

Trebuie s-o facă, încerc eu să mă liniştesc. *Nu are altă şansă*.

Obiectivul oficial este să nu lăsăm oraşul să cadă în mâinile lacuştrilor. Măcar atât putem să facem. *Putem*.

Kilorn îmi simte tulburarea şi mă atinge uşor pe braţ. Valul de căldură care mă inundă îmi dă din nou fiori.

Mi se pare că aud un fel de vâjâit, de bâzâit – un fel de scârţâit electric, care vine de mai departe. Dar, în mod curios, nu de deasupra, ci din faţa noastră. Şi se apropie, se aude tot mai tare.

— Vine ceva! strig eu.

Tyton reacţionează imediat.

— Înapoi! urlă, împingându-l pe Maven în zid.

Ne dăm şi noi repede la o parte.

O locomotivă se repede zbierând spre noi. Accelerează şi se apropie tot mai mult. Lumina farurilor ne orbeşte şi trebuie să întorc capul.

Aşa ajung să mă uit la Maven, care nu are nicio reacţie. Nici măcar nu clipeşte.

Trenul trece pe lângă noi ca o fantomă din metal cenuşiu, mult prea repede ca să putem vedea ceva şi să ne dăm seama cine s-ar putea afla înăuntru. Totuşi Maven stă cu ochii căscaţi la geamurile care zboară prin faţa noastră. Şi păleşte, se face mai alb decât părul lui Tyton, strânge furios din buze. Face un efort să-şi stăpânească emoţiile şi chipul său redevine nepăsător. Dar mie mi-a fost de ajuns fracţiunea aia de secundă. Ştiu cum arată Maven Calore atunci când îi este teamă şi sunt convinsă că acum este de-a dreptul îngrozit. Şi are toate motivele.

Indiferent ce planuri de evadare şi-a făcut, *acum s-au dus pe pustii odată cu trenul ăla*.

Vede că mă uit la el şi îşi dă seama că i-am citit spaima de pe chip. Strânge puţin din dinţi şi mă studiază îndelung, ca şi cum ar vrea să mă mângâie din priviri.

Nu poţi să fugi de faptele tale, îmi vine mie să-i spun cu voce tare.

Nu-i nevoie. A înţeles.

Trenul dispare şi nu îl mai simt. Maven închide ochii.

Cred că îşi ia rămas-bun.

•

Albul galeriilor din Trezorerie este la fel de orbitor ca farurile trenului.

Tyton îl ţine pe Maven de ceafă şi îl obligă să meargă mai repede. În timp ce urcăm, ne verificăm armele şi armurile. Pistoalele sunt încărcate, săbiile trase, nasturii încheiaţi, centurile strânse. Tot nu m-am obişnuit cu greutatea pistolului de la şold şi merg un pic mai înclinată ca să mă echilibrez. Cred că nu voi trage nici măcar un foc. Spre deosebire de Farley, care îşi aruncă cât colo mantaua, care va fi călcată în picioare de sutele de soldaţi din urma noastră. Văd câte centuri şi tocuri de armă avea ascunse sub haină – de-a curmezişul spinării şi la şolduri, are vreo şase arme diferite cu muniţiile aferente. Plus aparatul de emisie-recepţie. Plus cuţitele. Da, pot spune cu toată convingerea că Diana Farley este pregătită de luptă.

O membră a Gărzii strigă ceva din spate. Vocea îi răsună straniu, iar eu nu pricep ce zice. Însă ceilalţi îi repetă cuvintele. Strigătele de încurajare reverberează din pereţi, tot mai puternice, la fel ca un tunet prelung. Şi îmi dau seama ce spun.

— Ne înălţăm, roşii ca zorii zilei!

În ciuda fricii care m-a cuprins, simt cum pe buze mi se întinde un zâmbet crud şi înverşunat.

— Ne înălţăm, roşii ca zorii zilei!

Galeria în spirală ne repetă strigătul de luptă.

Acum aproape alergăm pe pardoseala din marmură albă. Maven face eforturi mari să ţină pasul cu Tyton. Farley îi ajunge din urmă din câţiva paşi mari.

— Ne înălţăm, roşii ca zorii zilei!

Vocea lui Kilorn se alătură corului.

— Ne înălţăm, roşii ca zorii zilei!

Luminile din tavan pâlpâie în ritmul inimii mele.

Mă uit în spate, la şirul de uniforme roşii şi verzi, uniforme ale Gărzii şi ale Montfortului. La chipurile de diferite culori ale soldaţilor cu sânge roşu şi cu sânge argintiu, care strigă toţi într-o armonie impresionantă. Unii ridică pumnii strânşi, sau armele, sau şi pumnii, şi armele. Însă niciunul nu tace. Vocile noastre sunt atât de puternice, că abia dacă mi-o mai aud pe a mea.

Ne înălţăm, *roşii ca zorii zilei*.

Îmi chem fulgerele, îmi chem tunetele, îmi adun toată puterea care mi-a mai rămas. Nu sunt nici general şi nici comandant de oşti. Nu trebuie să-mi fac griji decât pentru mine, pentru Kilorn şi pentru Farley – presupunând că ea mi-o va permite.

Şi pentru Cal, oriunde s-ar afla el acum. În fruntea armatei sale, luptând din răsputeri, dar zadarnic, împotriva unor forţe uriaşe. Apărând un oraş de distrugerea aproape inevitabilă.

Tyton este primul dintre noi care trece printre uşile masive ale Trezoreriei. Ţâşneşte în ploaia torenţială de afară, târându-l pe Maven după el. Prinţul cel tânăr alunecă pe dalele ude ale Pieţei, dar Tyton nu-i dă drumul din mână. Îi urmez, aproape aşteptându-mă să-l văd pe Tyton cum îl omoară pe Maven. Nu avem intenţia să-i permitem să supravieţuiască bătăliei. Şi nici nu mai avem acum nevoie de el.

Totul s-ar putea termina chiar în momentul ăsta.

Sunt indecisă. De parcă eu chiar aş avea vreun cuvânt de spus.

Colegul meu electricon l-a îngenuncheat pe Maven. Tyton nu este la fel de temperamental ca noi, ceilalţi. Şi nu îşi pierde prea repede cumpătul. Tocmai din acest motiv este un temnicer bun pentru prizonierul pe care îl dispreţuim atât de mult.

— Fă-o! scrâşneşte Maven, fără să ridice fruntea.

Îşi întinde mâinile albe şi văd cum îi tremură degetele în ploaie. La fel ca mine, şi el ştie unde duce acest drum.

În spatele nostru, soldaţii lui Farley se revarsă în Piaţă, continuând să strige lozinca Gărzii Stacojii. Locul se colorează repede în roşu şi verde, strălucitoare chiar şi în umezeala din aer. Eu sunt atentă la regele înfrânt, care acum stă în genunchi la nicio sută de metri de palatul său. Abia dacă aud bubuitul tunurilor şi al exploziilor.

— Ţi-am zis s-o faci! mârâie din nou Maven, încercând să-l enerveze pe Tyton.

Sau pe mine.

Norii de furtună clocotesc deasupra noastră. Simt săgeata fulgerului înainte ca ea să despice cerul cu scântei purpurii şi albe, emblemă a prezenţei noastre aici.

Să afle şi Cal că am venit.

— Nu mai aveţi nevoie de mine.

Stropii de ploaie îi şiroiesc pe faţă, peste trăsăturile pe care le cunosc atât de bine.

— Hai să terminăm odată!

Ridică încet privirea spre mine. Mă aştept să-i citesc mâhnire sau resemnare în ochi.

În niciun caz furie rece.

— Tyton..., încep eu.

Dar nici nu termin bine de rostit numele colegului meu, când un proiectil loveşte coloanele Trezoreriei.

Forţa exploziei ne aruncă cât colo pe solul alunecos. Mă lovesc cu capul de o lespede şi văd o constelaţie de stele verzi. Încerc să mă ridic în picioare şi cad din nou, izbindu-mă de un Tyton la fel de buimăcit ca şi mine. Mă ţine culcată la pământ, peste el, ca să mă ferească de flăcările care trec peste capetele noastre.

— Maven! strig eu.

Degeaba. Vocea mi se pierde în haosul ăsta de focuri de arme, vâjâit de rachete şi de mortiere, vuiet de vânt şi ploaie.

Simt că Tyton se încordează şi se ridică într-un cot. Se uită repede în toate direcţiile, căutând prin mulţime o uniformă cenuşie şi un cap cu păr negru.

Înjur cu necaz şi mă rostogolesc în genunchi. Colac peste pupăză, mi s-a despletit şi părul. Şi acum îmi atârnă în ochi

şuviţele alea roşii, pe care nu le recunosc. Kilorn apare în fugă lângă mine, cu faţa deja transpirată şi roşie de la efort.

— A fugit? gâfâie el, încercând să mă ridice.

Îmi mai trece ameţeala şi reuşesc să mă ţin pe picioare. Îmi încordez muşchii, gata să evit o altă flacără. *Dar nu va fi nevoie*. *Nu aşa acţionează el*. *Maven nu-i un luptător*.

— A fugit, şuier eu.

Aş putea să pornesc în urmărirea lui. Sau aş putea să mă asigur că terminăm ce am început. Aş putea să am grijă de prietenii mei.

Mă hotărăsc şi mă întorc cu faţa la porţile Pieţei şi la podul de dincolo de ele.

— Avem multă treabă acum.

Chiar dacă podul este încă învăluit în ceaţă, reuşesc să văd că sunt sute de soldaţi pe el, iar dedesubt plutesc uriaşele nave lacustre. Pe cer se luptă avioane cu aripi galbene, purpurii, roşii, albastre şi verzi, urmărindu-se ca nişte păsări de pradă. Însă nu reuşesc să disting nimic dincolo de pod. Cealaltă parte a oraşului este în totalitate ascunsă în beznă. Bine măcar că Farley şi ofiţerii ei au aparatele de emisie-recepţie. Aşa ar putea să comunice cu Davidson, care se află pe malul celălalt.

Întind mâna şi-l apuc pe Tyton de încheietură ca să-l ajut să se ridice în picioare. Este negru la faţă de furie faţă de el însuşi.

— Îmi pare rău, îmi şopteşte el. Ar fi trebuit să-l omor când am avut ocazia.

Mă răsucesc pe călcâie ca să mă duc la Farley şi murmur:

— Nu eşti singurul.

Şi mai arunc un fulger nervos de-a curmezişul cerului.

Îi răspund nişte scânteieri albastre şi verzi din vălătucii de ceaţă.

— Au reuşit să ajungă dincolo, spune Kilorn, arătând spre luminile acelea îndepărtate. Rafe şi Ella. Armata lui Davidson.

Oricât de necăjită aş fi din cauza fugii lui Maven, parcă îmi vine să zâmbesc. În piept îmi înfloreşte o emoţie foarte asemănătoare cu aceea pe care ţi-o dă triumful.

— Tot e ceva.

E mult mai mult.

În Piaţa lui Caesar este sediul guvernului nortan – palatul, tribunalele, Trezoreria şi centrul de comandă militară – dar cea mai mare parte a clădirilor se află pe celălalt mal. Poate zona

aceasta unde suntem noi este mai importantă, însă Archeonul de Est este mai întins şi are o populaţie mai numeroasă. Populaţie formată din roşii *şi* argintii. Nu îi vom lăsa singuri în faţa atacului lacustru, în vreme ce armata lui Cal se luptă cu navele de pe râu.

Dreaptă şi nemişcată ca o statuie în mijlocul soldaţilor care mişună pe lângă ea, Farley se uită fix la apa care curge pe sub pod. Locotenenţii ei urlă tot felul de ordine, îşi organizează trupele în formaţii stabilite dinainte. Jumătate formează un scut uman în faţa Palatului Focului Alb şi a centrului de comandă, unde s-ar mai putea afla unii dintre argintiii lui Cal. Ceilalţi se întorc cu faţa la râu sau blochează capătul dinspre noi al podului.

În esenţă, îl blocăm pe Cal între cele două maluri, deasupra navelor de pe apă.

Ne apropiem de Farley cât de repede putem, printre soldaţii care se dau la o parte ca să ne facă loc. Tyton se apucă imediat de treabă şi începe să arunce săgeţi orbitor de albe de electricitate în navele de sub noi. Matahalele din oţel par impenetrabile chiar şi în faţa abilităţii magnetronilor. O suliţă albastră străbate norii şi fulgerul de furtună al Ellei loveşte prora unei nave. Un scrâşnet ascuţit de metal care se sfâşie ne perforează timpanele. Mă uit peste zidurile de pe mal, spre apă. Ar trebui să fie câţiva zeci de metri până acolo, dar mie mi se pare mai aproape decât îmi amintesc. Mi se usucă gura când îmi dau seama că asta înseamnă că lacuştrii au ridicat nivelul râului, ca să poată pluti până aici şi cele mai mari nave ale lor.

— Şi tot se mai ridică, spune Farley peste umăr, făcându-mi loc lângă ea. N-o să mai putem pleca tot pe unde am venit.

Îmi muşc buzele, gândindu-mă la tunelurile din subteran.

— Sunt inundate?

Farley dă din cap.

— Mai mult ca sigur.

Se uită la râu şi la siluetele de pe pod. Acum un fum gros se înalţă prin ceaţă. Negru pe fondul alb şi cenuşiu.

— Am ajuns chiar la timp.

Vine şi Kilorn lângă noi. Dar el este atent la pod, nu la apa de dedesubt. Din locul unde ne aflăm, pot să văd că trupele lui Cal nu apără podul, ci atacă de pe el. Agili şi oţeliţi se mişcă fulgerător la bordul navelor. La fel şi ruinătorii lui Anabel şi alţi

argintii cu abilităţi potrivite pentru lupta corp la corp. Cel mai bine mi se pare că se descurcă fiorii din Casa Gliacon. Una dintre navele mai mici este complet congelată şi înţepenită lângă pilonii podului.

Scot un oftat de uşurare când nu văd flăcări pe nicio navă. Nimic în afară de explozii. Deci Cal nu se află acolo, luptându-se cu o întreagă armadă. *Nu încă*.

— Credeţi că ştie că suntem aici? întreabă Kilorn, fără să-şi ia ochii de la pod.

Farley îşi încleştează maxilarele. Observ că nu îşi sprijină mâna pe arma de la şold, ci pe aparatul de recepţie prins la centură.

— Cal pare cam ocupat acum, spune Farley.

— Ştie, mormăi eu şi trimit un alt fulger violet, care străpunge cerul.

Aerul este gros, de parcă norii s-ar fi coborât ca să ascundă lupta care se dezlănţuie furios în faţa noastră. Tresar când Piaţa este lovită din nou, proiectilele prăbuşindu-se pe o aripă a palatului.

— Nu-l văd pe Maven, spune Farley, trăgându-se mai aproape de mine.

Mă pomenesc ţintuită de privirea ei azurie, limpede şi strălucitoare chiar şi în toată ceaţa asta din jur.

— S-a terminat?

Îmi muşc buza până la sânge. Îndur mai bine durerea asta pătrunzătoare decât aş îndura ruşinea. Îmi citeşte şovăiala şi se aprinde la faţă mai iute decât aş fi crezut eu că este posibil.

— Mare Barrow...

Dar o întrerupe pârâitul aparatului de la şold, salvându-mă de torentele de invective care ar fi urmat.

Îl smulge de la centură şi zbiară în el:

— General Farley!

Vocea de la celălalt capăt nu-i aparţine vreunui general din Comandament şi nici vreunui ofiţer montfortez. Nu este nici vocea lui Davidson.

Dar eu aş recunoaşte-o oriunde, chiar şi întreruptă de focuri de armă ca acum, chiar şi distorsionată de paraziţi şi de distanţă.

— Nu credeam că ai să te mai întorci, spune Cal.

Mi se taie răsuflarea şi mă uit spre pod. Da, mi se pare că una

dintre siluetele în ceaţă capătă contururi mai clare. Văd umerii laţi şi recunosc paşii mari şi hotărâţi care se apropie de noi. Nu pot să mă mişc nici dacă aş vrea. Parcă am prins rădăcini aici, pe malul râului.

Farley vorbeşte în aparat, cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

— Câtă amabilitate din partea ta să-ţi faci timp şi pentru noi!

— Sunt un băiat politicos, răspunde el.

Oftând, Farley se întoarce şi ea să se uite la silueta de pe pod, aflată acum la mai puţin de cincizeci de metri de noi. Cal este înconjurat de gărzile lui, care se opresc odată cu el. Toţi argintiii sunt în alertă, cu armele pregătite, aşteptând ordinele. El ne salută cu un gest scurt din cap. Farley se încruntă uşor, nepreaştiind ce atitudine să adopte.

— Presupun că ştii cum stau lucrurile, Cal, zice ea.

Răspunsul lui vine parcă prea repede.

— Ştiu.

Farley îşi muşcă buzele.

— Şi?

Zumzetul de paraziţi ne întrerupe câteva clipe. Apoi Cal spune:

— Mare?

Am aparatul în mână încă dinainte să mă gândesc să-l cer.

— Aici, răspund eu, privindu-l în ochi peste abisul dintre noi.

— Este prea târziu?

Întrebarea are atât de multe înţelesuri, că le şi pierd şirul.

Printre nori scapără fulgere purpurii, albe, verzi şi albastre, străpung ceaţa şi ne orbesc pe toţi câteva clipe. Închid ochii şi zâmbesc animată de energia lor.

Îi răspund atunci când fulgerele se sting.

— Nu, nu este.

Şi dau aparatul înapoi lui Farley.

Ea nu încearcă să mă oprească să cobor spre pod, iar gărzile lui Cal se dau la o parte şi mă lasă să ies prin porţile distruse ale Pieţei pârjolite.

Mă aşteaptă la capătul Podului din Archeon. Nu face niciun pas spre mine. La fel ca înainte, mă aşteaptă să vin eu la el. Mă lasă să stabilesc ritmul, să aleg direcţia, să iau decizia. Lasă totul în seama mea.

Merg repede, în ciuda bubuiturilor din jur. Se aude un zgomot infernal din apropiere. Probabil că s-au ciocnit două nave. Nici

nu-mi pasă.

Îmbrăţişarea noastră este scurtă, mult prea scurtă, dar ne este de ajuns. Mă sprijin de el, fericită să-i simt căldura trupului lipit de al meu. Miroase a fum şi sânge şi sudoare. Mă ţine de umeri şi mă strânge la piept.

— Nu mai am nevoie de nicio coroană, îmi şopteşte el, cu bărbia lipită de creştetul meu.

— În sfârşit! suspin eu.

Ne desprindem unul de celălalt în acelaşi timp, revenind la evenimentele din jurul nostru. Nu avem vreme de alte lucruri, iar eu cu siguranţă nu sunt capabilă să mă gândesc acum la ce se va întâmpla.

Rămâne cu o mână pe umărul meu şi cu cealaltă duce aparatul în dreptul gurii.

— Doamnă general, cred că Volo Samos şi câţiva soldaţi de ai lui sunt încă în centrul de comandă, o anunţă el.

Mă uit prin ceaţă la clădirea masivă din capătul Pieţei.

— Cred că ar fi bine să vă păziţi spatele, adaugă Cal.

— Am înţeles, aşa vom face, răspunde Farley. Altceva?

Deja a luat-o la picior, zbierând ordine la locotenenţi. Kilorn şi Tyton o flanchează ca două gărzi credincioase.

— Noi încercăm să blocăm râul. Dacă navele nu se mai pot întoarce...

— Înseamnă că nu mai pot scăpa de aici, îi termin eu fraza, uitându-mă la prăpădul din ambele părţi ale oraşului.

Proiectilele zboară pe deasupra noastră, lăsând dâre groase de fum negru în urma lor, ca o caligrafie cu tuş. Apoi explodează.

Însă, cu toate eforturile soldaţilor lui Cal şi ale avioanelor de luptă, armada lacustră nu pare prea avariată. Chiar sub ochii mei ţâşneşte un alt fulger de furtună al Ellei, dar un val se ridică cu viteză ameţitoare în faţa lui, preia toată forţa loviturii şi salvează nava. Capătă lumina aceea nepământeană a electricităţii, după care se prăbuşeşte la loc în apele din care s-a născut. Probabil că aici e mâna reginei Cenra, poate ajutată de fiica ei. Niciodată n-am mai văzut o asemenea demonstraţie de putere, nici măcar la oamenii dependenţi de asta.

Cal se uită la mine cu o expresie împietrită şi mohorâtă pe chip.

— Trebuie să începem să scufundăm navele, însă nu ştiu dacă

vom reuşi, pentru că lacuştrii se folosesc de apele râului ca să se apere. Tot ce putem face acum este să reducem pe cât posibil pagubele produse oraşului.

Un val respinge un alt tir de artilerie şi el înjură în barbă.

— Până la urmă tot o să rămână fără muniţie, nu? spune el abătut.

Mă uit la navele alea oribile, care ne fac atâtea necazuri, şi le studiez atentă carcasele din oţel.

— Cheamă nişte oameni care se pricep la teleportare. Haide să-i urcăm pe o navă pe Evangeline şi nişte ruinători. Ca să o găurească aşa cum trebuie.

— Evangeline a plecat.

— Dar ai zis că tatăl ei...

Visez eu sau Cal pare *mândru*?

— I s-a oferit o ocazie şi a profitat de ea.

O ocazie să fugă de aici şi să-şi lase în urmă trecutul. Nu am nevoie de prea multă imaginaţie ca să presupun încotro se îndreaptă. Sau pe cine a luat cu ea. Simt şi eu aceeaşi mândrie şi surprindere pe care le-am auzit în glasul lui Cal.

— Trenul, zic eu, zâmbind în barbă.

Bravo, *Evangeline*.

Cal ridică din sprâncene la mine.

— Poftim?

— Când eram în tuneluri, a trecut trenul lui Maven pe lângă noi. Probabil că era în el.

Mă doare să rostesc numele regelui înfrânt. Simt un gust amar în gură şi mă strâmb.

— Apropo, să ştii că este prin preajmă, îi trântesc eu informaţia fără să-l pregătesc înainte pentru şocul pe care îl va simţi.

Aşa că nu mă mir când temperatura din jur creşte cu câteva grade bune. Cal rămâne cu gura căscată la mine.

— *Maven*?

Mi se aprind obrajii şi dau din cap.

— El ne-a ajutat să intrăm în oraş. Ca să-ţi facă în ciudă.

Cal se freacă la ochi cu gestul unui om care trăieşte un coşmar.

— Păcat că nu am cum să-i mulţumesc, bolboroseşte el în cele din urmă, chinuindu-se să zâmbească ironic.

Nu-mi vine să râd. Dimpotrivă.

— De ce te încrunţi? mă întreabă el.

Nu are niciun rost să-l mint.

— Ne-a scăpat printre degete.

Se uită lung la mine. Un alt proiectil vâjâie pe lângă noi.

— Nu-i momentul să faci glume proaste, Mare.

Îmi pierd tupeul şi cobor privirea. *Nu-i o glumă*.

Brăţara scăpărătoare de la încheietura lui scoate o scânteie şi Cal transformă scânteia într-o minge de foc. O aruncă în ceaţa din capătul podului cu o mişcare furioasă, surprinsă, exasperată.

— Deci este pe undeva prin oraş! se răsteşte el. Fantastic.

— Stai cu ochii la Kilorn şi Farley! Am să-l găsesc eu, spun repede, apucându-l de braţ.

Plăcile metalice de sub palma mea sunt fierbinţi ca scoase din cuptor.

Cal îmi dă uşor mâna la o parte. Se uită iarăşi spre Piaţă, strângând din dinţi.

— Ba nu. Eu am să-l găsesc.

Am fost întotdeauna mai rapidă decât el. Aşa că mă feresc de mâinile lui şi mă proptesc între el şi Piaţă. Pun mâna pe pieptul lui şi îl ţin la distanţă.

— Tu eşti puţin cam ocupat, zic eu, făcând un semn din cap spre armada de pe râu.

— Doar puţin, scrâşneşte el.

— Mă descurc.

— Ştiu.

Armura i se înfierbântă sub palma mea şi îmi acoperă degetele cu degetele lui.

Şi imediat podul se cutremură sub zeci de lovituri simultane, venite din toate direcţiile. De sus, de dedesubt. Rachete, proiectile. Un val uriaş împroaşcă pilonii până la nivelul unde ne aflăm noi. Armura grea îl face pe Cal să-şi piardă echilibrul. Şi cade lat, în timp ce eu încerc din răsputeri să mă ţin pe picioare.

Zadarnic.

Podul cu trei niveluri din Archeon, construit din piatră şi oţel, se îndoaie la mijloc la fel ca o bucată de plastilină. Nu-i deloc greu de ghicit cauza. Îl zguduie o altă explozie, ţâşnesc jeturi de moloz şi pilonii centrali se prăbuşesc.

Cal încearcă să se ridice în picioare. Îl apuc de subraţ şi l-aş trage după mine dacă armura aia n-ar fi atât de grea.

— Ajutor! strig eu, uitându-mă în toate părţile după gărzile lui.

Soldaţii Lerolan, rude cu bunica lui, se reped şi-l ridică. Însă podul nu vrea să ne lase să scăpăm cu viaţă şi se prăbuşeşte cu o viteză din ce în ce mai mare, cu urlete de moarte.

Ţip şi eu atunci când asfaltul de sub picioarele noastre cedează şi se prăbuşeşte zeci de metri, până la nivelul de dedesubt. Aterizez pe o parte, simt că-mi plesneşte o coastă şi mă inundă o durere cumplită. Gâfâind, încerc să mă ridic în picioare şi să mă orientez. *Pleacă de pe pod*, *pleacă de pe pod*, bubuie gândul în capul meu.

Cal este deja în genunchi, cu braţul întins spre mine. Dar nu ca să mă apuce de mână.

Ca să mă oprească.

— Nu te mişca! răcneşte el.

Încremenesc, ţinându-mă cu mâna de coaste.

Atât de înspăimântat este, că i-au ieşit ochii din orbite.

În loc să aud iadul declanşat asupra noastră de tunurile de pe navele lacustre, nu aud decât un singur lucru. Mai stins, dar cu atât mai înfricoşător.

Pârâituri. Trosnete.

— Cal...

Totul se prăbuşeşte cu noi cu tot.

TREIZECI ŞI PATRU

Cal

Cad ca un bolovan.

Armura asta inutilă şi nu a făcut nimic altceva decât să mă încetinească, nu are cum să mă protejeze când plonjez în apele învolburate de la o înălţime de treizeci de metri. Nu mă poate salva, iar eu nu am cum s-o salvez pe *ea*. Dau disperat din mâini, încercând să mă agăţ de ceva, dar nu nimeresc decât ceaţa. Nici măcar să strig nu mai pot.

Bucăţi mari din pod se rostogolesc spre râu odată cu noi şi mă pregătesc sufleteşte de impactul cu suprafaţa lor din beton. Poate o să mă strivească înainte să ajung în apă şi să mă înec. Măcar de atâta noroc să am parte.

Încerc să mă uit după ea, chiar atunci când râul parcă se ridică să mă primească în adâncul lui.

Cineva mă apucă de mijloc, atât de strâns că rămân fără aer. Şi mi se întunecă vederea. Poate că leşin.

Poate că nu.

Scot un urlet prelung când dispar şi râul, şi ceaţa, şi podul sfărâmat, iar în locul lor se aşterne o beznă totală. Îmi încordez toţi muşchii şi, atunci când mă izbesc de ceva tare, mă aştept să mi se facă praf toate oasele.

Dar nu-mi rup nimic.

— N-am ştiut că regii sunt în stare să urle în halul ăsta.

Deschid brusc ochii şi văd chipul palid şi zâmbitor al lui Kilorn Warren. Îl apuc bucuros de mâna întinsă şi îl las să ajute să mă ridic.

Montforteza în uniformă verde care m-a teleportat se uită la noi gâfâind uşor. Este mică de statură, cam ca Mare. Dă scurt din cap spre mine.

— Mulţumesc, murmur eu, încă încercând să realizez că nu am murit.

Ridică din umeri.

— N-am făcut decât să execut ordinele, domnule.

— Oare o să ne obişnuim vreodată cu asta? întreabă Mare de

la câţiva metri de mine.

Încă nu s-a ridicat de jos. E verde la faţă şi scuipă.

Femeia care a teleportat-o, montforteza Arezzo, îi aruncă o privire ironică.

— Preferai alternativa?

Mare îşi dă ochii peste cap. Se uită la mine şi întinde mâna ca s-o ajut. Kilorn o apucă de un braţ, eu de celălalt şi o ridicăm în picioare. Ca să-şi ascundă tulburarea, se apucă să-şi scuture mizeria de pe uniforma roşie ca sângele a Gărzii Stacojii. Înţeleg ce simte, la fel simt şi eu, dar ea nu vrea s-o arate. Indiferent de câte ori ai fi scos din ghearele morţii, nu ai cum să te obişnuieşti cu asta.

— Câţi am pierdut? întreabă ea, tot cu ochii în jos.

Îmi muşc buzele şi mă uit în jur. Văd câteva gărzi Lerolan, care îşi revin din şocul teleportării. Însă oamenii cu talentul ăsta nu pot salva prea mulţi. Şi eu am avut sute de soldaţi pe pod şi mai mulţi încă sub el. Mă doare inima când îmi dau seama ce s-a ales de ei. Strâng din dinţi şi mă uit în jur. Ne aflăm la marginea Pieţei, în mijlocul trupelor lui Farley, care fortifică malul. Dincolo de el se vede scheletul Podului din Archeon, rupt la mijloc. Unul dintre pilonii lui s-a prăbuşit ca un copac în furtună peste o navă lacustră, zdrobindu-i corpul din oţel. Mda, pilonul ăla a fost prea greu, chiar şi pentru reginele lacustre.

Din cauza ceţii nu reuşesc să văd şi celălalt capăt al podului, dar sper că cea mai mare parte a trupelor mele au reuşit să ajungă la mal şi să supravieţuiască. Oricum n-am avut o armată prea numeroasă, însă fiecare viaţă pierdută reprezintă o povară pe care voi fi obligat s-o port până la sfârşitul vieţii. Şi sunt atât de multe poverile astea care mă copleşesc. Iar bătălia abia a început.

Mare se apropie de mine şi se uită şi ea în zare. Îşi împleteşte degetele cu ale mele, dar şi le desprinde cu părere de rău după o secundă.

— Trebuie să-l găsesc, îmi şopteşte ea.

Oricât de mult mi-aş dori s-o ajut, pur şi simplu nu pot. Pentru că asta ar însemna s-o las la comandă pe Nanabel, sau – pe culorile mele! – pe *Julian*. Niciunul nu ar fi în stare să apere Archeonul, mai ales împreună cu soldaţii Dianei Farley.

— Du-te! îi spun eu lui Mare.

Oftez şi o împing uşor. *Spre fratele meu. Ca să-l ucidă*.

— Scapă-ne de el!

Eu ar trebui să fac asta. Eu ar trebui să am curaj şi s-o fac.

Dar nu pot. Nu pot să suport povara morţii lui. Nu, n-aş putea să-l ucid pe Maven.

Mare pleacă, cu Kilorn după ea, iar eu închid ochii şi inspir adânc.

De câte ori trebuie să-mi iau rămas-bun de la el?

De câte ori am zis că l-am pierdut?

— Râul! strigă cineva.

Revin la realitate şi mă las în seama instinctelor. Ani întregi m-am pregătit să devin luptător şi general, să înţeleg bătăliile purtate la câţiva centimetri de mine sau la kilometri distanţă. Imediat văd în minte oraşul, împărţit în două de Râul Capitalei, care acum este sufocat de armada lacustră. Nu mai avem nicio legătură cu cealaltă parte a Archeonului, suntem izolaţi aici şi nu ne putem mişca decât cu ajutorul teleportării. Nu ştiu câţi oameni cu astfel de talente avem în preajmă, dar sigur nu suficienţi în caz că lacuştrii s-ar hotărî să se ocupe de soldaţii de pe maluri.

Cu o puşcă mare atârnată de umăr, Farley stă cocoţată la punctul ei de observaţie. Fără să se mişte, se uită în jos cu un binoclu. Pare o statuie pe fundalul de ceaţă şi fum.

— Încă mai creşte nivelul apei? o întreb eu, apropiindu-mă de ea ca să văd mai bine.

Îmi întinde binoclul fără să-şi ia ochii de la râu.

— Foarte repede. Uită-te în aval! spune ea, întinzând un deget spre sud.

Nu-i greu să-mi dau seama despre ce vorbeşte. Acolo se formează valuri uriaşe, cu creste înspumate, pe apele pe care le deversează lacuştrii din ocean. Râul curge năvalnic, transformându-se într-un zid de apă de peste şase metri înălţime. Sunt convins că nivelul apei a crescut cel puţin cu zece metri şi continuă să crească.

În ciuda fortificaţiilor făcute de Garda Cenuşie, din malul stâncos se desprind multe fragmente de rocă în urma altei salve de proiectile. Las capul în jos şi ridic braţul ca să mă apăr de ploaia de pietre. Farley doar întoarce capul.

— Julian şi Sara Skonos se ocupă de infirmeria din cazarmă. Ar fi bine să avem la îndemână nişte oameni care să transporte răniţii acolo, spun eu, uitându-mă la câţiva soldaţi cu chipurile

însângerate, care vin dinspre mal.

— Şi Anabel? zice ea pe un ton voit indiferent.

— La centrul de comandă.

— Cu Samos?

Ezit o clipă, gândindu-mă la ce mi-a spus Evangeline înainte de încoronare. Că Julian şi Anabel plănuiau să-l omoare. Să scoată Riftul din ecuaţie. Şi poate să ne câştigăm pacea plătind cu cadavrul lui. Dacă acesta este preţul, nu am de gând să mă împotrivesc.

— Poate, răspund eu vag şi încerc să schimb subiectul. Care-i planul tău?

Niciodată Diana Farley nu intră în luptă fără vreun plan sau fără vreun as în mânecă. Cu atât mai puţin atunci când îl are pe Davidson în spate. Ca să nu mai vorbesc de toată Garda Stacojie.

— Ai un plan, nu?

— S-ar putea, răspunde ea la fel de vag. Şi tu?

— Am încercat să blocăm armada, să prindem cumva în cursă navele lacustre, să le obligăm pe regine să încheie un armistiţiu, numai că acvaticele astea sunt de neînvins pe apă.

— Oare? murmură Farley, uitându-se la mine pe sub sprâncene. Părerea mea este că Iris te-a speriat foarte tare în Golful Portuar.

Nu vreau să mă mai gândesc la asta. La greutatea apei care mă strivea şi mă trăgea la fund cu o viteză uluitoare.

— Poate.

— Atunci, eu zic că trebuie să-i răspundem în acelaşi fel.

— Bine. Am să iau câţiva ruinători, câţiva oameni care ştiu cum e treaba cu teleportarea, să vedem dacă...

Rămân cu gura căscată când o văd că-mi face semn că n-o interesează ideea mea. Mi se aprind obrajii, şocat de atitudinea ei.

— Nu-i nevoie, spune Farley, întorcându-se cu spatele la mine.

Ia aparatul de emisie-recepţie şi apasă un buton.

— Domnule premier, care-i situaţia acolo?

Vocea lui Davidson se aude pe fondul unor focuri de armă.

— Deocamdată rezistăm. Nişte piedmontezi au încercat să urce pe mal, dar nu se aşteptau să dea peste noi. I-am respins.

Îmi şi imaginez cum se prăbuşeau în apă soldaţii piedmontezi,

în uniformele lor din purpură şi aur. Învinşi de oameni cu sângenou.

— La tine cum e, doamnă general? vrea să ştie Davidson.

Farley zâmbeşte.

— Unui Calore i-a venit mintea la cap şi acum se află lângă mine. Barrow a plecat să-l găsească pe celălalt.

— Domnule premier, spun eu în aparat, am câteva sute de argintii printre ruinele podului, care continuă să lupte cu navele de pe râu. Le poţi asigura protecţia?

— Pot mai mult de atât. Trebuie doar să se îndepărteze de apă. Imediat trimit oameni care să-i teleporteze, răspunde el.

— Să-i teleportezi şi pe ai mei, intervine Farley. Cât mai mulţi, înainte ca situaţia să se înrăutăţească de-a binelea.

Mă încrunt la ea.

— Urmează alt val de nave?

Zâmbeşte şi mai tare.

— Cam aşa ceva.

— Nu-i momentul potrivit pentru surprize.

— Zău aşa, Calore, parcă ai uitat de ce suntem în stare! chicoteşte ea.

Mi se pare tare ciudat s-o văd râzând în haosul ăsta.

— Am fost nevoiţi să aşteptăm până mai creştea nivelul apei. Şi, din fericire pentru noi, reginele alea acvatice ne-au făcut pe plac.

Mă uit încă o dată la apă, la talazul pe care se ridică navele până ajung la nivelul stâncilor de la baza malului. Încă vreo câteva valuri uriaşe ca ăsta şi ne vom pomeni ochi în ochi cu lacuştrii care vor avea toate proiectilele şi rachetele aţintite spre noi. *Nu înţeleg în ruptul capului de ce ar trebui să mă bucur că suntem în situaţia asta*.

Farley pare extrem de amuzată de nedumerirea mea.

— Mă bucur că te-ai hotărât să ne înţelegi poziţia, Cal.

— Poziţia *corectă*, spun eu. Aşa cum trebuie să fie.

Zâmbetul i se stinge, dar nu pentru că ar fi supărat-o răspunsul meu. Mai degrabă pare plăcut surprinsă. Mă atinge uşor pe umăr şi, pentru prima dată de când o cunosc, gestul ei este unul blând, născut din compasiune.

— S-a terminat cu regii, Calore.

— S-a terminat cu regii, repet eu.

Dar nu o mai aud pe Farley şi nici vâjâitul proiectilelor, nici

exploziile, nici vuietul apei, nici strigătele soldaţilor răniţi. Ci aud vocea mamei. Vocea pe care cred eu că a avut-o.

Cal nu va fi la fel ca toţi cei dinaintea lui.

Şi-a dorit o anumită viaţă pentru mine. O altă viaţă. Dar tot rege mă vedea ea.

Sper că alegerea mea ar face-o să fie mândră de mine.

— Că tot vorbeam despre regi, murmură Farley.

Atitudinea i se schimbă într-o fracţiune de secundă. Se crispează şi arată cu mâna la un om care traversează Piaţa.

— Nu cumva e...

Mantia neagră îi flutură în ceaţă, descoperind armura perfectă, cu luciu de oglindă. Trece prin mulţime cu paşi siguri şi rapizi, iar soldaţii se dau grăbiţi la o parte ca să-i facă loc. Se urcă pe podul aproape dărâmat.

— Volo Samos! scrâşnesc eu din dinţi, ştiind că n-o să ne fie deloc bine dacă face ce i s-o fi năzărit să facă.

Nu încetineşte nici atunci când ajunge pe porţiunea cea mai şubredă a podului. Navele urcate pe valul artificial se află chiar sub el. Şi tot nu se opreşte.

Nici măcar la marginea podului.

Farley icneşte scurt când îl vede aruncându-se în gol.

Îmi întorc privirea, incapabil să-l văd cum se zdrobeşte de oţelul de dedesubt.

În cealaltă parte a Pieţei o zăresc pe bunica mea. Stă dreaptă, hotărâtă, în uniforma ei de luptă roşu cu portocaliu. Se uită fix la mine prin mulţimea de soldaţi.

Julian stă cu capul în piept alături de ea.

Nu cred că a mai ucis pe cineva până acum.

TREIZECI ŞI CINCI

Iris

— Încă un val uriaş să mai formăm, şi vom putea coborî de pe nave, murmură mama, ieşind de sub punte la aer.

Ploaia torenţială îi udă obrajii în mai puţin de o clipă. Merg după ea, împreună cu gărzile care o păzesc. Armura din plăci negre şi albastru-cobalt o acoperă până la gât. Nu vrem să ne asumăm niciun risc. Oricând o poate nimeri vreun glonţ rătăcit şi atunci s-ar alege praful de atacul nostru.

— Ai răbdare, mamă, şoptesc eu, aproape lipită de trupul ei. Nu vor mai rezista mult.

Trebuie să sper. Tiberias Calore şi-a schilodit ţara într-un mare fel, trădându-i pe cei de acelaşi sânge şi trădându-i, de asemenea, şi pe roşii. Renunţând la orice şansă de a-şi păstra tronul câştigat de la ticălosul ăla de Maven.

Archeonul va cădea şi asta se va întâmpla curând.

Ridic ochii la malurile stâncoase de pe ambele laturi ale râului, învăluite în fum şi ceaţă. Cerul este brăzdat de fulgere în culori foarte ciudate. Şi îmi amintesc de ziua nunţii mele. Roşiii ăia anormali şi trădătorii din munţi au atacat atunci oraşul, dar cu mai puţin succes decât avem noi acum. Apele râului clocotesc înspumate în jurul nostru, mângâind carenele armadei. Abilitatea mea îmi permite să simt intens fiecare rotunjime a valurilor.

Deasupra noastră se află podul distrus, care continuă să se dărâme. În râu cad fragmente mari de piatră, fără să ne facă niciun rău. Ridic o mână şi formez un val cu care resping o bucată foarte mare de beton. O altă bucată cade ceva mai ciudat în urma ei. Se rostogoleşte cu sclipiri metalice în direcţia punţii noastre.

Mişc degetele prin aer ca să formez un alt val, însă mama mă apucă de mână.

— Lasă-l să cadă, îmi zice ea fără să-şi ia ochii de la obiect.

Nu-mi dau seama că este un om decât atunci când cade pe punte, la câţiva metri în faţa noastră, cu membrele schilodite şi

cu ţeasta crăpată ca un pepene din care se revarsă o spumă argintie şi albă. Armura lui lustruită se sfărâmă la fel cum i se sfărâmă şi oasele. Cadavrul acesta mutilat e al unui bărbat înalt şi destul de în vârstă, dacă este să mă iau după resturile de barbă rămase sub faţa lui boţită. O parte din trup îi este acoperit de mantia neagră cu margini argintii.

Cunosc culorile astea.

Şi dintr-odată bătălia pare foarte departe, ca într-un vis, iar toată lumea din jurul meu devine neclară. Nu îl văd decât pe bărbatul ăsta din faţa noastră. Nu are nicio coroană pe cap. Nici măcar faţă nu mai are.

— Aşa sfârşeşte Volo Samos. Şi Regatul Riftului împreună cu el, spune mama, apropiindu-se de oasele sfărâmate.

Dă mantia la o parte cu piciorul şi-i întoarce resturile capului fără cea mai mică şovăială.

Mi se face greaţă şi nu pot să mă uit.

— Regina Anabel s-a ţinut de cuvânt.

Mama examinează cadavrul, ţâţâind nemulţumită. Nu se mai satură să se uite la regele cel mort.

— Îşi imaginează că asta o să-i salveze oraşul şi nepotul.

Îmi adun toate puterile şi mă întorc cu faţa la Samos. Am văzut destul sânge la viaţa mea. N-ar trebui să mă sperie un cadavru. *Din cauza acestui om a murit tata*, *ţara noastră a rămas fără rege şi mama mea fără soţ*. Merită cu vârf şi îndesat să sfârşească în felul ăsta îngrozitor de violent.

— Femeie proastă! fierb eu de furie când mă gândesc la Anabel Lerolan şi la încercarea ei tâmpită de a pune capăt invaziei.

Nu vei reuşi. *Preţul a fost plătit*.

Satisfăcută, mama păşeşte peste cadavru. Face un semn şi doi soldaţi primesc misiunea scârboasă de a-l lua pe Samos de aici. Îl târăsc după ei, vopsind puntea cu dungi argintii.

— Cu toţii facem prostii pentru oamenii pe care-i iubim, scumpa mea, spune mama nepăsătoare, strângându-şi mâinile la piept.

Fără să se oprească din mers, aruncă o privire spre unul dintre locotenenţii noştri.

— Atacaţi cu aceeaşi forţă ambele părţi ale oraşului şi concentraţi-vă mai ales pe locurile unde sunt masate trupe.

Ofiţerul dă din cap în semn că a înţeles şi coboară în centrul

de comandă de sub punte ca să transmită ordinele reginei întregii armade. Navele lacustre şi cele piedmonteze răspund la unison, intensificând tirul tunurilor. Cele două maluri sunt acoperite de fum şi foc, exploziile dislocă bucăţi mari de stâncă şi demolează construcţiile oraşului. După câteva secunde, inamicii din ambele părţi ripostează, însă fără prea multă forţă. Majoritatea gloanţelor lor ricoşează în carcasa metalică a navelor sau cad pur şi simplu în apă.

Mama priveşte cu un surâs fioros toată această desfăşurare de forţe.

— Rupeţi-le rândurile şi ne va fi mai uşor atunci când râul se va ridica suficient de mult.

Se gândeşte la miile de soldaţi de sub punţi care vor coborî de pe nave şi-i vor ataca pe cei rămaşi pe maluri.

Se porneşte un vânt puternic, aducând cu el zbieretele avioanelor. Strâng din dinţi. Forţele Aeriene reprezintă singurul lor atu, pentru că aviaţia de luptă piedmonteză a fost parţial distrusă, iar a noastră este foarte slabă, din păcate. Tot ce putem face este să-i ţinem la distanţă cu furtuna noastră şi să ne folosim cele câteva avioane pe care le avem ca să le abatem atenţia de la armadă. Cel puţin deocamdată planul acesta pare să funcţioneze.

Pe de altă parte, trupele noastre de pe punte nu au probleme cu soldaţii nortani, pe care Tiberias a avut nesăbuinţa de a-i trimite printre noi. Chiar dacă sunt conduşi de oţeliţi şi agili, numeroşii acvatici din Casa Osanos se folosesc de apele râului în avantajul lor. Avantajul *nostru*.

Văd acum că se împuţinează.

— Îi teleportează cineva! strig eu, cu ochii holbaţi la ciudaţii ăia montfortezi, care se fac nevăzuţi într-o clipă, luându-i cu ei pe nortanii rămaşi în viaţă şi ducându-i la adăpostul relativ al oraşului.

— Pleacă de pe nave! mai strig eu o dată.

Mă întorc spre mama, neştiind dacă trebuie să mă simt mândră sau dezamăgită. Nortanii preferă să fugă decât să se confrunte cu noi. Atât de mult se tem.

— Mă rog, pleacă ăia care au mai rămas, adaug eu.

Regina din Ţinutul Lacurilor ridică bărbia, cu un aer maiestuos şi poruncitor.

— Îi iau înapoi pentru că se aşteaptă la un ultim atac. Foarte

bine.

O şi văd pe mama păşind cu îndrăzneală prin Piaţa lui Caesar şi urcând treptele palatului care mi-a fost închisoare luxoasă, ca să se aşeze pe tronul pierdut de fraţii Calore. Oare mama mea va fi împărăteasă, atunci când se vor termina toate astea? Stăpână peste tot ţinutul dintre lacuri şi mare, dintre tundra îngheţată şi hotarele iradiate ale Puhoiului? *Nu te pripi*, *Iris*. *Bătălia nu-i câştigată încă*.

Încerc să mă concentrez doar asupra prezentului. Şi mă ajută mirosul înţepător al fumului şi izul acru al sângelui lui Samos. Îl inspir cu putere, lăsându-l să-mi copleşească simţurile. Ciudat, mă aşteptam ca furia din sufletul meu să se ofilească şi să se stingă odată cu regele Samos. Însă încă o mai simt cum îmi roade inima. Tatăl meu este mort şi niciun tron, nicio coroană nu mi-l pot aduce înapoi. Niciun fel de răzbunare nu-mi poate alina durerea.

Trag încă o dată aer în piept şi mă concentrez la apa de sub noi. Reprezentantă a zeilor noştri, ea poartă cu sine toate binecuvântările şi blestemele lor. În mod normal, senzaţia asta ar trebui să mă liniştească. Întotdeauna mă simt umilă când mă aflu în apropierea unei asemenea forţe. Însă acum nu simt prezenţa niciunui zeu cunoscut.

Ci altceva.

— Tu simţi? mă răsucesc eu spre mama.

Parcă armura mi se strânge mai tare pe corp, ameninţând să mă sufoce. Iar toate terminaţiile mele nervoase se aprind de spaimă. *Ce*... *ce e* chestia *aia din apă*?

Mama se uită surprinsă la mine, ghicindu-mi tulburarea. O clipă, ochii i se fac sticloşi, şi imediat răscoleşte valurile în căutarea lucrului care m-a speriat atât de tare. O urmăresc cu răsuflarea tăiată, aşteptând s-o aud spunându-mi că nu a fost nimic. Că mi s-a părut. Că m-am înşelat.

Însă mama se încordează şi face ochii mici. Şi, dintr-odată, mi se pare că plouă cu ţurţuri.

— Alt curent? şuieră ea, pocnind din degete la unul dintre ofiţerii din apropiere.

Acesta este un trădător nortan şi ia imediat poziţie de drepţi. E tras şi palid la faţă şi pare incomodat de uniforma albastră a lacuştrilor.

— Ce se întâmplă, Osanos? strigă mama la el. Acvaticii tăi s-

au apucat să facă alt val...?

Individul face o plecăciune adâncă, tremurând din toate încheieturile. Osanos şi rudele lui nu sunt la fel de talentaţi ca noi, dar sunt destul de impresionanţi în felul lor. Şi indispensabili luptei pe care o ducem.

— Eu nu am dat niciun ordin, Maiestate.

Îmi muşc buzele şi nu-mi pot dezlipi atenţia de la *obiectul* acela enorm din apă. Încerc să-i schimb direcţia, dar este mult prea greu.

— O balenă? murmur eu, aproape nevenindu-mi să cred că mi s-a năzărit una ca asta.

Mama scutură din cap iritată.

— E mai mare şi mai greu, spune ea. Şi nu-i unul singur.

Ofiţerii se îmbulzesc pe puntea de comandă din spatele nostru, reacţionând la zecile de lumini şi alarme pornite din senin. Sunetele lor îmi perforează timpanul cu mii de ace.

— Pregătiţi-vă de impact! strigă unul dintre ofiţeri, făcându-ne semn să ne adăpostim.

Mama mă apucă de mijloc şi mă ţine strâns lipită de ea. Ne uităm îngrozite la curenţii de apă formaţi de nişte obiecte necunoscute. Probabil că sunt nişte maşini de război de care noi nu am auzit încă.

Prima dată lovesc în mijlocul flotei, într-o navă care se înclină brusc, cu un geamăt prelung de metal care se rupe. În apă are loc o explozie şi de acolo ţâşneşte un arc de spumă şi şrapnel. O navă piedmonteză ia foc, magazia ei cu muniţie sare în aer, distrugându-i toată prora. Mă arde valul de aer fierbinte, dar tot nu-mi iau ochii îngroziţi de la nava care se scufundă în mai puţin de un minut. Doar zeii ştiu câte suflete a dus cu ea în adâncuri.

Nava noastră amiral se zguduie şi ea şi începe să duduie de parcă o loveşte ceva cu putere în burta ascunsă în apă.

— Împinge, Iris, împinge! îmi ordonă mama, dându-mi drumul din braţe ca să alerge spre marginea punţii.

Se apleacă şi întinde braţele, iar apele i se supun şi o iau la goană în direcţie inversă.

Îmi unesc eforturile cu ale ei şi las frâu liber abilităţii mele. Apăs şi împing, încercând să îndepărtez obiectul ăla care se loveşte de nava noastră. Însă este prea mare, prea greu şi are propriul lui motor.

Atât de absorbite suntem în încercarea de a ne apăra nava,

că nici nu observ că şi restul armadei are mari probleme. Deşi n-au primit niciun ordin în acest sens, câteva nave încearcă să facă stânga-mprejur printre tot mai multe alte surate de-ale lor, care se leagănă şi se scufundă. Picăturile de transpiraţie care îmi apar brusc pe frunte se amestecă cu cele de ploaie, mi se preling pe obraji şi îmi ajung pe buze. Gustul lor sărat şi înţepător mă face să-mi pierd o clipă concentrarea.

— Mamă! strig eu.

Nu-mi răspunde. Stă cu mâinile întinse în ceaţă, de parcă ar putea să ridice arma aia infernală din apă. Parcă mârâie, dar sunetele pe care le scoate sunt acoperite de urletul vântului.

Un fulger albastru spintecă din nou cerul şi coboară spre noi. Nu reacţionez suficient de repede ca să-l resping şi loveşte nava de alături. Soldaţii zbiară, sărind peste bord ca să se salveze de iadul electrocutării. Şi sunt imediat înghiţiţi de apele turbate.

— Mamă! strig eu şi mai tare.

O aud cum înjură printre dinţi:

— Nenorociţii ăştia de roşii au nave sub apă. Nave şi arme.

— Nu putem să-i oprim, nu?

Ochii îi strălucesc cu putere chiar şi în faţa furtunii şi a schimbării norocului nostru. Lasă mâinile în jos.

— Pierderile ar fi foarte mari. Şi nu avem nicio garanţie că am reuşi, murmură ea buimăcită.

Încerc s-o fac să-şi revină.

— Trebuie să ajungem pe mal, pe uscat. Încă îi mai putem învinge…

Gărzile se apropie de noi încordate, pregătite să execute ordinele mamei.

Ea le ignoră şi mă priveşte lung.

— Oare? spune ea pe un ton ciudat de detaşat şi lipsit de vlagă, de parcă tocmai ce s-a trezit dintr-un somn lung.

Mă mângâie pe obraz. Are mâna rece şi udă. Se uită peste mine, la puntea navei. Mă întorc să văd ce i-a atras atenţia: este sângele lui Samos, care se înnegreşte pe oţelul de pe jos. Finalul răzbunării noastre. Nici măcar ploaia nu reuşeşte să-l spele. Nici măcar zeii nu pot alina această durere.

Tresar când o altă navă cedează în faţa atacului şi se scufundă în apele râului.

— Chiar s-a terminat totul? mă întreb eu cu voce tare.

Mă strânge de mână.

— Dacă s-a terminat? murmură ea. Niciodată nu se va termina cu adevărat. Însă acum îmi iau fiica de aici.

Pentru prima oară astăzi mă uit în spate. Pe acolo am venit. Pe acolo ne vom retrage. Mi se usucă gura când mă gândesc la întorsătura neaşteptată pe care au luat-o lucrurile. Doare ca o rană adâncă.

Însă când ai de ales între moarte şi înfrângere, decizia nu poate fi decât una singură.

— Să mergem acasă.

TREIZECI ŞI ŞASE

Maven

După atât de multe zile în captivitate, asfixiat de Piatra Tăcută şi lipsit de brăţările mele, flacăra asta este pentru mine ce este apa pentru un om mort de sete. Mă mângâie pe dinăuntru, drăgăstoasă ca sărutarea unei amante. Apoi îmi explodează pe piele, puternică şi furioasă, respingând atacul nenorocitului ăla de electricon. Se prăbuşeşte, se prăbuşeşte şi Mare – cad amândoi pe spate pe lespezile dure ale Pieţei lui Caesar.

Nici nu mă uit la ea şi o iau la fugă, ridicând în urmă un zid de foc ca să-mi ţină urmăritorii la distanţă. O altă flacără îmi şerpuieşte în pumn şi mă folosesc de toată energia mea ca să o împiedic să se stingă. Alerg aşa cum n-am mai alergat niciodată. Nu semăn cu Cal, nu sunt nici prea puternic, nici prea iute, dar frica îmi dă viteză şi curaj. Îmi este de mare folos haosul dezlănţuit în Archeon, la fel şi faptul că ştiu foarte bine toate cotloanele palatului. În fond, Focul Alb a fost casa mea.

Apariţia neaşteptată a sutelor de soldaţi din Garda Stacojie distrage atenţia trupelor lui Cal, care încă mai încearcă să se organizeze în faţa atacului lacustru. Însă tot îmi ţin capul în jos, pentru ca părul să-mi acopere chipul mult prea uşor de recunoscut.

Soldaţii ăştia au fost ai mei. *La fel ar trebui să fie şi acum*.

Vocea din mintea mea se transformă şi devine a ei.

Nişte proşti, *fără excepţie*, zice cu dispreţ mama. Parcă şi simt pe umeri apăsarea mâinilor ei, care vor să-mi dea curaj. *Ce-au avut în cap de te-au înlocuit cu nenorocitul ăla fără coloană vertebrală*? *El va aduce sfârşitul dinastiei*. *Sfârşitul unei epoci*.

Nu se înşală. Nu s-a înşelat niciodată.

Păcat că nu te vede taică-tău acum, *Cal*. *Păcat că nu-i aici să vadă ce s-a ales de tine şi cum i-ai distrus regatul*.

Dintre toate dorinţele şi regretele mele, acesta mă doare cel mai tare. Tata este mort, însă a murit iubindu-l pe Cal, având încredere în Cal, crezând în măreţia şi perfecţiunea lui Cal. Mă

întreb dacă n-ar fi fost mai bine să las lucrurile să-şi urmeze cursul. Şi să-l fac cumva să vadă câte cusururi avea ireproşabilul său fiu.

Însă mama avea motivele ei. Ştia cel mai bine ce trebuia să facem.

Alt drum neumblat. Un viitor mort, cum ar spune Jon.

Un proiectil explodează în apropiere de mine şi din nou mă folosesc de asta, ca să mă ascund în fum şi foc. Nu mă pot întoarce în tunelurile de sub Trezorerie, pentru că şobolanii roşii încă mai mişună pe acolo. Însă există şi alte variante prin care să ies neobservat din Archeon. Iar cele pe care le cunosc cel mai bine se află în Palatul Focului Alb, aşa că mă îndrept cât de repede pot într-acolo.

Afurisitul ăla de tren. Îl înjur pe cel care mi l-a furat, pe ticălosul ăla fricos şi laş, care acum fuge de aici în siguranţă, bine mersi. Aş putea s-o iau pe jos de-a lungul şinelor. Sunt obişnuit cu întunericul. Ce mai contează câţiva kilometri în plus?

Nu contează deloc. Toată viaţa am trăit în întunericul ăsta, încăpăţânat ca o pată de grăsime pe un costum de bal. Mă urmează oriunde m-aş duce.

Şi unde să mă duc? Unde *aş putea* să mă duc?

Sunt un rege înfrânt, un criminal, un trădător. Un monstru pentru cei care au ochi şi o fărâmă de minte. M-ar ucide fără să stea pe gânduri oriunde m-aş duce – şi în Ţinutul Lacurilor, şi în Montfort, şi în propria mea ţară. *O merit*, îmi spun eu, în timp ce alerg. *Ar fi trebuit deja să fi murit de o mie de ori*, *să fi fost executat într-o sută de moduri diferite*, *unul mai dureros decât altul*.

Mă gândesc la Mare, pe care am lăsat-o întinsă pe dalele Pieţei. O văd cum se ridică şi porneşte iar după mine. Mă gândesc şi la fratele meu, care e atât de prost, încât încearcă din răsputeri să apere oraşul şi tronul obţinut prin mijloace necinstite. Urc în viteză treptele palatului. Flacăra din palma mea pâlpâie, dă semne că ar vrea să se stingă, dar eu o readuc la viaţă şi o las să-mi cuprindă întreaga mână.

Pe cât de înţesată cu oameni este Piaţa, pe atât de pustiu este palatul. Probabil că nobilii şi curtenii care nu iau parte la lupte s-au baricadat în apartamentele lor. Sau poate au fugit şi ei. Oricum ar fi, nu se aud decât paşii mei prin holul de la intrare, pe care îl cunosc la fel de bine cum îmi cunosc ritmul

inimii.

Cu toate că este amiază, sălile sunt întunecate şi reci din cauza ceţii şi a fumului care acoperă ferestrele. Reţeaua electrică reacţionează la bătălia de afară, aprinzând şi stingând luminile la întâmplare. *Foarte bine*, îmi spun eu. Hainele cenuşii mă vor ajuta să mă contopesc cu umbrele din palat. La fel făceam şi în copilărie, când mă ascundeam în firide sau în spatele draperiilor. Ca să spionez, să trag cu urechea. Dar nu pentru mama, ci din pură curiozitate.

Când avea timp, se ascundea şi Cal cu mine. Sau mă scuza la lecţii, spunându-le profesorilor că nu mă simt bine sau că sunt prins cu alte treburi importante. Mi se pare straniu că-mi amintesc toate astea. Oricum, legătura dintre noi, sentimentele noastre de atunci au dispărut aproape complet. Au fost retezate sau eliminate chirurgical de mama mea. Şi nimeni nu le mai poate face să răsară din nou.

Deşi el a încercat. *A căutat*. *A vrut să te salveze*. Gândul ăsta îmi provoacă o greaţă cumplită şi mi-l alung din minte.

Uşile de la sala tronului sunt mai grele decât mă aşteptam. Nu le-am deschis niciodată cu însumi. Mereu era aici vreo gardă sau vreo santinelă, de obicei cu puteri telekinetice. Mă împing cu umărul într-una dintre ele şi abia dacă reuşesc s-o întredeschid un pic, atât cât să mă pot strecura înăuntru.

Tronul meu a dispărut. Numai Cal ştie unde a ordonat să fie dusă Piatra Tăcută. Pe podium se află vechiul jilţ al tatii, hidoşenia aia din sticlă de diamant. Rânjesc cu dispreţ când văd urâţenia aia sclipitoare, simbol al tatălui nostru, al coroanei sale şi al tuturor slăbiciunilor lui. Alte jilţuri flanchează tronul lui Cal – unul pentru Julian Jacos şi unul pentru bunica noastră. Mă enervez numai când mă gândesc la ăştia doi. Fără ei, Cal nu ar fi ajuns atât de departe. Şi vipera aia de Iris nu m-ar fi vândut niciodată.

Sper să se înece în apele râului, sufocată de propria ei abilitate.

Ba nu, am o idee şi mai bună. Sper să *ardă*. Oare nu asta este pedeapsa preferată de zeii ei: să suferi o eternitate efectele elementului primordial, aflat în opoziţie cu al tău? Poate Iris şi Cal se vor omorî între ei. Data trecută erau cât pe ce s-o facă.

Nu strică să sper la asta.

Uşa din stânga tronului este mai mică şi duce spre încăperile

regelui: un birou, săli de întruniri şi sala de consiliu. Când intru în camera lungă, cu corpuri de bibliotecă de jur-împrejur, luminile se sting din nou, lăsându-mă în semiîntuneric. Ferestrele de aici sunt înalte şi dau într-o curte goală şi tristă. Le număr repede. *Una*, *două*, *trei*...

După a patra fereastră mă opresc şi număr rafturile. *Trei în sus*...

Bine că fratele meu n-a avut timp să aranjeze cărţile. Altminteri, ar fi descoperit mecanismul ataşat de un volum legat în piele, care tratează fluctuaţiile economice din ultimul deceniu.

Abia ce-l ating şi culisează, activând rotiţele din spatele lemnului lăcuit. Tot corpul de bibliotecă se dă la o parte, descoperind o scară foarte îngustă, săpată în zidul exterior.

Folosindu-mi flacăra încă aprinsă pe post de torţă, încep să cobor treptele. Corpul de bibliotecă alunecă la loc în urma mea.

Este beznă aici, umezeală multă şi aer închis. Aceasta este o scară veche a servitorilor, scoasă din uz de foarte mult timp, dar care face legătura cu celelalte galerii de sub palat. De acolo pot să ajung la Trezorerie, la centrul de comandă, la tribunal sau în oricare alt loc important din Piaţa lui Caesar. Strămoşii mei au construit coridoarele astea subterane ca să le folosească în caz de război şi asediu. Mă bucur că şi-au luat măsura asta de precauţie. Mă bucur că m-am gândit la ea.

Treptele se termină într-un hol mai mare, cu pereţi din piatră brută şi cu pardoseala uşor înclinată. Îmi continui drumul, îndrăznind să respir puţin mai adânc. Deasupra capului meu se poartă o bătălie pe viaţă şi pe moarte, dar eu nu mai particip la ea. Iar oamenii care ştiu de existenţa acestor galerii sunt cam ocupaţi în momentul de faţă.

S-ar putea să scap cu viaţă.

Dar imediat văd o strălucire în faţa mea, ca un fel de reflexie a focului, dar cumva deformată. Încep să merg mai încet şi târşâit ca să acopăr zgomotul paşilor. Mai inspir o dată şi simt miros de apă.

Mizerabilii ăia de lacuştri.

Drumul se termină într-o apă neagră, în care se reflectă mâna mea aprinsă. Parcă m-am izbit de un zid. Înjur printre dinţi şi, oricât de tare aş detesta eu apa, fac câţiva paşi până intru în ea până la glezne şi simt că îngheţ până în măduva oaselor. Apa se face din ce în ce mai adâncă. Furios la culme, mă retrag şi încep

să lovesc cu picioarele în pământul bătătorit de pe jos. Zboară câteva bucăţele din el şi cad în balta aia misterioasă. Încerc să-mi stăpânesc mânia şi vreau să mă întorc repede pe unde am venit.

Frustrarea îmi dă frisoane, iar obrajii îmi ard. *Altă scară*, *alt tunel*, încerc eu să-mi prind speranţa, deşi ştiu foarte bine unde o să ducă şi asta.

Altă galerie inundată. *Altă cale de evadare blocată*.

Dintr-odată, pereţii mi se par prea aproape, mă înconjoară din toate părţile, mă sufocă. Grăbesc paşii, însă încep să mă poticnesc, iar focul meu devine tot mai slab. Întind mâna şi mă sprijin de piatra aspră a peretelui. Ajung la trepte, o iau la goană în sus şi ajung din nou în încăperea plină cu aer mai curat.

Dacă nu am cum să scap prin tuneluri, va trebui să găsesc o metodă prin care să urc pe ziduri. Şi apoi să cobor şi s-o iau spre vest, având grijă să ocolesc cartierele sărace din amonte. *Trebuie să mă deghizez cumva*. Însă mintea îmi este paralizată de frică şi nu vrea să se concentreze. Trebuie să iau lucrurile pe rând: în primul rând trebuie să ies din oraş. Am nevoie de provizii, am nevoie de o hartă. Fiecare pas făcut la suprafaţa pământului este un pas spre pericol. Mă vor urmări, mă vor prinde şi mă vor ucide. Mare şi cu fratele meu, dacă vor reuşi să supravieţuiască bătăliei.

Scotocesc mai întâi prin birou, căutând zadarnic ceva care să-mi fie de folos. Mai ales nişte brăţări. Scăpărătoare. Cal trebuie să ţină pe undeva o pereche de rezervă, dar nu găsesc absolut nimic în sertarele şi compartimentele superbei mese de lucru, care cândva mi-a aparţinut. Mă gândesc serios dacă să iau cu mine un coupe-papier extraordinar de ascuţit, privind lung la cuţitaşul ca un pumnal în lumina unei raze slabe de soare. Cu o mişcare bruscă, spintec un portret al tatălui meu. Dar chiar şi sfâşiat, chipul lui tot mă tortureză, ochii lui tot cu dispreţ se uită la mine de pe pânza sfâşiată. Strâng în pumn cuţitaşul pentru hârtie şi îi întorc spatele, neputând să-i mai suport privirea.

Urmează dormitorul regal. Dau un şut în uşi şi intru. Dar mă opresc imediat, uluit la culme. În loc de încăperile luxoase, demne de un rege al Nortei, în faţa mea sunt doar nişte camere goale, fără mobilă şi fără tablouri. Şi fără perdele. Şi fără covoare. Singurele lucruri de aici sunt o mulţime de recipiente

cu detergenţi şi alte produse folosite la curăţenie.

Cal nu doarme aici. Nu atâta vreme cât încă mai există urmele mele. *Laşul*.

De data asta chiar dau cu pumnul într-un perete şi îmi jupoi încheieturile degetelor.

Nu am de unde să ştiu care cameră este a lui. Sunt zeci de dormitoare în aripile palatului şi nu am timp să le inspectez pe toate. Trebuie să mă mulţumesc cu ce voi reuşi să fur când voi ieşi din oraş. Cremenea şi oţelul scapără la fel ca orice brăţară. Am să fac rost de aşa ceva. *Într-un fel sau altul*.

Începe să mi se întunece vederea, acoperită de o ceaţă ciudată, care pulsează la unison cu inima mea speriată. Scutur capul, încercând să scap de senzaţia asta. În zadar, nu vrea să dispară. Şi mă apucă o durere infernală de cap. Inspir din nou foarte adânc, încercând să mă calmez. La fel cum am păţit în tunel, şi aici parcă mă apasă tot mai tare pereţii. Mă întreb dacă nu cumva ferestrele se vor sparge, făcându-mi ferfeniţă tot trupul. Vreau să mă întorc în sala tronului, dar mă împiedic de trepte. *Nu ai de ales*, *Maven*, îmi murmură mama tocmai când alunec şi cad din nou. Nu-mi spune nimic altceva. Niciodată nu m-a îndemnat să mă retrag sau să mă predau. Elara Merandus nu a capitulat în viaţa ei şi a sădit în mine acelaşi instinct. Migrena se întinde şi îmi strânge tot capul ca într-un cleşte.

Se aprind iarăşi luminile, dar acum sunt mult mai intense. Fluxul de electricitate este prea puternic.

Şi becurile se sparg unul câte unul, revărsând un potop de cioburi pe parchetul lăcuit. Reuşesc să mă feresc când becul de deasupra mea vuieşte şi se sfărâmă.

Filamentele continuă să ardă, cu scântei albe.

Şi purpurii.

Calmă şi implacabilă, Mare Barrow stă în deschizătura îngustă a uşii. Fără să-şi ia ochii de la mine, se strecoară înăuntru şi o închide. Ne încuie pe amândoi aici. Împreună.

— S-a terminat, Maven, şopteşte ea.

De data asta ţâşnesc spre cealaltă parte a tronului şi năvălesc în încăperile rezervate reginei. Aici am făcut eu unele modificări. Modificări care nu ar fi pe placul multor oameni.

Deşi este mai rapidă decât mine, Mare merge agale. Mă vânează. Mă tachinează. Ar putea să mă doboare oricând, electrocutându-mă cu un fulger bine ţintit.

Foarte bine, îmi zic eu. *Nu te opri*, *Barrow*.

Un junghi de durere îi anunţă prezenţa. Durerea aceea greu de definit, care-i afectează pe toţi argintiii şi oamenii cu sângenou. Încă o uşă de deschis până acolo. Încă o şansă la supravieţuire.

Nu am să dau greş, *mamă*.

Mă întorc rânjind cu faţa la ea şi intru cu spatele în camera întunecată. Unica fereastră este mică, şi firicelul de lumină care intră prin ea este mult prea slab. Cade peste pereţii cu model negru şi cenuşiu ca o tablă de şah. Porţiunile cenuşii sunt de fapt acoperite cu dâre de sânge argintiu. *Sângele Casei Arven*, *sânge de amuţitori*.

Ea simte încă din prag presiunea Pietrei Tăcute şi ezită. Mă uit cum Piatra o distruge.

Se albeşte la faţă şi aproape seamănă cu o argintie acum, în lumina asta rece şi vineţie. Nu mă opresc. Merg cu spatele spre următoarea uşă. Următoarea galerie. Şansa mea.

Nu mă opreşte.

Îi ies în relief venele de pe gât când încearcă să se lupte cu teama care o copleşeşte. Eu i-am făcut rana asta. Eu am pus-o în lanţuri, am întemniţat-o, am lăsat-o fără abilitatea ei, am transformat-o într-o fantomă. Un singur pas dacă mai face, nu va mai avea nicio armă. Niciun scut. Nicio garanţie.

Cuţitaşul pentru hârtie din mână mi se pare dintr-odată foarte greu.

L-aş putea arunca. Şi aş putea să fug de aici.

Aş putea s-o las în viaţă.

Sau aş putea s-o ucid.

Alegerea este uşoară. Alegerea este îngrozitor de dificilă.

Nu dau înapoi.

Strâng cuţitaşul în pumn.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Mare

Camera asta este un mormânt. O gură din piatră, care mă va înghiţi cu totul. Mă simt moartă, chiar dacă am rămas în prag şi nu ştiu dacă să cedez acestui loc şi persoanei care l-a construit.

Atât de tare îmi bubuie inima, că sunt convinsă că Maven o aude.

Mă măsoară din priviri, într-un fel mult prea familiar şi mult prea intim, în ciuda metrilor care ne despart. Se uită mai ales la gâtul meu şi la vena unde îmi pulsează frica. Mă aştept să-l văd cum se linge pe buze. Zadarnic strâng pumnul, încercând să-mi chem fulgerele. Nu obţin decât nişte scântei slabe şi închise la culoare, care se sting repede, sufocate de forţa Pietrei Tăcute.

Observ că-i luceşte ceva în mână. Cred că-i un cuţit subţire şi micuţ, dar suficient de ascuţit.

Îmi duc mâna la şold, căutând pistolul pe care m-a bătut la cap Tyton să-l port. Numai că a dispărut cu tot cu tocul în care era, probabil, în momentul când s-a prăbuşit podul. Mi se pune alt nod în gât. N-am absolut nicio armă.

Şi Maven ştie asta.

Pentru că rânjeşte, dezvelindu-şi dinţii albi, ca nişte colţi de fiară.

— Nu încerci să mă opreşti? mă întreabă el, lăsându-şi capul pe un umăr ca un căţeluş curios.

Atât de uscată îmi este gura, că abia reuşesc să rostesc cuvintele.

— Nu mă obliga s-o fac, Maven!

Dar el ridică din umeri. Nu ştiu cum de reuşeşte, dar până şi hainele alea simple şi cenuşii arată pe el ca nişte veşminte din mătase, blană şi oţel. Nu mai este rege, dar se pare că nu i-a dat nimeni vestea.

— Nu te oblig să faci nimic, îmi spune el pe un ton poruncitor. Nu trebuie să treci prin asta. Poţi să rămâi aici sau poţi să pleci. Mie îmi este tot una.

Mă forţez să trag din nou aer în piept. Amintirea mult prea

dureroasă a Pietrei Tăcute îmi dă fiori pe şira spinării.

— Nu mă obliga să te ucid în felul ăsta, mârâi eu, încercând să par fioroasă.

— Cum anume să mă ucizi? Holbându-te la mine? îmi ripostează el sec. Vai, ce frică îmi este!

Este o fanfaronadă neruşinată toată nonşalanţa asta forţată a lui. Îl cunosc suficient de bine pe Maven ca să ghicesc adevărul din spatele vorbelor lui, teama profundă, împletită prin aroganţa asta exersată îndelung. Ochii i se mişcă repede în toate direcţiile. Şi nu se uită doar la faţa mea, ci şi la picioarele mele. Ca să se poată mişca atunci când mă voi mişca eu. Ca să o poată lua la fugă atunci când eu mă voi năpusti asupra lui.

Nu contează pumnalul ăla mic. Adevărul este că nici el nu are cine ştie ce armă.

Nu tremur atunci când fac primul pas în închisoarea din Piatră Tăcută.

— Ar trebui să-ţi fie.

Maven se dă surprins înapoi, aproape împleticindu-se în propriile picioare. Dar îşi recapătă imediat echilibrul şi strânge mai tare pumnalul. Eu mai fac încă un pas. El îmi imită mişcările şi face încă un pas în spate. Dansul acesta al morţii este dureros de lent şi noi continuăm să ne privim în ochi. Nici măcar nu clipim. Am senzaţia că merg pe sârmă deasupra unei gropi pline cu lupi flămânzi. O singură mişcare greşită şi voi cădea în colţii lor.

Sau poate eu sunt un lup.

Mă văd în ochii lui. Şi o văd şi pe mama lui. Şi pe Cal. Văd tot ce am făcut noi toţi ca să ajungem aici, aproape de capătul lumii lui. Eu am minţit şi am fost minţită. Am trădat şi am fost trădată. Am rănit şi am fost rănită de atât de mulţi oameni. Mă întreb ce vede Maven în ochii mei.

— Nu se va termina aici, murmură el pe un ton scăzut şi melodios, amintindu-mi de Julian şi abilitatea lui. Poţi să-mi duci cadavrul la celălalt capăt al lumii şi tot nu se va termina.

— Acelaşi lucru îl pot spune şi eu, îi răspund, arătându-mi dinţii.

Sunt tot mai aproape de el, în ciuda eforturilor disperate pe care le face. Pentru că sunt mai rapidă, mai sprintenă.

— Zorii roşii nu se vor sfârşi odată cu mine.

Îmi aruncă un rânjet strâmb.

— Înseamnă că niciunul dintre noi nu este indispensabil. Nu mai contăm.

Scot un hohot urât de râs. Oricum eu nu am contat niciodată aşa cum contează el încă şi acum.

— Sunt obişnuită.

— Îmi place părul tău, şopteşte Maven.

Privirea lui îmi mângâie pletele castanii şi roşii, care-mi cad pe umăr. Nu-i răspund.

Este evident ce carte joacă acum – ultima lui carte. Dar tot mă doare. Nu pentru că mi-aş dori ce îmi oferă el, ci pentru că îmi aduc aminte de o fată care ar fi acceptat. Norocul meu că fata aia s-a deşteptat între timp.

— Încă mai putem să fugim, spune el cu gravitate, dar fără să-şi ducă până la capăt propunerea. Împreună.

Ar trebui să-i râd în nas. Să răsucesc cuţitul în rană. Să-l fac să sufere cât mai mult în aceste ultime momente pe care le mai avem la dispoziţie. Dar simt cum mi se frânge o bucată din inimă de mila omului care şi-a rătăcit atât de tare drumul în viaţă. Şi mă cuprinde o mâhnire fără margini faţă de celălalt frate, care a încercat şi a dat greş. Şi care nu merită ce i se întâmplă acum.

— Maven, oftez eu, clătinând din cap surprinsă de incapacitatea lui de a vedea realitatea. Singurul om care încă te mai iubeşte nu se află în camera asta. Ci acolo, afară. Şi tu ai distrus legătura dintre voi.

Încremeneşte şi se face alb ca varul la faţă. Nu i se mişcă nici măcar ochii de gheaţă. Nu pare să-şi dea seama nici când ajung la doi paşi de el. Strâng pumnul şi mă pregătesc.

Clipeşte foarte rar. Nu văd nimic.

Sufletul lui Maven Calore este pustiu.

— Foarte bine.

Pumnalul se repede la gâtul meu, mişcându-se cu o viteză fierbinte şi duşmănoasă. Fără să mă gândesc la ce fac, mă las pe spate şi evit lovitura. Dar el nu se opreşte, continuă să mă atace cu cuţitul ăla, fără să spună vreun cuvânt. Corpul îmi este mai rapid decât mintea şi instinctele mă ajută să mă feresc de toate loviturile lui. Sunt mai iute decât el şi braţele mi se leagănă în ritmul mişcărilor lui. Îl apuc de mâini înainte să-mi facă vreun rău cu bucăţica aia ascuţită de metal.

Nu mă pot bizui pe niciun fel de arme, numai pe pumnii şi

picioarele mele. Mă concentrez doar la felul în care pot ţine pumnalul ăla departe de mine şi nu am timp să lovesc la rândul meu. Mă răsucesc, încercând să-i pun piedică, dar păşeşte fără probleme peste piciorul meu întins. Prima greşeală este că mi-am lăsat spatele descoperit. Mă feresc repede şi lovitura care ar fi trebuit să-mi perforeze plămânii îmi face doar o rană superficială într-o parte, din care ţâşneşte sângele fierbinte şi roşu, lăsând în aer un iz de cupru.

Nu ştiu de ce, dar mă aştept să-şi ceară scuze. Lui Maven nu i-a făcut niciodată plăcere să mă rănească. Însă nu-mi arată niciun strop de milă. Nici eu nu-i arăt.

Ignor durerea care mi se răspândeşte în tot corpul şi îl lovesc tare cu pumnul în gât. Se îneacă şi se împleticeşte. Cade într-un genunchi. Îl pocnesc încă o dată, acum cu piciorul în falcă. Forţa loviturii îl trânteşte într-o parte. Se holbează la mine năucit şi scuipă sânge argintiu în toate direcţiile. Dacă n-ar avea cuţitul ăla, aş profita de ocazie să-l strâng de gât şi să-l tot strâng, până ar rămâne fără suflare.

Nu pot s-o fac, aşa că sar pe el şi-mi folosesc greutatea ca să-l ţintuiesc la pământ, în timp ce mă lupt să-i desfac degetele încă încleştate pe mânerul cuţitului. Deşi falca trebuie să-l doară cumplit de tare, el tot mârâie şi se zbate să mă dea la o parte.

N-am încotro şi trebuie să-mi folosesc dinţii.

Gura mi se umple de otrava sângelui argintiu când îl muşc de degete până la os. Mârâitul i se transformă în urlete de durere, intensificate de efectul Pietrei Tăcute. Şi mă străpung până în măduva oaselor. Totul este mai dureros decât în mod normal.

Îl muşc şi îl tot muşc până reuşesc să-i desprind toate degetele şi îi iau pumnalul, scăldat în sângele lui şi al meu – argintiu şi roşu.

Pe neaşteptate, cealaltă mână a lui mă apucă de gât şi mă strânge cât poate el de tare, strivindu-mi traheea. Cântăreşte mai mult decât mine şi se foloseşte de greutatea lui ca să mă arunce la pământ. Îmi apasă umărul cu genunchiul şi îmi imobilizează mâna în care am cuţitul. Cu celălalt genunchi mă apasă pe claviculă, chiar deasupra stigmatului pe care mi l-a făcut şi care mă usturăîngrozitor de tare acum. Osul mi se rupe cu o lentoare agonizantă.

Este rândul meu să urlu.

— Am încercat, Mare, îmi şuieră el.

Simt în nas răsuflarea lui rece. Eu tot nu pot să respir cum trebuie şi mă sufoc. Nu mai văd nimic în afară de nişte pete negre şi ochii lui deasupra mea. Prea albaştri, prea îngheţaţi, inuman de goi. Nu sunt ochii unui prinţ de foc. Acesta nu este Maven Calore. Tânărul acela a dispărut, nu mai este.

Gâtul mă doare îngrozitor şi simt că mi se sparg vasele de sânge sub degetele lui. Nici să gândesc nu mai pot şi fac eforturi disperate să mă concentrez la pumnalul pe care încă îl mai strâng în pumn. Încerc să ridic braţul, dar toate eforturile mele sunt zadarnice.

Mi se umplu ochii de lacrimi înţepătoare când îmi dau seama că aşa se va sfârşi totul. Fără fulgere, fără tunete. Voi muri ca o simplă fată roşie, una din miile strivite de greutatea unei coroane argintii.

Maven nu slăbeşte deloc strânsoarea în jurul gâtului meu. Mai curând aceasta devine şi mai intensă, zdrobindu-mi muşchii până când am senzaţia că o să-mi plesnească coloana. Lumea se întunecă, de parcă ar fi acoperită cu putregai.

Maven se apleacă într-o parte. Foarte uşor, aproape imperceptibil. Apasă mai tare pe clavicula mea fracturată. Şi mai puţin pe umăr.

Îmi dau seama că îmi pot elibera braţul.

Nu stau pe gânduri. Ci doar lovesc puternic cu pumnalul.

Şi privirea lui mi se pare acum tristă şi...

Satisfăcută.

•

Înainte să deschid ochii, îmi dau seama că mi s-a umflat foarte tare limba. Ciudată preocupare în situaţia dată. Încerc să înghit, dar asta nu face decât să-mi intensifice durerea din gât, care se aprinde furioasă, iar muşchii încep să zbiere în semn de protest. Mă crispez toată şi mă sucesc sub pătura din patul... în care mă aflu acum.

— Mai las-o un pic pe Sara să se ocupe de tine, îmi spune la ureche vocea lui Kilorn.

Prietenul meu miroase a transpiraţie şi fum.

— Încearcă să nu te mişti, dacă poţi.

— Bine, hârâi eu, iar încercarea de a vorbi mă doare mai tare decât orice altceva.

Kilorn râde.

— Şi nici să vorbeşti. S-ar putea să-ţi fie puţintel cam greu.

În mod normal, i-aş trage una sau i-aş spune cât de tare pute. Dar, pentru că sunt obligată să mă stăpânesc, aleg să stau cu ochii închişi şi cu maxilarele încleştate. O aud pe Sara fâţâindu-se pe lângă pat şi apoi aşezându-se în stânga mea.

Îmi pune mâna pe gât şi atunci îmi dau seama că nu mai simt rana din dreptul coastelor. Probabil că deja mi-a vindecat-o.

Îmi mişcă foarte uşor capul, obligându-mă să ridic bărbia. Mă strâmb de durere şi încep să gâfâi. Kilorn mă apucă de mână ca să mă liniştească. Abilitatea tămăduitoare a Sarei se revarsă peste vânătăile şi umflăturile mele, alinându-mi durerea foarte repede.

— Coardele vocale nu sunt atât de afectate cum credeam, murmură ea.

Sara Skonos are o voce minunată, limpede ca un sunet de clopoţel. După atâţia ani de muţenie, ai zice că va încerca să recupereze timpul pierdut. Însă vorbeşte cu măsură, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Nu va fi greu să le repar.

— Nu e nicio grabă, Sara, mormăie Kilorn.

Deschid brusc ochii şi mă uit urât la el. Pe bunul meu prieten îl umflă râsul.

Becurile din tavan strălucesc puternic, însă nu răspândesc lumina aspră şi rece pe care te-ai aştepta s-o găseşti într-o infirmerie. Mă uit în jur şi încerc să mă orientez. Am un şoc când îmi dau seama că nu mă aflu în cazarmă, ci într-unul dintre dormitoarele palatului. Nu-i de mirare că patul este atât de moale şi e atâta linişte în cameră.

Kilorn mă lasă să mă uit în voie. Mă întorc într-o parte şi îl apuc de mână.

— Deci tot pe-aici te învârteşti.

Gâtul mă doare mult mai puţin, acum doar mă înţeapă. Aşa că nu mai pot să tac.

— Da, se pare că asta mi-e soarta, spune el, strângându-mi uşor degetele.

Observ că s-a străduit să-şi şteargă faţa, dar i-au mai rămas dâre de noroi şi sânge. Restul e la fel de murdar. Prietenul meu se potriveşte în dormitorul ăsta luxos fix ca nuca în perete.

— Am încercat să nu stau în calea nimănui.

— În sfârşit, murmur eu, bucurându-mă de căldura pe care o răspândesc degetele Sarei pe gâtul meu. Înseamnă că ţi-a băgat

cineva minţile în cap.

— Odată şi odată tot trebuia să se întâmple şi asta, chicoteşte el.

Zâmbetul lui, atitudinea degajată, chiar şi umerii relaxaţi nu pot însemna decât un singur lucru.

— Înţeleg că am învins, suspin eu, mult prea surprinsă ca să înţeleg toate implicaţiile acestui cuvânt.

Habar n-am cum arată o victorie reală.

— Nu chiar.

Kilorn îşi freacă obrazul murdar, întinzând toată negreala aia şi pe zonele curate. *Tâmpitule*, îl apostrofez eu cu dragoste în gând.

— Mersivele au pus armada pe fugă şi lacuştrii au reuşit, cu chiu, cu vai să ajungă înapoi în mare. Cred că ştabii încă mai negociază armistiţiul.

Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar Sara mă împinge cu blândeţe înapoi.

— Nu capitularea? îl întreb eu, obligată să mă uit la el cu coada ochiului din cauza poziţiei în care m-a culcat Sara.

Kilorn ridică din umeri.

— S-ar putea ajunge şi acolo. Dar mie nu-mi spune nimeni nimic, adaugă el, făcându-mi cu ochiul.

— Un armistiţiu nu-i ceva permanent, scrâşnesc eu din dinţi, gândindu-mă că lacuştrii s-ar putea foarte bine întoarce la anul. Îl vor încălca...

— Nu poţi să te potoleşti naibii măcar o secundă şi să te bucuri că eşti în viaţă? zâmbeşte Kilorn, clătinând mustrător din cap. Măcar o să fii încântată când ai să auzi că se desfăşoară o acţiune comună de reconstrucţie a oraşului. Când zic „comună”, vreau să spun că la ea participă şi roşiii, şi argintiii.

Îşi umflă pieptul, foarte mândru de vestea pe care mi-a dat-o.

— Îi aşteptăm şi pe Cameron, şi pe tatăl ei. Vor lucra împreună cu Tiberias la legea pentru salarizarea muncitorilor.

Legea salarizării. *Leafă mai bună*. Un gest simbolic, nimic mai mult. Cal nu mai este rege şi nu mai are nicio putere asupra ţării. Mă îndoiesc că ar avea vreun cuvânt de spus în legătură cu destinaţia averilor din Trezorerie. Dar, sincer, nu asta mă preocupă pe mine acum.

Şi Kilorn ştie. Dar bate câmpii şi ocoleşte informaţia pe care vreau s-o aflu. Trage de timp.

Mă uit la Sara. Miroase plăcut, a rufe proaspăt spălate. Ochii ei de culoarea oţelului sunt aţintiţi asupra gâtului meu, de pe care dispar acum şi ultimele vânătăi.

— Auzi, Sara? Se cunoaşte numărul victimelor? o întreb eu în şoaptă.

Kilorn se foieşte stingherit în scaunul de lângă patul meu, ba chiar se preface că-l apucă tusea. N-ar trebui să-l mire întrebarea mea.

Uite, pe Sara nu o miră. Şi îmi răspunde fără să se oprească din treabă.

— Nu-ţi bate capul cu asta.

— Trăiesc toţi, intervine Kilorn. Farley, Davidson, Cal.

Asta ştiam deja. Altminteri el nu ar zâmbi cu gura până la urechi, iar eu m-aş fi trezit într-un haos cumplit dacă ar fi murit vreunul dintre ei. Nu, Kilorn ştie foarte bine ce întreb. La cine mă refer.

— Gata, spune Sara, ignorându-mi cu desăvârşire întrebarea.

Schiţează un zâmbet slab şi se îndepărtează de pat.

— Acum ar trebui să dormi. Ai mare nevoie de odihnă, Mare Barrow.

Dau din cap şi mă uit după ea. Iese din dormitor măturând pe jos cu straiele ei argintii. Sara nu mai este îmbrăcată în uniformă. Probabil şi-a distrus-o în timpul luptelor, când a trebuit să se ocupe de răniţi şi muribunzi. Uşa se închide fără zgomot în spatele ei, iar eu şi Kilorn rămânem singuri, într-o tăcere apăsătoare.

— Kilorn, şoptesc eu în cele din urmă, atingându-l uşor cu degetele şi ridicându-mă în capul oaselor ca să mă sprijin de perne.

Ochii lui sunt plini de durere şi ruşine. Cu toate că nu mi se mai vede nicio rană, cu toate că sunt vindecată, bunul meu prieten se întunecă la faţă.

Şi nici tonul lui nu este prea vesel.

— Zăceai într-o baltă de sânge când te-am găsit, murmură el, de parcă simpla amintire a acelor clipe este mult prea îngrozitoare ca să o poată relata pe un ton normal. Nu ştiam dacă ai să mai... dacă Sara o să fie în stare...

Vocea i se stinge, cuprinsă de o suferinţă pe care eu o cunosc mult prea bine.

Şi eu l-am văzut pe Kilorn zăcând într-o baltă de sânge în

Oraşul Nou, când era aproape să moară. Acum suntem chit. Duc mâna în zona coastelor, dar nu simt acolo decât pielea netedă sub cutele cămăşii curate. Probabil că rana a fost mai adâncă decât am crezut eu. Nu că ar mai conta acum.

— Şi... Maven?

Mi-e greu să-i rostesc numele.

Kilorn mă priveşte în ochi cu aceeaşi expresie de mai devreme. O clipă, dureroasă clipă, nu-mi dau seama ce îmi va răspunde. Şi mă întreb ce fel de răspuns sper să primesc. Mă întreb cum aş dori să arate viitorul meu.

Lasă ochii în jos şi acum se uită la mâinile mele, la păturile de pe pat, la orice, numai la mine nu. Şi înţeleg.

Parcă un arc încordat se întinde cu totul în pieptul meu. Oftez şi mă las pe spate, cu ochii închişi, în voia emoţiilor care dau năvală peste mine. Parcă întreaga lume se învârteşte în jur.

Maven a murit.

În mine se luptă ruşinea cu mândria, mâhnirea cu satisfacţia. Am senzaţia că-mi vine să vomit. Dar starea asta de greaţă îmi trece repede şi deschid ochii. Lumea stă la locul ei.

Kilorn nu scoate nicio vorbă. Nu-i stă în fire să fie atât de răbdător. Ba nu, acum un an nu era atât de răbdător. Pe vremea când era doar un ucenic de pescar, un oarecare puşti din Pilonii, care habar n-avea ce urma să-i aducă ziua de mâine. La fel eram şi eu.

— Unde este cadavrul?

— Nu ştiu, îmi răspunde el.

Îmi dau seama că nu mă minte. Nici nu ar avea motive să o facă.

Trebuie neapărat să văd cadavrul, la fel cum am vrut să-l văd şi pe al Elarei. Să mă conving că este adevărat. Însă, aşa cum mă aşteptam, cadavrul lui mă sperie mai tare decât m-a speriat al ei. Moartea este o oglindă şi, atunci când mă voi uita la el... mă tem că am să mă văd pe mine. Sau şi mai rău: că am să-l văd pe *Maven* aşa cum mi-l închipuiam eu că este.

— Cal ştie ce am făcut? întreb eu cu voce copleşită brusc de emoţie.

Îmi astup gura cu palma, încercând să mă liniştesc. Nu vreau să plâng după el. Nu vreau.

Kilorn mă urmăreşte tăcut. Mi-aş dori să mă ia în braţe sau măcar să mă apuce de mână, să-mi aducă nişte bomboane. Dar

se ridică de pe scaun şi se uită la mine cu atâta milă, că mă apucă disperarea. Nu mă aştept să înţeleagă, nici nu vreau să înţeleagă.

Se îndreaptă şi el către uşă şi eu mă simt abandonată.

— Kilorn..., îl chem eu.

Apasă pe clanţă. Şi cineva intră în cameră.

Atâta căldură răspândeşte Cal în aer, de-ţi vine să zici că cineva a făcut focul pentru grătar. Şi-a înlocuit armura cu nişte haine simple, neasortate, fără pic de negru sau roşu. Pentru că acestea nu mai sunt culorile lui. Kilorn se strecoară afară pe lângă el şi rămânem singuri.

Nici nu apuc să mă întreb dacă mi-a auzit întrebarea, că îmi răspunde:

— Ai făcut ce trebuia să faci.

Se aşază pe scaunul lui Kilorn, dar se ţine la distanţă, transformând centimetri dintre noi într-o prăpastie.

Motivul nu-i greu de înţeles.

— Îmi pare rău.

Mi se umplu ochii cu lacrimi. *I-am omorât fratele*. *L-am luat de lângă el*. Am omorât un criminal, un călău. Un om rău, pervers şi fără suflet. Un om care m-ar fi omorât el pe mine, dacă nu l-aş fi împiedicat. I-ar fi omorât pe toţi cei pe care îi iubesc. Un monstru cu chip de băiat. Un băiat care n-a avut nicio şansă, nicio speranţă.

— Cal, îmi pare atât de rău.

Se apleacă şi pune o mână pe pătură. Dar departe de mine, ca să nu-l pot atinge. Aşternuturile sunt mătăsoase şi reci. Cal priveşte lung la modelul broderiei bogate, bleu-gri, urmăreşte cu degetul cusătura. Şi tot nu spune nimic. Îmi vine să mă ridic în capul oaselor şi să-i ating obrazul, ca să-l fac să se uite la mine şi să-mi spună ce are de spus. Dar reuşesc să-mi înfrânez această dorinţă.

Ştiam amândoi că se va ajunge aici. Ştiam amândoi că Maven era irecuperabil. Însă asta nu alungă durerea. Iar durerea lui este mult mai profundă decât a mea.

— Şi acum? şopteşte el, parcă întrebându-se pe sine.

Sau poate ne-am înşelat. *Poate că ar mai fi putut fi salvat cumva*. Gândul ăsta mă seacă la inimă şi primele lacrimi mi se preling pe obraji. *Poate şi eu sunt o criminală*.

Un singur lucru este cert. Nu vom afla niciodată.

— Şi acum..., repet eu, întorcându-mă cu spatele la el.

Mă uit pe fereastră, la stelele abia vizibile prin ceaţă.

Minutele trec. Noi nu vorbim. Nu vine nimeni să mă vadă sau să-l caute pe Cal şi să-l ia de aici. Şi parcă-mi pare rău.

Până când îmi atinge uşor degetele cu ale lui. Foarte, foarte uşor.

Dar pentru mine este suficient.

EPILOG

Mare

— Sigur nu vrei să vezi?

Mă uit la Kilorn de parcă i-ar fi crescut brusc un al doilea cap. Atât de absurdă este sugestia lui, că nici nu-mi vine să-i răspund. Dar îmi aruncă o privire atât de stăruitoare, atât de inocentă. Mă rog, cât de inocentă poate fi o privire de-ale lui Kilorn. Pentru că el nu a fost deosebit de inocent nici măcar pe vremea când eram doar nişte copii.

Îşi îndeasă mâinile în buzunarele de la uniforma montforteză şi aşteaptă să-i răspund.

— Ce să văd? mă răţoiesc eu la el, ridicând din umeri.

Ne aflăm pe aerodromul din Archeon. Norii şi fumul care încă se mai ridică din câteva zone ale oraşului acoperă apusul de soare. A trecut o săptămână şi focurile nu au fost stinse în totalitate.

— O casă pe nişte beţe şubrede? Probabil că a fost ori jefuită, ori s-a instalat altcineva acolo, bombăn eu, gândindu-mă la căsuţa noastră din Pilonii.

Nu am mai trecut pe acolo şi nici nu vreau s-o fac vreodată. Nu m-ar surprinde dacă nici n-ar mai exista. Îmi pot imagina foarte uşor că Maven a distrus-o ca să se răzbune pe mine. Pe vremea când încă mai era în viaţă. Oricum, nu vreau să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

— De ce? *Tu* vrei să te întorci în Pilonii?

Kilorn scutură cu atâta putere din cap, că aproape se împleticeşte.

— Nici vorbă. Acolo nu mai e nimic de care să-mi pese.

— Linguşeala nu rezolvă nimic, îi răspund eu.

Îmi pare mult prea nerăbdător să se întoarcă în Montfort.

— Şi cu Cameron cum rămâne? adaug eu, având grijă să nu mă audă şi altcineva.

Cameron şi părinţii ei sunt legătura noastră cu oraşele de tehnicieni. Evident, ei cunosc cel mai bine fostele mahalale şi ştiu cum pot fi folosite în alte scopuri.

— Cum să rămână? rânjeşte Kilorn la mine.

Încearcă să evite subiectul. Însă i se aprind puţin obrajii.

— O să vină şi ea în Montfort cam peste o lună, împreună cu detaşamentul de nortani roşii şi câţiva oameni cu sângenou. Imediat ce se mai liniştesc lucrurile.

— Pentru instrucţie?

Focul din obrajii lui începe să ardă mai tare.

— Fireşte.

Mă umflă râsul. *Neapărat să ţin minte şi să-l tachinez pe tema asta mai încolo*, îmi zic eu, cu ochii la Farley, care se apropie, urmată de câţiva generali din Comandament. Doamna general Lebădă dă din cap spre noi, în semn de salut.

Îi întind mâna.

— Mulţumesc, doamnă general Lebădă.

— Spune-mi Addison, îmi zâmbeşte ea. Cred că putem renunţa o perioadă la numele de cod.

Farley se uită urât la noi două, prefăcându-se iritată.

— Bine ar fi ca avionul ăsta să meargă doar cu zâmbete. Vă urcăm la bord şi nu mai avem nevoie de alt combustibil, spune ea tăios.

Însă ochii ei trădează unul dintre rarele ei momente în care chiar e bine dispusă. O iau de braţ şi ea se sprijină de mine. Nici asta nu-i stă în fire.

— Te porţi de parcă n-aş putea să alimentez un avion, Farley.

Îşi dă ochii peste cap. Şi ea abia aşteaptă să ajungă în Montfort. Îmi imaginez cât de tare se bucură să se întoarcă la fetiţa ei. Clara creşte foarte repede, este un copil fericit, care se află în siguranţă. Şi care nu ştie ce s-a întâmplat înainte de naşterea ei.

Şi care nu şi-a cunoscut tatăl.

Gândul la Shade umbreşte mereu şi cele mai senine zile. Iar astăzi nu este o excepţie. Însă parcă durerea nu mai este atât de intensă. Sigur, tot mă doare până în fundul sufletului, dar parcă nu-mi mai taie răsuflarea.

— Haide! mă îndeamnă Farley, obligându-mă să ţin pasul cu ea. Cu cât ne îmbarcăm mai repede, cu atât decolăm mai iute.

— Aşa stă treaba? glumesc eu.

Un grup de oameni se află deja lângă avionul cu motoarele pornite. Ne aşteaptă pe noi şi pe ceilalţi, ştiind că plecăm astăzi spre Montfort. Davidson s-a întors acasă la el de câteva zile. Dar

şi-a lăsat nişte oameni care să organizeze treburile de aici. Printre ei şi Tahir, care are sarcina de a-i transmite în timp real informaţii despre procesul de reconstrucţie.

Julian iese în evidenţă, datorită hainelor noi pe care le poartă. În lumina apusului, ţesătura aruncă sclipiri aurii, cum erau culorile casei lui. Sara stă lângă el. Anabel stă în partea cealaltă. Cumva incompletă fără coroană, bătrâna îmi aruncă o privire de o indiferenţă cutremurătoare.

— Grăbeşte-te, Barrow! îmi ordonă Farley, făcându-i semn lui Kilorn să o urmeze.

Schimbă amândoi saluturi cu argintiii şi se urcă în avion, lăsându-mă să-mi iau rămas-bun în tihnă.

Nu-l văd pe Cal lângă unchiul sau bunica lui, dar nici nu mă aştept să stea la scara avionului. Aşteaptă mai încolo, pe pistă, departe de ceilalţi.

Julian întinde braţele spre mine şi eu îl îmbrăţişez strâns, respirând parfumul cald de hârtie veche, care îl însoţeşte în permanenţă, indiferent cu ce s-ar îmbrăca.

După un minut, se desprinde cu blândeţe de mine.

— Haide, haide, doar o să ne vedem peste o lună!

Şi Julian urmează să vină în Montfort peste câteva săptămâni. În calitate oficială de emisar al argintiilor din Norta. Dar presupun că-şi va petrece cea mai mare parte a timpului îngropat în arhiva pe care i-o va pune la dispoziţie Davidson, căutând să dezlege misterul apariţiei acelor oameni cu sângenou.

Îi surâd fostului meu profesor şi îl bat uşor pe umăr.

— Mă cam îndoiesc că vei reuşi să te smulgi din hrubele Montfortului ca să ne faci o vizită.

Sara ridică ochii la mine.

— Am să am eu grijă de asta, şopteşte ea, luându-l de braţ.

Anabel nu este la fel de amabilă. Îmi mai aruncă o privire duşmănoasă, după care pufneşte dezgustată de prezenţa mea şi pleacă ţanţoşă de lângă noi. Nu mă supăr. Încă mai crede că nepotul ei a refuzat să perpetueze dinastia şi a renunţat la coroană dintr-un motiv absolut ridicol: pentru dragostea unei fete roşii.

Mă urăşte din cauza asta. Chiar dacă nu-i nimic adevărat.

— Poate că Anabel Lerolan nu-i cea mai raţională persoană din câte există, însă înţelege cum stau lucrurile. Tu ai deschis o

uşă care nu mai poate fi închisă, spune Julian încet, privind în urma reginei care se urcă în camionul militar. Chiar dacă ar vrea, acum nu l-ar mai putea înscăuna pe Cal.

— Ce se întâmplă cu Riftul? Cu Ţinutul Lacurilor? Cu Piedmontul?

Clatină cu blândeţe din cap ca să mă întrerupă.

— Cred că ţi-ai câştigat dreptul ca să nu-ţi mai faci griji în privinţa lor, cel puţin o vreme.

Mă bate uşor pe mână şi continuă:

— Acolo sunt revolte, mişcări sociale. Roşiii trec cu miile graniţele. Au aflat că schimbarea a început şi nu mai poate fi oprită, draga mea.

Mă simt copleşită. Fericită şi speriată în acelaşi timp. *Nu poate să dureze*, îmi spun din nou, ştiind că am dreptate. Oftez şi alung gândul. Nu s-a terminat, dar pentru mine, da. Deocamdată.

Simt că trebuie să-l mai îmbrăţişez încă o dată pe Julian.

— Mulţumesc, îi şoptesc eu la ureche.

Se desprinde şi mă priveşte cu ochi strălucitori.

— Mda, bine... ajunge cu asta. Am un ego şi aşa prea mare, se bâlbâie el.

Şi adaugă, împingându-mă în direcţia unde se află nepotul lui:

— Oricum ţi-ai pierdut destulă vreme cu mine. Haide, du-te!

Nu am nevoie de alte îndemnuri, cu toate că mă macină tot felul de emoţii. Mi se pune un nod în gât, dar reuşesc să le surâd amabil tuturor demnitarilor din alianţa noastră refăcută. Trec pe lângă ei fără să mă oprească nimeni. Şi mă apropii de fostul rege.

— Hai să facem câţiva paşi, îmi spune el.

Îl urmez până în umbrele de sub o aripă a avionului. Mai încolo pe pistă începe să urle alt motor, apărându-ne de oricine ar dori să tragă cu urechea.

— Dacă aş putea, aş veni şi eu cu voi, spune Cal, întorcându-se să mă privească cu ochii lui ca bronzul aprins.

— Nu-ţi cer asta, îi răspund eu.

Am mai rostit cuvintele astea. Cam de vreo zece ori până acum.

— Trebuie să rămâi aici, să refaci ţara. Plus că mai sunt lucruri de făcut şi în vest. În Ciron, în Tiraxes... dacă i-am putea ajuta cumva...

Mă întrerup, cu gândul la ţinuturile acelea îndepărtate, întinse şi stranii.

— Cred că aşa este mai bine.

— *Mai bine*? strigă Cal şi brusc aerul se înfierbântă în jurul lui.

Îl apuc cu blândeţe de mână. Dar este de neoprit.

— Tu crezi că dacă pleci de lângă mine e *mai bine*? De ce? Doar nu mai sunt rege. Nici măcar din familie regală nu mai sunt. Sunt doar un...

— Nu spune „nimeni”, Cal. Tu nu eşti un nimeni.

Îi citesc în ochi că dă vina pe mine. Îi simt pielea fierbinte sub degetele mele. Mă doare să-l văd în halul ăsta, să ştiu că îl rănesc.

— Sunt exact ce vrei tu să fiu, spune el gâtuit.

Abia acum îmi dau seama că nu ştiu când ne vom revedea. Dar nu pot să mă mai gândesc la trecut. Mi-ar fi şi mai greu.

— Nu te preface că ai renunţat la tot doar pentru că ţi-am cerut-o eu. Ştim amândoi că nu este adevărat.

Ai făcut-o pentru mama ta, pentru că aşa este corect. Ai făcut-o pentru tine însuţi.

— Şi îmi pare bine, murmur eu, cu ochii la degetele lui, împletite cu ale mele.

Încearcă să mă tragă mai aproape de el, dar eu mă împotrivesc.

— Am nevoie de timp, Cal. La fel şi tu.

Vocea îi este atât de gravă, că seamănă cu un mârâit. Mă înfioară.

— Eu hotărăsc de ce am nevoie şi ce vreau.

— Atunci, măcar permite-mi să-mi dau seama cine sunt şi ce anume vreau eu acum, îi spun eu tăios, luându-l prin surprindere.

Nu credeam, dar îmi joc bine rolul. Nu sunt Mareena, nu sunt fetiţa cu fulgerele. Nici măcar Mare Barrow nu mai sunt. Ci persoana aceea născută din vâltoarea evenimentelor. Dar şi Cal are nevoie să se redescopere – nu contează dacă este în stare să recunoască asta sau nu. *Amândoi* trebuie să ne vindecăm. Să ne refacem. La fel ca ţara lui şi tot ce ar putea să urmeze.

Din păcate, din fericire – trebuie s-o facem singuri.

Încă mai există prăpastia aceea între noi. Chiar mort, Maven tot reuşeşte să ne despartă. Cal nu va recunoaşte în veci asta, dar eu i-am citit ostilitatea în ochi în acea zi. I-am citit tristeţea.

Am văzut că mă învinuieşte. În fond, i-am ucis fratele, şi asta încă îl mai apasă. Pe mine sigur mă chinuieşte.

Cal se uită la mine, iar ochii îi strălucesc ca soarele roşu de la orizont. Zici că sunt făcuţi din flăcări.

Nu ştiu ce caută – vreo slăbiciune, vreo ezitare. Adevărul e că nu o găseşte.

Mâna fierbinte mă mângâie pe gât şi se opreşte sub maxilar, în spatele urechii. Nu mă arde pielea lui, nu la fel de tare cum m-a ars a lui Maven, care şi-a pus amprenta pe mine. Cal nu ar face una ca asta, nici măcar dacă l-aş ruga.

— Cât timp? şopteşte el.

— Nu ştiu.

Acesta este adevărul. Habar n-am cât va dura până să mă simt din nou eu însămi sau să intru complet în pielea persoanei care sunt acum. Însă nu am decât optsprezece ani. Timp suficient.

Următoarea parte este mai grea şi spun printre sughiţuri.

— Nu-ţi cer să mă aştepţi.

Buzele lui le mângâie în fugă pe ale mele. Ne luăm rămas-bun.

Dar vom aştepta. Oricât va fi nevoie.

•

Valea Paradisului îşi merită numele. Este o câmpie care se întinde între munţi pe kilometri întregi. Cu râuri şi lacuri curate, locul acesta nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum. Ca să nu mai pomenesc de peisaj. Nu mă surprinde că Davidson s-a gândit să ne trimită aici ca să ne relaxăm. Locul acesta pare neprihănit, la o distanţă considerabilă de zgomotul şi mizeria lumii.

Ne plimbăm pe cărare în zori, având grijă să ne ţinem la distanţă de gheizerele fierbinţi din jurul poienei. Majoritatea lacurilor sunt calme, dar din ele tot se înalţă spirale de curcubeie. Superbe, dar ucigaşe – capabile să te prăjească în doar câteva secunde. Cel puţin, aşa mi s-a spus. Îl vedem în zare pe unul cum scuipă apă clocotită şi nori de aburi spre cerul învăluit în ceţuri purpurii. Stelele se sting una după alta. Este frig şi îmi înfăşor mai bine pe umeri şalul din lână groasă. Paşii noştri răsună pe puntea din lemn construită peste golful ruginiu.

Mă uit într-o parte la Gisa. Pare şi mai delicată în ultimele zile, iar părul roşu şi-l poartă într-o coadă lungă, împletită. Leagănă

alene în mână coşul cu micul dejun. Ea a vrut să admirăm răsăritul de soare şi cine sunt eu să-i refuz ceva surioarei mele?

— Uite ce culori superbe! murmură ea când ajungem la destinaţie.

Are dreptate: izvorul fierbinte pare desprins dintr-un vis. Haşurat cu roşu, apoi cu galben, apoi cu verde-intens. Şi, în cele din urmă, cu cel mai pur albastru. Aşa ceva nu are cum să fie adevărat.

Am fost avertizate în repetate rânduri şi, oricât de mult am vrea, niciuna dintre noi nu-şi înmoaie degetul în apele de sub noi. Nu cred că m-ar amuza foarte tare să mi se jupoaie pielea. Însă Gisa se aşază pe podeţ, cu picioarele strânse sub ea. Scoate din traistă un carneţel şi începe să deseneze, notând şi nişte observaţii alături.

Mă întreb ce anume îi inspiră locul acesta.

Eu am chef să mănânc şi să cotrobăi prin coş după nişte chifle calde încă. Mama a avut grijă să nu stăm cu burţile goale.

— Ţi-e dor de el? mă întreabă din senin sora mea, fără să-şi ridice privirea.

Întrebarea mă ia prin surprindere, mai ales imprecizia ei. Ar putea să se refere la oricine.

— Kilorn o duce bine. S-a întors în Ascendant, iar Cameron va ajunge şi ea acolo în câteva zile.

Pe Gisa n-o deranjează că acum Kilorn este cu altcineva. În ultima vreme îi pasă mai mult de vânzătoarea aia drăgălaşă din oraş.

— Nu despre Kilorn vorbesc, zice ea tăios, iritată de încercarea mea de a evita răspunsul.

— Da? fac eu pe proasta.

Numai că sora mea nu se distrează deloc.

— Evident că mi-este dor de el.

Mi-e dor de Cal. Mi-e dor de Shade. Mi-e dor chiar şi de Maven.

Gisa nu mai insistă.

Tăcerea mă satură la fel de mult ca gustarea pregătită de mama. În locul acesta îţi este uşor să uiţi. Să te simţi într-un alt timp. Savurez senzaţia asta de detaşare, cu toate că grijile încă mă mai apasă. *Şi ce va fi acum*? Încă n-am reuşit să aflu.

Şi, pentru o vreme, nici nu trebuie.

— Bizoni, şopteşte Gisa, arătând cu mâna peste bazinul

gheizerului.

Mă încordez toată, gata să ţâşnesc. Dacă vreuna dintre fiarele alea ajunge prea aproape de noi, eu vă trebui s-o duc pe Gisa la adăpost. Mă mănâncă fulgerele pe sub piele, pregătite să explodeze. Senzaţia mi se pare acum aproape ciudată. Nu m-am mai antrenat de când ne-am întors în Montfort. Îmi tot spun că am nevoie de odihnă. Iar Bree şi Tramy continuă să mă facă puturoasă.

Bizonii sunt departe, cel puţin la cincizeci de metri de noi. Şi merg agale în direcţie opusă. Cireada nu este prea mare – vreo douăsprezece animale din astea, toate cu blană scurtă, maro-închis. Şi toate deplasându-se cu o graţie absolut surprinzătoare pentru nişte creaturi atât de grele. Îmi aduc aminte de ultima mea întâlnire cu un bizon. Nu a fost tocmai paşnică.

Gisa revine la desenul ei.

— Ghidul pe care ni l-a dat Davidson mi-a dezvăluit o chestie interesantă.

Premierul a avut amabilitatea să ne dea o escortă pentru plimbările astea prin vale.

— Nu mai spune? zic eu, fără să-mi iau ochii de la cireadă.

Vreau să fiu pregătită în caz că animalele alea se vor repezi la noi.

Sora mea continuă să vorbească, fără să-şi dea seama de pericolul care ne ameninţă.

— Mi-a spus că pe vremuri bizonii aproape dispăruseră cu totul. Au fost vânaţi şi ucişi mii, poate milioane. Şi doar câţiva mai rămăseseră pe tot continentul.

— Imposibil, o contrazic eu. Sunt în toată Valea Paradisului. Şi în câmpiile de dincolo de ea.

— Asta mi-a zis ghidul, spune Gisa, parcă enervată de dezacordul meu. Şi e treaba lui să ştie tot ce se petrece aici.

— Bine, oftez eu. Şi ce s-a întâmplat după aia?

— S-au întors. Treptat, unul câte unul, dar s-au întors.

Mă încrunt, surprinsă de simplitatea răspunsului.

— Cum?

— Datorită oamenilor, zice ea răspicat.

— Dar credeam că oamenii i-au omorât.

— Aşa a şi fost, dar după aia s-a schimbat ceva, continuă ea pe un ton mai aspru.

Acum chiar sunt convinsă că o scoate din sărite lipsa mea de

înţelegere.

— Transformarea a fost atât de mare… că a schimbat cursul lucrurilor.

Nu ştiu de ce, dar vorbele Gisei îmi amintesc de ceva ce mi-a spus Julian odată, acum multă vreme. *Suntem făcuţi pentru a distruge*. *Este constanta speciei noastre*.

Am văzut asta cu ochii mei în Archeon, în Golful Portuar, pe fiecare câmp de luptă. În felul în care erau trataţi şi încă mai sunt trataţi roşiii pe tot continentul.

Însă lumea se schimbă.

Distrugem, *dar şi reconstruim*.

Bizonii se îndepărtează şi dispar printre copacii din zare. În căutare de alte pajişti verzi, fără să le fi observat pe fetiţele de la marginea apei.

Au renunţat să mai ucidă. La fel vom face şi noi.

Pe drumul înapoi spre căsuţa care se prăjeşte sub razele soarelui, Gisa vorbeşte despre toate cele învăţate în ultima săptămână. Îi place ghidul – este o femeie tânără, care cred că-i place şi mai mult lui Bree.

Mintea îmi rătăceşte aiurea, aşa cum face de obicei în clipe de răgaz ca acestea. Trece în revistă amintirile, se întreabă ce va fi în viitor. În câteva săptămâni ne vom întoarce în capitala Montfortului. Mă întreb cât de mult se va fi schimbat lumea. Deja era de nerecunoscut când am plecat. Numai la *Evangeline Samos* nu m-aş fi gândit că va veni să trăiască în Ascendant, ca oaspete al premierului. Cel puţin, aşa am auzit eu. O parte din mine încă o mai urăşte şi pe ea, şi toată familia ei pentru tot răul pe care ni l-au făcut şi pentru cel pe care l-au răpit de lângă noi. Însă învăţ să mă împac cu furia asta, să nu o uit, dar nici s-o las să mă mănânce de vie.

Ating uşor pietricelele din urechi, rostindu-le numele pe rând. Ele îmi dau echilibrul de care am nevoie. Roz, roşu, purpuriu-închis, verde. Bree, Tramy, Shade, Kilorn.

N-aş putea să rămân, îmi spun eu pentru a suta oară. Încă nu ştiu dacă mă va aştepta.

Voi afla când mă voi întoarce.

Mângâi cu vârful degetelor ultimul cercel. Cel mai nou. Tot cu o pietricică roşie, roşie ca focul, roşie ca sângele meu.

Cu siguranţă mă voi întoarce.

al patrulea volum al seriei REGINA ROȘIE

VICTORIA AVEYARD

FURTUNA RĂZBOIULUI

virtual-project.eu

